

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС
ДЕВЕТА ГОДИНА
(1929-1930)

СОФИЯ 2004

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС
ДЕВЕТА ГОДИНА
(1929–1930)

София 2004

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ

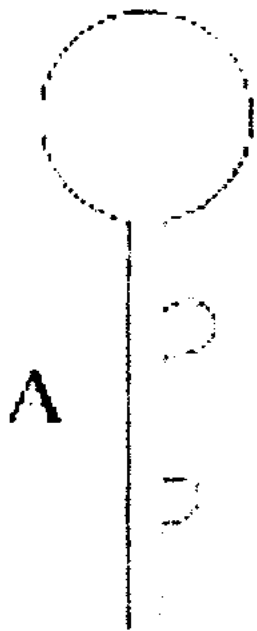
„Отче наш“

Размишление върху служенето

Ще ви дам една тема – „Отношение между положителните и отрицателните страни на природата“. Какво разбирате под думите „това, което трябва да бъде“ в положителен смисъл? Или детето, което се ражда – кое е това, което трябва да бъде на първо място? Допуснете сега, че туй дете е една завършена форма. Под „форма“ разбирам туй реалното, което е достъпно за човешкия поглед или което е достъпно за съзнанието. Значи тази форма трябва да има съответстващо съдържание. Запример, ако допуснем, че тази форма е една английска лира или една турска лира, ако вземем, че английската лира е направена от злато, а турската от мед и двете имат същата тежест, какво ще бъде съотношението между тях? С английската ще свършите повече работа. Туй, което човек има, е вложено вътре. Човек е вложил по-голяма цена на златото, отколкото на медта. Когато човешкият организъм се е родил, най-важното е съдържанието. Това е животът, а съдържанието на самия живот – това е здравето. А здравето подразбира съчетание или хармония на елементите, с които животът функционира.

Да вземем сега „това, което трябва да бъдете,,. Кое трябва да бъде най-важното у вас в дадения случай?

Природата е дала един отличен метод. По-добър метод от този няма. Човек е турен в тази форма. Малко странна, нали? На първо място човек има

три съотношения с природата, т.е. три връзки има той. Човек с природата има отношение чрез своя стомах, после има отношение чрез своите бели дробове и най-после има отношение чрез своя мозък. Човек има и второстепенни отношения, с които е свързан с живите сили в природата. Но най-първо човек започва своите отношения с природата чрез своята мисъл, чрез своя мозък, реализира

ги чрез своя стомах, а ги уравновесява чрез своите дробове. Най-първо у него се явява желанието, че той трябва да живее. Явява се глад – как може да живее. В него се явява мисълта, къде може да намери храната си. Тази храна не влиза в мозъка, откъдето иде мисълта, а влиза през устата в стомаха, после в дробовете. Стомахът приготвя тази храна във вид на сокове. Праща я в белите дробове. След туй тази динамическа сила се връща в мозъка, за да се навакса силата, която е изразходвана за придобиването на храната.

Сега храносмилането, това е външната страна. Кое в живота съответства на храносмилателната система? Кое може да уподобите на храносмилането? Имайте предвид, че ако стомашната система на човек куца или ако неговите дробове куцат, или ако неговият мозък куца, с такива инвалиди в човешкия организъм в съответстващия живот ще куцат и другите му отношения. Ако един човек в материално отношение е хилав, той и в Божествения свят ще бъде хилав. Нищо повече.

Някой казва: „Аз не искам да бъда материалист.“ Това е друго положение. Да бъдеш материалист, това е едно анормално отношение. Да вярваш, че само материята съществува, то е едно болезнено състояние.

Или ако искаш да бъдеш само идеалист, и то е анормално отношение. Нищо повече. Но ако вие разбирате под думата „материя“, „материалист“ единия полюс на живота, а под „идеалист“ – другия полюс на живота, вие сте на правата страна, на правата посока. Това е едно нормално състояние. Но ако искате да вървите само в материализма или само в идеализма, това са анормални положения.

Вземете думата „мъж“ или „жена“, м=ж. Какво подразбирате под тези думи? Де именно животът ще се прояви по-правилно – у мъжа или у жената? Вие може да имате един спор, къде се проявява човекът. Ако мъжът иска да живее при жената, той е нормален. И ако жената иска да живее в мъжа, и тя е нормална. В дадения случай жената е материалист. Жената минава за по-нежна, по-идеална, но всъщност в природата същински материалист е жената. И щом сегне тя на едно място, тя създава център. Жената веднага ще направи къща, ще натрупа това и онова. А тури мъжа на едно място, веднага той ще разпръсне всичко. И българите казват – ако мъжът принася с кола, а жената изнася с игла, тя ще съсипе къщата. И туй чувство у жената е непридивно. И тъй е. Мъжът с години принася, а жената постоянно изнася. Следователно ония сили, които постоянно действат, са по-силни в своите прояви – колкото и слаби да са, отколкото силите, които се появяват с известна сила.

Казвам, това съществува в природата. Това са два полюса в две различни форми, в две различни посоки, за реализирането на един висш идеал. После често вие смесвате идеята – мъжа, с възлюбен. Голяма разлика има между мъжа и възлюбения. Такава грамадна разлика има там, както е от небето до земята. И някоя жена казва „възлюбения“ и разбира нейния мъж. Възлюбеният може някой път да стане и мъж, но мъжът никога не може да стане възлюбен. Под думата „мъж“ жената разбира, че има някой да я покровителства. Подразбира

този силния, който може да се застъпи за нея. А пог думата „жена“ разбираме един слаб принцип в света. Но това са две форми. Някой ще каже сега: „А, не искам да бъда жена.“ Чудно нещо. Ама че ти си роден от жена. Друг ще каже: „Аз не искам да бъда мъж.“ Но ти си заченат от мъж. Началото ти е дал мъжът, а края ти е дала жената. Следователно от тия двата полюса излиза детето. И един ден то може да се превърне в мъж или в жена.

Разберете ме сега правилно. Не разбирайте аномалните състояния. Туй, което вие мислите за мъжа или за жената, то е аномално състояние. Ако вие разбирате, че човек е само едно същество, което яде и ходи по себе си, и двете състояния са аномални състояния. Един човек, който само гъвче и си криви устата и после ходи по себе си, каква философия има в това? Човек ли е това? Ако вие разбирате само тия състояния, това е аномално състояние на живота. И вследствие на това се раждат разните болести. Ако ти мислиш само да ядеш и да си кривиш устата, ти ще създадеш едно аномално състояние в себе си. И ако постоянно мислиш да ходиш по себе си, това е друго аномално състояние. Това са два случайни процеса, създадени от природата. Природата може да направи, ти и без да си кривиш устата, да се храниш. Тя има и други методи за това. Например във въздуха има нещо друго. Туй, което е необходимо за стомаха, не е необходимо за дробовете и туй, което е необходимо за дробовете, не е необходимо за мисълта. Сега не смесвай кой е по-добър процес. Трябва ли да гъвчеш въздуха? Но храната, за да я възприемеш, трябва да мине един дълъг процес на гъвкането. За да влезе храната в стомаха, непременно трябва да се гъвче. И този процес на гъвкането е необходим за известна цел. Човек със своето гъвкане на своята храна ще придобие нещо. Това е за уякчаване на своята воля. Затова природата го е турила. Ти, като гъвчеш, влагаш тази сила в гъвкането.

Природата е наредила така, че с това ти уякчаваш своята воля. От дъвкането зависи – както си дъвкал, такива ще бъдат и резултатите. Ако си дъвкал нормално, правилно, и волята ти ще се уякчи, и ще се прояви. Ако не си мислил, като си дъвкал, и волята ти няма да се уякчи. Всякога волята ти ще мяза точно на твоето дъвкане. Обаче това е само едно твърдение. Вие може да правите наблюдения в живота, да видите кой как дъвче, и такъв характер на волята има. Ще забележите каква грамадна разлика има в начина на храненето у англичаните, французите, германците. Каквото е храненето, такава е и работата. Един германец яде тъй бабачко, а един французин яде помалко. После вземете онзи нервозния човек как яде и онзи, на когото благоутробие то е развито, как яде.

Та казвам, ако ние турим в яденето този вътрешен процес на мисълта, понеже туй желание, което трябва да се реализира чрез храната, то е един вътрешен разумен процес, аз мога да ви кажа защо трябва аз да дъвча. Че в това дъвкане, то е един сложен процес на няколко десетки милиона клетки – работят в стомаха, т.е., които имат туй желание, проектират го, и ти ядеш. Яденето, това е един резултат на тяхното желание. Искат те да възприемат една храна. Цял един народ – десет милиона клетки изпращат своето желание и тази формула – устата почва да се движи, да се свива и разпуца, да се изпрати малко храна. След туй трябва да започне онази работа, която не е свършена. Чрез дъвкането се свършва само един процес. После, след като влезе храната в стомаха, тези клетки там имат тия познания, те разбират да изваждат тия скрити сокове и сили, разбират как да преработят тази храна. И след като приготвят тази храна, изпращат я в мозъка, откъдето е дошъл този подтик. Вече има съотношение. Та, след като ядете, процесът не се спира. Когато вие ядете, ще се придобие тази сила, ще мине през стомаха, белите дробове и мозъка, тя ще образува

един малък кръг. Една част от тази енергия ще мине в един по-висш свят, в по-висок кръг. Тия сокове ще минат от вашия организъм. Най-фината храна, най-фината прана ще мине в стомаха на ангелите, после ще мине в гробовете на ангелите и в мозъка на ангелите. И там ще стане пак същият процес. След като мине през този процес, най-хубавото от енергията ще мине в Божествения свят, ще се асимилира там, ще направи един голям завършен кръг. Ако вашето ядене е направило един кръг в тия три свята, този процес на яденето е правилен и вие ще почувствате една голяма радост. Може да мине един ден или няколко години, но като се завърши един такъв процес, вие ще усетите една мощна сила в себе си, която ще ви повдига. Пък ако не достигнете дотам, вие ще останете хилави. Следователно ние казваме – никой не яде за себе си в света. Стомахът не яде за себе си. Може да върши той тази работа за главата, за мозъка, или можем да кажем обратното – мозъкът не мисли за себе си, той мисли за стомаха. Има едно съответствие в работата на нещата. Какво разбирате вие, че мозъкът мисли за стомаха? Да му доставя работа, храна, с която той да се занимава. А стомахът мисли, след като изработи тази храна, къде да я изпрати за обработване още по-далеч.

Та казвам, трябва да имате туй дълбоко схващане за себе си, ако искате да бъдете здрави и да се чувствате граждани на великата природа. Ако имате едно такова съотношение и схващане, вие във всичките си работи ще намерите добър смисъл. Пък ако нямате такова разбиране, тогава във всичката ваша дейтелност ще кажете: „Аз уча, но каква полза от това?“ Не. Това, което ти учиш, то ще ти донесе нещо. Например изучаваш земята. Празна ли е тази работа? Или изучаваш небето, слънцето. Празна ли е тази работа? Ако един художник вземе и нарисува ръката на човека, празна ли е тази работа? Че ти имаш ръката на човека,

имаш известни познания за самия човек. Можеш да четеш за скритите енергии, които съществуват у него. Или може някой художник да нарисува само човешкото око. Ти като имаш окото на човека, имаш и целия човек. Или някой може да нарисува само човешкия нос. По носа ти имаш също целия човек. Или човешката уста. Във всяка една част от тялото човекът е там, вътре. Или да ви приведа друго сравнение. Ако вие имате една ябълчна семка. Не съдържа ли тя цялото ябълчно дърво в себе си? Но питам, семката мяза ли на ябълката в нейната проява? Никак не прилича. Но ако я турите в известни условия – в почвата, веднага тази семка ще замяза на ябълката. По същата аналогия живият нос може да създаде и целия човек. И живото ухо може да създаде целия човек. Разбирам по форма. Посадете човешкото око, и то ще създаде целия човек. Има съотношение вече. Всяка една част е в състояние да създаде съответстващото на себе си. И туй е красивото в природата. Нищо не е изгубено. Ако ние знаем законите, ще знаем и как да постъпваме. Запример падне ли ти един зъб от горната челюст – той може да е кътен или кучешки зъб, ако би разбирал законите, ще знаеш и съответствието на законите, които съществуват в природата – подразбира взаимностите на силите, които съществуват. Ако ти знаеш как да постъпиш, долният зъб може да създаде горния. Но ако не знаеш, няма да се мине дълго време, и ще падне и долният зъб. Зъбите падат по следния ред: падне един долу зъб, един горен, после – един горен, един долен. Нали у малките деца тъй израстват зъбите – един, че после друг. Щом ти дойде едно нещастие, ако ти паднеш и не постъпиш правилно, не само това, но ще дойде и друго нещастие. От горната челюст ще дойде едно нещастие и друго нещастие – от долната челюст.

Та казвам, анормалните неща са вследствие неразбиране законите на природата. И вследствие на това идат противодействия – болезнените състояния.

Като усилум негативните сили, зараждат се негативни и болезнени състояния у човека. Като усилум положителните сили, зараждат се здравословните състояния у човека. Най-първо човек е смел, после е страхлив. Пък има и едно друго състояние, гето човек е безразличен – нито е смел, нито е страхлив. Докато човек е смел, той работи за нещо. Смелият човек върви напред. Аз наричам, смелият излиза от къщи навънка, а страхливият влиза вкъщи. И уплашете което и да е дете, то веднага се крие вкъщи, веднага взема една вътрешна позиция. Значи страхливият влиза, или страхливият завършва работите. Смелият започва работата, но смелият не завършва работата никога. А страхливият всякога завършва работата. Сега да определя как завършва работите. Някой ти иска пари, ти си смел, казваш: „Няма да ти дам!“ Набият те хубаво, уплашат те – дойде страхливият у тебе, ти кажеш: „Ще ти дам парите.“ Отваряш кесията и даваш парите. Като станеш страхлив, ще завършиш работите. Две държави се бият. Докато са силни, те започват работата. Победят ги, дойде страхът, те стават страхливи, настава мир. Щом дойде страхът, дойде и мирът.

Значи, за да дойде мирът, трябва да станеш страхлив. Страхът внася мир. Казвам, много хубаво. И всичката педагогика, всичкият морал седи в това, кажат ти – туй, което ти правиш, не е добро, онова не е добро. Уплашат те, ти в ада ще идеш, хората няма да те почитат. Ти се уплашиш, и свършиш работата. Туй е сегашният морал. Аз го наричам морал на страхливите. И всичките велики работи, всички култури се дължат все на страха. Казват, да не би да пропадне някой човек. Хубаво, така е донякъде. Това положение всички го носите в себе си. И вие, като седите, казвате: „Може да се случи нещо с нас.“ Но страхът не ражда геройството. Той завършва работите. И природата го използва. Самият страх е един процес. Като се съединят

смелостта и страхът, те произвеждат един нов процес у човека, туй, което ние наричаме разумност. Смелостта трябва да се превърне на страх, и обратно – страхът трябва да се обърне на смелост. Защото и страхливият става смел.

Да ви дам един пример. Най-първо една котка е страхлива, тя бяга от къщи. Но като я турите натясно, тя става смела, хвърля се отгоре ви на гушата и граци ви и онзи, който я напада, отстъпва. Страхливият, като дойде до крайния предел на своя страх, става смел. Страхът се превръща на смелост и смелостта на страх. Тия двете енергии могат да се превърнат и за туй човек трябва да разбира качествата и на страха, и на смелостта. Смел си всякога, когато мислиш, че противникът ти е по-слаб от тебе и всякога ставаш страхлив, когато мислиш, че противникът ти е по-силен от тебе. Вземете, един противник се бори, но той още не знае какъв е неговият противник. Ако аз мога да успея да убедя един търговец, че е по-слаб и му кажа: „Остави тази работа, ти имаш на разположение само един милион лева, какво правиш, той ще те съсипе“, веднага той се замисли и става страхлив. Или мога да му кажа и обратното: „Слушай, ти имаш сто милиона, а той има един милион лева“ – той веднага става смел.

Та казвам, дотогава, докато ние мислим, че външният предмет или това същество, с което ние се състезаваме, е по-слабо от нас, ние сме смели. Нали знаете онази поговорка за заека, който отивал да се дави. Казва: „Тази работа няма да излезе на добър край, всички мене плашат, всички ме гонят, по този начин не искам да живея.“ И отишъл да се дави. Таман отишъл, и жабите, като го видели, уплашили се от него. Като видял заекът това, извадил си корубата и казал: „От мене има и по-страхливи.“ И досега заекът живее с тази идея, че жабите са по-страхливи от него.

Та казвам, ще преведете психологически тези отношения. Ще знаете едно нещо – докато човек мисли,

че няма никакъв шанс, че той нищо не може да направи, че всичките му мечти в живота са затворени, неговото положение е на заека, който идва да се дави, обаче щом види една жаба, че се е уплашила и тя от него, връща се вкъщи и казва: „Ще започна работата. Има и които се страхуват от мене.“

Сега вие младите, които влизате в живота, трябва да се учите, трябва да разберете истинските процеси в живота. Ако не разберете в този смисъл новия живот, който се заражда, вие ще умрете по силата на една стара култура, която сега умира. Това са старите резултати, които ще имате. Да кажем, някой от вас падне духом и каже: „Няма да я бъде тази работа.“ Не. Дай си отчет за твоеото състояние.

Защо човек се обезсърчава? Защо всякога да не е смел, да е разумен? Той иска да умре. Но той трябва да има понятие, да знае какво е смъртта. Че ти като се върнеш в онзи свят, ти приличаш на един слуга, на когото дали работа да оре на нивата, пък той се е върнал по обяд. Какво ще стане тогава? Господарят те пита: „Драгане, защо се връщаш, изора ли нивата?“ „Не, не съм.“ Ти по свое собствено желание не си роден, и по твое собствено желание няма да умреш. Не си се родил по свое собствено желание и за да умреш, пак не зависи от теб. Ти, като се раждаш, знаеш ли това? Не. И като ще умреш, пак няма да знаеш това. Една кокошка кога ще умре? Зависи от господаря ѝ. Той ще я заколи, когато той намери за добре. И за да се излюпи кокошката, пак не зависи от нея. Той ще вземе яйца, ще ги тури под някоя квачка, и ще излязат пилета. Вие ще кажете – нали има естествена смърт у човека. Други господари има там. Дойдат микробите и кажат: „Отиде човекът!“ Тия господа, цяло едно съдружие, една компания влиза в тебе, и те ядат. Това не зависи от тебе. Питам тогава, кой от само себе си умира? Казват, че някой се самоубил. Туй самоубийство не зависи от него. Той умал да дава на Петко, на Стояна и да не се

урони неговият престиж, онези хора го заставят той да се самоубие. Ако самоубийството е едно естествено състояние, тогава човек, който съзнателно може да се самоубие, това подразбира и другия закон – и сам да се съживи. Онзи, който не може сам да се съживи, той не може и да се самоубие. Онзи, който другите го убиват, и други го съживяват. Та казвам, не си правете илюзии, да казвате: „Аз ще се самоубия, аз искам да умра или искам да живея.“ И да живееш, не зависи от тебе. И да умреш, не зависи от тебе. Наука е да дойдеш до положението, да разбираш как да живееш. Ти трябва да разбираш законите на живота и закона на смъртта. Смъртта не е толкова страшна. Това са два противоположни процеси. Когато в една форма ти не разбираш твоите процеси, тогава ще оставиш едната форма и ще влезеш в другата форма. Един затворник не може ли да излезе от затвора навънка? Могат да го пуснат, но някой път той може да изкопае една дупка и да се освободи от затвора.

Но сега кое е онова, което може вас да ви освободи? Това са вашите правилни възгледи за законите на живата природа, да знаете съотношенията, които съществуват там. Когато учите, да знаете защо трябва да учите. Да се учи човек, ние подразбираме – процесът на неговата мисъл трябва да става правилен. Това е учение. С това се развива мозъкът. Да има туй съответствие на Божественото у човека. Да имаш знания на земята, то значи да имаш Божествените сили на твое разположение. Или да имаш Божествените сили, с които да можеш да разполагаш. Това значи знание. И това е най-висшето. А да бъдеш морален, както го наричаме ние, това значи – в твоя морал не трябва да седи страхът като основа. Това е едно анормално състояние. Моралът е вече основан на сърцето. Човек не може да има морал без сърце. Моралът се дължи изключително само на чувствата. Който има сърце, той може да бъде морален. Постъпките на човека се

дължат на неговото сърце и се определят от неговото сърце. Доброто и злото функционират в света на човешките чувства, в чувствения свят на човека. В неговата мисъл или в света на мисълта съществува само правдата. Щом дойде някой и каже: „Това е право“, това не е в света на чувствата. Между правото и морала има такова голямо различие, колкото между небето и земята. Право е едно, а морал е друго. Та има известни постъпки, известни действия на природата, които принадлежат на света на чувствата. Защото и в чувствата има известна разумност и най-чистата мисъл. Когато говоря аз за разумност, разбирам мисъл, която не е ангажирана с някои придобивки. Чистата мисъл е това. Например вие изучавате музиката или изкуство за самото изкуство и нищо не очаквате да придобиете. Или изучавате небето и звездите. Какво ще придобиете от това? Може един астроном да изучава небето и той само да се радва, че изучава звездите. Той даже няма предвид да придобие нещо. Това е чистата мисъл вътре. Друг е въпросът, щом му дойде на ума да напише една книга, едно съчинение и да спечели пари. Тогава той ще украси природата, ще тури неща външни, но ще изопачи своята астрономия. Той ще тури в астрономията неща, които не са верни.

Та казвам, вие сега се намирате между един нов и един стар живот и по някой път какъв е моралът ви? Започвате с новото учение и като дойдете натясно, ще го изритате навън с голяма смелост. И като излезете навънка, не знаете как да си проправите път. Ако ви попитат в какво седи новото учение, вие не можете да отговорите. Новото учение може да съедини страха и смелостта. Да ги примириш. Можеш от страха и смелостта да създадеш едно ново положение – разумността. От любовта и омразата да създадеш благостта. Да знаеш законите, че като съединиш омразата и любовта в едно, че да извадиш нещо ново от тях. Това е новото учение. Ако това не можеш да

направиш, ти имаш една стара култура. Защото всякога едно състояние на любов ще се смени утре с едно състояние на омраза и едно състояние на омраза ще се смени в едно състояние на любов. Онзи, който вчера те е мразил, днес можеш да го накараш да те обича. Във всяко едно отношение можеш да направиш смяна на състоянията.

Да кажем, един свършил четири факултета, не искат да го назначат. Казват: „Той не е способен.“ Но на този министър вие дадете 10 хиляди английски лири. Веднага този човек става способен, във вестниците пишат за него, назначават го. Що е американската реклама? Че всички учени хора вървят по рекламата, едн-кой си писал за него. След време, след хиляди години, като умрат тия учени хора, ще се разбере кой е гений. Всички тия учени хора ще видят кой е гениален. Защото и времето, и то си има и своята дума. Туй, което ред видни авторитети ще кажат, те могат да умрат, но времето като дойде, то ще каже последната дума. „В тази работа имаше английски.“ Туй казва времето на учените сега. „Не той тежеше, а парите тежаха.“ Времето след хиляда години, след 10 хиляди години ще покаже кой е гениалният. И за доброто е така. Някои хора са много добри, светии са. „Че как няма да са светии. Хиляда английски лири като се турят във везните, светия ще стане.“ Не. Времето има последната дума. Русите имаха един много голям светия. Но той не можа да им помогне. И да иска, не може да им помогне той.

Та казвам сега, само онова същинското знание, то не се мени. Трябва да знаете силата на човешката мисъл. Човешката мисъл е права само тогава, когато вие разбирате доброто и злото. И в Писанието е казано – понеже Адам стана като един от нас, да познава доброто и злото – понеже той не е разбрал още същността на живота, простря ръката и яде от дървото на живота. Тази работа ще стане по-лоша, по-

добре да го изпъдим навънка, да не ви каже и на вас да взимате от дървото на доброто и злото, казва Господ. Аз предпочитам да го изпъдя навънка, защото, ако остане вътре, той ще яде и от другите дървета и работата ще се влоши още повече. Изпъждането навънка какво показва? Подразбира да се научиш. Майката трябва да те изпъди. Защо? Да се научиш. Тя те изпраща в училището, защото, ако не излезеш навънка, ти ще се научиш само да прегръщаш майка си и баща си и нищо друго няма да научиш. Но майка ти те взема и те изпраща навънка: „Хайде навънка в училището!“ И ти като идеш при този учител, той няма да постъпи с тебе както майка ти. В училището няма никакво прегръщане. Мирно ще седиш там и по някой път, като не слушаш, има една магическа тояжка както тази на капелмайстора. Сега има разни тояжки. Учителят ви има една тояжка – едно тефтерче, после една тояжка има такава: 1 (единица), друга тояжка има 2 (две), има и такава – 3 (три), 4, 5 и 6. Има и по-опасни тояги като мехура – 0. Като дойде нулата, то е вече юмручното право. А когато дойде учителят с единицата, това е шамарът – петте пръста съединени. Англичаните въобще обичат бокса.

Да кажем, вие искате да живеете в света. Най-първо трябва да поправите вашия стомах, вашата стомашна система. Ще знаете какво е съотношението ви на стомаха. Пречистване трябва. Затуй що е покаянието у човека? В природата съществува покаяние. Значи да отделиш чистото от нечистото. Това е покаяние. И у християните има покаяние. Те казват: „Трябва да се покая.“ Покаяние трябва да има – чистото на една страна, нечистото на друга. Те вървят в две противоположни посоки. След туй съотношенията трябва да бъдат правилни. Всички тия сокове трябва да се пратят в белите дробове, в сърцето. В духовния свят сърцето представлява белите дробове, дихателната система на духовния свят. Затуй, ако

сърцето не функционира добре, такъв човек не знае да диша. После страстите вземат мястото на стомаха. А дихателната система показва, че всичките желания на човека трябва да се пречистят.

Та казвам, ако вие си поставите за задача и се стремите вашата дихателна система да бъде здрава, имате едно отлично понятие за чистотата на организма. Дойде злото, да кажете: „Това е чисто, това е нечисто.“ Никога не смесвайте една чиста мисъл и една нечиста мисъл, да ги объркате в едно. Ще ги поставите тъй, както е в природата: тази мисъл е чиста, другата е нечиста. Ако вие във вашия ум не пресеете нещата, мислите си, а съедините една чиста и една нечиста мисъл, вие ще образувате една отрова във вашия ум и ще отровите вашата мисъл въобще. Не. Ще кажете: „Тази мисъл е чиста, това е чисто, а другото е нечисто“, както е поставено в природата: чистото отива на едно място, нечистото на друго място. Та най-първо ще бъдете безпощадни, разумни, да знаете кои мисли какви желания ще произведат. Ще знаете, известни мисли ще произведат известни желания и известни желания ще произведат известни действия, а известни действия ще произведат известни последствия вътре в живота. Та всякога трябва да знаете мисълта, която имате, каква е. Това няма защо да го казвате отвънка, но в себе си вие трябва да знаете, че туй, което вършите, е право или не е право. Туй строго трябва да го знаете, ако искате да бъдете здрави. И никога не се извинявайте: „Аз не знаех.“ Ти го знаеше. Има неща, които човек не знае, но как трябва да живем, всеки един от вас знае как трябва да живее. Искате да живеете, непременно трябва да имате права мисъл, да бъдете здрави. Ако човек не е здрав, какво ще извърши в живота?

И тогава, ако ви попитат какво е новото учение, как ще отговорите? В себе си как ще отговорите какво е новото учение? Да може да разделите злото от

доброто. Да разделите любовта от омразата. Да разделите невежеството от знанието. Че ако ти не можеш да направиш едно разделение между злото и доброто, ти не си силен човек. Силен е онзи, който може да разедини доброто от злото, да работят в две различни посоки. Щом ги разединиш, ти можеш да работиш и да постигнеш нещо, защото, като туриш на една страна добри хора, на друга страна лоши хора, отлична работа могат те да вършат.

Да ви дам едно изяснение сега. На вас ще ви се вижда малко странно, но представете си, че поставяме два лагера – едните добри хора, а другите лоши. Те нямат друго оръжие, но едните имат артилерийски огън от тия златните английски лири. Вие сте наблизо, оръжие друго нямате. Те почнат отгоре ви да ви бият с тия златните. Ако вие сте голи, боси, все ще се образува по тялото ви известно подуване по главата. Но ако вие се скриете, те като изхвърлят всичките си лири, вие сте силен, вдигнете ги в една торба на гърба си, а те останат без оръжие. След туй, понеже вие имате, те ще дойдат при вас и вие ще ги пратите да орат. Те ще ви станат слуги. Ще направите фабрики. Глунавите хора са тези, които хвърлят парите си да бият другите. А умните са тези, които събират тези пари и ги дават на други да им вършат работата.

Сега ти седиш и изпращаш злото: това ще му направя, онова ще му направя. А той е умен човек. Седи, мълчи и събира каквото ти хвърляш. Ти хвърляш, хвърляш и най-после, като се изпразниш – усещаш едно изпразване в себе си, кажеш: „Тази работа няма да я бъде, ама хайде аз да му простя.“ Онзи сега ще стане силен. Сега ти ще идеш при онзи, на когото искаше да направиш пакост, и той ще ти преподава уроци. Затуй, като седнеш, не мисли да правиш зло никому, само да изразходваш своята енергия тъй безразборно, а гледай да имаш една трезва мисъл. Ако изпращаш своята енергия тъй безразборно, ти ще страдаш. Бомбардирва

те някой отвънка, скрий се в позицията си. Той ще хвърля, хвърля отгоре ти, и ще спре. Излез ти тогава и събери ги всичките тия английски лири, тури ги на гърба си и иди у дома си. И чакай там. Той ще дойде. Впрегни го, ще му платиш, а той ще ти върши работата. Сега може ли това да приложите в живота?

Сега мисълта е още тъмна. Окултистите казват – както човек мисли, тъй става. Тъй е. На онзи човек, който има положителна мисъл, защото, ако ти в дадения случай искаш да станеш някой гениален музикант и го зариеш, тъй както в природата, всички гении на музиката ще дойдат да ти помогнат. Когато ти искаш някое постижение в природата, тия сили, които работят в тази насока, се кооперират и ще ти дадат всички опитвания, и ще ти съдействат в това. Така и във философията и във всички области. Ако ти нямаш някоя користолобива мисъл, отгоре ще ти съдействат. Нали хиляди реки се съединяват в една, за да образуват една голяма река. Един учен човек е една голяма река, в която се вливат много малки рекички.

Та ще имате една ясна представа, да знаете как стават нещата в природата. Ако вие не сте внимателни, в природата нямате вяра, тогава тия велики, разумни същества няма да се кооперират с вас и да ви вършат работата, за да станете велик човек. И вие ще бъдете един обикновен човек. У мнозина от вас се заражда един страх, казвате: „Ако излезем в обществото, какво ще правим?“ Чудни сте. Че ако сте един виден цигулар, извади цигулката си и свири. „Ама каква песен да им свиря?“ Ако си на хорото, ще свиреш песен за хорото. Ако си в църквата, свири една набожна песен. Пък ако си вънка, свири им едно хоро да играят. „Ама право ли е?“ Ти свири, всичко е право. Този, който може да играе на хорото, той може и да се моли в църквата, а който не може да играе на хорото, той не може да се моли в църквата. Някой ми казва: „Той е много набожен.“ Аз го зная. Той, преди да е станал

набожен, е играл на хорото. „И защо е влязъл сега в църквата да се моли?“ И туй го зная. Той е срещнал ред разочарования, преживял несполуки и сега се моли. Един ден, когато му се оправят работите, той пак ще се намери на хорото. Сега тази философия на арменските долани ще я оставите настрана, себе си няма да лъжете. Ти ще кажеш – е, не е лошо да играеш на хорото, защото, който може да играе на хорото, може и да се моли, а който не може да играе на хорото, не може и да се моли. Не е лошото да се играе. Лошото е само в разбирането. Ако аз играя без разбиране, там е лошото. Но ако аз зная защо се моля и защо играя, и едното, и другото е приятно. „Какво да правя?“ Свири! „Нямам тъпан.“ Копай! Да знаеш да ореш, и то е музика. „Пей. Ама право ли е?“ Пей! Нищо повече. „Какво ще кажат хората?“ Остави какво ще кажат хората. Ти какво ще кажеш? Пей! Нищо повече. В дадения случай ти трябва да вършиш нещо.

Та казвам, работи с каквото имаш. И да не те е срам, че работиш. Тъй е в съзнателния живот. „Ама да създадем новата култура.“ Как ще я създадем? Новата култура не иска затвори, бесилки. Това не е култура. Новата култура, аз разбирам, да се премахнат недъзите на хората, принципите, които трябва да се поддържат и съвършено други резултати трябва да дойдат. Сега на вас, младите, ви казвам, вие няма защо да минавате по пътя на старите. Защото, ако минавате по техния път, няма защо да сте млади, то е безразлично. Пък и да минете по пътя на старите, какво ще придобиете? Ако пред тебе е един стар търговец, който е бил знаменит, а после е пропаднал и е станал неразумен и сега е хилав и туй, което е придобил, не е в състояние, не може да го приложи, нито да го използва, вие искате да имате същата опитност, да минете по същия път, вие ще спрете на мястото, отдето той е започнал и с неговата опитност ще продължите. Той се е хвърлил от едно място и си е счупил крака. Каква нужда има и

ти да се хвърляш, да проверяваш как си е счупил той крака. От тази височина се чупят краката. Вие ще кажете: „Аз ще намеря един друг път, където, като мина, краката да остават прави.“

Какви трябва да бъдат вашите отношения? Първо, на вас ви трябва служене. Второ, почитание. И трето, обич. Служене. Почит. Обич. На кого ще служите? Ако служите на себе си, вие ще фалирате. Не че не трябва да служите на себе си, но ще служите на онзи принцип, от който вие сте възприели всичко. Това е Божественото във вас. Кого ще почитате? Себе си ще почиташ. Защото, ако Божественото, което е вложено във вас, ти не го почиташ, ти ще фалираш. Това е вече правилно отношение, това е етика. Ако себе си не почиташ, ти никого не можеш да почиташ. Човек, който почита себе си, той има правилни отношения към всички хора, към всички животни, растения, към всичко в природата. И когато човек се е научил да служи на Бога и да почита себе си, тогава той ще може да приложи и обичта. Обичта е един Божествен принцип. Служенето е един материален принцип. Служенето е разбиране на физическия свят, почитта – на духовния свят, а обичта – на Божествения свят. Най-първо тебе няма да те е страх от труда, от служенето. Онзи човек, който го е страх да служи, да работи, той не може да постигне Божественото. Той иска да се облече, да има почит и уважение пред хората. Ако той не е бил слуга, той никога не може да бъде облечен. И никога не може да влезе в Божествения свят, да придобие той своето наследство. Ако той не се е научил да служи, да се самоуважава, да приложи Божествения принцип.

Та в ума ви ще седят тези три основи: служене, почит и обич. Няма да се обиждате. Човек, който обижда другите, той не се е научил да почита себе си. И човек, който не знае да се труди, да служи, той не

разбира физическия свят, той не разбира живота. Та казвам, вие ще остарееете, ако нямате тия разбирания, ще се зароди друго желание, ще кажете: „Тази работа е малка, едно време, когато бяхме млади, се увлякохме в едно ново учение, но това са празни работи на младежите. Фантасмагории са това.“ Та нима тези убеждения на старите хора са по-съществени? В какво неговите стари възгледи са повече от тези на един млад човек? Или в какво са по-трезви техните отношения? Не така. Ако няма съотношение между живота на младия и стария и стария и младия, това е аномално състояние – ако няма една интимна връзка между Божествения живот и твоя живот. Тъй да си доволен от твоя млад живот, да не казваш: „Е, едно време много глупости правех.“ Ти да си доволен от твоя млад живот и като станеш стар, пак да си доволен от стария си живот. Това разбирам аз нормално състояние. Кажеш ли „Те са глупави работи“, това са аномални състояния. Като млад какво ще правиш? Ще служиш. А като стар какво трябва да правиш? Почитанието е за старостта. Там няма да обичаш. А онзи, който иска да обича, това значи да умира. И всякога, когато искаш да обикнеш някого, трябва да умреш.

Що е смъртта? Това е обич. Защото в любовта разбирам да дадеш всичко. Ти ще слееш и служенето, и почитанието в едно. Ти умираш, но си господар. Ти в смъртта си господар на смъртта, това е обичта. Ти имаш смъртта в ръцете си и казваш: „Ще направя това, което аз искам.“ Сега това е ново разбиране за любовта – ти си господар на смъртта. Ако смъртта е господар на тебе, ти не може да обичаш. Да обича човек, то значи да бъде господар на смъртта. И някой казва: „Аз те обичам.“ Казвам: „Ти станал ли си господар на смъртта? Ти не можеш да ме обичаш.“ Тъй седи идеята. А онази любов, в която смъртта царува, това не е любов, това е мамалижена каша. А онази любов, която е над смъртта, това има смисъл, това е идеал,

това е мощност, гений, светлина, това е сила в света, която всичко създава. Това разбирам аз любов. Човек, който е станал господар на смъртта, на всички тия елементи и знае как да разполага с тях, това е любов.

Затова казвам тъй, най-великото в света е любовта. Най-силното е мъдростта. А най-красивото в света, това е истината. Това са принципи, които съществуват. И вие трябва да си ги напишете. Кой е най-великият човек? Който има любовта. Кой е най-силният? Който има знание, мъдрост. А кой е най-красив и благороден? Който има истината.

Сега вземете новата формула.

„Само Божията любов дава смисъл на живота.“

*Първа лекция
на Младежкия окултен клас
30 август 1929 г., петък, 6–7.05 часа
София – Изгрев*

СМЕНЯНЕ НА СЪСТОЯНИЯТА

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Размишление

(Прочетоха се темите „Отношение между положителните и отрицателните страни в природата“.)

Дайте сега една положителна дума. (Чистота, вдъхновение, свобода, хляб, живот.) Дайте сега една отрицателна дума. (Смърт, мързел, гняв, завист, катастрофа.) Имайте предвид, че положителните думи могат да бъдат и във възходяща и в низходяща степен. И отрицателните думи могат да бъдат и в положителен и отрицателен смисъл. Да вземем първата дума „чистота“. Дайте сега друга дума, която да бъде антипод на първата дума. (Нечистота.) Коя е по-силна? Сега думата „вдъхновение“, противната на „вдъхновение“ коя е? (Унилоост, упадък.) Тези думи са толкова облечени от формите на външния свят. Вие мислите – тези работи са толкова лесни. Да превърнете една величина от един свят в друг, от едно състояние в друго, не е тъй лесна работа. Запример преведете думата „грозде“ в по-висока степен. (Вино.) Преведете виното в по-висока степен. (Веселие.) Виното произвежда веселие, но само виното ли произвежда веселие? Вземете златото. Някога и златото

произвежда веселие. Нали, щом туриш златото в джоба си, веднага ставаш весел. Питам тогава, виното ли произвежда веселостта. Ето как е – гроздето произвежда виното, виното произвежда пиянството. Но виното може ли да произведе трезвост? Превърнете тогава виното, реформирайте го. В какво? Вино = вода. Ако вие можете да превърнете водата във вино и виното във вода – туй, което отличава виното от водата – във виното има един елемент специфичен, който го отличава от водата.

Да кажем, че вие искате да реформирате един пияница, без да му давате цяр. Ето как бихте го реформирали. Да допуснем, че вие имате един навик да пиете. Ти искаш да не пиеш вече вино. Ще вземеш една чашка с вода и ще я туриш пред себе си. Щом ти се допие вино, ще вземеш чашата с вода и ще кажеш: „Много хубаво е туй вино, чисто, натурално.“ И ще изпиеш водата. Ти остави виното. Ти си придобил един навик на миналото, сега ще превърнеш виното на вода. Ти пак си пий, но вода. И всеки път, като искаш да пиеш, вземи чашата с вода и си кажи: „Ето ти чисто вино.“ Прави така цял един месец, и у тебе се ще яви един нов навик, ще пиеш чиста вода, а пиянството ще окачиш на гвоздея. А също можеш един навик от пиене на вода да превърнеш в пиене на вино.

Имате думата „мързел“. В какво ще превърнете мързела? (*В труд.*) На какво е символ мързелът? Каква е разликата между мързеливия и ленивия? Това са две думи синонимни, но те се различават. То е богатство на речта, но има едно различие. Ако вземете „до гuez“ и „до бемол“, по какво се отличават те? Има една разлика. Тъй също има мързел в гuez и мързел в бемол, после леност гuez и леност бемол. М, м, л, л. Мързеливият в гuez казва: „Ще дойдат парите, някой ще ми донесе парите.“ И той се радва. А мързеливият в бемол, той е паднал духом, обезсърчил се е. Мързеливият има едно състояние на обезсърчение.

Каква е коренната разлика между мързеливия и ленивия? Ленивият го мързи и да приказва. Кое от кое е произлязло? Кое е по-старо – мързелът или леността? Защото и думите се раждат. Думите в човешкия език са се родили, тъй както децата. Има думи по-стари и думи по-млади. И те си имат своя възраст. После известни думи умират и на тяхно място се населяват други. Има думи, които остаряват с хиляди години. Ако седи известна дума, тя остарява и после излиза от употреба. *(Леността е повече психическо състояние, а мързелът – физическо.)* Аз пък мисля, леността е една пасивност, а мързелът е едно органическо състояние. Кои са причините да бъде човек ленив или мързелив?

Нека вземем думите „зло“ и „добро“. Кога се е явило злото? *(„При неизпълнение на доброто.“)* Представете си, че имате едно дете, на което всичките желания се задоволяват. Кога у туй дете може да се яви злото? Щом не се задоволи едно негово желание, веднага у него ще се зароди едно неразположение, това е вече зародиш на злото. Може ли злото да се роди преди доброто? Може ли човек да осиромашее, преди да е станал богат? И може ли човек да умре, преди да се е родил? Следователно какво подразбира смъртта? Смъртта всякога подразбира раждане. Този, който никога не се е родил, никога не може да умре. А този, който всякога се ражда, всякога ще умира. Това е закон. Например имате едно неразположение, което наричате киселост. Как бихте лекували киселостта? Нали казвате: „Не ме бутайте, кисел съм.“ Ако е в химията, тя ще се неутрализира в основа. Имате един другар, той е кисел. Вие искате да го лекувате. Той е замислен малко, неразположен, вие искате да смените неговото състояние. Почвате да му говорите, той каже: „Не искам да ми говориш.“ Какво трябва да направите сега? Умният човек всякога сам сменя състоянията си. Щом се яви известно състояние, той произведе в ума си противоположното. А онзи глупавият, като му дойде

едно такова състояние, то седи у него.

Сега вие трябва да се учите да разсъждавате и да съедините тия три свята в едно направление. Представете си, че вие се намирате в една тъмна стая и не знаете обстановката на стаята, не знаете вратата къде е, искате да излезете навънка, но тъмно като в рог. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Представете си, че сте влезли в една пещера, забутали сте се в пещерата и не можете да излезете. Какво трябва да направите? Да допуснем, че сте отишли за научни изследвания, вън е денем, а вътре е тъмно като в рог. Допуснете, че имате свещ в джоба си и кибрит, но сте ги забравили. Вие вдигате рамената си и се молите. Какво трябва да направите? Трябва да си спомните, че имате свещ и кибрит. Но най-първо човек, като влезе в една пещера, какво трябва да прави? Той трябва да си носи един тебешир, че откъдето мине и където отива, да бележи. Тук ще тури един белег, там един белег, и тогава по обратния път лесно може да се върне.

Например на вас ви се случи някоя неприятност, но вие не сте турили някой белег, мислите, че няма да се повърне това състояние, но то може да се повтори пак. Едно състояние ще се върне най-малко 10 пъти у вас, а може и повече, сто, двеста, триста, хиляда пъти може да дойде. То е както онзи, който се е влюбил и когото искаш-не искаш, той ще дойде. Вие нали знаете какво прави влюбеният. Исква ли той позволение да ви пише? Пише ли той в писмата си: „Моля ви, високопоставена госпожице, позволявате ли ми да ви пиша?“ Той не пита, а при това пише. Страданието, злото или доброто и добродетелта никога не питат човек. Доброто никога не пита човека дали ще благоволят да го приемат. То ще дойде. Изпъдите ли го, то ще иде на друго място. В света само доброто никога не хлопа на вратата. То всякога ще намери някоя малка дупка, през която да влезе мълком. И ти ще видиш, че то е влязло. Вие ще питате защо да не хлопа. Защото

Всичко в света е на доброто, и то си отива както у дома си. Ти си слуга. Когато господарят влиза в своя дом, той никога не хлопа. Този, който хлопа, той е слуга. Можеш да хлопаш само на един човек, който не е слуга. Ти, като влезеш в своята стая, хлопаш ли?

Да извадим сега една философия. Какъв е изводът? Ти ще питаш трябва ли да направя добро, или не трябва. Какъв си тогава – господар или слуга? („Слуга.“) Онзи, който пита дали трябва да прави добро, какъв е? Вземете сега другото. Кой седи по-високо – онзи, който прави добро, без да пита, или онзи, който пита? Разбира се, който прави добро, без да пита, седи по-високо, той е господар.

Сега за злото. Онзи, който пита да прави ли зло и който не пита да прави зло? По-високо седи този, който пита дали да направи зло, или не. Законът е все същият. При злото пак същото правило действа. Ние ще ги турим тъй, зло диез – който не пита да прави ли зло, той е господар, а зло бемол – който пита да прави зло, той е слуга. Това е само за едно изяснение. Също и добро диез и добро бемол. Обаче вие можете ли да сменяте бемол с бемол? Вие може да сменяте диезите от злото с бемола на доброто и бемолът на злото може да смените с диеза на доброто. Ако дойде да сменяте, може да ги сменим. Но въобще онзи, който е бил отрицателен в злото, ще бъде отрицателен и в доброто. Законът е все същият.

Сега, ако съберете дейтелността на двама мързеливи хора, какво ще добиете? Единият е мързелив в първа степен, -01, а другият е във втора степен -02. Първият мързеливец, за да го накараш да се помръдне от мястото си, взема му една минута. Следователно това е един жест за него, а на втория трябва да му говориш две минути, за да се мръдне от мястото си. Тогава на какво е равна тяхната дейтелност? По отношение на тебе ти си изгивил три минути, за да измениш тяхното състояние. Добре. Сега да вземем

противоположното. Да вземем двама, които са трудолюбиви. Какво число ще турите? Да кажем, това са двама учени по медицина. Единият работи пет часа, а другият работи шест часа на ден. Добре. Сега този, който работи пет часа, колко време ще ти вземе, да го спреш от работата му?

Запример вие казвате, че може да накарате мързеливия да работи. Мързеливият има специфично изкуство. Ти тури мързеливия човек да яде, ако искаш да те научи как да ядеш. Ако искаш да ти даде правила за дъвкането, тури мързеливия и го наблюдавай, да видиш каква пластика има в него. Та има нещо, в което трябва да се подражава мързеливия. В яденето. Пък ако искаш да знаеш или да видиш някой, който най-малко знае как да яде, тури трудолюбивия, да видиш каква неестественост има у него. Той току бърза-бърза. Следователно, ако искаш да развалиш твоето ядене, тури трудолюбивия, бързия на трапезата си. Той веднага почва бързо-бързо, храната му остава несдъвкана. Тъй щото трудолюбивият може да ти покаже как да работиш, но той за яденето не е сръчен, не е майстор. Когато мързеливият е майстор в яденето. Следователно и мързеливият, и той е трудолюбив, но в яденето.

А какво е ленивият човек? Той е много набожен човек. Той постоянно се моли и всеки ден се моли. И от молба е станал такъв ленив. Той казва: „Защо трябва да се работи? Да измъча тялото си? Малко трябва да работя.“ Та онзи, който е казал, че ленивите хора са били все религиозни, право е казал. Набожни хора са били те, постоянно са се молили. Обаче тези от физическото поле, които са работили, те са направили религиозните хора лениви. Първоначално е било така, а мързеливците са били хора на самопожертването. Мързеливият седи и си казва в ума: „Ако имам сто хиляди лева, ще направя болници, училища.“ В ума си той все жертва, всичко дава. Мързеливият се занимава

Все с някое изобретение. Той иска да направи или да измисли перпетуум-мобиле и с години работи върху това. Тъй щото единият е набожен, другият е учен човек. Та виждате какво хубаво произхождение имат и двамата. Ленивият е набожен, мързеливият е учен. И щом кажеш ти – той е набожен човек, простолюдието казва – той е ленив. Само набожният знае да вдига ръката си и да се моли постоянно. Като дойде до мързеливия човек, той е професор, казва: „Доста е да туриш само ръката си и да се образува нещо.“ Мързеливият живее само с фантазията си, но да направи нещо насвят, той не може. И аз казвам, накарай мързеливия на работа, той ще ти каже: „Защо ще се мъчиш, ти само се качи на трактора. Защо ще си хабиш тялото?“ Тъй разправя мързеливият. И винаги ще ти покаже най-лесния път. Затуй въобще употребявайте тази поговорка: „Накарай мързеливия на работа, да те научи на ум.“ А ленивите хора, те умеят да се молят. Ние не говорим за недъгавите хора, нито за болезнените типове, това е само едно състояние. Ленивостта е състояние на сърцето, а мързелът е състояние на ума. Специфично, във висока степен единият функционира в Божествения свят, а другият – в духовния свят, без да имате антиподи.

Сега кои са антиподите на физическото поле? Нали всяка една дейтелност си има своите антиподи. Казвам, когато и вие се намерите в едно такова състояние, да можете да се справите. Нали някой път човек става ленив. Тогава той трябва да знае произхода на нещата. Запример за злото вие не трябва да имате такова лошо понятие. Злото на физическото поле се изразява по един начин, в духовния свят – по друг и в Божествения свят – по трети начин. Ако вие пренесете дейтелността или соковете на злото в Божествения свят, там то ще даде сладки сокове. Пренесете най-голямото зло в Божествения свят, веднага имате най-сладки плодове. Щом дойдете до Божествения свят, веднага тази енергия се сменя. Защото тази енергия е

разрушителна само във физическия свят, в духовния свят – отчасти, а в Божествения свят всички енергии се сменят. По това се отличаваат те, че известни Божествени енергии, като влязат във физическия свят, запазват своето първично състояние, а други не запазват. Има един вътрешен закон. Вие трябва да познавате известни състояния, които се сменят. Туй е вярно за човешкия ум. И този закон вие, младите, трябва да го знаете. Най-възвишените ваши мисли или най-възвишените ваши идеали, ако вие ги снемете на физическото поле, те ще родят сокове на злото. И ако най-лошите ваши състояния, които имате, ги прекарате горе в Божествения свят, веднага ще се родят най-хубавите неща. Това са психологически възможности. Аз ги наричам необходими за самовъзпитанието.

Да допуснем, вие питате как могат да се сменят състоянията. Представете си, че вие сте чрезмерно докачлив и честолюбив човек. Минава един и ви ушива една плесница и после ваш приятел иде и ви казва: „Този господин направи една погрешка, но за тази негова погрешка аз ви давам 10 хиляди английски лири, простете му за щетата на плесницата. Ето, аз изплащам тази плесница с 10 хиляди английски лири.“ Веднага соковете на злото се сменят. Най-първо вие казвате – това не е достойно, не е правилно, но щом вземете парите, веднага ще намерите, че тия сокове са добре дошли. И затова природата постоянно ни възпитава като децата. Ушие ти една плесница, после ти даде 10 хиляди английски лири, ти забравиш удара и се радваш. Та трябва да прилагате закона. Дойде ви известно зло, за да работите в света, вие трябва да знаете да сменяте вашите състояния. Защото всяко състояние у човека може да се смени. Магията е там. Да кажем, не си разположен да учиш. Че всеки един човек могат да го накарат да се учи. Има един начин, по който могат веднага да отворят ума на човека и да го накарат да учи или да не учи. Стига да знаеш в дадения случай как.

Та казвам, при самовъзпитанието може да прилагате тия правила. Имате известно неразположение в себе си, ще внесете една дума или една идея, която може да смени веднага вашето настроение. Вземете тия религиозни хора, които са се молили на Бога и там имате все същия закон. Това е една вътрешна психологическа работа за сменяне на състоянията. И по този начин могат да се усилят дарбите на човека. Да кажем, че вие искате да станете музикант. Свирите, скърцате, не върви. А има един начин, по който вие можете да станете лесно музиканти. В 10 години отгоре вие можете да станете отлични музиканти. Най-първо ще си представяш, че си запознат с един отличен първокласен музикант. Ти като гледаш, че той свири и го наблюдаваш, и винаги ще го държиш в ума си той как свири. Тази идея за този музикант или ти като го наблюдаваш той как свири, той ще събуди и у тебе тази музикална способност и тя ще започне постепенно да расте. Понеже, за да се развие една способност у човека, тя изисква специфична храна, той ще расте и ще се развива. Ако не му дадеш, той остава в потенциалност или в зародиш, тъй както едно семе ти можеш да го развиеш при специални условия. Нали известни семена растат при известна светлина. Така и известни способности или дарби у човека изискват специфична храна. И винаги музикалният човек се стреми да си даде тази светлина.

Запример вие още вярвате в произволността на природата. В щастието вярвате. Но щастието е един закон на определените величини и деятелност, която работи за човека. Защото вие трябва да преведете щастието. Щастието не принадлежи към ония величини на земята. Щастливият човек може да бъде нещастен. Щастлив човек е онзи, който е напълно задоволен. Щастлив човек – в идеалната смисъл, той е напълно задоволен. Питат кой може да го направи нещастен. Като му се отнеме нещо, той е нещастен. Това не

може по никой начин, щастието не може някой да ти го отнеме. Туй, което може да се отнеме, то не е от щастието. Като говорим принципно, щастието никой не може да ти го отнеме. Щом вярвате, че вашето щастие може да ви се отнеме, то не е никакво щастие. Че вие тогава имате една лъжлива идея. Вие мислите, че може да ви се отнеме, и отнема ви се. То не може да се отнеме. Щастието е нещо, което никой не може да ви отнеме. Туй трябва да го знаете. Ако то дойде веднъж, то си живее при особени закони и нищо в света не е в състояние да ви го отнеме.

Как живеят онези мъченици? Мъчат го, горят го на огън, а той си пее. Защо? Той е щастлив. Кой може да му отнеме щастието. А вие казвате: „Отнеха ми щастието.“ Защо някой не може да отнеме щастието на светията? Ако вашето щастие може да се отнема, вие ни най-малко не сте щастлив. Това е само една фикция у вас. Да вземем, вие сега минавате за окултни ученици. Коя е основната черта на окултния ученик? Знанието, което ученикът има, никой не може да му го отнеме. По това се отличава той. Ако тебе могат да те разколебаят някои философски доводи, ти не си никакъв окултен ученик. Окултната наука предшества всички други науки в света. И всички сегашни науки, това са деца на окултната наука. Тя е един древен мъдрец, който е запознат с всичко. А сегашните науки са деца, които сега започват да се занимават с азбуката и които разправят – а, математиката е отлично нещо. Този мъдрец го потупа по рамото и му казва: „А, ти си много учен. Вие открихте нещата.“ Но ако това дете мисли, че е предало нещо от себе си на този стар древен мъдрец, който носи всичко със себе си, това е едно вътрешно заблуждение.

Сега казвате – окултната наука е нещо скрито. Но окултната наука не е само скрито нещо, но това е един древен мъдрец, който носи всичкото знание със себе си. Сега, ако вие сте от тия окултни ученици и се

стремите да имате туй знание, ако вие добиете една малка доза от това знание, вие ще имате онзи алхимически жизнен еликсир в себе си. Представете си, че вие си носите един малък мускал от 10 грама от този жизнен еликсир, та вие ще бъдете най-богатият и най-силният, няма да има втори като вас. Питам, кой можа да ви отнеме мускала? Вие сега ще си представите мускал отвън. Не. Този мускал не може да се отнеме, той е отвътре. Има неща в света, които не могат да се отнемат. Та казвам, всички трябва да имате една положителна философия, която може да се приложи. Защото окултната наука може да се приложи на физическото поле. Тя си има свои методи, които могат да се прилагат на физическото поле. Запример как трябва да говорите? Ако вие имаште познания за всеки ден, щяхте да знаете какво да говорите и какво е вашето предназначение. А сега бавите се, ходите даже, които изучават астрономията, как казват астролозите, кога има един лош съвпад. Например Венера и Марс какво образуват, какво е тяхното влияние? Как се казват лошите съвпади? Кои са същинските причини, че Венера има лош съвпад с Марс? Причината е Юпитер. Тогава, ако Венера е ангажирана с Юпитер, тя има лош съвпад с Марс.

Да ви наведа сега един пример. Аз си представлявам Венера една красива мома, тя си има един красив мускулест юнак. Тя се влюбила на хорото в него. Това е един добър съвпад. Но идва един богат, а понеже Венера обича удоволствията, тя се спира на него. Това е Юпитер. Той е като цар. Обича я. Тогава какви ще бъдат отношенията на Венера към Марс – този, който обича военщината? Тя най-първо него е обичала, но като идва този царски син, какви стават нейните отношения към Марса? Вече се явява един лош съвпад. Следователно законът е такъв: когато вие отивате да се влюбвате, гледайте да не дойде царският син или царската дъщеря. Защото царският син или

царската дъщеря всякога развалят любовта на Марс. При такъв случай астролозите казват, че има един лош съвпад. Аз вземам езика в обикновения смисъл, за да се изяснят нещата. Та вашите далечни идеали, които имате, – вие може в дадения случай да дадете преимущество на една идея пред друга. Това върви по същия астрологически закон. Този закон определя отношението на хората. Туй отношение не е произволно. Може след време туй положение като една отрицателна величина у човека, едно дисхармонично състояние да се смени. Или явява се една дисхармония между твоите любовни чувства и реализирането им. Да кажем, ти искаш да реализираш някоя любов, но не можеш да я реализираш. Значи на Марс не му върви. В ума си искаш да постигнеш нещо, но не върви по този начин.

Или представи си следующето. Тази Венера седи. Ти си един млад момък и се зароди известно чувство в тебе, влюбиш се в нея, искаш да ѝ обърнеш вниманието, носиш мотика, копаеш, но за нея работиш и гледаш дали тя обръща внимание на тебе. Обаче тя не обръща никакво внимание и ти кажеш: „Тъй не става.“ След туй ти тръгнеш на училище, почнеш да четеш и пишеш, и пак гледаш дали ще ѝ е приятно. Тази Венера пак не обръща внимание. Като станеш учен човек, тя някой път обича учените хора, а друг път обича тия поети или набожните, някои деликатни хора. Този младият момък ще наблюдава състоянията ѝ. Каквото тя обича, такъв и той ще стане. Неговото обличане на дрехите, шапката му, връзката му, всичко ще бъде все по нейния маниер. Каквото тя прави, и той ще го прави. Каквото тя обича, това прави от единия край до другия. Следователно модата се дирижира от Венера. И засега Венера живее в Париж.

Та ще се учите да сменяте вашите състояния. Това е една велика вътрешна наука. То е трудно и да знаете как да работите. Другояче ще се зародят такива

отрицателни идеи, че обществото нас не ни разбира, че трябва да бъдем умни – това са празни работи. Умният човек всякога може да си пробие път. Не казвайте: „С нашите идеи хората няма да ни обичат.“ Чудна работа. Нима учените хора не ги обичат? Не си пробиват те път? Ако аз съм един учен човек, навсякъде ще си пробия място. Пък ако съм от тези завеяните, няма да си пробия път.

Затова казвам, трябва да има нещо стабилно, положително в човека. Защото, ако ти само като етикет носиш окултната наука, а не живееш по нея, никъде пътят ти няма да е отворен. Трябва да знаеш какво е окултната наука. В нея има разрешение на всички задачи на сегашния живот. Това е окултна наука. Нищо повече. Затова трябва да се приготвявате още отсега. И няма задача в сегашния живот, която да не може да се разреши. А това е важно.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(Учителят поздрави с дясната ръка, ние отговорихме с лявата.)

*Втора лекция
на Младежкия окултен клас
6 септември 1929 г., петък, 6–7.15 часа
София – Изгрев*

ПРАВИЛНИ ФИЗИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ С ПРИРОДАТА

*„Отче наш“
Размишление върху правдата*

Имате ли тема? (Не.) Каква беше основната мисъл на миналата лекция? Можете ли да пишете върху темата „Разликата между растителното и органическото царство“? В какво седи разликата между растенията и животните? Станете сега. Да имаме всички едно упражнение. (*Ръцете са настрани и леки движения, мърдане на ръцете нагоре-надолу, като хвъркане.*)

В природата гладко движение няма. Че то е цяло изкуство едно движение да бъде правилно и хармонично. Вие можете да правите тия упражнения за смяна на вашите състояния. Ако вие сте неразположен, сутрин, щом станете, вие можете да смените вашето състояние чрез ред физически упражнения. Да кажем, че вие имате едно неразположение, почнете тогава така да движите ръцете си само от гланите, от едната ръка на другата. Кисел сте, неразположен, спри се и започни да правиш тия движения на упражнението до 10 пъти. Състоянието ти не се е сменило. Направи още 10 пъти. Пак не се сменя. Още 10 пъти. Тогава започни с пляскане на двете ръце 10 пъти. Не се сменя. Още 10 пъти. Щом направите тия удряния, непременно ще стане една промяна вътре в мисълта ви и в чувствата

ви. Ако не направите тия упражнения, вие ще бъдете принудени да търсите някой отвън, с когото да се карате. И това ще го направите по един естествен начин. Ако имате вкъщи сестра или брат, вие ще намерите повод да изхарчите тази енергия навън от себе си. И ще търсите най-малкия повод, за да дадете ход на вашето чувство.

Добре. Имате такова едно чувство на съмнение, нещо ви мъчи отвътре. Вие трябва да отвлечете вниманието си. Нещо отвътре ви гложди. Седни тогава и се оцупи за кожата на ръката си отгоре. Тъй, ти мислиш нещо лошо против някого. Пък не ти е приятно, не знаеш какво да направиш. Не се бори със себе си отвънка. Сутрин е. Хвани кожата на ръката си отгоре и се оцупи с двата си пръста – най-първо на едната ръка, после на другата. И състоянието ви ще се смени. Ще кажете: „Това боли.“ Щом боли, тогава? От тебе зависи, от твоеото стискане. Започнеш да разсъждаваш: „Защо именно ме боли ръката?“ Ти си причина на твоеото стискане. От тебе зависи да стискаш много или малко. Кой е виноват на туй щипане? Това е само да наведеш физическото си съзнание, че някои неща зависят от тебе. Неща, които ти можеш да смениш. Това е само едно припомняне, че тия неща зависят от тебе.

Ти имаш криви понятия, трябва да ги смениш. И щом наведеш мисълта си към правата посока, ще се сменят нещата или състоянията моментално. Да кажем, някой от вас иска да пее или да свири, но криво пее или криво свири. Какво трябва да правите в дадения случай? Вие трябва да намерите някой, който знае да пее хубаво. Но няма кой. Ти си сам в стаята си. Тогава, ако разбирате, турете си двата пръста при слепите очи върху центъра на музиката. Концентрирай се към средата на челото, до края на веждите. Искаш да пееш или да свириш, разбутай този център. Защото, ако човек разбира законите, може да разбута дейността на всеки един мозъчен център. Начало може да даде едно

упражнение, което да бъде естествено за човека. Или да допуснем, че във вас има едно състояние на твърдост, не сте доволен в себе си. Не сте така мек и благ. Седни тогава и тури едната си ръка – лявата, на гърба, а другата – дясната, върху косата, горе на главата, близо до челото, като че сте се подпрели. Изглежда, че мисли този човек. И гледаш, някой човек, без да знае, тъй си хванал гърба и главата, той може и да не мисли, но този, който го ръководи, го напътва как да си тури ръцете, за да му се помогне. Така поставени, ръцете са, за да се смени едно тягостно състояние в неговия дух. При това това е една хубава поза – лявата ръка на бедрото, дясната горе на главата и десният крак малко напред. Някой път естествено идат тия движения у вас. Във вашето висше съзнание има един закон, който регулира тия движения. Всички движения, които нам са най-естествени, произволни, във висшия свят стават разумно, в другия свят туй движение е разумно. Но те не разбират тази разумност. Онази сила, която произвежда тези движения, тя ги направлява.

Когато един учител написва една буква хубаво, и детето, това физическото, и то подражава, но буквата не е тъй сполучлива както тази на учителя. То не разбира. Обаче тази първоначална причина, която те подтиква към някои движения, е разумна. Но ти, като не знаеш, ще направиш едно подобно движение. Някои от вас казвате тъй, гладите си веждите, окото, рамото, но защо ги гладите? Причината за гладенето на веждите е второстепенна, вие искате да се докарате отвънка. Но причината, за да се докарат тия вежди, всъщност е съвсем друга. Или някой от вас си чопли с пръст ухото и си клати ръката. Защо? Да се отпуши ухото, има нещо запушено. Ако вие знаете как да направите тия движения, не трябва много да го клатите. Ти като направиш едно деликатно движение, то си има своята психологическа основа и ухото ви ще се отпуши. Забелязали ли сте, след като си движите

пръста в ухото, какво е състоянието ви? Та много от тия движения, които правите, са наслоени от поколения и вие ги повтаряте.

Някой път, когато ухото ви е затворено, вие го размърдвате, за да се отвори. Или някои си туряте ръцете на хълбоците, края на пръстите напред, като че ще правите известно упражнение. А друг път тургате едната ръка на гърдите, а другата на главата, на челото. Или лявата ръка, подпряна на челото. Коя ръка тургате под мишница и коя под брадата? Може и едната, и другата. Някой път ви е приятно, а друг път, като турите лявата ръка под мишница, изпитвате една малка неприятност и изменяте положението. Или често, когато седите прави, тургате си петте пръста на лявата ръка на слепите си очи и казвате: „Ще мине.“ Или като седите долу, хващате ръцете си при колената. Защо? Човек е в постоянно движение. Постоянно мести едната си ръка, другата, постоянно пипате главата си. Защо? Ръцете са едни регулатори. Нали сте виждали тия съвременните радиа? Нали сте виждали радио? И човек има една жичка, която съединява двойника на човек с неговото тяло. Има един апарат – КОВЕ се нарича, дето се намират антените. Тук се възприемат вълните. Двойникът предава на физическото тяло. А жицата, това е човешката уста. Двойникът на човека е неговата антена, чрез която човек възприема впечатления от външния свят, вследствие на това двойникът на човека е отвънка, за да може да функционират тия вълни на двойника и да ги предават на физическото поле. Следователно, ако знаеш да регулираш двойника си – тази антена, тогава впечатленията ще станат правилни.

Та най-първо, като станете сутрин, трябва да регулирате вашата антена, да приемате всички впечатления направо до физическото тяло. И тогава мисълта ви ще бъде правилна и чувствата ви ще бъдат правилни. Но ако вашата антена или вашият двойник

не е добре регулиран, веднага ще се яви едно съскане, което ще те гразни. Ти буташ очите си, ушите си, главата си – навсякъде се буташ, и търсиш да намериш причината. И ще забележите – онзи, който е направил това радио, е постъпил точно по закона на тялото. Това може да ви служи за едно изяснение на онези движения, които стават в човешкия организъм. А човекът е един апарат, хиляди пъти по-сложен.

Та самовъзпитанието на човека започва оттам – най-първо проучвайте вашето тяло. Да знаете запример каква роля играе ръката. Някой път ръката ви е гореща, суха или влажна. Веднага трябва да знаете да мените състоянието на площта на ръцете си. Ако е чрезмерно суха ръката ви, вземи една влажна кърпа и вода и я прекарай през едната ръка, през другата ръка. Ако е много влажна ръката ви, вземете една кърпа и изчистете ръката си веднъж, два пъти, три. Та вие ще регулирате вашия двойник. И след това, понеже ръката е един възприемател, вие можете чрез ръката си да приемате. Някой път ще забележите – вашето лице е сухо. Вземете, умийте се веднага два пъти, три пъти през деня. Може три-четири пъти да си миете ръката на ден. Ако е много потно лицето ви, измийте го. Не само веднъж трябва да се мие лицето. За да смените състоянието си, може да се миете по няколко пъти на ден с чиста вода. Но вземете най-хубавата вода, най-чистата. После може мнозина от вас с месеци да не си миете ухото. Вземете малко вода и измийте ушите си. Турците по три пъти си мият ушите. И те в някое отношение имат много хубави черти. Вземи кърпата и я прекарай по гънките на ухото си. Изчисти ухото си хубаво, понеже и ухото е един добър възприемател. А ако то е запушено, това пречатства на ухото, на тази антена, да възприема вълни от този род, които са здравословни за твоето състояние.

Някой път може всичката причина да е в главата

ти. На някои от вас, когато мисълта е разбъркана, и косата му е разбъркана. Разбърканата мисъл е, че няма хармония между теченията – магнетизма и електричеството, и вследствие на това започва да се набира голямо количество електричество. Затова се разбърква косата. Вземи малко вода, вчешу си косата, докато отстраниш туй електричество, което се е набрало в косата ти. Та по един външен начин може да отстраниш електричеството от твоята коса и тъй да облекчиш твоя мозък. Ако ти не отстраниш това електричество навреме, непременно ще се яви едно тягостно състояние при слепите очи.

Какво правите вие, когато имате болки в главата? Вземете една сурова картошка, голяма. Разрежете я на тънки колела, турете на едната страна, на другата – една кърпа, и за пет, десет, петнайсет, двайсет минути нека тъй да седи, за да се смени състоянието ви, да се махне това електричество от слепите очи. Защото, ако се смени по един вътрешен начин, вие ще изгдивите много голяма енергия. И това напрежение на електричеството ще слезе във вашата симпатическа нервна система, в стомаха, в червата и вие ще усетите едно свиване на състоянието, и пак няма да се смени. После лекарят ще каже да вземете едно очистително. Но работата и там няма да се уреди. Ще се премахне болката, но ще се яви запичането. Не можеш да излезеш ден, два, три. Туй запичане ще наруши хармонията вътре в човека. Ако е лятно време, вземи една диня, вземи един резен от нея или пък, ако има, гроздов сок можеш да вземеш. Но с това няма да се уреди работата. След запичането това ще се пренесе в ставния ревматизъм, докато природата ще те застави да мислиш правилно. Причината е една и съща. А можеше тебе нищо да не ти струва. Най-първо тебе косата ти е била щръкнала нагоре, тебе те мързи да вчешеш, да урегулираш твоего състояние. Тогава това състояние ще се пренесе в симпатическата нервна система, в

стомаха, в червата, в ставите, в гръбначния стълб – навсякъде ще дойде едно болезнено състояние. Ще кажеш: „Каква е причината?“ Причината е една вътрешна дисхармония, която съществува, с външната природа. Значи между твоето тяло и външната природа не могат да се възприемат правилно тия вълни и вместо всяка една вълна да ти бъде полезна, тя произвежда раздрусване. Всяка дисхармония действа разрушително. А човек не може да търпи дисхармония. Дойде някой и ви каже една дума. Ако е много наблизо и ви каже една дума, вие сте много чувствителни, ако думата не е казал тъй меко, както трябва, веднага става едно избухване. Може той да не е имал никаква умисъл да ви гразни, но само една дума в едно изречение може да произведе цяла една пертурбация в организма.

Та казвам, колко е хубаво човек да се самовладее. В дадения случай, когато говориш, ти сам да се радваш на речта си. Като изказваш думите си, ти сам да ги чувстваш и да се коригираш в дадения случай. Да не оставаш друг да те коригира. Умният човек сам се коригира. И когато говори, той трябва да регулира своята мисъл. Че когато на едно радио не е ясен звукът, който се предава, какво трябва да прави онзи репортер? Вие оперирали ли сте с радио? Той си има известни ключове, които постоянно върти, бута ги и търси времето, вечерно време, когато атмосферата е по-благоприятна за предаването на тия вълни.

И всеки един от вас трябва да разбира и да изучава своята природа. Под думата „природа“ ние разбираме тия благоприятни условия, когато ние можем да си въздействаме правилно. При сегашното ви разбиране вие сте като клиенти и мислите като някои пансионери при гостилничаря. Седнете на стол и чакайте да ви турят да ядете. И после оставите кърпата, паницата, той да си ги вдигне. Туй в природата не съществува. Ти, като ядеш, сам ще си вдигнеш паницата. Всичко туй ще си очистиш и горко ти, ако не го очистиш. Десет-

двайсет души ще минат и ще те върнат, да очистиш там, дето си ял, защото никой няма да го очисти. Тук, в гостилниците, ние го правим, но онзи гостилничар е заинтересован. Та тази е причината, дето в света го обясняват като карма – кой каквото е направил, сам ще си го изправи. Вие мислите друг да оправя една ваша погрешка. Погрешката вие сами ще си я изправите, но и благо, което сте придобили, никой не може да ви го вземе. Тук, ако оставиш нещо, ще ти го задигнат, а в природата, като оставиш нещо, с хиляди години може да седи там, дето си го оставил. Защото в природата кражба не може да има. Там никой няма да бутне твое. Ти ще го намериш точно на мястото си, дето си го оставил. Само ти трябва да си спомниш къде е. Там никой не може да вземе туй, което е твое. Даже в природата не може да се направи една погрешка. Туй е ред и порядък, върху който трябва да базираме живота си. На земята стават погрешки, но в природата няма погрешки. Тази идея трябва да влезе в ума ви. Това е за самовъзпитание. Вие казвате някой път, че природата не ви е обдарила, нищо не ви е дала. Тя ви е обдарила, но туй, което ви е дала, вие не знаете как да разполагате с него. Ако вие разбирате нейните закони, с които тя оперира, всяка една дарба, която имате, тя се развива на своето време.

Запример някой път вие се въодушевите, видите някой поет, но вие в дадения случай не можете да бъдете поет. В математическо отношение на един народ от сто хиляди хора колко поети трябва да бъдат? Кажете едно произволно число, поне десет. Колко музиканти им трябва да бъдат? Тъй че трябва да бъдат поети, музиканти, свещеници, учители. На сто хиляди фамилии тургам по едно дете на фамилия и по петдесет ученика в клас. Колко учители трябва да бъдат? Две хиляди учители. Колко печатари им трябва да бъдат? Нали поетът пише, а това трябва да се напечати. Всичките служби в природата имат еднаква стойност. В природата не е както на

земята. Даже там по-простите служби са по-високо одарени, по-голяма почит имат, а по-високите служби имат по-малка почит. На земята един учител или един цар има по-голяма почит, в духовния свят един слуга има по-голяма почит от един цар. И царят съзнава, че така трябва да бъде, за да се запази едно равновесие между царя и слугата. А на земята това не съществува и вследствие на това ние имаме едно болезнено състояние. Но в природата слугата има по-голяма служба, а царят, който иска по-големи почести, казват му: „Щом ти си за по-големи почести, тогава вземи службата на един слуга.“ И ако слугата попита: „Защо аз имам толкова големи почитания? Аз не съм цар.“ Щом царят не е доволен, че не го почитат достатъчно, казват му: „Вземи мястото на един слуга.“ И ако слугата не е доволен от това голямо почитание, кажат му: „Стани цар.“ Въпросите лесно се сменят. Питам ви, кой няма да стане цар на земята? Обаче в природата един слуга никога няма да смени мястото на един цар и един цар няма да смени мястото на един слуга. Въпросът не е за външността, но царят си е цар, слугата си е слуга. Слугата има почитание вътрешно, а царят има почитание външно. Всеки един има своето достойнство на мястото си.

Да ви приведа едно сравнение. Един философ, за да бъде философ в пълния смисъл, той няма да бъде един пехливанин. Ако той бъде пехливанин, той никога философ не може да бъде. Философът е деликатен, нежен, като перце върви, но философ е, има глава. Много е деликатен, защото иначе той не може да ниже мислите си, а онзи вдига чувала и го носи. Но като дойде този юнак при философа, той се стъписва при него, няма вече юначество, а и философът, като иде при юнака, и той се усеща слаб. При перото е силен, но при този, който е силен физически, казва: „Моята философия не работи тук.“ В дадения случай философът признава, че туй, което той пише с перото си, там е силен той, но той

не може да направи това, което юнакът прави с тялото си. И го признава като авторитет на земята. Такива отношения съществуват. Ако на земята съществуват физически отношения, и в природата има отношения към разумните души. Всеки съзнава в дадения случай, че това, което философът прави, онзи бакалин не може да направи. Може да каже някой, че един агент може да го направи. Но даже един агент в дадения случай не може да стане от един хилав философ, да стане един великан. Защото това е тщеславие, и той няма да го направи. То е в реда на природата. Ако един агент съзнателно влада своя ум, той и без това ще стане силен. Той може да прояви и това изкуство като пехливан, но съзнателно той няма да го прояви. И той остава на слабата страна, ще изяви своята слабост, мекота. Защото, ако от едно философско състояние той мине в състоянието на един великан, той ще изхарчи грамадна енергия. Та и това не е тъй потребно – да сменяме своето състояние. Ти си слаб, хилав, а искаш да станеш силен човек. Ти можеш тази слабост да смениш с юнака, но същевременно ти ще загубиш философията си. Ти ще станеш силен, но ще загубиш това, което философът има. Или казваш: „Аз искам да бъда философ.“ Ще загубиш физическата си сила.

Та ще знаете, едновременно човек не може да влада всичките богатства при сегашното си състояние. Това е едно от положенията. Понеже ние живеем в четири свята едновременно, а за да ги победиш, то е въпрос на дългия ход на човешката еволюция – докато се изучат законите. За всички хора има място. И хората в това отношение се допълнят. Онзи философ може да има нужда от работника и онзи работник да има нужда от философа. Тежките работи може да ги вдига един работник, но и той има нужда от философа, ако иска да чете една книга. В това отношение философът, поетът или който и да е учен човек могат да му бъдат в услуга. А и работникът може да бъде в услуга на един философ. Затова природата е турila всичко. И никой не трябва да презира

каквато и да е дейтелност, каквото и да е същество.

Сега едно обяснение. Явяват се мрави в двора ти. Какво е предназначението на мравите? Какво ти говорят тия мрави? Ти можеш да ги изметеш. Да кажем, те не са потребни. Но те ти дават един урок. Ако ти си умен, какво трябва да разбереш от появяването на мравите? Обратното, да допуснем, че в двора ти се появила една пчела, имаш ябълка, дошла тази пчела и после отишла някъде в гората. Ще кажете – това е случайност. Ами че, когато във вас се зароди една мисъл, да станете богати, кой е дошъл у вас? Мравите. Че идеята, да станеш богат, много да знаеш, това е една смелост, ти проявяваш смелостта на мравите, които отвсякъде събират. Искаш и ти да събираш богатства. Но когато дойде пчелата в двора ти, на какво може да я уподобите? Какво ви говори тя? Това е още по-високо състояние. И всякога, когато видиш мравя или пчела, тя трябва да събуди в тебе известен род мисли, желания, впечатления или действия. Това е един урок за тебе. И ако ти разбираш закона, при тази пчела в дадения случай ще имаш разрешение. Ти седиш и казваш: „Не зная какво да правя, объркан съм в работите.“ Дойдат мравите в двора ти. Те ти казват: „Следвай пътя на мравите.“ Ти седиш и казваш: „Тази работа е объркана.“ Дойде пчелата в двора и ти казва: „Следвай пътя на пчелите, от всяка трева събирай мед.“ Дойде една оса. Казва: „Следвай пътя на осите.“ Казваш: „Не зная какво да правя, болен съм, краката ми не държат.“ В двора ти се яви една змия, казва ти: „Следвай пътя на змията.“ Тя без крака ходи, а ти с крака си в леглото, казваш: „Краката ми не държат, ръцете не държат.“ Дойде змията, природата, и ти казва: „Следвай пътя на змията, стани и ходи днес малко, утре малко.“ Значи природата чрез змията ти показва, че може и без крака да се ходи, който знае. Тази змия без крака и без ръце се е научила да ходи. При това много бързо ходи.

Да се повърнем към движенията на ръцете.

Забелязали ли сте кои са най-естествените движения, които правите? (*Учителят си държи двете ръце, допрени като за молитва, и движи двата си показалеца, после вторите пръсти, третите, четвъртите и най-после двата си палеца, а другите пръсти – отворени.*) Това е един процес в природата. Ако някои работи ти са объркани, можеш да направиш това упражнение и като отвориш само пръстите на двете ръце (*Положението на ръцете е като чашка.*) и оправиш ума си в това положение, веднага могат да ти дойдат такива мисли в главата, с които можеш да решиш мъчните задачи. Тъй ръцете представляват един цвят, който чака да завърже, или една чашка, която чака да се напълни. При сегашното възпитание на специализация, механическото възпитание, което е отвлякло вниманието на хората от правилния път на самовъзпитанието, ние сме станали много едностранчиви.

Ти мислиш за някоя строфа. Например поетът казва: „Лука-прилика, като два стръка излика.“ Какво иска да каже поетът? Защо в дадения случай поетът е уподобил приликата на изликата? И ако изучавате съвременната поезия, ще намерите много такива уподобления. Аз бих желал за втория път да ми донесете кой е най-добрият български поет, да видим как гледате на българските поети. Това ще ви бъде тема – „Кой е най-добрият български поет?“ Защото поетът е тълкувател на ония символи, които съществуват в природата. Той е поет дотолкова, доколкото може да тълкува правилно образите, които съществуват в природата. Щом не може да ги съпостави правилно, това не е никаква поезия. Щом може да съпостави образите правилно, и колкото е по-близо той до природата, толкова е по-добър поет. Той може да съпостави едно цвете с едно качество, но това съпоставяне да е правилно. Ако не съпоставя нещата правилно, той не е поет. В поезията поетът схваща нещата по един интуитивен път, начин. И тогава

казват, че поетът е израз на човешката душа. Тъй гениалният поет е израз на това, което става в човешката душа. И философът трябва да бъде изразител на човешката душа.

Тъй, направете сега първото упражнение. Сутрин, като станете, 10 пъти само търкане на ръцете – китките, нагоре-надолу, след това пляскане на ръцете също 10 пъти. Вие ще си правите психологически наблюдения върху себе си, за да може да констатираме у себе си този вътрешен закон, който държи упражненията. Ако не можете да схванете връзката между упражненията и законите, които са в природата, вие не можете да разберете нищо. А ако вие схванете това, ще дойдете до една нишка за разплитане на много въпроси, които са много важни за вас. Тя, природата, и без това пак ще го застави да разреши въпросите. Но вие се стремете всичките ви действия да бъдат хармонични. Защото някой път, когато човек почне да мисли, не знае как да тури ръцете си. Човек трябва да знае къде да си тури ръцете. Най-естественото положение е да си спуснеш ръцете. Някой ги държи отзад, някой отпред, но най-естественото положение е тъй свободно като си спуснеш ръцете. После как си тургате краката. Трябва да знаете как да си тургате краката. Според вас кое положение е най-красиво за краката? Излезеш на сцената да декламираш или да кажеш нещо, как трябва да поставиш краката си? Ще вземеш една естествена поза. Ще туриш единия крак малко напред. Нали някои от вас сте учители, как си държите ръцете? Когато сте на катедрата е лесно, но ако излезете на естрадата, как ще застанете? Цялата ти реч ще зависи кой крак ще бъде напред. Ако ти поставиш криво крака си, ще се уплашиш. Още като излезе онзи говорител, гледай, наблюдавай му краката. Наблюдавайте краката на онзи, който говори, и виж как той ще постъпи, с кой крак ще излезе навън и кой крак е назад. Та ще забележите какво влияние имат

краката. Ако той направи една крива стъпка, той ще се оплете и може да развали цялата си реч. Човек трябва да бъде в съзнание, да вземе една поза, която е в съгласие с природата.

Ако вземеш една стъпка с природата, тя веднага те поддържа и ти съдейства. Но щом направиш нещо, което не е съгласно с нея, тя те оставя. И тогава знаеш ли на какво ще мязаш? И ще мязаш на един актьор, който добре знае ролята си, не говори той, а суфльорът. Природата е такъв един суфльор, който ти нашенва какво да правиш. И така работата върви. Ако суфльорът не ти казва какво да говориш ти, публиката отвън ще те освирка. Та ще пазите отношенията в самовъзпитанието. Природата е крайно възискателна към всички тия закони. Тя иска пълно съвършенство във всички стъпки и действия. Но тя е много справедлива и крайно възискателна към всички закони, каквито и да са те. Тя започва от малките работи. И ако ние пренебрегваме тия малките работи, те постоянно фигурират вътре. И да не мислите, че вие ще се освободите от тях. Вие казвате: „Човек не трябва да прави толкова движения.“ Вие можете ли да се освободите като поети от буквите? При това ще ги пишете хубаво. Един писател трябва да пише хубаво. Щом някой не пише хубаво, това е немарливост. Не само да обръщате внимание на калиграфията, но човек трябва да пише отчетливо и да не бърза. Природата не обича бързите работи. Тя обича бързите, но не нервните. Ти трябва да бъдеш бърз в своите мисли и в своите чувства. Ако си бърз в мислите, а муден в чувствата, това е нещастие, а ако си бърз в своите чувства, а муден в своите мисли, това е друго нещастие.

Сега коя основна мисъл остана у вас? Правилни физически отношения с природата. Да кажем, че един ваш приятел ви каже тъй (*Учителят маха с ръката си, като че отпъжда нещо.*). Знаете ли какво ще ви постигне? През целия ден ще минете едно състояние

на неразположение. Не махай ръката си по този начин. Защото и на тебе ще махат през целия ден по същия начин ръката. Ако си готов да кажеш тъй на приятеля си (*Като нашия поздрав, с вдигане на едната ръка.*), заведи го вкъщи и го почерпи един чай, през този ден и тебе ще посрещнат така. Ако кажеш: „Днес не съм разположен“, туй неразположение го няма в природата, то е само едно специфично неразположение на тебе. А това е своенравие. Ти повикай приятеля си, нищо няма да ти коства. Ще му кажеш: „Ще ме извиниш, бях склонен да си вървиш, но направих го заради себе си. Ха сега, пий един чай, че да ми върви. Повиках те да пиеш един чай, защото ти си с късмет. И ако ти пиеш един чай, ще ми върви, а ако не пиеш, няма да ми върви целия ден.“

Не мислете, че вашите приятели, които са дошли, са без съдържание. Те имат съдържание и ако вие сте постъпили неправилно към тях, така се съгражда и вашият характер. А ако вашата постъпка е правилна, вие сте разрешили правилно въпроса за този ден. А ако пренебрегнете тия малките постъпки на отношенията, този човек ще остане недоволен. И вие ще си създадете една карма, която ще остави ред страдания и страдания с векове, докато се изправи тази постъпка. Когато това може да се избегне много лесно.

„Бог е любов, Бог е мъдрост, Бог е истина и Божията любов, и Божията мъдрост, и Божията истина да пребъдват в нас.“

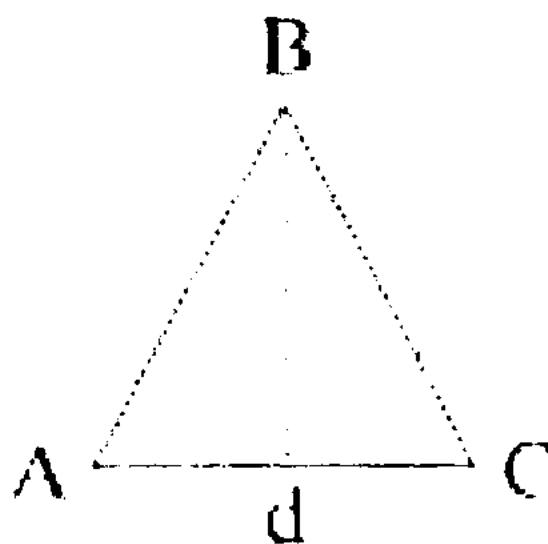
Трета лекция
на Младежкия окултен клас
13 септември 1929 г., петък, 6.15 часа
София – Изгрев

ПРАВАТА ЛИНИЯ

„Отче наш“

Станете и поразредете се малко, ще направим едно упражнение само с ръцете. (*И ръцете турени на средата на челото.*)

Всички сте запознати с геометрията, нали? Вие сте проучвали триъгълника. Имате триъгълника **ABC**. Ако се подвижи линията **AB** и **CB**, какво ще стане с триъгълника? Ако се подвижат тия линии вътре, какво ще стане с **d**? Философия е това. Или това е геометрията. Тази геометрия

при сегашните състояния служи за известни практически цели. Ако тези линии се подвижат към посоката **AC** или към **C**, какво ще стане с линията **AB**? Тази линия ще се отдели, ще върви към линията **AC**. Тогава ще имате **AB+BC+AC**. **AB** ще се удвои, ще стане по дълга. Защо се удвоява линията? Какво показва удължението на линиите? Щом линията се удължава, това показва, че тази линия се приближава към теб или ти се приближаваш към нея. Щом линията се удължава два пъти, това показва, че тялото се приближава. Но ако вие подвижите и трите страни, какво ще стане?

Сега това е само за онези от вас, които може да разсъждавате. Този процес се забелязва и в живота. Ако човек загуби едно от своите сетива, чувства, да кажем, обонянieto или слуха, тогава някое друго чувство се удвоява в силата си. Сега имате следуюшките разсъждения. Някой казва: „Аз искам да ви поупам.“ Пипането не е ли едно чувство, сетиво? То е елементарно чувство, сетиво на ръцете. Ако ти искаш да знаеш нещо на физическия свят, ти искаш да го похванеш. Всяко нещо, което ти можеш да го похванеш, ти мислиш, че то е вече реално. Друг казва: „Аз искам да го опитам, да го вкуся с езика си.“ Значи той най-първо го държи с ръцете си. Второто положение – ти искаш да знаеш какъв е вкусът. Трети казва: „Аз искам да го послушам.“ После искаш да видиш предмета и най-после искаш да го вкусиш.

Питам, какво е станало с твоите възприятия? Това, което вие държите в ръцете си, можете ли да го изследвате? Ако вие нанесете двете линии **AB** и **BC** върху линията **AC**, те ще предават нещо от своето качество на **AC**. Какви качества ще предават на тази линия? Представете си, че **AC** представлява физическия свят, **AB** – умствения, а **CB** – духовния свят. Това са граници само за изяснение. Ако вие слеете линията **AB** с **AC**, какво ще предадете? Ще предадете мисъл. Тази сила ще се изяви на физическото тяло като мисъл, но същевременно ще се изяви като движение, като светлина. Ако нанесете **CB** върху линията на физическото поле, то ще принесе чувстване, интензивност. Значи ще се увеличи топлината. Щом внесете каквото и да е чувство в човешкия организъм, то ще повиши температурата. А щом внесете мисъл върху тялото, повишава се светлината.

Следователно от физиологическо гледище ако удължавате лицето си, значи тези линии се нанасят върху физическото тяло. Ако лицето се удължи, какво се предава на тялото? Предава се активност. Човек

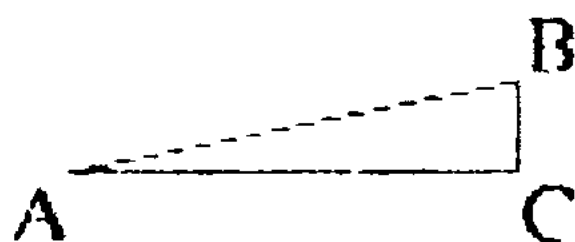
става висок, с по-големи крачки, изхожда повече пространство. Когато вървят високите хора, спори им. Мислите ли, че могат да вървят заедно високият и дългият човек с някой къс човек? Вие ще кажете – могат. Кон и бивол могат ли заедно да вървят? Ако конят се съгласи да върви като бивола, те могат заедно да вървят. Ако вие нанесете СВ върху линията АС, какво ще се предаде? Интензивност ще се предаде, повече широчина и топлина. Следователно, за да се развият чувствата, трябва огън, трябва широчина. На чувството не му трябва височина. Всяко чувство търси широчина, дето да се прояви. А всяка мисъл търси дължина, дето да се прояви. На мисълта не трябва широчина. Това е едно качество, което отпосле се явява. Ти с мисълта искаш да знаеш причината на нещата. Що е причината на нещата? Причината е А. При С се намира крайният предел. Когато ти кажеш, че искаш да знаеш причината на нещата, казвам, тогава ти си на С. Следователно ти се отнасяш към А. Имаме С:А. Но за да знаеш причината на нещата, ти трябва да се повърнеш назад към А. Оттам започва причината. Питам, като дойдеш до А, какво ще научиш? Тази линия е станала видима, проявена вследствие движението на А до С. Ти, като дойдеш до А, няма да знаеш толкова, колкото знаеш при С. Казваш – има някоя друга причина. Другата причина е АВ. Ти се подвижиш към В. Ще знаеш толкова, колкото си знаел при А. Пак казваш – има друга причина. Добре, ВС. От ВС ще дойдеш пак до С. Каква е разликата между АВ и ВС? Че си обходил триъгълника от всичките му страни.

Питам, какво си научил, след като си обходил триъгълника от всичките му страни? Поне си го измерил, знаеш дължината на страните му. Това е единственото знание, което си придобил. Ти ще знаеш колко е дълга страната АВ, ВС и АС. Щом знаете тези дължини, вие можете да приведете тия числа в мисъл.

Ако умножите 3 на себе си, какво ще придобиете? $3 \times 3 = 9$. Преведете сега какво означава 9 в геометрическа форма. („9 е квадрат на числото 3.“) Добре. $2 \times 2 \times 2 = 8$. Какво представлява 8? („8 е кубът на числото 2.“) Тогава какво е отношението на 9 и 8? 9 е квадрат, а 8 е куб. После имате и друго отношение. $3 \times 3 \times 3 = 27$. Тогава между 8 и 27 има отношение. Имате тогава 8 и 27. Тези числа спадат към третото измерение. Към кое измерение спада 81? („81 спада към четвъртото измерение, то представлява 3 на четвърта степен. $3 \times 3 = 9$, $9 \times 3 = 27$, $27 \times 3 = 81$, 3^4 .“) Така е. $4 \times 4 = 16$, значи 16 е квадрат на числото 4. За да имате куб от 4, какво трябва да направим? $16 \times 4 = 64$. По-нататък имате $5 \times 5 = 25$, $25 \times 5 = 125$, $6 \times 6 = 36$, $36 \times 6 = 216$, $7 \times 7 = 49$, $49 \times 7 = 343$, $8 \times 8 = 64$, $64 \times 8 = 512$, $9 \times 9 = 81$, $81 \times 9 = 729$. Най-първо в дадения случай вие трябва да разбирате отношенията на числата, когато се занимавате с тях. Да вземем сега числата 216, 343, 512, 729. $2+1+6=9$, $3+4+3=10$, $5+1+2=8$, $7+2+9=18$. Какво правило може да извадите от това? Тези числа засягат третото измерение. Оттук може да извадите едно правило за отношенията, които съществуват между вашето тяло и вашата мисъл или вашия ум и вашето чувство. Това е третото измерение.

Тогава как ще определите второто измерение? Как ще определите отношенията на вашите чувства към вашето тяло? Геометрически към кое измерение ще го поставите? Те спадат към второто измерение. А отношението на тялото към себе си? Пак по същия начин, само че ще лежат в различни посоки в пространството. Да допуснем, имате човешкото чело. Ако това чело се удължава, става по-високо, какво се предава на ума? Неговата мисъл става интензивна. Значи високото чело предава интензивност. Предава по-голяма светлина на ума. Тази светлина от какво зависи? Ние ще преведем.

Тук имате точката А, точката В и точката С. Сега до мисълта. Законът е такъв. Ако едно тяло пада от по-голяма височина, има по-голяма енергия. Този закон можете да

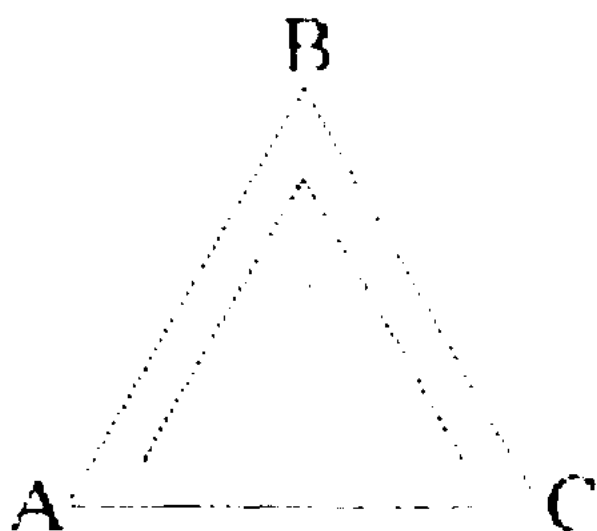
пренесете и върху мисълта. Всяка мисъл, която иде от по-далечно пространство, е по-силна, а която иде от по-близко пространство, е по-слаба. Когато се приложи дължината на този ъгъл А на челото, определя се каква ще бъде мисълта и откъде иде тя. Това съществува вече в природата. И когато вие се силите да бъде вашата мисъл интензивна, да можете да я реализирате, непременно вие трябва да произведете във вашия мозък известно удължаване на нишките. Ако вие не можете да внесете известно удължаване на нишките на вашата мисъл, вие не можете да внесете никаква интензивна мисъл. Вие ще видите колко е важен процесът. Когато ти мислиш, в ума ти има известни нишки, по които мисълта върви като по радио. Ако вие не знаете в даден случай да удължите или да скъсите известни нишки, вие не можете да манипулирате с известни нишки в мозъка и не можете да регулирате мисълта си. Има пак известни нишки вътре в мозъка, на които, ако вие не можете да дадете в даден случай едно малко разширение, тогава вие не можете да манипулирате с вашите чувства. При мисълта вие ще удължите тия нишки, а при чувствата вие ще придадете известна широчина. А като се образува тази широчина, ще даде на тялото една по-голяма сплотеност и ще направи тялото по-голямо и по-устойчиво.

И тъй, ако една линия е дълга, тя скоро ще се скъса. Тъй че чувствата предават една стабилност на мисълта. Туй, което дава стабилност на дългия конец да се не скъса, това е неговата широчина. Щом една мисъл има дължина и широчина в себе си, тя е стабилна. Може някой път да няма широчина в мисълта ви, вие

казвате, да има само дължина. Не е така. Вие трябва да предадете още едно качество на вашата мисъл – широчина.

Ние идваме до закона, дето в кабалата се казва, че числата имат сила. На какво са разрешение числата от 1 до 10? Аз ще ви приведа. Всяко едно число е израз на нещо. От 1 до 10, това са свойства и качества на точката. Или това е точката в своето проявление, понеже тази точка, като се подвижи сама по себе си, няма никакви измерения. Но това, което няма никакви измерения, като се подвижи в известна посока, какво образува? Правата линия. Посоката на точката е правата линия. Това за едното. Какво показва двете? Двете образуват плоскостта. Трите образува куба. А четирите образува тесаракта. За това Питагор се е спрял дотам. Не само Питагор, но и всички от древността са отишли само до четирите и там са се спрели. И съвременните математици не са отишли нагоре. До четири какво има, вие знаете, но от четири нагоре какво има, вие не знаете. Какво има в числото пет. Пет, това е човекът. Човек сам по себе си, по своята същина не е едно четириизмерно същество.

Та казвам, когато имате една мисъл, която се проявява в един по-висш свят, качества и свойствата се различават коренно от тези, които се проявяват

тук, долу. Запример има известни качества, които отличават духовния свят. По какво се отличава духовният свят от физическия? Аз ще ви представя. Физическият човек е един малък триъгълник, а духовният човек е един голям триъгълник. Физическият човек знае, че е един

триъгълник, но казва: „Не съм му измерил страните.“ И духовният човек е един триъгълник, но той казва:

„Аз съм му измерил страните.“

Да допуснем, вие сега искате да познаете този физически човек какъв е. Ако вие почнете да движите страната **АВ** към **ВС** и страната **ВС** по посока **ВА**, какво ще стане? Ще се намалява. Ако **ВС** се слее с **АВ**, това е физическият свят **АС** и чувствителността престава. И ако **АВ** се слее с **АС**, и мисълта ще престане. Обаче, ако **АС** се намали наполовина, тогава ще се прояви силата на линията **АВ**, или ще се прояви човешката интензивност в **ВС**. Затова пак от другата посока ако **СВ** се подвиги към **АВ**, тогава ще се усили човешката интелигентност. В духовния свят съществува обратният процес. Когато се развиват чувствата, те се проявяват в своята интензивност – развива се умът. Когато умът се проявява в своята интензивност, развиват се чувствата. А когато чувствата се проявяват в своята интензивност, понеже човек страда повече, развива се мисълта.

Да ви представя едно сравнение. Представете си, че вие сте едно лакомо дете, влизате в една гостилница, без да питате, вие ядете. Хваща ви гостилничарят, набива ви хубаво. Вие излизате, обаче влизате на друго място, на трето, там по същия начин вие ядете, без да питате, набиват ви. Туй дете сега прави своите научни изследвания, не може да разбере защо става това. Най-после това дете влиза в една бакалница, дето има една кошница с ябълки. То бръква в коша и си взема ябълки и яде, без да пита, пак го набиват. Втория път, като влиза, то вече знае, че има лоши последствия, то прави своите научни изследвания. Първия път то мисли, че има право да вземе от ябълките, втория път то вижда, че има лоши последствия и на третия път, като влезе, то гледа да не го види никой. Ако в дюкяна няма никой, то бръква и си взема. Ако има там някой да го види, то не взема от ябълките. Та във всичките тези случаи желанието

му да яде и тия препятствия, които среща на пътя, развиват неговия обективен ум. То вече разсъждава, казва: „Няма вече да си излагам гърба, най-първо ще видя дали има някой, който да препятства.“

Вие питате защо са страданията. Минавате покрай някой кош, бръквате си и изваждате нещо, бият ви, после сте по-мъдър. Може да направите същия опит един, два, три и повече пъти, докато най-после ще дойдете до известни заключения и ще извадите един морал за себе си. Ще разсъждавате така, ще кажете: „Тази работа не става с взимане. Влязох, взех, биха ме. Втория път мислех, че са далеч и не ме виждат, но пак ме биха. Все ме биха.“ Търся разрешение на тази трудна задача. Та ще вървите от причините към последствията. Най-после идвате до мисълта, че има известно отношение между тези ябълки и едно разумно същество. Ти откриваш тази философия и отиваш към това същество и казваш може ли да благоволи да ти даде от ябълките. То ти казва: „Аз с пари давам.“ „Е, няма пари.“ „Тогава ще работиш за мене и аз ще ти дам от ябълките.“

Така ще разсъждавате и вие. Как се зараждат тези философски понятия в света? Нали, като се родят мъчнотии. Дават ви известна мисъл, вие търсите причините. Щом намерите причините, по един или друг начин почвате да разрешавате мъчнотиите. При сегашните условия има изостанали известни атактични черти. Малко сприхав сте, бърз. Бърз в чувствата си и бърз в мислите си. Не е лошо човек да бъде бърз в чувствата си и бърз в мисълта си, но какво трябва да правите с вашата бързина, с прибързаните заключения?

Представете си, че аз съм философ. Казва ми един, който преподава съвременната математика: „Пиши 1, 2, 3.“ Представете си, че аз като пиша това число, в мене става цяла една промяна, един процес. Аз мисля върху това. Той ми каже: „Напиши 2.“ Аз още

мисля за едното, а той ме счита, че съм невежа. Казва ми: „Напиши две, ти казвам.“ Написвам двете. Казва: „Пиши три.“ Аз още се спирам върху двете, това число произвежда известно впечатление върху мене и известна енергия, то ми действа. Вие не можете да напишете известно число, без да предаде известна енергия и на вас.

Сега някои от вас искате да бъдете прави, нали? Ще ви дам един метод геометрически за изправление. Вземете един молив и начертайте една линия права, втора, трета, четвърта, пета, шеста. Това – един ден, два дена, три дена и мислете върху тази правата линия. Чертането на тази права линия ще ви даде отношение да бъдете правдив. Вие имате една ваша приятелка, с която не можете да се справите. Седнете и чертайте прави линии. Прочетете при колко прави линии отношенията ви ще се изправят. След като напишете двайсет прави линии, идеята за правото ще се събуди у вас. Но всеки ден напишете поне една права линия. След двайсет и един дена, ако вашите отношения се изправят, ще кажете: „Има едно правило. Като се напише правата линия 21 пъти, известни отношения се оправят.“ Това е един закон, едно правило заради вас. Ще преведете какво представлява 21. $2+1=3$. А какво представлява трите? Трите само по себе си е корен. На кое число е корен трите? На 9. Значи в дадения случай 3 спада към едно число. Кабалистически това число спада към триизмерния свят. По цена то струва по-голяма цена, но като се умножи два пъти на себе си, дава квадрата. Значи цената му геометрически не е толкова голяма, колкото кабалистически. То дава метод, с който можете да работите и разбирате. А за да работиш с едно число, ти трябва да го ограничиш.

Всяка една енергия трябва да я канализирате, трябва да знаете начина да я впрегнете на работа. Най-първо трябва да имате един метод, за да я канализирате. И ако вие не знаете да канализирате

вашата енергия, тогава каква полза? Ако други хора дойдат да ви канализират, да ви възпитават, какво придобивате? Когато една държава дойде да възпитава друга една, какво е положението ѝ. Така и с вас. Един от външния свят ви възпитава, той влага свои капитали и вие трябва да знаете за колко години ще внесе капитал.

Вие имате една приятелка. За да бъде тя приятелка, тя има известни чувства към вас. Вие не можете да имате една приятелка, ако тя няма едно предприятие у вас. И аз да ви кажа. Ако приятелката ви е малка, и приятелството ви ще бъде малко, точно толкова, колкото е и концепцията. Пък ако няма концепция, тогава и те ще се разделят.

Сега вие, младите, както и старите, имате една идея за самовъзпитанието на човека толкова повърхностно, колкото е и паяжината. То няма никакъв закон. Та ние можем да определим по този начин числата. Аз не искам да ви разкрия тайната на числата, но ще ви покажа отношението им. Щом лицето изменя своята дължина и широчина, аз да ви кажа колко време ще трае вашето приятелство. Ако се спираш само на едното лице, то е относително знание. Ако едното лице е по-дълго, а другото по-широко, тогава казваме – единият има интензивност на чувствата, а другият – на мисълта. Единият ще бъде привързан по чувство, а другият – по мисъл. Следователно и двамата могат да работят заедно. Ако и двете лица бъдат еднакво дълги, ще има известна дисхармония. Та аз искам при метода на самовъзпитанието да разбирате геометрията.

Често при работа вие имате главоболие, някаква мисъл, имаш една ръка, имаш и друга, после имаш един пръст, втори, трети, четвърти, пети, шести, седми, осми. Бройте, гледайте правите линии, и това, което ви стяга, ще изчезне. Има нещо, което ние можем да направим. Известни движения, ако вие знаете как да ги правите, веднага може да премахнете всички болки. Вие трябва да знаете, че има известни естествени

движения, които трябва да правите всеки ден, за да може да се трансформира правилно вашата енергия, защото тялото само по себе си е един акумулатор. Ако всяко нещо е на своето място, човек се намира в едно нормално състояние. Ако тия движения са по-малко или повече, ще се зароди една малка дисхармония в организма. Някой път в симпатическата нервна система се струпа повече енергия, някой път в гръбнака, в стомаха, в ръцете, в пръстите, в лицето, в очите – и всичките тия енергии чрез самовъзпитание могат да се пласират правилно навсякъде. Аз ви приготвявам към правилните движения. Мога да ви дам известни упражнения, но трябва да се осветлите. Иначе не може да се достигне нищо. Може да четете някой философ или Питагор, или Кант, или Айнщайн. Ако четете неговата теория, питам, какви практически резултати ще извадите?

Приложение трябва. Ако ти четеш една книга, и не можеш да направиш едно микроскопическо практическо приложение на това, което си прочел, трябва да знаеш, че времето е загубено. Всяка една книга, която четеш, в дадения случай трябва да знаеш да извадиш едно малко приложение на това, което си чел. Например учите смятане, математика, но това смятане трябва да има своето приложение. Изучавате физиогномията на хората и красиво е да знаеш защо на един човек лицето му е дълго, очите сини, веждите тънки. Кои са първоначалните причини за това? Има една философия. Колко е красиво, да знаете историята на това лице. Колко художници са работили там, докато се установят на този модел. Това е цяла една история на миналото. И ако вие можете да разгадаете това лице, ще ви се открие цяла една епоха. Следователно много несъобразности ще ви станат ясни. Нали казвате сега, че хора със сини очи са студени. Турете сега вие студени ли са, или

какви? Хората със сини очи имат интензивна мисъл. Преведете сега студ и хлад – интензивна мисъл имат. За друг казват – той е много горещ, сприхав, нетърпелив. Преведете тия величини. Значи този човек има широчина на чувствата. Той казва: „Искам да живея.“ Онзи, който има чувства, иска голяма стая, а на когото мисълта е силна, казва: „Не ми трябва широка стая. – Малка стая ми трябва, казва: – само едно бордейче, да гледам небето.“ Искан да мисли за външния свят. Като вляза в една къща, аз се интересувам да видя какви са стаите – големи или малки. Развежда ме той из къщата си, казва: „Не ми трябваше такава голяма къща, жена ми ме застави да направя такава голяма къща. Мен ми е достатъчна една малка стаица.“ Казвам, чувствата на тази жена са богати, тя мисли – като има много стаи, животът ѝ ще се уреди. Урежда се къщата, но чувствата не се уреждат. Или широчина на чувствата има, но умът не се урежда. И този, който казва – не ми трябва много стаи, той мисли – като има малка къщица, ще се уреди животът му. Пак няма да се уреди животът му, защото на този свят му трябва и чувства, и мисли, пак после му трябва и прояви отвън. Има едно качество разумно, плътност трябва вътре. Да бъдат нашите мисли и нашите чувства устойчиви.

Сега можем някой път да направим един опит, да приложим тази теория. Ти, за да накараш един човек да мисли, щом той пожълтее, той почва да мисли. Щом лицето му почервене, той почва да чувства. На физическото поле е така. Запример кажете на едно малко момиченце нещо хубаво, красиво, и лицето му почервява. Това показва, че то почва да чувства. Мисли ли то нещо? Не. То е почувствало нещо. Кажете ли на едно момченце нещо, и то веднага пожълтее – почнало е да мисли. Ако някой почервене, аз не се спирам

върху лицето, аз се спирам върху чувствата. И тогава, искам да разгадая, ако чувствата се развиват нормално, то е правилно. Но ако това развиване на чувствата не стане правилно, има друг един закон, който регулира разпределението на чувствените енергии, защото, ако чувствата не се разпределят, може някъде да стане експлозия. И при чувствените енергии, и при мисловните енергии, ако човек не е внимателен, и там стават известни експлозии.

Та вие сте дошли до една фаза в природата, дето трябва едно самовъзпитание и изучаване на енергиите. Когато аз казвам, че всичко в природата има свой смисъл, ние разбираме, че като се спрем върху някоя местност, по линиите, по телата, които се намират там, аз разсъждавам кои линии преобладават най-много или кой свят преобладава най-много: физическият, духовният или причинният, или мисловният свят преобладава. После дългите линии или късите линии. Ако в тази местност преобладават дългите линии, аз казвам – телата идват при мене, в моя посока се движат. Ако линиите са къси, казвам, телата се отдалечават. Някой път ми трябва известни тела да се приближават, а някой път ми трябва известни тела да се отдалечават. Вие не искате ли някой ваш приятел, колкото и да го обичате, да се отдалечи някой път от вас? Хубостта на нещата седи в това, да знаеш да се приближаваш правилно и да се отдалечаваш правилно. При това, като се отдалечаваш, ще се смаляваш, а като се приближаваш, ще се увеличаваш. Но същевременно има известни величини, които не растат в света.

Представете си сега, че някой от вас е зад сцената. Вие излизате навънка, той се явява. И после, ако вие идете зад сцената, у вас ли става известна промяна? Когато вие се явявате и изчезвате, става ли някаква промяна в самия предмет? Не става. Ако вие се представите на това същество отдалече, ще се покажете, че сте малък, а ако се покажете отблизо, ще

се покажете голям, без всъщност да сте голям. У вас не става никаква разлика. Този вижда само перспективно, но той ще има само едно повърхностно понятие, че растете и се смалявате. Туй смаляване и увеличаване на предметите е само външно, без действително предметите да са се смалили или увеличили.

Та казвам, може някой път отношението на някой ваш приятел да се измени, вие казвате: „Той вече не ме обича.“ Това не е философия. То е само външно отношение на нещата. Ако аз ви запаля един огън и го оставя далече, на сто метра от вас, какви ще бъдат отношенията ви към огъня? Ще кажете ли – той не ме обича вече този огън. Не. Вие се самозаблуждавате. Не ви обича, понеже вие сте се отдалечили от него на сто метра. Приближете се пак на същото пространство, той пак ще ви грее. Та ще знаете, не по същество са се изменили нещата, но външните отношения са се изменили. Следователно вие ще регулирате този закон на отношенията, и много погрешки ще се изправят.

Аз бих желал някои от вас да работите върху известни мисли, да пишете числата и когато пишете едно число, да го пишете по-красиво. Дръжте едно правило и мислете върху съдържанието на това число. Напишете 1 – какво означава, пишете 2 – какво означава, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. И ако някои от вас искате тъй да си въздействате, пишете и си чертайте. Вие няма да проникнете в числата от 1 до 10, но все таки, ако ги пишете хубаво, все ще остане нещо хубаво и красиво във вас.

Запример в геометрията вие имате петъгълника. От памтивека петъгълникът означава човека. Ако напишете втори петъгълник и ги прекарате един в друг, нали се образуват два петъгълника: единият – с върха надолу, а другият – с върха нагоре. Първият е материалистически, а вторият

– духовен. Следователно всякога трябва да знаете, че във всеки един човек има две проявления, две страни: едната – Божествена страна, а другата – човекът като човек по отношение на Божествения свят, който представлява нещо противоположно в своите стремежи. Човекът, който живее за Бога, той дава на всеки, който му дойде в къщата, той извирва навънка. А човекът, който живее за себе си, той всичко прибира, той е като банкерин, все трупа. Та ще знаете, човек, който прибира, живее само за себе си. Законът е единакъв. Другите дават, давай и ти. Ти виждаш, другите прибират, и ти прибираш. Защото, който не дава, той не може да взема. На-първо в природата ние започваме с Божествените числа. Ако ние не научим закона на даването на Божественото, ние никога не можем да научим законите на вземането.

Та ще имате правилни отношения. Мнозина от вас казват: „Да се оправят работите.“ Това е крива философия. Да се оправят работите – всички разбират да вземат. Какво ще искаш, като не си дал? Ти можеш да вземеш чрез насилие, но насилие ще дойде отгоре ти. Закон е: както вземеш, тъй ще ти вземат. Както даваш, тъй ще ти дадат. Ако дадеш с любов, с любов ще ти го дадат. Ако дадеш с омраза, с омраза ще ти го дадат. Та някой път, като си попицате пръстите на ръцете си, ще си кажете: „Да се продължат малко пръстите ми.“ Като гледам ръката си, аз пожелавам хубавото в себе си, в ума си. Обърна от вътрешната страна ръката си, погледна я, казвам: „Да се разшири сърцето ми.“ После хвана ръката отгоре и казвам: „Тъничка е малко, но трябва да се стабилизира малко, да стане по-здрава.“ Като я пипна отгоре, заглаждам ръката си, то е да се удължи малко, да надебелее, широчината е малка, чувствата е това. Казвам, много хафиф съм станал. Като си гледаме ръцете, така ще кажем: да се продължат пръстите, да се разшири дланта и да понадебелее малко, не съвсем много.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четвърта лекция
на Младежкия окултен клас
20 септември 1929 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ПОСЛЕДНИЯТ ОПИТ

„Отче наш“

Размишление върху пътя на живота

Тема имате ли? (Да, „Разлика между животинското и растителното царство“.) Пишете върху тази философска тема: „Произход на човешкото сърце.“ Който знае, да пише, пък който не знае – да мълчи.

Колко естествени положения може да има между три точки, които имат съотношение една към друга – **.А .В .С**? Да допуснем, че точката **А** е централна, а **В** и **С** имат отношение към **А**. Коя, мислите, има първото отношение към **А**? Ако ги наредим така: **А:В, А:С, В:А, В:С, С:А, С:В**, какво правило можем да извадим? Ако **А** се отнася към **В**, тъй както към **С**, и **В** се отнася към **А**, тъй както към **С**, можете ли да направите един превод от това? Обикновеното мислене дава обикновени резултати.

Да допуснем другото положение. Ако вие пътувате през един и същ път и сте минали десетина пъти по този път, можете ли да кажете, че познавате този път? Имате един прав път.

Да го определим като **АВ**. Вие можете да кажете, че познавате

$\text{А} \quad \text{В}$

пътя, но този път има отношение и към окръжаващата природа. Ако този път сте го минали само зимно време, какви ще бъдат вашите

познания за него? Ще познавате само колко сняг пада. При това ще бъдете специалист по това. Ще знаете каква е дебелината на снега и какви са препятствията по него. Но ако вие минете по този път 10 пъти през пролетта, тогава ще знаете достатъчно за всичките цветя, които растат по него път. Ако минете и през лятото 10 пъти, и през есента 10 пъти, тогава ще знаете нещо повече. Като минете за всяко годишно време по 10 пъти, значи всичко 40 пъти като минете, какво остава още да учите? З – 10, П – 10, Л – 10, Е – 10. Да заменим тогава числата. Пролетта вземаме като начало на живота – детинство – Д. Лятото какво представлява? Юношество. Есента? („Възмъжаване.“) Зряла възраст – З. А зимата означава старостта – С. Те вървят така: П – Д, Л – Ю, Е – З, З – С. Човек, след като е проучил детинството, юношеството, възмъжаването и старостта, какво му остава? Смъртта. Ще кажете: „Има ли училище на смъртта?“ Всеки един човек на това училище го носят на тарга. Таргата, това е един файтон, един автомобил за всички, които отиват в това училище. И там умрелите не седят, но на гърба си лежат.

Питам, след като идеш в училището на смъртта, какво ще учиш? Там професорът ще те посрещне при вратата, ще ти каже: „Всичко, каквото имаш, ще дадеш. И ти оставаш всичко. И с каквото си бил облечен, и него ще оставиш. Е, какво ще остане от човека най-после? Ще остане туй, което наричат неговата душа. Под думата „душа“ разбирам в този случай неговото съзнание. Туй, което представлява неговото съзнание.

Допуснете сега, че в туй училище човек прекарва 4 положения и изминава един път по 10 пъти своите опитности. Най-първо той започва да изучава в туй училище старостта. Че в старостта човек дава всичко. И понеже той дава, той осиромашава. Старият човек е стар по причина, че е натрупал повече, отколкото трябва, и вследствие на това товарът му е непоносим

и краката му не могат да държат. Това, дето казва, че няма сили, това е едно погрешно положение. Че старият човек, който дава на всички хора, той е толкова натоварен, че не може да се мръдне от мястото си. Даже ако натоварите една голяма кола, и тя не може да се мръдне от своето място. Ако в една съвременна кола вие турите 100 хиляди тона на железницата и закачите най-силния локомотив, ще може ли той да потегли тази кола? Знаете ли колко тона може да кара една съвременна машина? Да кажем, 30 вагона по 10 тона колко правят? („300 тона.“) Нека ги турим по 20 тона, значи имаме 600 тона.

Турите една идея в ума си. И тя има своята тежест. Та казвам, в туй училище на смъртта, след като човек е проучил тия 4 фази, той ще дойде до обратния процес на туй училище. Той ще стане толкова въздухообразен, че ще излиза от всяка дупчица. Туй училище е направено херметическо. Понеже всички същества, като се съблекат от всичките си тела, които имат, придобиват едно качество, че каквато и най-малка дупчица намерят, те имат желание да бягат. Никакъв професор не питат, веднага изскачат навънка и се освобождават. И туй освобождаване на смъртта ние го наричаме раждане. Да го преведа на съвременен език. Значи свършва училището и му дават диплом. В туй училище има една врата, през която само професорите влизат. И тя е толкова малка и само професорите я знаят. Но този, който се е съблякъл от всички облекла, като мине 40 пъти през тия 4 пътища на смъртта, един ден се домогне до тази дупчица, дето професорите минават. И той, като мине веднъж оттам, назад не се връща. И за наказание, че е минал от тази дупка, професорите го пращат на земята пак облечен.

Питам ви сега, туй, което ви разprávям, вярно ли е? Вие казвате: „Може ли да бъде туй?“ Да кажем, че може да бъде. Но казвате: „Туй, което не съществува, ние не можем да говорим за него.“ Да ви докажа, че

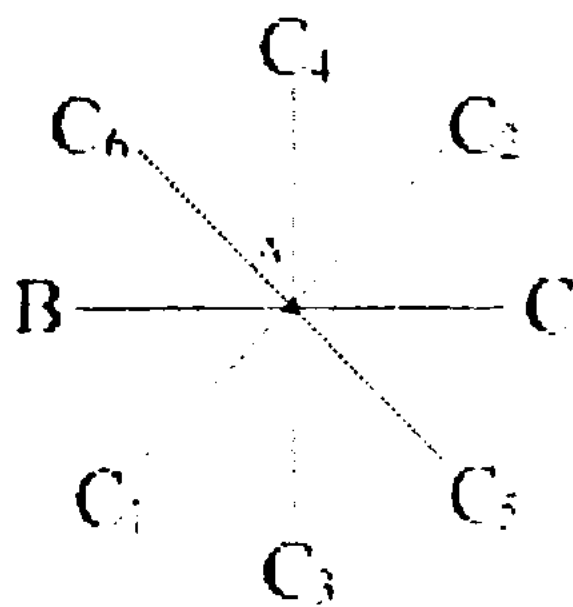
неща, които не съществуват, могат да бъдат реални. Как се казва в съвременната геометрия, точката взема ли някакво пространство? Не. Хубаво, безпространствена е тя, но ако на тази точка ѝ се даде тази динамическа сила движение, какво ще образува? Ще образува линия. А линията е пространствена, има едно измерение. Откъде дойде туй измерение? Точката сама по себе си няма пространство, а като се движи, образува едно пространство А. Как ще определите тогава що е пространство? Пространство е да простреш нещо. Значи в точката е вложена възможността да образува пространство. Тя създава първото измерение. Как го създава? Тогава подвижете правата линия. Има ли правата линия в себе си широчина? Няма. Но ако я подвижете в прав ъгъл на себе си, какво ще образува? Плоскост, нали? Тогава отгде излезе плоскостта, която я нямаше в правата линия? Подвижете плоскостта в прав ъгъл на себе си и какво ще образува? Тялото. А тялото беше ли в пространството, в плоскостта? Нямаше го, но отпосле се създаде. Тогава казвам, може ли животът да произведе смъртта? Смъртта не е в живота, но животът отпосле може да произведе смъртта. Тогава казвам, и смъртта може да произведе живота. Макар че смъртта не е живот, но смъртта може да произведе живот. Ако животът може да се превърне на смърт, тогава и смъртта може да се превърне на живот. Какво ще разберете тогава?

Сега за размишление аз казвам тъй: ако смъртта се превръща в потенциална енергия, енергия в покой, може ли тази енергия да се превърне в кинетическа? Може. Да турим, че кинетическата енергия представлява живота. Тогава казвам тъй: докато има смърт в живота, ще има и живот. Докато има смърт, значи, докато има потенциална енергия, кинетическата може да бъде в действие. Но докато има кинетическа енергия, може да има и потенциална енергия.

Кинетическата енергия и тя може да се превърне в потенциална. Сега вие казвате, че тази работа е сложна. Какво ни интересува нас това. Чудни сте. Питам, какво я интересува онази младата мома да играе на хорото? Вие казвате – това е глупава работа да се играе. Но философски какво я интересува да се върти? Тя изучава кръга, кривата линия. Всяка една млада мома най-първо изучава кръга. Върти се, върти се на хорото. Вие минавате, гледате тия млади моме и момци, казвате – тия работи са глупави. И човек го изучава не в статическо положение. Как наричате туй положение, когато всички неща се въртят? Динамическо. Динамиката изучават. Да видите колко сложно изучава тя въпроса. Сега тази е млада мома, минавам покрай нея и я питам: „Млада моме, защо играеш?“ Тя започва научно да ми доказва туй.

Две точки, които имат еднакви отношения, са еднакво съпоставени към една трета точка – $.B .A .C$. Между тия точки могат да се прекарат безброй прави линии. И тя започва да прави тия

прави линии около този център A . Следователно тия две точки, които еднакво отстоят от центъра, като се въртят, първата е C_1 , следващата е C_2 , имаме още C_3 и C_4 и т.н. И тя казва, когато всички точки се завъртят около своя център, ще се образува една фигура, която се нарича крива или кръг. Сега

дали тия точки се движат поотделно? Ако една точка, която седи на еднакво разстояние от центъра, постоянно се движи, тя, за да се движи, трябва да има съответстваща точка, трябва да има някакъв идеал.

Питат някои защо тази мома играе на хорото? За да образува кривата линия. Тогава тя, след като е научила кривата линия, тя вече знае отношението, че

кръгът, това са безброй точки, които имат еднакви отношения към един общ център. Но питам, всички положения, всички линии на един кръг еднакви ли са? (*Ако е окръжност, всички точки са еднакво отдалечени от центъра.*) Но отношенията на всички точки еднакви ли са? Към центъра са еднакви, но какво е тяхното отношение една към друга? (*„Помежду си те нямат никакви отношения.“*) Допуснете сега, че в този кръг гайдарджията е в центъра. Следователно този център и той се движи, но с гайдата си, а всички моми и момци, които се въртят наоколо, са все точки на тази окръжност.

Питам, какви са отношенията на всички моми и момци, които се движат вътре? Каква е положителната точка в един кръг? Това е момъкът. А що е една негативна точка? Момата. Значи всички точки в кръга са все положителни и негативни. Момъкът, това е чукът, момата, това е наковалнята. Питам, който дойде между чука и наковалнята, какво става? (*Смачква се.*) На гвоздей става. У вас има тези обикновените разбирания. Казвате, чук и наковалня. Не се спирайте така. Онзи чук, това е момъкът, който ходи подир момата. И двамата се разбират. Те стават активни само тогава, когато дойде някой между тях. И изведнъж чукът се спуска, той не допуска никой да дойде до наковалнята. Ревност е това. И който е дошъл при наковалнята, има тракатрука. И вторият, който е дошъл, казва: „Тук не се живее.“ Следователно между една мома и един момък може да има само един център. Друго същество там е невъзможно. И онзи, който се опита да влезе там, той ще намери смъртта. Или толкова бой ще яде там, че ще излезе навънка.

Та в окултната наука има един разказ, няма да ви го приведа сега. Умрелият, след като го биете безброй пъти, той оживява. Какво са страданията в новата философия или в живота? Страданията са един процес

В тази наковалня. Че след като те бият безброй пъти, ти ще оживееш. Ти си мъртъв, казваш: „Животът няма смисъл, какво да правя?“ Най-после, като дойде този чук, като те бият, почнеш да мислиш, че животът има смисъл. И у вас се заражда една философия, тъй както живеете на земята, мислите, човек, като има всичките удобства на земята, ще бъде щастлив. Ти можеш да добиеш знание, да говориш на човечеството, това е измама. Ако на земята ви се задоволят всичките ваши желания, последния ден, като ви се задоволи последното ваше желание, вие ще умрете, ще изгубите всяко съдържание.

Сега това са ред разсъждения за процесите, които съществуват в природата. По някой път гвоздеят, който попада на наковалнята, казва: „Не зная защо дойдох тук. И защо ме бият, пак не зная.“ Можете ли да знаете защо бият един гвоздей? Ако вие попитате един гвоздей „Защо те биха тебе“, ще каже: „Не зная“. Онзи, който го бие, какво има? Той си има едно огнище с въглища. Той взема гвоздея, туря го в огъня. Но това е един процес, да види дали е почнал да оживява. След това го туря на наковалнята, трака-трука, после пак в огъня и го бие докато оживее. Щом оживее, хвърля го.

Следователно всяка една ваша идея, това е един процес, който действа вътре във вашия ум. Всяка една идея, или всяко едно желание, което трябва да се роди в света, непременно минава през тази наковалня. И като излезе навънка, тя няма желание да влезе в тази наковалня. Освен ако забрави, но пак се случва същият процес.

Та имаме тия отношения – А, В, С. Това са проблеми, които, ако вие можете да ги превърнете, те са магически величини – АС, АВ, ВС, СД. Това са магически формули. С тях вие можете да разтопите всичко в света. Можете да минете през всяка дупка, през всяка стена, отвсякъде можете да минете и можете да се пренесете през пространството. Нали

има такъв пример в арабските приказки. Е, питам, докато ти мислиш за дядо си, който е умрял и не ти е оставил никакво наследство, какъв човек може да излезе от тебе? Ти седиш вкъщи и не вярваш, че дядо ти е жив. Къде е дядо ти? Казваш: „Господ да го прости.“ И този, който го няма, хората не вярват, че той е жив, а ти седиш и го съдиш. Как можеш да съдиш един умрял човек? Казваш: „Съжалявам, че не ми остави наследство.“ Щом това казваш, значи ти го съдиш. А как можеш да съдиш един човек, който го няма никъде? Питам тогава, ако ти съдиш дядо си, че не ти е оставил наследство и баща си, какви ще бъдат резултатите?

$A^3 : A^4 : A^3$ – това си ти. A^4 – това е този умрелият. Или допуснете, че имаме единица в трета степен – 1^3 и 1^4 . Ако извадите 1^4 от 1^3 , какво остава? Това е смъртта. A^3 може да има отношение към A^4 , но A^4 не е от този свят. Тогава, ако вие мислите за баща си или за дядо си, че не ви оставили наследство, какво ще стане с вас? Имали ли сте някоя опитност, да знаете какво ще стане? Всякога, когато човек достигне до едно положение, дето няма разрешение на въпроса по пътя, по който върви, той трябва да вземе друга посока, перпендикулярна на правата линия. Когато един въпрос не се разреши в едно измерение, той се разрешава в друго измерение.

Да вземем тази линия АВ. Това са две станции, да кажем, от София до Варна. Да кажем, за пръв път тръгваш, нямаш никакви отношения там, никого не познаваш. След като изминеш целия път и стигнеш до Варна, какво ще бъде отношението ти? Ще се спреш и ще мислиш къде да отидеш. Значи пътят се е свършил, по-нататък няма къде да отидеш, ти си стигнал до последната станция. Ти, като слезеш в града, ще си образуваш нови отношения. Ще гледаш да се запознаеш с някои хора и

ще си търсиш работа. Ще искаш да приложиш занаята си или ако знаеш някое изкуство, или ще искаш да станеш слуга. Ще дойдат ред положения, които ще те накарат да измениш философските си мисли.

Да кажем, ти отиваш на екскурзия, имаш пари, но те обират по пътя, вземат ти всичките пари и ти оставаш тъй хафиф, без никакви пари. Представете си, че вие попадате в Лондон, обран сте напълно, езика не знаете. Какво ще правите? Говориш на български на този, на онзи, всеки си отминава по пътя, не те разбират. Тогава може да имате положението на онзи индусин Санго, който дошъл до едно противоречие в живота, молил се една вечер, казва: „Аз ще се самоубия, животът за мене няма никакъв смисъл. Няма защо да живея повече.“ Той се обръща към Господа и казва: „Ако ти съществуващ, кажи ми. Прояви ми се, и аз ще живея и ще работя в ново направление. Ако не, тази вечер свършен е животът ми.“ Какво става с него? Той сам разправя своята опитност. Той обещава, ако му се каже нещо тази вечер, той ще върви по този път, по новия път. И какво става? Христос му се явява и му казва: „Защо искаш да се самоубиеш? Аз пострадах за света, да го спася, ти можеш да работиш. Тъй както вървиш, аз ще ти помагам.“ Като дошъл на себе си, той видял, че стаята му светнала от идването на Христа и после пак станало по обикновеному. Казва: „Христос замина, но в мен стана един вътрешен преврат. Че да се самоубия, всичко туй изчезна от лицето ми. И оттам насетне животът се осмисли и придоби вътрешен смисъл.“

Та казвам, не е само знанието. Философията не седи в това, човек да тури един товар на гърба си или в мозъка си, или в сърцето си, но в това, да се осмисли животът. Онова знание, което може да осмисли живота, това знание наричаме ние знание на живота. Значи нужно е знанието, което може да осмисли живота. Ти се обезсърчаващ – не е знание туй, което обезсърчава, но

това, което може да осмисли. Това е, което ви трябва сега на вас. Та всеки един, който е имал такава една опитност, той казва както апостол Павел: „Всичко считам за измет, да позная Христа.“ Христос в този случай е една идея, която дава разрешение на всички въпроси в дадения случай. Запример ти се раждаш. Това не е разрешение на въпроса, това е само една възможност. Растеш, и това не е разрешение на въпроса, това е една възможност. Ставаш юноша, възмъжаваш, ставаш на пълна възраст, най-после остаряваш. Това са все възможности, но това не е разрешение на живота. Разрешението на живота е следното. Туй, което имаш, никой да не може да ти го вземе. И след като умреш, да можеш да минеш през тази малката дупчица, през която професорите минават. И като минеш оттам, осмислянето вече иде. Щом те хванат и те пратят на земята пак, ти отчасти си познал, че има друг един свят. Но като минеш туй, и да бъдеш свободен, по свой начин да възприемеш и да слезеш на земята. Щом тебе те хващат и те пращат на земята, още си в зависимост.

Та казвам, всички вие имате да разрешите една важна задача в живота си. Сега вие сте само възможност. Но какво може да излезе от вас? Ако човек стане круша, ако стане растение, може да обиколи цялото растително царство, все ще ражда круши, ябълки, череши. Може да стане да ражда големи дини или пък тикви да ражда, а може и жито да стане, ръж, ечемик и т.н. Все ще ражда, ражда, ражда. И как ще го посрещат хората? Ако стане жито, с камъни ще го посрещат. Ще го турят между камъните, ще кажат: „Добре дошли. Дай каквото имаш.“ Че не е ли това цяло разбойничество, обиране.

Та казвам, на вас, младите, ви трябва един нов мироглед. Вие казвате – не си струва да се живее. Тъй не си струва да се живее при такъв глупав живот както сегашния. Добре, искаш да се самоубиеш, но ще направиш един опит. Преди да си се самоубил, ще направиш

последния опит. И действително човек трябва да направи своя последен опит, за да намери онази вътрешна истина в живота. Ако човек не намери тази истина, ще дойдат страданията в живота. И те имат същата цел – да събудят мисълта у човека, да намери човек смисъл в живота. И всеки един от вас, по който и да е начин, трябва да осмисли живота си. И да го осмисли тъй, че вашият живот, който имате сега, да стане за вас смислен. Не само туй, философите казват: „Да се живее за Бога.“ Да се живее за Бога, значи да ядем. Е, хубаво, вие сте гладни, казвате: „Да ядем.“ Но наядохте ли се? Не. Хубаво да се наядем. Хубаво наядохте ли се? Ама храната да се сдъвче хубаво. Но храната хубаво сдъвкана ли е? После? Е, да си починем. Е, починахте ли си? Да започнем работа. Започнахте ли работата? Нито сме яли, нито сме отпочинали, нито сме започнали някоя работа. Какво сме добили? Е, да обичаме Бога, да живеем добре, да си гледаме училището, той, животът, ще се осмисли. Това са добри дни, които ще дойдат за бъдеще. Е, ще оздравеем, ще остареем – всичко това са неща обикновени. Всички така говорят, но това не е никакво разрешение на задачата.

И най-силните работи в живота са тия, когато не се говори. Аз нося една торба, пълна с хляб. Ти си гладен. Казвам тъй, подавам ти я. Оставам един голям самун. Зная, ти си учен човек. Ти зарежеш хляба и започнеш своето изучаване. Тия естественици нали обичат да човъркат. Без да съм ти говорил, ти сам си правиш своя опит. Може някой да каже – това са глупави работи. Ти си дъвчеш. Преди краката ти не държат, но след като дъвчеш, кажеш: „Гледай сега какво ще стане с мене.“ Краката ти се засилят, и ти си бодър вече. И онзи, който казва: „Няма смисъл животът, настрадах се, ще умрем“, краката не държат. Той не може да се вдигне от земята. Ти започнеш с хляба, гадеш му един самун, той подъвче

малко и се освежи, стане и започне да се движи. Остава половината от хляба, казваш му: „Вземи и това, яж и ще се разреши въпросът. Най-първо почни като мен да дъвчеш.“ „Какво ще стане?“ „Ще стане каквото с мене.“ Ще ходиш, ще се движиш и ще бъдеш свободен.

Та новите идеи, ако не могат да ви направят да станете и да бъдете свободни, да напуснете старото си място, тя е неразбрана идея. Аз ще ви дам един пример, той е следущият. Това е един пример, който вие трябва да държите в ума си. Вие имате един кремък, едно огнило, имате и прахан. Кибрит нямате. Отвънка е студено, зима е. Вие се намирате в една стая, дръвца и сламица има. Какво трябва да направите? Вие изваждате вашето огнило и цъкате. Ако вашето огнило може да запали праханта, вие можете да запалите и вашия огън.

Питам, туй огнило и този прахан защо ви са? Направете сега вие превода. Кое е вашето огнило, вашата прахан и вашия кремък? Знаете ли тях, и отвънка веднага ще запалите огъня. Запалите ли веднъж огъня, в дадения случай вие можете всичко да направите. Тогава този кремък и туй огниво и тази прахан са намясто и всичко има смисъл. Но в дадения случай, ако вашето огниво не може да произведе тия искри и праханта не може да се запали, вземете и ги изхвърлете навънка. Ако съвременната философия и съвременната наука не влязат в съприкосновение с вашия ум и с вашия живот, ако тия познания не могат да запалят праханта, която сега имате, и не могат да запалят огън тази наука и тази философия, хвърлете ги навънка. И ако не ги изхвърлите, вас ви очаква явна смърт. Но ако тази философия ви запали праханта, запалете огъня. Дръжте вашата идея в джоба си като една светиня. Това е огнилото, това е праханта, това е кремъкът.

Три неща ще пазиш: огнилото, кремъка и

праханта. Запалва ли се огънят, и животът се осмисля. Сега ще ви оставя да мислите върху Вашето огнило, Вашия кремък и за вашата прахан.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Пета лекция
на Младежкия окултен клас
27 септември 1929 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ЗЛАТОТО В КРЪВТА (Органическо злато)

Тайна молитва

(Прочете се резюме от темата „Разлика между животинското и растителното царство“.)

Пишете сега върху темата „Каква е разликата между животните и човека“. Дайте си едно вътрешно определение, тъй широко, върху темата. Нали всеки един човек си има по едно животно. Каква е разликата тогава?

Какво разбирате вие под думата „настроение“? Често казвате – човек е под известно настроение, или мени се настроението му. Може ли някой от вас да каже елементите на настроението? Нали и настроението има елементи. В какъв смисъл употребявате вие думата „настроение“? Тогава ще ви задам другия въпрос: кой има по-голямо настроение – старите или младите? („Младите.“) Защо? Въобще как схващате вие настроението? Имате добро и лошо настроение. Вие казвате, че си настройвате цигулката. Човек, след като си настрои цигулката, започва да свири. С какъв камертон си нагласяш цигулката? Да изясниш термина, сравнението. Когато цигулката е разстроена, цигуларят я настройва. Той си има правила за това. Когато вашето настроение не съответства на камертона, как се нагласявате? Какъв камертон имате

вие? Имате ли някои правила у вас за нагласяване?

Допуснете, двама ученици се състезават. Англичанинът се състезава за някаква златна чаша. Единият взел чашата, има добро настроение. Другият не я е взел, има лошо настроение. Мисля, ние сме се спирали и друг път върху настроението. Каква е дълбочината на настроението на човека? Забелязали ли сте колко трае настроението на човека? Когато си добре отспал, на сутринта имаш добро настроение. Щом не си отспал, имаш нещо неприятно в себе си. Вие не сте правили психологически наблюдения върху себе си. Ако вземем една игла и я забием един сантиметър на някое деликатно място, на ръката на човек, който е в добро настроение, какво ще стане с неговото настроение? Ще се измени, нали? Добре. Вие сте ученичка в гимназията. Другарката ви дойде до ухото и ви каже: „Знаеш ли, онзи ден учителят ви е турил единица по математика.“ Вие веднага казвате на другарката си: „Остави ме, моля, нямам настроение, не съм разположена.“ Защо? Единицата е това, една права линийка – 1. Но ако тази линийка беше направена със злато и тежеше два килограма, какво щеше да бъде вашето настроение тогава? Нали човек трябва да сменя състоянието си. Ето имате тази единица. Направете я в ума си от злато, за да смените вашето състояние. Най-после кажете си: „Заслужава ли човек да си губи настроението за една единица?“

Сега кое е което се крие в настроението? Какви чувства се крият в настроението? Когато човек има добро настроение, какво усеща? Да допуснем, някой от вас има следната опитност. Свършили сте матура в гимназията, по всички предмети сте били освободени. За колко дена трае това настроение? Може да трае до следващата година, докато дойде да следвате в университета. Най-първо мислите, че сте разрешили един важен въпрос. Ходите, разположен сте, носите си дипломата. Но лека-полека тази диплома започва да

губи своя смисъл, състоянието ви се сменя. И вие почнете да мислите за друго положение. До известно време дипломата и тия бележки внасят в ума ви една самоувереност, че много нещо можете да направите. След една година вие почвате да губите вашата самоувереност и се намирате в това положение на онзи ученик във Варна. Свършил той гимназията и почнал той да ходи да търси служба. Носи си той дипломата, тук не му дават работа, там не му дават работа. И най-после купува си той едно точило, турил си дипломата в рамка и тръгва да точи ножове. Всички казват за него: „Колко способен момък, да носи туй точило на гърба си.“ След време той си уредил работата. Сега може ли вие да предвидите какво е било настроението на този момък? В настроението има един елемент – всякога човек очаква повече, отколкото може да му дават. Затова човек губи известна част от настроението, или губи известна енергия. Да допуснем, даде ви се една задача. Някой от вашите другари изгубил настроението си, как ще го настроите?

Сега ние престъпваме закона на самообладанието. Светът, в който сега живеете, материята, се намира в едно преходно състояние, или казано на психологически език, проявеният свят, защото реалността, това е едно проявление на съзнателния живот, минава едно преходно състояние. Някой път казвате: „Учителят е неразположен към мене.“ Той, като ви погледне, има едно неразположение. Колкото и хубаво да отговаряш, той ще ти тури три. Учителят е неразположен към вас, но не знаете защо. А на някой друг ученик, той и средно да отговори, учителят му пише шест. Ти усещаш една несправедливост, но на какво се дължи, не можете да си разгатнете, защо единият отговоря отлично – три му турга, а на другия турга шестица. Казвате: „Защо учителят постъпва по този начин?“ Вие имате някоя ваша другарка или другар, с когото сте разположени да говорите, а с друг не сте разположен да

говорите. После с някого говорите повече, а с друг по-малко. Вие казвате, че говорите с този повече, защото той разбира повече, а другият разбира по-малко. Може би до известна степен е така, но имаме разположение да говорим с някои хора повече, с някои нямаме. Казвам, при самовъзпитанието на човека – докато той не разбере в какво седи естеството на настроението и да си даде един отчет. Стане сутрин, той е неразположен. Да знае правилата, чрез които може да смени състоянието си. Човек трябва винаги да знае да сменя настроението си. Кое е следущото състояние, което иде след настроението? Онези от вас, които са изучавали психология, как класифицирате тези състояния? След настроението кое иде? Ако ви дадат едно перо или злато, плодове или грехи или ви назначат на служба, какво настроение ще добиете? Към каква категория спадат тези различни чувства, които ще изпитате при различните състояния? Ако ви дадат един скъпоценен камък, голям колкото едно кокоше яйце, може ли да се смени настроението ви?

Да кажем, имате едно песимистично настроение, не се интересувате от живота, но щом ви се даде това кокоше яйце диамант, щом погледнете на него, веднага ще се смени вашето настроение и умът ви ще заработи. Най-първо този знак ще заработи във вас, с ножа човек става смел. После и тези знаци...

Когато човек е разположен да говори, коя от планетите има влияние върху него? Към коя от планетите спада говорът, речта? („*Към Меркурий.*“) Той, като секретар на боговете, все ще има да дава някакъв отчет. Всъщност планетата Меркурий упражнява ли някое влияние? Какъв е елементът, който тургат при Меркурий? („*Живакът.*“) Значи, когато в човешкото тяло има живак, той говори повече, живакът търси място да излезе навън. Тогава ще турим за Слънцето златото, нали? Меркурий – живакът. Венера – медта. Месечината – среброто. Марс – желязото.

Юпитер – калай. Сатурн – олово. Уран – платина. Нептун?

Сега вие можете да направите най-елементарен опит. Да допуснем, че нямате настроение, искате да смените състоянието си. Най-първо почнете да тургате 500 грама злато в ума си. Да кажем, състоянието не се сменя. Увеличавайте – едно кило, две, може да дойдете до десет килограма. Турете в ума си златото по алхимически начин и като го турите тъй в ума си, ще забележите каква смяна ще стане с настроението ви. Тогава направете и с други елементи опита. Вземете калая, съединете Слънцето с Юпитер и с тия пари купете си няколко хиляди паници, направени от мед, от бакър. Турете парите в обръщение. Купете си сахани, ибрици, котли. Да кажем, вие си купите всички тия медни съдини и ги калайдисате. Каква ценност ще имате тогава? Ще турите калая на работа, всички тия калайдисани сахани, ибрици, котли ще ги турите в обръщение, ще ги изнесете за продан на пазара И си представете тогава, че вие сте млад, но според закона в тази култура все млади хора ще идват да купуват вашите саханчета, ибрици и котли. Какво ще бъде настроението ви? Колко ще турите да струва един сахан, тъй направен хубаво и калайдисан? („30 лева.“) Тридесет, това е законът на ума ви. Ще разложите туй число на три триъгълници – вие ще имате един покрив отгоре над себе си. Щом имате числото 3, това са условията. Ще работите, или казано с други думи, ще изучавате закона за самооблаганието.

Който иска да изучава закона на самонаблюдението, той трябва да избере две противоположни състояния. Запример избирате да идете на екскурзия, когато вали дъжд като из ведро. И след като се върнете, да считате, че екскурзията е отлична. Или избирате, когато денят е ветровит и целия ден ви е духало. И може да изберете, когато времето е хубаво. Три екскурзии ще имате: едната на

гъжд – материалистическа, другата – когато има вятър, колкото искате, и третата – когато времето е хубаво. Хубавото време аз наричам време на чувствата. Щом вятърът ви е духал, това е време на ума. А когато гъжд ви е валило, имате пак време на чувствата. Тридесет – това е първата паница. Второто – продавате ибрика. Каква цена ще турите на ибрика – хубав, меден? („150 лева.“) Сто и петдесет като се съкрати – 15, значи трябва да извадите всички вредни елементи на вашия организъм. Петнадесет е пречистване на кръвта, на чувствата. Е, знаете ли как се пречистват чувствата?

Има два начина за пречистване на чувствата. Най-първо ще започнете със закона на даването. Ще си представите, че сте богат човек, имате няколко милиона и после ще ги раздадете на бедните, и ще раздадете всичките, ще останете само с едни грехи, едни обуца и една шапка. Тъй у вас ще остане един процес на пречистване. Ще следите, след като сте раздали мислено всичките си пари. Ако сте доволен, добре. Ако сте доволен от даването на парите, значи вървите по един правилен метод. Но ако след даването на парите у вас остане едно недоволство, процесът е неправилен. Ще кажете – това е една игра. Но такива игри ги има навсякъде. Да кажем, вие изучавате тия вредните, бобоническите микроби. Кое е онова, което вас ви радва, като изучавате тая микроба? Вие изучавате техните качества и техните свойства. И най-после си въобразявате, че ставате един учен бактериолог, всички вестници пишат за вас и вие се радвате. Тази идея изпъква в ума ви. Може да станете учен бактериолог и да не станете. Тази идея е хубава, но каква полза ще ви донесе тя, след като сте научили нейните вътрешни черти? Приложението на туй знание, което можете да добиете в даден случай, то може само да ви въздигне. Та казвам, правете пречистване на вашата кръв, на вашите чувства и на вашите мисли.

Сега вие продавате и един котел, който събира 10 килограма вода. Каква цена ще му турите? („380 лева.“) Това е един котел, с който вие можете да се прехраните. Ще занесете вода тук-там, все ще ви платят нещо. При най-добрия случай да знаете за какво може да се употреби една паница, един ибрик и един котел. Представете си, че пътувате на едно място. Вие обичате мед. Където отивате, вас ви отрязват едно парче от пита мед и ви го тургат в паницата, второ, трето парче, и вие ядете. Представете си другото положение. Вие сте пътник, носите вашия ибрик с най-хубавата вода, гърлото ви е засъхнало и вие вкусите от тази вода малко. Вие можете да превърнете тази паница, ибрика и котела, вие можете да организирате нещата, тъй както онзи художник. Да видоизменяте нещата, като започнете от физическия свят и да свършите с най-възвишеното у човека. Но при всеки случай и трите тези съдини да вървят с вас. Където ходите, навсякъде да им намирате място. Тогава вие ще бъдете учен човек. Пък ако ги оставите тук и там и останете сами, не сте от много учените. Ако ти можеш навсякъде да ги носиш и да им намираш място, да сменяш енергиите си от едно състояние на друго, ти си учен човек. Запример с какво можете да смените един турски сахан? Или един ибрик, или един котел с какво можете да ги смените, ако е смяна?

Природата ни възпитава по същия начин. Тя влага разни мисли в човешкия ум и турга разни желания в човешкото сърце и разни постъпки на човешката воля. Значи тя влага всевъзможни положения, за да ви вкара от едно положение в друго. И ако не искате доброволно да я слушате, тя чрез хитрини ще ви застави по един или друг начин да възприемете.

Да кажем, някой от вас ви застави да облечете някоя простичка дреха. Кое ви заставя да се облечете тъй или инак? Някой път казваш: „Тази дреха не ми се харесва.“ А друга ви е приятна. Питам, в дадения случай

кое ви е накарало да се облечете по един или по друг начин? Да кажем, поглеждате на една маса, виждате едно перце. Вие като дете не обръщате никакво внимание, но иде време в живота ви, когато като поет или като писател вие обръщате много внимание на перото. В дадения случай и някой цар да е, все и той ще вземе туй перо и най-малкото – ще подпише някой указ. Кое е важното в перото – гръжката или перото? Перото, след туй иде гръжката.

Сега запример най-важното за сегашното ви състояние кое е? На вас според моето схващане, на всинца ви липсва злато. Всинца сте малокръвни, злато нямате. Липсва ви златото. И даже доста злато ви трябва, по 10 милиграма в кръвта. Всички страдате от анемия. Първото условие – злато ви трябва. Второто нещо – на вас ви трябва един триъгълник отгоре. Някои от вас нямате триъгълник, нямате покрив, стая, къде да живеете. След туй креватът ви не е добър, покривки нямате, свивате се. Най-първо, човек трябва да има изобилно злато – разбирам слънцето, живота. След туй – място, къде човек да прояви своя живот. Една хубава стая, най-малко с два прозореца, един – към изток, друг – към юг. Сутрин, като стане, да го огрее слънцето. После стаята да е висока и да има някоя планина насреща, да може да наблюдава. В такъв случай човек има едно добро настроение.

Допуснете сега, вие сте достигнали до степенята на това вътрешно познание, да знаете положително къде се намират тия 10 килограма злато. Ако са затворени в някоя монета или затворени в едно голямо парче злато и изваждате ги. Като ги вземете в някоя торба или в някое кюфарче и ги носите из пътя, в позата ви ще има нещо тежко-тежко, една самоувереност ще има и едно особено поглеждане. Представете си сега, че един ден туй може да стане. Вие сега се забавлявате, но представете си, че туй го направим да стане? Тогава няма да бъде залъгалка. Сега все предполагаме – ще

бъде както онзи търговец, който се учил да смята. Един отива при един бакалин и му носи една банкнота от 100 лева, взима нещо за 5 лева. Дава банкнотата и този му казва: „Колко имаш да вземаш?“ „Е, 95 лева.“ „Хубаво, предположи, че ти ги давам.“ Този си прави сметката, така е, но връща се вкъщи, казва: „Как е така? Аз му дадох 100 лева, а той какво ми върна?“ Някой път човек се забърква в своите идеи. Защо? Има нещо криво. В тия 95 лева, които бакалинът му е върнал, има нещо криво.

При сегашното самовъзпитание непременно трябва да изучавате влиянието на елементите в човешката кръв. Когато ръцете изстинат на човека, какво му липсва? Показва липса на влага. При него стават повече изпарения и поглъщат топлината. После липсата на златото образува едно свиване у човека. Човек, който няма пари, винаги се свива някак си. Щом има пари, у него има едно разширение. Тури десния си крак малко напред, един триъгълник се образува. Обаче, щом загуби парите, прибере краката си на едно място и се свие. Те го казват – на дълбоко размишление е. Или той размишлява къде отиде златото. Но злато всякога може да имате. Малко количество злато всякога може да добиете. Една стотна от милиграма всеки може да има. Като работите в природата, може да добиете една стотна от милиграма злато.

После в някои храни се намира повече злато. В кои от храните има повече злато? В житото има ли злато? Колко злато има в човешкия организъм? Чели ли сте някоя статистика, в кои храни колко злато има? Може ли за втория път да презгледате какво количество злато има в човешкия организъм? Съвременните химици все са определили колко злато съдържа човешкият организъм.

Пишете върху темата „Храната на гениалните хора, с какво се хранят гениалните хора“. Каква храна повече употребяват гениалните хора? Можете да

намерите някой автор, който е писал нещо върху храната на гениалните хора. Един доста важен въпрос е това. Един гений какво обича повече? Има известна храна, която е нему присъща. Онези активните хора ядат повече кисели, солени и люти работи, онези хора с един възвишен и благороден характер ядат повече сладки храни.

Та казвам, когато изучавате астрологията, вие трябва да превърнете елементите в химията. В плодовете има елементи, в храните, вие трябва да ги изваждате. След туй и във всяка мисъл се съдържат известни елементи. По естество всяка мисъл съдържа повече от някой елемент. Ще изучите какво съдържат мислите ви, желанията ви. За бъдещото самовъзпитание трябва да има една наука положителна, с която да боравите и да имате резултати. За втория път целият клас да вземем предвид „Проучване и употребление на среброто“. За какво може се употреби среброто?

Тайна молитва

(Няколко бележки след лекцията.)

Златото показва средата, в която животът се проявява. Ако знаете да позлатявате работите, можете лесно да се справяте. Да позлатите мислите, желанията.

Има някои хора, мязат на сахани, други – на ибрици, а трети – на котли. Ти, като знаеш, че някой мяза на сахан, ще постъпваш с него като сахан.

На всинца ви трябва една гъвкава мисъл. Човек трябва да знае всичките положения. Всички работи в природата трябва да се турят намясто. Няма неща маловажни. Има неща маловажни, когато не можеш да ги разрешиш.

Онзи, който е сменил настроението си, трябва постоянно да се обнадеждава. На хора на настроението не може да се говори истината. А ще ги забавляваш, те

са като деца, ще му гадеш една кукла. После няма кой да им прави забележки, че не е постъпил добре.

В малките загуби човек страда повече, а в големите той претърпява едно пречупване на гръбнака. Той се претъпи и по-лесно изтърпява. Среброто изстудява и образува огрубяване, а топлината образува леност. В природата стават смени.

Констатирано е – между учителя и ученика няма допирни точки.

Щом едно живо съзнание няма допирни точки със съзнанието, което направлява обектът на неговото желание, образува се настроение.

С един искате да говорите, имате помежду си невидими точки, с друг не искате да говорите, нямате допирни точки.

Да гадеш, значи да образуваш контакт. С каквото и да е, ти ще направиш контакт, и тогава вече има резултат.

*Шеста лекция
на Младежкия окултен клас
4 октомври 1929 г., петък, 6–7.30 часа
София – Изгрев*

ПРАВАТА И КРИВАТА ЛИНИЯ

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Сега искам от вас да извадите основните мисли от всички лекции на миналата година. Ще ги презледате и ще извадите основните мисли.

Земеделците имат един прост закон и всички го знаят. Който сее, той ще жъне и вършее. Ако той само трупа, а не вършее, той нищо няма да придобие. И който само трупа материали, нищо не се ползва. Ако той остави всичко на нивата, идущата година то пак ще изникне, но той нищо няма да се ползва. Онзи, който само сее, а не вършее, нищо не се ползва.

Сега може ли правата линия да се изкриви? Представете си, че ви се задава от научно гледище въпросът, кои са причините, които изкривяват правата линия. Защото всичките ви работи са все такива. Често някои от вас казват тъй: „Аз не мога да уча.“ Друг казва: „Аз не мога да ям.“ Трети казва: „Аз не мога да държа пари.“ Четвърти казва: „Аз не мога да ходя.“ Пети казва: „Аз се уморявам.“ Тогава какво отношение имат тези думи? Който казва „Аз не мога да уча“, кои са причините, че не може да учи? Казват – той не е роден талантив. Оставете паметта. Вземете една дума в нейното изявление. Какво се разбира под „Аз не мога да уча“ или „Аз не мога да помня“, „Не мога да разсъждавам“? Или казвате: „Не

мога да постъпвам добре.“ „Слабост имам.“ Какво се разбира под „Слабост имам“?

Но да дойдем до въпроса, как се изкривява правата линия. Щом продължавате правата линия повече, отколкото трябва да бъде права, какво става с нея? Две положения има: или ще стане крива, или ще стане много дълга. Нали в геометрията се казва – между две точки може да се тегли само една права линия. Тогава от туй гледище кривата линия е съставена от безброй прави линии, които се движат около един център. Но това не е разрешение на въпроса. Когато имаме един център и с пергела направим окръжност, ние разрешаваме как се е образувала кривата линия, проявяването на този център. Как се е образувала правата линия? Онези, които изучават обикновената геометрия, казват – между две точки може да се тегли само една права линия. Но за да теглим една права линия, кои са подбудителните мотиви или причини, които да заставят човека да постъпи така? Казват: „Прав човек е той.“ Значи има прави отношения между двама души. За друг казват: „Той е крив човек.“ Какво подразбират хората под думата „крив човек“? Не постъпва разумно, не постъпва добре в отношенията си спрямо другите хора. За такъв казват: „Крив човек е той.“ Сега в какво седи лошото, че е крив? Или в какво седи кривината? Нали, когато човек иска да си направи една лъжица, нали му трябва една крива линия. А какво лошо има, че лъжицата му е малко крива? Хората роптаят против кривата линия, а правят криви лъжици. Питам сега как оправдават хората, че ядат с криви лъжици чорба? В природата допуснато ли е човек да яде чорба? Аз вземам едно такова положение, чорбата е произведение само на човека. Само човек прави чорба. Ще нарежете малко картошки, малко магданозец, малко вода и ще направите малко картошкена чорба. И мисли, че туй е някаква храна за него. Хубаво.

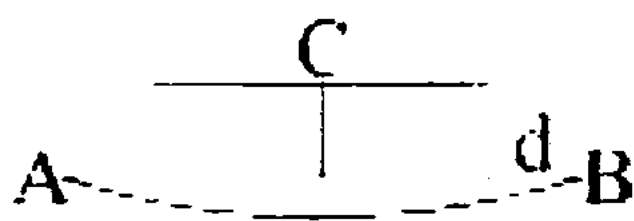
Ако вие разбирате ония моменти, които

отклоняват човека от правата линия, вие ще разберете вътрешния подтик, защото човешкото естество се мени, и кои са причините за промените на вашите състояния. Едно същество, което има идеята само за едно измерение, у него съществува само една идея. И щом в това същество, в ума му се родят две идеи и той иска да ги реализира, какво ще направи то? Може ли да ги реализира по закона на правата линия? Можем да турим, тъй както във видимата геометрия се тургат нещата. Поставете, че на една линия АВ живеят три същества – 1, 2, 3. Допуснете, че тия същества седят в $A-1-2-3-B$ правата линия. Едното от тия същества иска да има отношение със съществото 3. Но по закона на живеенето туй същество не може да има прями отношения с третото същество. Следователно то ще говори на второто и то ще бъде като тълкувател. То с третото същество не може да се види, но в неговия ум то знае, че има едно същество пред него и то иска да приказва с него, че да се запознае. Но в един свят с едно измерение отникъде не можеш да заобиколиш. Ако вървиш според законите на този свят, а имаш желанието да се запознаеш, какво трябва да направиш? Естествено ще станеш философ. Ще кажеш: „Има ли в природата някоя възможност?“ В света все трябва да има тил. И в тебе ще се зароди тази мисъл, която ще каже – в природата съществува нещо повече, отколкото аз разбирам. Възможно е да съществува и да мълчи. Не е само това отношение, което сега съществува. Следователно туй същество, което си е наумило да се запознае с третото или четвъртото същество, то вече от правата линия е изкривило своя път. То знае в ума си, че не е само този път, но трябва да има друг път, друга възможност.

Сега да приведа един пример. Допуснете, че вие сте гимназист и всякога вървите по една права линия и никога не се отбивате от тази линия. Тя върви право

от къщи в гимназията. Но допуснете, че един професор, когото вие не искате да срещнете, дойде и той да живее на тази улица. Тогава у вас се заражда едно неразположение, не ви се ходи вече по правата линия, но искате да живеете на тази улица. Излезете от къщи, дойдете донякъде и кривнете от пътя. Пита ви някой: „Защо не вървите в правия път?“ „Е, не ни се ходи по правата линия.“ Защо? Защото този професор е там, не искате да го срещнете и изкривявате линията си. Казвате, когато човек не иска да срещне някого, той ще изкриви линията си.

Сега, който разбира причините, добре, но който не разбира причините, той ще каже тъй (*Виж чертежа.*) Ще мине от А до В, обаче не по права линия, ще изкриви малко. Схващате ли сега откъде иде причината на

изкривяването? Този перпендикуляр С е на две успоредни линии, d е ученикът, който живее на тази улица. При С живее професорът. Този

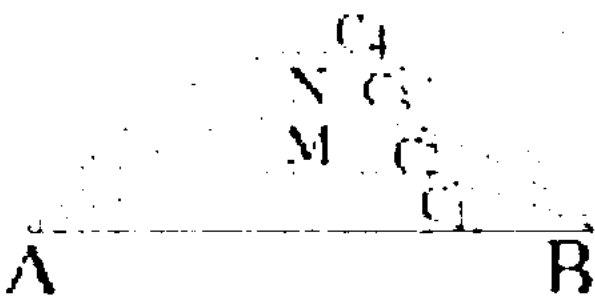
студент, щом дойде до предела, не продължава пътя си, а кривва. Значи този професор е заставил студента да изкриви пътя си. Или разположението, което има студентът към професора, го е накарало да изкриви пътя си. Следователно той е изживил и от времето си. Понеже правият път се изминава за точно определено време, а щом той изкривява пътя си, трябва му повече време. В природата е тъй, с каквато и бързина да пътувате, правата линия винаги си има точно определено време. Или правата линия се определя с точно време.

Вие казвате за тези неща – те стават в мига. Нещата, които стават в мига, те вървят винаги в права линия, а тези, които не стават в мига, те не вървят в права линия. Туй, което става моментално, става в права линия. Сега онези, които не разбират законите, ще кажете – този ученик няма право да изменя пътя си. Та все по един път ли ще ходи в гимназията и в университета? Може и по друг път. Добре. Заменям

или замествам този професор С с един негов любим приятел, който живее на същото място С. Тогава кривият път веднага ще изчезне и ще се възстановят пак първите отношения. Тогава кои са причините за изчезването на кривата линия? Неговият приятел е причината. Сега това е едно явление. Да го преведете във вашия психически свят. По тази аналогия извадете един закон, по който можете да действате. Защото възможно е в нашата точка С да се яви едно чувство, което може да ви застави да измените хода на вашите мисли или желания, или на вашите постъпки. Това е възможно. Ако дойде друго едно същество, което има хубави отношения към вас, да възстанови пак първите отношения, които вие сте имали.

Следователно, казвам, ако имаш един човек, когото не обичаш, намери друг, който те обича, за да се възстанови първото положение. И вследствие на това, когато хората ги гонят, те търсят поне някъде помощ. Всички говорят лошо за него, той търси път, за да закриви малко, той търси поне един човек, който да му съчувства и тъй да възстанови Божественото в себе си. И като намери един човек, казва: „Нека другите си говорят колкото си искат, един има, който говори добро за мене.“ И тогава той тръгва пак по правия път.

Сега другата страна. Казват за някого: „Да го оправим.“ Но представете си, че онзи, който не разбира закона, иска механически да го изправи. Но този път на туй механическо изправяне ние поставяме един стражар C_1 . Това пак представлява професора C . Студентът тръгва, но като дойде до B , иска да кривне малко. Стражарят C_1 му казва: „Не може, направо ще вървиш.“ И той, иска-не иска, намира се между две злини, казва: „При професора лошо, при стражаря още по-лошо.“ И той тръгва по правия път на училище. Питат го в училището: „Защо ти друга

сутрин кривваш из пътя си, а сега мина из правия път?“ „Е, имаше един стражар.“ Значи в дадения случай стражарят те оправя. Но на другия ден този ученик се ухитрява и казва: „Ще направя друга крива линия.“ Искате да заобиколи професора си от другата страна, по М, и този стражар не го среща. Но допуснете, и тук поставят друг стражар C_2 . На следната сутрин те среща стражарят C_2 , и пак те връща, оправя те. Но на другата сутрин този ученик минава през друг път, още по-далечен, по N. Пак поставят стражар C_3 . И най-после дойде стражарят C_4 . Още пред къщата на ученика пази го, като излезе, и го придружава до гимназията. Стражарят върви отподире му и казва: „Право ще вървиш.“ Не. Това е механическо направление. Туй е законът на морализирането. Това е Мойсеевият закон.

Тези C_1 , C_2 , C_3 , C_4 , това са все Мойсеевият закон. И горният ученик няма възможност да мине през друг път. Питам, защо е нужно сега? И той казва: „Както виждате, баща ми, майка ми са решили да ме вкарат в правия път. И ми казват, непременно през тази улица ще минеш.“ Заставен е той. Няма друг избор. Те му определят един път и той е заставен оттам да мине. Но допуснете сега, стражарят C_4 се разболее, напусне поста си. Ученикът ще кривне. Като дойде C_4 , онзи, който го морализира, пак на мястото, не може да кривне от пътя. Но след туй разболее се стражарят C_3 , ученикът дойде до него, няма го, пак кривне. На следния ден те го заставят пак по правия път да върви. Разболее се сега C_2 . Ученикът, като дойде до това място, пак кривне.

Та в закона на наследствеността децата все повтарят някои навици. Щом се премахне причината, която забранява, веднага ние вземаме същото направление, пътя, по който ние искаме да вървим. Щом се яви тази причина, ние вървим по правия път. Сега ние искаме да направим нещата, но ни е страх, стражар има. Някой път ти имаш нужда от пари, виждаш касата отворена, но обикаляш оттам. Защо? Хората ще те

видят. Това е вече изкривяването. Тръгваш пак по правия път. Има ли един, ще изкривиш пътя, няма ли никой, ти бръкваш в касата. Но в ума ти, преди да направиш нещо, все има един стражар.

Та когато ние говорим за идейния живот, тия стражари C_1, C_2, C_3, C_4 трябва да ги очистим от ума си. Сега питам, няма ли едно положение за този студент, за да не си изкривява пътя? Има. Вие можете сами да намерите тази причина. Центърът C има известна отблъсквателна сила към точката B . Тогава B много отношения ние можем да кажем тъй: когато две еднородни величини, които имат една и съща сила, се срещат, те се отблъскват. Следователно професорът C е една положителна сила и студентът d , и той е една положителна сила. Тогава, щом дойде d до този перпендикуляр C – а понеже C е по-силен, веднага става отблъскване и се образува една крива линия. Затуй често в човешкия мозък известни желания, известни мисли се отклоняват по същия закон. Някой път ти искаш да направиш нещо, но зависи от силите, които действат, дали са положителни, или са отрицателни.

Та разбрахте закона на отклонението. Ако са положителни или са отрицателни, може да измениш своя път. Тогава постиженията какви са? Зароди се у тебе една мисъл, но тя трябва да има известно постижение. Щом пътят е по-дълъг, отколкото трябва, ти няма да имаш едно правилно постижение. Казвам, в живота, когато се привеждат обикновените сили, обикновените мисли и желания на хората, когато се изясняват, вече се разбират причините малко по-друго. Има още една философия, още неоформена. Т.е. между проявите на физическия живот и между проявите на духовния живот няма още ясна връзка в нашето съзнание. И вследствие на това много наши постъпки не можем да ги изясним разумно. Изясняваме ги по този начин, или по пътя, в който няма единство. Сега аз тургам и това. Някой, който може да каже: „Какво ще

се плаши той от професора, нека си мине направо, какво има от това.“ Но, представете си, че точката С, това са разбойници. Тогава ти няма да минеш през този път, който те минават. Непременно ще измениш пътя си. Ще кажете: „Може ли това да стане някой път?“ Добре, представете си тогава, че С е един мост на някоя река, но той е развален. И ти по тази посока не можеш да минеш. Сега, за да изясним този дадения случай, представете си, това е един канал, през който трябва да мине корабът d, но тук, при точката С, каналът е затворен. Тогава при този канал има мъчнотия. Щом дойде до С, корабът ще тръгне по друго отклонение, има друг един канал. И ако се попита защо не върви по правия път, ще каже – каналът е затворен. Все същото е това.

Тогава другото положение. Представете си, този канал е затворен и няма никакво отверстие. Какво ще стане? Едно от двете: или този кораб ще се спре и ще чака, докато каналът се отвори, или той ще се повърне назад. Следователно, когато кажеш, че в живота на някой човек е станало известно повръщане назад, значи той се връща пак на същото място, отдето е тръгнал. То е пак по същата причина – да намери друг изходен път, за да намери разрешение на този въпрос. Значи препятствията, които среща на пътя си, са непреодолими и той предпочита да се върне назад. Но разрешението на този въпрос е възможно. Защото от точката, от която той тръгва, там може да намери едно разрешение.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Седма лекция
на Младежкия окултен клас
11 октомври 1929 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ПРАВИЛНОТО СЪПОСТАВЯНЕ

Тайна молитва

Кой повтаря класовете? Способните ученици, даровитите или неспособните ученици? Кой повтаря класовете четири години? Тогава как да обясним, казват някой път: „Повторението е майка на познанието.“ Всъщност не може да има повторение. Само незаучените неща трябва да се заучат. Туй, което човек не е заучил, трябва да го научи, а туй, което човек изведнъж е заучил, няма какво да го повтаря. Незаучените работи трябва да се заучат. Сега въпросът седи тъй: може ли художникът на едно и също платно да рисува два пъти една и съща картина? Два пъти не може да се рисува една и съща картина. На едно платно само една картина се рисува. Вторият въпрос се задава сега: защо именно художникът трябва да рисува? Това е същият въпрос, защо човек трябва да яде, защо трябва да гледа, защо трябва да говори. Всички тия въпроси спадат към същата категория. Вие може да си зададете и въпроса, защо трябва да живея. В какво седи животът? След като си зададем въпроса, защо трябва да живеем, какъв е отговорът? Има два отговора на въпроса, защо трябва да живеем. Защо трябва да живея? Х. То е същият въпрос, питам ви сега: защо трябва да се учи? У. Защо трябва да страдам? Z.

Х – това е господинът, който знае защо трябва да живея. У е господинът, който знае защо трябва да

се уча, а Z е господинът, който знае защо трябва да страдам. Понеже те са толкова мълчаливи хора, трябва да ги предразположиш по известен начин, да ги накараш да ти отговарят или да ти говорят. А другояче те са много мълчаливи. Вие казвате – човек, който е мълчалив, нищо не излиза от него. Та с хиляди години математиците също мълчат. Те се мъчат да ги разположат да говорят. И много учтиво постъпват те. Те казват: „Моля господин X, какво ще кажеш върху този въпрос?“ Тогава аз тургам обратния въпрос, защо пък трябва да не живея? X¹⁰. Защо да се не учим? Y¹⁰. Защо да не страдам? Z¹⁰. Като зададеш тия двата въпроса, ти ще намериш един отговор за себе си. Сега онзи, който те пита защо трябва да живея, ти ще отговориш със същия въпрос, пък защо не трябва да живея. Ако ние задаваме този въпрос, защо трябва да живея, значи туй не зависи от нас. Ако волът пита защо са ме впрегнали, какъв е отговорът? Нали онзи, който го е впрегнал, знае защо го е впрегнал. Коларят, който го е впрегнал в колата, взел е остена, качил се на колата и му казва така: „Днес ще идем на нивата, ти ще ореш.“ „А после?“ „После ще те върна у дома, ще ти дам малко слама, пък аз ще ида в стаята си горе и ще спя. На другия ден пак ще идем на нивата. Десет дена наред ще идем на нивата, ти все ще ореш.“ „После?“ „После ще те оставя в гората за едно кратко време и после пак ще те впрегна.“ „Защо?“ „Ти ще вършееш, защото на мен ми трябва житото.“

Сега вие задавате въпроса, защо трябва да живеем. Не задавате правилно въпроса. В света живее само Бог. Това е въпросът и това е отговорът. А щом питаш защо трябва да живея, значи има нещо над тебе, не си фактор ти на нещата. Онзи, който е фактор на нещата, не пита. Изворът не пита защо трябва да тека или защо аз трябва да извирам. Той извира. И ако вие питате защо аз трябва да ям, значи и на яденето не сте вие фактори. Ако питате защо трябва да мисля,

и мисленето не е ваше. Тогава намерете една точка, която да е ваша, за която вие никога не се запитвате, и да знаете, че този въпрос е за вас ясен. Казвате: „Този въпрос е ясен за мене.“ Кой е този въпрос, който никога не го задаваме? Този е въпросът, ние казваме тъй: не ми стига умът. Това е незададеният въпрос. Единственото нещо, което не знаеш, това е този отговор – не ми стига умът. Не мислете, че този, който казва „Не ми стига умът“, не е умен човек. Той казва тъй: „Има един въпрос, който аз никога не задавам, понеже, ако го задам, той ще бъде просто като другите въпроси.“ Сега вас всинца ви безпокои този въпрос. Вие казвате тъй: „Защо да не мога да го задам?“ Щом го зададете, вие ще бъдете в положението на вола, впрегнат в хомота. А щом не го зададете, вие ще бъдете този свободният. И вие казвате: „Не ми стига умът.“ Хубаво. Онзи, който мисли, че не му стига умът, какво е постигнал?

Та казвам сега, ще имате тези три величини в ума си: X , Y , Z , X^{10} , Y^{10} , Z^{10} . Това са противоположности. Какво ви интересува вас или какво ви ползва вас, като задавате въпроса, защо живея? Ето, това е то. И аз ви питам сега, нали сте учени хора, кажете, колко лекции имахте миналата година? (46) 4 и $6=10$ и по-нататък не можете да идете, защото сметка се дава. Когато работникът е работил целия ден, като се върне при господаря си, той е свършил работата си през деня и казва: „Сега ти ще платиш.“ Аз разреших моето и намирам, че и ти можеш да разрешиш. Кое е това? Ако взимаш 45 златни лева на ден, те са достатъчни. Колко правят те, ако всеки златен лев е по 30 лева? („1350 лева.“) Една сиромашка заплата. Сега в първата лекция от миналата година за какво се говореше? („Леност и прилежание.“) Основната мисъл на втората лекция? („Гордост и ревност.“) На последната? Началото знаете, края не знаете. Значи това е същото. Има

въпроси, които не можем да зададем. Аксиома е един въпрос, който не може да се задава. Защо е аксиома? Тя е очевидна истина, която не търпи доказване. И колкото я доказваш, тя недоказана остава, тя става по-оплетена. Да речеш да докажеш една аксиома, то е все така да завъртите онзи ключ на лампата. Какво ще стане? Веднага ще стане тъмно. И ако речете още да я доказвате, ще стане още по-тъмно. А щом не буташ аксиомата, тя свети. Този център ти не можеш да буташ, понеже върху него е съграден животът. Този център, или недоизказаните неща, това е аксиома. Ти не можеш да буташ там, понеже, ако буташ този център, ти ще се намериш в една тъмнота – и физическа, и умствена, и духовна. Затова именно има неща, които човек трябва да пази.

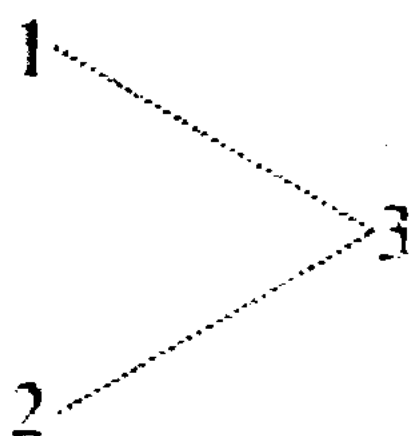
Сега представете си, вие имате една чаша с мед, вие сте употребили меда, но не сте измили чашата. Един ваш приятел ви каже тъй: „Дай ми малко мед.“ Вие ще кажете тъй: „Е, нямам, чашата е празна.“ Хубаво, за вас няма мед, но ако вие поднесете тази чаша на пчелите, най-малко още двайсет пчели ще могат да намерят мед да се нахранят. По стените на чашата те ще намерят още толкова мед. Значи там, дето човек не може да намери мед, малките насекоми могат да намерят още. Отношението между тази пчела и човека е много голямо. Пчелата се задоволява с много малко количество, а човекът не. Питам сега, ако един човек е изял една чаша мед, и пчелата, която е изяла една росна капчица мед, имат ли пчелата и човекът едно и също понятие за меда? Кой е по-голям майстор, да каже, – човекът, който не знае как да приготви меда, или пчелата, която го приготвява? И кой чувства сладината на меда повече – човекът или пчелата? Как мислите? (*Човекът чувства повече меда.*) Човекът, понеже той е накарал пчелата да приготви повече мед. Тогава кой оценява яденето повече – който го готви или който го яде? (*„Който го яде.“*)

Какъв е предметът на третата лекция? Сега представете си следующето положение. Двама видни музиканти, гениални свирци, се срещат със своите цигулки, но и двамата са първокласни, други като тях няма. Какво ще направят? Ние ще ги означим тъй. Какво ще кажат, като се срещнат тия двамата? Ще се разговарят. Как ще се разговарят? Онзи, който знае да свири, той се разговаря, като свири. Без да свири, той не се разговаря. Тогава как ще постъпят те, кой ще бъде първият? Кой ще бъде първият от тия двамата гениални музиканти да захване речта си. Вие казвате: „Това са двама гениални хора.“ Но кой ще бъде първият и кой вторият? Единият казва: „Аз ще ви посвирия.“ Той е първият. Другият казва: „Аз ще ви послушам.“ И той за пръв път усеща една приятност, че някой ще му посвири. Досега той всякога е бил първи, а сега онзи като казва „Аз ще ви посвирия“, той казва: „Приятно ми е, аз ще ви послушам.“ И нему е приятно, че ще слуша един гениален музикант. Питам сега, има ли някоя несъобразност в желанието на първия, който казва: „Искам да ви посвирия.“ Сега каква е подбудителната причина у първия? Той иска да свири, но има една публика, казва така: „Искам да ви посвирия. Аз досега съм свирел на много хора, но на такава публика като вас никога не съм свирел. Искам пред вас да свиря, че вие да оцените. Този, пред когото ще свиря, той е публиката.“ Но същевременно той ще даде най-правилната оценка. Той казва: „Аз за първи път ще свиря на човек, който разбира от музиката. Аз ще свиря, пък вие ще прецените.“ Тогава, след като е свирел първият, какво ще каже вторият? Вие, ако сте, какво ще кажете? Отлично, много хубаво, гениален цигулар. Вторият казва така: „И аз искам да ви посвирия.“ И онзи веднага става публика. Вторият казва: „За пръв път срещам такъв гениален човек. Тъй както аз ви слушах, искам и да ви посвирия. И вие ще се произнесете

X₁ X₂

за онова, което аз ще свиря.“ Сега третото положение какво ще бъде? Да кажем, първият представлява числото 1, а вторият – числото 2. И двамата са свирили вече, тръгват и двамата. „Там някъде има един също гениален музикант, който от 10 години боледува. Та казвам, да идем да му посвирим, да видим какво ще произведе нашето свирене.“ Ако числото 3 може да произведе 4, това е крайният предел на твоята гениалност. Значи туй, за което вие мислите и за което вие постъпвате едновременно, е абсолютно вярно. Една работа трябва да я поставите на опит.

Казвам сега, схващате ли вътрешната страна на това сравнение? Първият свири на втория, вторият слуша първия, после двамата свирят на третия, третият ги слуша. Каква е мисълта? Това е човекът. В него постоянно свири неговият ум, после – неговото сърце и най-после туй третото у човека представят го разнo. Може да го представите, че е човешката воля или човешката душа, или човешкия дух. И туй третото вече се произнася. Туй число е вече незаинтересовано само за себе си. И тогава, ако вземете туй разстояние от числото 3 до 1 и 2, то е равно. Геометрически от 1 и 2 към 3 разстоянието е еднакво. Или казано другояче, 3 седи на еднаква дистанция от 1 и 2, не взема две различни положения към центъра. По това се отличава. Еднакви са гениалните цигулари, но в тяхното изпълнение има едно различие. Единият свири с такава яснота, преснота, с такава чистота на тоновете, която може да произведе светлина в душата. Като слушаш този музикант цигулар, той внася светлина в душата, широчина, простор. А другият, като свири, той внася известна топлина, приятност, мекота, та тебе ти е приятно. Преди ти да си го чул, ти се усещаш неразположен, животът няма смисъл за тебе. А той

като започне да свири, всичко се осмисля. Ти казваш: „Има защо да се живее, животът има друг смисъл.“

Та, за да намерите вие смисъл в живота, трябва да слушате тия двама музиканти. Те като ви засвирят, вие трябва да бъдете в числото 3 – то е главният съветник, там е разрешението на много важни въпроси. Всички въпроси, които ви занимават, може да ги разрешите при числото 3. Само трябва да се представят нещата в тяхната първична чистота. За да разберете една работа, една задача, вие трябва да я поставите в нейната първична чистота и простота, за да бъде тя разбрана. Ако не я поставите, тогава вие не можете да я разрешите. Запример, ако вие разрешавате на какво е равна нулата, какво ще направите? Едното на какво е равно? Ако вземем един грош, нали има съдържание. Забелязали ли сте според нашето – арабското, писание от едно нагоре къде се явява нулата? Едва след 9. Като дойдем до 10, тогава тургаме нулата след едното. След като си говорил цял един период, какво тургаш? Нула. Значи точката. Значи, след като предложението е завършено, там е точката. Казваш: „Дотам стигнах вече. Аз ходих на Витоша.“ И тургаш точката. В дадения случай в нулата се показва резултатът на всичко, или какъв резултат има.

Да допуснем, вие сте богат, баща ви е оставил едно наследство – цял един милион. У вас се заражда желание да идете да се учите. Но 10 години сте ходили, изхарчили сте всички пари, джобовете ви са празни, нямате нито 5 пари. Най-първо вие сте минали през всичките тия 9 състояния и ще дойдете сега да поставите нула – 10. Имате нещо в себе си, съдържание, но без съдържание. Нулата е една величина, която вие не можете да оцените. Единственото нещо, което вие не можете да оцените, което не може да се оцени, това е нулата. Как ще оцениш туй, което няма съдържание, но същевременно дава съдържание? То е все едно същото нещо – точката, която не завзема пространството, а

като се движи, образува правата линия. Сега, кое е по-хубаво – да имате един грош или да имате нула гроша? Затова, когато човек ще осиромашее, да осиромашее насвят. Така че да не остане нито един грош в джоба му. Този е истинският сиромас. И докато ти не почувстваш, че ти нищо не знаеш, да остане в тебе само туй, което дава подтик на знанието, да остане у тебе желанието, да искаш да знаеш. Ти да знаеш, че нищо не знаеш, но да остане у теб един подтик към знанието, да кажеш: „Отсега нататък аз ще се уча да зная.“ Затова ви казвам, тази максима да остане у вас, когато искате да изучите и развиете вашия характер.

Вие трябва да знаете как да изтривате тия числа. Единственото нещо, което разрешава всички въпроси в света, това е нулата. Любовта, тя е нулата. И който знае как да я търкаля, той всичко разрешава. И гениален може да стане, и богат може да стане, и учен може да стане, и светия може да стане, и живот може да придобие. Но който не знае как да я търкаля, той ще има най-големите нещастия в живота.

Тези, които излизат навънка от стаята, какво показва? В мен седи една хубава картина. Когато изворът започне да бърби, че излиза навън, има ли нещо лошо в това? Как го казват това излизане или това изтичане? Да изтича, без да изтече. („Бликане“) Зависи вътрешно как ще поставите нещата. Човек трябва да съпоставя нещата правилно, в правия смисъл. У всинца ви трябва да има желанието, да съпоставяте правилно вашите мисли и вашите идеи. В дадения случай вие трябва да се намирате като едно лице незаинтересовано. Защото, ако човек е заинтересован, той не може да разсъждава безпристрастно. Човек трябва да се стреми към знанието от любов към него, без да има някакъв интерес. Знанието трябва да иде от любовта. Няма ли любов, въпросът е предрешен. Онзи, който е добил знанието с любов, и онзи, който го е добил само от интерес, от любознание, тия двамата

хора се различават. И резултатът на туй знание, придобито по един или друг начин, и то се различава. От онова знание, придобито от любознателност или интерес, от него нищо не остава. Ето сега вие, след като сте свършили гимназия, ако ви попитат, много от тия въпроси, които сте учили, са изчезнали от паметта ви, а знанието, придобито с любовта, може всякога да го предизвикате. Това е същината на онзи въпрос. Човек трябва да има любов, а не интерес към знанието.

Сега от **1** до **10** тия числа съществуват ли вънка от човека? От **1** до **10** тези числа, това показва дейтелността на човешкия дух, или това е туй, което духът е произвел, създал. По това се различават **1, 2, 3... 10**. Тези числа показват дейтелността на духа, туй, което той е направил. Затова в Кабалата, когато се изучават числата, те са творчески. Числата, това са силите, които са работили, които духът е създал. Те вънка от човека не съществуват, нямат никакво съществуване. Те имат обективното съществуване. Точката може и да създаде и правата линия, и плоскостта, и куба, и всички други тела. В дадения случай точката е, която създава, а всичките други – правата линия, плоскостта и кубът, това са производните тела на това, което не завзема никакво пространство.

Следователно от **1** до **10**, това е едно произведение, резултат от туй невидимото в света, което е станало видимо. Затова онзи, който изучава числата, той трябва да изучава най-първо техните закони. Той най-първо трябва да знае реда на нещата. Например имаш едно желание, явява се една мисъл, непременно трябва да знаеш къде да я поставиш. Това е както в една музикална гама. Една мисъл, едно чувство и т.н. После трябва да знаеш ключа, на кое място да ги поставиш. Мислите не се явяват безразлично и желанията не се явяват безразлично. Има си особени

закони, които регулират отношенията на мислите и отношенията на желанията. Всяко едно желание се явява точно на времето. Ако знаеш как да го използваш, ще придобиеш нещо, ако не, туй желание ще си отиде, ще мине и замине и ще остави в тебе само един малък белег. Ще кажеш: „Преди години мен ме занимаваше една мисъл, но сега се опростих с нея. Искях да свърша гимназията, но сега виждам, че тази мисъл е непостижима.“ Сега вие се намирате в един преходен период. Най-трудният период. Знаете ли кой е най-трудният период в живота? Аз ще ви дам една картина, тя е следующата. Представете си, че вие сте пътували три дена, не сте яли, нък влизате в една добра гостилница, ядохте сладко, но бръквате в джоба, той е празен, нямате пари и се чудите как да платите. Ако можете, след като ядете сладко, и да платите, ще разрешите въпроса правилно. Въпросът ще бъде разрешен. Но ако не можете сладко да платите, ще се намерите в трудно положение.

И тъй, най-трудната работа в живота, в света е плащането. Яденето е лесно, но щом дойдете до плащането, това е най-трудната работа в живота. Влезе някой да купува плат, той казва: „Снемете ми един топ, втори, трети.“ Този търговец в дюкяна подава му един топ, втори, трети, но онзи, който плаща, той завършва всичко. Продавачът казва: „Досега вие ме опитахте, нък сега аз ще ви опитам. Я извадете вашата кесия, да видя и аз какво има.“ Аз изваждам 10, 20, 50, 100, 200, 500, 1000. Една покупка за 10 000 лева и трябва да ги наброя парите. Аз си вземам парите погръка, а той прибира парите и казва: „Благодаря, пак заповядайте.“ И който продава, и който плаща, и двамата се покланят.

Сега и вие сте дошли до едно положение, дето трябва да плащате. Досега ядохте и пихте, а сега ще плащате. Ще кажете: „Това е много естествено.“ И хубаво разсъждавате. Тогава ще отворите кесииите си,

звонковите, които имате от толкова години скрити. Понеже сте скъперници, не сте научили закона на щедростта. Вие все се показвате, че сте бедни, че нищо не знаете. А това са все ерменски долапи. Казвате: „Ние сме много невежи, нищо не знаем.“ Но след като излезе учителят, казвате: „Той сбърка, нищо не знае. Днес не държа лекцията си както трябва. Не беше добра.“ Значи не сте от простите. Пък и учителят, като влиза в един клас, и той знае, че пред себе си има все професори. В странство учителите се наричат професори. Пък ако идете в Америка, там цялата страна е пълна само с професори. Там някой казва: „Аз съм професор на християнството.“ Там всеки е професор, а тук, в България, малко професори има. Професор, значи изповядва някое учение.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Осма лекция
на Младежкия окултен клас
18 октомври 1929 г., петък, 6–7.05 часа
София – Изгрев*

ЗДРАВЕ И ЗЛАТО

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Размишление

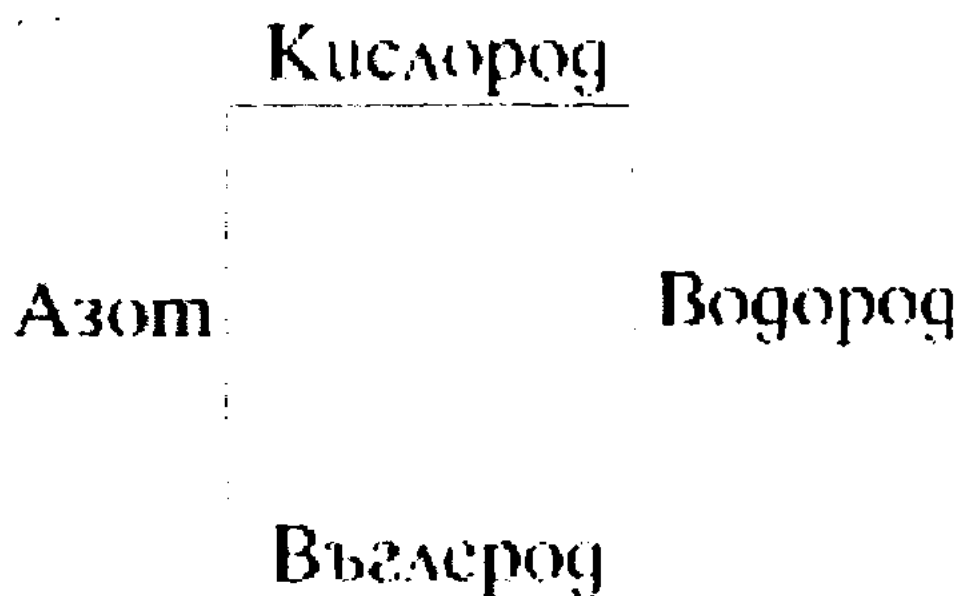
Само трима души да четат темите си от миналия път. Кажете основната мисъл на миналата лекция.

Представете си, двама велики цигулари се срещат и са с цигулките си. Това е едно щастливо срещане. Но представете си, че тия двама цигулари се срещат, но и двамата нямат цигулки. Двамата, които са със своите първокачествени цигулки, работата върви там успешно, но какво, мислите, ще направят тия цигулари, които са без цигулки? Допуснете, че те не само знаят да свирят, но и пеят, същевременно са и певци. Тогава, щом нямат цигулки отвън, те ще пеят. В дадения случай, щом съществуват известни мъчнотии в живота, тогава у човека трябва да се прояви мисълта. Когато цигулките на тия двама цигулари ги няма, с какво ще се занимават те?

Тъй са писали египтяните по йероглифически къща. Представете си, че в тази къща огнището гори, а къщата не се стопля. Защо? Как ще си обясните това? Ако в една къща гори огън, силен колкото една свещ, вие ще кажете – огънят е малък, а

обемът е голям, затова не може да се стопли. Но представете си, гори един порядъчен огън вкъщи, а къщата не се стопля. Тогава как ще обясните? Но представете си сега, че този квадрат представлява човек. Ако пренесете едно явление от физическия свят в духовния, този квадрат представлява едно разумно същество. Ти му говориш-говориш, а то ти казва: „Твоите чувства не ми стоплят сърцето.“ Защо не го стоплят? Има известни думи, които у човека произвеждат топлина, а други произвеждат студ. Някой път казвате: „Поляха ме със студен душ.“ А има думи, които произвеждат топлина у човека. Вярно е, че има известни мисли, които произвеждат един вид известна вътрешна топлина, а други произвеждат едно изстиване. Запример, когато човек се уплаши, стопля ли се, или изстива? Каква е вашата опитност? *(Едно куче лае във силно.)* Кажете на кучето, че лекция има тук, да мълчи.

Представете си, че тази къща е създадена така, че от горната страна е от кислород – О. Другата страна е от азот – N, третата от водород – H, и четвъртата е от въглерод – C.

Представете си, че кислородът се запали и гори. Кои от елементите между тези страни, имат сходство? Нали тук има сродни страни. Между водата и слънцето има известно съотношение – водата лесно се изпарява, ако се нагрява. Между H и O има сродство. Значи, ако се влезе в къщата, след като има известно горене, ще се забележи, че има повече влага. Повече пари ще има вътре. Тогава, ако водата погълне всичката енергия или по-голямата част от енергията, която се е

образувала от кислорода, на който елемент тя ще окаже влияние? На въглерода. Какво ще се яви тогава? Известни мъгли. Представете си, че въгленът погълне всичката тази топлина и енергия в себе си и почне да се развива скритата топлина във въглена. На кого ще окаже влияние? За да има горене нали трябва да има въздух? Ще се яви азотът N. И азотът ще вземе известно участие в този процес. Той е главният банкер. След като излезе процесът от кислорода, през водорода, във въглерода, че в азота, той, азотът, ще събере всичкия капитал, защото той е главният отчетник.

Добре, когато една енергия е минала през тия 4 полярни страни – тия страни на тази къща, това са полюси, кои страни тук са плюс и кои са минус? (*„Кислородът и водородът може да се вземат като положителни, а въглеродът и азотът като отрицателни.“*) Съгласни ли сте всички. (*„О и N са плюс, а C и H са минус.“*)

Сега каквато и да е човешка мисъл или каквото и да е желание, то ще мине през тий наречените 4 състояния. Състояния, в които се указва сила на движението и едно разширение. След туй водата е едно съгъстяване, организиране във въглерод C – почва да се организира тази идея вътре и най-после тя се пласира в азота. Азотът в дадения случай е място, дето всички енергии завършват своето действие. Да кажем сега, че това е научната страна. Ако вие не можете да намерите една връзка на кислорода, онова влияние, което той упражнява върху организма, ако вие не можете да намерите онова влияние на водорода, на въглерода, на азота, това ще бъде само една философия на живота и вас ще ви интересуват само най-дребните работи.

Да кажем, вие сте студент по математика, първи семестър. Кое е най-важното за вас? В дадения случай най-важното за вас са парите. Вие казвате: „Щом имам пари, имам хляб, стая, обуца, дрехи.“ Това е най-важното

за вас. Щом имате парите, веднага отивате в университета, работата отива добре. Това е първата категория нужди за университета. Сега иде втората категория. Парите имате, пак сте в университета първи семестър. Кое е най-важното след парите? Кое ви е нужно сега? Здравето. На второ място здравето ви е необходимо. Но има още нещо. Пак сте студент от първи семестър. Кое е най-важното още, третата категория? Да се учите. Сега, след като имате парите, здравето и се учите, тогава какво може да се каже? Успехът ви. Има една формула в света, по която в даден случай може да отгадате за разни неща. Представете си, че някой човек има 100 хиляди лева в банката. Това сега е само за изяснение. Той изважда 10 хиляди, остават 90 хиляди. Изважда още 10 хиляди, остават 80 хиляди. Изважда още 10 хиляди, остават 70 хиляди. Още 10 хиляди – 60 хиляди. И още 10 хиляди, остават 50 хиляди. В старо време, когато хората са изучавали фигуративната наука, кабалистичната наука, тогава хората не са имали толкова занаяти, колкото сега, и тогава хората са се занимавали с тази отвлечена наука, с философията на гаданието. Тогава се е създала кабалата. Ако имате като студент само 9 дена на разположение за постъпване в университета, по този закон може да се определи в кой ден вие ще постъпите в университета или няма да постъпите. Или ако имате 9 билета, може напълно да се определи кой от тия билети ще може да спечели. Разбира се, вас сега ви интересува да знаете тази наука. Ако вие знаехте точно кой билет ще спечели, щяхте да купите този билет, и първият въпрос за парите ще се разреши за вас.

Казвам, тази наука съществува у човека. Ако чувствата на човек са чрезмерно чисти, да няма нищо, което да смуцава неговия ум, в дадения случай просто като наука можеш да знаеш кой от деветиях билета ще спечели и кой няма да спечели. Обаче, ако ти разрешиш кой от деветте билета ще спечели, ти си

разрешил само един от проблемите. Разрешил си само въпроса за парите. Но 9 в дадения случай не разрешава въпроса за здравето. Следователно за здравето имате друго число. Имате числото 8. Осем показва кога ще бъдете здрав. Дойдете до учението. Имате числото 7. И тъй 9 е човекът, който борава с парите. Понеже те са една неустойчива сила. Няма нищо в света непостоянно от парите. Парите, това са една крайно разпусната жена или един крайно разпуснат мъж и трябва да го морализирате. Здравето, това е един крайно честолюбив човек. По-честолюбив човек от здравето няма. Щом го обидиш, вдига си партакешите и си заминава. И ти трябва да бъдеш крайно учтив със здравето. И за най-малката обида, която можеш да му нанесеш, веднага си взема шапката и си заминава. И скъсва с тебе. А пък учението, да се учиш, то е един строг господар. По-строг господар от учението няма. Може да те накара по 16 часа да учиш на ден, и ти ще учиш. Можеш да се разболееш, нищо не значи, ще учиш. После имаш-нямаш пари, ще учиш. Имаш-нямаш здраве, ще учиш. Нищо повече.

Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави, искате да бъдете учени. Вие имате три динамически сили, те са все положителни. +9, +8, +7. П 9, З 8, У 7. И без да тургаме тия знаци, величините са положителни: 9, 8, 7. Най-първо казваш: „Пари ми трябва“ мен.“ На парите какво трябва? И парите се нуждаят от нещо. От какво се нуждаят парите? От ум. В света от ум се нуждаят само двама души. Онзи, който краде, и онзи, който прави добро. Когато човек намисли да краде, казва: „Ум ми трябва.“ И когато намислиш да правиш добро, пак ти трябва ум. Когато намислиш да биеш някого или да направиш добро някому, какво ти трябва? Здраве ти трябва. Здрави ръце ти трябва. Искаш да направиш някому добро, казвам, здрав трябва да бъдеш. Но и лошият иска здравето, и добрият иска здравето. Лошият, за да може да си

отмъсти, добрият, за да може да направи доброто. Та ще знаете, и лошият иска ум, и добрият иска ум.

В дадения случай парите, това са равносилното за известна изработена работа. Богатството в която и да е страна е един резултат на работата, която е свършена. Значи парите, това са равноценното на работата. Имате 5 лева. Какво означават те? Състоянието на петте лева показва изразходената енергия в природата. Та на всеки човек му се пада да има само толкова пари, колкото има изразходена енергия. Ти можеш да имаш 100–200 хиляди лева, но това е един фиктивен капитал в тебе. А някой път можеш да имаш само 5 лева в джоба си, но тия 5 лева показват, че ти си вложил повече енергия в природата. И тия 5 лева могат да се превърнат на 50 или на 500, на 5 хиляди, на 50 хиляди или на 500 хиляди могат да се превърнат тия пари. Тъй щото в природата се държи една математика, един счот. Не може да харчи човек това, което не е негово. И всякога, когато харчиш това, което не е твое, държат те отговорен. Ти можеш да харчиш, но можеш да се ползваш само от тази енергия, която е излязла от тебе. А за всяка друга енергия, която ти си изразходвал безразборно, тебе те държат морално отговорен, че не си постъпил разумно.

Също в здравето, в яденето има закон. Определена е дажбата ти. Колко ти трябва и колко пъти на ден трябва да ядеш и колко грама трябва да изядеш. Сега нито един от вас не яде с грамове. Вие отчупите хляба и казвате: „Гладен съм.“ Никаква наука не е да ядеш тъй. В ума си трябва да имаш едно определено количество, колко хляб можеш да изядеш и каква енергия може това количество да развие в тебе. Ти, като имаш известно количество хляб, да знаеш, че тази енергия ти е необходима, за да ти придат нещо към здравето. И ако не изядеш колкото трябва, здравето ще пострада. Ако така не разбираш, тогава ти ще

работиш много повече, а здраве ще имаш по-малко. Ако вземеш повече ядене, и тогава те държат отговорен. Богатите хора, които ядат много, и боледуват много. Пък и сиромасите, които ядат малко, и те не са толкова здрави, но са по-здрави от богатите, в някой случай.

Та казвам, идейно в ума ви, щом дойдете до богатството, ще мислите правилно. Правилната философия е да знаете каква енергия сте вложили в природата и какво може да ви даде тя в замяна на това. Ще бъде смешно, като казвате: „Ама аз искам да имам пари.“ Разбира се, един човек, който е работил, който е вложил нещо, тогава другият ще дойде и ще плати, или ще даде равноценното на това, което ти си вложил. В природата е така. Когато ние се явяваме на земята, има нещо вложено заради нас. И следователно, когато ти се явиш при една банка, трябва да се явиш със своите книжа, за да изтеглиш нещо. Вие трябва да разбирате закона на природата. За да получите, трябва да работите. Сега всички вие, живелите от покаяние, казвате: „Ще даде Господ.“ Но вие сте в разумен свят. Има разумни същества. Щом дойдете при тях, те са вашата банка, вашите банкери. И те гледат колко сте вложили в банката. И точно е определено колко може да теглите всеки ден, защото, ако вие съсредоточите вашия ум и изисквате повече богатства, отколкото трябва, вие ще загубите.

Туй богатство ще мяза на онзи човек, който има 10 хубави арабски коня, които е турил в обора си и ги храни. Мисли някой ден да направи едно препускане и да спечели. За всеки кон му трябва по един слуга, значи десет слуги му трябва. И трябва да платиш на този слуга по 2 хиляди лева на месеца. Десет слуги по 2 хиляди лева, 20 хиляди лева на месеца. На година това прави 240 хиляди. Понеже в годината само веднъж става препускането, както е в Англия, за някоя чаша, можеш да спечелиш, но ако не спечелиш, ще имаш тогава в годината толкова разход. Питам тогава, какво ще

спечелиш от тия коне, като само ги храниш в обора си? Това са парите, това е енергията. Казва някой: „Аз искам да забогатея.“ Та и този човек храни 10 коня, за да може да забогатее. Хубаво, допуснете, че този човек десет години поред все се напрепуска и все не може да спечели тази чаша или туй богатство. По 240 хиляди на годината, за десет години колко правят? Два милиона и 400 хиляди. Значи толкова са похарчени за десет години. Времето е изгубено и толкова пари са похарчени, и конете не са постигнали целта. Питам тогава, какъв смисъл има този човек, който се занимава с тези арабски коне, да ги държи повече?

Да определя сега по-ясно. Представете си сега един банкерин, който оперира с 10 милиона лева. Тургам на всеки кон по един милион. Десет години той оперира с тия десетте милиона, за да спечели, но дойде една криза, както сегашната, и завлече всичките 10 милиона. Питам, какво остава тогава? Защото крайната цел на света не са парите. Парите са едно средство. Здравето, и то е едно средство. А учението трябва да бъде един резултат. Казват, за учението, сега условията на самия живот. Човек, след като има пари, след като е здрав, той иска да се учи. И тогава той ще може да живее правилно. Ако човек разбира правилно парите, здравето, учението, те ще дадат подтик на живота. И той ще почне да живее разумно. На тия коне той ще им намери работа. Коя е най-разумната работа за тия коне? Да кажем, вие имате тия коне. Каква работа ще им дадете? Хайде, на едного от вас давам тия 10 арабски коне. На най-бедния от вас. Каква работа ще дадете на конете си? Сега аз се поставям на вашето място, на когото дадох тия 10 арабски коня. Всеки ден аз щях да взема по 10 бедни деца, да ги разхождам по един километър и да ги връщам назад. И то ще избира слабички деца, които ще тургам на конете и ще ги разхождам.

Сега силата на парите де седи? Когато вие искате пари, не си представяйте книги в ума, но всякога

тургайте злато в ума. Здраве и злато. Парите или златото е само тогава Ваше, когато вие сте изразходили енергия. И следователно на тази енергия съответства златото. В дадения случай златото, колкото и да е малко, то съответства на изразходената енергия, изразходената енергия към Вашето здраве. Златото има отношение към Вашето здраве, както и слънцето има отношение към Вашето здраве. И златото е емблема на слънцето. Слънцето има отношение към Вашето здраве, а здравето има отношение към Вашия ум. Защото само здравият човек може да учи. Сега трябва да преведете. Ако вие считате богатството извън себе си като една механическа сила, тогава отношението е друго. Но един ученик на Божествената наука, той трябва да сведе богатството към вътрешния живот.

Сега, които от вас се занимават с астрологията, какво отношение имат вътрешните планети, които спадат към орбитата на Земята, и онези планети, които са извън орбитата на Земята? Тия планети, които са в орбитата на Земята, имат отношение към субективния живот на човека. Слънцето, Меркурий, Венера, самата Земя имат влияние към вътрешния наш живот. А Марс, Юпитер, Сатурн имат отношение към обективния живот на човека. Дойдеш до безпаричието. До кого ще се отнесеш? При Юпитер ще идеш. Тогава Юпитер ще те прати при Сатурн, той е касиер, счетоводител. Той е такъв дребнав счетоводител, ще дойде, ще те погледне и ще ти каже: „Дай насам документите, да видим кой си ти. Едно време аз пострадах от това.“ И ще разгледа ръката ти, после очите ти, че ще погледне главата ти, има ли някой да гарантира дали си същият, или не. Десет пъти ще те погледне, и тогава ще тури печата си и ще ти каже: „Ще идеш при Марс.“ Той е съдебният пристав, който ще изпълни решението, да вземеш или не. А де ще ти платят парите? Към коя планета има съотношение Марс? С кого се намира Марс в приятелско

отношение в Слънчевата система? От астрологическо гледище от кого се влияе Марс най-много? („От Венера.“) Той тогава ще те заведе при Венера. И ти влизаш в живота.

Това са всички обективни външни неща. Каква роля играе Венера в тази система? Тя изплаща чековете. И ще си удари печата, че си взел. След туй ще идеш при Меркурий, той ще ти доизплати. И тогава ще идеш при Слънцето и ще се върнеш на Земята, да ги изядеш. Земята е място само дето парите се изяждат и харчат. Представете си само това, за да извадиш един чек, трябва да идеш при Юпитер, при Сатурн, при Марс, при Венера. Ние забравихме Луната. Тя е като разсилните по ключетата в банката. Ти като вземеш чека си, тя ще се усмихне и ще каже: „От туй, което ще вземеш, няма ли да оставиш нещо?“ И ти ще бръкнеш в джоба си и ще оставиш нещо на нея. И тя ще ти покаже по кой път да идеш на Земята, да ядеш и да пиеш. Сега, ако вие преведете старата астрология, тия хора, които са живели в миналото и са работили, и ако преведете всички сили у човека, вие ще знаете как да оперирате със силите на Юпитер, на Сатурн, на Марс. Това са силите, които действат, които имат отношение, тъй както една химия действа. Това са сили, които оперират в дадения ум, в твоя организъм.

Та, когато ние говорим за планетите от астрологическо гледище, ние разбираме известно количество от силите, които са складирани при единия съзнателен живот. Тия сили се складираат, развиват, имат известни отношения и от правилното съчетание на тия енергии ще зависи какъв ход ще вземе животът на човека. Та именно в съвременната наука, след като имаме тия определения, ние трябва да сведем науката към сегашното положение на живота, за да можем да използваме живота, който живеем, правилно. Човек, след като се е родил, му трябва парц, трябва му здраве,

трябва му учение. И след като има тия трите условия, той трябва да пристъпи за реализиране на живота или за развиването на своя живот. А в живота всеки един човек има една голяма задача. Всеки човек трябва да оправдае своето идване на Земята. Сега вие можете да мислите, както всички хора мислят – човек иде така на Земята. В съзнателния живот човек трябва да оправдае идването си на Земята и харченето на всички енергии, които той е дал. Той трябва да оправдае всичко, което взема, и всичко, което дава. Това се нарича създаването на един вътрешен характер у човека.

Сега коя мисъл остана у вас? Кажете само една мисъл. Я, Н., кажи основната мисъл. (*„Човек трябва да оправдае своето идване на Земята. Всички енергии от планетите трябва да бъдат добре съчетани и човек трябва да бъде умен, да има достатъчно способности, за да даде на тези енергии една правилна насока.“*)

И човек трябва да има далечни стремежи. Разумните хора не трябва да се влияят от ежедневните влияния на живота. Да кажем, някой забогатее. Това нищо не значи, че е забогатял. Богатството е всъщност само това, което става част от човешкия организъм. Вие сте богати само до толкова, доколкото злато имате в своята кръв. Вие сте умен до толкова, доколкото мисли имате. Къде? В ума ви. От това зависи. Или вие сте добър до толкова, доколкото чувства имате във вашето сърце. Сърцето не създава чувствата на човека и умът не създава мислите. Умът само оперира с мислите и сърцето – с чувствата. Това е капиталът в тях. Мислите и чувствата са като едно богатство на човека. Ако умът не знае как да оперира със своите мисли, той ще обеднее. И ако сърцето не знае как да оперира със своите чувства, и то може да обеднее. Тъй щото има умствено забогатяване и умствено обедняване. Има сърдечно забогатяване и сърдечно

обедняване. Но не е толкова страшна физическата сиромашия, колкото е страшна умствената и сърдечната сиромашия.

Сега вие се намирате в едно положение на земята, дето чакате други отвън да оправят живота ви. Това е право донякъде, но да ви дам едно обяснение. Да кажем, че имате един болен човек. Три фактора има, които спасяват болния. Първата среда на болния е природата, втората – лекарят и третата – самият болен. Природата дава един капитал на болния от 50, лекарят му дава 25 и 25 остават на болния. Но в края на краищата от болния зависи дали да оздравее, или не. Той е последният, който гласува, както в един бюджет. Председателят е той. Той като си каже думата, това и става. Като си тури той гласа, той разрешава въпроса. Както е в учителските съвети, всички си дават гласа, сумата, но най-последен е директорът, като си даде той гласа, той е последният и той печели. Тъй е и болният, като даде своите 25, всичко печели той. Природата може да му е дала дарби, способности, учителят може да му е дал да направи всичкото усилие за ученика. Законът е все същият. Учителят може да е вложил всичкото свое желание за доброто на ученика, но ако ученикът сам не учи, той не може да напредне. Така и от болния зависи да стане здрав или не.

Ние казваме, когато имаме дадени условията на болния или на ученика: онова, което баща му и майка му дават за неговото здраве, това, което учителят дава, за да учи ученикът, но най-после от ученика зависи дали ще се учи, или не. Та ще знаете, вие сте решаващият фактор. Не че вие сте единственият фактор, но последният фактор във вашия живот сте вие, който можете да решите в една или друга насока. Вие можете да решите да оздравеете или да се разболеете, или да живеете, или да умрете. От вас зависи. Разбира се, зависи и от самата природа, ако тя не ви кредитира

и ако лекарят не ви помогне, но последният фактор, който решава, сте вие. Три случая има. Запример лекарят няма желание да умре неговият клиент по единствените съображения, че ако умре, той няма какво вече да тегли. Той е заинтересован болният да живее, за да може и друг път да се разболее, че да има той работа. Природата, и тя не иска да умре болният, понеже и тя иска да пласира някъде своя капитал. И най-после заинтересовани сме и ние от гледището на правилното разбиране. Някой казва: „Аз не искам да живея.“ Вие не разбирате какво говорите.

Казвам ви сега, при изучаването на окултната наука – вие имате съвсем погрешно понятие за това, което се разбира под окултна наука. Окултната наука не включва в себе си никакъв морал. Казвате: „Ама аз съм окултен ученик или окултист.“ Нищо не значи. А той подразбира нещо Божествено. Окултната наука е наука за тайните сили на природата. Да знаеш скритите сили на природата, това е да учиш окултната наука. Окултната наука е един банкерин, който оперира с известен капитал. Има и вземане, и даване. А вие вземате думата „окултист“ в много висока степен. Например, ако идете на Запад, там не дават такова голямо значение, както тук. Там „окултист“ не означава туй, което в България. Тук, в България, му дават идеен смисъл. А англичаните под „окултист“ разбират човек, който учи тайните науки. Това са магията, магьосничеството, а него изучават и апашите. Апашът седи пред тебе и тъй ти отвлича вниманието някъде, но той те следи и при най-малкото отвличане на ума, той бръква в джоба ти и те обира. Ти никак не си подозрял, даже и се чудиш.

Отива един в Цариград, чувал е, че там имало много апаша. Турил си една лукова глава на златния синджир наместо часовник, така ходил десет дни. Казва на един: „Казват, че тук имало много крадци, но всички

са честни. Ето на, нито един не е бръкнал в джоба да ми вземе часовника.“ „Ама това в джоба ти е лукова глава“ – обадил се един. Тия анаши са го опитали най-малко десет пъти досега. А той досега мисли, че никой не е пипал джоба му. Магьосници са те. И той се чуди как са съумели през палтото му да проверят, че лукова глава има вътре.

Та, ако вие изучавате тази окултна наука, тя е наука, с която се вършат много престъпления. И сегашните химици, и сегашните физици – всички се занимават все с окултните науки. Че тия бомби, които хвърлят, тия съединения, тия газове, това са все окултни науки. Снемането на един аероплан, който хвърчи горе, че да го катурнат долу, това е една окултна наука. Казва някой: „Аз съм окултист.“ Като смъкна един аероплан, аз съм окултист. Като запал един снаряд, тогава пак съм окултист. И като те приспя вкъщи и те оберат, пак съм окултист. Но окултизмът има и добра страна, когато се работи с ония разумните сили – аз ги наричам – има една разумна страна на природата. Разумната страна на природата, дето тя е скрила своите тайни. И има причини, дето тя ги е скрила, защото хората не постъпват справедливо. Нечестно постъпват или неразумно постъпват. И затова природата е скрила, има хиляди неща, които тя е скрила. За кого ги държи тя? Тя ги държи за разумните.

Сега трябва да се стремите да бъдете разумни. Да имате едно определено понятие за себе си. Като седиш, да знаеш какво число си ти. Каква фигура си. Какво представляваш в природата. Какво място заведеш. Каква ти е функцията и ролята. Един ученик, който влиза да изучава Божествената наука, непременно като число трябва да знае къде е той. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 до 10 – да знаеш в коя категория си. Ако е до 100, в коя десетица си. Ако е до 1000, в коя стотица оперираш. Тогава ти ще имаш един закон за ония

истински познания.

Та казвам, може да се създаде и тепърва ще се създаде една положителна наука, обективна наука. Всички науки са вървели досега по един инволюционен път, затова по закона на слизането те са верни, но по закона за качването, за еволюцията, не са верни. Има едно изключение, което трябва да се попълни. Френологът трябва да попълни и хиромантикът, и астрологът, и графологът, и той трябва да попълни. Защото, ако един човек днес е нервен, то е едно състояние на миналото, то не е едно сегашно състояние. После вие имате известни наследени качества. Трябва да знаете преди колко поколения, преди колко хиляди години сте придобили тия качества. Аз трябва да зная кога е влязла неврастенията у мене. Да оперирате с времето, когато сте добили тия качества. Понеже тия качества носят силите на това време, а сега се изразяват.

Запример астрологът не може сам на себе си да предскаже. Като се предскаже нещо, не се сбъдва. Астролозите предсказаха много неща и не се сбъднаха. Защо? В данните има нещо, което им липсва. Не че самите изчисления не са верни, но липсва още нещо. Запример онова, което се отнася за реалния живот, за появяването на някоя болест, това се случва. Но щом дойде до някои неща по-осезателни, пророчества, които има да стават, не стават. Там науката е още по-сложна. У човека има един апарат, който трябва да се тури в движение. Но за да се тури този апарат в движение, човекът трябва да има една воля. Той трябва да има една воля тъй силна като гуаманта и да бъде като Хималайските планини. Тогава можем да турим този апарат в движение, и всичко ще стане. Но ако нямаш устойчивостта на тази воля и нямаш тъй разположение на Хималаите, по-хубаво е този часовник да почака, докато се уякчи стабилността му.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(Една забележка.)

Сега можем да направим един опит с вас. Ще направим една лотария. Ще се теглят билети. Всеки ще си вземе по един билет, да видим кои билети ще спечелят и кои не. И ще видим в колко случая изчисленията ще бъдат верни. Един опит ще бъде това. Можем да вземем до сто билета или до хиляда. И да видим какви вариации ще има. После ще вземем пог съображение деня, часа, в коя минута. Точна сметка ще направим. Да кажем, например в 9 часа, 25 минути и 30 секунди се тегли билет, пада се 556 или и 7. И ще видим колко билета ще спечелят. Ама искам онези от вас, които се занимават с астрологията, да предскажат щастливите случаи. Този билет ще спечели или няма да спечели. Тъй ще направим опита. Едно малко забавление ще бъде. Кога мислите да направим опита? („За Коледа.“) Хубаво, ще имаме известни данни.

*Девета лекция
на Младежкия окултен клас
25 октомври 1929 г., петък, 6–7.15 часа
София – Изгрев*

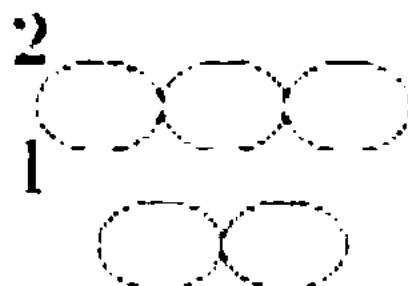
СИЛНИ И СЛАБИ ВЪНШНИ УСЛОВИЯ

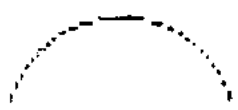
Кой е първият признак на надутия мехур? Изменя обема си. Ще се поразшири малко. Вие трябва да имате по-голяма философия във вашите разсъждения. Защото, гледам, вие искате много повърхностно да разрешите всички въпроси. Така въпросите не се разрешават. Първият процес на надутия мехур кой е? Че той се разширява. А ненадутият се смалява. Сега вие ще кажете, първият признак на добрия човек кой е? Запример сега нито един от вас не знае конкретно какво нещо е добро. Не само вие, но даже един добър професор, който много знае, но всъщност да познаваш доброто, тъй както златарят познава златото или един бижутер познава скъпоценните камъни, не е тъй лесно. По какво се познава добрият камък? По своята твърдост. По какво се познава златото или някой благороден метал? Че не се окислява. А ако се окислява, значи той минава за неблагороден.

Когато външните условия са по-силни, при които известен метал се проявява, какъв е този метал? Какво става с него? Ръждясва. Когато са по-силни окръжаващите условия, това е една психологическа почва, съществото да се промени. Следователно можете да приложите същия закон и да го проверите. Когато окръжаващата среда е по-силна в обществото, вие ще ръждясате, ще се вкиснете. Вземете, когато се замеси тестото и се вкисне. Какво лошо има да се

Вкусне тестото? Хубав хляб става. Вкусването не е един от лошите признаци.

Та, казвам, когато окръжаващата среда е по-силна, тя ви въздейства и вие, искате-не искате, ще ръждясате, ще се огънете. Следователно може да се каже, при по-силна окръжаваща среда има огъване. Туй огъване е отвън – 1. А когато вътрешните условия са по-силни, тогава имаме обратният процес – 2. Тогава се образува осморката. Единият процес е – това се дължи на външните условия, а другият процес

 се дължи на вътрешните условия. Единият процес е изпъкнал, а другият е вдлъбнат.

Тогава, казвам, когато външните условия, при които се намираме, са по-силни, или елементите са по-силни отвън, тогава човек ще се вкусне, ще ръждяса, ще се огъне, не издържа, ще се разложи и всичко ще стане. Но когато външните условия са по-слаби, тогава елементът отвътре е по-силен. А този елемент минава за благороден. Тогава можем да извадим следния психологически закон. Когато висшето съзнание у човека е по-силно от окръжаващата среда, този човек минава за добър. Когато висшето съзнание у човека е по-слабо от окръжаващата среда, в която той живее, този човек е лош. Може да проверите това. В първия случай вие се огъвате, недоволен сте, пари нямате, песимист сте, гледате мрачно на нещата, значи парите ви влияят на вас. Тогава нямането на злато е изменило вашето състояние. Първо, че парите ги няма и второ, че тия пари са в ръцете на богатите хора. Тогава тия пари или тия предмети са изменили вашето състояние. Вие казвате сега тъй: „Как да се изменя?“ Онези социолози, които искат да изменят съвременното общество или условия, казват: „Тия пари трябва да се върнат.“ Да допуснем следущето изяснение. Когато няма известен

психологически процес в света, ние трябва да прибегнем към природата.

Да допуснем, това представлява един извор А.

А

Този извор е текъл свободно отпреди сто години и цялата местност е била покрита с растителност. Обаче сега този извор го каптират и водата я пренасят в града. Тогава тази местност почва да страда, няма вода.

Питам, този пътник, който минава сега през тази местност, какво ще каже? Може някой да е писал – преди сто години тази местност е имала дървета, раждала е плодове, имало е богата растителност и т.н., но този извор сега се е изгубил и никой не знае къде е. Този извор не се е изгубил, но той е каптиран и водата чрез известна канализация влиза в града, там, дето тия хора преди години са страдали. Но сега тяхното положение се е изменило. Какво е станало? Една промяна е станала. За добро или за зло? Кое е по-добро? Да беше изворът в тази долина или да тече в града? Ако питате растенията и дърветата, па даже и камъните, и те ще кажат – по-добре да бъде тук изворът, да тече за нас. Пък, ако питате хората, те ще кажат – много добро е станало, че се е канализирал този извор, да тече водата за нас. Обаче ние казваме тъй. Понеже външните условия на този извор – растенията, са станали по-силни, вследствие на това изворът се е изгубил за тях. Значи градът, тия хора са станали по-силни и условията се изменили при извора. Тези хора в града имат пари, плащат, хващат извора, иска-не иска, задигат го оттам, калясват го в бъклицы. Направят му един много почтен път. Защото водата е много голяма аристократка. Тя казва тъй: „Аз съм от тия аристократи, не съм се научила нагоре да вървя, вървя по равно и при малък наклон надолу мога да вървя, но нагоре не мога да вървя и не пристъпвам нито педя. Нагоре не се качвам. Освен ако ме накарате на сила, но доброволно не отивам. – И после казва, – ако искате да ме прокарате ту нагоре-

ту надолу, аз съм много страхлива. Затуй, като слизам от горе на долу, вдигам много шум. Затова ще ме турите в затворен съд, че отгдето да мина, нищо да не виждам, и тогава никакъв шум не вдигам.“ Сега ще преведете тия символи в една канализация. Водата е нещо много страхливо, по-страхливо нещо от водата няма. И човек, който много говори и постоянно шуми, той е много страхлив. Вие казвате в ума си – страхът, това е лошо нещо. Не е лошо. Ако страхът е лошо, защо Соломон е казал: „Начало на мъдростта е страхът Господен.“ Страхът е лош само при едно условие. Когато те е страх от въшка, от бълха, от сиромашия, когато те е страх от сухо време, от мъгла, от голяма горещина, от голям студ, когато те е страх да се не съдерат обущата ти. Това е страх, който причинява зло. Но когато те е страх от Господа, когато те е страх от учения професор, ще учиш. Нищо повече.

Та страхът в природата е една побудителна причина. Едно време страхът е имал друго име. Когато външните условия са непреодолими, страхът се явява като един резултат вътре. Щом се боиш да отидеш в гората, трябва да знаеш – условията отвън са по-силни. И за да не те е страх, трябва да станеш по-силен от окръжаващата среда. И тогава хората вземат това предвид. Като видя, че времето е студено отвънка, аз се въоръжавам. Как? Турям си два кобура, говоря преносно, от най-хубавите кобури си туря отстрани, после – патрондаш, 4–5 броя бомби, турям си и меч, въоръжа се хубаво, че като срещна този студ, аз ще го уплаша. Какво са двата кобура? Това са двете ми фланели, хубаво облечен ще бъда. Бомбите, това е кожухът ми, направен отвътре с вълна. Патрондашът ми, това са ръкавиците ми, после имам една гугла, така завит с маска, почвам да пристъпям полекичка навън. Сега умният човек ще вземе предпазители мерки, понеже средата е лоша отвън. Но щом външната страна е миролюбива, той хвърля кобурите и всичко и остава

само с една тънка риза и едно тънко палто. Вече кобурите ги няма, и патрондашът го няма. Вие ще преведете сега тия образи.

Значи, когато хората са добри, ние разбираме – външните условия са по-лоши. Тъй седи въпросът конкретно. И ако вие искате да изучите физическия свят, вие трябва да знаете смените, които стават във физическия свят. Ако няма смени или ако вие не знаете какво влияние оказват смените върху вас, вие ще бъдете играчка на обществения живот. Някой път вие се уплашите, изгубите вяра в себе си. Но щом губите вяра в себе си, вие ставате малодушен, външните условия са се изменили, станали са по-силни от вас. Запример вие сегите и усещате известна болка в кръста, на плешката, българинът казва: „Не зная какво става, урочасаха ме.“ Това се дължи на външните промени в природата. Или е имало много влага в природата, тогава става едно разширение. Или има много електричество, или магнетизъм. Тогава човек не може да се справи с тия условия, ще се явят ред болки или в краката, или във венците му. Когато има много духане на вятър, тъй става. Тук има една сестра, която я болят зъбите. Това се дължи на голямото изменение, спадане на барометъра. И понеже тя е по натура електрическа, спретната, пъргава, става едно пресищане на електричеството и вследствие на това се явява зъбоболието. Можете да направите опит. Сменете електричеството в нейния организъм, веднага зъбоболието ще изчезне. Но това отвънка трябва да се смени. Значи външната природа оказва влияние. Това са външните условия, ги наричам аз. Всички елементи в света са свързани с живи същества.

Сега ще ви кажа аз какво е елемент в този психологически смисъл. Представете си, един банкер иде в една банка, вие лично не можете да се запознаете с него, пък и той не обича да се запознава с хората. Но той е човек на времето, той е реалност, вие внасяте

сто хиляди лева злато в неговата банка, веднага той записва – господин Господинов има сто хиляди лева злато в банката. Господин Думников досега никак не се е интересува от вас, но сега, щом дойде край на годината, той ви пише едно писмо: „Господин Господинов, вашият падеж изтече, от парите имате такъв и такъв приход.“ И той ви изпраща лухвите. Но той нито пет пари не дава за вашето достойнство, но парите ви – стоте хиляди, му казват: „Вие ще пишете едно почтено писмо на нашия господар.“ Това са слуги, казват, вашите пари успяват. И понеже този банкерин се интересува от вашите пари, и вие се интересувате от банкерина, господин Думников, казвате, а той е способен човек, банката му върви. Защо върви банката? Защото вас са ви изпратили 10 хиляди за стотях. И вие чрез вашите пари се интересувате за господин Думников. Но посредник са парите. Щом извадите стоте хиляди от банката, господин Думников казва така: „Отиде си господин Господинов.“ И тури един кръст, счита се, не съществува вече. Като дойде край на годината, за вас няма никакви пари от банката. Но представете си другото положение – че един друг господин Господинов е изтеглил парите ви. Вие знаете, че парите ви са там. Но дойде край на годината, вие нямате никакво писмо. Пишете едно писмо, второ, интересувате се какво е станало, дали пощата е задържала писмото ви, как тъй. Господин Думников се чуди, казва: „Вашите пари са изтеглени отдавна.“

Та казвам, ще дойдете до положението, да разбирате външните и вътрешни отношения. За да разбирате по-дълбоко живота, вие трябва да разбирате отношенията на външния свят. Когато те са по-силни, например вие нямате вложени сто хиляди лева в банката, и господин Думников не се интересува от вас. Но щом имате там сто хиляди лева, господин Думников, казва: „Заповядайте, на ваше разположение съм.“ Вие казвате: „Дайте ни десет хиляди в аванс.“ Веднага директорът

на банката подписва. Втори път пак искате десет хиляди, той пак дава. Колко пъти господин Думников може да ви кредитира по десет хиляди лева? Той е много благороден, все дава. Който разбира законите, може да предскаже до колко пъти господин Думников ще ви даде. Девет пъти са сигурни, десетият път е крайният предел на благородството на господин Думников. Като отидете на единадесетия път в банката, господин Думников ще ви каже: „Времето, условията, не съм разположен.“ И господин Думников не ви кредитира повече. Ако вие не разбирате закона, вие ще кажете: „Не се отнесе благородно с мене.“ Но вие изтеглихте всичките си пари. Този същият закон съществува и в природата. И тя кредитира. Аз пренасям един закон, който съществува в природата конкретно. Този закон е взет от природата и сегашните икономисти, общественици си служат с него. Природата вас ви кредитира, и вие сте дошли до числото 9. То е най-красивото число, но минеш ли границите на числото 9, като идеш на десетия път, на единадесетия път природата ще ти даде една лопата или една мотика на рамото и ще те прати да работиш. Ще знаете – онзи, който има внесени десет хиляди в банката, той върви с цилиндър. Това е един висок цилиндър. Не се смейте. В какво седи благородството под цилиндъра отдолу? В цилиндъра се намира достатъчно въздух. Значи хигиеничен е той, никога главата ти няма да се запари.

Сега да преведем. Онзи, който носи цилиндъра, е човекът на мисълта. В преносен смисъл онзи човек, който може да носи цилиндър, може да мисли, той има тънък ум. Значи, когато ти имаш пари, внесени в банката, можеш да носиш цилиндър. При това носиш много фини ръкавици и много модерна връзка. После този, който има пари в банката, той, като върви, носи си палтото на ръката, като че отива на разходка. И щом влезе този господин при господин Думников, той знае вече, че той има пари в банката. В природата е

тъй. Обаче, щом се извадят всичките пари от банката, ти нямаш право да носиш цилиндъра, а имаш право да носиш един дебел български калпак, фрак също нямаш право да носиш, но ще носиш дебели български дрехи. Тогава как ще те кредитират, ако ти влезеш с калпака и дебелите дрехи?

Външните условия показват състоянието на човека. Щом външните условия са по-силни, тогава човек или нервен ще бъде, или смахнат ще бъде, или баба ще бъде, или дядо, или уволнен чиновник, или скъсан студент – всичко може да бъде. Но щом той е по-силен от условията, той ще бъде директор на някоя банка или на гимназия, или пръв министър, или някой началник, здрав ще бъдеш, или ако е студент, ще си е издържал изпитите си добре, професор ще бъде. Всичко това ще преведете.

Тогава казвате: „Какво трябва да се прави?“ Има закон, по който ти можеш да станеш по-силен от окръжаващата среда, в която живееш. Не по-силен – да ги завладаш, но психологически по-силен ще бъдеш. Защото, щом тия хора забележат, че ти станеш по-силен, да ги завладаш, веднага окръжаващите ще се съединят и ще отворят война против тебе. Войната произтича от факта, когато две външни среди станат еднакво силни и се конкурират и едната среда иска да завлада другата – всякога произтича едно положение на война. Не са естествени отношенията на окръжаващите среди и следователно те ще воюват. Войната произтича от едно явление за надмощие. Обаче Писанието казва: „Който издържи докрай, той спасен ще бъде, той ще победи.“ Сега ние говорим за една естествена среда. Ти в себе си ще знаеш, че си по-силен от окръжаващата среда. Представете си, един виден цигулар живее при дадени условия, при една разумна среда. Значи има музикални сили, които искат да слушат този велик цигулар. Под разумна среда се разбират естествените условия. Представете си и другото, че този цигулар няма нито пет пари в джоба си, но той има съзнанието,

че е по-силен от окръжаващата среда. Той си носи цигулката, дава обявление, че ще дава концерт. И той се явява в салона с това съзнание, че може да свири. И гениалността на който и да е музикант в света зависи от неговото съзнание. В дадения случай той съзнава, че е по-силен от окръжаващата среда, но в смисъл, че ги влада. И почне той да свири, и всички остават доволни от него. Питам, парите няма ли веднага да дойдат? За една вечер сто хиляди ще се търкалят при него. Може и вие да идете, но сте по-слаб, дадете и вие обявление, донякъде и вие свирите, но има разлика в съзнанието на гениалния музикант и това на обикновения. Аз наричам – гениалният е по-силен, той влада тия елементи, но той не предизвиква война, защото някой път окръжаващата среда е разумна. Можете да направите опит. Онези големите агенти се познават в света. Големите агенти, ангелите се познават по следущето. Аз ще ви приведа един пример из една среда, която на вас е недостъпна. Но това можете да проверите и тук.

Щом един агент силен влезе в една среда, в ада например, веднага всички лоши духове се опълчат срещу него и му дават отпор, воюват с него. Туй показва, че той не е силен и той трябва да си оправи пътя. Обаче, когато се яви един ангел там, всички си слагат оръжието и му правят път. Никой не воюва с него и той си минава, заминава. Вие сега ще кажете – ама тя е отвличена среда, нещо да го разберем. Аз ще преведа тази отвличена среда. Минава едно голямо куче през едно село, всички кучета хукват отгоре му. И някой път могат малко да го задърпат, то може да лае, но и кучетата лаят. Но пращате вие един слон голям в селото, питам, кучетата ще лаят ли отгоре му? Всички седят на почтено разстояние от него и само ще го поздравят. Кое то куче мине пред слона, той като го хване с хобота си, и всички неговии неприятели ще хвъркнат назад. Следователно един слон може да мине през селото и всички кучета там – колкото ги има, 200–300, ще вървят

на разстояние от него даже като го видят, ще има едно малко квичене, отдалеч ще минават те.

Та което и да е същество има един закон за уякването. Човек, за да бъде по-як, по-силен от окръжаващата среда, той трябва да има едно убеждение. В какво трябва да седи убеждението? Ако е в духовния свят, ти трябва да бъдеш свързан с едно същество, което е по-силно от тебе, че да произведе у тебе сила. То ще ти бъде тил и ще ти отваря пътя. И то ще те повдига. Да кажем, господин Господинов има вяра в господин Думников. Той знае, че господин Думников няма да му вземе парите. Той винаги има едно самообладание, че неговите пари са в безопасност. Господин Думников е тил на господин Господинов. И господин Господинов – където и да се намира, при каквито и трудни положения, той казва: „Тази работа господин Думников ще я свърши, но в кръга на стоте хиляди лева.“ Следователно, когато вие се занимавате с външната среда, трябва да знаете и нейната възможност. Тя не е безгранична, и тя си има кръг на възможност.

Но да се повърнем към предмета, когато окръжаващата среда е по-силна, какво става с предметите? Те ръждясват. А когато самият предмет е по-силен, тогава не ръждясва. Е, добре, онези от света, хората на съвременната цивилизация, които знаят, че желязото ръждясва, какво правят? Полират го отгоре, търсят начин, за да не ръждясва. Да допуснем, че един човек и той ръждясва. Какво трябва да направим с него? Знаем, че окръжаващата среда е по-силна от него. Какво трябва да направим? Да допуснем, вие искате да приложите закона. Като знаете, че известна среда е по-силна от вас, какво трябва да направите? Да ви представя по-ясно положението. Представете си, че вие сте един български пехливанин млад, за пръв път излизате на туй поприще като пехливанин, да си изкарате прехраната. Има пехливани, които се борят, да им платят. Питам, струва ли си да се бориш, като

ще те метнат на арената и ти нищо няма да спечелиш? Ако ти усещаш, че противникът ти е по-силен от тебе, струва ли си да се бориш? Ще кажете: „Да си опитам късмета.“ Но това не е научно. Конкретно – ти, за да се бориш, трябва да си уверен сто на сто заслужава ли да се бориш на арената. Какво трябва да направиш? Само тогава можеш да се бориш, когато знаеш, че силата ти е по-голяма. А с онзи, който е по-силен от тебе, няма да се бориш, ще отстъпиш. Туй не е отстъпление, това е разумно. Защо ще се изложиш за присмех, да кажат за тебе: „Тази баба, как го блъснаха.“ А онзи, който те е победил, неговата слава ще се повдигне, а ти ще понесеш безчестие. Защо си излязъл тогава на двубой? Ти си се научил, че има голяма премия от 2 хиляди лева и си мислил, че може да спечелиш. Аз превеждам – заслужава ли да вземеш един билет, от който няма да спечелиш. Не. Тогава, аз гледам, някой взел билет, пак го метнали, трети път също. И казва: „Не ми върви.“ Защо не му върви? Че ти си математик, тогава изчисли кои числа са силни. Осемте за някои хора показва, че външните условия са по-силни и трябва да ти са отворени и двете очи, или трябва да вземеш предвид всичките условия, в които живееш. Ако той е математик, очите му трябва да са отворени и в смятането трябва да вземе под внимание всичките елементи. Е, хубаво, ако очите ти не са отворени и със замижани очи казваш: „Какво ще стане?“ Питам, със затворени очи ще можеш ли да изходиш този път, без да се спънеш. Най-малко на 20 места ще се препънеш. Затуй при осемте очите ти трябва да са отворени.

Осем, това е един бинокъл. Е хубаво, ако аз вървя из гората и бинокълът може да ми помогне, добре. Аз отдалеч виждам – една голяма мечка иде, аз ще се отделя от пътя, кача се на едно високо дърво, добре. Но аз съм наметнал бинокъла си на рамото и си пея „Заплакала е гората“ и си вървя, нищо не виждам. Срещне ме мечката на пътя, аз се разтрепервам, бинокълът седи отстрани.

Мечката, като ме видя, наплюе ме хубаво и след това три години треска ме тресе: Да носиш бинокъл, това е боздуган, можеш да го наречеш Крали-Марков боздуган, че като дойде мечката насреща ти, ти вдигаш боздугана и хоп – върху главата ѝ. И казваш на мечката: „Ти трябва да знаеш, че това е боздуган.“ Значи ние казваме – при осемте очите ти трябва да бъдат отворени.

Числото 9 го вземат за щастливо число. Туй число като вземеш, веднага печелиш сто хиляди лева, двеста хиляди, треста хиляди. Значи числото 9 в дадения случай е по-силно в своето съчетание, или неговите вътрешни съчетания са по-силни отколкото окръжаващата среда. Тогава в какво седи щастие то на щастливите хора? Когато някой човек е щастлив, неговото съзнание е тъй силно, че то се проектира и навън. Ако си взел един билет, който има числото 9, туй 9 работи заради него в подсъзнанието му. И неговото съзнание се проектира по който и да е начин към него. Ако ти можеш да проектираш съзнанието си в каквато и да е лотария, ти можеш да извадиш този билет с най-голямата печалба, но да знаеш как да се проектираш, че като бръкнеш, да извадиш този билет. И следователно онези, които изчисляват кои билети печелят, то е въпрос на съзнанието. Всякога в една лотария ще спечели онзи, на когото съзнанието е по-силно от окръжаващата среда. А не може да спечели онзи, на когото съзнанието е по-слабо от окръжаващата среда. Такива всякога губят. Този закон сте го проверили. Вие сте били ученици, отиваш на училище и казваш: „Учих, учих, но ще ме скъсат.“ Ти може да знаеш, но си страхлив като някой заек. Извади те учителят по математика, даде ти една задача. Ти като си страхлив, той каже – не е тъй, и ти се разтрепериш, забъркаш конците. А онзи студент, който добре разбира предмета си, и на него му кажат – не е тъй, но той погледне професора си и започва да доказва – така е, не може да бъде другояче. Или аз съм прав, или учителят иска да ме изпита. И започва той

доказателствата. И професорът вижда, че не може да го скъса, знае този студент, и почва да предлага ред доказателства, едн-кой си математик, привежда един автор, втори, трети, четвърти, всички тъй казват. Професорът може да каже – не е тъй. Студентът пак започва: „Моля, господин професоре, едн на коя страница – 150-а, тъй е казал едн-кой си велик математик.“ „Ама не е тъй.“ „Друг математик е казал тъй на страница 200 и друг виден математик е казал това.“ Пък този професор не е баба, той, като види този боздуган, каже: „Браво!“ А първият забрави всичко и каже: „Нещастие!“ А другият казва: „Щастие!“ Знае той, няма какво да се страхуваш, и студентът казва: „Ако туй не е вярно, което математиците са казали, тогава аз се отказвам от математиката.“ Студентът иска да покаже, че знае.

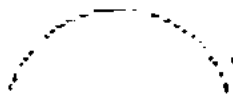
Та някои от вас спадате към фатализма. Фатализмът е една наука аристократическа, аз я наричам краен аристократизъм, всеки очаква другите да работят заради него. А вярата е наука, при която човек, като работи, казва: „Като работя, непременно ще имам.“ Що е вяра? Наука, която казва: „Всякога, когато работиш, ще имаш резултат. И вярата казва: „Бъди всякога силен.“ Що е вяра? Да бъдеш по-силен от окръжаващата среда. И тогава казват – който работи, е верующ, а който не работи, е безверник. Тъй конкретно да се сведат нещата.

Та казвам, ще изучавате сега средата. Имате едно състояние, неразположен сте духом, раздразнен сте, трябва да знаете – в даден случай окръжаващата психологическа среда е по-силна, ще се постараете да подигнете тона вътре в себе си, да надвиете средата си. Щом вие станете по-силен, веднага средата ще измени своите условия. Запример онзи ученик става по-силен, казва на професора си – едн-кой си математик казва така, друг математик е казал така, привежда съмишленици на професора си. И професорът вижда, че студентът е чел и разбира от предмета си, не може да

се играе с него и не може да се каже, че не е вярно. Той доказва, че е вярно. И професорът се поусмихне, казва: „Чел е този.“ Но слабият може да изпрати на мястото. И някой път учители казват: „Иди си, нищо не знаеш.“ Щом учителят ти каже „Иди си, нищо не знаеш“, ти трябва да знаеш, че окръжаващата среда е по-силна от тебе, нищо повече. Туй трябва да залегне в ума ви. Учителят не е виновен. Той ти казва – човек като тебе, който не можеш да преодолееш окръжаващата среда, нищо не си, много има да му пати главата. Какво трябва да направиш? Аз ще ви дам един пример, той е следущият.

Казва някой: „Моего ножче е ходило на училище и са го скъсали. Дали му някоя работа и то така се назъби-назъби, че не върши работа.“ Аз наричам – ученик, който е ходил на училище, професорът го скъсал и вече не го приемат. Аз взимам ножчето, турям го в огъня веднъж, два пъти, после го мушна във водата и то стане остро като бръснач. Пращам го пак на училището. И като го пипне професорът да го опита, казва: „Способен станал този студент.“ Та ще се калите. Щом дойде професорът и те скъса, казва: „Не можеш повече да следваш в училището, такива слаби ученици не трябва в училището“, тури те веднъж в огъня, два пъти във водата, излъска те, и пак наново ще идеш на училище. Тогава този ученик ще покаже, че станал способен, решава въпросите, дето го туриш, ножчето дяла и гладко върви работата.

Сега на въпроса, силни и слаби външни условия и силни и слаби вътрешни условия. Тогава ние ще напишем тия формули: силни външни условия – +С. В. - слаби външни условия – -С. В.; силни вътрешни условия – +С. В., слаби вътрешни условия – -С. В. Хубаво, едно съвпадение дойде – навсякъде С. В., но в това повторение има едно разнообразие, поставяме знаците плюс и минус. Силните условия означаваме с този знак , а

слабите с този . В природата няма еднообразие, то е само привидно туй, но разни са положенията, силите, които действат в известни области. Или можем да кажем, все със същите сили работите, но резултатите са различни. Ако аз кажа силни външни условия, слаби външни условия, силни вътрешни условия, слаби вътрешни условия, какво разбрахте от това? Тук питането не е право. Когато външните условия станат по-силни, какви са замислите на природата?

Вие често казвате – външните условия са силни, но вие трябва да разбирате какво означават силните външни условия. Когато природата иска да застави едно разумно същество, човек или агент да работи, тя ще създаде силни условия вътре в него да работи. Тя ще го стимулира, иска-не иска, да работи. Вземете онзи заек, който бяга. Как няма да бяга, че при онзи страх най-много се работи. При онези олимпийски игри как хората се надбягвали. И премии се давали. И всички кандидати с месеци се тренират. Те бягат с боси крака, с къси гащи и с голи ръце. И заекът, като бяга от хрътката, надбягва се и той в олимпийските игри. Лошите условия, това са хрътката отподире ъ. Вие казвате – има едно съвпадение. Не, не е съвпадение. И този, който спечели при игрите, получава един венец от цветя направен или може да са сто хиляди лева. Ако няма този венец, той няма да бяга. Заекът и той бяга, но зад него е тази хрътка, сто хиляди лева – живота, и той бяга, но като излезе от гората, заекът казва – заек хрътка не плаши. Заекът като види хрътката, му тупа сърцето, но веднъж като тръгне, вече не трепва. И хитър е той, и заекът си играе, като бяга, и хрътката го гони. Той тича, тича и току се слоgne в тревата и хрътката го прескочи, скочи над него, той стане и после пак тича, тича, пак се слоgne, играе си с нея. Като дойде наблизко хрътката, той пак се слоgne и хрътката го прескочи, после влезе в гората и си каже: „Имам едно изкуство,

че хрътката не може да ме хване.“ Някои мислят, че заекът е много страхлив. Не, самооблагане има у него. Вие не сте наблюдавали зайците, да видите как бягат те. Геометрия има у заека и математика. Какви изчисления прави той, като го гони един копой, нему му остава време да направи и своите изчисления, как му идва наум да заобиколи, заобиколи, направи един кръг, после влезе в центъра, помисли и хоп – скочи на другата страна на десет крачки, дойде копоят, обикаля, обикаля, не може да му намери дирите из пътя. Заекът е вече надалеч, дава ухо, играе си. Аз намирам, че заекът е станал по-силен, защото, ако този заек беше страхлив, щеше да му се пукне сърцето от това гонене. Аз наричам заек когото всеки гони и не му се е пукнало сърцето, мъдрец е той. Че е мъдрец, показват неговите уши. Цели бурии има той. Наблюдава и слухти, после се изправи на краката си, погледне, върне се. Казват някои, че заекът е глупав. Не, има нещо в заека разумно. В дадени условия, при даден случай той е по-силен от окръжаващата среда.

Та, когато заек ти мине път, българинът се връща назад. Щом ти мине заек път, той иска да ти каже: слушай, ти отиваш на една работа, но ти си по-слаб от окръжаващата среда, върни се назад, да се калиш като мене. Да се гресиращ малко, въоръжи се добре. Ако можеш да бягаш, хубаво. Туй иска да ти каже заекът. Или другояче, ония същества, които управляват света, те идат чрез окръжаващата среда. Минава заекът, туй същество ти говори, казва ти: „Вземи под внимание, окръжаващата среда е по-силна от тебе. Скоро ще дойде един голям хрът, ще те гони, лоши условия ще дойдат, безпаричие.“

Например отиваш да следваш, нямаш да си платиш таксата в университета, пари за книга нямаш. И най-после казваш: „Отлагам да следвам тази година.“ Или кажеш: „Мисля да поотложка малко.“ Не. Ще кажеш

– окръжаващата среда е по-силна от мене, но идущата година ще вляза в университета. Сега не мислете, че можете да добиете знанието в университета. Аз искам да изведа една крива идея, която е залегнала в ума ви. Не мислете, че онова малко дете, като тури Крали-Марковия ятаган, може да стане като Крали Марко. Не мислете, като носите учената книга на едн-кой си професор, че може да станете като него. Това са само условия. Ако можете да извадите това познание, да го използвате, добре. Университетът не прави учения. Ако вие можете да използвате тези условия в университета, добре, вие ще се ползвате. Но много съвременни хора влизат в университета – преди да са влезли в университета, те са имали един плюс, а като излизат оттам, имат два минуса, две успоредни. Преди да са влезли в университета, те са били честни, почтени, но като са влезли, те се научили да лъжат. Питам тогава, какво са добили в университета? Че университетът не е място за лъжа. Той наместо да изучава правото, изучил кривото. Та университетът не е място на кривото. Или да кажем, той е учил по химия и ще измисли някой задушлив газ, с който да убива хората. Ще кажат – измислил нещо. Нищо не е измислил. Този е фалирал. Ще го хванат в природата за тези газове, които е измислил, и ще има една глоба в пета степен за това, и всичко това той трябва да плати. Питам тогава, какво е добил той през тази година?

Та сега не се въодушевлявайте с отрицателните страни на живота. Казваш: „Трябва да зная.“ Ако ще имаш едно знание, което ще измени твоя характер и ще ти тури минус, не ти трябва туй знание. Но ако това знание ще ти даде един плюс в живота, една стабилност, ще те направи по-силен от окръжаващата среда, следвай това знание. Снощи идват двама души, искат да ме питат за един много важен въпрос. Какъв е този въпрос? За произхода на живота. Казвам им, много съм занят.

Ама искаме да знаем какъв е произходът на живота. Тогава им казвам, животът няма никакъв произход. Ако вие подразбирате органическия произход, формата, да, има начало, но животът сам по себе си като една същина той няма никакъв произход. Проявява се само формата, но животът е без начало и без край. Почва тогава този да философства. Казвам му, това са твои понятия, ти можеш да мислиш така върху твоята философия, че животът в една форма като се разруши, свърши се с него, но животът няма нито начало, нито край. Ама как тъй? Щом питаш какво нещо е произходът на живота, тъй трябва да го знаеш. Никога не трябва да подигате този въпрос. Вие другите работи не сте разрешили, че това остана. Тя е една от най-сложните задачи. Ама откъде е произлязъл животът? От бъчвата. Нищо повече. В природата има една голяма бъчва, оттам е произлязъл животът.

Та казвам, сега ще се занимавате с външните условия и силата ви над тях и не разрешавайте другите въпроси. Вие искате да станете учени. Казвате: „Аз искам да бъда учен човек.“ Та какво значи учен човек? Учен човек е всеки умен човек, който не носи излишни неща на гърба си. И като го срещнеш, той не е натоварен като някоя камила. Той носи малко, само необходимото, на гърба си. Ученият човек, ако е геолог, той носи само едно малко чукче, камъни опитва, едно перце и едно малко тефтерче за записване, едно длето, едно ножче и една празна торба и ходи. А онзи неученият, той си взима цяла торба с книгите му, един автомобил и дето влезе, десет души слуги вървят подире му. Това не е никакъв учен. А онзи ходи сам с чукчето си, но изкарва нещо. Та, ако вие искате да бъдете от втория род учени, това е друго нещо. Ще знаете това, ученият човек не носи излишни работи. Той само събира. После аз наричам учен човек, който съзнава, че трябва да се учи. Това са учени хора, които постоянно ходят да се учат. А онези, които ходят в природата и се мислят,

че са учени, че всичко знаят, тях природата постоянно ги скъсва. Защото всичкото им знание е само в книгата вътре, а той нищо не знае. Вие казвате: „Лоши са условията, да беше баща ми богат, да ми оставеше малко пари.“ Щом тъй казваш, ти не си учен човек.

Сега основната мисъл, която остана у вас, или какво разбрахте? (*„Човек трябва да бъде по-силен от външната среда и условия.“*) Всичко, за което ви говорих, аз ви показах начините и методите как да бъдете вие силни вътрешно. И ако вие разбирате моята реч, аз минах по един ред на каляване. Показах ви как може ножчето да стане силно. Вземам най-първо ножчето, желязото, и го тургам на огъня. Казвате – дълго време го държах там. Два пъти го турнах в огъня, после във водата, след това го кова, кова. Казвам, да видите как става ножчето яко. Ако вие сте учени, ще схванете как се остри ножчето. Казвам, три пъти ще калиш ножчето в огъня, три пъти във водата, но това е само теоретически. Ако аз ти доказвам нещата, това ни най-малко не значи, че ти ги знаеш. Така не се доказват нещата. Аз ти доказвам, че еди-кой си господин е богат, с факти ти доказвам. Питам, какво добиваш от това? Доказвам ти, че господин Господинов има два милиона лева в банката. Какво се ползваш ти от това познание, какво добиваш? Обаче, ако господин Господинов, който е богат, представлява една сила, от която ти можеш да се ползваш, какво показва това? Че при господин Господинов ти можеш да занесеш ножчето си там, да го тури в пещта, нагрееш го и после при господин Думников можеш да потопиш ножчето във водата. Те имат вече отношение. Значи господин Господинов е огънят, господин Думников, това е водата. Конкретно искам да кажа, ще нагорещиш това ножче в огъня, ще го туриш във водата, и тогава според правилата можеш да се ползваш от ножчето си. Така ще направиш твоео ножче остро. Но ако ти не можеш да туриш ножчето в пещта на господин Господинов и после във водата на

господин Думников, това показва, че господин Думников и господин Господинов нямат никакво отношение. Тогава това е само теоретически. Ти развиваш въпроса, има ли Господ, или не. Аз ти доказвам, че има Господ. Но питам, след като ти докажа, светът оправди ли се? Но има един начин, по който, след като ти докажа, че има Господ не теоретически, но фактически, веднага в тебе ще стане една промяна. Като ти докажа с един опит, че ти го почувстваш.

Сега да ви преведа конкретно какво е доказателството, какъв е опитът. Да кажем, вие сте в Париж. Аз ви доказвам, че там еднa на коя си улица има една видна гостилница и най-видните яденета се намират там. Всичко туй ви доказвам и вие допускате, че там има такава една гостилница, но в тебе не става никаква промяна. Казваш, това е Париж. Там са все хора, които имат пари. Но пращам ви в тази гостилница, давам ви и пари, да се наобядвате и след като се наобядвате един път, два пъти, каква разлика ще има? Преди да бяхте ходили на гостилницата да ядете, вие бяхте жълтеникав, сгушен, гладен, но сега, като ви пратих там, като се понаядохте, пък и обуца ви дадоха, после там хората са почтени, посрещнаха ви добре, и вие ставате абонат на тази гостилница. Питам ви, стана ли преобразуване във вашата вяра?

Следователно, ако ние не станем клиенти на една идея, работите не могат да се оправят. Аз бих употребил една дума – да бъдеш идеалист, това значи да бъдеш клиент. Тогава ще знаеш какво значи да бъдеш клиент не на лекар, не клиент на търговец. Идеята за Бога, това е живата идея да има човек жива връзка, да опита тази жива връзка, това нещо. И да може да каже човек – това нещо не е само теоретически, но аз имам една ясна жива представа, че е така. Да няма никакво съмнение, но да има едно вътрешно отношение, да знае човек има ли Господ, или няма. Какво ще се съмняваш. Да знае човек, че той е там клиент, абонат в тази

гостилница. Всеки ден ходя и се храня оттам. Какво ще те убеждавам, че има ли, или няма Господ. Човек трябва да има една основна идея, в която да вярва, и да бъде абонат или клиент на нея. И човек, който иска да бъде силен и да живее, той трябва да бъде по-силен от окръжаващата среда. А за да бъде човек по-силен от окръжаващата среда, той трябва да има една основна идея в себе си. В съвременната наука хората изучават тези условия, как да бъдат силни. Едни имат едни методи, други имат други методи.

Сега аз виждам, като съм ви говорил, говорил, вие знаете много теоретически, но щом ви турят на опит, вие веднага се разколебаете. Казвате – това са отвлечени работи, окултни работи. Не говорете така. Окултните работи са приложими. Що е окултно? Окултно е за глупавия, а разумно е за умния. Казват, тайна наука е. Кое е тайно? Кое е затворено за глупавия, а отворено за умния. За кого е тайна? За този, който не знае, казва: „Тайна сия велика есть“. Че по-голяма тайна от живота има ли? Питам, животът, който аз нося, тайна ли е заради мене? Тайна е за човека, който не знае, но всеки човек знае за себе си, че живее. Що е животът? Туй, което ти преживяваш. Хубаво, каква ще бъде разликата между един градус топлина, два, три градуса? Това е въпрос само на съзнанието. Увеличение, разширение става на тази топлина, усилване. Това е същият закон, ти имаш един лев – един градус, два лева – два градуса, три лева – три градуса. Не е ли хубаво, ти казваш – при сто градуса температура хората умират, аз казвам, дайте ми 4 хиляди градуса температура, тя не уморява. Превърнете 4 хиляди градуса в пари, да видите какво ще стане. Я ни турете хиляда градуса в джоба, да видите умира ли се. Така не се разсъждава. Глупавият при 100 градуса умира, а умният при 10 хиляди градуса живее. Знание се иска. Ако умният при хиляда градуса топлина може да живее, какво показва това? Ако човек при сто градуса не умира, значи той е

по-силен от окръжаващата среда. А ако човек при сто градуса умира, значи, че условията на външния свят са по-силни от него.

Ето, ако искате една конкретна наука, казвам ви това. Вие приближавате към една област и ще видите дали знаете, или не. Аз ви казвам, може. Може човек да бъде силен. Може човек да живее. Затуй всички вие трябва да изучавате окръжаващите условия. И като дойде до вас, ще употребявате всички средства, за да станете по-силни в себе си. Някой път човек седи и се обезсърчи. Обезсърчението е нормата, ти не ми се сърди. На мен като ми каже някой, че се обезсърчи, ето аз какво си представлявам. Обезсърчил се някой, под нулата е, - 0 градуса. Насърчил се е, над нулата е, +0 градуса. Термометър е той. Като видиш, че барометърът е паднал, ти ще туриш една фланела, ще усилиш топлината, като идеш на училище. Като изляза вън и е студено, барометърът ме предупреждава, казва – външните условия са силни, тури си една фланела повече, увеличи отвътре топлината.

Следователно, при лошите условия на барометъра имаме долу минус. Аз тургам една фланела, това е плюс, какво става? Минусът се унищожава. Какво е това? Значи туй, което е на пътя като препятствие, то ще се унищожи, взети са за това мерки. Значи на пътя няма да имаш съпротивление. Нали плюс на минус се унищожават. А какво става минус на минус? („Ако ги събирате, минус на минус дава плюс, а плюс на плюс дава плюс.“) Какво показва това? Че при минус ще има съпротивление. Че вие трябва да знаете как да превеждате знаците. Ако аз нося една торба със злато, това е плюс, но там на пътя има разбойници, те мен чакат, като мина, да ме оберат, и те са плюс. Добре. Аз, който нося златото, съм един плюс, и те, които ме чакат, и те са плюс. Като се съберат, какво става?

Вие казвате – плус става. Добре, те ме обират. Значи разбойниците спечелват, получава се плус, а за мен остава минус. Че вие в математиката трябва да се учите на психологическото разбиране. Да знаете при дадени условия плус на плус какво дава. Може две величини да са равни, но в резултатите си те са различни. Във висшата математика като дойдем, плус на плус дава плус, но имаме два резултата. От едната страна имаме плус придобивка, а от другата страна имаме плус загуба – минус. Следователно знаците се разлагат, двата плюса се разлагат накрая при резултатите. Ето какво означават знаците: аз със златото, това е плус, а разбойниците, които ме чакат да ми вземат златото, и те са плус. Добре, обират ме, моето злато се обръща на минус, а у тях плус се усилва, става по-силен. В началото аз съм положителен, и те са положителни, обаче накрая резултатите са различни. Единият резултат, моят, е отрицателен, а другият резултат, на разбойниците, е положителен. Може в дадения случай аз да стана положителен, плус, а разбойниците да станат минус. Какво значи да са станали минус разбойниците? Хванали са ги и са ги турили в дрангулника. Това е вече минус. Когато аз съм се обърнал на минус, тогава разбойниците бяха в гората.

Да кажем, аз съм един слуга, пратил ме е господарят да взема парите. Но случва се, по пътя ме обират. Господарят казва: „Никакви разбойници не са били, но ти си взел парите.“

Та ще знаете, при външните условия ние имаме плус на плус, които дават два различни резултата. И ще знаете, когато се разлагат числата, вие имате положителни и отрицателни резултати. И вие трябва да ги сменяте дотогава, докато условията отвътре станат по-силни от външните или докато външните условия се хармонират с вътрешните. Вие в себе си ще направите една маневра. Има един закон на правилно сменяне на резултатите. Онзи, който иска да се

занимава с висшата математика, трябва да знае това. И онези във висшата техника вземат тия неща предвид. Те знаят какви резултати ще имат и вследствие на това те избягват много катастрофи. Обаче в съвременния психологически живот, понеже и там съществува същият закон, трябва да се преведат нещата. Това е нужно и в обществото. Обаче онези възпитатели в моралното възпитание не вземат предвид резултатите на плюс и минус. Защото не всякога един добър учител може да даде добри резултати. И не всякога един способен ученик може добре да свърши. Но това вече спада към малко по-друга област.

Спрете се вие сега върху условията. Най-първо върху външните условия. Там съзнанието ви трябва да бъде по-силно.

Станете сега.

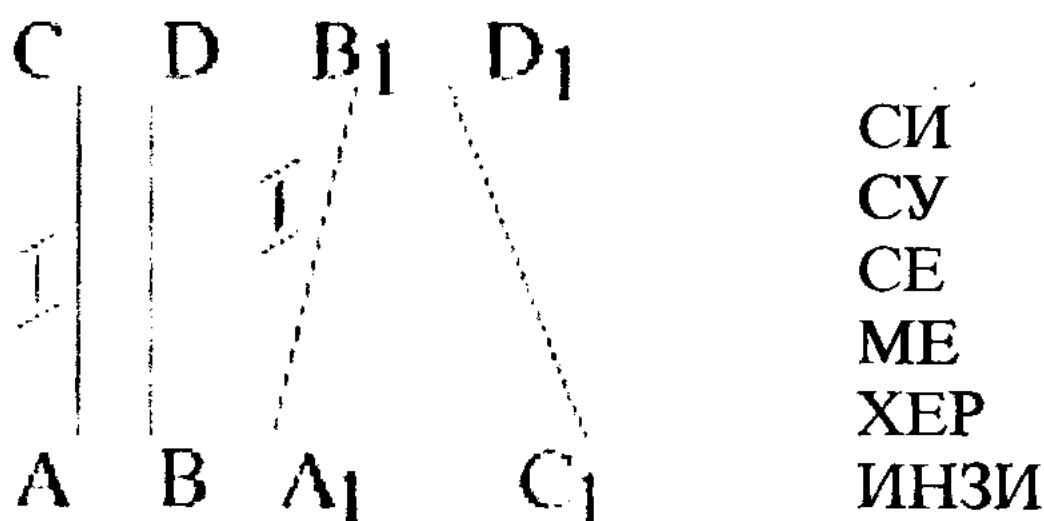
„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Десета лекция
на Младежкия окултен клас
15 ноември 1929 г., петък, 6–7.25 часа
София – Изгрев*

ПРИРОДНИ ГАМИ В ЖИВОТА

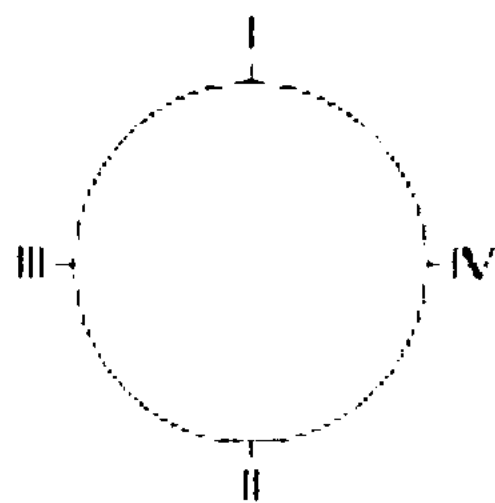
Тайна молитва

Ще ви прочета четвърта глава от Колоссяном. Вие ще намерите какво отношение има тази глава към днешния ден на вашия живот. Всеки от вас има сега някаква идея, някаква мисъл в ума си. Какво значи сега това? Това са отношения, перспективи.

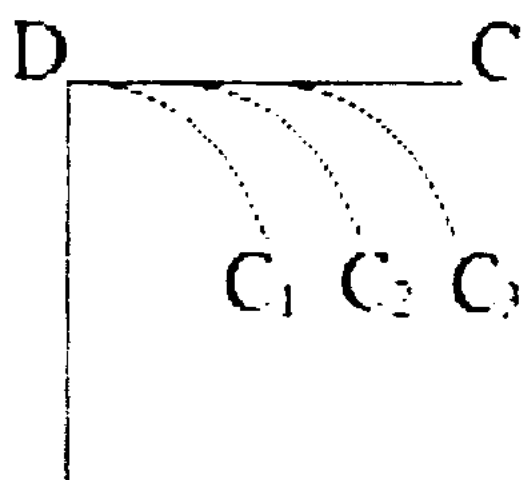
Сега между тия паралелни линии и между тези две наклонени линии има ли еднакви отношения? Повидимому няма никакви отношения, но аз ви казвам, че тези линии две по две са паралелни и I и II са паралелни. Вторите се виждат, че не са паралелни по причина на една перспектива, по една обстановка на нещата. Следователно всички линии отблизо са паралелни, а когато две линии се виждат отдалече, те никога не се показват паралелни.

Нали сте виждали железопътните линии как се стесняват или се виждат криви. Питам, коя е онази вътрешна причина, която в съзнанието ни не показва нещата такива, каквито са? И в природата само правите линии се виждат криви. Кривата линия никога не може да се види завършена. Представете си една линия или един кръг като цялата земя, и вие тръгвате да го обикаляте. Можете ли да го видите от единия край до другия? Или можете ли да видите другия край на тази линия? Ако вие тръгнете да обикаляте земята, какво ще направите? Ако тръгнете от едно – I, и свършите до две – II, питам, отношението на I и II еднакво ли ще е? Ако тръгнете по-бързо от I и слизате към II, какво ще бъде отношението ви? Ако вървите по-бързо от движението на земята около II, какво ще имате? Представете си, че човек се движи с 10 хиляди км/ч бързина. Аз взимам едно въображаемо движение. Какво ще имате при числото 2? Онези от вас, които могат да изчисляват, можете да кажете къде ще бъдете след един час приблизително? Колко е кръгът на земята? (40 хиляди километра е обиколката, само екваторът.) Значи при 10 хиляди километра ще бъдете на една четвърт от кръга, а след два часа ще бъдете при II.

Сега можете да си зададете един философски въпрос, защо правите линии, след като се продължат, стават криви? Това е свойство на правата линия. Никакво обяснение не се дава. Свойството на правата линия е такова, че като се продължава става крива. И колкото повече я продължаваш, по-крива става. И най-после се обръща на кръг. И тогава можем да кажем обратното, всяка крива линия, колкото я скъсяваш, тя става права. Следователно, когато продължаваш

правия човек, той става крив и кривият човек може да стане прав. Направи правия човек богат, той става крив и направи богатия човек сиромаш, той ще стане добър, прав ще стане. Туй е фактически и преносно, и буквално право.

Сега разсъждавайте малко. Какво е правата линия? На линията **D** имате прикрепена линия **C**. Линията **C** е еластична. Окачваме на нея 45 килограма. Какво ще стане с тази линия? *(Тя ще се огъне.)* Защо ще се изкриви надолу и колко ще се изкриви. Но щом махнете тази тежест, този товар, веднага тази линия **C** ще вземе своето първо положение. Какво ще стане с линията **C**? Ще се образува един малък ъгъл на отклонение. Този ъгъл какво показва? Същевременно показва каква е тежестта. Значи колкото повече тази тежест се увеличава, толкова по-големи стават тия отклонения. Тъй щото тия отклонения ще покажат и тежестите, които се прикачват върху тази права линия **C**.

Сега този закон можете да приложите в живота си. Физически и психологически това е вярно. Ако вие имате една идея и обремените тази идея с някаква тежест, да кажем, вие окачите върху тази идея известна тежест, каквато и да е, какво ще стане? Вашата идея ще претърпи едно видоизменение. В какво отношение? В своето положение. Значи пътят, по който върви идеята ви, ще претърпи едно отклонение, ще се отклони малко. Сега да ви представя тази идея. Представете си, че линията **C** е един музикант даровит, виртуоз, той е правата линия. Сега как иде това отклонение? **C** е ангажиран да даде един концерт, да кажем, след 10 дена. Обаче до това време един негов богат роднина някъде в

Америка умира и му оставя 10 милиона златни долари. Веднага той напуска концерта си, не го дава, отлага го и тръгва по линията C_1 . Да даде концерта си, това е по правата линия C , но той го отлага и тръгва по C_1 , защото онзи път C_1 е по-благоприятен за него, отколкото да даде един концерт. C_1 , C_2 , C_3 , това са разни идеи, които могат да отклонят правата C .

Питам, колко ще вземе този от един концерт? Десет, петнайсет, до сто хиляди лева. Това е, ако върви по правата C . При C_1 той има изведнъж 10 милиона долари. Сега кои са мотивите, че той отлага концерта? Десет милиона долари. Значи той се е отклонил от C . Другото положение. Защо дядо му е умрял сега? Какви са причините, че дядо му го отклонил от правия път? И какви са неговите съображения, че му оставя 10 милиона долара? Вие ще кажете – така се е случило. Хубаво, едно съпоставяне е това. Едно съчетание на нещата. Това не е философия. Така може да се разсъждава само по обикновения начин.

Един цигулар си опъва своите четири струни на своята цигулка. Защо? Приготовлява се и свири. Имаме басовата „сол“, после „ре“, „ла“ и „ми“. Питам сега, тия жици, които той опъва, имат ли разни дължини? Имат. Дължината на струните в главата на цигулката са различни. Те имат различни дължини. На едно място те си мязат – долу, отзад на този струнник. Оттам, отдето тръгват, те са равноправни, но като дойдат до главата на цигулката, там са различни. Коя е най-дългата от струните? („Ла“) Е, защо цигуларят е направил „ла“ да е най-дългата? Какви са неговите съображения?

Защото онзи майстор на цигулката, който е поставил „ла“ и който е разбрал законите на цигулката, той е умал известни съображения. Обикновените музиканти не знаят това, но който е създал цигулката, той знае. И после всички струни не са еднакво опънати, освен това и формата им не е тъй еднаква. Те се

различават. „Ми“ е по-тънка, „ла“ е по-дебела, „ре“ е още по-дебела, а „сол“ е бабачко. И тя е от друг свят, мяза на военен, тъй облечен в особен мундир.

Сега, като пренесете тия външните аналогии в живота, като имате четири идеи едновременно, това са четири струни, които могат да изразят едно ваше състояние. Обаче вие трябва да знаете произхода на всяка една ваша идея, която се ражда у вас. Вие трябва да знаете произхода на вашата мисъл. Или зароди се известно чувство във вас. Вие трябва да знаете неговия произход и да знаете туй чувство от кой рог е и колко време ще живее във вас. Или туй чувство е гостенин, колко време ще седи у вас. Всичко туй трябва да го знаете. Някои от вас никак даже не знаят това. Дойде една идея, после си замине, дойде втора, трета, четвърта, пета, шеста и т.н. И после казвате: „Много идеи дойдоха в моя ум.“ Но нито една от тия много идеи не е останала във вашия ум. Ще кажете: „Какво има от това, че нито една от тия идеи не е останала.“ Не е така. Има една реална положителна страна в живота.

Ако ти си един рибарин и ходиш с мрежата си по брега, хвърлиш я над водата, изтеглиш я, няма нищо вътре. Събереш я, изцедиш я, и пак тръгнеш с нея на рамо. После пак я хвърлиш простряна върху водата, изтеглиш я, няма нищо вътре. Събереш я, метнеш я пак на рамо и тръгнеш. Тъй ходи той, хвърля мрежата веднъж, два, три пъти, четири, пет, сто пъти хвърли той мрежата, и все нищо няма. Най-после хвърли мрежата на тревата, седне, хване си главата с двете си ръце, каже: „Няма риба.“ Върне се дома, целия ден се е квасил и няма нито една риба. Питам, какъв му е халът? Това е един човек, който е виждал рибите, хвърлял е мрежата и нито една не е хванал. Казват, поне една като донесеш в торбичката, все пак си рибар, все таки си хванал нещо. Пък като не можеш да хванеш нито една риба, питам,

какъв майстор си тогава? И ако ти си идеалист и нямаш нито една идея в торбата си, какъв идеалист си тогава? Рибарят трябва да има поне една риба в торбата, сушена макар, един чироз. Сега това са посторонни идеи.

СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ. (*Учителят го изпя съвсем тихо, след това високо и дебело.*) Питам, защо в единия случай аз произнесох тъй тихо думите, а във втория случай съвсем другояче ги изпах. В единия случай аз говоря на ученици, а във втория на ученички. (*Учителят пак пее със силно ударение на всеки слог.*) СИ, СУ, СЕ. Казвам: „Слушай, хей, ти войник трябва да бъдеш!“ После казвам: „Слушай, ти трябва да бъдеш красива, хубава.“ Тихо ъ казвам. (*Учителят пее съвсем тихо.*) Защо? Ако ти на една красива мома ъ говориш натъртено, ти употребяваш един метод на военните. Пък, ако на военния говориш тихо, няма да има резултат. На всекиму ще говориш както може добре да те разбере. Добре трябва да се предаде идеята. Та, когато се говори тихо или силно, когато ние говорим силно или меко, ние имаме предвид един метод, който да бъде съответен. В природата има един метод, закон е как да се предаде една идея правилно.

Та казвам, най-първо трябва да се справите с обстановката на нещата. Ще се учите да гледате нещата правилно. Сега някой от вас може ли да изпее тези думи СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ? Ако вие можете да излезете в една опера, тогава ще го изпее. А сега ще кажете, че вас ви е срам да пеете. А някои даже между другарите ви е срам. И артисти между себе си не пеят. Един артист на друг рядко ще пее. Там той не се излага, обаче пред една публика пее, не го е срам – плаща му се. Сега и вие това бихте го изпели и оттамък ще идете, ако ви кажат – 10 хиляди долари имате. Охоо, всеки един от вас ще се опита да го изпее. Да кажем, че дадат премия. Който го изпее най-хубаво, той ще я получи. Питам, защо човек с доларите пее по-

лесно, а без доларите пее по-мъчно? Това е един естествен закон. Ако слизате по C_1 , а това е една плъзгава, гладка повърхност, плоскост и има поледица, как ще слезете? Много лесно надолу, даже краката ви няма да вземат никакво усилие. Как ще слезете по неестествено положение – ще клекнете или по гърба си, че чак додолу. При това положение ще слезете много бързо. В дадения случай вие ще слезете по гърба си, нищо повече.

Ще пита някой – защо да не слезеш, като седнеш на своето седище или по гръб? Това е най-безопасното слизване. Това е по-добре, отколкото ако слезеш изправен, че можеш да паднеш на главата си, пък можеш да изгубиш и живота си. Опасен е пътят, да слезеш прав по поледица. И все таки, докато слезеш, ще правиш известни движения. Тогава, да кажем, че туй място C_1 не е толкова опасно, но ако слезете по C_2 или C_3 , долу е повърхнината D. Тази повърхнина представлява едно езеро и вие, като паднете отгоре, ще се понамокрите малко, ще излезете навънка и ще се свърши въпросът. Но ако при туй падане се случи така, че условията, при които падате, са лоши, вие може да се контузите. Казвам, това е една обстановка. Често и в психическия свят стават тия промени, които стават и в действителния живот. Кое то става във физическия свят, става и в психическия свят, в идейния свят, и в чувствата на човека става същото.

Та всеки един от вас трябва да се стреми да обясни отношенията, в които се намира. Сега вие се намирате при известно положение. Най-първо ставате и казвате така: „Живот.“ Най-важен е слогът ЖИ, после иде ВО и накрая Т. Най-важно е ЖИ, след това иде Я (ям) или ia, М. Тогава казваме тъй ЖИia, от което е произлязло „живувам“, „живея“, най-послед казва Т. Това значи – за резултата не питай. Сега вас ви е смешно, но тия ЖИ и ia показват, че нещата стават

отблизо, а когато кажеш Т, от това нищо не чуваш. Защо? Защото е далече. Това е крайт. Казвам, тия букви са безгласни. Всяко нещо, което е далече, все е безгласно. ЖИ е идейно, но като дойде крайт – Т, нищо не се чува.

Казвам, ти започваш с един импулс в живота, но дойдат спирачки. Спирачки има навсякъде. Спирачки има и у богатите, и у учените, и у младите, и у старите – навсякъде. Спирачките аз ги наричам, това са препятствията. Те могат да бъдат съществени и несъществени. После може една спирачка да е турена навреме и не навреме. Най-първо, щом се яви в живота ви известно препятствие, вижте най-първо вашата спирачка, която ви спъва, има ли си мястото, или не. Ако няма, какво трябва да направите? С, какво е за музиканта в дадения случай спрямо концерта? Една спирачка. Значи едно отклонение от живота в друго направление. Той казва: „Защо ще ходя там да свиря на тези-на онези, да ставам посмешище? Да свиря на тези хора, да ми плащат. Сега съм сигурен, искам да бъда свободен, не искам да свиря там и да съм ангажиран с такива импресарии. Защо ще се завързвам, свободен ще бъда.

Питам, този музикант, който е приел 10 милиона долари наследство, свободен ли е? Не е свободен. Той е свободен отвън от импресарио, но у него отвътре се явяват други импресарии. Като се научат тези апаши, че той станал богат, вече по няколко импресарии го заобикалят. Имрге, значи искат да се наложат. И ти от такива не можеш да избягаш. Този, който има 10 милиона долари, ще има най-малко десет импресарии наоколо. А ако той дойде тук на концерта да свири, поне ще бъде свободен, че може да свири. А другояче всеки ще се интересува от парите му в банката.

Но всеки ще се научи, този пак ще се научи, но по друг начин. Питам, кое положение е по-хубаво, с десетте милиона долари или по-рано? По външната обстановка на къщата – с десетте милиона долари отвънка

обстановката е по-добра. Къщата му, автомобилът, аеропланът му, приятелите, но вътре той не е свободен по отношение на изкуството и той трябва да окачи музиката на гвоздея. Цигулката вече не пее и цигулката му изпитва голяма тъга. Ако тази цигулка е сгодена за този виртуоз, тя ще каже: „Защо моят възлюбен не иде, не ме хваща, защо не се явява?“ Какво ще кажете на тази възлюбена? Първият път ще кажете, че дялото на виртуоза умрял и той отишъл да го погребат. Но минават се месец-два, и тя пита за колко дена става погребението? Хубаво, погребението става за ден, два, три, четири. Но и след три месеца той не идва. Какво ще кажете тогава? Значи парите стават едно препятствие вътре.

Питам, сега между тия десет милиона долари и цигулката има ли някакво съотношение? Превръщане може ли да стане? Може. Превърнете парите в една разумна сила. В дадения случай парите са едно условие, необходимо за живота. Златото е една необходимост вътре в жизненото или астралното тяло, или в менталното тяло на човека. Златото е една необходимост за проявата на неговата мисъл. И за чувствата на човека златото на човека е една необходимост. Но туй злато е едно натрупване излишно за физическия свят и вие не можете да намерите нито един богат човек, откак свят светува, и да е доволен. Всички хора, които се стремят към богатство, все са недоволни. Няма нито един богат човек, който и да е той, който да е доволен от своето богатство. На десет милиона бедни хора все ще намерите един, който да е доволен от сиромашията си. Но на десет милиона богати хора няма да намерите нито един, който да е доволен от богатството си. Привидно той може да каже, че е доволен, но вътре в себе си той не е доволен. Всички богати хора имат една неизцерима болест. И щом дойде богатството, дойде и тази болест. Щом дойде тази болест, аз я наричам

проказа на парите. И ще забележите тази проказа в какво седи: щом цигуларят е получил тия пари, той не му се свири вече. Ако е бил набожен и е обичал да се моли, като дойдат парите, той ще се съблече, ще се облезне, вече не иска да се моли. Ако е някой учен философ, ще каже – не трябва да се пише. Всичко се изменя. Има едно изменение на условията. Днес се моли, утре се моли и не обича вече да се моли, полегне си. Казва: „То и без перце може.“ И ако отиде някъде, ще каже: „Ще чакаш да дойде онзи автомобил.“ И после ще седне той тъй, че да му е по-удобно, по-мекичко. И вкъщи, и вън от къщи той става по-муден в своите действия. И ще видиш този човек, който е бил по-сръчен в своите действия, сега, като го е хванала болестта, той върви по-тежко, по-бавно. Болно състояние е това. И ще видите и сиромаша. Той като ходи, крачи тъй – тъп-тъп-тъп, бърза-бърза. И той е болен. Та и в голямата сиромашия, и там има една болест.

Та казвам, две болести има в света, от които трябва да се пазите. В богатството има една болест, и в сиромашията има друга болест. Та казвам, да дойдем до онова богатство, дето тази болест я няма, и да дойдем до онази сиромашия, дето тази болест я няма. Ние сме за туй богатство и за тази сиромашия, в които няма никаква болест. Богатство без болест и сиромашия без болест. Та сега във философията на живота имате да разрешавате един вътрешен закон, т.е. имате да разрешите едно вътрешно състояние, да можете да разпознавате тия вътрешни, истински, състояния, които са необходими за човека. Всяка една истинска мисъл и всяко едно истинско чувство, в колкото и малки размери да е, това съставлява един градивен материал, с който ще се поддържат условията на вашия бъдещ живот. Дали съзнавате това, или не, но всички вие ще кажете: „Как сме се намерили в тия лоши условия?“ Но тия лоши условия дойдоха за вас. И това не е от сегашния ви живот.

От миналото е това, от вашето намерение, от незнанието ви. И сега всички хора един от друг се учат, и това е привидно.

Запример ученикът гледа от професора си. Той мисли, че професорът му знае всичко. Колко знае един професор. Най-красноречивият човек в света колко думи знае. Само двама души зная – единият Омир и след туй Шекспир, които в речта си са били най-богати. За единия казват, че употребявал 40 хиляди думи. Това трябва да се провери дали е вярно, а за другия казват, че употребявал 15 хиляди думи. Богати по отношение на другите хора. Но един Шекспир и един Омир с 40 хиляди думи имат ли всички думи, с които могат да се опишат потънкостите на човешката душа? Няма. И следователно много състояния остават неописани. Има много състояния у нас, които не можем да изразим.

Например, ако вземем най-простата формула $A+B=C$. Ако тази формула я развиете във всичките ѝ отношения и в четирите свята – $A+B=C$ на физическото поле, $A_1+B_1=C_1$ в астралния свят, $A_2+B_2=C_2$ в умствения свят, ако тази формула вие я развиете като емблема, какви ще бъдат отношенията? Да кажем, $A+B$, това са две реки, които се съединяват и образуват една по-голяма рекичка. Добре, $A+B$, това са два извора, които се съединяват и образуват по-голяма рекичка C . Това могат и да са двама професори, които се съединяват и правят своите научни изследвания. Това могат и да са двама проповедници и т.н. Има ред положения и отношения, които можете да съпоставяте. Има един начин, по който можете да знаете резултатите. Тази е най-простата формула, която можете да имате.

В дадения случай имаме думите СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ. Че вие се намирате в това положение, в него живеете. Питате какво значи това „жиѝа“ и след

време е станало живот на български, а „ia“ е станало ядене, ям. Животът е един резултат на едно усилие в далечното минало. И сега това е станало живот. Едно време не е било живот, а е било нещо друго. Я ми кажете какво е било? После „iam“ никога не е било ям, сега е станало ям.

Та казвам, това са сега резултати, с които ние разполагаме сега. Ние сега дъвчем тази храна, затова си има причини. Вие сега казвате: „Аз ям“, но трябва да намерите дълбоките причини на яденето. Когато имаш оставени от дядо си стотина-двеста каси, какво правите? Ти отиваш, отваряш едната каса, разбъркваш я, оставиш касата навънка, отиваш при втората, разбуташ и нея, така разбъркаш всички каси и торби. Дядо ти оставил нещо. Че не е ли това ядене. Вземаш една кокошка. Това е една каса, опечеш я, извадиш от торбата какво има, дъвчеш и като отвориш всичките каси, сортираш ги. Какво е сортиране? Вземаш от едната каса, туряш в другата каса и след като си изял едната кокошка, тя си е оставила своята енергия и ти напишеш едно стихотворение или едно философско съчинение. И най-после станеш един орач, впрегнеш воловете си и хайде на нивата, изореш я и т.н. Та всеки един от начините на яденето ще произведе своите мисли.

Ние идваме до такива заключения, които могат да се нарекат абсурдни. Днес на обяд, като ще ядете, вие разрешавате една задача, която сте я мислили преди десет хиляди години. Преди десет хиляди години вие сте разрешили една задача и днес на обяд тази задача пак ще се поднови във вашия ум. Казвате: „Каква ще бъде тази задача?“ Тогава аз ви казвам, наблюдавайте днес на обяд, като вземете лъжицата или хляба, каквото вземете най-първо – хапка може да бъде или каквото ще ядете, и забележете, наблюдавайте каква мисъл ще ви дойде. Та направете това, колкото от вас сте готови. И втория път ще

изнесете опита си. Няма нищо. Ще изнесете мисълта, която ви е дошла, при първото взимане вече на обяд. Тъй както един учен, като намери един скъпоценен камък или някое друго камъче, като е ходил на разходка, тъй и вие ще донесете едно камъче от този обяд. Това ще бъде един скъпоценен камък. На някои от вас може да ви дойде една мисъл, пък на някои от вас нищо може да не им дойде. Някой, като вземе първата хапка, може да му дойде мисълта, какво ядене ще има втория път. Друг, като вземе първата хапка, може да помисли: „Я да съм сега в някой ресторант, тук обстановката е много бедна.“ Трети може да помисли: „Да съм сега при някой от приятелите си.“ Все така на някой от вас, ако му дойде една посторонна мисъл, ще бъде интересно.

Направете това, да видим на колко от вас ще им дойде наум да схванат и да изнесат тази особената мисъл, която е била преди десет хиляди години. Вие можете да кажете: „Какво ни интересува нас една мисъл отпреди 10 хиляди години, не ни интересува.“ Но питам тогава, онези, които търсят скъпоценни камъни, какво ги интересува, че някой камък преди толкова милиони години е бил заробен в някоя област на земята? И какво го интересува да извади този скъпоценен камък от земята?

Та казвам, за вашите скъпоценности се образува пазар отвънка. Ако ги изнесете, може да ги продадете. А щом ги продадете, ще има и за вас една малка печалба. А щом изнесете една мисъл от вашето минало, вие ще се ползвате, ще я видите и ще увеличите вашия ум с едно богатство. Да мислите, това са все мисли, които ви идват, за разсъждение. Вие казвате: „Празна работа е това.“ Не, това е едно хипнотично състояние. Всяка една мисъл, която може да ви подтикне да мислите, това е едно състояние на един по-висш свят, към който човек трябва да се стреми в живота. Все човек от своето минало трябва да

върви по-нагоре и по-нагоре. Ако един човек не прекрачи малко в живота си, ако той мисли само за своя живот, че животът се разбира и за всички. Животът е един израз на всички същества.

Следователно аз участвам в този живот и все ще има нещо, което да ме разтърси. Ние не можем да не живеем, защото, ако се откажем да живеем, ще умрем. После и за яденето. Всички същества ядат и ако се откажеш да ядеш, ще загубиш своята сила. Що е яденето? Кое е равносилното, когато човек мисли? Какъв процес е той? Защото при отказването да ядеш какво се случва? Човек изгубва своята сила. При отказването човек да мисли какво се случва? Пак имаме същите аналогични прояви. Щом човек не мисли, той става дребен. И ако имате да измерите неговите сили, ще видите, че когато той не яде, той губи и когато не мисли, той пак губи. Когато човек мисли, той придобива и когато яде, той пак придобива. Има паралел между мисленето и яденето. Та, когато ядеш, веднага ще съпоставиш и другия процес – ти трябва да мислиш. А щом мислиш, непременно ще поставиш и процеса, че трябва да ядеш. Щом правилно ядеш, и правилно ще мислиш. И щом правилно мислиш, правилно ще ядеш. Та процесите в природата вървят паралелно.

Има известни процеси, които вървят паралелно. Много пъти хората не теглят паралел между нещата и вследствие на това ние страдаме. Страданието произтича от това, че на правата мисъл не поставяш правото ядене. Не поставяш правилен паралел между нещата, а поставяш друго едно отношение. Тогава веднага ще се яви една вътрешна дисхармония. Например ти казваш: „Може човек да мисли и без да яде.“ Или ако кажеш: „Може човек да яде и без да мисли.“ И двете заключения са криви. Не можеш да имаш горение, без да имаш въглища, да принасяш и да туряш. Горенето зависи от материалите, които имаш и които туряш.

Горението е постоянно превръщане на известни материали. Ако тия материали не се превръщат, горение не може да стане. Горението в дадения случай е превръщане на известни сили от едно състояние в друго.

Сега каква музика бихте турили на тези думи: СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ? Какво значат те? Като ги изпеем, аз ще ви дам едно изяснение. Не знаете ли какво значи СИ? Ти си. СУ на турски значи вода. СЕ на български какво е? СЕ (*все*) ти ли ще се намериш... Иде МЕ, СЕ МЕ, семе. Ти СИ вода и на тебе трябва СЕМЕ.

Идеята е скрита. Всички неща, които са скрити, все имат особени слогове. И слоговете не са поставени в един естествен ред на нещата. Те са поставени в една гама, природна гама. И тя си има тон, а този тон е този. (*Учителят пее тихо и свободно.*) Да пееш без усилие, това е естествено. (*Учителят пее силно думите.*) Можеш да пееш без усилие, обаче, ако измениш тази гама, ще се измени туй отношение на звуковете в гамата „си“. Кажете сега кой беше първият тон? Във философията има една естествена музика. Туй, което ви пея аз, то не е музика, то е само тониране. Най-първо иде тонирането. Едно вътрешно тониране е това, докато ти се освободиш, да станеш съвършено свободен. В пеенето ти се подигаш и се отвлечаш в един свят отдалечен от окръжаващите предмети. Ти се пренасяш и като пееш, ти си доволен от себе си, както един човек, който, като види една хубава обстановка в природата, той се въодушевява и казва: „Хубаво е тук, поетично е да се гледа.“ Така като си попееш, вече туй пеене не си го създал ти, то си иде по един естествен начин само в тебе. Не да те заставят да пееш, но когато ти си един отглас на пеенето, ти пееш, и сам се чудиш, казваш: „Как тъй да пея, чудно нещо. Досега никога не съм

пял тъй хубаво.“

Така и някой път добиваш отглас на мисълта или отглас на доброто. Тъй, без ни най-малко съпротивление, веднага вземаш участие в общата Божествена идея или мисъл. Това е най-красивото в света. В дадения случай това е една музика. И в природата има една такава хубава песен. Астрономите са чували тази песен на небесните тела. Ти, без да подозираш, тия тела пеят. И каква песен пеят. Обаче при това тържество, което има на небето, хората седят тук и казват – животът няма смисъл. Всички горе пеят и тържествуват, а хората тук се измъчват.

Изпейте сега туй, което аз изнях. Е, не можете да го изпеете. Защо? Трябва да сте на същото място, на което съм аз. Като го изкачите, ще го изпеете хубаво. Но и това е хубаво. Та човек никога да не казва: „Аз не мога да го направя.“ За всяка мисъл, за всяка идея, за всяко творчество си има специфично място в природата. Като се поставят нещата на туй място, те стават достъпни и лесни. Щом не съпоставяш нещата, те имат голямо съпротивление и стават трудно. Та затова именно, като мислиш или действаш, трябва да избираш посоката на своето движение. За туй се казва мисли по-напред или първо почувствай. Искаш да идеш на работа, по-напред трябва да помислиш. В колко часа отиват чиновниците на работа сега? (В 8 часа.)

Сега запомнете. Днешното ядене, като седнете за обяд, ще наблюдавате мисълта си, коя мисъл ще схванете или коя мисъл ще ви дойде наум. И втория път ще имаме продължение на тази лекция и общ разбор.

Тайна молитва

*(Учителят вдигна дясната си ръка, ние левите и
излезе.)*

*Единадесета лекция
на Младежкия окултен клас
22 ноември 1929 г., петък, 6–7.18 часа
София – Изгрев*

ПРИРОДНИ ГАМИ В ЖИВОТА (Продължение и разбор)

Тайна молитва

Нали казахме, че ще имаме продължение и разбор тази лекция.

Има една философия, аз я наричам природна философия. Щом дойдете вие до природната философия, трябва да се освободите от всички групели, които досега сте събрали. Дрипели аз наричам – ти си едно дете, расло си, докато си станал един момък на 21 години, ти си съдрал 21 чифта дрехи, гащи, палта, навсякъде съдрани, на лакътя съдрано, оттук протрито, оттам протрито, тъй че ти имаш окачени все съдрани дрехи, 21 чифта обуца, все съдрани. Най-първо си имал малки обуца, после по-големи и по-големи и т.н. Сега, когато казвам, че трябва да се освободите от всичките си групи, те не са създадени по ваш вкус. Каквото е обичала майка ти, баща ти, дядо ти, все по техен вкус е било.

Та казвам, ако ти искаш да прогресиращ, ти трябва да се освободиш от тази идея вътре. Онова, което осмисля живота, това е новото. Не е старата храна, как си ял, но новият плод, който е слязъл от крушата, той е най-важният. Не е сегашното ядене, което ще имате и което няма да ви дадат – и да искате, няма да ви го дадат. Днес готвачите и фурнаджиите са направили стачка. Нали шест гена като работят, имат

право да си починат един ден. Та казвам, в тази природна философия има едно изяснение за живота. Ние говорим за сегашната култура на живота. Хубаво. Култура винаги разбира една права линия. Правата линия аз считам винаги почвата. За да имаш култура, трябва да имаш почва, където да сееш. Нали казват – той има култура. От какво? Култура от растения. От ябълки може да има култура, може да има култура от животни. Имаме култура от ябълки, круши, лозови пръчки. После има култура от разни птици, птицевъдство, хубави петли, кокошки – разни чешити породисти. Има култури от разни прасета, от тия хубавите сръбските с големите уши. Култура от добитък, волове, биволи и т.н. И най-после имаме култура от хора чешити. Т.е. като се каже наука на хората, разбира се една учена култура, морална култура и най-после имаме култура на семейния живот, или можем да кажем още разработване на нашите чувства, мисли и действия. Защото мислите, чувствата и действията така се посаждат, че се култивират. И за да се реализира каквато и да е мисъл, тя си има определено време. В природата, за да опознаете живота на чесъна, колко време му взема? Защото има и култура от чесън, имате зимен чесън, имате и летен чесън. След четири-пет месеца имате вече чесъна израснал. Имате култура от лозови пръчки. Там се изискват три години, за да имате плод. Ябълковите дървета, и те изискват известно време.

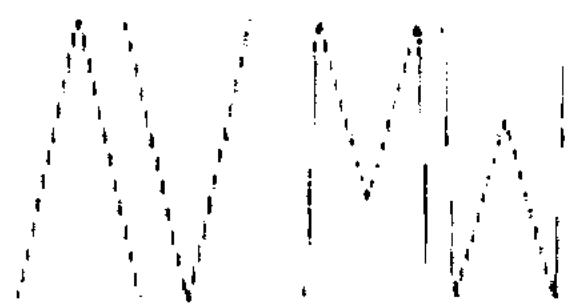
Та трябва да изучавате свойствата на дърветата, на предметите, да знаете за колко време се развиват. И най-после човешките чувства, желания и мисли – и у тях има разнородство, и те имат нужда от известно време, за да се развият. Най-благородните мисли и желания изискват дълъг период, за да се реализират. Ако вие нямате тази истинска философия, вие ще дойдете до едно вътрешно стеснение. Имате известно желание, искате да станете поет, философ,

музикант, че това не е тъй лесна работа. Да станеш философ, това значи да събереш знания из философията на хиляди поколения от миналото, да направите един пълен извод, а не само да ги държите като една изложба. Философията е един синтез на самия живот. Причини и последствия, това е философия. Затова е казано философия на историята, философия на науката, философия на живота на хората. Не е само за да знае науката и причините, но да извадиш известен метод, за да се поправи известно отклонение на известно поколение. И в изкуството, и там има известна философия. Нещо, което ти изработиш, трябва ти сам да го цениш. Не очаквай други да те ценят. Най-първо ти се оцени като човек. Ти сам си направи една оценка. Всеки човек има нещо у себе си, което сам трябва да оцени. И ако човек не може да цени себе си, той не може да цени и другите. Пък и не трябва човек да се преценява. Някой път си туриш една по-голяма цена, но на пазара не ти я дават. В турско време във Варненско има едно село Хайдърджа, сега е село Николаевка. Ако иде някой да си купи масло от селото, ще му искат 4–5 лева. Казват: „Много е скъпо.“ Но той не ти дава маслото в селото. Ти му даваш 5 лева, той не го дава. Той ще тръгне от селото, ще пътува пет часа, ще иде в града и ще го продаде за 2 лева и половина. А там ти му даваш 25 гроша, не ти го дава. Той ще иде в града, ще съдере едни цървули и ще го продаде за 2 лева и половина, ще се върне и ще каже: „Евтино го продадох.“

Питам, защо този културен селянин не иска да продаде маслото в селото за 5 лева, а в града го продава за 2 лева и половина. Някой път селяните са много упорити. Той ще занесе стоката си в града, ще я върне в селото, и пак ще я занесе в града. Така два-три пъти ще върне стоката в село, няма да я продаде. Питам, защо той ще носи маслото три пъти в града и ще го връща в село? Казва, човек трябва да устоява на своята идея. Хубаво, той три пъти носи и връща маслото.

Какво спечели? В него няма никаква философия, в него има просто едно желание да спечели повече. За да спечели, маслото му трябва да има добър пазар, да бъде хубаво и да има добри консуматори. Някой път маслото е хубаво стопено, но е седяло цял месец и е малко гънгранясало. Тогава се е считало за грех да се яде прясно масло. Само децата го ядяха, а възрастните го ядяха топено. Прясното масло нетопено сито не държи, а топеното сито държи. Това подразбира българинът, че нетопеното масло сито не държало.

Има една философия, според която трябва да се прави вътрешен разбор на нещата. Казвате: „Аз искам да бъда красив.“ Но външната форма трябва да съдържа нещо. Какви са качества на красотата? Тя има външни качества. Запример красивото лице, онзи, който е красив, има повече влияние, повече кредит има. Кои са съществени качества на красивия човек? На първо място красивият човек трябва да бъде умен, добър и характерен човек. Тогава неговата красота, която има, ще има цена. А ако той не е умен, красотата му ще стане играчка, пак ще я използват хората, но от тази красота той няма да има никакви постижения, защото красотата сама по себе си е една сила. А ако ти не си умен, не можеш да използваш тази красота или тази сила. Да допуснем, някой иска да бъде силен. Кои качества трябва да бъдат качества на силата? Ти трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и каквото кажеш, трябва да го направиш. Това е силният човек. Във вас трябва да има един синтетически ум, да знаете за произхода на нещата.

Сега какво означава това? От чисто геометрическо гледище това е един ъгъл. От гледище на писмеността у българите това е буквата „л“. Как е произлязло „л“-то? Горе имате един връх, една канара, а долу имате един

извор. На български с „Л“ се пише „любов“, но има и обратното. В западната култура какво означава тази буква? („В“) Тогава в „м“-то имаме две планински вериги, две канари на известно разстояние. И имаме и два планински извора. Какво се образува от извора? Една река. Ако не беше реката Нил, не можеше да се минава за Египет. Следователно реката Нил създаде египетската култура. Сега ако във вас няма една велика мисъл, която да излиза от един център, но не мисъл, която вие можете да създадете... Някой казва – един човек може да създаде култура. Не. Той не може да създаде нищо. Даже съвременните хора не са създали нищо. Нито един народ може да създаде нещо, нито цялото човечество. Човекът, народът, цялото човечество, това са проводници на известни енергии на онази живата природа, те са изразители на нейните мисли. И действително, доколкото един човек е изразител на онази мисъл на природата, на народа и на човечеството, толкова могат да се реализират всичките негови копнежи. И следователно всяко едно наше отклонение от онзи истинския път, от онази истинска философия на живата природа – колкото повече се отклоняваме, толкова повече си създаваме неприятности в живота.

Питам, ако едно дете, което се е разсърдило и върви в разрез с волята на майка си и баща си, какво ще постигне? Даже да допуснем, че е красиво, умно. Нека е даровито, пращат го в университета. То казва: „Аз не искам да се уча, аз сам мога да се науча.“ Искат да го научат да свири, казва: „Аз сам мога.“ Пращат го да рисува, казва: „Няма нужда.“ Пращат го в село да пасе овцете, казва: „Аз овчар няма да ставам. И без овчарлък може.“ Бакалин да стане. „Аз бакалин не ставам, да си губя времето.“ И целия ден детето ходи, играе или на ашици, или на такива пръчици, на джелик. Туй дете като играе на джелик с пръчицата, това е един закон, туй дете не разбира, че този джелик, това е магическата

пръчица. Този джелик, който то подхвърля отдолу, има си философия. Туй дете преждевременно е станало маг. Детето е още на пет години, още не знае да си опасва гащите, а играе с джеликовата пръчица. Казва: „Аз всичко мога да направя, маг ще стана.“ Но в края на краищата то става говедарин. Това значи да учиш наука, и да не разбираш нещата.

Та и вие – ако не знаете какво значи културата, не само да я определите словесно. Щом говорим за култура, ние подразбираме дадени условия, при които човек може правилно да постигне всичките свои желания. Така определям аз културата. Ако ти не разбираш това, ще мислиш, че културата, това са дадени условия, при които можеш да живееш и да се удоволстваш. Или още казано, дадени условия, при които ти можеш да фалираш. При сегашните условия се явява една вътрешна борба, вие сега се учите, свършвате най-първо отделенията, гимназия и най-после свършвате университет и се готвите за някаква професия. Или може да вземете някоя от свободните професии. Някой от вас ще постигне нещо, ще стане чиновник. Друг и чиновник няма да стане, ще стане земеделец. И в края на краищата вие остарявате, ставате на 50–60 години и умираете като пенсионер, ако ви пенсионираат, а някои от вас умират като земеделци, лекари.

Питам, ти като умреш като пенсионер, професор, свещеник, проповедник или лекар или ако умреш като някой земеделец непенсиониран и ти направят паметник, питам, какво се постига? Какви са постиженията, ако ти си пенсиониран или непенсиониран? Постиганията са, че онзи, който се е пенсионира, не се е трудил много. Все таки е очаквал да му дадат малко водица. Единият живее с вярата на установения ред и порядък на света, все таки отнякъде ще дойде нещо и той е спокоен, а другият не може да разчита на народа, а разчита на някаква си идея, на Господа разчита. Но той все повече се безпокои. Единият е по-фасонлия, има фасон, че той

е почитан, а другия като го гледат, казват – този човек не може да постигне нищо. Той не е пенсиониран. Този е установеният ред на нещата.

Питам, колко хора има в света, които са установени и пенсионирани? Защото онези животни, които са пенсионирани, хората въобще обичат пенсионираните животни, щом едно животно е пенсионирано, то е добре угоено и него го водят на касаницата и го заколват. А щом едно животно не е пенсионирано, те го оставят настрана. Щом едно дърво е пенсионирано, значи има приход, веднага туй дърво го заградят, пенсионират го, оберат го. Питам, ако тебе всяка година те пенсионират отвънка, ти какво печелиш? Прочуваш се, почват хората да правят породисти ябълки, по един килограм ябълката и всички вестници пишат, че еди-коя си ябълка е хубава. Питам, какво се ползва тя, че целият свят пише за нейните породисти ябълки? Това не е за обезсърчение. Ще кажете: „Как трябва да се живее?“ Трябва да знаем да правим добър извод на нещата в света. Ти се раждаш и трябва да имаш една определена идея, какво можеш да постигнеш. Като ябълка какво можеш да постигнеш? Да раждаш големи плодове. Като един вол какво можеш да постигнеш? Да имаш хубави рога, здрави мускули, да можеш да работиш. И след като си работил толкова години, какво си достигнал? Какво ще добиеш? Аз тегля същия паралел. Ти си един богат търговец, хванат те и ти наложат един голям дълг, станеш гарант за 20 хиляди лева. И ти през целия живот все изплащаш. Ял-не ял, ти все изплащаш. И 20 години след като изплатиш този дълг, какво си спечелил? Казват ти: „Трябва да платиш.“ А онзи, за когото си станал гарант, не иска да знае, казва: „Той има, нека плаща.“ Даже не иска да знае за тебе, че ти страдаш. Казва: „Хубаво, че го хванах, той е мазничък, нека плаща.“

Питам, след като си платите тия 20 хиляди лева

и си заминете за другия свят, какво сте спечелили? Ще дойдат тебе да утешават, че за онзи свят си спечелил. Може да си спечелил за онзи свят, а може и нищо да не си спечелил. Сега, ако някой каже, че той е спечелил за онзи свят, ти черно на бяло имаш ли? Тогава няма ли да се намерите в положението на онзи шоп, който е продавал своето масло скъпо, но из пътя отиват двама апаша, пазарят маслото, дават му една трета от парите и една забележка на шопа, че да иде той при едикой си свещеник, той ще доплати. Шопът повярвал това, дава маслото и отива. Към село Княжево е било това и дава книжката на попа. А в книжката пише: „Дядо попе, този човек е малко болен, чети му една молитва и затова ви плащаме 30 лева.“ Шопът пита попа: „Прочете ли, дядо попе?“ Четох. Завежда го той в църквата, турга си епитрахила и чете. Онези апаша задигнаха маслото, в ума на шопа е да си вземе парите. В ума на свещеника е, като му чете, да се излекува. Шопът казва: „Слушай, дядо попе, тази работа с четене не става, ами си плати. Ще прочета още малко.“ „Добре, можеш да четеш още.“ После казва: „Тази работа няма да стане, трябва да платиш.“

Та казвам, ние, съвременните хора, се намираме точно в положението на този шоп. Тебе ти четат на главата отгоре, ти усещаш – с четене тази работа няма да стане. И с туй разбиране, което имаме за живота, няма да стане. Запример вие, младите, какво мислите да постигнете? Питат сега, какъв е онзи свят? Не знаем има ли живот, или няма след смъртта. Бог знае. Тази идея поне за вас трябва да е ясна. Това е най-реалното нещо. Че онзи свят, това е този свят, в който живеем. Та вашите чувства кой ги е видял досега? Та и вашата мисъл, с която вие живееете, кой я е видял? Ще кажете – вие. Ами вашите постъпки кой е видял? Та и външната форма на вашите постъпки кой е видял? Че вие всички живееете в онзи свят, света на невидимото. Вие имате някаква фантастична мисъл.

Ще кажете вие – любов. Кой е видял любовта? Позачервило се лицето или станало по-деликатно, и кажат – влюбил се той.

Та що е духовният живот? Туй, в което сега живееш, то е духовният живот. Защото, ако твоите мисли не се въплътят в твоя живот, какво ще разберете? Та затова именно казвам, реалното, това е онзи свят. А този свят е само форма на онзи свят. Вие искате да излезете от този физически свят. Вие считате, като че има една граница някъде и се намирате като пред едно перде и мислите, че като се вдигне това перде, ще видите онзи свят. Онези хора в онзи свят са много културни, вие искате да идете в онзи свят. Ако един вол пожелае да влезе в културата на хората, да влезе в училището на хората – представете си най-хубавия вол, един млад момък и този вол иска да следва, кой професор ще го приеме? И да покаже акредитивните си писма и да каже: „Господин професоре, аз искам да следвам“, кой би го приел? Всички вие имате едни възгледи. Тия възгледи, с които сега живеете, имат валидност само тук, върху почвата, на която сега живеете. И ако вие минете при други условия, туй, което сега знаете, там няма да ви бъде необходимо. Туй знание, което сега имате, няма да ви помогне. И вие ще се намерите в положението на онзи английски лорд, който отишъл да направи едно корабосветно пътешествие с дъщеря си, но случва се тъй, че корабът се разрушава и те със слугата си били изхвърлени на един остров. Там слугата станал господар, а той и дъщеря му станали слуги. Десет години лордът и дъщеря му работили, а слугата ги учил. След като се върнали в Англия, дъщерята и лордът пак вземат първото си положение, а слугата станал пак слуга.

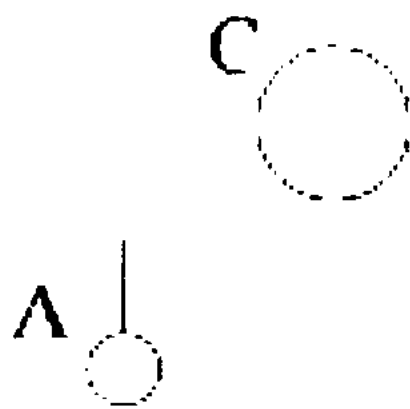
Всичка трябва да имате нещо реално в себе си. Едно убеждение, върху което да почива целият ваш живот. И задавали ли сте си вие въпроса, какъв съм аз

като човек? Какъв съм аз всъщност? Като умра, къде ще ида? Ами ако обеднея, къде ще ида? Какво ще стане? Взemi предвид всичките положения: ако стана богат, ако стана милионер, ако стана философ, музикант, какъв ще бъда аз? И при всички тия положения не трябва да се изменяш. Философ ли си, философ трябва да бъдеш. Музикант ли си, музикант трябва да бъдеш. При каквито и положения и да бъдеш, в тебе трябва да остане туй реалното, на което всякога да разчиташ. Защото знанието в дадения случай, то е една греха, с която човек трябва да се облече. Ако вие дойдете след хиляди години на земята, от сегашното знание, от сегашната култура, от навиците на хората вие ще намерите толкова малко.

Питам, какво ще се ползвате, ако дойдете след хиляда години със сегашното разбиране и култура, какво ще се ползвате? Представете си, един български гъдуларин отиде в Европа със своята гъдулка, със сегашното свирене и със своята българска песен и там даде концерт на съвременните музикални общества? Питам, как ще го посрещнат? Мислите ли, че ако той пее от обикновените песни, че европейците ще се възхитят? Те ще кажат – народните български песни са неразбрани песни, неразбрана музика. Тя е частична музика и произтича от останали религиозни песни, от една стара култура. Ако вие вземете едно парче от Бах, а то всъщност представлява цяло едно парче. Вземете българската народна песен „Стоян маме си думаше“. Е, какво си думал? Докога маме, аз момък ще ходя? Но това е една религиозна песен, внесена в живота. Това е една религиозна песен, а българите са я взели. Но след като Стоян се ожени, пита майка си: „Докога ще ходя?“ Докато той е момък, той е спретнат, калпакът му е закривен, цървулите са завити с бели навои, мустачките наредени и когато майката разреши въпроса, че Стоян няма все да ходи и след като Стоян се ожени, цървулите не са тъй навити, калпакът не е

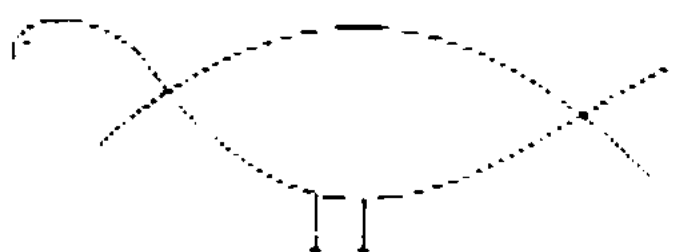
накривен. И той намира едно противоречие между младия живот на свободата и сегашния. И той не може да изрази туй противоречие. Той се намира на едно противоречие със себе си и казва – животът е такъв, неразбран е животът. Жената това-онова и му казват – всички жени са все усойници, но по-малко хапе. Утешават го. Жената е усойница, а мъжът е усойник. Това не е никаква философия. Тази дума „усойница“ не разрешава въпроса. И той е усойник. Те казват: „Ти го хващай близо до главата, да не те хапе.“ С това не е разрешена никаква философия. Казвате, да повярва в Бога. Защо да повярва? Казват, ако има Господ, човек губи ли нещо? Значи печели. Пък ако няма Господ, той пак не губи. А ако има Господ, той ще спечели. Че ако аз живея, че после изгубя живота си, не е ли това загуба? Защо ще вярвам аз, че ще умра? Ако всичко това, което аз съм спечелил и го изгубя, не е ли това загуба? Загуба е. И затова те поддържат. Ако ти вярваш и има Господ, добре е, ти ще спечелиш. Пък ако няма Господ, ти пак нищо няма да загубиш. А някой път ще изгубиш толкова, колкото ще спечелиш. Философията не се разрешава така, има ли Господ, или няма. Това е една математическа задача. И как ще я поставите вие от причини към последствията.

Питам, това семе А без слънце може ли да излезе навън и да порасне? Или другояче казано, земята без слънцето би ли влязла в някоя система? Следователно за живота на земята ние вземаме слънцето. И за появяването на който и да е живот, тъй както ние съществуваме, то си има една първична причина и ние, които живеем на тази земя, мязаме донякъде на тази първична причина. Но това е за онези, които разбират. Това е философия. Че съществува Бог, най-голямото доказателство си ти. И ако ти сам не повярваш, никаква друга философия

не е в състояние да те убеди. Защото, ако може някой да те убеди, друг ще може да те разубеди. Туй, в което хората могат да те убедят, това не е никакво убеждение. Туй, което ти носиш сам по себе си, ти можеш да го срещнеш в хиляди противоречия, но ти не можеш да се откажеш от тях. Това е истинската реалност. Реалността е да срещнеш всевъзможни препятствия. Туй, което ти препятства и което мъчнотиите не могат да сломят, това е животът. Туй, което при най-големите противоречия и мъчнотию остава, на него ти можеш да разчиташ. А това, което може да се изглади отвсякъде, то е придобито отпосле. Значи всеки един от вас трябва да се осланя на една идея. И вие от тази идея ще започнете.

Какъв трябва да бъде досетливият човек? Да вземем пример. Кое е онова, което дава характера на тази птица? Главата и краката. Следователно на всяка идея, ако ти махнеш с ръка главата и краката, тя няма да има никакво изражение. На тази идея ти ще

и туриш един източник, едно начало. Туй начало няма да го търсиш у хората. Всеки един от вас може да има най-малкия опит. Бог не е една реалност недостъпна,

тя е достъпна и всеки един от вас може да има най-микроскопическия опит. Колкото за Бога и тази идея, ти ще направиш най-малкия опит, няма да направиш най-големия опит. Като се убедиш в тази идея, ти ще поискаш в себе си един малък опит. И като ти дадат тия същества този опит, ти трябва да го туриш като една муска, от която ще зависи цялото твое щастие. И този опит трябва да го чувстваш за хиляди и хиляди години. Каквито и други доказателства да ти дадат, те спадат към друга категория.

Да допуснем следния опит. Ти си беден, не знаеш английски, но опитваш Бога. Намираш се в Англия, да

кажем, ти си гладувал три дена, но най-после иде при тебе един човек, потупа те по гърба и те пита: „Говорите ли английски?“ „Българин съм.“ „Кога дойде в Англия?“ Пак казваш: „Българин съм.“ И този човек те отмине, но усеща се той, интересува се за вас и иска да намери един преводач, да се разбере с тебе. И намира, че ти си българин. Взима и те нагощава хубаво, дава ти средства да се върнеш в България, не те остава в Англия. Че това не е ли един опит за тебе? Кой е заставил този англичанин да се спре при тебе в дадения случай и да ти помогне? Ако този опит не може да ти послужи като едно доказателство за тебе от Бога, ти да го приложиш в живота си като една магическа сила. Опитността на човек седи от интензивността на неговата вяра. Има само един момент, дето хората не сполучват. Той е следващият. Ти очакваш нещо, то вече приближава, остава само още един момент, но ти се усъмниш и веднага туй, което ти желаеш да получиш, то си замине и ти го загубиш, няма да го получиш. Най-малкото съмнение, и ти отлагаш реализирането на каквато и да е мисъл. Аз говоря за вътрешното съзнание. Щом ти се поколебаеш в себе си, в онзи принцип на живота, ти ще го изгубиш.

Това е така, както и онези деца, които играят на топка. Ако ти можеш, както върви топката, и ти да я хванеш, ти си спечелил топката. Ако ти я изпуснеш, ти си изгубил играта. Защото играта седи в хващането на тази топка. Също така ти можеш да се поколебаеш в науката и да я изгубиш. Дойдеш донякъде, учиш-учиш и кажеш: „Не искам да следвам повече.“ И в музиката, и в изкуството стават тия неща. От този момент зависи да се прекъсне цял ход на живота. А ако устоиш пак, от този малък момент зависи твоето повдигане. Аз мога да ви приведа и ред други такива примери, дето видни такива египетски учени са завзели едно високо положение. Хубавото на живота зависи от момента, в който ти не си се разколебал. От това зависи твоето

подигане. Не да станете велики, но да постигнете копнежите си.

Та казвам, всички вие трябва да бъдете хора не на науката, но хора на убеждението. Да имате едно свещено убеждение вътре в себе си. Да знаете, че сте човек. Пита ме някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ Ела ми на гости. Е, ти какво мислиш за онзи свят? Ела да си поприказваме малко. Че онзи свят съм аз. Аз като го гощавам, като му покажа какво е услуга, това е онзи свят. Ти като идеш при ангелите, че те постъпват както аз постъпвам. Каква е обходата на един ангел? Нали казват – а, той е отличен човек. В какво седи отличието на един човек? Най-първо, като те погледне, ще се поусмихне малко, ще ти каже една блага дума. Това е един поздрав. Ако ти идеш, как ще те посрещне един ангел? Че ти като идеш при една крава, и тя ще те посрещне по същия начин. Мен са ме посрещали кравите, тъй както хората. Кравата ще си вдигне главата, ще се приближи, като че се поусмихне малко и почне да ни ближе ръката. Тя след като е яла трева, усеща, че на моята ръка, на потта ми, има малко солчица, приятно ѝ е. Тя е дойна крава, напрацляла е, казва: „Муууу, дай ми малко солчица, а ти вземи от моето мляко.“ Че тази крава иде при мене, не е да хукне да бяга, но иде близо при мене и ближе ръката ми. Че това е едно благородно чувство. Дойде един човек при нея, обезсърчил се в живота, тя казва: „Не бой се, ще се уреди работата, добър е Господ.“ Говори ти тя. Това е същото нещо, само че по друг начин. Ако ти отидеш на небето, един ангел и той ще ти каже същото нещо, ще ти каже нещо насърчително. Тогава какво излиза? От най-малките същества до човека всички постъпват по същия начин, само че размерът е различен. Как ще постъпи един ангел спрямо вас?

Сега вие като млади какво очаквате? Запример един от вас, който ви обича, каква е идеята във вашия

ум? Онзи, който ви обича, когото вие чакате, вие все искате да бъде или някоя княгиня, или някой княз. Такива са вашите идеи. Княгинята, това е една велика идея, възвишена и благородна. Питам тогава, как ще ви посрещнат вашият княз и вашата княгиня? Нали имате идея. Кой от вас би ми казал каква е идеята. Или другояче ще поставя въпроса. Представете си, че вие сте княз или княгиня. Как ще посрещнете този, който ви е очаквал като идеал? През всичкото време той ви е почитал. Как ще го посрещнете? Сега вас ви е срам да се изложите. Ще знаете, срам има само в престъплението. Срамът, това е едно благородно чувство. Ти се боиш да не би да постъпиш, тъй както не трябва. Срамът е една спирачка. Срамуваш се, да не би да кажеш нещо повече. Някой път казваш: „Засрамах се, казах нещо, което не трябва.“

Та казвам, онзи който иде открай света вас да посрещне, как ще го посрещнете вие? Когато вие говорите за любовта, защо не я вземете така? Защо я взимате винаги едностранчиво, само в една форма? Представете си още любовта, че вие отивате към вашия баща. Князът, това е вашият баща. Този баща ви е пратил в странство и след десет-петнадесет години вие се връщате. Баща ви е устроил цял един пир заради вас. Или майка ви е това, или братята ви, всички, които ще ви посрещнат, са все князе. Разни форми може да вземе любовта. Не си представлявайте само тази обикновена форма на любовта. Представете си я именно в най-възвишената форма. Ако вие нямате тия възвишени идеи, защото, когато мисълта е силна, от невидимия свят тия възвишени същества поддържат тези мисли. Има един закон: ако вие влезете да изучавате окултните науки, там ще ви кажат много правила, но аз ще ви кажа едно най-елементарно правило, микроскопическо правило е то. Има и други правила – почетни са те, но са много скъпи и нищо не може да се постигне.

Любящите души в света са във връзка с

невидимите същества. Щом вие имате една идея, която вие обичате и в която вие вярвате, всички тия любящи души в света идват и всеки притуря по малко, по малко като на една сватба. Всички те дават един малък подтик на вашата идея да се реализира. И когато дойдат милиони такива същества, те веднага подигат туй малкото, което е във вас. И това малкото, което е у вас, в което вие вярвате, тия любящи души ще го засилят. Те ще дойдат откъдето и да е. Ангели да са, херувими, серафими, архангели, те пътуват бързо, не им взема много време. За тях ще вземе само две секунди, те ще дойдат, ще ви видят и ще ви поздравят. Ще дойдат един, два, три, четири, пет. Ще се подигне цялото небе, всички тия възвишени души работят с тебе, помагат ти. Че любовта, това е една колективна работа. Любовта е свещена. Но усъмниш ли се ти в това, те ще почнат да те оставят един по един и ти ще останеш сам и ще почувстваш в живота си една празнота. Тези души казват: „Поколеба се той. В голямата истина се поколеба. В голямата истина не вярва, а в малките истини, в тия дребните всички вярват.“

Да вземем от съвременната наука, по какво се отличава златото от среброто? Има съществена разлика между тях. Вие разложили ли сте златото, да видите как са устроени атомите на златото, какво отношение имат? Цял живот е това. Всички тия атоми, йони, събрани в едно, те имат един живот помежду си. Цяла една особена, уредена култура е това. Те са все живи същества, разумни и резултатите на тяхната култура се нарича злато. Това, което за тях нищо не струва, като излезе, то се втвърдява, и ние го считаме за злато. В това злато има живот вътре. С хиляди и милиони същества се движат там, вътре. Те там живеят. И с хиляди години златото расте и се развива. Когато аз кажа, че трябва да имате злато, подразбирам – от тия разумните същества, които образуват

златото и помагат да го имате в себе си. Това да ви бъде един подтик. И когато съвременната химия говори за елементи, подразбира тия елементи. Аз разбирам туй разумното същество в природата, на което елементите са най-външният израз.

Следователно, ако ти вярваш, че твое то тяло е разумно, че мозъкът ти е разумен, всичко, което имаш, е живо и разумно, ти ще имаш резултат. Но щом ти не вярваш, ти ще се освободиш от тия разумни същества и ние ще имаме, дето го казват, закона на умираването. И в този смисъл, както вие разбирате живота, това е една аномалия. Че ще се промени тялото ви, то е друг въпрос. Правете разлика между смърт и промяна. Аз бих желал вие, младите, да сте млади, но мнозина от вас ви виждам, че сте млади остарели. Аз считам един човек благороден, страда той, има нещо, което не е постигнал, вътрешно страда, да каже: „Дежурен съм днес.“ Ти носиш известно страдание, чуждо е то, то не е твое. Ти по закона на симпатията носиш това страдание. Ти нито си съгрешил, нито нещо си направил, но ти го турят на гърба. От Михалаки Георгиев има един разказ за онзи шоп, който бил в Цариград и му дали 40 дена отпуск. Казали му: „Ако не дойдеш навреме, ще те бесим.“ Той ял, пил, закъснял, ще го беси царят. Почнал да се моли на Господа да му прати едно конче, да може да стигне навреме в Цариград. Вижда той – отсреща иде един еничар. „А, – си казал – ето, кон имам.“ Обаче като приближил, този го накарал да носи едно малко конче на гърба си. Михалаки Георгиев прави извода: Господи, аз ли не можах да се помоля, или ти право не ме разбра? Този човек не е постъпил както трябва. Философията, която Михалаки Георгиев дава, е едно приспособление, което няма приложение. Аз ли не можах да се помоля както трябва, или ти не ме разбра? Второто положение – Господ няма какво да разбира. Щом една молитва отива при Бога, Бог ще разбере. А щом една молитва не отиде при Бога, какво означава

това? Че Бог не е разбрал? Не. Щом една твоя молитва не отива при Бога, тя не е молитва. Молитвата има само един израз. Ако е молитва, тя всякога отива при Бога. А това, което не отива при Бога, това не е молитва. Защото молитвата е един свещен акт на човешката душа. Молитвата има винаги един израз, тя няма два израза. Всички молитви отиват до Бога. Това, което е молитва, то отива до Бога. Кое то не е молитва, не отива до Бога. Та Михалаки Георгиев внася тези думи в устата на шопа, но това е негово разбиране. Шопът казва: „Аз ли не знаех как да ти се помоля, или ти не ме разбра.“

Питам, този турски делибашия защо е накарал този българин да носи това конче на гърба си? Всъщност не се знае дали този пример е същински, или е една измислица. Кажете ми, този разказ на Михалаки Георгиев по същество верен ли е? Или е едно съчетание, както един художник? *(Близо е до вероятността.)* Само че този шоп, освен че няма да иде навреме, но закъснява още повече, защото носи кончето на гърба си и работата му се спъва. Да приложим тогава този разказ. Питам, трябваше ли този шоп да върви по този път, по който делибашията върви? Не трябваше да върви по царския път, защото всички разбойници все по царски пътища вървят. Та, като тръгнеш в живота, не вземай царския път, но вземи твоята пътека. Ти после пак ще излезеш на царския път, но позаобиколи малко. Царският път не е всякога най-спасителният. Спасителен е донякъде, но общото правило е така.

Сега тази лекция ще оставим и ще продължим следващия път. Това е само един разбор на природните положения в живота. Или разбор на първите числа от 1 до 10, после от 1 до 100. Това са неща, които вие трябва да знаете и да прилагате в живота си, понеже, ако не ги знаете, вие ще прекарате живота си, тъй както другите хора го минават. Да се прекара един план, значи да се прекара една река, от която никой да

не се ползва. А закон е в природата: ако една река минава оттам, откъдето не трябва, за тази река няма бъдеще. Няма закон за нея. Тя ще пресъхне. Но ако тази река минава през една долина, която е окичена с дървета, тия дървета ще ѝ се отплатят, ще ѝ придадат притоци. А ако тази река минава през камъни, тя ще замяза на пустиня. Реката трябва да мине по своя път и местността ще ѝ се отплати. И човек трябва да прави добро. Той трябва да бъде като един извор, той не трябва да щади минаващите. Казва: „Направих една погрешка.“ Казвам, ти не се колебай. Каквото изкуство имаш, впрегни го на работа. Гледай да приложиш на твоего изкуство още нещо, за да имаш всякога общение с ония разумни души. Не се отделяй от Божествения организъм. Ти казваш: „На мен не ми е добре.“ Ти всякога постави така: моят живот е тъй добър, както животът на всички други. Моят живот да бъде като другия и да бъде за полза на онези, които също като мене работят. И едновременно да бъде в съгласие с техния и да бъде за полза на по-долните. Тогава си във връзка с по-горестоящите от тебе разумни души. Щом се отвориш за тях, и светът ще се отвори за тебе. Законът е такъв. Цветът трябва да се отвори, и тогава слънчевите лъчи ще влязат. А щом този цвят не се отвори, какво ще стане? Няма да цъфне. А щом цъфне, той ще има плод. Тогава ще има други отношения между хубавите образи, връзка ще има.

Та вашите убеждения, които имате, са затворени. Вие имате някое благородно желание, но свиеш се тъй. Не питай какво ще стане с него. Ще се отвориш. Ама какво ще стане? Ще цъфнеш. Като цъфна? Като завържеш, ти не мисли: „Мога да окапя.“ Ще мислиш за узряването. Ти трябва да изникнеш, трябва да цъфнеш, трябва да узрееш, но и за това не мисли какво ще стане.

Като узрееш, ще влезеш в някой царски двор, на царската трапеза и там ще вкусят твоята благост. Пък ти ще кажеш: „Колко са хубави тези уста, които

ме ядат.“ Че вие не сте ли влизали в устата на някой княз или на някоя княгиня? Че това е реалното. Ако ти не можеш да влезеш в устата на един княз и ако той не може да те сдъвче, какво ще опиташ тогава?

Та казвам, кое е реалното в света? Реалното не е само да започнете. В реалното има една черта, тя седи в това малкото, постепенно се разгорява, разгорява и няма край. Да кажем, това малкото семенце, като се разгорява, разгорява стане едно растение. Най-първо е тревица, после едно малко цветенце и един голям бор. Като достигне до върха си, туй растение пак се смали, стане едно животинче, една малка микроба, после пак се уголеми. Стане един копой, слон и като достигне до крайния предел, стане човек. И човекът като дойде до края си, какво ще стане? Един ангел и т.н. Ще кажат: „Къде ще му иде краят?“ Краят му е там, където е началото му. Край и начало, това са двете точки на една реалност. Не считай краят, че е някъде далече, а началото е на друго място. Ето къде е разрешението. Ще ги съединиш, ще направиш правата линия. А правата линия е там, дето двама души могат да си подадат ръцете. А там, дето ръцете не се достигат, това е кривата линия. За мен правата линия е една мярка. Това са фокуси в живота. Като се поставиш на този фокус, всичко е възможно. И да пишеш, и да рисуваш, каквото и положение да вземеш, ти ще бъдеш разбран. Не се ли поставите на точката А, вие всякога ще бъдете чужди.

Следователно А или В, това са фокуси, точки на онова Божествено разбиране. И
А В когато говорим за морал, разбираме правата линия или две точки, дето хората могат да се разберат. И това е приятното. Разбират се и тръгват двамата един път: един пише, един свири, но и двамата се разбират. Щом тази линия се измени, и отношенията се изменят.

Та казвам, ще дойдете до тази природна философия на линиите. Вкъщи ще си турите една права

линия и ще знаеш какъв е смисълът ѝ. Ще кажеш: „Това е максимата, с която се мерят нещата.“ Аз я наричам свещената права линия в живота. А кривата линия, кръгът, наричам свещения кръг на реализирането на плодовете на правата линия. Защото, когато в тази права линия двама души се разбират, като тръгнат двамата от тия точки в друга посока, те образуват една крива линия. Това е реализирането на нещата в нашия свят. И всяка една наша мисъл образува една крива линия. И човек в себе си мяза на една елипса, която е слязла отгоре и сега върви нагоре. Щом се съедини тази жичка, той ще тръгне за онзи свят. И тогава тази жичка, узрелият плод, елипсата се съедини и от невидимия свят го откъснат. Ще го турят в една паница. Това е човекът. Той трябва да мяза на един плод. И Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Това е казано символично, но то съдържа една мощна идея. Една малка идея, но която се разраства. Има една идея в живота, върху която трябва да се реализират всичките ваши бъдещи копнежи за едно велико, далечно бъдеще.

Закон е: туй, което наричаме свещено, то не е отвънка, Бог не е отвънка, но онзи, на когото ние сме представители, или ние сме едно представление на неговата мисъл. В света ние сме носители на Божиите мисли. И ако ние сме верни на неговите мисли, той ще ни подкрепя. Но ако ние живеем само заради себе си, ни глас, ни слушание, и той няма да ни подкрепи.

Казваш: „Защо ще живея?“ Ще живееш за онзи, който те е създал, който те е родил. Ти можеш да бъдеш израз на Божественото. Ще работиш с чука си и ще кажеш: „Божественото работи в мене.“ Свириш, ще кажеш: „Божественото свири в мене.“ Пишеш – Божественото пише за тебе. Растеш – Божественото в тебе расте. Радостен си – Божественото в мене е

радостно. Скърбиш – Божественото в мене разрешава една задача. И като дойде скръбта, със скърбите си ще играеш. Подрускай я малко на гърба си, тя ще се зарадва и вече престава да е скръб. Ако имаш десет скърби, като ги поносиш един километър на гърба си по Божественому, с това рускане всичките скърби изчезват, и ти пак ще станеш радостен. И затова Христос казва: „Аз пак ще ви видя и вашата скръб ще се превърне на радост.“ Досега нищо още не сте научили. Работите съвсем се объркаха. Но моята цел е да объркам работите. Аз да ви кажа сега. От това излезе айрана, а маслото ще извадим, от него ще направим баница, точено, полято с мляко. И втория път ще дадем един банкет.

Станете сега.

Често вашите идеали мязат на моята цигулка. Аз я донесох да свиря, но не свирях. Но и цигулката ми, и тя помага за лекцията.

„Бог е любов, Бог е мъдрост, Бог е истина. И Божията любов, и Божията мъдрост, и Божията истина пребъдват в нас.“

*Дванадесета лекция
на Младежкия окултен клас
29 ноември 1929 г., петък, 6–7.25 часа
София – Изгрев*

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ РАЗБОР ВЪРХУ ПОЛОЖЕНИЯТА НА НЕЩАТА

Тайна молитва

Колко букви има в българската азбука? (31). Има един нов начин на разсъждение. Вие не сте обърнали внимание да проследите, и всички сте следвали по философия. Кажете ми, могат ли нещата да се увеличават и да се намаляват? (*Едно житено зърно, като се посее и израсне, то се е увеличило.*) Добре, вие казвате: „Нещата се увеличават.“ Но за да се увеличи това житено зърно, тази материя откъде е взета? (*От слънцето.*) Тогава, щом туй житено зърно се е увеличило, слънцето се е намалило. Щом казвате, че земята черпи сили от слънцето, тогава и аз казвам: ако житеното зърно се увеличава, слънцето се смалява. Ако това са известни хипотези, ние допускаме, че става така, а как е всъщност, ние не знаем. Сега дали всъщност житното зърно се е увеличило, това е още въпрос. И дали слънцето се смалява, и това е въпрос. Външно е така. Видимо ние виждаме, че слънцето се увеличава и смалява. Туй същото явление ние имаме и с другите предмети. Ако ние отдалечим известен предмет или го поставим на известна дистанция, при далечно разстояние, то той ще се види малък. Пък ако ние се приближаваме до предмета, ще видим, че той се увеличава. Но всъщност увеличава ли се предметът или намалява? (*Не.*) Тогава и при житното зърно законът

е същият. Ако ние казваме – житото се увеличава, това ще бъде само една привидност. Сега тук може да има една софистика, можем да извадим логически едно криво заключение.

Но тия знания, които сега имаме, ние трябва да ги пресеем, да видим колко от тях са верни. Запример ние казваме – човек расте, а след това казваме – той се смалява. Тогава какво разбираме ние под думата „растене“? Туй растене механическо ли е? Защото, ако е механическо, какво става? То все ще се увеличава. Да се увеличава теглото, това ли се разбира? Сега ние говорим за правата мисъл в живота. Какво разбирате вие под „правата мисъл“? Разбирате ли някое морално качество на правата мисъл?

Сега, ако приложите каквато и да е малка част в блюдото от едната страна на везните, теглото ѝ ще се увеличи. Но под увеличение разбира ли се растене? Въобще какво се разбира под растене? Да ви представя туй математически.

Когато между две единици, да кажем, 1 и 2, няма никаква вътрешна връзка, но те се събират, какъв е този процес? Значи, когато няма вътрешна връзка, а се събират две величини, връзката е механическа. А когато има между тях връзка, събирането е органическо. А когато има връзка, има и разбиране между двете неща, тогава имаме механическо, органическо и психологическо събиране.

Следователно, когато между два предмета няма никаква връзка и те са поставени на едно място без никаква цел, това поставяне е механическо. Но те са турени с някаква цел. Сега ние не знаем каква е целта. Можем да си предполагаме. Да кажем, едно кило захар и едно кило смокини са оставени на един камък, в две кесии са турнати те. Вие не знаете кой ги е оставил. Може някой да ги е забравил, може да има и други, по-дълбоки причини. Ние можем да си правим разни

предположения. Може да е лицето Х, което е оставило кесите 1 и 2. Ако ние можем да разгадаем причините за оставянето на двете кеси, ние разсъждаваме правилно. Ако не можем да разгадаем, нашата мисъл не е права. Ние не сме прозорливи, не сме учени хора.

Сега да се повърнем към думата „увеличение в природата“. В съвременната наука нямат едно правилно философско разбиране, какво се разбира под еволюция, или увеличение на материята. Защото всъщност от чисто философско гледище тази първична субстанция, която изпълва вечността, тя не може нито да се увеличи, нито да се намали. Следователно абсолютната вечност, която съдържа тази субстанция в себе си, от която всичко се строи и която всичко съдържа, тя нито се увеличава, нито се смалява. Защото, ако се увеличи, значи липсва ъ нещо, трябва да черпи отнякъде нещо. Още значи – на вечността може да се придаде нещо. Ако пък вие можете да отнемете от нея нещо, следователно тя е пак ограничена. Два процеса има. Тогава битието не би било реално. Защото реално е това, което нито се увеличава, нито се смалява. Следователно вие не можете нито да му отнемете нещо, нито да му придадете нещо. Сега вие може да си зададете друг въпрос: защо така трябва да разсъждаваме? Защото всички други пътища, по които вие можете да разсъждавате, са относителни или отрицателни и ще ви изкарат до една лъжлива философия. Докато вие може да се занимавате с величини, на които може да отнемете нещо или които можете да увеличите, вие нямате никаква реалност, никаква стабилност в живота и всякога вашата работа може да се измени.

Да допуснем, някой от вас е неразположен към някого, но той дойде и ви даде една хубава ябълка. Като ви я даде, веднага вашето настроение се измени. Значи той е вложил нещо в ябълката и вие си изменяте мнението за него. Казвате: „Аз мислех, че той е лош,

но той бил добър.“ Защо е добър? Понеже ми каза една сладка дума, дал ми е един подарък. Или казвате: „Той е лош човек.“ Защо? Задигнал нещо от вас. Това е все едно. В дадения случай вие сте първата единица, имате 1 и 2 и двамата сте в едно механическо състояние. Това е едно спящо състояние, когато човек не мисли за себе си, в смисъл те спят и двамата. Но да допуснем, едното в природата се събужда най-първо. Като се събуди, нему му идва наум нещо физическо. У него се зароди желание и той даде нещо на числото 2, то спи още. Едно идва и остава там, числото 2, след като се събуди и намери кесията, но понеже няма нищо общо с числото 1, то се чуди, казва: „Откъде дойде това?“ Но понеже те нямат никакво отношение, числото 2 не знае за единицата, макар че са били на едно място. И то почва да мисли откъде е дошла кесията със захарта.

Питам, какви заключения ще направи числото 2? Сега моите разсъждения в дадения случай. Сега, тъй както ви гледам, ето на какво мязате. Един професор разправял на една котка за произхода на сиренето. И тя седяла на стола, той ѝ разправя как млякото иде от кравата, как са го подсирили. А тя му казва тъй: „Дай да си похапна от него. А защо трябва да ми разправяш откъде е дошло сиренето.“ И вашата работа сега мяза на това, вие казвате: „Що ни интересува да ни разправяте за произхода.“ Котката не знае за този произход. Сиренето е един резултат. От чисто практическо, физическо гледище за сиренето котката е права. Но след като котката изяде това сирене, и този философ престава да философства. Котката си направи опита, изяде сиренето и той казва: „Мен не ми трябва да разправям какво нещо е сиренето, тя го научи вече. Сега котката седи на стола и чака да дойде професорът. Тя мисли – професорът пак ще ѝ донесе сирене. Но той казва: „Аз не се интересувам вече от какво е направено сиренето.“ И втория път той не

носи сирене. Котката пита професора: „Сирене няма ли?“ Професорът отговаря: „Мен не ме интересува сиренето вече.“ Както и котката не се интересува от това, как е направено то.

Питам, какво ще каже котката, не беше ли умно да знае котката как се придобива сиренето, че ако професорът не донесе сирене, тя да приготви сама сиренето си. Той казва: „Аз нямам време да разправам всякога за сиренето.“ Котката казва: „Още дай.“ След като е опитала котката сиренето, той е разбрал, че тя е научила вече откъде иде сиренето. А котката хабер си няма. Тя казва: „Нещо хубаво, вкусно беше, но как се добива, нищо не зная.“

Сега вашето положение мяза на котката. Всички, които седите тук, сте в положението на котката. Казвате: „Дайте ни на нас, сега грехи ни трябват, шапка, обуца хубави.“ Това е сиренето. Ще го изядете. А втория път аз не нося сирене, а на вас ви се яде сирене, какво ще правите? И положението на всички сегашни хора – и учени, всички искат да живеят добре. Това е сиренето. Но този професор само веднъж носи сирене. Втори път той се занимава с други въпроси. И мислите ли вие, че този професор, който се занимава с други въпроси, че те не са тъй важни както сиренето. Да допуснем, той донесе втория път една малка кифла. Котката казва: „Ами сиренето?“ Професорът казва: „Със сиренето свършихме, но аз нося сега една кифла.“ И почва той да ѝ разправя как е станала кифлата и говори за произхода на житото. Котката пак казва: „Дай ми да опитам кифлата.“ Взема тя кифлата и я изядва и намира, че кифлата е много хубаво направена. Пък онзи, който е направил кифлата, е турил и малко сирене. Котката казва: „По-напред беше само сирене, а сега има и друго нещо.“ Има нещо ново предадено, а има и сиренце вътре. Тя пак мисли – професорът като дойде, ще донесе пак от същото нещо и му казва: „От същото нещо няма ли още?“ Професорът казва: „Мен не ме

интересуват вече кифлите.“ Сега той носи една ябълка. Но този път ябълката не е сварена, сурова е ябълката, при това е от киселите. Котката се е научила, пак иде при професора, казва: „Първото беше хубаво, второто – хубаво.“ И мисли, че и това е нещо хубаво. Професорът таман почва да разправя, тя казва: „Искам да опитам.“ Той ѝ дава, но не върви. Вие виждали ли сте котка да яде ябълка? Тя я бута-бута, почва да се занимава с нея насам-натам. Понеже не може да я яде, тя си играе с нея, ходи по нея. Като дойде професорът, тя пак мисли, че той носи пак друг предмет. Щом го види, тя казва: „Нещо ново, друго дай.“ Хубаво, професорът сега изважда една скумрийка и таман почва да разправя за произхода на скумрията, нейната еволюция, и тя като я хване, хуу – изяжда я. Питам, защо тия – сиренето, кифлата, бяха сродни на котката, а ябълката не е сродна? Защо котката не може да яде ябълка?

Сега това са философски въпроси – ни в клин, ни в ръкав не влизат. И да го знаете, и да не го знаете – не са важни за вас. Но да ви бъде едно забавление. Дайте сега едно предположение, защо котката не яде ябълка? (*„Защото няма съответните елементи в себе си.“*) Хубаво, аз ще ви дам разсъжденията, които аз привеждам. Някой от вас се интересува от музика, друг – от поезията, всички се интересувате от нещо. Казвате: „Друга работа – това не ме интересува.“ Трети пък се интересувате от скулптура, от медицина или от пение, все от нещо ще се интересувате. Имаме пак същото разбиране. Тази ябълка котката не я е яла. Все човек трябва да знае да направи нещо от нея. Ако човек вземе ябълчения сок и тури малко масълце, котката ще яде ябълката и оттамък ще мине. Не че елементите на ябълката не ѝ са сродни, но пипката не ѝ стига. Вие изваждате криво заключение, казвате – сродни елементи няма. Не. Не ѝ стига умът. Като дадете на едно дете пиццалката, то ще я надуе. И то знае как да я надуе. Но като му дадете един сложен

инструмент, то не знае какво да направи с него.

Следователно изисква се да се научат известни неща. Тогава, ако някои неща не ги разбирате, кои са причините? Че тия неща не са в сродство с вас или че не разбирате нещата? Правото положение е да имате едно схващане. Някой път вие не можете да си дадете един отчет, вие се страхувате да дойдете до онова реално положение, да си дадете едно строго определение, в реалност какво знаете, нещо, на което можете да разчитате. Това трябва да бъде като един стълб в живота. И да дойдете до едно положение, да кажете на себе си: „Туй нещо не го разбирам.“ Ако вие не се спирате да разберете нещата по този начин, всякога ще се намерите в противоречие със самия живот и сами ще дойдете в стълкновение с живота си. Запример тази котка си мисли: сиренето и кифлата бяха много добри, но дойде ябълката, тя е едно противоречие за нея. Тя е минала първия изпит, имала е успех, и на втория пак има успех, но при третия предмет нямаше успех. На какво се дължи, че е нямала успех? Това са неща привидни.

Аз мога да ви позанимая, не само специалния клас, но ако вземем от общо гледище какво нещо е еволюция и какво е инволюция, че вие да видите каква е разликата между едното и другото. Нагледно, физически ще ви го обясня. Сега, тъй както определят еволюцията и инволюцията, кой от вас има едно конкретно понятие, да може да каже какво нещо е инволюцията? Ако отворите който и да е речник или която и да е енциклопедия, там ще намерите едно определение, но ние ще дойдем до туй новото определение, какво значи човек да инволюира и какво – да еволюира. Какво значи човек да слиза и какво – да възлиза? Питам, след като човек е слязъл, какво е спечелил? Допуснете, че от върха на един кладенец вие слизате по въжето да се почерпите с вода. Вие слизате с една стомна и после почвата постепенно

да се качвате нагоре. Такъв е законът. Първият начин – слизате с празна стомна, а после възлизате постепенно и с пълна стомна нагоре. Като слизате с празната стомна, вие спечелвате нещо. Питам, след като сте извадили стомната навън, какво сте спечелили? Питам още, след като сте взели една стомна от този кладенец, обедня ли той? Водата му стана ли по-малко? (Не.) Защо? Допуснете, че има един закон в света. Хващат ви на дупката на кладенеца и ви съдят, че сте окрали кладенеца. Как ще се оправдаете?

Сега кое е важното: трябва ли да се оправдаете, или не? Допуснете, че заведат едно дело за открадването на една стомна вода от кладенеца. Хайде, О. С., ти си подсъдимата, оправдавай се сега, докажи, че не си откраднала. Поне трябва да сте толкова умни, колкото онзи апаш, който задигнал на онази вдовица житото. Тя носела четири крини жито на гърба си и се уморила и седнала да си почине. И позадрямала малко. Той я видял, вдигнал житото и го носил цял един километър на гърба си. Питат го: „Защо го носиш?“ „Не зная, срещнах една вдовица и я съжалих и дотук рекох да понося житото ѝ.“ „А, – казали те – отличен човек.“ Той се скрил от рамките на закона. Вие ще кажете – той е турил една малка лъжа. Питам, тази лъжа намясто ли е? Ще разсъждавате по един нов начин. За него тази лъжа е намясто, защото той казва – за предпочитане е да кажа една лъжа, защо направих едно добро, отколкото да кажа, че взех житото за себе си, че да ме турят в затвора. Значи с тази лъжа какво придобива той? (Свободата си.) Не. Той придобива лъжата – „л“. Лъжа – „л“, и любов – „л“, започват с една и съща буква. Очевиден факт няма, че той е крадец, не е занесъл житото в дома си. Но по пътя го срещат, там работата става опасна. След един километър и той си почива, житото седи до него. Никой не знае мотивите защо той носи житото. И съдът не знае.

Законът е външен. Той казва: „Исках да ѝ помогна, дотук го носих, сега нека дойде жената да си го вземе.“ Изпотил се е човекът. Действително ние не знаем защо го е взел. Това е вътрешно съджение. Всъщност какво е спечелил той? Най-първо той мисли, че е спечелил житото, обаче той е изгубил житото, а на мястото на житото спечелва лъжата. И тя го спаси.

Сега вие не можете да се освободите от един морал. Сега ние ще дойдем – какво нещо е лъжата, вие още не знаете. Туй, което хората наричат лъжа – че много пъти техните истини са лъжа. Много пъти един свидетел, който говори истината, той лъже и много пъти свидетелят, който говори лъжата, говори истината. Тогава кое е на правата страна? Представете си тогава, че този човек, който е обрал жената, е спечелил лъжата. Допуснете, той сполучи да вземе житото и тази вдовица си замине. А той върви с това жито, без да го знаят, и казва вече, че това жито е негово. Там, из пътя, го срещат други и го хващат. Сега жената погледне, погледне, не го търси вече и отива да си купи друго жито. Представете си такова едно положение. Случва се обаче следното положение. Някъде из пътя задремва и той. Минава друг един апаш, по-майстор от него, и му взема чувала. Минават няколко души и той казва: „Този чувал е мой.“ Другият обаче намира свидетели, които го познават, че чувалът е негов. Питам, тези, които свидетелстват, че чувалът е негов, говорят ли истината? Както виждате, сложна процедура е съдопроизводството. Всички казват: „Негово е житото, ние го видяхме, като го носеше, човекът се е изпотил, този чувал е негов.“ Но всъщност този чувал не е негов, тия хора не говорят истината. Тази истина е относителна. Те трябваше да кажат: „Той носеше този чувал, но дали е негов, не можем да кажем.“ Приблизително това трябва да кажат.

Та сега много от тази философия трябва да я вложите... Колко от вашите разсъждения, постъпки и мисли в дадения случай са верни? Вие трябва да имате един начин на разсъждение. Имате една мисъл в ума си, трябва да знаете нейния произход. Лъжата, и тя си има свой произход. Как е дошла тя и при какви условия? Родила ли се е лъжата? И вие носите тази лъжа в себе си. Сега аз ще ви кажа в какво седи тази лъжа. Представете си, че след като задигнете житото на вдовицата, вас ви хванат и съдията ви наложи една глоба от 500 лева. Да кажем, такъв е законът. Значи тази лъжа е равна на 500 лева. Всяка лъжа си има своята отрицателна стойност. Какво е лъжа? Казваш: „Хиляда лева глоба.“ Плащаш. Това е лъжа. Що е лъжата? Заклел си се криво. Или лъжата може да е равна, след като си се клел, осъждат те на 12 месеца затвор. Тогава лъжата е равна на 12 месеца. Или след като си излъгал или направил нещо, ударят ти 25 на задницата. Тогава лъжата в този случай е равна на 25.

Значи лъжата си има известни числа. Ако лъжата не беше свързана с такива отрицателни числа, които да засягат човека, тогава човек не може да се изправи. И доброто, то си има числа. Защото доброто, ако дойдем ние до тази философия, то е добро, направено на едно съзнателно същество. Туй същество, на което ти си направил едно добро, то веднага гледа да ти се отплати. Туй същество, на което ти си направил едно добро, то ти подарява един костюм за Великден, дрехи, едно палто, жилетка, панталони, един балтон, хубави чепичета от камилска кожа, хубава шапка, връзка, една хубава карфица гуамантена, един часовник със златна верижка от 12 хиляди лева. Ако ти си направил едно добро, всяко добро си има своята цена само по себе си. Тъй е в природата. Тъй се извява това, което го наричат карма или дихарма. Значи на едно същество, на което ти си направил добро, могат да минат и хиляда години, то иска да ти се отплати и може да те търси.

И много същества търсят едного, казват: „Преди 1000 години той ми направи едно добро, пък не мога да го намеря и мисля къде да го намеря.“ И ходи в архивите на природата да го намери. И търси го, търси го и един ден го намира някъде в анализите – еди на кое си място живее, например в София. И погледнеш, той дойде при тебе, и ти се чудиш как от невидяно идва едно добро при тебе. Той, като те намери, и ти направи добро. Но пък има и обратното. Онзи, на който ти си направил една пакост, след 200–300 години той ще те намери. И той те търси, търси. Сега това са посторонни работи, не са реални, понеже се отнасят до една област, както казал циганинът, я има вода там, я няма.

Сега, понеже вие сте реалисти, ние идваме до една конкретна мисъл. Каква беше последната мисъл? (*За котката и за рибата.*) Хубаво. Сега втория път иде професорът и носи една опечена гореща скумрийка и иска да покаже на котката как се приготвява по нов път на готварството. Котката казва: „Дайте ми я да я опитам.“ Но втората риба е гореща, котката, като я сграбчи изведнъж, наежи се и я пусне. Отдалечи се малко и гледа. Професорът не може да разбере защо мечи котката. Питам, защо в този случай котката не се интересува от рибата? (*Понеже се опари.*)

Сега аз мога да ви приведа примери из вашия живот. Това са неща важни. Котката, сиренето, кифлата, ябълката, рибата, втората риба. Това са неща конкретни. Тези неща са символи. При втората риба котката има да разсъждава. Като се опари тя от рибата, ней ѝ се струва, че тази риба е жива и тя хапе. И като се приближава, тя гледа отстрани и страх я е вече, понеже е придобила един удар на езика си и не може да разбере каква е тази работа. Тя я гледа и разсъждава. Казва: „Първата риба беше много хубава, но тази, втората.“ Тя не може да си обясни коя е причината да се измени тази риба. А професорът не

може да си обясни – не яде печената риба. Какво ще кажете вие на това? Но виновна е котката, нищо повече. Тя трябваше да вземе тази риба, да я начупи, да я тури в паница, да си направи молитвата, и тогава да я яде. Тя се изгори, защото не се е молила. Ако тя беше се помолила, в туй време, докато трае молитвата, рибата щеше да изстине малко. Но тя бързаше да задоволи нуждите си и вследствие на това попадна на една опитност, която е диаметрално противоположна на нейните знания. И когато казвам не бързай, това е същата работа. Не бързай, да не попаднеш в същото положение на котката с горещата риба. Щом рибата не е печена, бързай, но щом рибата е печена, ще се помолиш.

За мен, като се каже молитва, аз и за себе си имам друго разбиране на молитвата. Под думата „молитва“ аз разбирам един момент, дето трябва да се спра и да помисля с най-трезвата мисъл. Аз разбирам един момент, който е най-чист. Да се спра и да помисля за нещата, както са наредени. Това разбирам молитва. Един момент, в който мога да се спра и да помисля трезво. Да се освободя от всичката суетност на нещата. Т.е. суетност на нещата, че са поставени в разни форми. Горното състояние аз го наричам молитва. Аз жертвам част от времето си да помисля за нещата, тъй както са направени. Ще се спра да помисля за това, което желая да направя. Които не разбират философията, те схващат само едната страна. Те не знаят дълбоките причини, защо съм се спрял. Аз съм се спрял, мисля, искам да разбера какво да направя, понеже имам работа с печената риба и ако аз бързам, ще имам една отрицателна опитност. Аз гледам и разглеждам рибата. Усещам отдалеч, че от рибата лъха нещо особено, аромат има и една горещина излиза от нея. Аромат има, но и горещина. Тогава? Тогава ще се обърна към този професор и ще кажа: „Господин професоре, аз намерих едно противоречие. От първата лекция на

сиренето разбрах много нещо, от кифлата също разбрах, а от ябълката нито хапнах, нито нещо разбрах. Четвъртата лекция беше много хубава, но петата лекция ме застави да мисля. Ще ме извиниш, но ще ми обясниш защо аз не можах да изям ябълката.“ И той ще се повърне назад и ще ми каже, че аз трябваше да имам търпение да изслушам лекцията на сиренето, на кифлата и на ябълката. После лекцията на рибата P^1 и тази на печената риба P^2 . Всичката ми погрешка седи в многото бързване да реализирам нещата.

И когато ви се случи някоя неприятност в живота, вие ще се спрете, ще помислите защо се случи тази неприятност. Защото бързате. Обратният процес на бързането е умората. Ти, който си се спрял някъде и си бил невнимателен и си заспал, някой ти задигнал парите, тогава ти го гониш цял километър-два да го стигнеш, да си вземеш парите. Питам, какво ще усетиш? Ще усетиш умора. Усилието да настигнеш този човек ще доведе у тебе умората. Тогава, когато ние усетим този процес на умора, на безсмислие в живота, значи ти си гонил някой.

Следователно, ако ти вървиш по един естествен път на нещата, няма да има умора в природата. Ако ние вървим по законите на природата, у нас ще има само една почивка. А почивка аз наричам едно приятно състояние, място, дето човек може да седне и да си мисли. И всеки един от вас, когато иска да си почине, той мисли. Аз казвам, няма по-хубава почивка от трезвата мисъл. Не да седнете и да мислите какво ще облечете и какво ще обуете, че дърва нямате. Това не е мисъл. Ще вземете една конкретна мисъл, най-хубавата и приятна мисъл, която може да храните в ума си. Ще си представите положението, че сте един княжески син, като имате всичко на ваше разположение, но ти си се хванал на бас с друг един да пропътувате света без пет пари. Защо? За да вземете една голяма премия. И вие вървите със съзнанието, понеже сте

казали, че можете да пропътувате света без пет пари – излагате се на страдания. Имате страдания, но вие си мислите за премията. И като мислите за премията, вие разсъждавате разумно какви средства да вземете, за да бъде вашият път сполучлив, като се намерите в трудно положение. Представете си, че сте княжески син, който иска да обиколи света. Вие ще кажете: „Ама това така ли е?“ Аз казвам: „Това не е ли така?“ Ако аз не мога да докажа реалното, че това не е така, вие можете ли да докажете, че е така? Това е все същото. Аз казвам, че има загробен живот, вие казвате, че няма загробен живот. Добре. И аз съм прав, и вие сте прави. Докато аз съм жив, има този живот. Когато аз умра, има загробен живот. Аз, като умра, доказвам това. За да докажа, че има загробен живот, аз трябва да ида в загробния живот.

Ето как аз представлявам реалността. Когато двама хора спорят дали има загробен живот, или не, те са две радио – Р-а и Р-б. Първото радио има общение, или съобщение, с невидимия, духовния свят, извън земята. Туй същество възприема лъчите отгоре, оттам му пращат писма. И то вярва в това, че има духовен живот. Второто радио е съединено с един физически, материален свят. И то си има един център долу. И то не вярва в другия свят, казва: „Там няма нищо.“ И двамата са прави. И кой каквото е възприел чрез своето радио, за това говори. Обаче онзи, който разбира, че има Господ, и онзи, който разбира, че няма Господ, те разглеждат нещата от две различни становища. Сега вие не разсъждавайте има ли Господ, или няма. Това е една остаряла теория. Когато вие сте на правия път, има Господ. Когато сте на кривия път, няма Господ. Когато има сполуки, има Господ. Когато няма сполуки, няма Господ. Тъй седи въпросът. Ние говорим за живота на земята. Вие казвате: „Онзи богатият човек има ли Господ?“ Че и онзи ученият човек, всъщност и той има Господ. Аз говоря за нещата, които са положителни.

Говоря за едно богатство, което не се губи, говоря за една наука, която не се губи. Аз не говоря за преходни неща, но говоря за слуги. Някой път вие разглеждате богатия човек така. Да кажем, аз съм богатият и съм пазарил един друг човек да ми носи 5 крини жито на гърба си. Може и той да мине за богат, но това богатство не е негово. Той, който беше богат, идва до моята стая, казвам му: „Остави житото отвънка.“ Давам му 10 лева, той ги взема и си отива. А богат всъщност съм аз.

Следователно не се заблуждавайте с онова, което носите на гърба си, да мислите, че е ваше. Ако вие ще занесете това на едно чуждо място, на вас ще ви дадат само 10 лева и всичкото ви богатство седи в десетте лева. Ако и вашето знание, вашият морал, които носите, е такова, че дойдат господарите и го вземат, питам, колко ще остане за вас? Ще остане нещо, един малък капитал все ще имате – 10 лева, те ще бъдат за вас. Ако сте един музикант, колкото концерта сте държали, това е ваше. След време вие ще загубите вашата музика. Може след време ръката ви да заболее, цигулката ви да откраднат и да изгубите всичките тия условия и да остане във вас само идеята за музиката. Но тази идея за музиката, тя не може да ви даде никакъв реален приход. Но докато имате силата, здравето, докато можете да работите, давайте концерти – това е вашата печалба. Колкото пари ще вземете, това е вашата печалба.

Сега обратната философия, лъжливата философия на живота седи в това – вие чакате. Запример болният артист чака. Като остарее, тогава ще даде концерти. Казва: „На стари години да живея добре.“ Питам, един стар артист на 120 години какъв концерт ще даде при своите стари разбирания? Аз извеждам един морал. Вие казвате: „Като остареем, тогава да живеем добре.“ Вярно ли е това? И гениалната певица, и тя на стари години ще даде най-добрите си концерти. И това вярно

ли е? Като стара баба тя ще знае само да креши. И той като стар дядо никакъв музикант не е. Той може да разправя за цигулката си и за музиката колкото иска. Но той няма да свири. Така е и с вътрешния живот. Трябва да се живее, за да се придобие нещо. Сега някои от вас няма да разберат това, ще кажете: „Как трябва да се разбере животът?“ Един приятел в гората е за предпочитане, отколкото въображаемите 10 приятели, които може да имате. Този овчар в гората е за предпочитане, отколкото, че имате 10 души князе приятели. Този в гората още сега може да ви послужи, а тези, които за в бъдеще може да имате, това са въпроси – я дойде, я не. В дадения случай този овчар, той е княжеският син, ако ти разбираш. А ако ти не разбираш, ти ще гониш сенките на този овчар.

Та казвам, явява се следният въпрос, онази реалната мисъл във вашия ум, която всякога може да държи вашето равновесие, тя е важната. Изводът какъв е? Онази осъществена мисъл във вас, която може всякога да ви даде подтик във всичките трудни положения и да ви подкрепя и в болест, и в здраве, и в бедността, и в богатство, тази мисъл, каквато и да е тя, тя е реалната. Ако вие упоавате на някоя идеална мисъл, която не е приложима, това е един фиктивен капитал. И мнозина грешат в това – ще напуснат туй хубавото в себе си и ще четат някой си автор, някой роман, някой си образец. Вие трябва да намерите съществена идея на този романист, защо е писал, каква е неговата идея. Вземете за пример разказа на Тургенев или на Толстой, или на онзи руски критик Достоевски. *(Той не е критик, той само е писал.)* А той е голям критик. Като рисува нещата, тъй ги разтърсва. В обикновения смисъл не е критик. Като разгледате всички типове на Достоевски, те все мязат на него. И всички типове на Толстой мязат на Толстой и т.н. Всички типове мязат на писателите. После френският писател Виктор Юго, после разказите на Валтер Скот

– Всички пишат много хубаво, но те спадат към разни гами, те гледат от разни гледища. И ти трябва да знаеш каква е гамата на Толстой, на Достоевски. Аз не съм срещнал нито един писател, който да е застанал на една естествена почва, да разгледа една тема чисто обективно. Те всякога тургат вътре някои техни субективни схващания. Те или ще преувеличат нещата, или ще вземат неща, които не са верни.

Сега се нахвърлят върху Толстой, че някои неща не са верни у него, понеже в едно отношение Толстой е бил в едно противоречие със себе си. У Толстой има набрана голяма чувствителност. Той е чувствал страданията на хората, понеже той ги е преувеличил тия страдания. И като четете неговата последна книга, мисля, че е „Възкресение“, той прави една аналогия, която не е естествена. В заключението си той не е естествен. Че Толстой оставя в своите четци познанието, че е невъзможно човек да изправи своята погрешка. Как? Прав е той, но в какво отношение? Когато човек е невежа и не знае, той не може да изправи своите погрешки, но щом знае – може. Обаче Толстой, както представя във „Възкресение“, когато иде да изправи своята погрешка, той има една слабост – когато иде героят да изправи своята погрешка, той иска да се ожени за онази, която той е отхвърлил. Толстой, който въставаше против настоящия порядък на нещата, в този случай той иска да възстанови брака в неговата стара форма и той настоява да защитава съвременния брак. Аз се чудя, защото ние трябва да защитаваме първичното отношение, което природата е вложила в живата душа. Под думата „природа“ аз разбирам ония отношения, върху които почива съзнателният живот. Никога не трябва да скъсаш една връзка, която природата е поставила и върху която почива твоего благо и благо на другите същества. Това е бракът в широк смисъл. А тъй, както е взето сега, това е схващане частично. Та в този смисъл от това гледище

на тази философия Толстой не издържа критика. Има и много други писатели. Ако ги турим на една критика, нещата трябва да се мерят с една хубава мярка. Ще оставим сега.

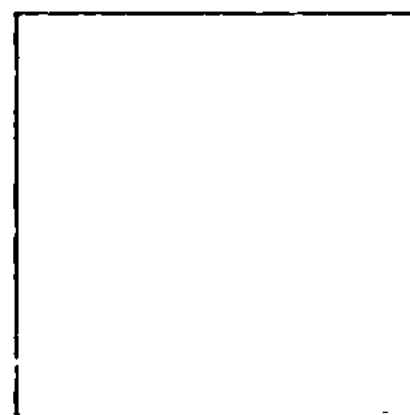
Какво разбрахте сега? Аз зная какво разбрахте. Че сиренето се яде, кифлата се яде, ябълката не се яде, печената риба не се яде. Туй разбрахте. Не бързайте и не се обезсърчавайте. Защото в света има един метод, с който хората се обезсърчават. Някой път, който и да е писател, който и да е поет, някой път, когато говоря и аз по една необходимост, трябва нещата да се преувеличават, да ги направя по-големи, отколкото са всъщност. А някой път, за да ги направя достъпни, трябва да ги направя по-малки. Ако вие се държите по буквата, ще попаднете в една погрешка. Някой път нещата не са тъй сериозни, както се представят. Пък и не са тъй маловажни. Та вие трябва да си имате едно вътрешно правило. Трябва да знаете запример в този ред на нещата, както аз ви го представям, какво означава. Аз ви предавам един ред на нещата, искам да ви наведа на една мисъл, да мислите право. Защото, ако не мислите право, никаква философия не можете да имате и никакво ново разбиране не можете да имате. Защото новото разбиране значи един нов начин на разсъждение. Новият начин ни е връзка с миналото, но той има един плюс в разбирането. Ние не сме да дадем нови неща, защото всичко, което е дошло, това е до формата на нещата.

Сега мнозина от вас се обезсърчавате. Ако вие се погледнете хиромантически, астрологически, физиологически, вие ще се обезсърчите. Ще кажете – съчетанието на планетите е такова и т.н. Оставете това съчетание. Аз ще се спра някой път върху астрологията, аз как гледам на планетите по новия начин. Как попаднаха тия планети в зодиака вътре и как ние се настанихме в този зодиак. Вие тези неща не ги разбирате още. За да попадна на едно ново разбиране,

аз трябваше да разправам на едного цял един час, за да разбере как е възможно. Аз разправам за кръга и квадрата около кръга, казвам: „Това е доброто.“ Но той казва: „Аз зная, че квадратът означава лошото у човека.“ Не може да разбере как е възможно, когато кръгът е вътре в квадрата, човек да е добър? И как може, ако кръгът е отвън, човек да е лош? Това е непостижимо за моя ум. Сега за вас ясно ли е това?

Кръгът, това е Божественото. Когато човек е лош в себе си – следователно Божественият живот е отвън и не може да му помогне. Значи, когато Божественият живот е отвън, а човешкият живот – отвътре, тогава човек е лош. Когато Божественият живот е вътре, а лошото, квадратът е отвън, човек е добър. Нали казахме, когато квадратът е отвътре, а кръгът – отвън, тогава човек е лош. А когато Божественото се реализира вътре у човека, тогава кръгът е отвътре и човек се проявява добър. Квадратът – това са лошите условия. Когато квадратът е отвън, лошите условия са отвън. Когато квадратът е отвътре, лошите условия са вътре и ние казваме – човек е лош. И обратното, добрият човек при всички условия е добър – и при добри, и при лоши, той е всякога добър. Там е силата, когато човек е отвътре добър. Доброто у човека нищо не може да го сломи. Защото няма сила, по-голяма от доброто. Доброто, това е най-ценната сила, която съществува. И ако някой път вие се препятствате в живота, то е понеже не вярвате, че е така. Вие се препятствате на дадените условия.

Казвате: „Аз не мога това да направя, това е извън силите ми.“ Няма нищо извън силите ни. Туй пиле, което е в яйцето, не може ли да се излюпи? Може. Туй пиле има силата в себе си да употреби всичките материали, които се намират в черупката, и да създаде

другия организъм. Но докато туй пиле не употреби материалите отвътре, и да разчупи тази черупка, то не може да се ползва от условията на външния свят за тази черупка. Следователно, щом счупите първата черупка, вие трябва да бъдете готови, защото условията отвън чакат, те са готови.

Когато дойдете да изучавате химията, тогава можете да превърнете този тебешир в една ябълка. Но за да го превърнете, трябва да стане смяна. Не от тебешира да направя ябълка, но от тебешира мога да направя горивен материал, за да сваря едно ядене. Следователно тебеширът служи като едно условие да се произведе яденето. Онзи, който не разбира, той мисли, че не може, но и тебеширът може да стане едно условие, да се създаде една ябълка. Защото тия елементи на ябълката съществуват в природата. И ако аз зная, в 25 минути отгоре мога да създам една ябълка. Пък ако не зная, трябва ми няколко милиона години, за да стане по един естествен ред на нещата. Когато аз говоря за знанието, аз не разбирам за знанието на книгите, но не разбирам и знанието на вашата опитност. Да. Когато се говори да бъде ръководен човек от духа, това са все думи неразбрани. Какво нещо е да бъде ръководен човек от духа? Значи да бъде ръководен човек от разума си. Всички тия неща не са само думи, но да имаме едно конкретно разбиране. Какво разбирам под думата „дух“. Когато ние разсъждаваме за истината, аз не искам да критикувам нещата. Като правя разбор, аз ще ви кажа по какво се отличава златото. Златото не се окислява. А по какво се отличава желязото? То се окислява. По какво се отличава златото? Че златото никога не губи своята ценност. А ценността на желязото някой път може да се увеличи, и то повече от златото. Ако вие излеете едно кило желязо в тънки телени жици за тамбура, вие ще продадете желязото по-скъпо от златото. Пък ако може да го изкарате от злато, вие ще го продадете сто пъти по-скъпо отсега. Ако знаете

как да употребите една стотна от грама от това злато в едно разрежено състояние и да нацъркате туй злато в кръвта на един туберкулозен от последния период, той ще възкръсне и ще ви даде един милион долара. В златото има един алхимически елемент, който е скрит, и трябва да го изровите, за да изкарате този еликсир.

Сега това са далечни проблеми, но благодарение че тази наука не знае, защото иначе тя би го продала. Та сега ще се повърнете към начина на онова истинско разбиране, мислене. И всичката дисхармония, която е съществена в света, тя е от неразбиране. Аз забелязвам, често хората, като влязат в една аудитория, като се говори, виждам ги какво мислят. Те бързат, казват: „Да обясни тази точка.“ А те не знаят, че за да се обясни една мисъл, не е лесно. Запример започне някой с произхода на света. Кой е създал Господа? Ако така някой пита, че по-глунав въпрос от този няма. Ако Господ някой го е създал, тогава той не е Господ. Но под думата „Бог“ ние разбираме туй, което не може да се създаде. Нито се създава, нито се разрушава, то съществува само по себе си. Ти не можеш да мислиш за него и неговия произход. Ако ти речеш да мислиш за неговия произход, ти ще загубиш своето съзнание. И ако вие речете да мислите какво сте вие, веднага ще заспите. Ако някой иска да пита какво е Господ или се питате какво съм аз, няма да се мине половин час, щом като правите такава аналогия върху себе си, и вие ще заспите. Та единственият отговор, който можем да дадем, е следущият. Бог е това, което не може да се създава. Бог е. Щом се създава, той не е никакво божество. Туй, което е създадено, то е относително реално, а туй, което създава, е абсолютно реално, или туй, което не е създадено е абсолютно реално. Тогава нещата, които са създадени, съществуват. А неща, които не са създадени, не съществуват. Всяко нещо, което не съществува, е абсолютно реално. А което

съществува, това е неизвестното. (Сега съвсем се объркахме.) Че аз искам да Ви объркам.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(След лекцията Всички са около Учителя, продължават се разисквания и отговори.)

Житното зърно расте и се развива, благодарение че има едно съзнание, което се грижи за него и го е поставило в земята. И вие растете и се развивате, благодарение че има една причина, която се грижи за вас.

Когато някои неща не разбирам, аз трябва да предизвикам онова любовното желание у един ангел и той да ми разправи и обясни, което аз не разбирам.

Яйцето ли съществува преди кокошката, или кокошката съществува преди яйцето? Яйцето съществува независимо от кокошката. И кокошката съществува независимо от яйцето. Яйцето съществува от вечността. Яйцето вечно съществува. Следователно нито яйцето се снеса от кокошката, нито кокошката съществува от яйцето. Кокошката не е създала яйцето. Тя го е снела отнякъде.

Само туй, което умът ви не може да провери, това не е реално. Онзи, който не е разбрал, а мисли, е разбрал повече от онзи, който е разбрал, а не мисли.

Реално е само туй, което не може да се ограничи.

Сънищата спадат към особени категории, те са от физическия, духовния или Божествения свят.

Водата е всякога емблема на живот и знание, нов живот и нови знания, които ще дойдат в света.

Защо взех в лекцията котката, а не кучето? У котката има маниер, начин за постъпване. Тя ще се поглади, изчисти, тя казва: „Аз мисля, че вие сте много добър. Дайте ми нещо.“

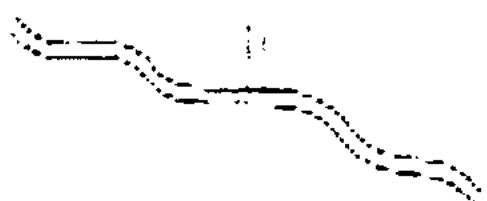
Съзнанието е първичната среда, през която умът се проявява. Когато умът мине през съзнанието, усилва се неговата дейтелност.

*Тринадесета лекция
на Младежкия окултен клас
6 декември 1929 г., петък, 6–8.30 часа
София – Изгрев*

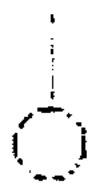
ДВЕТЕ СМЕНИ В ПРИРОДАТА БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ

Тайна молитва

Ако тръгнете по едно речно течение, как ще познаете кои брегове са подядени от водата? („Дунавската вода подяжда повече българския бряг.“) Значи към юг се подяжда. Това е един философски въпрос, защо на южната страна стават огъвания на брега?

Един ден ще дойде до старото положение. Учените хора отиват далеч, те казват – целият континент има сега към юг, към екватора, има поляризиране. Но къде се намира сега нашият екватор? Движението е от север към юг. Слизане има от север надолу. Отиваме към екватора, към една по-гъста материя. От горе на долу, това е слизане. Или отиването на юг, това е слизане. Какво значи да слезеш и кой може да слиза? Само богатият може да слиза, сиромашът никога не може да слезе. А кой може да се качва? Само бедният, богатият никога не може да се качва. Сега нали това за вас е едно много голямо противоречие. Защо само богатият може да слиза? Да го обосновем научно.

Представете си, това е една вътрешна празнина, която е пълна със злато. Ако я пуснем, какво ще стане с нея? Ще пада. Тя не пада, тя слиза. Защото слизане и падане, това са две

различни понятия. Падането не зависи от волята на предмета. Падане значи – един предмет се откъсва, губи своето равновесие и пада. А под слизване разбираме – съзнателно слиза, когато медлено слиза. А когато нещо пада внезапно, то е вече падане. Когато топката слезе до дъното, това е богатият, който слиза. Тежък е той. Богатият след като слезе до дъното, ние си представяме, че изваждаме това съдържание от тази торба, и тогава в мехура остава само въздух. Питам, какво стана с мехура? Той осиромашава. И като пуснете този мехур, той ще се качи нагоре. И тази е идеята, която е вложена в думите „само сиромашът може да се качва нагоре“. Затова именно богатият не може да се качи в Царството Божие. По единствената причина, че той има нещо, което го държи на дъното. И за да се качи, той трябва да се освободи от своята тежест, та да има в себе си един импулс да се качи нагоре.

Питам тогава, за да се учиш, богат ли трябва да бъдеш, или сиромаш. Помнете едно, богатият учен никога не може да стане. Ако туй разберете, добре, защото сегашните хора не разбират що е процес. А аз ви говоря за един естествен процес на природата. Когато казвам – трябва да бъдеш сиромаш, аз разбирам един процес на качване. А богатият трябва първо да слезе долу, да проучва. Богат и учен са думи синоними. В това отношение беднотията е едно красиво състояние на природата, при което ти можеш да се учиш. А пък другото състояние – богатият човек е един, който е тръгнал на екскурзия по долните светове. Богатият трябва всякога да слезе отгоре.

Питам, кое е по-добре, да се качваш по високите върхове или да слизаш по богатите долини? Кое е по-приятно? Ще знаете – по върховете може да се качва само бедният, както и по-долините може да слиза само богатият. И този закон е много естествен. Щом видите някоя маса и хора на нея ядат и пият, те са богати. Всеки, който яде, който има една хубава къща, който

е добре облечен, той е все богат, а всеки, който е окъсан, е беден.

Друга една категория хора има. Казахме, бедни и богати. Идеята е да бъдеш в едно естествено състояние. Но съществува едно трето състояние – недоволен и доволен. Недоволен може да бъде и сиромашът, може да бъде и богатият. В своето слизване на богатия може да му липсва нещо, някоя принадлежност, но и сиромашът, и той може да бъде недоволен в условията си. Всяко недоволство е едно болезнено състояние, а да бъде човек доволен, е едно естествено състояние.

Но да се спрем на тия две положения – богат и беден. Някой е недоволен от сиромашията си, друг е недоволен от богатството си, че не е толкова богат, колкото трябва. Сега защо богатият е недоволен от богатството си и защо сиромашът е недоволен от сиромашията си. Ако богатият не е доволен от богатството си, то е по единствената причина, че не е толкова богат, колкото трябва. А защо е недоволен сиромашът? Че и той малко сиромашия има. И законът е много верен. Дайте на човека много сиромашия, и той е доволен. Някой път човек е недоволен от малката сиромашия, казва: „Стига толкова сиромашия.“ Та в света има едно нормално състояние на сиромашия. Една идея, която, ако схванете, ще разберете. Нормално състояние е да бъдеш беден, за да се създаде един импулс, отгдето да се качваш. Аз наричам активно състояние това, да имаш импулс да вървиш нагоре. Тази сиромашия, която може да ти даде импулс да вървиш нагоре, това е нормалното състояние и тя е истинската сиромашия. Също и тази тежест, която може да ти даде импулс да слизаш надолу, това е богатството. Нямаш ли едното или другото, ти нито си богат, нито си беден. Някой казва: „Аз съм богат.“ Надолу можеш ли да слезеш? „Не мога.“ Тогава не си богат. Друг казва: „Аз съм много беден.“ Нагоре можеш ли да се качваш? „Не

мога.“ Не си сиромаш. Определението е така, а всички други определения за сиромашия и богатство, това са криви преводи. Така сиромашията не е сиромашия, а е едно движение вътре в природата. Без туй движение сиромашията няма никакъв смисъл. Сиромашията е един резултат, нещо, което е станало. Ако ти си сиромаш, по коя причина си сиромаш? И ако ти си богат, по коя причина си богат.

Тогава казвам, ученият какъв е? Сега да тълкуваме „богат“. А невежият сиромаш. Кой е способен да се качва нагоре? Кой е способен да се учи? Ученият или невежият? (*Невежият.*) Да. А на какво е способен ученият? (*Да слиза.*) Да. Защо именно ученият слиза? Сега каква е критиката от тези процеси? Когато човек критикува, какъв процес е това? (*Критиката спада към слизането.*) Хубаво, към слизане. Кой може да критикува? Богатият, ученият. Какъв е светията? (*Богат.*) А грешникът? (*Сиромаш.*) Хубаво, тогава богатият, ученият, светият човек могат да критикуват. Защо светият човек може да критикува? Той има светлина. За да разберете какво нещо е критиката, критиката е да дадеш известно обяснение за известна обстановка. За да критикувам аз тази стая, трябва да имам светлина. Светията носи светлината в себе си, веднага влиза в стаята и дава мнението си. Почва той да критикува, столовете са такива, масите, всичко окритикува, тъй както го вижда. Ако аз вляза в стаята без никаква светлина, каква критика мога да дам? Ако кажа – стаята е тъмна, какво състояние е това. За да можете да си дадете едно правилно мнение за себе си, в дадения случай вие трябва да бъдете богат, учен и свят. Тогава можете да си дадете един отчет – такъв, какъвто сте. Трето едно състояние има – да знаеш какъв е умът ти, какво е сърцето ти, какво чувстваш. То е да знаеш какъв си ти. А за да постигнеш някой свой идеал, какъв трябва да бъдеш? Сиромаш, невежа

и какъв още? (*Грешник.*) Как се пише „грях“? (*С ятова гласна.*) Защо? (*Грях се казва.*) А „грешник“ как се пише? (*С „е“.*) В „грешник „ш“-то е важно. Грешникът не може да лъже. Праведният може да лъже. Защо грешникът не може да лъже? Понеже, когато обвинявали дявола за всички злини в света и че лъже, той казал: „Не е вярно, аз никога не позволявам на моите подчинени да ме лъжат. На мене всякога трябва да ми се казва истината. И онзи, който си позволи да ми каже някоя лъжа, аз го наказвам.“ Дяволът не обича да го лъжат. И той обича истината. А при това на гърба му стоварват всичките лъжи.

Питам, вие ще допуснете ли вашите приятели да ви лъжат? Не, вие веднага ще се докачите и обидите. Тогава как ще ви впишат едно качество, че лъжете? Психологически как седи въпросът? Вие, които не обичате да ви лъжат, оскърбявате се, когато ви излъжат. Ще лъжете ли? Може ли човек да купува своята стока? (*Не.*) А чуждата? Може. Значи грешникът не може да лъже. Понеже лъжата е неговата стока, той не може да я купува. А понеже праведникът няма от тази стока, той я купува. Ето къде може да лъже праведният. Ако направи една погрешка, която не е в съобразие със светостта на неговия живот, у него ще се зароди мисълта, да я покрие някак си. Да допуснем например, някой човек направи една погрешка, но направи известни сенки, за да я притули. Да допуснем, той има една хубава бяла дреха, но така се нацапа, с дамги навсякъде. Гледа да се очисти дрехата, не може. И той се решава да боядиса дрехата си. Защо? Казват, че вкус, имал. Това да не ми разправят на мене. Понеже той не може да носи тази дреха повече бяла, и той току тури или син цвят, или розов, или жълт, и т.н., за да замаже погрешката си и да покаже, че бялото е пак на мястото си. Та праведният човек, светият човек, когато има дамги, все ще тури някое украшение. И,

мисля, произходът на цветовете излиза от презрешението. И всички цветове в природата се явили, за да потулят някои дефекти, някои погрешки. Засега ние още нямаме естествени цветове. Всички цветове са турени, за да маскират нещо.

Сега стана ли ясно вашето понятие за произхода на цветовете. Вие казвате: „Как, че то е хубаво червеничка дреха.“ Сега ви е ясна идеята за червеничка, синичка... И всеки един цвят всъщност показва един дефект. Ти желаеш туй, което го нямаш. Анемичните хора обичат въобще червения цвят. Онези хора, които имат желание на алчност, да станат богати, да придобият много, те обичат зеления цвят. Онези хора, които обичат всичко да им е наредено, да нямат мъчнотия в живота, те обичат синия цвят. Хора, които обичат да няма мъчнотия, все нагоре гледат. Главно грешните, те обичат синия цвят. А пък глупавите всякога носят жълтия цвят със себе си. Но само цвета, а съдържанието го няма на цвета. И той всякога е слабичък, изпитичък, а тази жълтина е резултат на сиромашия. Казвам: „Пояж малко.“ Казва: „Е, сиромашия, беднотия е това.“ Какъв цвят има богатият? (*Златен.*) Хубаво. А какъв цвят има сиромашът?

Та ще дойдем до ония правилни прояви в природата. Не всичко онова, което ние считаме за зло, е зло всъщност. Защото туй, което е зло в дадения случай за тебе, или туй, което се е случило за тебе като неприятност, за други е приятност. Тогава как ще измерите едно явление, един акт в природата? Кое е приятно за много, за друго е неприятно. Всичките бухали се обезпокояват от светлината, прилепите – също, докато други животни се радват, че светлината е дошла. По някой път и вие имате такова състояние. Грешникът изживява състоянието на бухала, а праведникът има състоянието на обикновените животни, които обичат светлината. Всички ще дойдете

до ония естествени състояния, при които се проявява животът. Вие трябва да си дадете правилен отчет, какво означава тъмнина и какво – светлина.

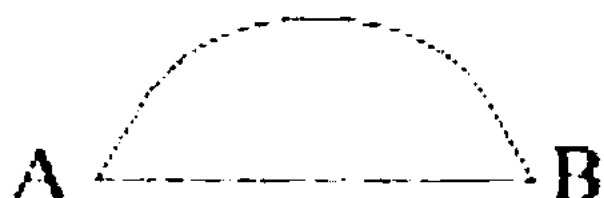
Това са два процеса в природата. Когато вие искате да наберете известна енергия, за да свършите нещо, непременно трябва да минете през процеса на тъмнината, за да наберете енергия. В природата е така. Тя е затворила мозъка на една коруба, да работи в тъмнина. Сърцето, и то работи в тъмнина, там си има лампички на изкуствена светлина. По някой път се запалват, а някой път и без да се запалят тези лампички, пак работи сърцето. Всичко в тъмнина става, а при това ние обичаме светлината. И защо именно човек обича светлината? Това е вече смяна на едно състояние с друго. Дълго време като си пътувал през тъмнина, непременно в тебе ще се зароди едно желание, да имаш противоположното на тъмнината – светлината. Или ще имаш второ състояние, след като сте имали едно състояние, на недоволство в природата, искате нещо да бъдете доволни. Всички в света – и млади, и стари, все имат известен стремеж. И тия стремежи са все отмерени. В природата всички неща са все отмерени. И ако човек е разумен, ако върви по разумната природа, следи отмерените действия на природата, то ние не щяхме да страдаме. Но по някой път ние разменяме тия отмерените движения в природата.

Забележете сега как е в музиката. Имате един такт, да кажем, две четвърти такт. Какво означава този такт? Кои песни имат две четвърти такт? (*Маршът.*) Да вземем тактовете 2/4 и 8/16. Каква е разликата между 2/4 и 8/16? Разбира се, това е закон на хармонията – тактовете. Две четвърти показва ритъма на природата. Той съществува в природата и е естествен. Ти подвиваш крака си: единия, другия. Какво означава всяко едно подвижване на крака? Това е един такт. Ти, като тръгваш, непременно трябва да знаеш

В кой такт тръгваш. Вие като тръгнете, и ходенето си има свой темп и такт. Две четвърти, осем шестнайсети, какви други тактове има още? ($3/4$, $4/4$, $5/4$.) Сега онзи, който е тръгнал в $2/4$, какво ще постигне? (*Отива да завзема някоя крепост.*) Или ще бие, или ще го бият. Или ще сполучи, или няма да сполучи.

Но ние се отдалечаваме от природното състояние на сиромашия и богатство. Това са две състояния на човека, които се сменят. Това са естествени състояния за човека. Богатство, това е, когато ти станеш учен човек. Богат човек може да бъде и по чувство. Вие искате да ви обичат. Да го тълкуваме на езика на банкерите, на търговците. Да ви обичат, искате значи вашата банка, вашият дюкян да се напълни със стока, злато. Най-последно казвате: „Не искам да ме обичат.“ Казвам, искате да ликвидирате, да си изтеглите златото от банката. Щом не искаш да те обичат хората, почни да вадиш влоговете им от банката, да им ги връщаш. Докато хората имат вложени пари у вас, те ще ви обичат. Ще ви пишат любезнички писма за техните акции, за техните пари. Щом не искате да ви обичат, да имате вземане-даване с тях, ще върнете това, което те са вложили и отношенията помежду ви ще престанат. Сега ние можем да обясним по същия начин. Когато праведният внесе нещо в природата, е праведен, а когато грешникът е извадил нещо от природата, той е станал грешник. По какво се е огрешил грешникът? Ако идеш без пари в една държава, праведен ли си, или грешник? (*Грешник.*) Хубаво. А ако идеш с пълна кесия, си праведник. А какво казва Писанието? Че грешникът не може да влезе в Царството Божие. За богатия е казано, че не може да влезе в Царството Божие. И богат ако е, не може да влезе в Царството Божие. Богатият не може, но и грешникът не може да влезе.

Сега друго, за онзи свят вие имате една смътна идея. Къде седи противоречието? Противоречието седи в следващото схващане. Този свят е А. Има една голяма мъчнотия, а там, отсреща – В, е онзи свят. Ти, като идеш в онзи свят, пак ще слезеш долу. И този, и онзи

свят седи на един и същ уровень. Само че този свят е разработен, всички тези енергии, които влизат в този свят, въобще тази долина е разработена, а другият свят е пустиня, няма гървета, тя е в своето първобитно състояние. Та именно догоре може да се качи грешникът. Обаче надолу грешникът не може да слезе. От долу до горе това е една богата долина. Богатият не може да се качи, а грешникът може. А от горе на долу богатият може да слезе. И затуй богатият казва: „Трябва да се прекопае един тунел от нашия свят до другия свят.“ Защото той не може да се изкачва. Може да се прекопае тунел, но много трудна работа е това и много пари трябва, за да се прекопае един тунел от този свят към другия. Затова хората предпочитат да се изкачват нависоко. А грешникът може да се качи нагоре. Но надолу той не може да слиза. А богатият надолу слиза, но нагоре не може да се качи. Затуй ще имаш две състояния. Когато слизаш, богат да си, когато се качваш, сиромаш да си. Кога се учиш, невежа да си, а когато придобиваш учение, да ставаш учен.

Сега аз ви навеждам на един естествен процес. Състоянието ще се смени. До известно време ти ще се качваш, но това положение ще се смени, и ти ще се стремиш да слизаш. Не може човек да се движи вечно в една и съща посока. И ти ще направиш една крива линия. Колкото си се качвал, толкова ще слизаш и надолу. Вие считате, че онзи свят е някъде далече високо. Но онзи свят е точно там, може да теглите една права линия от този свят до онзи. Само че този

свят е по-организиран. Горе има толкова ледове, толкова снегове, ще напълниш торбата си, колкото искаш. Снегът е едно богатство. Всичкото богатство е по върховете на планините, това са диаманти там. Всички диаманти са горе по планините. Като се качите на туй високо място, ще намерите най-голямото богатство – който разбира, а който не разбира, за него ще бъде снегът, а онзи, който разбира, ще намери най-голямото богатство по върховете. И като си напълни торбите, ще влезе в този Божи свят. А този, който не разбира, ще умре горе на върха на планината и ще каже да му направят един паметник. Това показва неговото тщеславие, да кажат: „Умря като екскурзиант по високите върхове.“ А който разбира, той ще си напълни торбата и ще слезе долу. Или казано на друг език, онзи, който е страдал много, най-после си изважда една философия за живота и си решава да си живее тъй както трябва. И той става един набожен човек, умен човек, той вътрешно си обяснява причините на богатството и сиромашията. Обяснява си всички противоположности и разбира живота.

Сега аз ви говоря за законите, които нямат нищо общо с ония тълкувания, които ние даваме. Ти казваш: „Мене Господ е забравил, хората не ме обичат. Аз съм наследил от баща си, от майка си това-онова.“ Това са мисли и чувства без никакъв смисъл. Запример вие сте седнали, казвате така: „Времето е студено.“ Погледнете чорапите си, обувката, оцапани отвънка. Седиш, гледаш отвънка. Защо? Така е за онзи, който не разбира. Ти си правиш един сондаж – тия обувки ще се наквасят и ред други разсъждения ти минават, ти си недоволен от положението си. Съзнаваш положението си, но как си дошъл до това положение, не можеш да си обясниш. Казваш: „Как попаднах аз в това лошо време, защо да нямах някои хубави, топли галоши.“ Хубаво, дойдат галошите, но дойде и лятото. Времето е хубаво,

но краката ти са завързани. Ти погледнеш галошите, и нещо те смущава. Казваш: „Много се затоплиха краката ми.“ И търсиш един начин да се освободиш от галошите. Защо? Ти обичаше галошите зимно време, а сега, през лятото, ти искаш да ги хвърлиш. Де е твоеото честолюбие? Досега галошите са те носили и са ти служили. А сега искаш да нарушиш договора с тях. Ти ходиш, искаш да ги хвърлиш някъде, казваш: „Искам да ви уволня.“ Галошите плачат, ти казваш: „Аз съм ви носил толкова време, сега, плачете-не плачете, ще ви сменя. Това е една смяна на едно Ваше състояние. Искате да бъдете радостни. Това е също една смяна на една ваша греха. Радостта, това е една греха. Има случаи, когато хората не желаят да бъдат скръбни. И обратното се случва. Когато детето е радостно, радостно то дойде до едно състояние, то търси да смени състоянието си. То бутне някоя чаша или влезе в някоя градина, ще направи някоя пакост, ще го хванат, ще го набият, и нему му е приятно, че са го набили. И не мислете, че ние предизвикваме скръбните състояния изкуствено. Ние не го създаваме, но в нас съществува един закон. Ти седиш, като че всичко ти е наредено, но като че нещо ви човърка, чувствате едно желание да направите нещо, да се измени състоянието ви. И като се измени, като че ставате доволни.

Та в природата непременно трябва да има смяна. При сегашните условия, ако не се сменят състоянията, ако не се смени скръбта с радост, тъмнината със светлина, сегашният живот не може да се развие правилно. Това са смени. Ние сме против продължаването на ония ритмически периоди. Този ритъм може да продължава една секунда – светлина, тъмнина, светлина, тъмнина. Или две секунди, три, четири да не измениш отношенията, които природата е дала. Щом направиш един период на светлината по-дълъг, отколкото трябва, или по-кратък, отколкото трябва, ти вече нарушаваш тази хармония на природата.

Затова, когато говорим за естествения живот, подразбираме – онова, което природата е турила, не го изменяй. Не казвай: „Защо аз така се родих?“ Много добре си се родил. Защо аз така живея? Това от тебе зависи. Били ли сте вие при някой студен извор, особено когато ви е много топло? Какво желание се заражда у вас? Веднага да бръкнете да си турите ръката вътре. Но щом си турите ръката, оттегляте навън. Питам, от кого зависи да оттеглиш ръката си? От тебе. Ако кажеш, че животът е лош, значи ти си си турил ръката вътре. Изтегли я. Кажи: „Много добре.“ Беден си, кажи: „Много добре.“ Богат си, кажи: „Много добре.“ Щом кажеш „Много добре“, ти не си вече беден. Щом кажеш: „Не ми е добре“, ти си сиромаш. Та богатство и сиромашия могат да се сменят моментално. С едно махване можеш да си и сиромаш, и богат. Тогава ще направиш така – една стъпка богат, една сиромаш. Ти казваш: „Дотегна ми сиромашията.“ Тогава ще кажеш: „С един крак не се ходи, с два крака се ходи, сиромаш – богат.“ Можеш да започнеш такта или със сиромашията, или с богатството. Можеш да кажеш тъй: „сиромаш богат“ или „богат сиромаш“. Каквото искаш, безразлично е, марширувай.

Да допуснем, че вие сте богат, но сте недоволен. В това няма никаква философия. Ще кажете: „Защо така трябва да разсъждаваме?“ Трябва да разсъждаваме по-умно, съгласен съм с вас. Младият казва така. Вие сте доволен, и се разболявате, другият е недоволен, и той се разболява. После онзи, който е богат, ще се разболее и който е сиромаш, и той ще се разболее. И след като сте мислили по един или друг начин, турят ви на същото място. Какво сте спечелили? Печалбата на богатството е в двете обстановки, или в двете промени, които ще станат. Сиромашът печели, като излезе от дъното на океана на повърхността. Богатият ще спечели, като слезе на дъното. Сиромашът, като излезе на повърхността, опитността, която придобива,

той ще стане богат. А богатият е богат само тогава, когато отгоре слезе на дъното. Тъй щото туй, което има богатият отгоре на повърхността, това не е богатство за него, но когато той слезе на дъното, тогава той е богат. И сиромашът, когато е долу, той не е богат, но когато той излезе отгоре, тогава той е богат.

Има два вида богатство – на повърхността отгоре и на дъното долу. Обаче ние считаме богатство само което е в гъстата материя, в която живеем. Това е животът на дъното, тъй сме възпитани. Но резултатите са едни и същи и на богатия, и на бедния. Ако прекарате и богатия, и бедния през една реторта, къде ще намерите разликата между тях? Вие срещали ли сте някоя душа или някоя бедна душа? Хора сте срещали, но душа срещали ли сте досега? Тъй – душата отделно, да се разговаряте с нея, срещали ли сте? Светлината срещали ли сте? (*Всеки ден.*) Ами тъмнината? (*Разбира се.*) Че светлината, това е дрехата на душата. Щом срещате светлината, срещате и душата. И ако искате да знаете, светлината, това е дрехата на душата. Нищо повече. Някой пита: „Срещал ли си душа?“ Срещал съм, скоро слънцето ще изгрее. Всички души идат от слънцето. Всяка сутрин със слънцето идат всички души в парадна форма. Нашата идея за душата е почти еднаква със светлината. А тъмнината срещали ли сте я? Всички съвременни хора, тъй както сега са направени, са тъмнина. Нищо повече. Сега сте тъмнина. Нали телата хвърлят сянка.

Две неща ще знаете. Сиромашът никога не трябва да иска да бъде богат като богатия, и богатият не трябва да иска да бъде сиромаш като сиромаша. Тогава как ще ме разберете. Трябва ли да искаш туй, което е дадено? Трябва ли да искаш да имаш очи, когато ги имаш? Никога не искай богатството на богатия. Защото, щом вземеш богатството на богатия, ти вземаш всичката отговорност на богатството. И щом

искаш сиромашията на сиромаша, ти пак вземаш всичката отговорност на сиромашията. И сиромашията има кредитори – лъжата, подлостта, страхът... И още какви кредитори има сиромашията? (*Подлизурството.*) Още някои? (*Кражбата, мързелът.*) Не, мързелът спада към богатия. Вие трябва да знаете кредиторите на богатия и на бедния. Коя е отличителната черта на богатия? Богатият има една отличителна много лоша черта и една отличителна много добра черта. И сиромашът има една отличителна много лоша черта и една отличителна много добра черта.

Богат и сиромаш в стремежите си са равни. Туй научно се обуславя. Ако ние отхвърлим една топка нагоре и тя се върне, нали изразходената сила нагоре ще се върне надолу. Тъй щото туй, което сиромашът изразходва нагоре, и богатият, който слиза надолу, той печели. Тогава имаме двата процеса: инволюционният процес на слизване – той се ограничава, слиза, богат е, и път на еволюцията – възлизане в живота. Ние всички сме сиромаси, времето на богатството мина. Като слязохме от небето, всички бяхме богати, а понеже слязохме до дъното, а сега възлизаме вече, осиромашахме. Сега ще се качваме. Сега човек не може да бъде богат. Някои хора имат още малко богатство, а другите, почти всички, са все бедняци и се качват нагоре.

Сега у вас остана мисълта: говори ни се за сиромашия и за богатство, но все си е хубаво да си има човек парички. С това съм съгласен, парите са един придобит капитал, с който всеки може да манипулира. И този капитал все трябва да се събира отнякъде. Е, какво разбрахте сега? (*Че сиромашът се качва, а богатият слиза.*) Това са два процеса на смяна на енергиите в природата. Смяна има и в живота. Какво е гладът? Сиромашия. Пресищането какво е? Спането какво е? Събуждане и заспиване, и това са два процеса

в живота. Да се събудиш и да заспиш, и това са две фази. Спането какво е, богатство или сиромашия? (*Богатство.*) А събуждането? Сиромашия. Защото, като заспиш, няма никакви грижи, спокоен си, богат човек си, а щом се събудиш, веднага дойдат безпокойствата.

Та онова, което може вас да ви обезпокои, ще знаете – има смени. Аз ви дадох миналия път философията на котката. А плюс В равно на С. Това така ли е? Някой пита какво означава $A+B$? А е едно житено семе – плюс светлина, топлина, влага е равно на С. С е резултатът. Ако умът е работил дълго време под усилената дейтелност, под импулса на човешкото сърце, какво ще имате за резултат? Резултатът ще бъде знанието, учтивостта на човека, това ще бъде С. Усилената работа е С. А в дадения случай вие ще имате само един механически процес. А механическите процеси не обясняват същността на нещата. Един механически процес всякога се опростява. Да кажем, когато превеждате към еднакъв знаменател, числителите ги умножавате, нали? И онези числа, които се повтарят, вие ги съкращавате. В механиката не се взема разумната причина.

Запример хвърля се известен снаряд някъде, изчислява се само с каква сила се хвърля снарядът. Защо и за какво, какви са последствията от това, което снарядът е извършил, не се взема. Само се изчислява каква е била силата, която е изхвърлила туй взривно вещество. След като се изчисли, въпросът е разрешен, повече механиката не се интересува. Механиката прилага един принцип, да се образуват, да работят разни фабрики. А има друга разумност зад тия механични сили. Мене ме интересува върви ли право часовникът. А дали той е разумен, или не, това не ме интересува. Кой го е направил и как го е направил, и това не ме интересува. Аз гледам само върви ли право часовникът. Като го погледна, аз му вярвам. Защо вярвам на часовника?

Тогава между часовника и онзи, който го е направил, има една вътрешна връзка. Този часовник ще върви толкова време, докато онзи, който е направил часовниците, живее и неговият ум действа и се интересува от часовниците. Ако един ден той престане да се интересува и да мисли за часовниците, всички часовници ще спрат. Но понеже природата е направила часовниците, всички часовници вървят, и те никога няма да спрат. Всички часовници са направени по модела на природата. Затова не спират. Но ако един ден природата престане да се интересува от тях, те като войници всички ще спрат изведнъж. Затуй, когато някой човек носи часовник, че спре часовникът му, казват: „Втасахме я.“ Какво означава в природата, когато ти спре часовникът? Ще спре или твоят живот, или животът на някой друг. *(Но нали може да се поправи часовникът от часовникаря.)* Но ако не може да се поправи, тогава работата е лоша. Трябва да купуваш друг, нов часовник. Ако имаш пари, добре, но ако нямаш? Това са суеверия.

Но турете сега в ума си онези здрави мисли. Най-първо определете вашето състояние, в което се намирате, защото светлата мисъл, или енергията на човека, зависи от онова вътрешно здраво разбиране, което имате в даден момент. А то почива на един закон, на който може да вярвате. Ако вие живеете в една природа, която не разбирате, считате я механическа, вие не можете да имате никакъв прогрес. Вие ще дойдете до едно място и ще спрете. Или експедицията ви ще се спре, както и английската експедиция не можа да иде до Хималаите. Зависи, като стигнат горе, те ще спрат. Къде ще идат оттам нагоре? Защото онзи, който се е качил на най-високия връх, той ще управлява света. А от това се вижда – хората не могат да управляват света и затова не могат да се качат нагоре. Значи на бялата раса им липсва нещо. Казват – те са дошли до 200 метра. Но това е

една оптическа измама, илюзия. Според мене те даже на шестстотин метра не са дошли и на хиляда метра не са дошли от върха. Това са само предположения. Дошли са осем хиляди и нещо и петстотин, а в океана съществува дълбочина, близо до девет хиляди и седемстотин метра.

Следователно, ако вземете дълбочините на океана, те съответстват на височините на планините. А има дълбочини на десет хиляди метра. Те даже още не са ги намерили най-големите дълбочини в океана. Ако вземете девет хиляди и деветстотин метра в Индийския океан, а има и още по-големи дълбочини. В Индийския океан има дълбочини и на десет хиляди метра. Значи тази височина съществува и горе. Хималаите са повече от девет хиляди и петстотин метра. Сега според тях докъде са достигнали? *(До осем хиляди и осемстотин метра.)* Това е толкова вярно, колкото и че Мусала е две хиляди и деветстотин метра височина. Никой още не е правил точни измервания и изследвания, и изчисления на височините. Най-първо трябва три, четири, пет години, за да направят изчисления на височините на известни върхове.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четиринадесета лекция
на Младежкия окултен клас
13 декември 1929 г., петък, 6–7.10 часа
София – Изгрев*

ДОБРО И ЗЛО КАТО ПОСЛЕДСТВИЕ ОТ ИЗПЪЛНЕНИЕ ИЛИ ЗАБАВЯНЕ (Сила и безсилие на човека. Произход на добрите и на лошите последствия)

Тайна молитва

Според правилата имаме още 10 минути да чакаме и ще се затворят вратата на Царството Божие. Вие сте станали много добри, умни, послушни. *(Много още от съкласниците ги няма.)* Изпейте една песен, с песни идат тия хора.

„Духът Божи“

„Махар Бену Аба“

Кажете главната мисъл на миналата лекция. *(Качества на богатия и бедния. Богатият слиза, защото той е много натоварен, а бедният се качва, той е лек. Произход на леността.)*

Ако имате едно противоречие, как ще го примирите? Това са две противоположни енергии в природата. Как ще ги примирите? В природата съществува един начин за примирение. В животинското царство, и животинското има противоречие, и между минералното и растителното има противоречие. Помислете „противоречие“ разбирам, че не вървят в една и съща посока. Между гладния и сития пак има противоречие. Даже между едната страна на човешкото

лице и другата има противоречие. И човека като го разделим на две части – от пъпа надолу и от пъпа нагоре, между енергиите има противоречие. Единия човек наричам човек на желанията, а другия – човек на мисълта.

Тогава, за да примириш човека с животните, има един начин на примирение. Щом не знаеш как да примириш противоречието, ти ще имаш борба. Борбата е начин за изучаване метода на примирението. Тогава, за да примирите величините x и y според обикновените методи на алгебрата, на какво са равни те? Нали са две величини и вие можете да съставите известно уравнение. В сложното тройно правило имате следната задача. Двама души работници за 10 дена изработват или ушиват 15 ризи, 5 души работници за същото число дни колко работа ще свършат? Това е x . При това числото 2 представя двама работника, две разумни същества, 2-10-15, 5-10- x . Дните какво представляват? (*Разумни същества.*) Десетиях е едно разумно число. Резултатът, и той е разумен. Петнайсет ризи. Законът е такъв: разумното разумно произвежда. Аз пиша тъй: Д.Д.Д. Доброто донася добро. Защо? Това е толкова проста истина. Вълкът винаги ражда вълчета. И вълчетата нали са подобни на вълка? Или човек винаги ражда човечета. Може ли човек да роди нещо друго? Ябълката винаги ражда ябълки. Но за доброто дали винаги е тъй, Д.Д.Д. Доброто донася добро? Доброто може да донесе и зло. В реда на нещата е така, както сега е устроена природата, доброто донася винаги добро.

Питам, ако добрият баща роди добър син, синът е вече един резултат на бащата, неговото тяло е един резултат на бащата. Един син не мисли ли като баща си? Мисли. Да се повърнем. Двама души работници, за десетте дни – и дните в живата природа са разумни, и петнайсет ризи, и те са живи. Тогава какво ще кажете вие? Съвсем ще се объркате. Тогава, за да не се

объркаме, ние казваме – това са дни, това ризи. За 10 дни Земята се е обърнала 10 пъти около оста си, това подразбирам аз 10 дни. А 15 ризи при това обръщане на земята около слънцето – едновременно човек е работил, и той е свършил известна работа. Защото и Земята е свършила известна работа. Тогава ние определяме отношението на човека към земята относно работата какво е.

Сега е въпросът да примирим двете противоречия. В дадения случай х и у са двете противоречия. Ти имаш една мъчнотия, с която не можеш да се справиш. Тя е неизвестната. Неизвестното, това е един недъг, който ме спъва в живота. Ти не го знаеш кой е, трябва да го намериш. Има един закон за това. Да допуснем, вие сте толкова смели, колкото заека, носите кобури, казвате: „Като мене смел човек няма.“ А при всяко трениране откън вие оставяте кобурите и бягате. При тренирането вие забравяте какво сте казали по-напред и бягате. Като мине тренирането, вие пак сте онзи смелият. Питам, кой беше първият метод, който накара заека да се уплаши, да се стресне. Кога стана заекът страхлив? Докато заекът спеше, беше смел човек, а щом се разбуди, стана страхлив. Докато той спеше, нямаше никакви нужди, нищо не го стягаше. Щом се събуди, дойдоха всички кредитори и го уплашиха. Ония нужди, с които човек не може да се справя, всякога го плашат. Законът ще дойде. Защо човек трябва да се спъва постоянно? Ако вие забавите една добра мисъл, не я поставите на нейното място, както трябва, тя за бъдеще ще произведе едно противоположно чувство. Така е. Заражда се злото. Това е едно допущение в окултните науки, че всяка една добра мисъл, на която не се е дало ход в дадения случай да се прояви, от нея се ражда едно лошо чувство. В началото, ако не се даде ход на добрата мисъл, да се прояви, ще се роди едно лошо чувство. Тогава ти казваш: „Откъде у мене дойде това лошото чувство?“ Казвам,

от добрата ти мисъл. Д. – Л.ч. Нали това е едно противоречие? Ти казваш: „Как тъй?“ Казвам, от добрата мисъл. Много добър си бил, но добър със знак минус, -Д. Така е с добрата мисъл, ако тя се отложи. Обратният закон: яви се една лоша мисъл, ти не ѝ дадеш ход да се реализира, тогава ще се яви едно добро чувство: Л.м. – Д.ч. Казваш: „Защо си толкова добър човек?“ Аз казвам: „Защото си бил лош.“

Следователно на вашите добри чувства винаги съответстват нереализирани лоши мисли, а на вашите лоши чувства съответстват нереализирани добри мисли. Това сега са предположения, вероятности. Нали, когато онзи математик доказва нещата, при известни аксиоми казва – да допуснем това. Обаче с тия величини вие не можете да работите. Казваш: „Защо трябва да приложим тази мисъл?“ Ако не приложиш добрата мисъл, непременно ще има последици – лошите чувства. И ти не можеш да се освободиш от тези лоши последици – лошите чувства, а щом дойдат лошите чувства, тогава ти ще усетиш тия горчивини, от които, ще страдаш.

Следователно умният вижда, че от доброто се ражда злото. Как? Това е вече закон на превръщането. В магията ти трябва да знаеш как се превръщат живите сили в природата. Ти казваш: „Как, не съм ли аз свободен?“ Ако при всяка една мисъл, която иде от Бога, и ти не я изпълниш, веднага ти се натрупаш с ред грехове. Натрупваш се с енергии, които за бъдеще ще трябва да изплащаш. Не гледайте само на философската страна. Това е едно философско обяснение. Щом така е обяснено, има вече смисъл. Ето защо трябва да бъдем изправни. Има смисъл вече защо не трябва да отлагаш доброто. Има смисъл и защо трябва да отлагаш злото. Има резон защо не трябва да правиш зло. За да се роди в тебе едно добро чувство. И защо не трябва да отлагаш добрата мисъл – за да не се роди злото чувство. По този начин ние можем да обясним произхода на онази

разумност. Ако ти не се учиш, да кажем, ти си много способен, даровит, талантлив, погледнато от хиромантическо, френологическо, астрологическо гледище, графологически и по който и да е начин, за тебе казват „Той е богато надарен човек“, но той все отлага, не иска да учи, питам, какво добива този ученик? И виждаме, даровитият става ленив. Следователно, той като отлага да прояви своя талант, на негово място се явява леността. Следователно произходът на мързела откъде иде? От най-даровитите хора. Мързелът е един резултат на най-гениалните хора, на светиите, на гениите, на агентите. Те са родили леността. И за това някой път и вас ви обсебват такива същества, и вие, за да покажете, че сте гениални, казвате: „Аз няма да работя.“ Ще знаете, това е свойство на гениите. Защото само геният има право да отлага работата. Той казва: „Днес ще почивам.“ Гений е човекът.

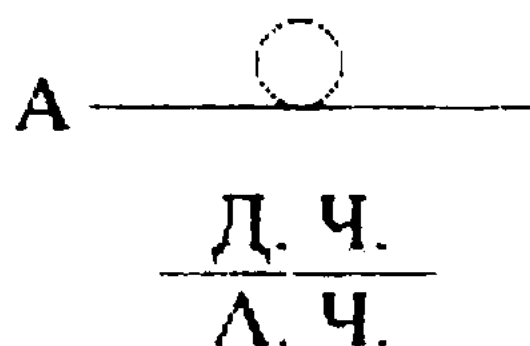
Та сега ще знаете произхода на леността. Произходът на всички неща са все такива. Сега мнозина се спъвате. Като дойдете до такива прояви, не можете да си ги обясните. Има начини за това. Да кажем, имате едно състояние – да ви покажа неговия произход. Ще ви кажа как е произлязло това състояние. Преди десет прераждания вие бяхте в Египет в един храм. Това е сега, да видите как се е зародило у вас това състояние, при какви условия. Или ще ви кажа, преди две прераждания вие бяхте в Рим, бяхте един римски патриций или един от римските цезари. Тогава вие ще се учудите как е попаднал тук, в България, в тази аудитория, един цезар. Но това е неразбиране. После може да ви кажа, мнозина от вас сте били такива предпотоппни животни и сега сте попаднали тук. И така може да се обясни, но това са все предположения. Това, за което аз ви говоря, не са очевидни истини. Ще ме разберете. Олар белир. Защото това не е точно. Едни казват – от тук до слънцето има 92 милиона

километра. Олар белир. Друг казва – 93 милиона километра са. Възможно е. Трети казва 94. Това са все предположения, приблизително само. Тогава аз ви казвам тъй: 96 милиона километра и 5 сантиметра точно е това. При другите величини, ако вие дойдете до слънцето, не можете да прекратите, а тук са петтия сантиметра. Имате само една малка междина.

Следователно вие от вашия трен можете да слезете на слънцето. Но при 92 милиона километра вие не можете да слезете, ще има едно трансформиране. И вие ще останете наред пътя и трябва да ви пренесат с аероплани. Защото ще ви дойдат слънчевите жители на помощ, ще кажат – добре правят земните жители, и ще ви пренесат на слънцето. Пък може да е 93 милиона километра. Но де е точното? Това са само учени предположения, не е грех. 92 колко прави? $92=11=2$. Та сега, да се не отвличаме от работата. Известни състояния, които ни идат, трябва да видим в основата си каква мисъл крият. При сегашния живот трябва да бъдете внимателни и да знаете да изпълните или да отложите една мисъл, защото инак сами ще си създадете своето нещастие. Мнозина не разбират това. Ти не се занимавай с дребните противоречия в живота, не се занимавай с големите противоречия в живота по следните причини. Не вдигай голяма тежест. Защо? Много естествено, ще се оредиш. Ако вдигаеш голяма тежест, можеш да се изсипеш. Оряждане знаеш какво значи? Пресеждане става на гърба. И тогава човек не може да ходи прав. Този, който се е оредил, как го казвате вие? (*Оседил се е.*) Оряждане – значи става посмешище на хората, значи, щом не можеш да вдигаеш нещо тежко, това остава у тебе един недъг. И тогава ти ще ходиш като един чорбаджия. Това е оряждане. Подигаеш се бавно, значи е станало едно разслабване на нервната система. Нервите не могат да контролират мускулите на целия гръбначен стълб. Затова не трябва да вдигаеш тежък товар. Тогава, щом ти разрешаваш

една велика задача, ти ще произведеш същия резултат на ума си. И даже не се занимавай с тежките чувства. За любовта това е друг въпрос. Но такива грамадни чувства не ги вдигай, защото и те имат тежест, защото има осаждаване и в другите области. Осаждане, значи да се присадиш.

Когато имаш едно лошо чувство, ти ще теглиш една права линия А. Какво означава тази права хоризонтална линия? Какво е турено под хоризонталната линия? Под тази линия се туря

знаменателят. Имаш едно лошо чувство. Ще го туриш отдолу, то е знаменател – Л.Ч. Тогава отгоре ще туриш числител – доброто чувство – Д.Ч. Едното е корен, другото е клонищата. Този е законът на присаждането. И трябва да се научите да присаждате. Може да туриш за числител една доброкачествена ябълка или круша върху една присадка, която не съответства. Следователно можеш да прекараш соковете на корените в клонищата и да гадеш един плод, който не съответства на майката на тия корени, които са го произвели. Следователно лошите чувства всякога представляват корени, а добрите чувства представляват клонища. Но и при добрите чувства, когато вие циментирате корените на едно растение, то остава в земята и се превръща на едно лошо чувство. Щом турите един клон, то той пусне корени от себе си в земята, почне да пълзи, да търси храна, той е станал лош. Щом у тебе се зароди желание да станеш учен, богат, ти си вече лош човек. Учен на учен радва ли се? (Не.) Силен на силен радва ли се? Красив на красив радва ли се? Певец на певец радва ли се? Светия на светия радва ли се?

Само добрият светия се радва, но не и глупавият. Само разумният, гениалният човек се радва, но има и глупави гениални хора, отлична мисъл има. Има и глупави

агенти. Аз вземам в друг смисъл. За онези, които не могат да видят последствията, бъдещите работи на една тяхна постъпка, а те могат да изменят посоката си. Той знае, че има лоши последствия, но казва: „Аз съм господар, ще направя опита, после ще изменя нещата, нека дойде.“ Както онзи ден ние влязохме при един човек и извадихме две торби цимент. Той не знае, но ние си дадохме правото, казахме – ще му платим. В нашия ум седи мисълта, ще му платим. Но той като иде там, циментът го няма. Ние сме добри хора, а си позволяваме това. Защо? Оправдава се, голяма нужда имаме, а неговият цимент, ако седи, може да се развали от влагата. Заради неговия интерес употребихме цимента, а парите вложихме в банката. Колко струва, толкоз, но сега да си уредим работата.

Та казвам, умните хора, силните си позволяват неща, които някой път се считат законни, някой път се считат незаконни. Умният, като прави добро, си позволява това. Зависи каква е неговата мисъл. Моралът е, ако ти постъпиш правилно в мисълта си. Не е външната страна на морала. Вътрешната работа подразбира мисълта и последствията. Ако не изпълня добрата мисъл, иде вече произходът на лошото чувство. Не съм мислил правилно. Ако в мене едно лошо чувство не съм го изпълнил навреме, забавил съм го в своя ход, като резултат ще се яви едно добро чувство. Онзи, който не може да се въздържа, казва: „Да се пребие като куче.“ Страхливецът трябва да тегли куршума. Но този човек е умен, който не убива. Той се въздържа. И това въздържание става причина да се роди едно добро чувство у него. Именно този господин, като се въздържа, става причина да се яви нещо хубаво, красиво в света. Питам, кое е по-добре – да изпълним желанията на хората, да се покажем, че сме силни?

Вие, които не разбирате закона, казвате: „Човек не трябва ли да работи?“ Разумно трябва да се работи. Някой път човек, когато се въздържа, работи, а някой

път, когато не се въздържа, работи. Кога трябва да се въздържа човек? Сега вие, ако вземем всички въздержатели, нали препоръчвате въздержанието. Но опасно нещо е въздержанието. Въздержанието при пиянството е едно благословение, но да се въздержаш да правиш добро, е едно престъпление. Следователно въздержателите едновременно са добри и лоши хора. Ти трябва да знаеш кога и как да се въздержаш. Кога трябва да се въздержат? Хубаво е, казваш, да люби човек. Да любиш, но ти можеш да бъдеш и светия, можеш да бъдеш и престъпник в любовта. Ако залюбиш една кокошчица и я изядеш от любов, ако залюбиш едно конче и се качиш на гърба му, ако залюбиш грехите, това и онова, и всичко това ти пристане. Казваш: „Да се любим.“ Аз не съм съгласен с това. Някой път обичам да не ме любят хората. Сега вие искате всички хора да ви любят. Това е най-голямото нещастие. В природата не съществува такъв закон, дето всички да те обичат.

И вие, които разглеждате сегашния живот, намирате едно голямо противоречие. Но ако нямаше това голямо противоречие, вие по никой начин не можеше да съществувате. Благодарение на това противоречие, в което се намирате, вие имате съществуване и всичко, което имате. Но ако това противоречие биха го премахнали, веднага вие ще се пукнете като един мехур. Съвременната наука разправя, че върху човека има едно давление, една тежест от 1200 килограма, но същевременно отвътре има едно противодействие. Как го наричат във физиката? Вътрешно напрежение. Следователно, ако вие намалите външното налягане, а оставите вътрешното напрежение, какво ще стане с вас? *(Ще се пукнем.)* Тогава аз изкарвам този закон: всички хора, които стават по-високи и по-шишकाви, налягането отвън е по-малко, а всички хора, които стават дребни, налягането отвън е станало по-голямо, а напрежението отвътре е по-слабо.

Вследствие на това е станало смаляване. Тази е причината относно налягането отвънка. Даваш на един човек малко храна, условията отвън са лоши. Малко налягане има отвънка. Дадеш на човека доста храна, и веднага той стане бабачко. Увеличение става.

Сега трябва да преведете тези изрази. Да кажем, колко трябва да ядеш? Ето аз така поставям въпроса, аз го поставям точно тъй, почти механически е законът: външното налягане трябва да съответства на вътрешното напрежение. Трябва да има една равномерност. Ако ти туриш на стомаха си повече храна, ще изхабиш повече енергия и ако тази енергия ти не можеш да я вземеш от храната, понеже може да изхабиш повече енергия за храната, която няма да ти достави толкова, колкото ти си изразходил, затова яж по-малко.

И този закон съществува. Вие не наблюдавате. От десет дена кокошките знаят, че ще дойде това време, те изпоорониха една нива. Климатически у тях се събудиха известни сили, яви се една енергия, те ровят по нивата, изваждат житото от земята, казват – ще се развали времето, и тичат. Въобще у военните и у птиците е така. Те вземат провизии за три дена, че като дойде лошото време, да имат енергия в запас. Който види, ще каже – тия кокошки са полудели. Тия кокошки предвещават времето. У тях има едно голямо напрежение, у тях се събужда съответна енергия отвътре и кокошките стават активни. По някой път у вас може да се зароди едно желание, искате да станете щастливи, тогава аз мога да ви пророкувам какво ще излезе от вас. Щом вие искате да станете щастливи, непременно ви иде едно голямо изпитание. Същият закон, ти искаш да станеш богат. Освен че няма да станеш богат, но голяма сиромашия иде отгоре ти. Ти отиваш на училище, казваш: „Научих си урока хубаво. Днес учителят ще ми пише шестица.“ Но тъй се случва, че освен дето шестица не получаваш, получаваш една

двойка. Ти казваш: „Забърках се, аз си знаех урока по този предмет, но се забърках, хвъркна ми из ума.“

Това стана по простата причина и тя е следващата. Този ученик е бил много самоуверен, той върви и препраща своята мисъл на учителя, а учителят, и той е положителен, а две положителни величини се отблъскват. Когато ученикът праща една мисъл, че той знае предмета си, тогава учителят ще ти даде най-трудната задача, хване те там, и ти загазиш. Пък ако някой каже: „Ще ме скъса учителят. Какво да правя?“ Недоверчив е към себе си, но праща меки мисли към учителя и учителят поомекне малко и като го пита, каже: „Хайде да мине от мене.“ Даде му най-лесното и му тури шест. Като излезе ученикът, той е подигнат за себе си. Но благодарение на този закон, че той вътрешно показва слабата си страна и учителят става по-снизходителен. Питам, кое е снизхождене – че ти тури две или шест? Разбира се, шест е по-хубаво. Защото чувства, когато мислим, че знаем и чувството, че не знаем, каква е разликата между тези две чувства?

Но ние се отдалечихме от предмета. Сега произходът на доброто у тебе. Ако искаш да станеш гениален човек, да оправаш работите си, всякога изпълнявай онова малкото добро, което се явява у тебе, и никога не го отлагай, не го отказвай. Никога не отказвай тия малките побуждения, малките тласъци, които имаш към доброто. Всеки един малък тласък, който имаш към доброто, това е един свещен тласък в живота. Прилагай, прилагай малките тласъци на доброто. Ти чакаш добрите резултати. В природата резултат моментално няма. Докато се образуват кибритените клечици, колко време са работили учените хора? Мислите ли, че туй слънце, което сега ни свети, знаете ли колко милиарди векове се минаха, докато дойде слънцето да свети, тъй както сега свети? Това не стана тъй изведнъж – само да махнеш с ръката си, цък – и ще

запалиш огъня. Сега тъй става, но докато се получи това съчетание на кибритената клечка с огъня, минали са се векове, докато дойдем до това съчетание на нещата днес. Същото е и с речта. Колко време е минало, докато се дойде до това правилното писане, както сега съществува на земята. И колко хора са работили върху това. Но това не е едно достояние само на вас. Ти казваш: „Аз го зная.“ Ти така си го научил наизуст, но знаеш ли колко хора са работили върху него хиляди години?

Та законите в природата трябва да се изучават разумно. Вие сега разбрахте ли връзката, когато хората кажат, че от добро се ражда зло и от злото се ражда добро? Разбрахте ли начина как се ражда и де е връзката? Нали сте чували – всяко зло за добро. Тогава и – всяко добро за зло. Ние разбираме така, след като въздържаш една лоша мисъл, не я прилагаш, ще се яви като резултат доброто. Някой път си неразположен, искаш да кажеш някому една лоша дума, да ти олекне. Кое е по-хубаво – да ти олекне или да не ти олекне? Щом искаш да ти олекне, аз да ви кажа – има един начин. Когато искате да кажете нещо, за да ви олекне, ще си купите една модерна цев 50–60 сантиметра дълга и 2 сантиметра в диаметър и когато сте неразположени, излезте вън от града, изкопайте една дупка, турете цевта в дупката и кажете това нещо в земята, да ви олекне. Идете в планината, кажете през цевта, което имате да кажете, тъй героически, че всички да ви разберат, върнете се тогава в града. Знаете ли какви са последствията, когато някой си позволява много да говори? Върви един господин, много честолубив, в турско време това, с фес и с пискюл на главата. Минава един пехливанин покрай него и го настъпва. Този му казва: „Ти сляп ли си?“ Пехливанинът се обръща и му ушива една плесница, той се поваля на земята и фесът му хвърква настрани.

Питам, какво спечели ти, като му каза: „Ти сляп ли си?“ Този пехливанин минава покрай друг един турчин, който видял всичко това, и го побутнал с лакътя си. Този веднага се покланя пред него и му казва: „Крайно ви благодаря. Аз съм щастлив един такъв голям юнак да срещна и да ме настъпи.“ Тогава този пехливанин го потупа по рамото и гърба, изважда нещо от джоба си – една кесия, и му я дава и казва: „Браво, такива като тебе ние така защитаваме, а юнаците като този, ние поваляме на земята. Ала турка иши.“ Та в дадения случай, когато дойде едно голямо зло до тебе и те настъпи, не му казвай: „Ти сляп ли си?“ Туй подразбира „Не противи се злomu“. Кажи тогава на това зло – за голяма привилегия считам, че такъв голям герой като тебе се допря до мене. Тази е вътрешната философия. Другояче няма друго разрешение. Туй, което е станало, не може другояче да стане. В бъдеще може, но сега не може. Счупила си стомната, има друга една, която чака, кандидат е тя, а тази счупената, тя си е свършила кармата. Една стомна, когато се счупи, тя се радва, дава банкет, че се е счупила. И когато една рокля се скъса, и тя се радва, и тя дава банкет. Когато обувката се скъса, и те свършват своята карма. За тебе е нещастие, а за тях е цяло щастие. Вие ще кажете: „Как тъй?“ Всяка волска кожа е жива. Тия клетки на животните не умират, тия кожени обувки, които носите, не умират тъй лесно. Когато умре кожата на някоя обувка, те почват да се пукат, но докато клетките са живи на кожата, обувката са здрави, само се изтриват, а клетките са живи. Следователно те се радват, че се освободили, защото човек е по-лош господар отколкото животните.

Сега приложението на тази мисъл. Откъде произтичат някои неприятности? Малки са причините. За това всеки един от вас трябва да се радва, когато му дойде една хубава мисъл и всякога трябва да я прилага. Никога не отлагай хубавите, красивите мисли, които

идат в душата ти. Нали знаете онази поговорка, онзи малък разказ, дето една пчела се хванала на една паяжина и се молила на един човек да я освободи, казала му: „Искам да се върна при моя кошер, чакат ме, дала съм обещание, за бъдеще ще ти направя и аз една услуга, едно добро.“ Той я погледнал и казал: „Какво добро ще ми направиш, аз съм добър човек.“ И я освобождава. Обаче един ден, когато един негов неприятел се целел да го убие, тя го ужилила и тъй го избавила от смъртта. Ако изпълните най-малката добра мисъл, някога тя ще ви избави от едно голямо нещастие, от една неприятност. А няма по-хубаво нещо, човек да има винаги разположение на духа.

Разположението на духа, това е едно от най-красивите съчетания за доброто. Аз наричам разположение на духа, това е едно от най-красивите съчетания на разумно действащи сили в нас. Когато всички сили у човека са в хармония, това е разположение на духа. И ние никога не трябва да нарушаваме туй вътрешно равновесие. Вследствие на това нарушение ние имаме известни противоречия. Запример яви се у тебе желание да имаш два чифта лачени обуца или яви се желанието, да имаш две вратовръзки или три костюма дрехи. Можеш да имаш и десет, но в дадения случай те не са ти потребни. Ти си един пътник и можеш да носиш едва един костюм, можеш да носиш две ризи, едни гащи, а два костюма не са ти потребни. Ти ще кажеш: „Ще ги туря в куфара.“ Но представете си, че куфарът е гърбът. Тогава ти ще носиш две ризи, едни гащи, в краен случай една фланела, един килограм ориз. Ако ти туриш два костюма, облечен си хубаво, ком ил фо. Имаш едно дебело зимно палто, едно вътрешно палто, гащи, жилетка, фланели и така тръгнеш из чаршията. Сега къде е злото? Едно, ти сам не можеш да го носиш и второ, като те види някой с голям багаж, а той няма никакви дрехи, и той почне да ходи подире ти. Ти седнеш да си починеш, той те дебне като някой

вълк. Ти мислиш, че си осигурен, заспиш, но като станеш, палтото го няма, хвъркнало. Докато идеш до голямата станция, и голямото палто ще хвъркне и ти ще останеш със своите грехи.

Това са неща, които сега стават в живота. И всички тия кражби и обири в живота се дължат на този вътрешния страх. И това е най-естественото положение, което сегашните хора, имат. И за това казват – няма морал. Няма морал на богатите хора. Аз казвам, няма разумност у богатите хора, но няма разумност и у бедните хора. И едните, и другите са неразумни. Богатият не знае защо е богат и бедният не знае защо е беден. Ти си добър, и не знаеш защо си добър. Лош си, и не знаеш защо си лош. Това е всичката философия.

Сега, понеже вие се готвите като кандидати – аз наричам, някои от вас ще свършите по закона на силните хора, някои от вас ще бъдете силни, гениални хора, някои от вас ще бъдете бедни хора, някои светии, агенти, учители, професори, поети, философи, а някои от вас ще бъдете готвачи, разсилни, метачи, а някои – владици. Е, кои са? Някои. Това са възможности. Има само една наука. За изчисление всяко нещо си има своите правила. За мен е важен произходът на хубавите и красивите чувства и произходът на лошите чувства. Това е най-важното. Малките добродетели – изпълнявайте ги. Малките лоши чувства – забавяйте ги, превръщайте ги. Щом се яви едно лошо чувство, превърни го в една добра мисъл. По кой закон? Чрез закона на въздържанието. Щом се появи една добра мисъл, какво трябва да правиш? Отхвърли закона на въздържанието. Не се въздържай, пий колкото искаш. Онзи истинският добър човек не може да се въздържа от нищо. В Божествения свят въздържание няма. Но там и зло няма. Всичко е положително. Защото въздържание има само в негативните страни. Щом се каже: ти не прави зло, ти си на земята. Това не прави, онова не прави –

това е отрицателно. А щом кажеш: „Аз правя добро, всичко добро правя“, ти се намиращ в небето, това е Божественият свят. За земята не мога да ви кажа: прави зло. Затова казвам, въздържай се. На земята най-първо ще проявиш своето въздържание, а после ще проявиш своята положителна страна, Божественото. По този метод може да се изправи животът.

Например, да допуснем, нямаш обуца, чорапите ти са скъсани, обувката също, дрехите, всичко е скъсано. Имаш стотина лева, вземи си една игла и конци и се постарай да зашиеш скъсаното с кръпки и всяка сутрин погледни си кръпките така хубаво, но чисти да бъдат дрехите ти. Онзи, който ще те хареса, той ще те хареса и с кръпките, ако хубаво са зашита кръпките. После всичко е чистичко, той ще те хареса повече, отколкото, ако ти си облечен без кръпки. Някой път аз харесвам хората със съдрани гащи повече, отколкото иначе. Аз бих предпочел един способен ученик с десет кръпки на палтото си, отколкото един княжески син и неспособен, който не може да раздели на две магарета слама. По добре кръпките със знанието, отколкото хубавите дрехи без знанието. Така трябва да бъде на земята. Кръпките тук са потребни. Колкото повече кръпки има на земята, толкова е по-добре. А на небето е обратното. Но тук, на земята, кръпките са една привилегия. А щом искате да бъдете по-щедър между хората, ако всички са със съдрани дрехи и кръпки по тях, нека един да се яви между тях с цилиндър, тъй, като че спуснат от небето. Ние не сме за беднотията, не. Силата на човека е в доволството. Да бъдеш доволен, като погледнеш един човек, който е облечен хубаво. Порадвай му се. Кажи: „Много се радвам, дано неговите мисли и чувства са такива, каквито са дрехите и шапката му.“ Иначе колкото и да учите, ако нямате това вътрешно схващане, всичко е безполезно. И ако вие така не наредите живота си, всякога ще свършвате живота си с един минус. А минус,

това не е живот. Все таки трябва да дойдете да свършите с плюс. Плюс аз разбирам положителното в живота, а минусът, това са все отрицателните стойности.

Това са сега възможности, които ви дадох, за да учите добре. От това гледище и отрицателният живот е на мястото си. Защото, ако той не съществува, и доброто не може да се прояви. Защото съществува по единствената причина, да съществува доброто. Затова, когато ти си лош, ще кажеш: една възможност да проявя доброто. Когато ти си най-лош, тогава имаш най-голямата възможност да проявиш доброто. Как? Ти само прояви въздържание като човека, който освободил пчелата. Като минеш някъде, направи едно малко добро.

Сега основната мисъл. Неизпълнените добри мисли раждат лошите чувства, а лошите чувства вече образуват почва за това, което хората наричат карма. Аз ви казвам условията, как се плетат нишките на кармата. А щом се въздържаш от една лоша мисъл, ти даваш ход на едно добро. Следователно създаваш своята дихарма. Всеки един от вас трябва да се стреми по този начин да урежда живота си. Така по този начин човек, като седи в стаята си, той може да създаде своето бъдеще. И като ходиш по улицата, можеш да създадеш своето бъдеще. А тъй както сега е устроен животът, това е живот на лотария – я се падне, я не се падне. Ако аз бръкна по този закон в лотарията, винаги ще набарам този билет, който взема, който има съдържание. И ако вие ми дадете една торба с ябълки, мислите ли, че аз няма да взема най-хубавата ябълка? Като бръкна, аз зная каква ябълка ще взема, червена ли, бяла ли, сладка или кисела. В мене има усет, без да гледам ябълката, аз зная каква е тя. Правилни ли сте вие някой път такъв опит. Ще турим разни ябълки в една торба, да видим, кой от вас може да знае каква ябълка взема. Има един вътрешен усет. Като пипнеш, ти можеш да развиеш своя усет и да извадиш най-хубавата

ябълка. Като че плодът сам придава своето разположение на тебе, на ръката ти. Можеш да познаеш ябълките в торбата и без да ги гледаш.

Та целият наш живот и нашето щастие е турено като плодовете в една торба, дето много пъти трябва да бъркаме. И като не знаем как да изваждаме, изваждаме някоя кисела, горчива или червива ябълка. Само в тази наука дроб не се събира с цяло число. Събират се дроб с дроб. Ти като станеш сутрин, трябва да знаеш цяло число ли си, или дроб.

Тайна молитва

*Петнадесета лекция
на Младежкия окултен клас
20 декември 1929 г., петък, 6–7.15 часа
София – Изгрев*

ОТЛИЧИТЕЛНА ЧЕРТА НА НАЕМАТЕЛЯ И СОБСТВЕНИКА

„Отче наш“

Ще ви прочета предпоследната буква на еврейския език (от псалом 119 – „шин“).

Кои са положенията от миналата лекция?

Леността е дъщеря на богати родители, от високо произхождение. Цялата съвременна култура принадлежи все на леността. И всеки мечтае все да стане ленив. Всеки иска да забогатее, да стане учен и да си почине. Един идеал, едно неразбиране на живота е това. Сега хората смесват леност и почивка. Това е особено положение. Човек трябва да разбира особеното състояние на своето съзнание. Да допуснем, вие искате да бъдете учен човек. Вие смесвате учен с учението. Да бъдеш учен, това е една придобивка. Ученият човек, това е богат човек. Учеността е резултат на учението. Ученият човек може да има като един бижутер много скъпоценни камъни, но този бижутер не е ходил сам в земята да копае тия камъни. Хиляди други хора са ги копали, а той ходи и се разхожда в дюкяна си и казва: „Тия камъни са мои, аз ги притежавам.“

Да допуснем, вие сте наемател в една къща. Вие седите и мислите, че тази къща е ваша. В дадения случай тя е ваша, но по какво се различават онзи, който е съградил къщата, и вие, които живеете в нея? В съзнанието на единия и другия има едно малко различие,

което определя на кого е къщата. Да допуснем, онзи, който е съградил къщата, е сам човек и умира, няма никакви наследници. Вие сте наемател на тази къща, живели сте 10–15 години и най-после усвояваш къщата и законът може да те признае за наследник. Но да вземем другото положение. Каква разлика намирате вие между този човек, който има къщата, и този, който живее в нея? Или да туря друго положение: един учен човек, който е измислил една нова теория за слънцето, и друг учен човек, който ходи да разпространява тази теория. Каква разлика има между първия и втория? Има разлика. Онзи, който е измислил тази теория, в неговия ум има нещо неизказано, а онзи, който ходи да разпространява теорията, той знае само това, което ученият човек е казал.

Следователно същият закон е и при този случай. Вие сте наемател на къщата, живеете вътре, а онзи, който има къщата, той всякога има един проект в ума си, да прибави нещо ново на къщата. Той, като гледа къщата, си мисли да прибави още някоя малка кухня или една баня, или каква да е постройка. Той все има наум да прибави още нещо, някой план, който го крие. А който живее в къщата, той се ползва от нея и нищо повече не мисли. По това се отличават двамата. Онзи, който има къщата, все има наум да направи някое подобрене. Имаме същия закон. Вие сте добър човек, един наемател сте вие на доброто. Седите в доброто. Но това добро не сте го направили вие, друг го е направил. Но вие седите при него. По какво се различавате? Този, който живее по буквата на закона, вие ще се ползвате от доброто, но нямате стремеж да направите едно подобрене в себе си. Всеки човек, който не прави подобрене в себе си, той е наемател. Всеки човек, който не прави подобрене в своя организъм, той е наемател. Който не прави подобрене в своя ум, в своето сърце, ние го считаме за наемател. Казва, стига ми толкова, колкото имам, стига ми, че имам тази къща под наем.

И тъй, хората, които сега живеят в телата си, някои са само наематели. Казват, същественото тук на земята е да си поживеем, повече не му мислим за другото. Казвам, безидейността е символ на наемателите. Всеки човек, който е наемател, той е безидеен човек. Безидейността е едно качество, едно свойство, една проява само на наемателите. А идейността е качество на собствениците. Ама не частната собственост, защото пог думата „частна собственост“ ние подразбираме един наемател. Онзи, който се занимава с въпроса за частната собственост, е наемател. А който се занимава със собствеността, той е идеен човек. Та казвам, и в науката, ако всяка една идея, която влиза във вас, и вие нямате една определена идея в дадения случай, тя не може да повдигне духа ви. Идеята не може да подигне духа.

Сега идеята ли подига духа, или духът подига идеята? Някои казват: „Да ми се подигне малко духът.“ Това е неразбиране. Това значи да се подигне процесът на дишането, понеже той не може да диша, тъй както трябва. Тогава с подигане на дишането се подига духът. Духът в този смисъл седи над идеята. Но идеята може да подигне дишането. И при всяка идея, която не подобрява дишането, човек не може да работи. Тогава, щом седите в едно състояние на бездействие, животът няма смисъл. Та вие трябва да си знаете или че сте наемател, или че във вашия дом живее един наемател. Но не само да се произнесе думата „наемател“, но да разбирате какво означава тази дума. Я кажи каква е разликата между наемател и собственик. Собственикът мисли да направи известно подобрене на къщата си, а наемателят живее само вътре.

В математиката допускат ли се излишни работи? (Не.) Защо? (Там всичко е точно определено.) Ако кажете A и A^2 , какво разбирате? Каква е идеята на квадрата? Едното значи наемател – H . Другото значи наемател

в квадрат – H^2 . A е ни́ва непосята, а A^2 е ни́ва посята. Сега каква е разликата между посятата и непосятата ни́ва? В посятата ни́ва има нещо вложено, но и в непосятата ни́ва има нещо вложено. Щом се каже A , това е обикновеното състояние на човека. В дадения случай вие сте A , после ставате A^2 . Вие сте в земята, A е една точка, но ако тази точка стане A^2 , тогава се образува движение. Образува се един ъгъл от A . На този ъгъл се образуват противоположности. Тези линии, като се продължават, те се съединяват и се образува поляризиране.

Сега какво значи поляризиране? Полярността служи за позлатяване. Когато искате да познаете един предмет златен ли е, или не, те го турят в една специална баня и отгоре се наслаява един тънък слой. Позлатяват се нещата. В човешкия ум често има такива предмети, които позлатяват въображението. Тъй ти ще напишеш едно съчинение, целият свят ще го чете. После ти си представляваш, че ще бъдеш някой велик оратор или си представляваш, че ще ходиш да говориш като някой професор, всички хора те слушат. Това е позлатяване в тебе. Когато дойдат условията на живота, ти оставащ сам, такъв, какъвто си. Този тънък слой от злато те остава. Когато се снее тази полировка в живота ти, ти веднага дойдеш до това положение и кажеш, че ум се изисква. Питам, коя е причината, че нямаш ум? Щом си въобразяваш, ти имаш ум, само че не си турил ума да работи както трябва, а ти си работил с методите на месечината. Всякога, когато човек работи с един метод, с който не се добиват никакви резултати, това е метод на месечината, а когато човек работи с един метод, с който се добиват резултати, това е методът на слънцето. Всякога енергията от слънцето дава резултати, но енергията, която иде от месечината, не дава резултати. Когато ние казваме – трябва да се живее, подразбираме да минем от метода на

месечината към метода на слънцето. Значи, когато кажем „Сега не живея“, значи той живее по метода на месечината. Сега трябва да се учим да минем от метода на месечината към метода на слънцето. Ама трябва да бъде добър. Значи да мина към метода на слънцето. Всякога, щом смениш едно състояние във възходяща степен, минаваш към методите на слънцето. Само състоянието на месечината се сменя, а състоянието на слънцето е постоянно възрастващо. Добре.

Сега, като говоря, каква връзка правите вие в себе си? Сега аз не се интересувам в същината какво мислите вие, защото има един закон: никога човек не може да знае какво мисли всъщност другият. Понеже, ако аз проникна положително вие какво мислите, веднага двамата души ще се слейт и ще загубят своята личност. Щом ти искаш да познаеш един човек какво мисли и ако ти познаеш, вие може да се слее и ти ще загубиш своята личност. Аз разбирам следующето. Когато аз искам да позная един човек, аз трябва да позная, че той не мисли като мене в дадения случай. И това трябва да ме радва, че той не мисли като мене. И съвременните философи искат да знаят какво нещо е Бог. Ако те знаят какво мисли Бог, те ще се слейт и от тях няма да остане нищо. Питам сега философски, умно ли е да влезеш да изваждаш едно богатство от собата, дето ти ще се стопиш? Философия е това. Ще кажеш, че защо да не го извадя? Можеш да влезеш да го извадиш, но няма да излезеш навънка. Следователно онзи, който влезе и не излезе, какъв е? Тях ги наричат влюбените на смъртта, любовниците на смъртта. А онези, които влизат и излизат, това са любовниците на живота. Сега казват, а той разрешава този въпрос. Много лесно можеш да го решиш. Ти ще го решиш, но никога няма да излезеш навънка, да кажеш мнението си. Той ще остане един въпрос или една въпросителна за тебе. Аз оспорвам, никой досега не е можал да реши един

Въпрос. Мнозина казват, че много въпроси са разрешили. Да, разрешили са ги, като са влезли вътре. Или разрешили са ги тъй, че въпросът никога не се разрешава. Тъй са разрешили въпроса. Аз, като вляза в собата, съзнавам, че това богатство не може да се извади навънка. И за да изляза сега от собата, има само един начин. За да се освободя от това положение, в което съм влязъл, има само един начин. Ако не, аз съм затворен. Щом аз съзная, че въпросът не е разрешен, аз ще изляза, но ако кажа, че въпросът е разрешен, светът е затворен за мене.

Аз ще ви дам същия въпрос. Коя мишка, след като е хванала сиренето в един капан, е разрешила въпроса? Било ли е време, да се извади сиренето от капана и капанът да не се затвори? Следователно, който разрешава такъв именно философски въпрос, той е като мишката в капана. И тогава мишката трябва да се срещне с котарака. Даже питайте и смелия плъх, като му се отвори вратата на капана, да излезе навън, и той види един котарак насреща си, той вече не иска да излезе горкият навън от дупката. Сега ще знаете това. Да вземем и другия въпрос. Някой казва: „Аз зная какъв е смисълът на живота.“ Да решиш този въпрос или въпроса, крайния смисъл или цел на живота, щом решиш този въпрос, ти ще изчезнеш. Затова не го разрешавай.

Нали всички хора искат да знаят защо трябва да ги обича някой. Не разрешавай този въпрос. Можеш да го решиш, но ще умреш. Ти ще решиш един въпрос, но при него ще остане друг неразрешен. Питам, онзи, който разрешава въпроса на вечността, какво постига? Ако ти тръгнеш в това, което е безгранично, къде ще се спреш на едно място? Ти искаш да намериш края на безграничното, тогава къде ще спреш? Ти във вечността ще идеш толкова далече, че няма да имаш средства някак да се върнеш назад.

Та сега истинската философия къде седи? Това, с което човек губи своето право, е не да го е страх, но

той трябва разумно да разсъждава. Има други въпроси, жизнени, които трябва да се разрешат. А да решиш въпроса, колко тежи слънцето, ти с този въпрос вече 20 години си се занимавал и си вече близо да решиш въпроса, точно да претеглиш колко тежи слънцето. Таман ти отиваш един ден като велик професор на работа и срещаш една вдовица или някоя бедна жена. Тя спира този професор и го пита: „Мога ли да изпратя сина си при тебе да се учи?“ Той казва: „Много съм зает.“ Или отлага този въпрос. Той е зает, отива да оповести колко тежи слънцето. Кое е по-важно – да вземе сина на тази вдовица и да го възпитава или да иде да представи колко тежи слънцето? Той избира второто, защото при този въпрос може да капне нещо, много хора могат да се заинтересуват. Вие казвате: „Как ще капне нещо?“

Представете си, аз съм един гадател, зная съдбата на хората. Ти идеш при мене, аз ще ти кажа нещо от живота ти, но ти ще платиш. Питаш колко. Казвам, ако дадеш 10 хиляди лева, ще ти кажа нещо, което ти в една година ще наследиш. И ще ти кажа нещо, което никога не се е случвало в живота ти. Но аз като го предсказвам, ще предвидя и да стане. Ти мислиш, че аз като кажа, ще стане. Всички хора са много суеверни. Той пита: „Колко искаш?“ „Десет хиляди.“ Ти бъркаш в джоба, и то става. Ти казваш: „Десет хиляди ми взе, но стана това, което ми каза.“ Отиваш при друг, казва: „Ще ти кажа нещо, но това, което никой друг не е казал.“ Той взема 20 хиляди лева. Той печели повече от мене, но и аз печеля. Всички почнат да казват: „Значи, каквото каза, стана.“ Питам, това, което стана, аз ли го наредих? Това е човекът, който предсказва колко тежи слънцето. Защото, ако хората са заинтересувани колко тежи слънцето, ще се заинтересуват всички хора на земята. Но в дадения случай ние не можем да знаем колко тежи слънцето. Вие ще кажете: „Защо?“ По простата причина. Имате

едно дете, то е тежало 4 килограма, когато се е родило. След 12 месеца колко ще тежи това дете? Сега, като теглите детето, слънцето не е изменило и няма същото тегло. Как мислите, всяка година увеличава ли се теглото на слънцето, или се намалява? („Според науката всяка година слънцето изстива.“) Че изстива, изстива, но увеличава ли се, или се намалява? Може да се обясни по следующия начин. Преди отделянето на всичките тия планети, които са около слънцето, слънцето е имало едно тегло, а след като се отделиха, какво е теглото? Според учените хора колко пъти тежи слънцето повече от другите планети, ако се вземат заедно? („Струва ми се, че 700 пъти повече тежи.“) Тогава, да допуснем, сега по-малко ли тежи слънцето, отколкото тогава е тежало?

Аз ще ви задам един въпрос, той е следующият и е относителен. Баща ви, който е онзи здрав, мускулист човек, тежи 72 килограма. Питам, този баща, след като роди първия син, теглото му ще се намали ли? („Не.“) Като роди втория син? Теглото на майката, която го ражда, ще се намали ли? Няма да се намали. Тогава слънцето, като е родило планетите, намалило ли се е неговото тегло? Ако процесът е чисто механически, да, може, защото част от неговата материя е взета да се образуват другите. Но ако е един органически процес, значи, за да се образува една планета вътре и да се отдели от слънцето, има разумни причини. Този процес не е механически, има една разумна причина, която е отделила планетите. И ние не знаем каква е тази разумна причина. Можем да си предполагаме и докато човек си завърши работата на земята, ние пак няма да знаем защо има толкова планети. Този въпрос ще остане неразрешен. Ние можем само да мислим и предполагаме.

Та има известни идеи, не се стремете да ги разрешите. Запример ти искаш да проникнеш какво мисли някой човек. Не разрешавай този въпрос. Нито за себе си, какво си ти всъщност – и това не

разрешавай. „Ама аз искам да знам какво мисли той.“ Това е все така да хванеш крака си и да питаш какво мисли той. В дадения случай кракът ти мисли точно това, което ти мислиш. Или да хванеш ръката си и да питаш какво може да мисли моят пръст в дадения случай. Моят пръст е много по-голям философ, отколкото който и да е друг. Пръстът ми казва: „Аз не се интересувам от това, какво мисли господарят ми. Аз това не мисля.“ И той никога не разрешава въпроса, какво аз мисля. Понеже, ако той разрешава какво аз мисля, той ще престане да е пръст. И затова той не засяга какво аз мисля. Той казва: „Тъй както съм турнат, добре ми е, аз не искам друго положение.“

Сега, някои от вас искате да знаете защо Господ Ви е така създал и защо той Ви е турил в тия условия. Ако така питате, вие ще изгубите. Да допуснем, някой Ви обясни защо сте радостен или защо сте скръбен. Той ще обясни външния процес, но защо е допусната скръбта, той това остава. Защо Христос, една праведна душа, ще дойде и ще страда? И защо най-после светът ще се раздели, едни ще станат лоши, други добри? Никой не може да разреши дълбоката тайна на битието, която е скрита. Въпросът остава неразрешен. Може да има философски предположения, но всъщност как е, никой не знае. Вие задавали ли сте си въпроса – някой ден сте недоволен, защо сте недоволен? Ти си ученичка в клас, урока си си научила много добре, казвате: „Днес, ако ме извадят, урока съм си научила много добре, шест ще получа.“ И всички ученички казват: „Много добре си каза урока.“ Ти очакваш да имаш шест, обаче учителят ти писал четири. Защо ти е писал четири? Аз да ти обясня. Предполагам, този твой професор е млад, следователно той има да разрешава някой учен въпрос и когато ти си разправяла урока си, неговият ум е бил зает с темата, която има да разрешава, и след като ти си свършила да разправяш урока си, той те пита:

„Свърши ли?“ Казваш: „Свърших.“ Той те е гледал, но не е слушал какво разправяш, казва си: „Аз не чух какво е разправяла, но ще турна четири.“ Обаче разликата между неговото оценяване и твоето е две единици.

Следователно числото 2 е влязло вътре и произвело този ефект. Ти си недоволен, четири ти е писал професорът. Защо? Числото 2 е причината. Целият ден ходиш, не можеш да се успокоиш: „Как тъй хубаво си казах урока, а той да ми пише четири.“ Но той е бил зает с един философски въпрос, не те е слушал, казва: „Е, за четири заслужава.“ Допуснете, че този учител е чрезмерно чувствителен човек, той отива в клас и целият клас му казва: „Онзи ден тази ученичка си каза много хубаво урока, а ти ѝ писа четири.“ И той каже: „Малко бях разсеян тогава. Хубаво ли си каза тя урока?“ И той туря ѝ шест и двете се наместят намясто. Учителят поправя, туря шест и радостта дойде.

Всичката причина е до един възглед. Учителят е имал един възглед, а ученикът е имал друг възглед. Щом два възгледа не съвпадна, ражда се тъжно състояние. Някой казва: „Мен не ме оценяват.“ Значи твоят възглед и възгледът на другите не съвпадат. Ние тургаме противоречиви мотиви. Ние не знаем защо един човек не спечелил твоя възглед. Може да знаеш, че той няма твоя възглед, но причините, защо – не знаеш. Сега този младият професор се занимава с един научен въпрос. Аз зная какъв е този научен въпрос. Това може да е въпросът за теглото на слънцето. Може да е въпросът, как се е създала вселената или за произхода на човека, може да е за разделянето на половете. Дарвиновата теория каква е всъщност, не се знае. Но той е имал един въпрос за разглеждане. Сега, ако вие ме попитате кой е бил специфичният въпрос, който е занимавал неговия ум, ще кажа – този въпрос аз не го разрешавам.

Та законът, който трябва да държите, е

следующият. Не се стремете да бъдете напълно щастливи на земята. Не желайте да влезете в тази пещ вътре. Не желай голямата скръб и не желай голямата радост. Каквото дойде, благодари на Бога, кажи: слава Богу. Дойде скръбта, не казвай, че скръбта ти е голяма. Никой от вас не е опитал какво е голямата скръб. Вие били ли сте на положението на един човек, когото закачат на въжето да го бесят? Ако бесят един стар човек на 80 години, ще кажете – той си е отживял, но бесят един млад човек, до въжето стои неговата възлюблена, а него бесят. Вие опитали ли сте скръбта на този младия човек какво нещо е? Ако този млад човек би се освободил от това въже, той би си отмъстил на целия свят. Някой казва: „Голяма е моята скръб.“ Твоята скръб още не е толкова голяма, както на този младия човек и неговата възлюблена.

(Печката пуши малко.) Този дим от печката трябва да се освободи. Вие всички мислите за философски въпроси, но нито един не мисли да очисти този дим. Всички очаквате друг да очисти този дим. Днес аз ще ви дам един метод как да очистите комина. Ще вземете едно въже и един камък, ще го свържете, ще го спуснете през комина и ще го теглите нагоре-надолу. И тъй ще се очисти коминът. Та днес ще гледате да се очисти собата. Собата поддържа моята лекция.

Та, ако вие искате да разрешите най-крайните въпроси на света, ето къде ще се зароди такъв дим в ума ви, в сърцето ви. И онзи, който каже: „Аз нищо не искам да мисля“, той иска да намери какъв е смисълът на безсмислието. И той е философ, казва: „Аз не се интересувам от живота.“ Той иска да намери как може да се живее без живот. Казвам, и ти си в опасност, ти ще влезеш вътре и няма да излезеш. Който много се интересува и който казва: „Никак не се интересувам“, това са $-A$ и $+A$, това е разликата – само в стремежа. Но A минус в топломера е намаление на температурата,

а **A** плюс е увеличение на температурата. Когато някой човек каже: „Аз не се интересувам от живота“, той е **-A**, той е под нулата, той измерва само студа. Какво ме интересува, че той измерва само студа. Дали е 15 градуса под нулата или над нулата, та всеки ден и аз го измервам. Та всяка промяна, която става във времето, аз я чувствам в краката си и в пръстите си. Чувствам го действително. Онзи ден, когато ритах снега, заболяха ме пръстите и съм определил, при 15 градуса моите пръсти не болят. Казвам, щом ме болят пръстите, това е по-долу от 15 градуса под нулата.

Нещата имат за нас смисъл дотолкова, доколкото те са едно отражение в нашия живот. Всяко нещо, което няма допирна точка до нашия живот или до нашето съзнание, то не ни интересува. Та от чисто психологическо гледище недоволството, което съществува у вас, се дължи на това – в сегашната култура вие искате да разрешите известни задачи, които не съвпадат в програмата на сегашния живот. Казва някой: „Аз искам да бъда учен човек.“ Хубаво, но не поставяй този въпрос, остави го неопределено в този живот. Ние имаме един такъв учител Соломон, който е искал да стане учен, да придобие големи познания. И какво каза най-после за времето? Соломон засегна всички научни теории, всички окултни положения и искал да разреши той такива тайни, които не се позволяват. Той искаше да влезе в сърцето на жената и да познае, да види какво се крие там, в нейното сърце. И събра там известни екземпляри, както сегашните биолози имат сбирки. Той събра 300 жени и 700 наложници, около 1000 души жени и искаше да намери какво се крие в женското сърце. Учен човек беше той, окултист и след това искаше да знае, като се весели с жените, какво е тяхното сърце. И какво каза Соломон накрая, я го кажете на латински (*Vanitas Vanitatis et omnia Vanitas.*)

Сега ще кажете – значи не трябва да работите. Не. Ще работите, и разумно ще работите. И разумно

ще почивате. Работа трябва всякога. Най-хубавото е човек да бъде в даден случай доволен от това състояние, което сега има. Да не мисли за следущия момент. Този момент, който сега минавате. Значи един момент на съзнанието не се определя от една минута, то може да е и една секунда, а може едно мое състояние да съдържа една десета част от секундата, а някой път може да съдържа и повече, и хиляди секунди. Кога се сменят състоянията? Отношенията, които съществуват, са винаги в една пропорция между едно състояние и друго. Винаги има една пропорция. Младият никога не трябва да иска да стане като стария и старият никога не трябва да иска да стане като младия. Защото кой стар, който е искал да стане като младия, е станал млад? Не казвайте: за в бъдеще, когато се преродим. Е, кога? В някой друг живот. И кой млад човек, като е искал да стане стар, е станал стар? Той се лъже, понеже този младият човек, той ще стане стар, това е в реда на нещата. Ти и без да искаш, ще остарееш. „Ама аз искам да остареея.“ Ти нямаш думата за това. „Ама искам да умра.“ Това не е твоя въпрос, ти и без да искаш, пак ще умреш. Тъй. Трябва да очистиш ума си от всички ония противоречиви наслоявания на съвременната култура. Казвате: „Искам да стана умен човек.“ Значи, щом искаш да станеш умен, ти си глупав сега. „Искам да стана богат.“ Значи сега си сиромаш. „Искам да стана свят.“ Значи си един грешник. Това са лъжливи положения. Това е все едно агнето да каже, че иска да стане овца. Че то и сега е овца. Или вълкът да каже, че иска да стане вълк. Той със своето искане не става вълк. Той отдавна е станал вълк. Че то е турено в програмата ви да станете учен човек. Ти ще станеш учен човек, и на хоро ще играеш. Един момент, ще кажеш – але пасе – искаш-не искаш и учен ще станеш. Иискаш не-искаш, философ ще станеш, искаш не-искаш, поет ще станеш, ще играеш и оттатък ще минеш.

Хоро ще играеш, и ще станеш. Ще кажеш: „Аз искам.“ И без да искаш, пак ще станеш. А ако не ти е определено, ти може да съдъреш и сто цървули, и пак тъй ще останеш. Ще кажете: „Какво да се прави тогава?“ Не се противи на своята съдба. Защото, ако твоята съдба иска да станеш учен човек, и сто тояги ще изядеш, и ще станеш. Тя ще те качи горе на въжето. Съдбата казва: „Аз ти определих и горе ще се качиш.“ А друг, когото тя не е определила учен да стане, тя казва: „Аз не съм определила учен да станеш.“ „Ама искам да стана учен.“ „Ще чакаш, за тебе съм определила друго време.“ Този, който не чака, и за него има дърво.

Следователно единия бият, че не иска да се качи горе, а другия бият, че се е качил без време и не иска да чака. Ако е да станеш учен, ти ще чакаш, тя ще дойде и ще ти каже: „Хайде сега да се качиш горе.“ Дали си облечен, или не си облечен, качи се горе и ще се свърши въпросът. Нали знаете, има такива акробати. Някой акробат като се качи на някоя върлина, че горе той ще се облече, да покаже, че е майстор. Ти ще се качиш като обикновен човек, а горе ще извадиш хубавите си дрехи и ще се облечеш. И всички хора ще кажат: „Майстор е този човек.“ Акробатът ще се качи с акробатските си дрехи, а горе ще извади куфара си и ще си облече хубавите си дрехи. Казвам, и ти като този учен човек на върлината ще си туриш дрехите. Това е вече изкуство. Тогава ще дойдат двама души на сцената. Най-първо те са прости, почват да се препират. Единият казва – еди-кой си автор, учен човек е той, цитира, цитира, след това доказва, облича се горе и става учен човек. Другият човек казва – учен човек е той. Защото природата е казала да бъде учен човек, нищо повече.

Сега това не е едно принудително положение. Как се нарича принудителното положение, когато нямаш никакъв избор? („Истер истемес.“) Тъй. Определено ти е съзнателно. Казват, ти си човекът, избран да свършиш

тази работа, защо ще се отказваш. Това е една почтена работа. Коя е причината да се отказваш? Ние, като разгледахме всичките форми, намерихме, че ти си човекът, който можеш да свършиш тази работа. Питам, кои ще бъдат тия побудителни причини, които ще ме заставят да се отказвам от тази работа на природата. Вие ще кажете: „Аз не искам, намерете някой друг.“ Природата ще ти каже: „Искаш-не искаш, ще вървиш. Това е належащо.“ И като си вдигне тояжката тя, веднага ти казва: „Аз ще ида.“ Като дойде насилието, ти ще разбереш, че не е произволно защо трябва ти да идеш, а не друг. Защото тя не те избира тебе слабия, хилавия, но ти си най-способният, който можеш да свършиш тази работа. Ти имаш всичките качества за тази работа. Друг, и да изпратят, няма да свърши тази работа. Тя ти казва: „В тебе имам напълно вяра и упование, затова те изпращам.“ Тогава казвам: какви могат да бъдат мотивите, които могат да ме заставят аз да се откажа?

Това е едно неразбиране на тия велики закони, които проникват вътре в живота. Викам те тебе. Иди, свърши тази работа. Ти отиваш. Това е човекът на вярата. Да вярваш, че тия хора имат вяра в тебе, да вярваш в природата, че тя вярва в тебе. Да вярваш в природата – това е най-хубавото, че човек можеш да станеш. Това е красивото. Това е, което създава човека. Щом имаш тази вяра, не се противи, защото ще бъдеш бит. Схващате ли сега мисълта каква е?

Що е вяра? Да вярваш в това, в което природата вярва. Това е приложението. Защото, ако вие това не можете да прилагате, днес ще имате една наука, утре ще кажете: „Ние сме заблудени, това са празни работи, ние си загубихме времето.“ Право е. Ако една наука няма приложение в живота, не мислете, че това, което е тук, е губене на времето. И вие трябваше да дойдете тук, да се учите. И хоро ще играете, и ще дойдете да се учите. Ще каже някой: „Аз не искам.“ И хоро ще

играеш, и ще учиш, определено ти е да се учиш. Защото не е само тука. И в университета, и в гимназията, и вънка, и вътре, където и да е, все е училище. Тук е само един момент, но ще се учите. В природата има една вътрешна връзка между всичките институти на учението, каквито и да са те. Онзи, който разбира, той вижда непрекъснатостта в природата, а който не разбира, мисли, че между един институт и друг няма никаква връзка. Има вътрешна връзка.

Та вие сега казвате – изгубили сте времето. Казвам, ако само това беше изгубено време, колко други хубави времена още сте загубили. Но не е изгубено. Има време, когато то е загубено, но в природата съществува един закон: нищо не се губи. Когато природата реши да те направи учен човек, времето не се губи. Тя е точна тогава. Тя ще те застави. Най-първо тя ще ти говори на един език. Щом ти се противопоставиш и кажеш: „Аз искам да бъда свободен“, тя каже: „Ти ще вървиш.“ Ще вземеш раницата си, и ще тръгнеш. Нямаш никакъв избор. Тя казва: „Решено е да се качиш на върлината отгоре.“ Земята ще се обърне, но ти ще се качиш на върлината. Това ще го направиш и като се качиш на върлината отгоре, ти си свободен, няма да седиш непрекъснато на тази върлина, но ще се качиш и после ще слезеш. През цялата вечност няма да седиш на върлината. То е една минута, две, три, четири, пет. Докато свършиш задачата си, ти ще седиш с онзи, който ще те направи учен човек, поет ще те направи, философ, всичко ще те направи.

Аз ще ви попитам един въпрос. Кое е по-хубаво, реката да тече сама по себе си, тъй както ѝ е определен пътят към морето, или тя да тече тъй, както ние искаме? За реките как е по-хубаво – да текат, както сега текат, или да текат, както ние искаме? Представете си и другото. Как е по-добре – животът да тече, както Бог го е определил, или да тече, както ние искаме да го определим? Ако животът тече, както

ние искаме, това не са никакви реки, канали са това. Има и такъв живот. Всеки човек, който иска животът му да тече тъй, както той иска, това е канал. А всеки човек, който оставя животът му да тече, както природата иска, той е река. Щом си канал, всички нечистотии ще се съберат в тебе, а щом си река, това е един естествен път на нещата. Можеш да избереш едното или другото. Та казвам, ще съедините вашите интереси, ще разберете вътрешната страна на природата. Този път на природата ще бъде, докато вие завършите вашето развитие, свършите вашата еволюция, природата ще дойде и ще ви даде диплом и ще каже: „Сега вие сте свободни.“ (*„Кога ще стане това?“*) Това е въпросът, който ще се разрешава. Има пресилени желания и пресилени мисли. Не пресилвай нещата.

Да допуснем, ти си едно 5-годишно момиченце и искаш да израснеш веднага една възрастна мома на 21 години. Питам, какво ще придобиеш? Ще се наруши целият ход на работата, понеже е определено, невидимият свят е определил бюджета съобразно 21 години и ако ти пресиши нещата, тогава твоят бюджет няма да те намери на мястото. И сега ние страдаме от изменение на нашия бюджет и Божиите блага не могат да ни намерят на станциите. Нали тия чекове трябва да те намерят на мястото, ти си заминал напред и всички благословения тичат след тебе. Ние бързаме, за да получим многото. Ние сме заминали и с векове трябва да ни гонят.

Тогава коя е основната мисъл? Може ли човек да се роди и да не умре? Имаме едно-две изключения в Стария завет. Казва се за Ноя, че Бог го взел. Но новият закон, тъй както ние го знаем, може ли човек да се роди, че да не очаква да умре? После не умирайте преждевременно, нито се раждайте преждевременно, защото у човека става един вътрешен процес.

Та закон е да бъдем в хармония с мисълта на

живата природа. Мисълта на живата природа, това са всички ония съвършени същества, които са завършили своето развитие. Те са минали и знаят законите. Значи да бъдем в съгласие с тях, защото под думата „природа“ те ще ни опътят, ще ни кажат какъв е пътят и как да минаваме. Защото за тях, съвършените същества, има неща, които те не разрешават, общо те го знаят, но крайните резултати на нашето развитие те не разрешават. Казват: „Ако вие искате да идете, дено ние сме достигнали, този е пътят.“ Какви ще бъдат нашите постижения? И всеки един човек си има известно постижение, към което той се стреми. И той е човекът. Това е специфичното, никой не може да го постигне, даже никой от вас не знае към какво се той стреми. Всъщност какво желаете, и вие не знаете. Вие желаете нещо, но и вие не знаете какво е това. Ако вие знаете това, което желаете, вие ще се ограничите. Казвате: „Аз не зная какво ще стане.“ По-добре, че не знаеш, това е за крайната цел на живота. Аз ще седна да ви опиша какво ще стане. Един ден вие ще бъдете един крилат ангел. Ще ви се даде цяла една система като слънчевата, да заповядвате и да управлявате, ще имате всички богатства, автомобили, каквото душата ви пожелае.

Сега вие ще кажете: „Достатъчно ни е това, което имаме.“ Повече от това не можете да носите вие. Да слуша човек Бога, това е най-хубавото. Бог трябва да бъде вътре във вас една свещена идея, само за вас. На външните хора ще им кажете тъй: неумолима е съдбата. На учените хора ще кажете: законите в природата са такива. А като дойдете до себе си, ще кажете: трябва да се слуша Господа. Туй е за вас, за учените – законите в природата, за външните хора – това е съдбата в живота. Това е хубавото и красивото. В това има смисъл. В еврейския език има три разбирания: свещеният език, вътрешният, после обикновеният и езикът на простите. Съдба е това.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Шестнадесета лекция
на Младежкия окултен клас
27 декември 1929 г., петък, 6–7.18 часа
София – Изгрев*

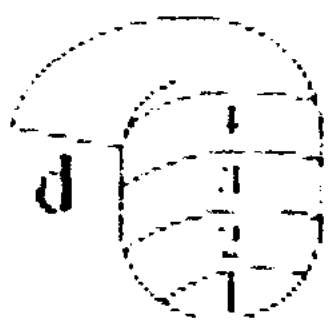
ПЪТИЩАТА НА ПРИРОДАТА

„Добрата молитва“

За идущия път пишете върху темата „Лесният път на страданията“. Ще пишете по две-три думи, но ще пишете свестни думи.

Станете сега да направим едно упражнение. *(Всички са раздалечени, прави, бавни кръгови движения на ръцете, първо с дясната ръка, после с лявата.)*

Днес ще ви занимава с един предмет: пътищата на природата. Представете си сега най-разумното същество, което съществува, това е природата. Тогава как ще си го представите вие? Все вие ще се постараете да си представите природата тъй някак си, близо до човека.

Ако вие срещнете една такава линия в природата, какво бихте си помислили? Това тук е един произволен чертеж и няма никакъв смисъл. Защо тази линия накрая не се допре до точката на започването, а се образува това разстояние **d**. Коя е причината? Ако вие се занимавате с философия, какво философско разрешение ще дадете на въпроса? Как се наричат тези линии – 1, 2, 3, 4? Бразди, нали. Да допуснем, че те са издигнати. Да допуснем, това мяза на черупката на един охлюв. Та не му ли стигаше умът, да направи нещо по-сносно, а направи такава една черупка. Кои са съображенията, че

охлювът направи тази кривата линия? Какви бяха съображенията на охлюва, когато той построи тази черупка? Когато един съвременен човек направи една къща, кои са неговите съображения, че туря прозорци, после ще направи една врата. Даже ако наблюдавате и най-малките бръмбарчета, и те имат известни съображения. Те всякога ще направят своите дупки към изток, към запад и към юг, но към север никога не правят дупчица. Защо? Много естествено. Те искат да имат малко светлина и където слънцето обикаля, там нареждат те дупчиците си. Значи тези са съображенията за мястото на техните жилища.

Ако вземете линията на човешкото лице или лицата на всички животни, вие забелязвали ли сте, че има една непоследователност и един постоянен опит. В природата е даден един опит, втори, трети, четвърти, пети, шести, седми – хиляди са направени, докато най-после природата е дошла до последния модел, човешкото лице. И тя още мисли и създава нови типове. И всякога прави още по едно малко преобразуване в човешкото лице. Кои са сега причините, които я заставят да направи този опит? Най-първо ние мислим, че тя е разумна и трябва веднъж тя да начертае опита си и да свърши. Но ние виждаме у нея една последователност в типовете.

Какво можем да заключим от това? Има една българска поговорка: всяко нещо на времето бива. Значи, които са правили лицата на животните, се различават от онези, които са създали човешкото лице. Та, за да се убедим, че лицето е място, дето се посрещат известни сили, а те имат отношение към нас, трябва да си правите опити. Много пъти ви се е случвало, вие имате едно приятно настроение, весел сте, бодър сте, но след като си мърдате ръката или се попипнете някъде по челото, има места, като се пипнете там, веднага се сменя вашето състояние и вие станете тъжен, скръбен. След малко вие си вдигнете ръката и по невнимание

бутнете се някъде. При това бутане има едно съвпадение, измени се вашето настроение. Та ще знаете, у човека има известни места на тялото, дето е опасно да се бута. Като бутнеш една динамическа машина, какво става? И обратното е вярно. Неразположен си, седиш, мислиш, ставаш най-после и се бутнеш някъде, веднага ти дойде една нова мисъл, станеш весел, казваш: „Разреших си въпроса.“ Има едно място, като бутнеш там, и въпросите се разрешават. И оттам насетне потекат добрите мисли. Казваш: „Колко съм бил глупав, но като се бутнах там, много лесно стават тия работи.“ Вие имате само последствията, но не знаете къде беше това място, отдето се даде това направление и отдето дойдоха всичките ваши добри мисли.

Та от чисто научно гледище не само да се изучава човешкият организъм, не само да се познава характерът, но същевременно тялото е една жива станция, дето човек иде в съприкосновение с целия космос. Ти си се бутнал на едно място, дето има отглас от други същества. Нали едно време потъваха гемии, кораби. Хората нищо не знаят, обаче днес хората имат радио и, гледаш, по морето един параход на сто километра навътре хваща вълните и съобщава: „Намирам се в голяма опасност, моля пратете помощ, намирам се еди-къде.“ И веднага помощта иде. И у човека има една радиостанция. Аз казвам, будното съзнание – това е станцията. Будното съзнание на физическото поле е станция, отдето можем да имаме отношение към всички тия станции. И във всеки един момент да можеш да възприемаш това, което иде от външния и вътрешния свят. Отвсякъде да можеш да възприемаш и да препращаш съобщения, това е да имаш будно съзнание. Тебе те запитват от невидимия свят как си днес. Ти се потриваш, ти си на концерт, вниманието ти се отвлича, не си съсредоточен, не даваш отговор. Ти трябва да се спреш в съзнанието си и веднага от твоята станция да препратиш: „Много

добре съм.“ Нищо повече. Тъй.

Та казвам, когато изучавате живота, трябва да имате будно съзнание. Вие някой път мислите – прост е животът. Нали хората казват: „Да си поживеем малко.“ Не е работата да си поживеем. Вие сега не можете да си поживеете както едно време. Днес всички хора страдат, понеже станциите им са затворени. Казва се, че човек трябва да има само една мисъл и едно желание. В какво отношение трябва човек да има една мисъл и едно желание? Защото, ако човек има едно желание и само една мисъл, той е затворен за окръжаващия свят, той постоянно мисли за себе си, какво да прави. Това е най-лесното, какво да правиш. Ако си писател – пиши, ако си инженер – мери. Не си на служба, можеш сам да си създадеш служба. Създай сам службата си. Всеки ден върви, намери едного, мери го. Ходи по планините, мери. Ако имаш астрономически интерес, наблюдавай всяка вечер звездите. Ходи, изследвай, създай си нещо. „Ама ще стана смешен.“ Не, никак няма да станеш смешен, но ще станеш човек. Ти ще почнеш да упражняваш науката върху другите.

Има една стадия у човека, вие още не сте дошли до себе си, да се наблюдавате и да се изучавате. Всеки един от вас има една най-хубава обсерватория, един хубав телескоп, с който можете да оперирате. Вие всички имате най-хубавите прибори. Някои от вас търсите да имате една химическа лаборатория. Най-хубавата лаборатория е в човешкия организъм. Друг казва: „Да следвам в една консерватория.“ Най-хубавата консерватория е човешкото тяло. Всичките най-велики музиканти са там. Всяка вечер можеш да слушаш концерти не само от Земята, но и от Венера, от Сатурн, от Марс, от Месечината. И ще знаете откъде е. Но при сегашните условия, понеже нямате тази опитност, това е само забавление. Ще кажете, това е само за деца приказки. Но ако прочетете съчиненията на Сведенборг, на някой от вас аз бих

препоръчал, който знае немски, френски, италиански, английски – прочетете Сведенборг, да видите, той има една философия, че може човек да се съобщава с другия свят. Значи има един, който е писал за другия свят. Всичките негови сетива са развити, не тайно, но неговото радио е било отворено. И той се съобщавал с всичките планети. Бил е ясновидец, но както и да е.

Това чувстване, към което вие се стремите, то е вътре у вас. Във вашия организъм съществува тайната на природата. Възможностите, които търсите във външния свят, те съществуват в самите вас. Казвате, това тяло не е, но като идем в онзи свят – астралното тяло. Ако сега на земята вие не разберете вашето физическо тяло, и в онзи свят, като идем, вие ще бъдете точно такъв, какъвто сте тук. Там като влезете, някой път ще усетите, че сте много лек. Но защо сте леки – не знаете. Ще знаете, че сте минали от този свят в другия, но защо сте минали, няма да знаете. Ще видите, че отношенията там не са тъй идеални, както си предполагате. Сега вие си предполагате, че като идем в онзи свят, там всичко е хубаво. Но колко боб има да изядете още тук, на земята, пък колко зеле, колко моркови, колко прасета и колко хляб. Сега, като говоря всичко това, аз подразбирам, да се събуди съзнанието.

Сега светът е пълен с непробудени още души. Колцина от тях имат този достъп до ония научни похвати, които някои в света имат. Даже някои, които ги имат, и те нямат тия разбирания. Аз гледам, някой астроном, след като гледа Месечината до десет пъти, казва – няма какво да видиш. Понеже силата на телескопа не е толкова голяма, на Юпитер ти ще видиш само тия пояси. Веднъж, два пъти, три пъти, все пояси гледаш. Погледнеш Венера, тя все е забулена, нищо няма да видиш. Погледнеш Месечината, досега нищо не са намерили още. Ще ви приведа следущия факт.

Защо Венера блести толкова? Защо тя не се

отвори? Вие имате една ваша приятелка, която е била отворена, но по едно време, виждаш, тя почва да става затворена. Почва да се възлюбява в себе си, някой път вие ѝ говорите, но тя е дълбоко замислена. Как ще си обясните това възлюбяване? От това възлюбяване започва да се явява известна жълтина на лицето ѝ, очите хлътват, образуват се черни пояси. Вие изведнъж ще кажете: „Има нещо да я мъчи.“ А нищо не я мъчи. Тя решава един философски въпрос. Най-първо тя мисли. В тази мисъл става разлагане на цветовете. Че тя е пожълтяла, какво лошо има в това? Почва значи да узрява. После, виждаш, почерняла малко. Много хубаво, изорала се е. Защото, като се изоре нивата, става черна. Ама позеленяла. Израснала е трева. Ливада е станала. Какво има от това? Но другаде седи въпросът. Цялата ѝ нива сега е пълна само с пелин и като ядат от този пелин кравите, вечерно време като се върнат, млякото – горчиво. Аз разсъждавам, казвам, как досега млякото беше сладко, а като яде кравата от тази трева, огорчи се млякото. Втория път не пращам кравата да яде от тази трева на онази ливада. Не че тревата е лоша, но млякото става горчиво. Но ако тази ливада се обкичи с цветя, разцъфтяват се най-хубавите цветя и се съберат хиляди бръмбарчета наоколо, пеперуди, птички, после в тази ливада се появи едно изворче и тия животни почнат да пият от водата, какво ще си представиш? Ще кажеш: „Каква промяна е станала с тази ливада. Отгде дойдоха тия цветя, всичко това? – Ще кажеш: – Разцъфтя се тази поляна.“ При първия случай, когато нивата е черна, казвам – стеснителни са условията. При втория случай, при това растене, казвам – това е вътрешен процес на развиване. Щом се появят цветя в една ливада, казвам, това са хубавите условия на външния живот.

Ако на вашата глава израсне и цъфне един

карамфил, какво биха помислили хората? Нещо, което е невъзможно. Ще кажете – и да стане, пак не вярвайте. Че карамфили израстват по главите. Много пъти аз съм виждал карамфили, израснали по главите на момите, по ушите, че когато една мома се накичи с едно цвете по главата, ето че израснали са цветя по главата. Този, който носи това цвете, какво иска да каже с туй карамфилче? Вие не знаете. Нямаме азбуката на цветята. Аз няма да разправам за азбуката на цветята, но бих ви препоръчал да прочетете, ако намерите, някоя книга на някой от чуждите езици. Мисля, на френски има, на немски азбуката на цветовете или азбуката на растенията. Всички от вас нямаме еднакво разположение към цветята. Някои от вас обичат едни цветя, други – други.

Та казвам, коя е вътрешната причина на нашите движения. Много пъти ние се движим, без да знаем защо така или иначе. Да дойдем до тялото. Бутнеш се някъде, и създадеш в себе си едно неприятно настроение. Друг път пак се буташ, и създадеш в себе си радост. Някой път, като се бутнеш някъде, целия ден ще имаш загуби. Или вървиш някъде, бутнеш се някъде, изкълчиш крака си.

Та казвам, когато човек стане, той трябва да знае как да се обходи с тялото си. Когато ние говорим за тези положения, не е тъй безопасно да се буташ, където искаш. Сега това не ви го казвам да се страхувате. Вие не знаете. Най-първото нещо, като станеш, спри се, помисли за себе си, че тялото ти е цял един свят, ти трябва да знаеш как да започнеш. Тръгнеш, например. Ти не знаеш как да започнеш тръгването. Покажете ми как тръгва човек.

Добре. За седем дена, до следущата лекция, ви давам едно упражнение. Изберете си един от тия седем дена и тръгнете съзнателно. Запомнете в каква поза са били ръцете ви, краката ви и главните черти на вашите движения. Забележете какво е станало при това

тръгване. Това е едно научно наблюдение. Първото нещо: съзнателно ще тръгнете, съзнателно ще излезете от къщи. Сега вие излизате из стаята си, без да мислите. Но този ден, като излезете из прага на стаята си, съзнателно ще излезеш. Ще запомните тази картина – позата ви, краката ви, ръцете ви. Едно хубаво наблюдение е това. Искам да зная как тръгвате. Може някой от вас да начертае това. После забележете него ден, може да имате нещо важно, пък може да е както другите обикновени дни.

Та казвам, когато ние казваме, че човек най-първо трябва да влада тялото си, оттам започва науката. Ако искате да имате една съществена наука, тя започва от вашето тяло. Ако вие не можете да владате вашето тяло, ако не разбирате как се е съградило вашето тяло, какво е неговото предназначение, как ще разберете какво е предназначението на вашето сърце или на вашето астрално тяло, или предназначението на вашия ум, или на менталното тяло, или предназначението на вашия разум или вашето причинно тяло. Това са неща по-отвлечени. Физическото ви тяло или видимото тяло, то ще бъде ключът, с който вие трябва да започнете бъдещата основа. Оттам идат другите науки. Те се обуславят на това тяло. И вие ще бъдете учен човек до толкова, до колкото разбирате тялото си. Когато ви говоря за тялото, не е в ума ми идеята, че тялото трябва да погълне вниманието ви. Но има много въпроси, които сега искате да разрешите, а не са толкова важни.

Запример питате се какво обществено положение ще взема за в бъдеще. Или какво може да излезе от мене. Ти това, което е излязло, не го разбираш, пък искаш да разбереш това, което не е излязло. Ти не можеш да се справиш с това, което е излязло, пък отсега се питаш какво обществено положение ще вземеш. Ще вземеш общественото положение на онзи първия българин, който е свършил в Америка, дошъл със специален трен до Букурещ. Това

е действителност, не е измислица. Този българин се явява пред Батенберг, князът го приел много добре и умал предвид да го направи първи министър на България. Попитал го: „Какво искате?“ Той му казал: „Искам да бъда виден човек, да бъда директор.“ „Тогава ще идете при министъра на просвещението. Ако е за министър, аз ще ви услужа, но щом искате да бъдете директор, ще идете при министъра на просвещението.“ Та и вие сега идвате със специални тренове, но искате да станете директор. Ще идете при министъра. А той ще ви каже: „Понеже няма вакантни места за директор, а има само за учител едн от коя си област, в едн-кой си град. И въпросът се свърши. Вие още нямате понятие, че тялото е свещено само по себе си, не плътта. Има нещо у човека, което е постоянно. То е неговото тяло, то е свещено. Казва се: „Вие сте храм на Бога живаго.“ Значи тялото на човека е свещено. В човешкото тяло има една страна, която се видоизменя. Както дрехите се събличат и обличат, има известни материали, които постоянно се събличат и излизат. Но има една страна на човешкото тяло, която остава постоянна, една и съща. Тази материя е много устойчива. А материята на другите части на тялото се променя.

Та ще си създадете едно понятие, че човешкото тяло само по себе си е цял едн свят и трябва да се занимаете с него. И най-малките открития, които ще направите по вашето тяло, благодарете. И не търсете своето щастие отвънка. Защото зависи от вашата станция. Щом дойдете до известно затруднение, запитайте, те ще ви дойдат на помощ. Имате известна мъчнотия за някой философски въпрос, не знаете как да го разрешите. Бутнете веднага едн бутонче някъде на вашето радио, запитайте там учените: „Намирам се в трудно положение, как да разреша въпроса си?“ И веднага по радиото ще дойде разрешението, отговорът – във вашата библиотека, на едн-кой си рафт, има една книга,

еди на коя си страница, прочетете. После съответстващите елементи, които ви трябва, са във вашата лаборатория, на еди-кой рафт № 155. Тъй ще ви кажат те. Там има едно шишенце, вие ще го извадите и от него ще взимате по една малка лъжичка три пъти на ден, за три дена наред и ще престанете. Ако няма резултат, съобщете ни. И веднага станцията се затваря. Вие на себе си казвате: „Какво е това, нещо чух, но откъде иде това, не зная.“ Няма какво да се смущавате. Понеже хората не разбират, все очакват да умрат, че да идат в онзи свят, че там да разбират тия работи. И това е хубаво.

Сега вие сте дошли до едно място, дето хората търсят своето спасение извънка онова, което те имат. Разберете, за да се предаде каквато и да е наука, умът трябва да се събуди правилно, човешкото тяло трябва да стане отзивчиво, или съзнанието трябва да проникне навсякъде, или човек да стане господар на тялото си. Това е първото нещо, с което трябва да се занимавате. Ще знаете – силен човек е онзи, който е господар на тялото си. Сега идеята е следующата. Как може човек да стане господар. Когато баща ви ви остави наследник на една къща, нали ви оставя една тапия, напуска, че къщата принадлежи на сина ми Иван Драганов. Ако ти не вярваш, че това тяло е твое, ако нямаш тапия, всеки може да задигне това тяло. Сега в какво седи тази тапия? Нали крепостен акт се казва на български. Преди да е станало тялото ваше, често ще има секвестор, запор и ще имате неприятности. Този взел, онзи взел. Но в деня, в който вие станете пълен собственик на вашето тяло, вие ставате гражданин на природата. Сега вие искате да станете собственик на едно парче земя. Природата ви казва: „Не си губете времето да ставате собственик на едно парче земя.“ Човек не влада своето тяло, а иска да влада къщата си. Започнете със същественото – със своето тяло. Ако вие можете да станете собственик на тялото си,

тогава може да мислите да станете собственик и отвънка. Хората обичат тялото си, искат да живеят с него, но не са още собственици.

Та човек трябва да има едно отношение към тази Божествената монада, или тъй наречената монада човек – душа. Целият този свят трябва да има отношение към тази монада. Тя трябва да се събуди у човека. Най-първо трябва да повярвате, че това е дадено с тялото. Когато човек стане сутрин, трябва да благодари на Бога, че има едно тяло, с което може да влезе в общение. Ти ставаш сутрин и казваш: „Защо Господ ми е дал това тяло?“ Не си благодарен. Ти се огледаш в огледалото и виждаш, че не си красив. За да бъдеш красив, вземи една четка. Всеки може да направи лицето си красиво, ако е за красота. Красотата от тебе зависи. Но ако искаш едно тяло, всичко трябва да е точно на мястото – носът, очите. Ти никак не си харесваш очите, тя е лесна работа. Или някой път не си харесваш ушите, казваш: „Много прозрачни са станали.“ Много е лесно, яж повече, ще станете подебели. Някой път ръцете станали са много сухи. Яж свинско. Нищо повече. Чудни сте вие. Ще имате разположението на свинята. Аз уважавам едно качество у свинята. Някой път, като мина там, дето държат свините, взема една тояжка, че я побутна, тя каже „Го-го-го“. Тя казва на хората: „Това е нашето щастие.“ Тук е всичкото разрешение. Тя разрешава много лесно въпросите. А ако вземеш малко да я почешеш по гърба, тя е много признателна. Тя ще тръгне подир тебе и ще ти каже: „Понеже ме почеса по гърба, ела с мене, да ти открия една тайна.“ Завежда те в гората, дето има най-хубавите гъби и ти каже: „Поразкопай тук, под тази плоча, и ще намериш нещо.“ И ти като разкопаеш плочата, ще намериш един свитък. И пак си каже „Го-го-го“. Аз имам високо мнение за свинята, понеже, като я заколят, цялата ѝ повърхност под кожата ѝ е обвита с бяло масло.

Свинята казва: „Като ме слушате, като мене ще бъдете.“ У нея няма злоба. Тя казва: „Живей, както Господ дал, какво има да се тревожиш.“ Оттук-оттам тя рови, после се изтегне и спи. Това е всичкото, какво ще му мислиш.

Сега ние ще кажем – това е свинщина. Слушай, има красиви страни у свинята. Като дойде до живота, тя казва първото правило: „Всяко нещо опитай. После имай самостоятелност да си изкараш сам прехраната. И както виждате, ръце нямам, но с муцуната си навсякъде ровя и си изкарвам прехраната. А след като си изкараш прехраната, бъди спокоен.“

Сега ние се отдалечаваме. Хората се отвърщават от формата на свинята, а употребяват нейната масчица и нейното месо. Ако свинята е лоша, защо употребяват нейното месо? Някои казват: „Свинщина.“ Кое е свинското у свинята? Па даже и вие, какво разбирате под „свинщина“? *(По-мръсно от свинята няма, защото тя яде безразборно.)* Ами човекът в своето ядене по-разборно ли яде, отколкото свинята? Запример свинята никога няма да яде боб. Тя го намира за опасно. А човек яде боб. Лошото не е в това, но свинята мисли само за себе си. Ни най-малко не е егоистична, но казва: „Какво има да се тревожи човек.“ Нищо няма. При това свините са извършили много важна работа вътре в природата. Не говорете само за културните свини, но говорете за ония дивите свини. Че те първоначално са служили като служители, като агрономи. Значи те са били помощници на природата. Където падне някоя семка, те ще я заровят. Тук-там – навсякъде заравят. И хиляди, и милиони дървета са израснали по причина на тях. Значи в природата те са заземали много хубава служба. Но в сегашната епоха човек ги е турил в кочината и сега свинете са без служба. И целия ден свинята ходи в един малък двор и няма какво да прави.

Но ние се отдалечихме от предмета. Въпросът

беше за човешкото тяло. Да кажем, някой път вие сте неразположени. Направете един малък опит. Когато ви се даде случай да минете покрай някоя свиня, потупайте я по гърба. И ако имате едно лошо разположение и потупате една свиня, вие ще добиете разположение. Ако сте нервни, пак потупайте една свиня, която е тъй мазничка. И веднага тази излишната енергия се поглъща от нея, а тя ще ви даде едно разположение. Каже ви: „Няма какво да се смущаваш.“

Сега въпросът е друг – изучаването на човешкото тяло. Често аз съм ви давал да си тургате ръцете, свити в юмруци, под брадата или хванете се за главата, пръстите отворени. Какво добива човек, ако пръстите са отворени или ако те са свити в юмруци? Юмруците на кръста. Това положение лошо ли е? Когато правите своите наблюдения, вземете много положения на ръцете си. Седнете на един стол или застанете прави и започнете да взимате всевъзможни пози, докато намерите едно приятно положение, да ви се хареса. Забележете какви пречупвания правите с колената си, ръцете си. После как държите главата си? Защото това е много важно. Аз ви препоръчвам да държите всякога главата си изправена. Има едно правило: дръж всякога главата си права, за да могат дробовете да функционират правилно. Така трябва да държиш главата, че теченията, които идат отгоре, от слънцето, да минават свободно през дробовете. Ако малко наведеш главата си, ти затваряш тия течения. И почва да се образува едно стеснително положение на дробовете. Та първото нещо: трябва да знаете как да държите главата си. Най-първо вземете една поза, която определя човека.

Говорил съм ви и друг път. Никога не оставяйте да ви израстват преждевременно гърбици. Тури в ума си да се изправиш. После гледате ръцете си, не ви харесват. Това се отнася само до формата на ръката,

но има една страна красива на човешкото лице. После, когато движите ръката си, как трябва да я поставите. Вие се срамувате. Срамувайте се само от едно нещо в света. Аз да ви кажа, аз имам едно правило, от какво трябва човек да се срамува. Другото е благоприличие, но от едно нещо човек трябва да се срамува. Да не злоупотреби със свободата на другите хора. Някой казва: „Да не греши.“ Не така. Да не злоупотреби със свободата на всички разумни същества. Има някой доверие в тебе, не злоупотребявай с неговото доверие. От това трябва да се срамува човек. Ние ще оставим това. Това, което трябва да оставя в ума ви, тепърва вие трябва да започнете да се интересувате от тялото като един организъм, в който са вложени всичките възможности на миналите култури, възможностите на настоящите култури и възможностите на бъдещите култури. Само чрез тялото може да се съобщава физическият с невидимия свят. Дотолкова, доколкото вие разбирате законите на вашето тяло, дотолкова и вашите знания ще бъдат верни.

Та новата култура се отличава с това, че станциите на хората, тяхното радио ще бъде отворено и ще могат да се съобщават. Сега всеки един от вас е една затворена станция. Мнозина от вас мязате на затворени държави. Преди колко години Япония отвори границите си към европейците? Казва се в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие своему“. Кое направи по своя образ? Най-първо тялото му. Сегашните физиолози, анатомисти изучават хората само донякъде и това изучаване е много смешно. Те са научили разните системи, по които лекарят може да познае известна повреда.

Та най-първото нещо – трябва да имате предвид тялото си. Да станете господари на вашето тяло. Когато станете господари на тялото си, тогава ще имате друга една наука, която ще се отличава от

сегашната, която е наука на обществото. Това не е наука. Ти изучаваш само интересите на своя господар. Станете сега.

*„Божията любов носи пълния живот.“
(Три пъти)*

*Седемнадесета лекция
на Младежкия окултен клас
3 януари 1930 г., петък, 6–7.20 часа
София – Изгрев*

ПРИРОДНИТЕ ФУНКЦИИ НА ЧОВЕКА

„Добрата молитва“

Съзерцание

Какво разбирате под думата „функция“? Които знаят латински, да кажат какъв е коренът на тази дума. (*Значи служба, упражнение.*)

Кои са тези ноти? („До“ основно и горно.) Колцина от вас могат музикално да изкажат тези ноти? Може да го изкажете по много начини. Зависи какъв ще бъде основният тон, който ще вземете. Какво отношение имат функциите в човешкия организъм? Запример знаете ли функцията на храносмилането? Какъв вътрешен процес става? И ако вашето съзнание не е в постоянно общение с тази функция, вие ще се намерите в трудно положение. Защото всички придобивки са една функция. Ние не се нуждаем толкова от работата, колкото от придобивките на тази работа. Вие казвате – физическата работа не е толкова важна. Но седите три дена гладен, и веднага забелязвате едно отмаляване на сетивата, едно прегъване на колената, когато вървите. А когато сте нахранен, краката вървят добре. Така е, когато сте здрав. Но щом тия функции са слаби, почват краката ви да не държат, вие не стъпвате стабилно.

Следователно тия функции на стомаха се отнасят до вашия личен живот. След като уредите

вашия личен живот, вие ще уредите вашите физически работи. Нищо повече. Човек може да е физически здрав, без да е силен. Много хора има здрави физически, без да са силни. Други функции има, които правят хората силни. Тях аз наричам функции на белите дробове, или силови линии на белите дробове. Ако вие не можете да дишате правилно, вие не можете да бъдете силен човек. Въобще тези хора, на които функциите на тялото са отлични, те навсякъде имат една закръглена форма. Лицето мяза на месечинка, ръцете са валчести, пръстите са валчести и като му отвориш ръката, образуват се трапчинки. Физическият човек мяза на една морска гъба. Той е физхармоника: сви́ва се, отпу́ща се, сви́ва се, отпу́ща се.

Та казвам, физическият живот доставя само материалите. Всички, които изучават човека, знаят, че стомахът доставя само материалите за човека. И понеже той доставя материалите, най-първо той си направя тези барачки. Нали, когато се построява някоя голяма сграда, постройка, най-първо не се построява голямото здание, а се построяват тия предварителните барачки. Следователно физическото тяло не е още основното тяло. Това е тия малки барачки, в които работниците трябва да работят дълго време. В тялото най-първо се отличава физическият човек по това – той е крайно мекушав. И първоначално, когато той е живял на физическото, когато неговата интелигентност е била слаба, той е нямал кости, бил е от мекотелите. А костите означават лошите условия на живота. Това показва, той първоначално е живял в една среда отлична. Нямал е какво да се бори с природата. От мекотелите е бил той. Но когато почнали да се явяват лошите условия на живота, човек е почнал да образува дихателната система. Появяват се тия силовите функции. Тогава се образували коравите мускули и костите, образували се лигаментите и така започва борбата на живота. Борбата за живот, това са силовите функции. И най-после, на трето място, се

появява духовният човек, на когото жилището е в слънчевия възел и в задната част на мозъка. И този човек се появява с онзи разказ за появяването на зло и добро. Това дърво за доброто и злото е поставено там. А дървото на живота, то е поставено в целия гръбначен стълб. Представете си тази идея и онази змия. Ако вие извадите човешкия мозък и цялата глава, това представлява една страшна змия, голяма. Та тази змия се качила на дървото за познание добро и зло.

Следователно духовният човек се отличава с познаване добро и зло в съзнанието, т.е. кои от тия сили в природата действат в съгласие с него и кои са против него. Това е духовният човек. И най-после идва да разпознаваме същността на човека. Човек сега е започнал да разпознава кое е добро и кое зло. А това е духът, който е над доброто и злото. Та има четири състояния. Някой път вие казвате – трябва да се живее физически живот. Това е най-елементарният живот, който може да имате. Стремeж има, но всеки един от вас е крайно ограничен в един много малък кръг.

Това е стремежът. Та казвам, необходимо е Вашето съзнание да е будно. Материално вие трябва да правите наблюдения върху себе си, или тъй както в сегашния строеж има комисии, които приемат материали за строежа, при това тия материали трябва да бъдат отлични, понеже каквито са материалите, такива ще бъдат и постройките. Плюс онези, които ще строят, трябва да бъдат майстори.

Сега вие сте млади, мнозина от вас сте свършили университет, с висше образование сте, но вие мислите, че всички идеи, които сега функционират във вашия ум, са ваши. Най-първо, ако вие разгледате живота, много от идеите, които ви занимават, те почти нямат нищо общо с вас. Запример у вас се заражда една идея, че вие можете да станете нещо. Аз имам такъв един пример. При мене идва един основен учител, казва ми: „Аз имам голям стремеж да следвам музика и мисля,

че мога да направя нещо.“ Питам го аз: „От колко години дойде тази идея у тебе?“ „Е, преди четири години слушах един оркестър и помислих, че мога да стана музикант. Какво ще се занимавам с малките деца, когато мога да свиря.“ Аз му казвам: „Можеш да се научиш да свириш, но музикант да станеш или виртуоз, теб ти трябва няколко съществувания.“ Казва ми: „Ама аз много ще свиря.“ „И 10 часа да употребиш на ден, най-първо строежът на твоите пръсти е такъв, че ти нямаш тази гъвкавост и после у тебе липсва този музикален тон. От тебе става много добър търговец, но никога и музикант. И можеш да опиташ.“

Сега вие можете да кажете, че това е едно обезсърчение. Не е въпрос за обезсърчение, но той само ще си губи времето. Не е за музикант този човек. Той не е роден за музикант. В природата, за да се роди един човек музикант, той трябва да е работил, или казано на съвременен език, трябва ред поколения, дядо, прадядо, майка, баща, чичовци, всички, които са съществували преди, да са работили в това направление, за да стане той музикант. Може той да има желание, но ако той не е работил? Желанието е едно нещо. Сега може някой от вас да има желанието да пее, обаче, като рече да пее, гласът му става дрезгав. Сега слушали ли сте някои такива певци. Той мисли, че пее хубаво, но щом запее, кучетата залаят.

Та казвам, сега трябва да изучавате себе си, да научавате нещата. Най-първо у вас има четири функции – на стомаха, на белите дробове, на слънчевия възел и функциите на главния мозък, или задната част на малкия мозък е във връзка със симпатическата нервна система. Слънчевият възел е седалището на духовния човек. И после имате управлението на целия мозък. Сега, за да бъдете духовни, най-първо вие трябва да разбирате законите на управлението на вашия слънчев възел. Или за да бъдете силни, за да се развият вашите мускули,

непременно трябва да развиете вашата дихателна система. Това е една функция вътре в природата. Защо именно природата е създала човека да диша? Защо специфично е вложила гробовете? Защо му е дала специфични органи да диша – гробовете? Сега по какво се отличава стомахът? Какъв е процесът, когато става храносмилането? Какви движения има стомахът? (*Стомахът има два вида движения – свивания по дължина и напърно. Д-р С. К.*) В гробовете какви движения има? По какво се отличава движението на белите гробове? (*„Там има разширение.“*) Да, разширение има там. Сега, за да иде каквато и да е храна, която вие възприемате, не трябва да бързате във възприемането на храната.

Има едно специфично чувство, което регулира физическия живот. Човек, след като седне да яде, това чувство трябва да се събуди у него. Говоря за съзнателния човек. И когато ти дойде апетит, тогава почни да ядеш. Специфично чувство е това. И много болести се зараждат от това, че ние не се съветваме с това чувство. Не слушаме това чувство в нас. Много пъти това чувство казва: „Няма да ядеш сега.“ Ние не слушаме. Животните спазват това чувство по-добре, отколкото човек. Този навик, който ще придобиете в яденето, когато ще влезете в по-висшите сфери на живота, яденето ще мине през други функции. Защото, ако вие не знаете как да ядете, в Божествения свят вие няма да знаете как да мислите. Защото между яденето и мисълта има отношение. Наблюдавай човек как яде, и ще знаеш как мисли. Ако в яденето устата не върви хармонично, а се криви, точно такава ще бъде и мисълта му, както устата.

Аз ви говоря за известни функции, за известни разумни отношения, които природата е поставила. Ако вие вземете да кажете тон „до“, колко трептения ще образува този тон? Нали 32 трептения. Следователно основният тон „до“ има 32 трептения. Ако дадете 10

повече или 20, „до“ ли ще бъде? Следущият тон между „до“ и „ре“ колко трептения има? („36 трептения ще има.“) Горното „до“ колко трептения ще има? („64, два пъти повече.“) При яденето има едно желание, музикално желание. Та ще знаете, физическият живот започва с най-ниските трептения. У вас трябва да има едно силно желание да пеете. Ако ти седиш да ядеш, и не усетиш желание да пееш, ти правилно не ядеш. Има един основен тон. Ако ти не се радваш, когато ядеш, – онзи човек, който, като сегне да яде, и се позасмее, иска да запее, той сладко ще яде. А онзи човек, който яде и не иска да пее, той сладко не е ял. Онези хора, които са яли хубаво, като излязат от обета, те искат да пеят. И той започва да си пее. Тогава яденето е правилно. Вие можете да наблюдавате това. Та казвам, пеенето, това е най-хубавата норма, с която може да съдите за една функция. Тогава, който и да е човек, ако идете даже при един болен и ако му се пее, и този човек пее, той ще оздравее сто на сто, без изключение. Ще знаете, ако идете при един болен и му пеете и той пее, този човек ще оздравее. Такъв случай имаме с нашия приятел Петко Епитропов. Той имаше такива абсцеси, които се образуваха около врата му. Много малко хора се освобождават от тях, остана само една трета част да функционира от врата му. Имаше и диабет – захарната болест. Жена му казва: „Какво да правя, Учителю, цяла нощ пее този човек. Болен човек да пее, какво е това? На умирање е, а пее.“ А тя не знае, че това именно го спасява. Нека да пее цяла нощ.

Сега ще извадите закона, когато вие се намирате в трудно положение, в което не можете да разрешите някой въпрос, какъвто и да е той, пейте. Ама не знаем какъв ще бъде резултатът, пей. Болен си, пей. Пей в себе си, и не бой се. В края на краищата пението ще предизвика ония хубавите чувства. Природата е отзивчива, и пението е зов на природата. Ти, като пееш,

ще предизвикаш природата. Защото вие си тургате такова предубеждение, вие казвате – човек при болест трябва да бъде сериозен. Та нима онзи певец на сцената не е сериозен? Той, когато пее, и как още е сериозен. Той има един страх, че може да не изкара пението си така хубаво. Но все таки той пее.

Та казвам, пението в природата е една норма, с която се регулират функциите. Що е пението? Пението е метод, с който природата регулира управлението на функциите на физическия живот, на силовия живот на духовния човек. А това е вече едно спомагало за самия човек. Сега в музиката пението се отличава с това – всички онези хора, които развиват пението, са разумни. Или не може разумен да бъде човек, който няма музика. Той може всичко да има, но за мъдрец не може да бъде, и поет не може да бъде. У всички даровити хора, талантиливи, гениални хора музикалното чувство у тях е било развито. Онези хора, които нямат развито у себе си музикално чувство, те могат да бъдат донякъде учени хора, но идейни хора те не могат да бъдат, те именно нямат това, което природата изисква.

Да допуснем сега, че вие бързате, искате да свършите училището. Вие не знаете какво нещо е времето. Вие бързате. В музиката има един такт. Щом го ускорите, как ще излезе песента? Ако започнеш една минорна песен да я пееш бързо, какво ще излезе? Или пък, ако започнете една песен от мажорната гама да я провлачате, какво ще излезе? Значи за всяка песен си има определен такт. Във веселите песни какво е времето? По какво се отличава техният ритмус? („Че е бърз.“ Учителят пее „А-а-а-а-а, ахаааа“.) Сега от първия тон може ли да знаете какво ще излезе? П., я ти кажи какво ще запея. (*Нещо весело.*) Добре. Минорните песни са песни на богатите, а мажорните песни са песни на сиромасите, защото рядко ще намерите богат човек, който да играе. Той, като седне под крушата, иска друг да играе, а сиромасът, след като се понапие, веднага ще

стане да играе. И той е прав, че играе. Той казва: „Със седене тази работа не става, ами да поиграя, че да се постопля.“ Когато богатият казва: „Уредил съм си работата, няма защо да играя.“ Който е престанал да играе, скоро ще го уволнят.

Та казвам, ще внесете в ума си онзи метод – песента, после – работата. Това са два метода, които оправят човека, неговите функции. Пението трябва да служи като една норма вътре в живота ви, за да могат да се развият дарбите, които съществуват у вас, правилно. Защото скръбта, страданието, съмнението, недоволството и всички отрицателни качества, това са паразити. Някой път и съвременните писатели изнасят живота на някои хора, които много са страдали. Но някои велики хора са страдали повече, отколкото трябва. Те сами създадоха ненужни страдания и вследствие на това, ако те не бяха, щеше да се случи нещо по-хубаво. Те пак създадоха нещо хубаво, но чрез своите чрезмерни страдания те осакатиха талантите си и затова представят живота по-мрачен, отколкото е всъщност. Защото животът сам по себе си не е толкова мрачен. Ние казваме – тежък е животът. Аз не зная каква тежест може да има в света. В какво седи тежестта на живота? Най-първо нямате средства, нямате пари, нямате удобно жилище, казвате: „Така живее ли се?“ Казвам, защо сте забравили вашата опитност на миналото? Онова малкото птиченце, мушне се в една малка дупчица, и е доволно. Ти имаш цяла къща, може би хиляди пъти по-добра от тази малка буболечица, а си недоволен.

Та казвам, в какво седи същността на една ваша мисъл? Вие казвате: „Несносен е животът.“ Несносният живот зависи от съзнанието на окръжаващите хора, с които живея. Живите хора правят вашия живот несносен. Даже най-веселият ученик на училището учителят му може да направи живота му несносен. Но и обратното е вярно – на най-неспособния ученик

учителят може да направи живота му сносен, но това е най-лесното. Въобще способният ученик внася нещо хубаво в учителя.

Та съзнанието в живота е, което внася това неприятното в живота. Та най-първо стремете се вие да въздействате на съзнанието си. В природата има едно общо съзнание, на което трябва да въздействате. Но как? Простите хора са изучили този закон. Когато отиваш при един княз или цар, няма да отидеш с празни ръце. Ако си някой беден, пак ще занесеш нещо. В турско време той ще занесе някоя кокошка или някоя пуйка, или някое прасенце на този богаташ, и тогава този княз или богат човек като го види, че носи нещо, ще го приеме много любезно. А като го види, че иде с празни ръце, той ще мисли, че ще иска нещо от него и няма да го приеме така любезно. Това общо съзнание не обича да идеш с празни ръце, трябва да занесеш нещо.

Сега да обясня моята мисъл. Вземете двама ученика. Единият – даровит, а другият – среден. И двамата отиват при учителя си. Може да са двама студенти. Даровитият, щом иде при професора, каквото професорът иска от него, той му казва, с това той предразполага професора си и професорът е разположен към него. А онзи, който не е даровит и не отговаря, и учителят ще намери нещо да се извини, че сега не може да послужи. Питам, защо трябва да се прави разлика между двамата? Вие ще кажете – това не е право. Но в какво седи правото? Недаровитият ученик, човек, няма правото на даровития и даровитият не може да се лишава от своите права, възможности. Такъв е законът, че недаровитият не може да има правата на даровития. Да допуснем, ако вие дадете на този, който не е даровит, правата на даровития, какво ще направи той? Под думата „право“ ние разбираме момента. Когато дойде този момент, неспособният ученик трябва да учи, да развие тази черта у себе си. Какво

разположение трябва да има човек? Това, разбирам аз, онова добро разположение, което професорът може да има към даровития. Аз не считам този процес дълъг. Той е къс, отмерен. Защо той не може да има еднакво разположение към тези двама? Зависи и от това, което учениците дават.

После ще ви представя друг един контраст. Вие ще кажете – другояче трябва да бъде. Добре. Представете си един човек, който е здрав, свеж или едно дете на 15 години – свежо, красиво, и друго едно, на което лицето е само със скули и рани. Питам, вие във вашата обхода ще имате ли еднаква обхода към двете деца? Какво ще бъде вашето положение? Отношението ви не може да бъде еднакво към тия две деца. Всяко едно положение в природата или състояние, в което човек се намира, то си има своето равноценно. Всяко нещо си има своята цена. Запример, вземете, в монетната система – английският стерлинг, турската лира и французкият наполеон имат ли еднаква стойност? Имате английския шилинг, турския бешлик и французкия франк. Питам ви, вие можете ли да гадате същата цена на шилинга, както на лирата? Можете ли да имате същите отношения към тези монети? Не. Шилинга ще го посрещнете по един начин, лирата ще посрещнете по друг начин. Турската лира ще посрещнете по друг начин и бешлика по друг. Френския наполеон ще посрещнете по един начин, а франка по друг.

Та отношенията, които съществуват между хората, са различни. Когато ние говорим за отношения, те са строго и математически определени вътре. Всяка една сила, която е в нашия живот, тя предизвиква своята равноценност. Дотолкова, доколкото ти можеш да гадеш от себе си цената на това, което хората ти дават, дотолкова те ще имат отношение към тебе. Малко даваш, малко вземаш, много даваш, много вземаш. Не е в многото количество. Сега вие всички имате

желание хората да ви оценяват. Вие мислите това, което съществува у вас, е произволно. Представете си, че хората имат една ясна представа за тебе. Ако сте музикант, ще ви оценяват като музикант. Ако сте скулптор, ще ви оценяват като скулптор. Ако сте лекар, ако сте писател, поет. Това, от което хората имат нужда, те ще ви оценяват според ползата, която принасяте. Ако сте красив, ако сте силен, те ще ви оценят до толкова, до колкото притежавате тия сили. Затова при възпитанието трябва да вложим мисълта – силата е вътре в нас, с която нашият живот трябва да се отличава. А понеже при сегашното развитие ние сме турили тия фактори отвънка, ние казваме – условията са такива. Условията, това е сцената, на която актьорите могат да играят пред публиката. Много актьори могат да имат една отлична сцена, могат да имат и публика, а не могат да играят. При други сцената не е толкова голяма и публиката е малка, но те играят много добре. Сега кое е по-добре, да имаш голяма сцена и много публика, а да не можеш да играеш добре или да имаш малка сцена, малко публика, но ти да играеш добре? Защото тази голямата сцена и публика, многото, те ще те освиркат, щом не знаеш да играеш, няма да ти ръкопляскаат.

Та именно във Вашия ум трябва да се вложи идеята, че онова, което природата е вложила, трябва да започне с едно вътрешно проучване на основните функции, с които трябва да боравите. Вие трябва да знаете, че проявленията, които съществуват в природата, се определят. Да кажем, вие имате едно въже, направено само от един конец. Имате друго въже, направено от два конца, от три, от сто, от хиляда, от две хиляди, от десет хиляди. Какво ще бъде качеството на това въже? При възпитанието силата на човека е да се концентрират всичките желания и мисли, които човек има, в една определена посока. Вие не трябва да бъдете обсебени. Трябва да

знаете къде ще турите вашите мисли. Ако сте на физическото поле, трябва да знаете къде да съсредоточите вашата възможност, защото физическият човек, това е едно ограничение. Не е само яденето, за да станете силни. Вие трябва да знаете как да съсредоточите силите на вашите дробове, да знаете как да възприемате въздух и да знаете как да използвате силата на въздуха, как да става окислението. И после да знаете как да регулирате вашата симпатична нервна система и слънчевия възел със задната част на мозъка. И след като знаете как да боравите със стомаха си, с белите дробове, със слънчевия възел, тогава ще пристъпите да изучавате мозъка си. Същинският човек оттам започва. За да бъде човек гениален, той трябва да знае какво нещо са възможностите, които са скрити вътре в човека.

Сега аз искам от вас да оставите малко на заден план тази идея, която сега имате. Вие казвате „провидението“. Провидението, това е висшата разумност в света. Провидението не търпи глупави хора. Сега оставете вашите възгледи. Защо, това е друг въпрос. При това положение, до което сега сте достигнали, никога не питайте защо провидението не търпи глупавите хора. Когато ви дадат едно страдание, какъв сте тогава? Когато ви дадат една несполука в живота, какво подразбира това? Сега във вас е залегнала идеята, че сте много нещо. Че вие имате много високо мнение за себе си. Съвременните хора са крайно честолюбиви и горделиви. У всинца ви има една скрита гордост. Даже и най-простият, и той мисли, че е нещо в света. Че е нещо, то е така, но не е работил върху себе си. Той може да е царски син, може да тече в него царска кръв, но ако той не се стегне да работи, да учи, тази царска кръв нищо не струва. Някой казва: „Ама той е много талантлив.“ Но ако той не впрегне своя талант да работи, той не

е талантлив. Дотогава, докато талантът е впрегнат в работа, той работи. Щом престанеш да работиш, и талантът изгубва своята мисъл. Та казвам, достойнството на човека трябва да седи в онова съзнание, че той трябва да изпълнява законите, които природата е поставила, и да знае всеки момент, че той не греши. Аз не искам да имате това обикновено схващане за греха. Що е престъплението? Какво е престъпление в музиката? (*Фалшив тон.*) Да, един фалшив тон е престъпление в музиката.

Вие казвате, че човек трябва да има добро настроение. Добро настроение може да се образува отвън, ти сам в себе си не можеш да образуваш добро настроение. Доброто настроение е както онзи извор, който е седял с хиляди години. Като потече, това е настроение в него. Струи си той. Ако ти изтичаш правилно, ти имаш добро настроение. Настроението зависи от правилното направление на енергиите, които текат в тебе. Защото, ако те не текат правилно, както трябва, ти имаш нещо криво в себе си, в твоето естество. Да ви обясня сега на какво почива тази зависимост.

Аз съм взел малко младите за прицелна точка. Вземам младостта като мярка. Млади сте, нали искате да бъдете уважавани. Дето минете, да личите. Добре, тогава какви трябва да бъдете? Здрави. Нищо повече. После, като ви видят, да кажат: „Юнак е този човек.“ Вие вървите тъй и като ви види някой български чорбаджия, да каже: „Струва си този за работа. Мене ми трябва един такъв за слуга.“ Ти таман търсиш такова място, харесваш го и оставаш при чорбаджията. Това е първата служба. Ти си много способен. Сега у този чорбаджия се заражда мисълта, да произведе този слуга на по-високо положение, харесва му. Той има дъщеря млада, казва: „Няма ли да задържим този слуга, да остане при нас по-дълго време?“ Слугата се е наел да остане при чорбаджията за една година и

на втората година мисли да си иде. Чорбаджията изпраща дъщерята при него и тя като поговори с него, този младият момък е готов да остане и втората година. Първата година го цани чорбаджията, втората година го цани дъщерята. Сега разсъждавайте философски. Какво представлява в дадения случай чорбаджията? Това са един вид сили – които действат. В момата действат друг вид сили, по-деликатни, по-нежни и по-мощни. Защото чорбаджията действа по един начин, а дъщерята действа по друг начин. Да кажем, чорбаджията е ходил при слугата и схванал, че ако той му предложи да остане, този момък няма да приеме. Казва: „Баща ми, майка ми, исках да си ида.“ Но като отиде тази дъщеря, поусмихне се, погледне го, каже му: „Няма ли да останете още?“ И той каже: „Мога да остана още.“ Питам, какви са съображенията, защо той отстъпва да остане още една година?

Вие ще кажете – обич има. Не е въпрос за обич. Тук няма още никаква обич, но този младият момък отстъпва. Има една сила, която действа вътре. Този новият чорбаджия му се харесва повече. По-хубаво говори. Той казва: „Представи ми се една година да служавам при този младия. Може да го опитам.“ Сега кое е заставило този младия момък да остане? Коя е дълбоката причина? Вие ще кажете – той иска да се ожени заради нея. Не. Вие разрешавате много просто въпроса. Това, което става във външния свят, това става и в самите вас. Да допуснем, вие имате известно желание. Защото всякога, когато човек иска да реализира нещо, това е онзи мъжкият принцип, който иска да реализира нещо в света. Но дойде до едно място, вие се отказвате, искате да напуснете тази работа. Да кажем, вие сте вегетарианец десет години, но след десет години искате да напуснете тази работа, да се откажете от вашето вегетарианство. Казвате: „Толкова строг вегетарианец не трябва да бъде.“ И търсите някой начин, казвате: „Тази храна може малко да се примеси.

Веднъж в месеца може да се яде само чорбата от месото.“ Питам, коя е причината, че вие искате да проядете пак месо? Това е окръжаващата среда. Съзнанието на другите хора. В дадения случай те са по-силни от вас и вие тръгвате по техния ум. Тогава може да се вземе един добър урок. Пуснете една овца между десет кучета, които ядат месо, да видим тази овца дали ще се поколебае да тръгне по ума на кучетата. Няма да тръгне. Пък турете и едно куче между сто овци, и то няма да тръгне по техния ум. То може да ги пази, то се е научило да ги пази, но когато го заболи коремът, тогава то отива да пасе трева.

Та побудителната причина е съзнанието на хората. То може да ни въздейства и трябва да се пазите. Казва някой: „Аз не мога да бъда вегетарианец.“ Че ти си създаден вегетарианец. Тебе хората те накараха да ядеш месо. Ти си затворник, турнат ти един дълъг халат с №10, отварят ти вратата, ти влизаш и излизаш под закон, ти не живееш един свободен живот. Та сега спорът, който става, дали хората да бъдат месоядци, или вегетарианци, този въпрос е предрешен. Човек не може да бъде вегетарианец или какъвто и да е, или да бъде учен, ако не се справи със своето съзнание и със съзнанието на окръжаващата среда. Той трябва да знае всъщност какво нещо е вегетарианството. Запример тук почти всички от вас сте вегетарианци без изключение. Е, кое е онова, което ви застава да бъдете вегетарианци? Но и всички не сте доволни от вегетарианството. Че всички сте вегетарианци, да, но както ви виждам, всички не сте доволни от вегетарианството, защото някой път се намирате в затруднение. Мен ми разправяше един строг вегетарианец, един път пекъл риба в печката, искал риба да яде с лимон и гледа да не мирише вътре. След като излял скумрийката, казва: „Защо ядох?“ Това не било неговото желание. Друг един вегетарианец ми

разправя. Влиза той в една гостилница, всички ядат, по едно време той сяда на масата, забравя, че е вегетарианец, хлопа на масата, иска да му дадат мумици, на шиш печени. Знаете ли какви са? Разправя ми той: „Сядам, поръчвам си: дайте ми мумици.“ Но после му иде наум, нещо му казва: „Ама ти си вегетарианец, ти си дошъл тука за друго, дошъл си оцет да купиш.“ Питам, защо той си поръчва мумици? Значи влияещите хора му повлияват, и той може да стане жертва на това влияние.

Та казвам, тия наши неразположения се дължат на влияещите хора. Седнеш на някоя маса, и веднага се повлияваш от хората. В дадения случай ти трябва да се подигнеш над средата, да съзнаеш, че ти си господар на положението и никой не може да те застави да ядеш това, което не искаш. И трябва да знаеш, че никой не може да ти се наложи. Но ако си слаб, околните хора могат да ти наложат известно верую. Мнозина от вас чакате да дойде природата и тя да работи над вас. Тя работи над хората. Тя работи, но съвременните хора се намират в голямо стълкновение с нея и затова страдат. Всеки ден ти си блъскаш главата с природата и страдаш. Този път, по който вървиш, ако се вслушаш в гласа на природата, тя ти казва: „Пътят, по който вървиш, не е правилен. Тъй, както мислиш, не е правилно, както чувстваш, не е правилно. Тъй, както си постъпил, не е правилно.“ „Е, как другояче да постъпя? Не мога да го направя.“ Не е правилно. Нищо повече. Питам, този постоянният конфликт между тебе и природата къде ще се завърши? Ако ние не почнем да вървим по нейните пътища, нищо няма да добием. Най-после гърнето, което се търкаля по камъните, няма да пострада камъните, но гърнето ще пострада. Вие сте тръгнали по един път, но вие се блъскате с живата природа.

Сега след вегетарианството кое трябва да

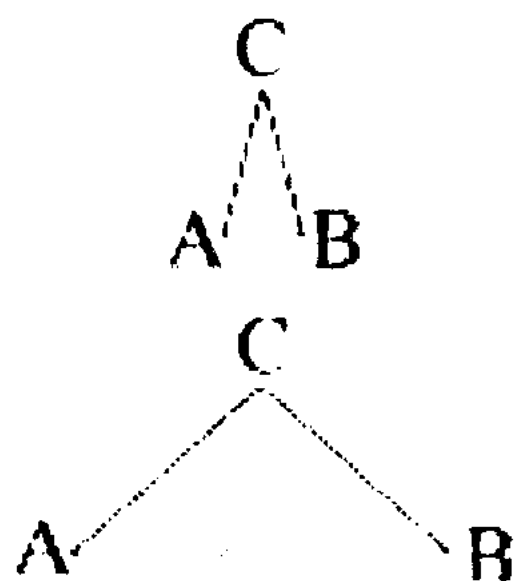
приложите? Кое е украшението на вегетарианството? *(Постът.)* Вегетарианецът не може да пости. Постът е само за болни хора, за грешни хора. За здрави хора никакъв пост не трябва. Вегетарианецът не може да пости, но грешен ли си, постът е за лекуване. Ако си здрав, никакъв пост не ти трябва, да се разберем. Постът има друго предназначение. Ще знаете, постът не е за здрави хора. Здравият човек именно трябва да яде. Той никога не трябва да преяда, но онзи, който е преял, той трябва да пости. Да се повърнем на въпроса, кое е украшението на вегетарианеца. Тогава пишете една тема: „Отличителните черти на вегетарианеца, по какво се отличава вегетарианецът.“ Сега идущия път ще продължим.

Главната тема на лекцията беше природните функции на човека. Най-първо трябва да се справите със своите функции. Във физическия човек функционирането на неговите силови линии и функционирането на доброто и злото в човека, това са двете сили, с които духовният човек се справя. От това зависи отпращането на човешкия дух. *(7.10 часа.)* Има ли от вас чиновници да бързат? У вас има известни възгледи, които трябва някой път да се разбият с клинове. После имате известни схващания, известно верую, което с клин трябва да се разбие съвършено навън. Старите клинове трябва съвършено да се избият навън. Имате един нов мироглед. Стария мироглед си дръжте, нека върви паралелно с новия, за да правите сравнение между новото и старото, да може да направите едно различие между новото положение и старото положение. Вие сте вегетарианци, но не сте станали по-силни, защото това не е идейно. В идейно отношение в десет години отгоре може да стане голяма промяна с човека. Ако аз срещна един идеен вегетарианец, той казва: „Аз съм станал по-силен.“ В какво отношение? „Във всяко отношение.“ При това вегетарианецът трябва да знае как да яде и кои храни

след кои да употребява, защото и храните са в степени. Запример знаете ли колко пъти трябва да ядете боб в месеца, колко пъти леща, грах или черен боб, или праз, или зеле, колко пъти трябва да ядеш картофи, бамя, после ябълки, сливи, круши, череша и т.н. Има ред за всяка една храна. Ще знаете, има гами, по които вървят храните. Сегашните вегетарианци, както нареждат своите менюта, това е много неестествено и произволно и вследствие на това то е неестествено, немусикално меню. Аз наричам, като влезеш в такъв един вегетариански ресторант – вътре не представлява никаква музика, това е цяла една каша. После с тези развалените масла – и растителните масла не са чисти. И след като излезеш, ти усещаш – на стомаха ти пада тежко.

Сега да оставим ние вегетарианеца. В новото учение във всяка една идея има цяла една каша. Ако ние изучаваме известен предмет, който нищо не може да ни допринесе, това е една каша. Да допуснем, вие изучавате триъгълниците. Какво придобивате? Казвате, че вътрешните ъгли са равни на два прави или пък че външните са равни на четири прави. Какво придобивате от това? В какво отношение трябва да ги изучавате? Вие не можете да изучавате човека в неговото трояко проявление. Вие можете да вземете основата на триъгълника като един символ, това е физическият човек. От една страна, имате неговата симпатическа нервна система, от другата – дихателната система. Тогава това може да ви служи като едно правило. Ако основата на триъгълника се стеснява, а двете бедра се продължават, какво ще стане с човека? Физически той ще бъде хилав. Той добива чрезмерна чувствителност, пръстите му стават дълги и сухи, най-малките неща го обиждат, във всичко той е чувствителен. Следователно, за да се намали чувствителността, трябва не тя да се намали, но да се разшири основата.

Следователно всяка една чувствителност трябва да има поле, дето трябва да се прояви. Набирането на чрезмерна енергия в едно по-ограничено поле, там се образуват тия взривните вещества, взривните свойства на силите. Тогава обратното, ако тия двете линии на триъгълника, имате да кажем АС и СВ, ако те се скъсяват, а долната линия АВ – това е физическият човек, вземе надмощие, угължава се, тогава човекът се изгубва, а животното се явява и виждаме, че у всички

животни физическите линии са чрезмерно дълги. Най-първо трябва да вземете лицето на човека. Дължината на лицето на човека показва какъв е човек по отношение на неговото тяло. После дължината на неговите ръце какво показват? Нали казвате, че ръцете на маймуната са дълги. Но дългите ръце не са един лош признак. Колкото една ръка е по-дълга, толкова умът е застъпен повече. При това дългите ръце и дългото лице, това е един резултат на тия вътрешни функции на човешкия организъм. Следователно от тях човек трябва да знае закона, как да се справя. Ти трябва да знаеш в дадения случай метода, по който да се справиш. Да кажем, вие имате един триъгълник или един кръг, вие вече имате известни формули и математически може да намерите кой човек може да ви помогне. Аз ще направя формулата, а ти ще намериш човека. Ще идеш при него, и той ще ти услужи. Но ако не знаеш да направиш тази формула, ще ходиш да хлопаш вратите един ден, два, три и най-после ще се върнеш. Та, ако не може да смятате, трябва да развиете в себе си, има едно чувство в човека, което му пошепва за правилните направления. Запример в първите години, когато се появи Кортеза, тя ходеше из България и ми разправя веднъж една своя опитност. „Когато тръгна нанякъде, нещо отвътре ми казва едн-

къде си на края на града в коя къща да вляза. И така, където съм влизала, всякога са ме приемали добре. Но никога не влизам в богатските къщи. Всеки път, дето не съм послушала този глас, съм имала спънки.“ Не бързай, ти ще се спреш там, където туй чувство ти подсказе. Има в човека едно чувство, което може да ти покаже кой човек е определен да те приеме на гости. Там ще спреш. Ако си мъдрец и знаеш законите, твоеето минаване през известни места – и да трябва да останеш, не е случайно. Ти ще си извадиш книжката, ще видиш разположението на селото и ще знаеш името на хората, дето трябва да влезеш. Ще си напишеш известни формули и чрез триъгълниците може да намериш къде се намира къщата. Питам, колко такива мъдrecи има в България, които чрез триъгълници могат да намерят в коя къща трябва да спрат или в кой хотел. Ако отидеш някъде и ти се покаже в кой хотел да се спреш, ти там ще идеш. Има една наука, която може да ти уреди живота. Това се казва наука, която, като приложиш, имаш винаги добър резултат. Чрез това приложение в живота да решиш мъчните задачи, това е математика. Тъй математически може да разрешиш и най-важните въпроси. И казвам, тия хора за в бъдеще, те трябва да дойдат и да поправят човечеството, да посочат правия път на хората. Сега условията ги има, но хора трябва да има.

Сега аз ви казвам – младите ще поправят света. Как? Аз ви лансирам една идея, дето младите ще поправят света, ако цяло едно поколение, ако всички млади момци и момичета кажат: „Ние няма да се женим, ние се отказваме да се женим – така и кажат на старите – или трябва да се наложи един нов ред и порядък в света, или ние се отказваме. Но такъв живот ние не искаме да живеем както вашия.“ Сега всички казват: „Ние ще се женим.“ Жени се, но не като роб. Това е робство. Като свободен се жени, пък най-после, като се женим, какво допринасяме на света? Ние поддържаме

насилието. А сега идейност трябва на света. Питам, ако един женен мъж може да храни по закон една жена, защо един брат да не може да храни една сестра, без да се жени. Тя може да живее на единия край на света, той на другия, но да ѝ помага. Защо да не може да ѝ помага? Защо в неговото сърце или в нейното сърце да не е така въпросът? Така трябва да гледате.

Вие ще кажете – Господ ще поправи света. Че как ще го поправи? Ами ние? Отгоре ли ще дойде? В нас ще дойде изправлението в сърцето ни, в ума ни. Това е правилното живеене. Вие ще кажете: „Сами ли да бъдем, как може да живеем сами?“ Вие сега, като се жените, пак сами ще бъдете, защото ти, като се ожениш, ще имаш един господар, нищо повече. Всички хора, като се оженят, си имат по един господар. Аз не съм против женитбата. Аз не мисля, че вие ще се жените. Знаете ли какво нещо е женитбата? Трябва да се повърнете към основния закон, който е поставен между половете, между полюсите. Понеже между тия двата полюса функционира животът. Когато говорим за полюсите, когато говорим за жени и мъже, ние подразбираме двете течения, дето животът може да се прояви. Тия две течения не трябва да се сближават и да се сливат. Те трябва да седят на разстояние, за да може животът да се проявява. А сега ние ги сближаваме и се раждат неестествени състояния, страдания и т.н. Чрез единия полюс, чрез мъжа, влизат известен род енергии в света. И сега ние нямаме жени. Много малко жени има в света. И вследствие на това онзи мекият елемент, който трябва да дойде от природата, го няма. Мъжът е внесъл много повече енергия, повече капитал в живота, а пазар няма. Сега може да кажем, вие, идейните младежи, младото поколение, какво ще проповядвате, как ще се оправя светът? По този начин, както е досега обществото, ще се раждат и ще умират, ще се раждат и ще умират, и никакво подобрене не може да стане. От две хиляди

години подобрене има, но микроскопическо е подобренето.

Та казвам, силата е във вас, в младото поколение, тя ще внесе тази идея да се възстанови първоначалното положение, което е съществувало в човешката раса преди грехопадението. Туй, което мъже и жени са имали, сега младите трябва да го възстановят. И аз наричам туй положение така. Когато един мъж види една жена, да се зародят в него най-възвишените и благородни идеи, той да стане мощен като светлината, всичко за него да бъде възможно. И когато една жена види един мъж, пак всичко добро за нея да бъде възможно. Това е положението, което сега трябва да съществува. Ако това положение може да се създаде, светът ще се поправи. Не се ли създаде, ние ще имаме все старото положение, което сега имаме. Ще се стремим само да свържем двата края.

Казвам ви сега, пред вас седи една велика идея. Вие, младите, знаете ли защо си мома, защо си момък? Защо е младата мома и какво е предназначението в света. Да стане стара баба ли, да се ожени ли, да нареди няколко деца и после тях да ожени ли? Не. Познаване на Бога, това е предназначението на човека. Познаване на Бога, значи да определим нашите първи отношения към него. Щом ги определим, готови ще бъдем със сила да поправим света по един разумен начин. Ако вие вземете това положение, тогава природата може да ви даде сили и власт може да ви даде в ръцете. Но тъй както сега живеят хората, никаква власт не могат да добият. И засега управляват само глупавите хора. Или не глупавите хора, но хората по глупав начин ще управляват света. Нищо повече. Сега, които от вас останат за петък, ще продължим лекцията. Сега ще имате една устна представа за предназначението на новите идеи, защото казвам, той е роден човек. Какво е неговото предназначение?

Хубаво е да си съставите една ясна идея за какво

е роден човекът. Аз зная само едно. Човек е роден да живее добре. И ако той намери този път на добрия живот, всички други направления, които сега съществуват, ще се уредят. Ще знаете едно. Добрият живот ще уреди всичко в света, но за да се уреди добрият живот, трябва да възстановите една мощна връзка с всички възвишени съзнания. Защото в света съществуват ред същества. Великите хора в света, гениите на човечеството, са тези, които са разрешили този въпрос, те са носителите на доброто. Та с тия хора трябва да се направи една връзка. Тази връзка да не бъде само теоретическа, тя трябва да бъде една идея установена във вашия живот и за тази идея трябва да бъдете готови и десет пъти да ви изгорят.

И аз ви казвам, ако тази идея се сложи във вас, никога не могат да ви изгорят. Един човек, който има тази идея, който вярва в тия напреднали души, той не може да бъде изгорен. Нали имате в Стария завет тримата младежи, които туриха в пещта. Изгоряха ли? Не изгоряха. Те казаха: „Може да ни изгорите, но ние вярваме в нашия Бог, че може да ни освободи.“ И действително те не изгоряха. Сега вие мислите, че като вървите по този път, може да пострадате. Възможно е. Но възможно е и другото. Нито един косъм от вашата глава да не пострада и в повечето случаи всички, които са вярвали, те са имали една положителна опитност, те са разрешавали живота си винаги положително, а не само като теория. Аз привеждах един пример за един млад способен виртуоз, който, като излязъл на сцената, а го рекламирали повече, отколкото трябва, разтреперили му се ръцете, казва: „Намерих се в трудно положение. – Казва на публиката: – Моля ви господо, имайте добрината да ме изслушате докрай, докато свиря, че после ме освирквайте. Сега бъдете добри, само да ме изслушате, но само в началото не ме освирквайте.“ Публиката го слуша, чистосърдечно говори той. Не само това, той

дал тогава най-хубавия си концерт. Като го слушат, въодушевяват се тия хора. Та казвам, ако човек не може да свърши една работа, поне да излезе пред публиката, да каже: „Не ме освирквайте.“ Човек трябва да каже на природата: „Аз съм слаб, но имай малко търпение да си свърша концерта, и тогава ме освирквай както искаш.“ Тя ще каже: „Ето един човек, от когото може да излезе нещо.“

Та, трябва да бъдете искрени. Вие сега седите тъй, сгушили сте се. Човек трябва да бъде положителен, няма какво да се крие. Всеки трябва да разбира възможностите, които се крият в него. Не само неговите възможности, но той трябва да разбира и възможностите, които съществуват във всички същества за едно сдружаване към един център. Защо? За една обща работа. Ако вие не знаете да се сдружите и да се съедините с тях, нищо и не може да се свърши. Ако ние херметически сме затворени в този салон и не знаем законите, как да вземем чист въздух, какво ще стане с нас? След четири-пет дни ще започнем да се задушаваме. Но ако знаем законите за приемане сила отвън, ние ще бъдем освежени.

Та казвам, всички ние със своите стари възгледи трябва да свършим. Вие трябва да знаете как да отворите всички ваши вентилатори, колкото ги има в стаята ви. Аз наричам, всеки един свят има по един вентилатор. Физическият свят има един вентилатор, духовният, силовият свят има един вентилатор, всички тия вентилатори отворете ги. Често аз гледам един много голям песимизъм, който влиза във вас, гледам ви в стаите си, вентилаторите са затворени, казвате: „Какво ще бъде с нас, загазихме я, какво ще се прави?“ Какво мислите, аз пък съвсем загазих. Загазили сте, понеже не минавате, отдето трябва. Щом знаете мястото, отдето трябва да минете, хич няма да загазите. Кой загазва? Нали който не знае откъде да мине. Но който знае, той не загазва. Но все трябва да

е загазил човек. Какво лошо има в загазването? Не вземайте в лош смисъл загазване. Аз мисля, по-голяма опасност от това, да умре човек, няма. По-голямо загазване от смъртта няма в този свят. Все трябва да влезеш и да газиш във водата. Искаш-не искаш, все ще загазиш най-послед. По-добре на младини да загазиш, отколкото да загазиш на старини. Защото младият може да мине през реката, а старият не може. Тъй е.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(След лекцията всички са около Учителя. Той свири и пее, а някои тананикат подир него.)

Кажи ми ти това, що на живота дава свобода. Новите положения са: като станете сутрин, започнете да пеете една, две, три песни, и ще видите какви ще бъдат резултатите за един-два месеца. Макар и да не ти се пее, пей. Вземете две думи и пейте. Запример „Ставай, давай.“ Пението трябва да предшества свиренето. *(Учителят пее и свири.)* „Зора се светла зазорява.“ Как хубаво върви лъкът, или зората. Напишете тази песен. Заемете се до края на годината да се подобри гласът ви. И най-слабият глас да се подобри. Гласът е един израз на вътрешната хармония. Колкото човек се облагородява, става по-музикален. И в говор, и в пение става по-музикален. По двама, по трима души образувайте едно музикално ядро. И колкото по-музикални ставате, хората около вас ще се разполагат. А щом не си разположен музикално, ти образуваш едно стягане и у тебе, и у хората наоколо. Трима души да влязат в едно общество и да започнат да пеят мислено. Сега има повече нужда от такива мълчаливи певци, които да пеят отвътре.

После музиката има лечебно свойство, тя лекува. Сега трябва да има хор най-първо от вътрешно пение,

докато дойде гласното пение. На всинца ви трябва сега енергия да пеете. Вие сте способни, но капитал нямате. Музиката не познава злото. Тя не мисли, че има зло. И ако човек бъде в пълния смисъл музикален, той ще бъде неуязвим. През тази година материалните работи никак няма да вървят. Тринайста година е. Затова всичките ви стремежи да бъдат духовни. През тази година ще гледате да образувате свобода. Смели да бъдете. Да различавате състоянията си. Има известни състояния, които не са ваши. Турете ги настрана. Ако сте готови, има известни практически методи за изучаване на човека по новите състояния.

*Осемнадесета лекция
на Младежкия окултен клас
10 януари 1930 г., петък, 6–10 часа
София – Изгрев*

САМОСВЕТЕЩАТА ЛАМПА

Тайна молитва

Когато малко дете се ражда, с какво започва то най-първо? С теория ли започва, или с опит? Малките деца започват с теория, след теорията иде практиката. Вие не можете да си представите сега кое иде най-първо. По какво се отличава теорията от практиката? После някой учен човек разправя за някоя хипотеза, научни теории, с които могат да се обяснят реди положения. Хипотезата е теория, а доказаната теория се налага в живота. Един физик, като изнамери някой нов принцип, създава нова теория. Доказаната негова нова теория той я прилага в обективния свят. Някой измислил една машина. Това теория ли е? Значи един резултат, един принцип, който може да се приложи. Добре. Допуснете, че вие имате x на трета степен, което представлява едно твърдо тяло. Имате плюс x на четвърта степен, едно въображаемо тяло, на което не знаете неговите качества – $(x \geq +x^4)$. И това е теория. Какво означава? Означава живият човек. Първото x^3 означава неговото тяло, а x^4 означава духът, неговият живот. Това значи x^4 . Тогава $(x^3+x^4)-x^4$ какво означава цялата тази формула? Че духът напуснал тялото. Нищо повече. Вие ще кажете – това са отвлечени работи. Само отвлечените работи са разбрани работи. Това, което не може да бъде отвлечено, то не може да бъде разбрано и всякога остава неразбрано. Какво разбирате

вие, когато кажете „отвлечени работи“, какво разбирате? На български думата „отвлечени“ е двояка, има два смисъла. Но отвлечената жена снаха става в дома, работи. Отвлечените работи влизат вътре, стават вътрешни работи. Момата, докато не е била отвлечена, е била отвънка. Но щом я отвлекат, тя е отвътре. Кои работи са вече познати? Нали вътрешните, т.е. отвлечените. Вие казвате – любовта е нещо отвлечено. А целия ден ти се занимаваш с нея. Не можеш да го пипаш, а се занимаваш с любовта. И все за любов говорим. Досега още никой не е виждал любовта. Питам, не се ли вижда любовта? Навсякъде се вижда тя. Но щом речеш да я пипнеш, тя изчезва. И затова казват – неуловима е любовта. Тя се проявява във всичките свои форми.

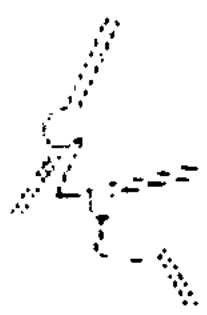
Казвам, сегашният живот, в който вие сте влезли, той си има един начин на изражение. Този живот в България и във всеки един народ си има своето изражение. Питам сега, тъй както досега е складиран животът, как го разбирате? Запример има известни правила в морала. В какво седи моралът на правилните отношения? А това значи правилни постъпки. Морал наричаме – всяка една постъпка трябва да бъде правилна. Да вземем ученик, който смята. Той напише числата както трябва, но не ги постави дето трябва. Вие ще кажете – той погрешно смята. Значи в моралния живот постъпките трябва да бъдат правилни и всичките знаци трябва да бъдат турени на техните места. Всички неща имат форми. Единицата нали си има форма, двете, трите, нали те представляват известно количество. Четири си има форма, пет, шест, седем, осем, девет. Да кажем вие наредите всички числа от едно до десет, до сто, до хиляди и т.н. Всички тия безброй числа си имат форми. Питам тогава, ако във вашия ум се заражда известна идея, мислите ли, че тази идея няма форма? Има. Ако тя е научна идея, тя си има своя научна форма. Ако е морална, има своята

морална форма. Ако е обществена, има обществена форма.

Сега вие ще кажете, че неща, които не виждате, вие не вярвате в тях. Това е друг въпрос. Това е теория. Следователно това, което вие не виждате или което вие не знаете, не можете да вярвате в него. Или, казано на научен език, не можеш да се занимаваш с известна наука, за която нямаш познание. Ти не можеш да се занимаваш или да оперираш с 1, 2, 3, 4, докато не разбереш, не знаеш тия числа. Ако с 1 означаваме един мъж, с 2 една жена, с 3 едно дете, тогава казваме така: $1+2+3=6$. Е, можеш ли ти да събереш един мъж, една жена и едно дете? Може, разбира се. Събират се и 6 образуват. Хубаво. Тогава аз ги разлагам. Казвам така: $1+1+1+1+1+1=6$. Добре. Пиша и така: $2+2+2=6$ и $3+3=6$. Питам ви сега младите, как събирате 1 и 2 и 3? И каква е разликата между $1+1+1+1+1+1$ или $2+2+2$? Резултатът е все същият. Навсякъде имаме резултат 6. Вие, когато събирате единицата при обикновеното смятане, какво разбирате? Когато се разгледа въпросът по-дълбоко, другояче седи работата. В първия случай $1+2+3$ имате мъж, жена и дете. Събрани, дават 6. Във втория случай имате пак 6, но това са 6 мъже или 6 жени. При $3+3$ имате 6 деца. Взимам трите, представлява дете като символ. Трите представляват формата на едно дете. Какво представляват трите единици в детето? Не разлагаме трите, само по себе си го вземаме като форма, която представлява детето. Но самото 3 съдържа три единици.

Та казвам, числата сами по себе си могат да имат няколко смисъла, които трябва да обяснят идеите. Ако вземете идеите като числа, трябва да разберете основата, на която почива тази единица. Имате идеята за доброто. Вие трябва да имате една ясна представа за доброто. Какво нещо е доброто? Казваш – добро е това, да не правиш зло. Но трябва да имате ясна представа за злото. Следователно ние

започваме с един отрицателен път. Ти не можеш да познаеш доброто освен по негативния път на злото. Или не можеш да оцениш доброто, докато не го изучиш по негативния път на злото. Следователно злото за дадения случай е един метод, чрез който може да се познае доброто. Но то струва много скъпо. Научно тъй седи въпросът. Опитът, добит по този път, струва скъпо. Но е научено. А че скъпо струва, какво от това? Не трябва ли да купите скъпите дрехи? Скъпи са, но са хубави, не трябва ли да платиш тогава за тях? Опит е това. Може да гладуваш 4–5 дена, да останеш без пет пари, но ще вземеш скъпите дрехи. Тогава в тебе се поставят две идеи противоположни. Първата идея – ти искаш да бъдеш хубав. Това лошо ли е? Добре. Друг казва: „Не ти трябва да бъдеш много хубав, не му мисли много, но гледай да имаш пари в джоба си, да можеш да ядеш.“ Това е другата идея. И това е една хубава идея. Казвам, всеки един от вас има един дефект.

Представете си, че този човек е бил в пространството. Той е един грамаден човек в пространството. Там представлява цяла една идея. Ако се фотографира човекът, ще излезе в едно малко пространство, и тогава може да се види какъв е. Тази линия може да я теглите на дъската, но в пространството, за да изходите тази линия, знаете ли колко време се изисква?

За да извървите тази малка линия при носа, в астрономията знаете ли колко хиляди години трябва? Че това е една проекция на едно тяло, което е работило. Всичките тези са силови центрове, които работят. Движения са това. Тук имате резултатни линии. Вижте носа, това е един резултат на известни центрове, които са работили някъде в пространството в далечните времена. Силови центрове са те. И казвам, едно тяло, когато иде от по-висок произход на нещата, трябва да

бъде много далеч. Но някой път телата могат да бъдат много близо до носа, но са невидими. Запример едно тяло може да бъде от един по-висш порядък, ако се движи по-бързо. А щом се движи по-медленно, е от по-низш порядък. Един ум, който работи по-бързо, има по-голяма моралност. Но ум, който мисли по-медленно, по-слаба е неговата моралност. Тогава да приложим механически закона. Тяло, което се движи с по-голяма бързина, какво прави? Пробива по-големи дупки. А което се движи с малка бързина, пробива по-малки дупки. Ако ти в моралния свят трябва да пробиеш една стена, да кажем, имаш известно препятствие в живота, ако не преодолееш това препятствие, ти ще съгрешиш.

Следователно ти трябва да се движиш с такава морална сила или да се движиш с такава бързина, че да пробиеш стената. Ако не я пробиеш, ти оставащ слаб. А ако я пробиеш, ти оставащ морален. Нали мнозина хора, като отиват да пробиват една каса, остават вътре в касата. Е, какво прави стражарят? Хване го и го тури в грангулника, и го остави за 3–4 години. А друг, който е морален, мине покрай касата и замине. Той нищо не взема от касата и така я пробива. Следователно стражарите не могат да го хванат. Вие ще кажете – той обрал касата. Не. Той нищо не е взел, той минава и заминава, пробива касата. Тогава, ако ти пробиеш касата на банкерина и останеш вътре, ти се движиш със слаба скорост. Ако минеш и заминеш, не останеш вътре, ти си морален човек.

Сега искам да ви представя идеите в обществения живот. Сега вие седите и казвате тъй: „Човек да се осигури.“ Тази идея съществува. Ами че вие сте осигурени. Щом главата ви е намясто, щом дробовете ви са намясто, щом стомахът ви е намясто, физически вие сте осигурени. Щом умът ви мисли, сърцето чувства и ръцете ви работят, каква по-голяма осигуреност искате в света? Съществува ли някоя сигурност вънка от теб? Всичката погрешка е там, че вие искате да

бъдете осигурени отвънка. Като туриш 500 хиляди лева в някоя банка, за да бъдеш икономически осигурен донякъде, това осигуряване ли е, сигурност ли е? Тази сигурност на тия 500 хиляди лева зависи от сигурността на всичките тия банкери, които образуват банката. Ако те са хора здравомислещи, ако умовете им, главите им са намясто, стомахът, дробовете им са намясто, и твоите пари ще бъдат намясто. Ако техните умове не са намясто, и твоите пари няма да бъдат намясто. Ако пък твоите пари останат в тяхната каса, ти казваш: „Аз влагам тия пари да се осигуря.“ Ти ходил ли си да видиш с каква бързина се движат тези банкери. Ако всичките тези банкери се намират затворени вътре в касата, къде ще идат вашите пари? Ще изчезнат, ще се стопят.

Сега, представете си, че вие не сте изучавали свойството на златото. То се стопява, тъй както снегът и ледът. Представете си, че вие носите една торба 50 хиляди лева злато и почва да се топи златото ти. Да допуснем, ти видиш, че нещо капе от торбата ти. Ти казваш: „Какво капе?“ Е, вода. Ти вървиш и усещаш, че нещо олеква на ръката ти и най-после остане само празната торба. Питам, къде е отишло златото, след като се е стопило от торбата? Ти казваш: „Аз изгубих парите си.“ Тия изгубени пари изгубени ли са? Не са изгубени. Питам, защо, ако ти вложиш парите си в касата на онези банкери, които утре ще фалират, а ти предполагаш, че няма да фалират. И ако твоето злато се стопи и иде в касата на природата, защо ти го считаш за загубено. Но природата, когато е текло твоето злато, агентите са събирали всяка една капка и са го записали на ваше име. Името ви е x^4 . Те казват: „ x^4 мина през тази линия, тогава ние събрахме от него 500 хиляди капки злато, които се тургат в книгата на природата на ваша сметка.“ А вие казвате: „Отидоха парите.“ И не отивате да ги търсите. Минава се едно поколение, две, три, тези пари все работят в природата

на ваша сметка. Казвате вие: „Обедняхме ние, изгубиха се парите.“ Ако това беше в тази обикновената банка на името на другото, те щяха да се изгубят. Но те са в природата. Като идете в нейните банки, те са такива безсрочни влогове. Там, като идат парите, те не излизат навънка. Хората считат природата като един крадец, че каквото влезе вътре, не излиза навънка. Поизправен платец от природата няма. Обаче ти трябва да знаеш езика на природата. Аз толкова време ви говоря за природата, но кой от вас се е разговарял с нея? Кажете ми една дума на природата. Природата е една много красива и внимателна мома. Банкерин е тя, но всякога си носи едно перо на ухото. Който дойде, тя все за пари мисли. Пита ме: „Как ти е името?“ Всичко записва и си заминава. Тя се занимава с хората. Но кой от вас се е занимавал с нея? Казваш: „Хей, Иване.“ Тъй е на български. На френски е Жан. Как е на английски?

Казвате за някого, че говорил с природата. Вие говорите, без да знаете нейния език. Нито един човек няма, който да ви каже една дума на природата. Могат да казват хората, че си говорили с природата, това е друг въпрос. Това е едно болезнено състояние, когато един човек казва, че знае много работи. И той си предполага, че е учен или разумен човек. Той не може да уреди своите работи на земята, а минава за философ, за учен човек. Ученият човек сиромас не може да бъде. Ученият човек е разрешил основните неща. Човекът, който има всичко, това е ученият човек. Той за звездите знае, социология знае, езици знае, а чака да го назначат проповедник. Това не е никакъв учен човек. Това е един обикновен човек. Ученият човек е разрешил основните работи на живота, той е винаги господар на положението. Когато аз извадя един кремък и огниво и го запаля, това е наука. Отколкото да философствам как е направена кибритената клечка. Ученият човек като си извади една клечка от кутията и я драсне, тя се запаля при него. А който не е учен, той и цяла кутия

клучки да запали, пак няма да запали огън. Това не е учен човек.

Сега между вас има няколко души, на които говоря. Защото мнозина от вас, каквото съм говорил, от едното ухо влиза, от другото излиза. От толкова години какво сте разбрали, какво сте приложили досега? Вие ще кажете: „По-добри сме станали.“ Та нима другите от другите училища, не са станали по-добри? Има само едно училище в природата. И който влезе вътре, учен човек става. В едно обикновено училище имате обикновени работи. Подписът на един цар струва пари. Ако можете да се домогнете до подписа на който и да е монарх, вие сте осигурил целия си живот. И аз ще ви дам такъв един пример. Един от турските султани, мисля Махмуд, пътувал дегизиран по цариградския Златен рог на лодка. Но онзи лодкар се досетил, че това е султанът Махмуд. Махмуд го попитал: „Лодката ваша ли е?“ „Е, от времето на султан Махмуд тя е наша.“ После го пита: „Как прекарвате?“ „От времето на султан Махмуд много добре прекарваме.“ Тогава султанът му казва: „В света има един голям казан, който има седем превезла. Дръжте едното превезло и си прекарай живота.“ „Ще ни бъде много приятно, да ми го запишете това нещо, тези думи ми много харесаха.“ И Махмуд изважда своето паче перо и ги записва. И отдолу си подписва името, Махмуд. Лодкарят взема листчето и го скрива. Накрая Махмуд излиза и му дава една турска жълтица. Лодкарят не иска да ги вземе, казва: „Много ти благодаря. Това, което ми даде, ми струва много.“ След десет години този лодкар става пръв министър, без да го назначи султанът. Казват, че бил мукалитин, учен човек. Събира 200 турски лири от всички турски лодкари и ги пита всички поотделно: „Ти какъв искаш да бъдеш?“ И всички назначава на служба. Облича се той в дрехи, каквито е имал великият везир, събира още 200 души, изпъжда чиновниците на министерството, написва един ферман, подписва името

на Махмуд. Уволнява стария везир и назначава нов. Отиват няколко души, арестуват стария везир, тургат го в затвора. Султанът нищо не знае. И той започва да управлява. Старият везир, след като е седял три месеца в затвора, пише писмо на султана, казва: „Ако има грешка, няма ли прошка?“ Султанът пита кой го затворил. „Новият везир.“ „Че кой го е назначил?“ „Е, новият везир.“ Султанът се учудил, казва: „Я, го викайте.“ Той се явява. „Тебе кой те назначи?“ Той изважда фермана. „Бе синко, аз ти казах да хванеш само единия клуб, а ти си хванал всичките превезла.“ Простият хваща само единия, а ученият – всичките седем. И след това казва: „Управлявай, както знаеш.“ И много добре управлявал този лодкар.

Това са редки примери, може да са измислени, но такива примери съществуват. Наполеон от прост ефрейтор стана император. Но глава имаше той. Мога да ви приведа и други примери. Сократ беше прост овчар, но философ стана. Ако взема теорията на онзи английски астролог, прост музикант е бил, но после е станал един от видните астрономи, Хершел. Това са все учени хора, които сами си пробили пътя. Сега някой път вие си скръстите ръцете и казвате: „Какво ще стане с нас?“ Този султан е казал: „Ако хванете единия клуб, животът ти ще се оправя.“ Хванете и седемте клуба. Вие седите и казвате: „Тази работа няма да я бъде.“ Тъй не се говори. Хвани едното превезло, ще върви работата. Нищо повече. От чисто научно гледище, понеже сиромашията е един чисто научен момент, който трябва да разрешите правилно. Какво нещо е сиромашията? Сиромашията е една възможност да станете богати. Сиромашията е една възможност да станете учени. Сиромашията е една възможност да станете добър. Сиромашията е една възможност да продължите живота си, да го подобрите. Това са възможности. Сиромашията може да ви даде две възможности. Вие казвате: „Какво ще се прави с тази

сиромашия?“ Невежите могат така да разсъждават. А на учения човек като му кажат „сиромашия“, той ще се позасмее. Той казва: „Откога те очакваме ние.“ На учения човек като се каже, че сиромашията ще го посети, той откъде ще се ухили; а на неучения, ако му се каже „Сиромашията ще те посети“, той си наведе главата и сълзи ще му потекаат. Тогава, ние казваме – онзи, който при сиромашията плаче, той е пукната стомна. Тогава математически как ще направим стомната да не е пукната. А онзи, който не плаче при сиромашията, какъв е? Той е здрава стомна, която се пълни и не пропуска. Тогава, как мислите, ще купя ли една стомна, която е пукната, плаче? Ще търся стомна, която не плаче. Даже тук аз имам стомни, които плачат. И в стаята цялото глосеме е покрито все от сълзите на тия стомни. Питам ви най-последно, какъв облог може да ви донесе една стомна, която плаче? Вие ще видите как всичката вода ще изчезне и след това какво ще стане? Вие ще бракувате тази стомна.

Следователно можем да извадим следния морал. Стомна, която плаче, не гледа интереса на своя господар, но тя гледа интересите на ближните отвънка. Значи, ако поставите тази стомна отвънка, мушичките, кравите, всички, които са жадни, те ще вземат от нейните блага. И тези същества ще намерят, че тя е отлична. Тревата за пример ще каже: „По-хубава стомна от тази няма.“ Господарят я намира за непорядъчна, дето плаче, не я одобрява, но тревите казват: „По-хубава стомна ние досега не сме виждали. Тя, като дойде между нас, ни даде живот.“ Питам, на кого възгледът е прав? На тревите ли, или на самия човек, който има стомната? Това е относителен морал. Аз разсъждавам така. Ако стомната плаче и господарят я харесва, стомната е глупава, а господарят е лош. Ако стомната не плаче, и господарят ѝ не плаче, а тревите наоколо се радват,

тогава считам – и стомната, и господарят са разумни. Защото този господар през устата на стомната полива тревата. Така стомната не плаче и той не плаче. Тогава казвам, наместо стомната да полива тревата и цветята, разумният да ги полива. Има един символичен език. Казвам, ако стомната не плаче, и господарят не плаче. Какво е положението на природата? Ако тревата се радва, значи господарят е разумен. Сега, ако ви се даде на вас сиромашия и вие сте недоволни от тази сиромашия, какви сте тогава? Ако сте недоволни от сиромашията, спадате ли към учените хора? Не спадате.

Разрешете сега що е сиромашия. Това е този ключ, който има своето значение, своята цена. Добре. Ще ви представя, че вие се намирате на една повърхност като водата, дето вашето тяло така е устроено, че е без никаква тежест и вие свободно може да ходите по тази повърхност на водата отгоре. Но представете си, че аз искам да ви направя богати и ви туря сто килограма злато на гърба. Какво ще стане с вас? Ще потънете надолу. Следователно, ако аз ви изпратя сиромашията, без този товар вие може да се намерите на повърхността над водата, можете да бъдете свободни, да изучавате природата. Допуснете сега, че вие се намирате при тези условия над повърхността на природата, дето може да ходите свободно. Кое положение е по-хубаво? На повърхността отгоре или да потънете със златото? Богатството или сиромашията? Богатството в дадения случай е едно препятствие. Сиромашията мога да ви представя и в друг един свят, дето тя не е препятствие. Пък в друг един свят сиромашията е едно препятствие, а богатството е едно благо. Но всеки един свят си има своите закони. Та, когато иде сиромашията и ако идат и страданията в живота, това е един изпит, дето вие минавате. Чрез сиромашията вие можете да се домогнете и до богатството. Щом като изминете този

път на сиромашията, вас ви очаква едно богатство. Непременно трябва да се изменят условията. Тогава вие ще ликвидирате със сиромашията. Ако не ликвидирате със сиромашията, вие ще се повърнете пак в света на страданията. Ако разрешите, че сиромашията е един свят на богатство, от тези богатства вие ще намерите повече.

Та, казвам сега, вие сте в едно училище, изучавате условията на живота. Ние не ви казваме нито богати да бъдете, нито сиромаси. Но трябва да бъдете разумни. Разумността седи в силите, които имате. В даден случай вие разполагате с форми и сили в мозъка си. И трябва да знаете в какво можете да ги впрегнете на работа. И трябва да знаете каква работа могат да свършат. Вие имате механически способности на изобретения. Я сега един от вас да направи една лампа. И той може да подобри положението на всинца ви, да ви осигури. Но един от вас, който може да впрегне мозъка си в едно изобретение, да направи една лампа, че като запали тази лампа веднъж, да гори и да не изгасва. Един ваш патент ще бъде това. Който и да е от вас, ще купите само лампата и оттам насетне тя сама ще гори. Всеки няма да купи вашето изобретение. Всеки няма да знае тази ваша лампичка. Който би измислил тази лампа, може да добие един милион в 4–5 години и той ще има едно положение от сто милиона. Лампите му ще се продават. Сега, като не сте способни, казвате: „Трудна работа е тази, как ще се измисли?“ Ум се изисква. Може да се измисли, може да се направи. Даже някои от вас има способни, но не ви иде наум да измислите. Сега вие седите и казвате тъй: „Тежък е животът, какво ще се прави на този „Изгрев“? Не е уреден животът.“ Какво ще правите? Ето, измислете лампата. Вие седите, целия ден се молите, молите. Е, Господ ви казва: „Измислете тази лампа.“ И най-после вие казвате: „Няма да се молим.“ Ти се молиш. Казвам, учи. Ти се молиш Господ

да направи тази лампа. Всички хора имат нужда от нея и могат да станат милионери, но никому не иде наум да я измисли. Хубаво, най-после измисли един аероплан да хвърчи без пилот. Ти като седнеш отгоре, той сам да те разхожда навсякъде, без да държиш в ръцете си кормилото.

Питам, кой няма да се качи на такъв аероплан? Или измисли един автомобил, че като седнеш отгоре, без шофьор да кара. Измисли една греха, която сама да се облича. Най-после измислете едни обуца, които сами да се обуват. Ти като седиш, като помислиш, те сами да се обуват. Ще кажете: „Как може това нещо?“ Може. Чрез привлекателната сила на частиците на обувката. Само като помислите, и обувката да се обуват. И вие ще кажете: „Много хубаво се обуха обувката.“ Сега да направите едни обуца сами да се обуват, е по-трудно, отколкото да измислите тази лампа. Да направите грехите сами да се обличат, и тя е сложна работа. Всичките тези ще оставите настрана, но лампата е една от най-лесните задачи.

После друга една задача има. Мнозина от нас има способни, да намерите начина да превърнете желязото, медта, оловото в злато. Можете да бъдете алхимици. Че кой от вас ще го направи? И аз се чудя как досега не го направихте, толкова способни хора. Този начин султан Махмуд не го измислил за лодкаря, той само му е дал формулата, а лодкарят веднага се досетил, казва: „Хубаво.“ И започва да изучава положенията, математически изучил формулата и станал везир. А да превърнете един метал в друг, тя е лесна работа. Всеки един от вас може да го направи. И аз се чудя как не сте направили тази лампа? Досега щеше да се разреши положението ви. Вие сега се спирате и казвате: „Трябва да бъдем добри.“ Това аз считам за изгубено време. Според мене това не е морал. „Ама трябва да бъдем умни.“ И това не е морал. Ти щом кажеш: „Искам да бъда умен“, ти си един

първокласен глупак. Така не се разсъждава. Ако отсега нататък искате да бъдете умни... Тъй не се говори. „Ама силен искам да стана.“ Тя е изгубена работа. В дадения случай, в природата ти ще приемеш, че нещата съществуват в тебе. Че ти си умен, ти си силен, само че твоят ум не е проявен и твоята сила не е проявена. И ще търсиш един начин, по който умът ти да се прояви. Но ти не тургай задача: аз искам да бъда умен. Така не се разсъждава. Ще намериш една формула, с която силата на твоя ум ще се прояви. Ти ще посееш житното зърно, и то само ще се прояви.

Та казвам, при дадените дарби, които имате в себе си, вие седите и казвате: „Аз съм беден.“ Криво разсъждавате. Аз не съм чел на гърба на никого от вас, че сте беден човек. Според мене всеки, който казва, че е беден човек, той ме лъже. И като каже, че е богат, пак ме лъже. Нито си богат, нито си беден, сиромаш. Казвам, ти имаш в заложба сили и добродетели. И на всичко това тебе ти трябва работа. Ти трябва да работиш над себе си. Не казвай: „Аз съм сиромаш.“ Не. Кажу – сиромашията, това е една божествена възможност, богатството, това е друга възможност. Сиромашия и богатство, това са възможности, това не са спънки. Методи са това. Природата, като те накара да мислиш, тя ще ти тури метода на сиромашията, да те застава да работиш. Ти си инертно тяло, тя ще тури метода на сиромашията като един начин да стимулира в тебе твоята воля да работиш. Тя може да употреби богатството като друг стимул. Това са стимули. Вие трябва да считате богатството само по себе си като метод да работиш. И сиромашията е друг метод да работиш. Но ако считате богатството и сиромашията като особени единства, вие сте на кривата страна.

Сега на вас ви оставям да мислите върху лампата. Представете си този патент и аз ще го купя. *(Помогнете и вие.)* Така не се разсъждава. Няма

какво да ви помагам. Ние съвсем сме изолирали положителния живот, защото реално е това, което мислим. Това е, което заповядва на останалия живот, на по-низшите състояния, които мислим. Та у всинца ви ще се зароди мисълта да мислите. Съвременната наука, и тя си има свой път. Аз харесвам само едно качество на света: всеки иска да изобрети нещо, да направи нещо. Това са опити, които те правят. Това е реалността. Как използват те опита, то е друг въпрос. Но желанието на всеки един човек е да измисли нещо. Това е една права посока. Гледаш, някой е работил 20–23 години върху нещо и след това отива да го патентова. Друг е работил върху музиката или върху някой инструмент. Мислят хората и работят. Та и производството на тази работа създава и културата. Та и вие ще развивате вашите таланти. Аз зная, някои от вас има, които могат да ходят като Карузо и Шаляпин и да пеят. Тогава в десет концерта вие може да оправите работите на всички. Десет концерта като гагете, по десет хиляди лева, може да имате повече от петстотин хиляди лева. Че какво ви коства да развиете дарбите си? Вземете днес и пейте, та мало и голямо да ви слуша. А сега казвате: „Господ не ми е дал дарба.“ Как така? Грехота е това. Човек, който има ларинкс да говори и пее малко, той може да се научи да пее хубаво. Аз зная и няколко души цигулари има, които можете да станете и по-големи от Паганини. Досега не съм видял нито един като Паганини, нито един като Аделина Пате. Сега някои от старите твърдят, че има такива лампи. Но може да се направи един патент за самогорящи свещи.

(Мичето свири на цигулка и няколко души пеят новата песен „Зора се светла зазорява“.)

В тази песен има две идеи. В първата част на песента влиза природата. „Зора се светла зазорява.“ Това не е за нас. Съвсем обективно е. Във втората

част вие взимате пълно участие. Ако можете да използвате това, което природата направи, „Мъдрите ще добруват, младите ще благуват“. И след това накрая пак иде природата. Започва с природата, вие влизате в природата, и пак се свършва с природата.

Та казвам, идейно ще я пеете тази песен. Можете да кажете, има нещо и заради мене. Зора се светла зазорява за кого? За мене се зазорява тази зора и аз ще измисля тази лампа. Ще казвате така: „Ще измисля. Ще стане нещо от нас.“ Вие сте влезли в природата и не може да не стане. Трябва да стане нещо. Защото другояче ще бъде просто една стомна бракувана. А трябва да се опече тази стомна. И след като се опече тази стомна, да влезе в употреба. Та сега, като пеете тази песен, всички ще имате положителни мисли. Всички ще пеете тази песен, тя е първа по рода си „Песен на зората“, или песен на възможностите, които са необходими за зората. Ако я научите както трябва, всички изобретения, които са необходими, може да дойдат. Пък ако не я научите както трябва, хайде няма да говорим за това. Можем да говорим само за реалността. Да губи, може само онзи, който е забогатял, а не онзи, който нищо не е придобил.

(Всички пяхме „Песента на зората“.)

Сега за втория път да я научите хубаво и точно по гамите. Според музиката трябва да научавате и гамите. Има гами на скръбта, има гами и на радостта, има гами на сиромашията, има гами на богатството. Има гами на доброто, има гами и на злото. За всичко има известни закони. Вие не можете да турите сиромашията в гамата на богатството, нито пък може да турите богатството в гамата на сиромашията. Но щом турите сиромашията в гамата на богатството, тя се превръща на богатство. И обратното. Вие ще кажете: „Как така?“ Ако вие поставите снега върху водата, дали тия ноти на снега ще могат да вървят по тази гама? Веднага този сняг ще се стопи. Та снегът

може да съществува само при известни условия. Щом измените условията, сиромайшията не може да живее. И щом измените условията на богатството, и то не може да живее. Та ще изучавате условията. Земеделецът знае – всяко дърво расте при известни климатически условия. Щом има условия, расте, щом няма, не може да расте. И всяка една гарба расте и се развива при известни условия. Ще имате едно широко схващане. Като приложите законите, ще имате едни резултати. Другояче ще кажете – за това няма условия, за онова няма условия. Накарайте климатическите растения да растат при нашите места. Може, но ще струва скъпо.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Деветнадесета лекция
на Младежкия окултен клас
17 януари 1930 г., петък, 6–8.20 часа
София – Изгрев*

ВЪТРЕШНОТО ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОЛЯТА

(Законът на внушението като метод за възпитание на волята)

Тайна молитва

Пишете върху темата „Изкуството като възпитателно средство“.

(Прочетоха се темите „Най-лесният път на страданията“.)

Сега за кои страдания говорите? Колко вида страдания има? Първо имате физически страдания. От какъв род са те? Когато човек си счупи крака, какви страдания са това? *(Физически.)* Когато му пукнат главата, имате също физически страдания. Но втората категория – имаме душевни страдания, те спадат към душевния свят. Най-първо трябва да изучавате физическите страдания. Те са интензивни. Сега представете си следущото положение. Защото някой път се неутрализират страданията. Кажете ми сега едно интензивно душевно страдание. Гладът към коя категория страдание спада? Когато човек гладува и се изразява в страдание, към коя категория спада то? Сега, ако имате едно психическо страдание, което има знака плюс, и ако при него поставите друго физическо страдание, веднага какво ще стане между тези две страдания. Ако и двете са еднакво интензивни, да

Вземем физическото страдание, счупва се някому кракът, веднага той забравя психическото си страдание. Той забравя психологическата среда, в която е изпитал страданието преди. За това именно психологическите страдания се лекуват с физически.

Да кажем, човек е недоволен, неразположен, сърдит, но счупят му крака, веднага той става много разположен и постоянно мисли все за крака си. Всичкото неразположение на душата изчезва и остава само едно специфично страдание. Той мисли само за крака си, да оздравее. По-напред той е искал да се самоубие, животът няма смисъл, но като му счупят крака, той иска да живее и намира, че животът има смисъл. Сега как мислите, ако костите биха били гъвкави както на някоя пружина, да се не чупят, защо природата не направи караката на човека да се не чупят. Тя може да ги направи от гъвкаво вещество, да се не чупят. Защо тя не си позволи този лукс или може би не е имала в лабораторията си достатъчно гума? Много мъчно е да се отговори на този въпрос. Тъй мъчно е да се отговори, както когато питате някого защо той обича да яде печена кокошка пред варения боб. Той ще ви каже само: „Обичам кокошката.“ Това не е обяснение.

Щом отсъства съзнанието, защото има известни специфични бели нишки в предната част на мозъка и когато тия нишки не са скачени с мозъка, въобще не се явяват болки, т.е. не се чувстват болките. Следователно болките се чувстват, щом съзнанието не е будно. Никакви болки не се чувстват. Може да ви изгорят десет пъти краката, може да ги счупят, нищо няма да чувствате.

Сега нали в медицината анестезират някои места, прекъсват съобщението. Значи болките се чувстват само на специфични места по тялото. Нали съвременните учени хора чрез химически средства премахват болките. Разбира се, отпосле тия болки се появяват пак. Когато са изучавали тази наука, те са

могли чрез волята да премахнат болките. И тъй стана – чрез волята си ти можеш да премахнеш каквато и да е болка, само че трябва дълго време да се упражнявате.

Запример коя е най-малката болка. Да те боли зъбът? Българите казват: „Боли го зъб, че куца.“ Често вие разправяте за философия, за идеи за подобрене на живота, а заболели ли ви зъбът, подуете ви се страната и това става причина да забравите всичките си идеи. Защо престава идеята? Защо да не може да си наложите един компрес чрез волята. Аз ще ви препоръчам един лек за зъба. Това е един волев лек, но между вас да остане. Най-първо ви заболели зъбът. Ще си представите, че взимате вощина, от която медът е изваден, мислено ще стопите тази вощина и ще направите един компрес на зъба си. Не чувствате нищо, минава се пет, десет, петнайсет минути, снемете този компрес, турните втори, трети, докато се премахне тази болка. Ако престане вашата болка, волята ви има влияние над организма. Тъй вие спомагате на волята си чрез известни средства. Щом се усили волята, вие ще ѝ помогнете. Това е чрез закона на внушението. Но най-първо турете един компрес или два. Всичко това мислено ще бъде. Тъй турнете вощината, тя ще ви помогне, както ако турите иначе някой компрес. Това е пак реално. Ако вие турите реално вощина, няма да усетите нещо повече. Така е по закона на внушението. Когато ти туриш мислено компреса, и умът ти взема участие. Тъй имате един опит със знака плюс.

Ако турите знака минус, вярваш или не вярваш, ти неутрализираш внушението. Или, да допуснем, боли ви главата или стомахът. Трябва ви рициново масло, а нямате пет пари в джоба си. После късно, аптеките са затворени. Тогава направи пак опита мислено. Мислено ще идеш в аптеката, ще вземеш рициново масло около 25–30 грама, изпий ги и няма да се минат три часа, веднага ще получиш същата реакция. И опитът ви ще бъде много евтин. Тогава сутринта

като станете, турнете спестените пари в касата. Вие сте ги спечелили.

Такива и още ред други опити може да правите за усиляване на вашата воля, защото всичките болки в света или болестите, които съществуват, това са само препятствия на волята. Физическите болки са препятствия в живота. Които искат да усилят волята, трябва да правят тия опити. Най-първо всичките влечуги са били големи аристократи, въртели са си опашките. Махането на опашката е както с ветрилата. Лятно време, когато дамите махат ветрилата, това е както опашката отзад. Животните целия ден си мърдат опашките. Това са техните ветрила. На кои трябва ветрила? На почетните дами за мухите. Тези мухи, от своя страна, като няма какво да правят, ходят да ги ханят. Те казват: „То тъй не става.“ И им създават неприятности. При тия хубавите условия какво ще правите вие. И много от съвременните ваши страдания са един атавизъм. Често у някои хора, аз забелязвам, се яви едно желание на някое млекопитаеще животно. Той казва: „Едно време тука царски живот се живееше преди 20 000 години.“ И пак иска да живее като това животно. Но понеже природата не повтаря своите опити, това, което тогава беше свобода, сега става негово ограничение. Защото тук, при свободата на България хората може да плюят, където искат, свободни са да плюят, но ако отидеш в Америка, Англия или Германия и се изплюеш на улицата, веднага ще те арестуват. Питам, де е тогава по-добре да се живее – в България или в Америка в дадения случай?

Често от голямата работа се образува излишък на известна материя, която трябва да се изхвърли навън. Вземете тези микозните лигавини в носа, които са създадени за филтриране. Микоза, сополът, е една течност, дадена за филтриране. Когато човек диша всичките пращинки във въздуха, поленват по тази влага – микоза, който е турен за филтър, най-първо за

намазване на стените. Носът винаги е влажен отвътре. Значи въздухът постоянно се филтрира. Онези, на които носът е постоянно сух, не са толкова здрави. Питам, с какво можеше природата да замести тази течност. Микозата е едно износно средство, а сега при човешкото развитие тия вещества постепенно се заместват. Ще дойде една раса, дето много сокове ще останат. Ще забележите сега, у малките деца често им текат сополите. По-възрастните, понеже се владеят, те са възпитали сопала си.

Та казвам, от физическите прояви на живота ние влизаме до психическите, които се отнасят за контролиране на известни органи от болести, неприятности и т.н. Всеки един от вас може да си направи един малък опит. Излезе ви един цирей. Не бързайте да лекувате цирея си. Беден сте, нямате пет пари в джоба си, но излезъл един цирей някъде на лакътя отгоре или другаде на тия мускули. Ако си богат, хубаво. Но въобще взимат пресен лук, ще му турят малко и прясно масло и ще го превържат. Но ти нямаш пари, нямаш и масло, нямаш и лук. Тогава направи опита мислено. Опечи лука, тури и маслото, и ще имаш същия резултат. Тъй мислено ще лекувате цирея си. Направете си превръзката. Вие сега ще кажете: „С това ли ще се занимаваме.“ Че защо трябва да занимаваш лекаря с твоите циреи. Той ще дойде при тебе с автомобил да направи превръзката. Защо ти сам да не си превържеш цирея мислено. При това с волята ти ще надвиеш над болката си. Сега човек докато не превърже цирея, не минава. Който не знае, не минава, но който знае, минава.

Или мнозина от вас се простудявате. Вземете предварителни мерки. Ти си изпотен. Въобще хората се простудяват от рязката промяна, не умеят да се пазят. И ти бързаш и в бързането си излизаш от своята стая навънка, дишаш студен въздух, схване ти се гласът и може цяла седмица да страдаш. Не бързай. Искаш да излезеш навънка. Не да допуснем, че нямаш грехи, но

имаш масълце, намажи си врата и цялото лице, тъй както един пехливанин, излез тогава навън, и няма да се простудиш. При тези опити винаги волята ви трябва да взема участие. Там, дето волята не взема участие, веднага ще дойде известна простуда. Турни маслото като едно средство, което може да те защити от простудата и от загубване на топлината. Или тънки са дрехите ти, не искаш да се простудиш, поседи пет минути, помисли, че се обличаш в една хубава материя, много магнетична е дрехата ти. В мисълта си ще си направиш една такава магнетична дреха, ако не искаш да се простудиш. Тогава можеш да излезеш навънка. Или да допуснем, че палтото ви е много тънко, от тези аристократическите палта, защото тънки палта носят и богатите, и сиромасите. Вън е студено, 20 градуса студ. Ти над тънкото палто облечи по-дебело магнетично палто. Представи си, че си облечен с едно палто от тънка фина материя, която не пропуска студа. Излез тогава.

Вие не сте правили такива опити. Може да направите такава материя, която да проникне през палтото, че като излезете навънка, да ви бъде сносно. Съвсем нека да се затоплиш, да се изпотиш, но вън няма да трепериш. Онези, които имат магнетични дрехи за себе си, те вървят спокойни, а които нямат такива дрехи, при студа ще имат малки конвулсии и ще усещат повече студ от първите.

Та казвам, това са малки правила, които трябва да прилагате. Да опитате, че това са неща верни и приложими в живота. Има в природата известна сила и материя, с които може да боравите и всякога може да си послужите с тях да ги доизкусурявате. Тогава на физическото поле имате едно душевно неразположение, или едно душевно страдание вътре. Как трябва да се лекува душевното страдание? Защото все трябва да се лекува по някакъв начин. Представете си, че нямате нов костюм за Великден и сте крайно неразположени, а

дошла ви е идеята да си направите от синьо сукно цял един костюм, но пари нямате и затова сте неразположени. Как трябва да се лекувате? Представете си, че вие имате грехите. И нищо повече. Вас ви се вижда смешно, ако ти, като помислиш, че имаш грехи и като се обърнеш, видиш, че ги няма. Тогава ще замязате на онези двама студенти. Единият разправя на другия, че му трябва грехи, другият бил мукалитин. Този му казва: „Искам за Великден нови грехи, а нямам. Сърцето ме боли.“ Другият мълчи. На последна вечер преди Великден влиза в стаята на другаря си, задига неговите съдрани грехи и му туря нови грехи. На сутринта бедният става, облича си новите грехи, като мисли, че това са неговите стари грехи. Казва на себе си: „Тъй е, като си сиромаш. Такова нещо е сиромашията.“ Но излиза навън и се среща с другаря си и му казва: „Ти си хубаво облечен, а я виж аз на какво мязам. Тъй живее ли се.“ „Е, на какво мязаш? Ела с мене.“ Той му затваря очите и му казва: „Ти в магията вярваш ли? Аз ще ти кажа сега „Allez passer“ и ще видиш какво ще стане.“ „Е, че може ли това?“ „Сега ще видиш, че ти си облечен с хубави грехи, нови, каквито искаш.“ Отваря му очите и му казва: „Виж се сега в огледалото, че си облечен с нови грехи.“ Той се чуди, казва, че си цял магьосник. Та човек може да носи новите грехи и да мисли, че е със старите. Това става по атаквизъм. Много пъти вие носите новото, хубавото, като същевременно мислите, че е старото. И трябва някой да ви обърне вниманието на това, което носите.

Та казвам, сега сте дошли до мястото, дето трябва да развивате волята си. Вие имате воля, но не онази възпитаната воля. В какво седи възпитаната воля на човека? Има два примера. Единият пример на Епиктет, дето господарят му натискал крака до счупване и той казал: „Господарю, недей натиска толкова много, защото кракът ще се счупи и няма да ти бъде полезен на тебе.“ И още един пример има. На

онези двамата мъже – единият руснак, другият англичанин, които се срещнали в една тясна улица и двамата били във файтона и се спират. Англичанинът бил лорд, а другият – руски княз. Англичанинът седи спокоен, но изпраща своя кочияш при руснака и му казва: „Тъй ми се случи, че нямам у себе си вестници, но ще те моля, като прочетеш вестника си, прати ми го, да го прочета и аз.“ Те не мислят, че трябва да вървят. И двамата се спират спокойни. Защо се спират? Дошли до едно противоречие. Той изважда вестника и го чете. Питам сега, знаете ли как ще се разреши въпросът? Онзи, който е дал този анекдот, как се е разрешил крайт? Понеже англичанинът е трябвало да иде в посоката, в която отива руснакът, и руснакът отива в посоката на англичанина. И най-после се споразумели и двамата. На англичанина дошло му на ума светлата идея, да си разменят каруците си. Англичанинът казва: „Много ще ми бъде приятно да имам една руска каруца.“ И руснакът казва: „И на мене ще ми бъде приятно да имам една английска каруца.“ Качват се двамата на разменените каруци и се разрешава въпросът. Вие ще кажете – загубено време е това. Не е изгубено време. Когато се разреши един въпрос и когато се постигне една идея, времето не е загубено. Ако тези двамата не биха имали тази опитност, сега нямаше и вие да имате този пример. Значи изгубеното време се навакса. Това е реклама. И сега съществува този пример. И ако всякъде, където минеше техният пример, беше като един филм, да се плаща заради него, разбира се, ще има един голям доход.

Та казвам, законът на внушението всякога поставя една положителна мисъл на физическото поле. Някъде ще подейства мисълта, някъде – не. Запример вие много мъчно може да се справите с мързела. Как ще церите мързела? По същия начин, разбира се, тия опити са необходими за усилването, да види човек доколко е силен в някое отношение или доколко е силна волята. И

душевните несгоди в света, и те са за усилване на волята.

Имаш едно тягостно състояние. Веднага да го премахнеш. Постави противоположното. Да допуснем, че сте изгубили хиляда лева. Как ще се излекувате сега? Човек чрез воля може да се лекува, да опитва волята си. Да допуснем, погледнете вашите обуца, приближават да се пенсионираат. Погледнете ги, неприятно ви става. Как може да смените това състояние? Представете си друг човек, на когото обущата са пенсионирани и той ходи бос и е доволен. Нали преди години беше голямо нещастие да ходи човек без шапка, тъй гологлав. Голямо страдание беше. Всички казват: „Да му купим шапка. Ще му измръзне главата.“ А сега вече е модерно да ходи човек без шапка. Да кажем, хубаво облечен човек, а няма шапка, той не тъжи. Да се носи шапка, не е толкова съществено. Представете си, модерните дами преди години носеха на шапките си пера от камилска птица. Аз съм виждал такива шапки с пера. Сега шапките са много семпли. А тогава ставаше въпрос вкъщи – как да няма пера на шапката отзад или отпред, или от двете страни. Това е разбиране. Това са мисли, които внасяме в живота, и се безпокоим. Значи може и без пари. Турците пък се безпокояха за друго. Те често пишеха с паче перо. И ако няма паче перо, те се безпокояха – не може да се пише насвят.

Та казвам, трябва едно вътрешно възпитание на волята. Докато човек не възпита своята воля разумно, не може да има резултати. И човек е достигнал до известно място, дето се иска работа върху себе си. Ще знаете едно. Материята на физическия свят се подчинява на човешката воля. Само трябва да знаеш. Материята си има закони, по които се управлява. А ако не разбираш законите, не можеш да подчиниш материята. Тази материя се подчинява на твоята мисъл. Запример по този начин вие можете да си направите цял един абсцес. Имате главоболие или тайна треска. Тази треска произтича от известно количество

материя. Тогава вие можете чрез волята си да пожелаете да изкарате този абсцес в един малък цирей, чрез което малко подуване или гноясване да накарате тази материя да излезе навън. И тази нечистота излиза чрез цирея. И вие веднага се освобождавате от това тягостно състояние. Или както в треската става, често се изриват устата. Та чрез мисълта може да направите изкуствено един цирей, където искате – на ръката или другаде. Ако вие можете да направите един цирей, където искате, това показва, че волята ви е силна. Тази нечистота излиза и вие се освобождавате от това тягостно състояние. Сега в преходния период на физическото поле хората имат друга опитност, но в духовния свят мисълта на мнозина е слаба. Запример често военният на бойното поле показва голямо геройство, силна воля има там. Но пред обществото е страхлив – отстъпва пред присмеха на хората. Казва: „Какво ще каже обществото!“ И обърне на бягство, отстъпва. Още волята е слаба, не е възпитана, не е силна.

Тогава идваме до обратния процес. На бойното поле той е силен, смел, а пред обществото е страхлив. Сега обратното да стане. Сега от ваше гледище това е противоречие. Тогава как бихте примирили това противоречие? Понеже обществото разполага с мощни средства и сили, и той не е в състояние да противостои. Да кажем, има неприятели го атакуват. Защото, щом обществото изпрати своята силна мисъл, веднага го парализира. Парализирането е лесно нещо. Един от даровитите българи, който учил в Америка, почти шест езика знаел и обичал да говори на хората. Бил много красноречив. Той ни разправяше една своя опитност. Викали го на една вечеринка да декламира стихотворение. Той казва: „Знаех отлично стихотворението, но на първите редове една дама, като ме погледна в очите, като че ме парализира. И като никога слязох от сцената, нищо не можах да кажа.

Никога не бях срещал такива очи като нейните. Съвсем ме парализира.“ Значи в тази жена имало известна сила, парализирва неговата воля, парализирва течението на неговите мисли. Та като насочи обществото своите мисли, като погледне някого, веднага той се озадачи.

Та човек трябва постоянно да се възпитава. Самовъзпитанието е един разумен процес. Като седите в стаята си, справяйте се с тия малки противоречия, които имате. Може нищо да не постигнете, но това е за самовъзпитание на волята, или подигане на съзнанието. Защото съзнанието има голямо влияние върху волята и това, което не е в съзнанието, то може да мине върху волята. И всякога, когато искат да парализират човешката воля, те ограничават съзнанието. Щом се ограничи съзнанието, ограничава се и волята, и обратното е вярно. Тъй щото съзнанието е като един волеви акт и след това да се преведе вече на физическото поле.

Та направете сега един малък опит. Измръзнат ви ръцете. Проектирайте ръката си и концентрирайте ума си, да препратите кръвта си към крайнините на вашите пръсти. Кажете: „Аз желая в пет минути отгоре да се стоплят пръстите ми!“ Дръжте тъй ръцете си (*прави напред*). Ако можете да стоплите пръстите си в пет минути, вие разполагате с един физиологически процес. Ако не могат да се стоплят, повторете опита още няколко пъти. Някой път краката ви са студени. Може да нямате дебели чорапи. Пак концентрирай мисълта си. Ако можеш да стоплиш краката си, ти си човек силен и здрав. Или боли ви главата. Намясто да си направиш един компрес, турете двете си ръце на главата и пожелайте в две минути да се вдигне огънят. С ръцете си подръжте малко главата си и огницата ще се махне. Може после пак да се увеличи температурата ви, пак турете ръцете на главата си. Така правете опити за усилване на волята, защото волята на човека се усилва чрез постоянни упражнения.

Ако човек не се усилва във волята си, придобива своеволие, а своеволието е един неестествен процес. Както ръката, която си пробива път, за да има наклон, трябва да има съпротивление. Така се образуват и нашите навици. Защото някой път човек обича да подражава. В един американски геос, в една епархия имало един владика. Той обичал да си носи главата наведена на лявата страна. И всички проповедници на тази епархия, даже и учени хора, все вървели с наведена глава, както този владика. Това е подражание. Питам сега, защо го правят? Този е техният водител, той е имал силна мисъл и предал мисълта си. Ако човек може да предаде мисълта си, че всички хора да носят главата си на лявата или дясната страна, защо да не се предаде и в друго направление тази мисъл.

Та никой от вас не е свободен от влияния. Пък много навици се дължат на това, че сме ги взели от учени хора. В училището има деца, едното мига, и всички наоколо мигат. И това става един навик у тях. После мигат и без да искат. И мъчно може да чете човек да се освободи от навика си. После може внушението да се предаде. Срещнеш един с гола глава, казваш: „Възможно е и моята глава да оголее.“ И не се минава една година, и космите ти окапват. Затова онези от вас, на които космите са слаби, като срещнете някой с рошава коса, кажете си: „И моята коса ще бъде такава.“ След една година и неговите коси ще израснат. Законът на внушението работи за и против. Или срещнеш някой човек, който има развалени зъби. Ти, като го погледнеш, вече си внушаваш, че и твоите зъби ще се развалят. Ако искаш да се подобрят зъбите ти, който има здрави зъби, кажи: „И моите зъби ще бъдат такива.“

Та казвам, при сегашните условия на живота използвайте хубавите условия и хубавите неща, които са придобити. Ако ще имаш зъби, хубави да са. Ако ще имаш коса, хубава да е. И после защо не употребявате водата. Употребявайте водата. Поне един-два пъти

през деня навасяйте главата си. Пък я изчесвайте хубаво. Възпитайте волята си чрез космите. И онези хора, у които волята е възпитана, и космите са възпитани. И хора, у които волята не е възпитана, и космите не са възпитани. Има известно съотношение между космите и волята на човека. Има отношение между удовете и волята.

Запример как обяснявате, че сегашните хора държат ръцете в джобовете? Ще кажете: „Студено е.“ Но когато лятно време си държат ръцете в джоба, в топлината, тогава как ще обясните? Когато зимно време държите ръцете в ръкавици, разбирам, но когато лятно време са ръцете в ръкавици, какво трябва да се подразбира? Зимно време е от нужда, но лятно време е от етикет. Зимно време ръцете турени в джоба е от нужда, а лятно време това е етикет.

Кои бяха сега главните точки на лекцията? Това сега е един разбор на текста. Каква беше темата? („Лесният път на страданията“) Сега това е лесният път. Я сега изпейте новата песен „Зора се светла зазорява“. Сега основните тонове „до“, „ми“, „сол“, „до“. Сега певци няма да станете, но за вашето усъвършенстване всеки трябва да се упражнява в пение. Нали ви казах. В онзи свят няма да ви приемат, ако не знаете да пеете. Всеки трябва да знае да пее за себе си. Неразположен сте, пейте.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Двадесета лекция
на Младежкия окултен клас
24 януари 1930 г., петък, 6–7.15 часа
София – Изгрев*

НАВРЕМЕ И НАМЯСТО

Тайна молитва

(Чете се резюме на темата „Лесен път за справяне със страданията“. Четоха се темите „Изкуството като възпитателно средство“.)

Тема за следния път „Отличителни черти на гръбначните животни“. За следния път всеки от вас да се приготви да изпее четирите тона: „до“ долно, „ми“, „сол“, „до“ горно. Ще изпеем не като музиканти, а като любители на музиката. Мнозина се оплакват, че не могат да пеят. Защо не могат да пеят? Има причини за това.

Във времето на Руско-турската война един капитан заповядал на барабанчика да бие барабана. „Господин капитан, барабанът не издава звук.“ „Защо?“ „Не зная.“ „Все трябва да има някаква причина. Отвори тъпана, да видим къде се крие повредата.“ Барабанчикът отворил тъпана и останал силно засрамен пред капитана. Защо? В тъпана имало около десетина кокошки, заклани и изчистени. Разбира се, при това положение тъпанът не може да бие. Как са влезли кокошките в тъпана? Когато минавал през едно село, барабанчикът откраднал кокошките, заклал ги, изчистил ги и като нямало къде да ги тури, набързо ги скрил в барабана. Той не предполагал, че капитанът ще го накара да удря тъпана.

И съвременният човек се намира в положението на барабанчика. Той често пълни ума и сърцето си със заклани и изчистени кокошки. Той страда от наслаяване в ума и в сърцето си, предизвикани от закланите кокошки, вследствие на което не може право да мисли и да чувства. Струните на неговия ум и на неговото сърце не издават тон. Щом барабанът не издава тон, човек не е разположен, не може спокойно да работи.

И тъй, искате ли да не губите разположението на своя дух, изучавайте законите, върху които се гради животът. Ако не разбирате законите на физическия свят, вие не можете да разберете законите на висшите светове. Като познава законите на различните светове, човек ще различава мислите една от друга, ще знае какво носи всяка мисъл в себе си. Има мисли, които миришат неприятно, а други отдалеч още разнасят своето благоухание. Трябва ли да приемете мисълта в себе си, и тогава да се произнесете за нейния характер? Разумният човек е господар на условията. Отдалеч още той познава нещата и не се лъже в тях. Когато дойде зимата, той е добре облечен, готов е да се справи с нея. Когато дойде лятото, той се е приготвил вече, знае как трябва да го посрещне. Разумният човек е господар и на зимата, и на пролетта, и на лятото, и на есента.

Тъй щото помнете – болният човек е всякога зависим от условията, а здравият е свободен, глупавият е зависим, разумният – свободен, лошият е зависим, добрият – свободен. Някои ще възразят, че лошият човек може да бъде силен. Аз отричам това. Само доброто прави човека силен. Привидно, външно нещата могат да имат друг изглед, но всъщност работата седи другояче.

Минава един добър човек край едного и му удря две плесници. Защо постъпва така? Добрият човек знае защо е ударил две плесници на този човек, но окръжаващите не знаят причината и мислят, че този

човек е лош. Не е лош, много добър човек е той. Двете плесници, които той удря на пътника, внасят проветряване в главата му. Той тръгнал да върши някакво престъпление, а добрият човек го отклонил от намерението му. Значи двете плесници били навреме и намясто. Защо? Защото резултатът им е добър. Ако не иска да признае истината, пътникът ще каже, че лош човек го срещнал и му ударил две плесници. Обаче, ако е готов да говори истината, той ще благодари на случая, че се спасил от по-голямо зло. Ако беше извършил престъплението, щеше да лежи в затвор.

Като ученици вие трябва да разбирате нещата правилно, да знаете, че доброто прави човека силен, а злото го прави слаб. Вие ще цитирате поговорката „Направи добро, да намериш зло“. Тази поговорка не е вярна във всички случаи на живота. Човек може да направи добро и да не намери зло. И обратното е възможно – да направи добро, а да намери зло. В края на краищата резултатите на доброто са всякога добри, а тия на злото – лоши. Въз основа на силата, която доброто крие в себе си, казвам: ако си силен и правиш зло, ще изгубиш силата си, ако си слаб и правиш добро, ще станеш силен.

Често хората се обиждат едни други – намясто и без място, навреме и без време. Как ще понесете обидата? Или ще чакате да ви искат извинение, или ще отговорите пак с обида. По-рано за обида хората се дуелираха. За предпочитане е, преди да обидиш някого, да помислиш вярно ли е това, което ще кажеш. Ако си сигурен, че е вярно, пак не бързай, помисли намясто и навреме ли е да кажеш това, което си намислил. Има случаи, когато говориш истината, но не си я казал намясто и навреме. При това положение ти пак можеш да обидиш човека. Това се отнася не само за обидата, но и за похвалата. Похвалиш ли човека, похвали го навреме и намясто.

Правиш ли добро, прави го навреме и намясто. Търсиш ли истината, ще я намериш и в обидата, и в похвалата. Обаче, ако те хвалят или укоряват много, може да ти напакостят. Във всяко нещо трябва да има мярка.

Сега ще ви дам следното правило в живота. Както искаш да постъпват хората с тебе, така постъпвай и ти с тях. Като прилагате това правило, вие ще избегнете много противоречия. Като се произнасяте за произведенията на някой писател, музикант, поет, учен или художник, вие трябва да спазвате същото правило. Днес вие се произнасяте за някого, но ще дойде време други да се произнасят за вас. Тогава ще разберете добре ли сте постъпили, право ли сте произнесли.

Като ученици, които внасяте новото в живота си, първата задача е да пазите чистотата на своя ум и на своето сърце. Същевременно пазете чистотата на тялото си. Не допускайте нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо чувство или желание в сърцето си. Лошите желания събуждат лоши, противоречиви мисли. Следователно искате ли да изчистите мисълта си от противоречия, изхвърлете лошите желания от сърцето си. Всички желания са на мястото си, но те трябва да се реализират на своето време. Не стане ли така, човек се натъква на големи противоречия. Проследете живота на растенията, и ще видите, че всяко растение се развива на своето място и време. Този закон се отнася не само за цялото, но и за неговите части. Запример всеки клон има свое място и определено време за развитието си. Първо се явяват големите клонове и колкото по-нагоре се отива, явяват се малките клончета. Големият клон живее с големи идеи, малкият клон – с малки идеи. Ако разменят ролите си, и големият, и малкият клон ще се натъкнат на противоречия. Всеки човек като част от дървото на живота трябва да знае своето

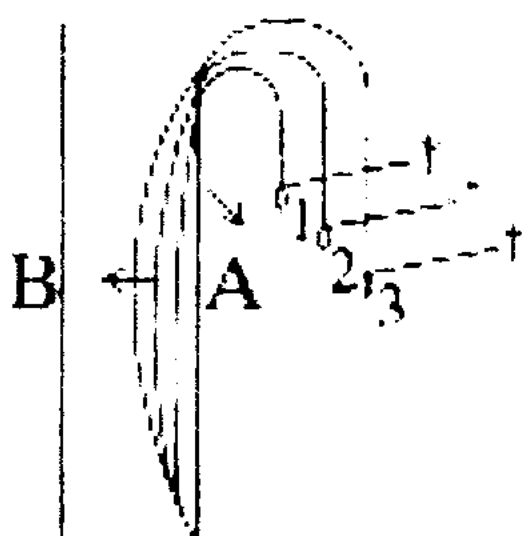
място и своето време за проявяване.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Двадесет и първа лекция
на Младежкия окултен клас
31 януари 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ПРУЖИНИТЕ, ТОВАРЪТ И СВЕТАЛИНАТА

*„Добрата молитва“
Малко съзерцание*

Да кажем, че имате една линия, която представлява една пружина. Сега, ако на върха на тази пружина поставите един килограм тежест, какво ще стане с пружината? Ще се огъне малко. И може да се определи с колко градуса ще се отклони тя от правата линия, т.е. от перпендикуляра. Вие може да изчислите какво ще бъде отклонението. Сега природата си служи с пружини. Навсякъде тя е пълна все с пружини. Всичкото растително царство е пълно с пружини. Та сега ще дойдем ние. Ако поставите един килограм тежест, ще има едно малко отклонение. Поставяме два килограма, пружината ще се огъне малко повече. Докъде ще се огъва? Ако турите вие десет, петнайсет, двадесет килограма, пружината ще се огъва все повече и повече. Това е за изяснение. Тогава причината за отклонението на тази пружина от перпендикуляра са ония тежести, които са свързани за върха на пружината. Тогава обратният процес: ако вие откачите тези тежести от върха на

тази пружина, какво ще стане? Тя ще добие пак своето първоначално състояние.

Представете си сега вашия ум като една права перпендикулярна линия право нагоре. Тогава имаме пак същото отношение. Ако на този ваш ум се тури една тежест от един килограм, това може да е една мисъл, каквато и да е, какво ще стане с ума ви? Ще се яви едно малко изменение. Не можем да кажем в състоянието, но в положението на вашия ум. Тогава тази пружина, след като се огъне, какво ще почувства? Искам да мислите. Представете си, че тази пружина (*на чертежа*) имаше съзнание. Като ѝ окачите един килограм тежест, какво ще почувства тя? Ще стане едно разместване между частиците, и тя ще почне да се огъва. Какво положение ще взема тогава тази линия? Тежестта ще отиде в една посока, а пружината – в друга. Имате две движения. Ако тежестта отива надясно, огъването накъде ще иде? (*Наляво.*) Но представете си, на противоположната страна има друга една пружина. И тя има също съзнание, но много е наблизко и казва, че се огъва тази пружина. Какво от това, но тя идва до другата пружина и какво ще стане? Ще се допре. Да кажем, първата пружина е А, а втората В. Как ще обясните, кое застави линията А да се огъне и да докосне втората линия В? Тук имате допирни точки на две линии. Едната линия, която става причина за известно съприкосновение. Но коя е причината на това съотношение? Питам, линията В ще пречи ли на линията А?

Често във вашия ум стават съприкосновения, стълкновения между две мисли или две идеи. Аз привеждам това, за да се обясни един вътрешен закон. Някой път се явява противоречие между две мисли, борят се те. Стълкновението е в допирните им точки. Може да не знаете какво да правите – има някое съприкосновение, но вие не знаете именно откъде произтича това. Сега вие като слушате това обяснение,

това не ви интересува, казвате: „Какво ни интересува нас, че се допирали двете пружини, че турено било на едната пружина една тежест от един килограм или два килограма, че пружината се огъва. Да се огъва колкото ще.“ Действително нас не ни интересуват пружините, но когато това огъване засяга нашия ум, тогава вие от физическия свят трябва да можете да влезете в духовния свят, в умствения свят и да ви се помогне – не по начините, които вие разбирате на физическото поле. Защото трябва да стане една малка трансформация, както когато ви се дава храна, вие не можете веднага да я гълтате. Трябва дълго време да я дъвчете. И след като я сдъвчете и храната влезе в стомаха, и той трябва да научи това дъвчене. И оттам насетне все дъвкане има. Ние знаем, че има известна енергия, но къде отива тази храна, ние не знаем. Тя се връща пак в природата.

Вие питате: „Какво трябва да правим?“ Но вие влизате в стълкновение. Вие питате: „А какво искаше от мене?“ Какво ще ви отговори А? Запример често може да намерите една ваша мисъл, която не е красива, вие не я обичате, но тази мисъл постоянно витае в ума ви. Макар че не ви е приятна тази мисъл, не я искате, но тя витае в ума ви. Питам, отгде е дошла тази мисъл, че се е завъртяла в ума ви? Тя е само една допирна точка. Представете си витанието на една мисъл. Вие седите и след като сте се занимавали с някой научен въпрос или мислили сте върху някое изобретение, идва ви вас мисълта или си казвате: „Хубаво ще бъде човек да намери една отворена каса, че да си извади пари.“ И почне да витае тази мисъл в ума ви. Какво е станало в ума ви? Огъване става. Един килограм тежест е турен на ума ви. Ти още нищо не си направил, но най-първо си представяш тъй благородно работата, че някой добър човек ви дава един милион лева. Може някой път, нямаш никакви средства, ти си мислиш, че намираш една каса и почнеш да мислиш как да отвориш касата. Навярно

няма никой от вас, който да не е обирал някоя каса. Че това е най-лесното нещо, което хората правят. Или да кажем другояче, няма нито един от вас, който, като е минавал покрай някоя градина с такива хубави круши от по половин килограм едната круша, от тези жълтите, че като ги погледне, да не каже: „Хубаво ще бъде да си откъсна една.“ Ако имаш пари, може да кажеш: „Да си купя от тези круши.“ Но нямаш пари, веднага пожелаваш да си откъснеш една. Ти после можеш да махнеш с ръка на тази мисъл.

Сега къде седи престъплението, че си откъснал крушата? Или къде седи престъплението на съзнанието В? Ако линията А, която се е огънала от всичкия този товар, и ти откъснеш тази голямата круша и дървото се освободи, къде е престъплението? Ако ти, след като я откъснеш, отнемаш този товар от пружината А и тя вземе първоначалното си положение, питам, къде е престъплението? Това е само един прост механически процес. Но представете си сега, че този товар е тъй свързан, че от него изхожда известна енергия.

Тук имате три лампи и тази пружина се огъва, но същевременно тези три лампи горят. Представете си, че при тези три лампи има трима души философи или писатели, които пишат, работят на тези лампи. Сега тази пружина се е огънала от този товар, но същевременно дава светлина и тия господа работят на тази светлина. Ти минаваш покрай пружината, която се оплаква, ти казваш: „А, лесно мога да те освободя.“ Отнемеш единия товар, но веднага изгасват свещите. Питам, ако вие освободите пружината от нейния товар, а изгубите светлината, кое е по-хубаво – пружината да е права или светлина да има, а пружината да се огъне? Кое е правото в света? Това е съпоставяне на известни идеи. Защото правото в света е съпоставяне на две идеи. Доброто в света е това, което принася най-голямото благо. Това е добро

1)
2)
3)

в живота. А това, което лишава живота от това добро, ние го наричаме зло. А това е един процес, който обхваща всички органически същества. Тогава добро е това, което обхваща всичките живи същества. Абсолютно добро е това. А зло е това, което е отчасти добро, и то за някои, а за повечето не е добро. Вие можете да направите добро някому, но същевременно, като направите услуга някому, вие може да лишите другото от известно благо и като така да му направите зло. Така става и в човешкия ум. Често, като помагате на ума си в известно отношение, вие го лишавате от друго благо. Затова се изисква самовъзпитание вътре. Трябва да разсъждавате. Трябва да страдате. Защо трябва да страдате? Страданията показват, че сте на пружината, която се огъва. Но ако това страдание произвежда светлина, на която няколко души се занимават, четат, работят, то ще произведе повече енергия, повече придобивка. Може да има повече огъване, но от това огъване пружината нищо не губи, тя е работила отвътре.

Сега какво друго приложение бихте турили на тези пружини? Сега какво мислите, трябва ли човек да се огъва, или не? К., какво мислиш? (К. К.: „Ако би могъл да издава светлина, да се огъва.“) Да, тогава огъването е намясто, но ако няма никаква светлина, тогава огъването е безрезултатно. Значи светлината оправдава огъването.

Сега да видим другото огъване. Слушайте сега, ще дойдем до огъването. „До“, „ми“, „сол“, „до“. Ще запомните двете пружини. Това е една задача. Когато накарате някого да рисува, а той не може да рисува, какво става? Той се мъчи. Но като се мъчи, ще направи нещо. (Учителят извади цигулката си.) Изпейте сега „до“, „ми“, „сол“, „до“. По-добре е доброволно, който иска да стане да изпее основните тонове. Я, С., ти си най-смела. З., Г. Р., Т. (Всички се закашлюват.) Затова светските хора никога не дават концерт сутрин. Те

знаят закона. Л., М., Ф., В. Д., Б. Н., П. П. Сега всички заедно. (*Учителят свири на цигулка, ние пеем.*)

Трябва много да се упражнявате в музикално отношение за смяна на вашите състояния. Когато дойдете да вземете един тон, той трябва да е в позиция. Вие трябва да изучавате позициите. Простите тонове са евтини и в тях няма мекота, но щом вземеш един тон в позиция, в него има вече мекота. Вие трябва да изучавате позициите. Най-първо ще взимате основните тонове. Да кажем, неразположен сте, не сте в дух, колкото и да не сте музикален, започни с тези тонове: „до“, „ми“, „сол“, „до“. Поразходи се малко, и пак повтори тоновете. Трябва да вземете музиката като един начин на възпитание. Някой път се намирате в известно състояние и не може да се смени това състояние и човек може да стане цял неврастеник без пеене. Та ще употребявате пеенето като метод за сменяне на състоянията. После пей за себе си. Никогa не пейте за хората. За себе си ще пеете. Ако вие пеете за себе си, ще дойдете до едно състояние, което ще ви засили за работа, за живот. А щом пеете, за да ви ръкопляскаат хората, ще се яви критика. Може половината да ви обичат, а половината да не ви обичат, и тогава ще се раздвои енергията. Вие ще знаете – ако не сте певци, погрешката е ваша. Няма човек, който да не е създаден да не е певец. И ако някой не е певец, причината е, че той не е пъл. Всяка пружина е изложена да се огъне и ако не се огъне, то е, защото няма тежест.

Изпейте сега „Зора се светла зазорява“.

Трябва да знаете, музиката като се пренесе в по-високи области, всякога се ражда една правилна поетична мисъл. Музиката на физическото поле е едно, а в по-висшите области на живота тя се сменя. Вие трябва да вземете пеенето като процес за трансформиране на енергиите. Пеенето не е само удоволствие. Без музика не може да се трансформира

състоянието. Музиката не е удоволствие. Някои само използват музиката, както сега се правят разни инструменти. Значи влизат посторонни причини, които заставят хората да правят инструменти. Но все таки музиката си има подбуждателни причини. Тя е като един проводник за развиване на някои дарби. Има причини, които заставят хората да пеят. Кога хората пеят най-вече? Кой започва пеенето? И в какъв тон? Деца̀та започват първи музикалните действия. Те са всички музиканти. (*Учителят прави силни и високи тегления на лъка.*) Деца̀та започват с високите гами. (*Кряскането.*) Те започват с високите тонове.

Сега всички ще пеете гамата, половината ще вземете гамата нагоре, а другата половина ще слизате надолу гамата. Сега вземете „до“ тихо и постепенно с усилване нагоре.

„Отче наш“

*Двадесет и втора лекция
на Младежкия окултен клас
7 февруари 1930 г., петък, 6–7 часа
София – Изгрев*

ЕДИННОСТ И ОБЩНОСТ НА ПРИРОДАТА И ЧОВЕКА

Тайна молитва

Правени са ред научни изследвания върху значението на числата. Тъй както е разделена сега годината на 12 месеца, откъде да води своя произход? Годината е разделена на 12 месеца, имате 2 равноденствия – едно пролетно и едно есенно. Имате едно слънцестоене пролетно и едно есенно, после дните донякъде са турени произволно. Евреите имат 13 месеца, а някой път и 12, смесени са. От какво зависи, че различаваме 4 годишни времена? Питам, времето на четирите годишни времена може ли да бъде еднакво? Всеки един ден или месец се отличава по количество. В четирите годишни времена влизат по 3 месеци – 12. Най-първо вземете предвид температурата. През всяко годишно време тя няма да бъде еднаква. Ако вземете един С-барометър и наблюдавате, ще забележите, че постоянно има една промяна на температурата. Какви са научните данни? Някои от вас чели ли сте най-новите естествено-научни обяснения? Ако човек е религиозен, ще каже – Господ прави тези работи. Ако е някой учен човек, той ще каже – това са закони в природата. Други ще кажат – от ветровете зависи времето. Хубаво. Но ветровете сами по себе си не са причина за това. Ама влага имало или бездъждие. Че имало студени течения или топли. Хм. Има нещо, което не е строго в тия

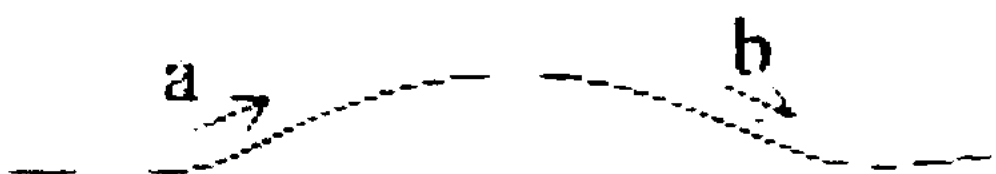
отговори. И благодарение на това, че не са строго обяснени, защото, ако това беше едно строго обяснение, щеше да стане един догматизъм в науката.

Сега онова, върху което искам да наведа вашия ум, са наблюденията. Не всичкото ви време да иде за наблюдение върху температурата, но да допуснем, през деня ви се случи нещо особено, обърнете внимание на времето. Да кажем, имате март месец, 9. или 22. Забелязали ли сте какво е времето в равноденствието на март месец? Невсякога времето е еднакво. Някоя година е облачно, сняг, студ, вятър, някой път времето се случва хубаво, отлично, топло, целия ден е приятно. На какво се дължи това съвпадение? После някоя година да се случи на 22 март вие сте неразположени, но същевременно ще разделите и деня на 12 части. А 12 е отлично число. То е един период от изгрева на слънцето до залеза му. Кой ще ми каже какво беше времето миналата година на 22 март? Не помните. Показва, във вашето подсъзнание са отбелязани нещата, но не можете да си спомните. Но ако вие бихте получили миналата година на 22 март едно наследство от 100 хиляди английски лири, щяхте да помните какво беше времето. Да допуснем сега следущето. В природата да съществува такъв един закон, че едно наследство никога не се дава в облачно време, но денят трябва да бъде съвършено ясен, когато ще се даде едно наследство. Тогава ще имаме като един факт, че щом сме приели едно наследство от 100 хиляди английски лири, непременно на 22. Времето е било отлично. А ако не сте го приели, тогава пак ще се забрави времето. В първия случай 22 март ще се отбележи тъй, подчертано с две линии – 22 март. А ако не сте получили своето наследство, ще кажем, че времето не е било хубаво.

Сега този закон съществува в природата. Хубавите работи в природата идат всякога при едно отлично време. Сега, ако имате един барометър, ще отбележите и хубавото настроение на човека. Някой

път само има едно малко изключение, но винаги тази линия, ако имате един пишещ барометър, ще забележите, че тази линия върви тъй нагоре – а.

Аз взимам двете крайности. При

слизането – б, тогава имате едно неразположение, един песимизъм. А когато барометърът възлиза, като че има известни сили в природата, които функционират тогава във възходяща линия. От какво зависи възлизането в природата? Аз ще ви дам една теория. Възлизането зависи от една мисъл на същества, които седят по-високо от нас. Тяхната мисъл образува тази линия. Обаче в природата има други същества, които образуват една линия, която отива надолу. Има противоположни същества с една култура, по-долна от нашата, а същевременно са силни. Те образуват другата част. Следователно, ако ние попаднем в тия двете течения, те си съвпадат, хармонират се. Сега научното обяснение. Във възходящата линия винаги има известно електричество, а в низходящата линия, надолу, има повече магнетизъм. Следователно, когато в природата искат да произведат повече влага или друга някоя промяна, веднага те турят другото течение. И като погледнеш някой път барометъра, тъй както си върви във възходяща степен, изведнъж става бърза промяна, барометърът слиза надолу.

Та казвам, ако вие вървите по това течение, ако барометърът върви нагоре, непременно него ден вие ще имате едно добро разположение на духа. Ще имате една възходяща мисъл. Значи всички същества са добре разположени и вие участвате в тяхната обща мисъл. И вие не може да не бъдете добре разположени. Ако се намирате между културни хора, които ви разбират, всеки иска да ви услужи, любезен е с вас. Например отивате на екскурзия. Вие не носите почти нищо, но

пътувате като екскурзиант, усещате се радостен. Горе закусвате хубаво, пиете вода, обаче като се свърши екскурзията, те надолу не слизат, остават горе. Сбогуват се с вас. Като слезете долу, и там има същества, които казват: „Братство, братство, ама сиренето с пари.“ Като дойдете до тази долина, аз я наричам долина, и хлопате там на някоя колиба, те имат хляб и мляко, но вие нямате. Как ще ви посрещнат тия същества? Вие вече имате опитността как ви посрещат горе. Там, щом кажете, че нямате пари в джоба си, те вдигат рамена от вас. Той ще каже, че е слуга, когато господарят дойде. Обаче, когато той дойде и му се каже, че нямате пет пари и той ще каже, че има друг господар над него, разбира се, вие ще имате неразположение на духа.

Всичките неразположения на човека се дължат на това, че човекът не е добил това, което очаква. Даже може да направите всякога едно наблюдение. Когато сте били ученици или студенти и при изпит ви скъсат, това винаги има един съвпад с времето. Забележете, скъсването става винаги при това слизане на неразположението вътре. И когато се яви този студент, понеже неговите течения са както и на професора – и двамата са положителни, тогава професорът счита студента за виновен и му дава най-мъчните задачи, за да го скъса. И като го скъса, му е приятно. Професорът ще намери изведнъж, че студентът не е посещавал редовно лекциите му, има нещо неинтелигентно в израза, въобще некултурен му се показва. И професорът започва да се повдига духом. Някой път се случва даже и най-неспособният да е, но професорът отива разположен и като погледне студента, ще види нещо хубаво, помисли, помисли и каже: „Защо ще го късам?“ И му даде най-лесния въпрос и му подпомага. Вие ще кажете: „Божа работа.“ Божиите работи са от разумния живот. Той казва: „Няма защо да го късам.“ Ако вие наблюдавате вашите

състояния, често ще забележите една голяма връзка с природата. Често някои от вас сте неразположени. Нали имате една лекция „Приливи и отливи в живота“. Там се каза за тази връзка с времето. Та трябва да наблюдавате температурата отвън изменила ли се е? Отвън е лесно, чрез уреди може да се забележи всяка промяна. Вие, като гледате времето през деня, можете ли да познаете дали температурата ще се измени? Запример кажете днес температурата ще се измени ли? Слизаме ли, или се качваме? (*Качваме се. Отвънка е ясно.*) Да, качваме се.

Сега да дойдем до тия научни наблюдения. Значи всеки един ден се отличава с известни количествени енергии. Някой път енергията на този ден съвпада някак си със строежа на вашия организъм, с неговите трептения. Тогава тия линии на природата се хармонизират с нас или ние сме попаднали в тази хармония. Та затова именно онези, които разбират законите, не могат да изменят теченията. Трябва да разбирате законите, да попаднете в хармоничните линии на времето. А може да попаднете в хармоничните закони на времето. А там именно се изисква науката, да може да се отворите, да влезете в това хармонично състояние.

Сега ще ви дам едно упражнение за наблюдение на времето. Ще ви се даде една задача за три месеца. Всички ще си имате по едно тефтерче в джоба и щом ви се случи нещо хубаво, веднага ще отбележите деня и времето какво е отвън – ясно, облачно, ветровито, отбележете вятъра, количеството на топлината, отбележете донякъде барометърът подига ли се, или се сваля. Трябва да забележите има ли едно отношение хубавото време с вашето добро разположение. И лошото време има ли отношение с вашето лошо разположение. Това е задачата на упражнението при тези наблюдения.

Въобще всички нервни хора, когато се разваля

Времето, се усещат неразположени, понеже количеството влага, което навлиза в техния организъм, им действа някак особено. Това го казвам само като известен факт. Има известни промени във времето, които оказват известно влияние на душата. И веднага щом се промени времето, и хората се променят. Щом времето се промени за лошо, и те стават лоши. Щом времето се промени за добро, и те стават добри. Туй е за нервните хора. Всякога, когато се промени времето, се променят и те. Всеки от вас, който е нервен, ще знае кога се сменя времето, добро или лошо. И ако искате да идете на екскурзия, погледнете нервния човек добре ли е разположен, или не. Щом видите, че нервния е добре разположен, идете на екскурзия, но щом той е неразположен, не ви трябва никаква екскурзия. Онзи, който ще има един такъв хубав барометър, много лесно може да схваща промените на времето, които ще стават. Мисля, в туй отношение всинца сме добри барометри. Някой човек е много отзивчив към времето, всичко отбелязва и лесно може да прави своето наблюдение на времето. Ако този човек, който е високо нервно организиран, защото не всеки знае да владее организма си, ако духа вятър, той непременно ще има известно тежнение. Погледнеш, него ден или ще усети някоя болка от колената, или в работата на кръста, на шията. Все ще се усети нещо или зад ухото нещо ще започне да го сърби. Но всичко това зависи от ония тънки промени, които ще станат. Запример, ако ще има голяма буря, непременно тази буря ще се отрази върху този нервния човек в неговото тяло. Ако има голяма промяна на температурата или сняг, той ще усети в краката си тази смяна.

Ако правите тези наблюдения, ще видите, че вие имате един барометър в тялото си. Щом ви заболи един от пръстите на краката ви или колената ви, вие ще можете да определите какво ще бъде времето. Метеоролози ще бъдете. Често се явяват болки в ушите, не знаете на какво се дължи. Та казвам, от тези

заболявания ще съдите за времето. Те стават по отражение отвън. Това са течения в природата. И който не разбира този закон, той ще се уплаши. Някого го заболяло ухото. Аз гледам, зная причината. Казвам, след няколко часа ще престане. Това е едно отражение на едно движение вътре в природата. Щом престане това движение, непременно ще престане и този резултат. Или той усеща болка в кръста си. Казвам му, скоро ще престане. След 4–5 или 10 часа престава. Аз зная, че вятърът ще престане. Щом престане вятърът, той казва: „Слава Богу. Освободих се.“ Това е едно отражение на движението на вятъра. Но това не е толкова строго. Това са само факти. $2 \times 2 = 4$. Но можете ли да докажете, че две по две е четири? Аксиома ли е две по две равно на четири, или трябва да се докаже? (Н.: „Аксиома е, но може да се докаже, че е така.“) Това е едно количество. И две и две пак е четири. Защото умножението е такъв процес, при който единия множител го взимаме толкова пъти за събираемото, колкото показва другият множител. ($3 \times 3 = 9$). Тук тройката взимаме 3 пъти като събираемо, значи 3 пъти трябва да я съберем. Всякога мислите на една среда с по-голяма интелигентност образуват една промяна върху една среда с по-долни същества. Значи мислите на едните произвеждат една промяна у другите. Да кажем, мисълта, това е едно динамо. Представете си 5–6 милиона същества. Какво динамо представлява това? При такива силни течения може да се образува цяла една промяна върху физическия свят. Това, което един човек не може да направи, двама, четирима могат да направят. В природата може да се възпроизведе една промяна. На това се дължи, когато се сбират хората да се молят заедно. Ако те са силни и искат да се помолят за дъжд, ако четири, пет, десет хиляди хора си съсредоточат мисълта и се помолят за дъжд, непременно те ще привлекат влагата. Но и другото, ако се съберат толкова души, които да

противодействат, те ще разпръснат влагата.

Та промяната на времето често играе важна роля върху човешкия организъм. Най-първо трябва да отделите ония посторонни влияния, величини върху вашия живот, които са вметнати. Вие някой път не можете да си дадете отчет. Изменя се вашето състояние, вие не разбирате защо. Тия състояния, на които вие не можете да дадете никакво тълкуване, оставете ги настрана. Както някой път държавата разхвърля някои дългове, или общината, върху населението. Ял-не ял, ще плащаш. На какво основание? Никакво основание. Ти плащаш. Разхвърля се този бюджет между членовете на общината, и всички трябва да платят. Или държавата разхвърля своите данъци. И в природата има такова разхвърляне. Но природата е последователна. У нея има данъци, но когато има печалба, тя и тях дели, разхвърля ги. А в обикновената държава данъците плащат, но щом дойде до богатата, тях държавата задържа за себе си. А щом държавата се намери натясно, тогава тя може да взема от хората. Но за изобилието не прилага същия закон. Като дойдем до природата, тя казва, ти даваш, и на тебе ще дадат. Когато вие образувате вашия характер, трябва да знаете да спазвате този закон. Когато вие изисквате от един човек, вие се поставяте на мястото на държавата. Казвате: „Дръж това нещо заради мене.“ Вие искате той да свърши тази работа заради вас. Но когато дойде вторият момент, при печалбата, и тогава ще кажете така: „Много ви благодаря. Сега имам печалба, вие ни услужихте тогава, ето сега печалбата.“ Това е една последователност в законите на природата. Не се ли съобразявате с този закон, веднага в природата се образува едно противоположно течение на вас.

Аз съм ви превеждал примера – един български адвокат от Горна Оряховица ще пътува с влака. На трена иска да се качи и един селянин, но не му достигат 30 стотинки, казва на адвоката: „Моля ви господине,

дайте ми 30 стотинки, не ми достигат да си купя билет.“ Казва: „Нямам.“ Селянинът си турил торбичката на гърба и си тръгва пеш. След седем-осем години този адвокат отива в Англия. Исква да се качи на трена, бърка в джоба си, вижда, не му достигат точно 30 стотинки за билета. И тръгва той пеш дълъг път. Веднага в неговия ум изскача този селянин с торбата, комуто също не стигнаха 30 стотинки. Пък и той сега тук отникъде не може да вземе. Казва на един англичанин, всеки си вдига ръце и той си тръгнал пеш. Та казвам, в природата има едно съвпадение, един закон, който регулира отношенията, количеството на енергията, количеството на топлината и богатата, които ще дойдат.

Та казвам, когато имате най-хубавите чувства, наблюдавайте какво е времето вънка, каква е температурата, после какви са облаците, високи ли са, или ниски, черни ли са, влажни. Сега ще направите тези наблюдения за три месеца. Ще вземе част от зимата и част от пролетта. Пресметнете докога ще се свърши упражнението. *(До 15 май.)* Добре. Дотогава вие ще съберете доста данни. Вие ще изнесете тези данни, наблюдения, да видим дали ще има някое съвпадение между времето отвън и вашето разположение. Ще видим дали нашите чувства са абсолютно независими от времето, или времето оказва известно влияние? Някой път си неразположен духом, погледни на времето отвън. Защото времето действа върху човека. И ти ще се насърчиш. Пък ако времето е хубаво, и пак си неразположен, тогава вече ще търсиш причините по-далече. Защото, ако е от времето, трябва да има един съвпад. Щом се смени времето, веднага ще се смени и твоето разположение.

Сега имаме едно музикално упражнение. Станете.

Първо. *(Ръцете са пред гърдите с допрени пръсти, бързо се отделят настрани, и пак напред, и т.н. Същото се повтаря много пъти.)* Ще мислите:

Всичко лошо навън, всичко добро навътре. Навън-навътре, навън-навътре.

Второ. *(Ръцете са пред гърдите, китките – допрени. След това бързо и силно изтръскване и изпъване на ръцете настрани.)* Бързо. По-бързо. *(Много пъти и все по-бързо, и по-бързо.)*

Набрало се е известно количество електричество, което трябва да излезе.

Сега изпейте „до“, „ми“, „сол“, „до“. Половината от вас пейте гамата нагоре, другата половина – обратно назад. Ще знаете, че пението упражнява отлично влияние върху здравето. Човек, който пее, мъчно се разболява. А който не пее, често се разболява. После онези, които знаят да пеят хубаво, да вземат верни тонове. Сега вие няма да ставате певци. Ще пеете, за да бъдете здрави. После защо цигуларите си мърдат пръстите, като свирят? Мърдането на пръстите, то е, за да се предаде на тона по-голяма мекота. Сега вземете онези тонове, които може да хармонизирате. Защото в пението има тонове на дисхармонията. Когато пеете, взимайте пението в позициите. В позициите гласовете не са верни, но има по-голяма мекота. *(Учителят пее и свири едно упражнение няколко пъти.)*

„Само Божията любов носи пълния живот.“

*Двадесет и трета лекция
на Младежкия окултен клас
14 февруари 1930 г., петък, 6–7 часа
София – Изгрев*

РАЗУМНОСТ, ДОБРОТА И ЗДРАВЕ

„Отче наш“

(Прочете се резюме от темите „Изкуството като възпитателно средство“.)

Като четете псалмите, какво ще видите? Може ли пътят на човека да бъде навсякъде гладък, без никакво препятствие? Или задайте си въпроса, може ли пътят, по който вървите на физическото поле, да бъде съвършено гладък, без никакво препятствие. Даже ако идете в която и да е европейска страна, и там пътят не е навсякъде еднакво павиран и гладък както при двореца. Това не може да бъде. Тогава защо хората изискват целият им път да е гладък. Психологически кои са съображенията? Защо хората търсят най-лесния път? Имате голям товар. Не взимай голям товар на гърба си. Въобще всеки, който тръгва на път, си взима лек товар. Само при изключителни условия се взима голям товар. Но въобще хората обичат да имат малко парици настрана, няколко английски. Само ако е пари, никой не гледа да е малко. Там всеки гледа да вземе колкото се може повече. Това зависи до известна степен и от възпитанието на хората. Или, можем да кажем, от пробуждането на известни чувства. Когато ние мислим, че някои неща съдържат големи блага, вследствие на това ние се претоварваме. Но ако нямаме понятие за благата, тогава се заражда едно голямо безразличие. И тогава хората не вземат голям товар.

Ако имате три торби: едната с пясък, другата със злато, а третата със скъпоценни камъни, коя ще изберете? Може би всеки от вас би задигнал тази торба със скъпоценните камъни. Зависи от разбирането, което ще вложите в ценността. Ако човек не би имал разбиране на скъпоценните камъни, ако никога не е имал опитността с камъните, той може да вземе торбата с пясъка. Та как става в живота пробуждането на чувствата? Някой път някои мислят – когато се събуждат известни мисли и чувства, ще им донесат големи блага. Тъй е. Някой път донесят, някой път не донесят.

Да допуснем, вас ви подарят един слон, да работите с него. Може ли това да бъде едно благо заради вас? Той трябва да яде пет крини жито на ден. В психологическия свят мнозина от вас храните цели слонове там с всичкото ви нещастие. Непроизводително е за вас да храните един слон. Вие може да имате една великолепно мисъл или някоя грандиозна идея, но неизводителна е тя за вас. Тя седи във вашия ум като един слон и вие се поставяте в трудно положение. Тази грандиозна мисъл ти създава ред нещастия. Не че мисълта сама по себе си е нещастие. Не че слонът, който ти иска на ден по 5 крини ориз, е нещо лошо. Но ти създай работа на този слон. И ако ти можеш да впрегнеш този слон на работа, той ще си плати петтях крини ориз. Вследствие на това казвам, ако вие можете да впрегнете едно грандиозно желание или една грандиозна мисъл на работа, вие ще се ползвате. Ако – не, оставете слона на друг. А вие се занимавайте с по-скромните мисли. Като казвам по-скромни мисли, защото има известни мисли, представете си, че у вас се събуди мисълта, искате да станете цар. Какъв шанс имате сега да станете цар, да реализирате вашата мисъл? Или да допуснем, че се зароди у вас желанието, да станете един от най-знатните учени хора или да станете патриарх, или някой кардинал? От чисто

опитната и практическата страна на живота, когато се изучават положителните науки ученият човек трябва да види кое може да се реализира, това, което е постижимо. Има неща постижими. Към тях трябва да се стреми той. А има неща, които са непостижими. Тях той трябва да ги остави за други, които могат да се доберат до тях. А той да не си губи времето по тях.

Постижимо е да бъдеш добър. И много практично е. Защото добрина, това е здравина на организма. Защото, ако бъдеш добър, най-първото практическо приложение е – ще бъдеш здрав. Защото добър човек болен не може да бъде. Онзи, който не е здрав, и добър не може да бъде. Вие казвате – той, като се разболее, ще стане добър. Това е друг въпрос. Това е само привидно. Онзи човек, който като здрав не е добър, че като се разболее, става добър, това е въпрос. Една змия, като замръзне, става добра, но все си е змия. И мечката зимно време като спи, и тя е добра.

Та казвам, в приложението на някои идеи е всичката погрешка. Вие не знаете как да приложите идеите. Виждам, в съвременния механически свят има принципи, които трябва да се впрегнат на работа. Някой механик работи девет, десет, петнайсет години, има едно бързане в изобретенията. Но дойде донякъде, и спре. Някой се занимава 4–5 години върху някое изобретение, има грандиозни директиви върху това изобретение, мисли, че ще направи цяла революция в техниката. Но дойде донякъде, и се спре, не върви нататък, препятствия има. Той казва, че работата не върви. Не е така. Някой път нямането на пари не е едно препятствие. Но всяка една идея трябва в дадения случай да бъде определена и съвместима, и любима на човека. Това е идеята, която може да принесе най-малкото благо. Никога не поддържай една мисъл като слона, която не мисли за тебе. Ако имаш един слон, той ще мисли ли за тебе? Ще има ли в съзнанието му мисъл за тебе, че ти си му господар? Как мислиш, О.?

(„Не зная.“) Мъчно може да се знае.

Хубаво. Имате една отлична мисъл. Тази ваша мисъл мисли ли заради вас или вие мислите заради мисълта? Имате едно желание. Желанието желае ли заради вас или вие желаете заради желанието? Какво ще кажеш ти, Т. (*„Аз мисля, че желанията и мислите са като децата. Както детето мисли заради бащата, и бащата мисли заради детето.“*) Допустимо е това. Ако аналогията може да се тегли правилно оттук, допустимо е и за всичките царства. Сега да се извади един закон. Дали това желание, което ти желаеш, ти го поддържа, или то те поддържа? То, ако желанието ти не те поддържа, какво става тогава с това желание, ако не се поддържа, ако желанието не те желае, какво става с тебе? Питам, щом като детето умре, детето ли плаче, или бащата плаче? Защо, когато детето умре, майката и бащата плачат, а детето не плаче? Когато пак детето се ражда, майката и бащата се радват, а детето плаче. Защо е така? Хубаво. Ако някой ми тегли пръста, защо ще плача? В дадения случай пръстът е свързан с мене. Значи има неща, с които сме тясно свързани. Има и неща, с които не сме свързани, с тях не можем да направим никакво сравнение. Бръкне някой в джоба ми и ми извади парите. Аз не усещам никакво страдание, но отпосле липсата на парите ми произвеждат страдание. Съображенията тук са други. Но ако някой ми хване пръста и го тегли или ми направи друга пакост на тялото, веднага аз ще почувствам страдание. Но този род страдание спада към друга категория. Някой може да бръкне в джоба ми, без да го усетя. Сега кога вредата е по-голяма: когато някой ти счупи пръста или когато ти открадне парите? Това са ред упражнения, които вие трябва да вземете в тяхната вътрешна страна. Когато се говори за вътрешна или външна страна, вие трябва да подразбирате какво се подразбира. Под думата „вътрешна“ ние разбираме неща, които се започват от съзнанието, от мисълта.

Тя е реална мисъл, реална насока. А външна страна е, когато една мисъл вече се реализира. Затова ние казваме субективен свят и обективен свят. Едните работи считат обективния свят реален, а вътрешния субективен свят – метафизически, но и двата свята са реални. Вие може да направите такова едно сравнение, че физическият свят е една празна сфера – отвътре е корубеста, а отвън е изпъкнала. Аз наричам такива изпъкнали огледала обективен свят, а вдлъбнатите огледала, това е субективният свят, или вътрешният свят.

Сега и вие трябва да имате една ясна представа за нещата, за да може да си въздействате, а вие може да уредите вашия живот. Например казвате: „Господ не мисли заради мене.“ Хубаво. Кои ще бъдат причините, които ще накарат Господ да мисли заради вас? Аз казвам, ако Господ досега не мисли заради вас, той няма и да мисли. Най-първо ти поставяш въпроса неправилно, никакъв смисъл няма в това „Господ не мисли заради мене.“ Ако досега Господ не е мислил заради вас, той никога няма да мисли. Работата е предрешена. Ако мислиш, че аз в своя живот или със своята мисъл ще привлека неговото внимание, тя е загубена работа. Същинската философия седи в това, Бог от самото начало е мислил заради нас. Обаче връзката къде е? Той е мислил заради нас, но ние не сме мислили. Там е всичката погрешка – в неразбирането на нещата. Понеже ние не сме оценявали неговата мисъл, идат ред страдания върху нас. А всъщност работата е там, че ние не мислим. И след като не си мислил, ти ще питаш има ли Господ, или не. Значи ти, който си се отделил от баща си, трябва да ти докажат, че имаш баща, или че нямаш. Ти питаш: „Имам ли баща и кой е баща ми и коя е майка ми?“ Ако ти не знаеш кой е баща ти и коя е майката, това ни най-малко няма отношение към реалността и това не е доказателство за реалността.

Затова казвам, вашите отношения към

реалността трябва да бъдат правилни. У всички хора въобще се заражда едно желание, едно недоволство. Човек стане доволен от известни свои желания, без той да знае, че желанието му не може да се изпълни. Изпълняне желанието не седи само в това, да ти дадат да ядеш, но същевременно ти трябва да имаш всичките условия, необходими за яденето. Да допуснем, аз ви дам едно ядене, което има петнайсет градуса под нулата – толкова студено. Давам ви и един хляб, и той петнайсет градуса под нулата. Турна ви в една стая, дето температурата е двайсет градуса под нулата и ви казвам: „Яжте сега.“ Как ще ядете. Да вземем сега обратното. Ако ви дам едно ядене, на което температурата е плюс седемдесет и пет градуса, повишавам температурата на сто градуса, а хлябът направям на сто и петдесет градуса, питам тогава, как ще ядете?

Значи, за да бъде яденето тъй красиво, изисква едно хармонично съчетание на условията. И когато дойдат тия хармонични съчетания, тогава яденето ще бъде правилно и хармонично и всяко едно желание, и то си има условията. Желанията не могат да се реализират при каквито и да са условия. Специфични условия има, дето една мисъл или едно желание може да се постигне. Някой казва: „Ти за философия не ми говори много. Пари ми дай.“ Мислите ли, че тия пари могат да бъдат едно благословение за тебе. Ами ако този, който ще ти даде парите, той ги е откраднал и сега търсят този престъпник, а те хванат тебе, турят те в затвора? Ти казваш: „Пари ни дай.“ Питам, струва ли си да ти дадат 20 банкноти или 20 хиляди лева злато и да те турят в затвора? Но вие не мислите така. В духовния свят има много големи интриги. Вие мислите, че в духовния свят, докато влезете в тия области на Царството Божие, ще си играят с вас, както децата си играят с птиченцата и котките с мишките. Кой си, какъв си и какво си направил, нито пет пари за това не

дават. Значи, ако им кажеш, че си някой княз или граф, или цар, нищо не значи. Вие сте цар, но нямате силата на царя. Философ сте, но нямате силата на философа. Вие сте агент, но нямате силата на агента. Ако ти си красив, но не можеш да задържиш своята красота, колко пари тя струва тази красота? И ако ти си добър и не можеш ти да задържиш тази доброта, тогава защо ти е тя? И ако ти имаш знания и не можеш да задържиш това знание, защо ти е? Не е ли това един товар, ако ти след десет години ще изгубиш това знание? Или ако имаш едно верую и след 3–4 години то изчезне, защо ти е тогава то?

Сега, тъй както ви гледам, вие вървите по пътя на фермерството, не че го искате този път, но той е лесният път: много да е уреден вашият живот. Хубаво. Ако идете в Германия, там имат един установен начин за гоене на гъските. Германия изкарват много масло от една угоена гъска. Те ги хранят по един особен начин. Но питам, кой печели – гъската ли, или стопанинът на гъската печели? Ако тебе те хранят като една гъска, за да ти вземат маслото, защо ти е това щастие? Не яж по-добре.

Сега ще дойдем до правите понятия. Всеки един от вас трябва да има една правилна философия или мисъл, по която можеш да постигнеш нещо. Има известни постижения, до които трябва да дойдете. Като станете сутрин, попейте си. Това е най-хубавото постижение. Не да те слуша някой. За себе си пей. Някъде си в гората, викни си „Горо ле, зелена!“ Пей там. Аз наричам – това е едно по-идеално постижение, отколкото парите. Да пееш, и хората да се произнасят за тебе. Ти пей в природата, без хората да се произнасят, да кажат – неговото анданте или неговото пиано или пианисимо. А щом ти си пееш в природата, няма кой да те критикува. В дадения случай ти знаеш пееш ли хубаво, или не. И на тебе ти е приятно. И ти си доволен от себе си. И ти си певец, и публика

едновременно.

Казвам, има една философия в живота, дето човек мисли и не е доволен от своята мисъл. Някой мисли и ще се пукне от своята мисъл. А онези красиви мисли са, когато аз съм сам и лицето, което говори, и лицето, което слуша. Едновременно ти си лицето, което философства, и публиката, която слуша. Едновременно аз съм едното и другото. Някои от вас ще кажат: „Да е пълен джобът на човека със злато, е по-хубаво, отколкото да е философ.“ Не го отричам това. Благото на сегашните хора, това е благото на хилядите поколения, които са работили в миналото и други са наследили тяхното благо. Следователно не са го изработили те. Както онзи търговец, който се занимава с онова благо на парите, то е благодарение на хилядите крини жито, които са влезли в хамбара му, но те нито са сели, нито са орали това жито. Но той е спечелил може би по десет лева на всяка крина. Някои изобретатели са работили може би с години, за да постигнат нещо, но други се ползват от техния труд. Затова какво правят те, когато завършат едно свое изобретение? Веднага го регистрират, патентоват го. Казвам сега, има една вътрешна философия, към която трябва да се стремите – това, което може да се приложи.

Сега ще ви дам една задача за десет дена. Ще се стремите към най-добрата обхода, която може да имате. Да имате обхода, начин на маниер, на постъпка, не според правилата на моралността, не според светските етикети, но така да постъпите, че да сте доволни сами от себе си. Ще помните правилото: както искаш да постъпват с тебе, така постъпвай и ти. Това ще ви бъде едно упражнение за десет дена. Ще си вземете едно тефтерче и ще си тургате бележки, като вземете от 1 до 12. Ще турим 12-балната система. Да видим докъде ще достигнете. Като срещнете някого някъде, тъй в душата си, в своите мисли и чувства, ще

го поздравяш и ще му пожелаеш всичко най-хубаво и най-добро, че като минеш, ти сам да си доволен. Това е поздрав. Тъй ще му пожелаеш доброто, че този човек, като замине, да се зарадва, че е срещнал един човек, който му е пожелал нещо хубаво и добро. А не само така да минете и да си вдигнете ръката. И вследствие на това вие се деформирате. Неестествените желания деформират човека, тялото, очите, мускулите. Вие искате да се освободите. Някой път искате да постигнете нещо. Например някой крадец иска да открадне нещо. Той гледа, наблюдава окръжаващите дали го забелязват, той издирва един момент, когато всички са захласнати някъде, той бръкне и ще видиш, че той има едно удоволствие. Но в това неспокойствие той се деформира и вследствие на това всички крадци са деформирани. Устата им е деформирана, очите му, той няма този свободния поглед. После деформирано е и цялото му лице.

Та първото нещо, не се безпокойте. Вие се безпокоите както апашите. Бъдете спокойни. Знайте, че в света има един закон: нещата ще се реализират. Не да чакате, но да знаете, че за всяко нещо има определено време. Нещата не са механически, но разумно са определени. Ако вие сте в един разумен свят, то ще дойде. Не бързай! „Ама аз се безпокоя. Сега искам.“ Сега не му е времето. То ще дойде. В умерения пояс кога цъфтят черешите? През април цъфтят, в края на май узряват. Всяко нещо си има своето определено време. В природата си има начини и пътища за всяко нещо. И нашите желания и нашите мисли вървят почти по същия закон. Малко по-друга е гамата и по-сложна е, но първо да се зароди една стабилност и самоувереност. Да не се обезсърчавате. Вие често казвате – тази работа няма да я бъде. Глупавите работи няма да ги бъде. Когато замисляш нещо глупаво, няма да го бъде. Но добре като мислиш, ще го бъде. Кога? След 10 хиляди години. Десет хиляди години, това

са 10 гена, 10 хиляди секунди.

Сега постъпвайте разумно. Защото разумната природа изисква разумното – хората да бъдат разумни като нея. Не ставайте по-разумни от природата. Но бъдете винаги разумни като нея. Ако искате да бъдете в хармония с нея, бъдете по-разумни от вашите желания и вашите мисли, но никога не бъдете по-разумни и по-горе от природата. Като нея е достатъчно. И Христос е казал: достатъчно е на ученика да бъде като учителя си.

Станете сега да направим едно упражнение.

1. Пляскане на ръцете отпред.
2. Пляскане на ръцете над главата и после сваляне на ръцете долу отстрани с лек удар по краката.
3. Двете ръце, допрени пред лицето, и духане в ръцете като в кутия – за пречистване на гробовете.

Сега да ви дам едно музикално упражнение. Знаете ли какъв е вашият ритмус? (*Учителят леко тегли лъка по цигулката, а ние всички пляскаме леко с ръцете.*) Сега произнасяйте със затворена уста „Хъммм“ и ръкопляскайте леко, бавно. Сега ще изпеем думата „широта“.

(Учителят пее и свири тази дума.)

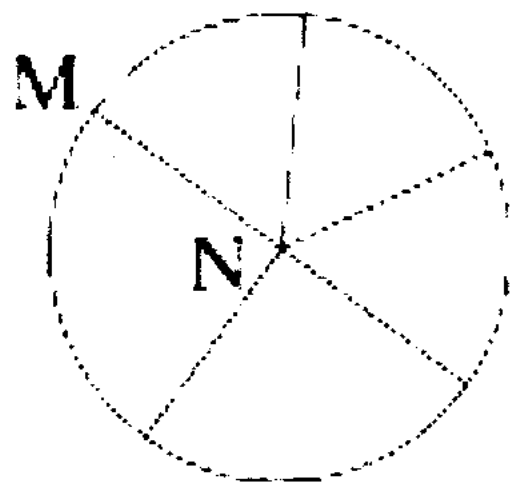
„Само Божията любов носи пълния живот.“

*Двадесет и четвърта лекция
на Младежкия окултен клас
21 февруари 1930 г., петък, 6–7.50 часа
София – Изгрев*

ДОБРОТО И ВРЕМЕТО

Тайна молитва

Ето една обикновена гума. Ако запушената вода не се отпуши, не тръгне, какво добива? Всички трябва да дойдем до едно ново направление в живота. Какво значи думата „ново направление“? Вземете една жива линия. Ако тази жива линия има една малка пъпчица и ако тази пъпчица седи с хиляди години, без да се отвори, питам, какво ще добие? Нищо няма да добие. Вие можете да философствате колкото искате, но вие трябва да вземете някаква посока, накъдето и да е, безразлично. Най-първо човек трябва да иска да вземе някаква посока. Във вашия ум няма какво да се спирате дали тази посока е права, или крива. В природата всяка посока е добра. Човек не трябва да мисли дали посоката, която ще вземе, е добра, или не. То е специфично в природата: всяка посока, която можеш да вземеш, накъдето и да е, тя е добра. Ще кажете: „Как тъй?“ Сега аз мога да тегля от този център линии в много направления. Каква разлика има тогава в посоките? Онези от вас, ако сте запознати с кръга – но то е едно основание, турено към периферията на кръга, и вие можете чисто астрологически да кажете – известни линии към тази

посока могат да имат такива и такива качества. Това са само предположения. Тия качества се обуславят, това е специфично в природата, ако в тази отсечка на кръга А, в тази област се събират повече съзнателни същества да живеят, следователно, тази част MN ще се отличи от останалите други. И това отличие ще даде специфичните влияния на съзнанието към тази област. Тази специфичност ще излезе от обикновеното съзнание на тази област. Щом тази област се върне пак към периферията, и този кръг добива пак естественото си положение.

Допуснете, че вие огънете една пружина. Къде е силата на огъването? Коя част е най-опасна? *(Най-изпъкналата.)* И действително силата е тук, в О. На тъй огъната пружина къде е опасността? Ако се намирате на тази площ. Разбира се, защото тази пружина и тя си има свой перпендикуляр и се стреми да добие посоката на своето движение и частите, които функционират в пружината, са се отклонили от посоката на правото движение. Но въпросът е за научни, философски спекулации. Запример да се определи какво е разстоянието от тук до слънцето. Но питам, колко ще придане на ума ви или на ръста ви, като знаете колко е това разстояние? От чисто практическо гледище онзи, който знае, не може да отиде до слънцето и онзи, който не знае, и той не може да отиде. Чисто практическото приложение на това знание какво е? То няма чисто практическо приложение, но има една друга страна. Какво значение има това знание? Да кажем, че 92 е величината, която означава разстоянието от земята до слънцето. Ти, като видиш това число 92, колкото повече си мислиш, толкова повече си припомняш за слънцето и от това спомняне ти ще добиеш известна сила. Ти по-често ще се свързваш със слънцето. Ако слънцето е една празна форма, без съдържание, колкото по-скоро придобиеш

тази форма мисъл, толкова по-добре. И колкото по-скоро изхвърлиш тази форма от ума си, толкова повече губиш ти. Какво ще те ползва, ако всяка сутрин, след като станеш, мислиш за един чироз? Какво добиваш? И какво ще се ползваш, че с години ти мислиш? Как да снемеш чироза, ако той е закачен нависоко?

С това искам да ви наведа, че в живота има много чирози. Вашият живот е пълен с обикновени чирози, които никога няма да постигнете. Да е прясна риба, уди-дойди. Но един чироз почти няма никаква хранителност, освен дето има малко солчица. То е друг въпрос. Солта, за която искам да ви наведа мисълта ви, е съвсем друга, каквато вие даже и не подозирате.

Представете си сега, че вие имате една печка. Защо са я нарекли печка? Тази печка, за да бъде полезна, трябва да я храните с какво? С въглища. Представете си, че няма въглища. Тогава може да турите и дърва. Но нали при въглищата ще има един ефект, а при дървата друг. Ако пък я храните с плява, ще имате трети ефект и т.н. Питам, ако вие храните вашата печка с дърва или с въглища, ще бъде ли резултатът един и същ? *(С въглища е по-горещо, но по-нечисто.)* Сега допуснете, че вие имате една печка в себе си. Щом ѝ дадете храна, вашата печка е запалена. Питам, откъде се произвежда топлината на печката в човешкия организъм? Къде е печката на човека? Чели ли сте нещо по това? Откъде се топли човек? Ще кажете, че той е топлокръвен. Тъй е, топла кръв има той. Но ако в една къща се стопли водата и се прекара през цев, тогава нали казвате, че цялата къща се топли от водата? Но откъде се топли тя? На кое място специфично? *(От химическото разлагане на храната.)* Така е. При процеса на разлагането се добива топлина, но къде е отоплителната стая на човека? Нали човек трябва да знае къде му е собата? За да знае откъде да я пали, трябва да знае къде се намира собата? Той трябва да знае къде са и неговите слуги. Ако няма слуги

и се яви студен вятър, температурата ще се повиши. Той непременно трябва да знае къде е печката в стаята. Най-после трябва да знаете къде е отоплението на вашите чувства. Или трябва да имаш една топла мисъл. Но откъде ще дойде топлата мисъл? Мисълта ще се образува в ума, но и умът има свое специфично място, където се отопляват мислите. Сега почти на всички ви мисълта е заръчана. Знаете ли какво значи заръчана мисъл? Вие мислите, защото и другите хора мислят. Кажете някой: „Лоши времена настанаха.“ Ти чуваш и казваш също: „Лоши времена настанаха.“ Дойде трети и той казва: „Лоши времена настанаха.“ Тази мисъл вече ходи, обикаля наоколо. В какво седят лошите времена? Дойде друг и казва: „Епидемия има, чума има.“ И тази мисъл започва да обикаля: „Епидемия има, чума има.“ И най-после се образува известен страх у всички хора. Викат лекар да изпъди епидемията.

Сега питам, ако тази дума обикаля наоколо ви, какво допринася тя? Казвате: „Лоши времена настанаха.“ Но в какво седят лошите времена? (*„Това са лошите условия на живота.“*) Има ли лоши условия на живота? Абсолютно в живота няма никакви лоши условия. Животът е лишен от всички лоши условия. Ще знаете това. В живота абсолютно няма лоши условия, но ние сами ги създаваме. Ако трябваше да има лоши условия, това не е живот. Питам, ако ти си създадеш една сабя от желязо и една от злато, коя от двете ще остане по-дълго време у тебе, ако ги носиш в себе си? (*Желязната.*) Защо? (*Защото златната ще я откраднат.*) Вие казвате: „Лошите времена създават страданията. Тогава добрите времена на какво са равни? На щастие са равни. Тогава, щом щастие се губи, какво показва това? Че добрите времена, и те изчезват. Сега кое е причина за изчезване на доброто?

Тъй както седи въпросът, доброто време се влияе от някого. Сега аз отивам към темата, тя е следната. Дърво. Някому, след като му разправят дълго време

нещо и той нищо не разбере, казват му: „Дърво.“ Какво означава това? Че с тояга трябва да го бият. И учените хора все го дървото идват. Учителят, след като учи децата, казва: „Трябва да ги набия.“ И майката, след като учи детето си, и тя го набие. Проповедникът, свещеникът, като проповядва, и той взима тоягата и бие. Но всъщност казват, че тази тояга е излязла от рая. Как е възможно да е излязла от рая, когато там нямаха брадви? Там не се позволяваше да се секат дървета. Тоягата е символ. В древността всички учени хора са имали тояга. Това е тяхната диплома. Всеки, който носи тояга, това показва, че има известни знания. Той върви в науката като вeduc и носи в ръката си или в ръкава си една тояга, за да покаже, че има известни знания. След като не можеш по свой начин да оправиш работата си, ти взимаш тоягата – значи тоягата на твоята мъдрост и знание. Тогава ти седиш здраво. Сега бащата ще вземе тоягата и маха наляво или надясно, налага детето си. Но той не знае къде да налага с тоягата. Той я маха, дето му попадне. Питам, след като набиеш детето си, какво ще ти каже то? Детето ще ти каже така: „Татко, боли!“ Вземете думата „боли“. Какво иска да каже детето с това? То изкарва една магическа формула. Като го боли, то иска да каже: „Татко, посеи нещо в мене, в моя мозък. Дай ми условия и ми покажи накъде трябва да има движение. И после това движение трябва да има някаква цел и смисъл. И всичко, което исках от мене, ще стане.“ Бащата казва: „Ти трябва да ме слушаш.“ Детето казва: „Трябва да те слушам. Но как да те слушам? Ти всякога, когато ми казваш нещо, аз те слушам.“ Но под думата „трябва“ бащата подразбира, че детето има да преодолява известни мъчности.

Да допуснем, че има една градина. Бащата казва на детето си: „Да не буташ дърветата и да не късаш плодовете им.“ След като си замине бащата, детето, пък даже бие, се оглеждате. Колко от вас няма да

бутате дърветата? Вие гледате, че всички дървета са узрели и веднага искате да откъснете един плод. Най-първо погледнеш смирено нагоре, после видиш, че бащата го няма и се озърташ наоколо да видиш дали някой друг няма да те види. Тогава ще откъснеш един плод и ще го изядеш. Имали ли сте вие градина, в която плодовете да са узрели и вие да не отидете там и ако баща ви го няма там, да не си откъснете един плод? Питам, баща ви, като дойде, ще познае ли, че вие сте откъснали един плод? Той броил ли е тези плодове? Казвате: „Понеже не ги е броил, няма да познае.“ Да кажем, че има десет хиляди ябълки. Как ще ги прочете той? Най-първо, като дойде баща ви и не познае, че вие сте откъснали една ябълка, вие знаете вече, че баща ви е невежа. Ще кажете: „Има нещо, което не му достига.“ Тогава вие ще откъснете един, втори, трети плод и казвате: „Баща ми не знае колко са плодовете. Значи аз мога да скрия някои неща от баща си.“ Но какви ще бъдат резултатите? Че баща ви пред вас ще изгуби своя авторитет и той повече няма да бъде авторитетен за вас. Но ако баща ви знаеше броя на плодовете, той, като дойде, ще извади моята и ще каже: „На едн-кое си дърво, на едн-кой си клон нали ти казах да не късаш този плод. Защо го откъсна?“ Какво ще бъде тогава мнението на детето за баща му? Каква ще бъде и вашата представа за баща ви? Значи баща ви знае. Питам сега, защо в дадения случай баща ви не иска да ядете от плодовете? Нали във вашия ум и в ума на всички деца бащите са идейни? Какви могат да бъдат неговите побуждения, като ви е казал да не бутате плодовете? Представете си, че една ябълка струва сто лева. Ако изядете на ден десет ябълки, това са хиляда лева. Ами тогава?

И в живота, с каквито мисли хората подхранват своя ум и с каквито чувства подхранват своето сърце, такива и стават. Затова именно всички вие трябва да знаете с какво да се храните. При сегашните условия

на живота трябва да се филтрират мислите и чувствата на хората. Ще кажеш: „Лоши времена настанаха.“ Какво разбирате вие под думата „лоши времена“? Лоши времена наричаме ние неблагоприятните времена. Или вземете най-простата мисъл на физическото поле – какво трябва да правите? Вие може би да нямате средства, ученик сте, не си дояждате, леглото ви не е добро, осветлението ви е слабо, обущата ви са овехтели. После окръжаващата среда не е благоприятна за вас, приятелите, които имате, все като вас закъсали. На този имаш да даваш, на онзи имаш да даваш, никой няма да ви насърчи, всеки гледа само да се осигури. При сегашните условия вие все трябва да се научите на нещо.

Едно ще знаете, гледайте да не разваляте добрите условия, в които живеете. Сутрин, като станеш, тури в ума си мисълта, да не разваляш доброто, което денят носи със себе си. Не свързвай днешния ден с миналото, този ден носи своето добро със себе си. Не разваляй доброто, което денят носи, защото, ако ти кажеш, че времената са лоши, лошото във вас е лошо отвънка. Ако температурата се е изменила отвънка, отвън е развалено времето. Тази температура донякъде има влияние на разумния свят. Промяната на температурата има отношение с живота на хората. И в двата случая и топлото, и студено време в природата са предназначени за добро. И ако вие следите теченията във вашия организъм, когато човек е здрав, умът му се намира в едно здравословно състояние. От едната ръка на човека теченията са топли, а на другата ръка са хладни. От топлите и хладните течения се образува дъждът в пространството. Така се образуват и росните капки. Когато човек е здрав, ако си тури ръката над главата на онзи, който е чувствителен, вие ще забележите, че от едната страна на главата излиза хладина, а от другата страна излиза топлина. Щом човек е здрав, това се забелязва. Ако е болен от каква

да е болест, отвсякъде на главата излиза една топлина и ако от цялото тяло излиза само топлина или само хладина, човек е болен. На какво именно се дължи хладината на деня? Има едно понижение на температурата. Според съвременните научни теории на какво се дължи понижението на температурата? *(От движението на йоните. Колкото е по-голямо, толкова времето е по-топло. Колкото движението е по-малко, толкова и времето е по-студено.)* Съществува известна промяна и промяната е един резултат, резултат от движението на йоните, електроните и атомите в телата.

Сега в дадения случай ние имаме нашата пепел. Въглищата горят, димът излиза навън, а при това друго нещо излиза от собата. Какво е това нещо, което излиза навън? Ние казваме, че въздухът, който е близо до печката, се стопля и се раздвижва. Но тези раздвижени частици на въздуха съдържат някаква потенциална енергия, която се раздвижва и се предава и на най-малките частици. Та моя въздух предава своята енергия на следните частици. Сега според енергията, от която зависи температурата, защо силната топлина вреди, а слабата топлина ползва човешкия организъм? Каква е температурата на човешкия организъм? Нормалната температура 37 градуса ли е? *(36.8 градуса.)* Така е у човека. Каква е температурата у рибите? Те са студенокръвни. Каква е тяхната температура? *(Температурата на гълба е 40 градуса.)* На всички птици все 40 градуса ли е? *(У всички птици температурата изобщо е по-висока, отколкото у човека.)* У млекопитаещите? Тя е по-малка от 40 градуса, но по-висока от човешката температура, тя е близо до човешката. У рибите температурата зависи от тази на средата. *(У рибите и у земноводните тя не зависи от външните условия.)* Добре. Сега какво има, ако човешката температура е 37.9–38–39–40 градуса? Това, което е естествена топлина за птиците, какво се

образува при тази температура у човека? Ако ние турим 41 или 42 градуса, какво ще стане с човека? При 42 градуса той отива на разходка. Щом дойде от 38 градуса нагоре, човек иска да се облече, да си почине. Като стигне 39 градуса, той ляга на леглото си и се приготвя. При 40 градуса той се простира на леглото, изтяга се и казва: „Сега другите да служат, аз ще си почивам.“ Та, като дойде до 40 градуса, като си е починал, той се готви за разходка някъде, но баща му няма пари и казва: „Дано синът ни не тръгне на разходка, защото много пари трябва.“ И започва да убеждава сина си да не заминава. И след като синът се откаже от намеренията си да пътува, веднага по обратен път започва да се връща назад: 39–38–37 градуса и стигне до 36.8 градуса. Всъщност температурата на човека е 37 градуса цели. Даже някога дали не е и повече. Но приблизително е 37 градуса.

Най-първо вие трябва да измените организма си, да може да издържа една температура от 42 градуса, да имате температурата на птиците. Защо за птиците 40 градуса е нормална температура, а за човека е аномална? Условията седят вътре в човека. Засега хората още не са проучени. Но при сегашните условия всеки от вас трябва да проучи живота си. Вие мислите дълго време, най-сетне казвате: „Трябва да се живее. Аз трябва да завърша училището.“ Вие трябва да си зададете въпроса, защо трябва да завършите и след като го завършите, какво трябва да правите и какво трябва да станете? Трябва да станеш чиновник или да завършиш медицина, или богослов да станеш, писател, поет или литература ще завършиш. Да кажем най-после, че ще завършиш по всичките отрасли. Питам, след като завършиш, в края на краищата какви са резултатите на всичко това? Да кажем, че хиляди души завършват по всички области. Какъв е крайният резултат? В края на краищата всички отиват на разходка. И всички казват – животът няма смисъл. Вземете онзи, който

е завършил медицина. Той казва: „Животът няма смисъл.“ Поетът, след като пише известно време и убеждава хората, и той казва: „Животът няма смисъл.“ Онзи философ, богослов, и той казва същото. Всички казват, че всичко е празна работа. Ако това е така, защо хората са решили, че има нещо? Къде е истината, в какво седи истината? Сега не е въпросът да се обезсърчава човек. Защото твърдението, че животът има смисъл и че животът няма смисъл, това са два противоположни възгледа. Защото може да няма смисъл само това, което е имало смисъл. Всяко нещо, което няма смисъл, има смисъл в себе си. Несмислените неща са смислени и смислените неща са несмислени. Като не ги разбираш, те са несмислени, а като ги разбираш, те са смислени.

Добре, вземете простия факт, че трябва да ядеш. Но в природата ти не можеш да ядеш повече, отколкото ти е определено. В природата има точно определено меню, което трябва да вземеш. Какво е менюто на пеперудата, например? И по колко трябва тя да яде? Всичко това точно се знае. Но ти туряш повече, отколкото ти трябва. Природата прилича на един готвач, а вие приличате на онези, които се хранят в този ресторант. Ядеш едно блюдо, второ, трето, четвърто, но който яде едно блюдо, той плаща за едно. Казвам, ако ти изядеш четири блюда гозба, ще платиш повече. В природата е така. Ако туриш повече храна в стомаха си, отколкото ти трябва, ще придобиеш едно деформирано състояние, аз го наричам. И ще придобиеш едно неразположение на духа. Него ден ти ще бъдеш неразположен. Защо? Защото си ял повече, отколкото трябва. Ти казваш: „Нали трябва да се храня.“ Но храната, която човек трябва да вложи в себе си, тя е точно определена колко трябва да бъде. Ако вие можете да се научите колко храна трябва да вземете на ден, вие неразположение няма да имате. Учените хора имат един цял поменник за храните. Вие може да видите каква

е хранителността на храните.

Питам, вие правили ли сте проверка и опит да се храните според както учените хора казват? Например знаете ли как се готви боб? Бобена чорба трябва ли да се готви? После аз се чудя защо на мазния сам по себе си боб му туряте масло? Бобът сам по себе си съдържа много мазнини, и при това му турят отгоре още дървесно масло. На боба не трябва никакво бобено масло. Той сам си носи маслото със себе си. Никакво масло не туряйте на боба. Турете вода в гърнето, турете малко лук и го оставете да ври известно време. После турете му малко солчица и той остава отлично хранителен. Ако искате, може да му турите малко червен пипер, но чушка не туряйте на боба. Ако искате да бъде хранителен, така трябва да го пригответе. Нито пък пържен лук ще му туряте. Всичко това действа добре на окото, но на стомаха не се отразява добре. Та казвам, мазнините, които бобът съдържа, и мазнините, които се турят отвън, не се спогаждат. После бобът трябва да се яде, докато е пресен. Щом мине една година, не го яж. Ти трябва да сееш боба на припек. Тогава той събира много калории светлина в себе си. На хубави, на чисти места трябва да сеете боба. И поне веднъж в седмицата като се яде боб, той ще достави това, което и месото доставя.

За да бъдете в пълния смисъл на думата хора, да разбирате смисъла на живота, вие трябва да изучавате динамическото влияние на думите, после динамическото влияние на чувствата. Има известни чувства, които през известни времена минават през вас. Те образуват два противоположни резултата и мислите, които минават през вас, също така произвеждат два противоположни резултата. Когато се подхранва една непроверена мисъл, вие имате противоположни резултати. Никога не ставайте носители на мисли, които не са проверени. Кажат ли ви нещо, проверете го. Доверието си има смисъл, но невсякога. Казвате:

„Нали трябва да вярваме в хората.“ Когато един човек вземе пари от мене назаем, аз мога да имам доверие в него, но когато аз имам доверие да дам нещо на човека, тогава и той трябва да се старае да не изгуби моето доверие. Трябва да бъдете точни. Който е взел 10 лева назаем, точно навреме трябва да върне парите назад. Не върнете ли парите назад, на вас липсва нещо. Турете си като правило да бъдете точни. Ако вие не можете да върнете десетте лева точно на времето, какъв характер ще имате? Ама баща ми ще ги върне. Ти на баща си не уповавай. Ти, като обещаеш при вземането на тези 10 лева, ами ще ги върнеш, не уповавай на баща си. Четири дена не яж и пости, но върни парите. Тези 10 лева именно ще те спънат. Ако ти вземеш 10 лева отнякъде и не ги върнеш навреме, ти може да развалиш живота си. Тези 10 лева ще спънат живота ти. Значи малкото разваля живота, тъй както малките микроби развалят организма. Не са милионите, които ви спъват. Ако някой е взел 10 милиона отнякъде, невъзможно е да ги върне, и затова безпредметно е да го съдят. В природата не те съдят защо не си върнал голямата сума. В случая може само да те съдят защо си взел тези пари, но там няма да те съдят защо не си ги върнал, а защо си ги взел. Но ако не върнеш десетте лева, ще те съдят защо не ги връщаш. Ще кажете: „Нека потърпи малко онзи.“

Питам, ако той потърпи, той придобива търпение за себе си, но ако аз не върна навреме парите, какво ще стане с мене? Тогава отношенията между двамата се развалят. Добре, но ти изгубваш уважението пред себе си. Вземете например, човек пред себе си има едновременно две съзнания. Висшето, Божествено, съзнание казва: „Десетте лева, които ще взема, ще ги върна навреме.“ Но като дойде другото съзнание, казваш: „Не връщам парите.“ И ги изядаш. След като ги изядеш, туриш една бяла лъжа и като Пилат извиваш ръцете си и казваш: „Баща ми не е милионер.“ Нищо

повече. Ти трябва да платиш парите. Три-четири гена ще постиш и ще събереш парите, и ще ги платиш. Някой вземе 5 лева и казва: „Колко са те?“ Или пък вземе 10 лева. Наистина те са много малко. Вземете, нашите 33 лева струват 1 германски лев. А нашите 140 лева костват 1 американски долар. Това, което за нас е 140 лева, за американците е 1 долар, който е като нашия 1 лев. Сега у всинца ви трябва да се зароди мисълта, да бъдете точни спрямо себе си, да имате един морал, не външен, не външно да бъдете точни пред него, но пред своето висше съзнание, защото иначе вие ще изгубите пред висшето съзнание, вие ще изгубите неговата сила и ще се намали вътрешната ви сила. Ще се намали връзката между твоето съзнание и висшето съзнание и то ще престане да те кредитира. И всичкият упадък на човека се дължи на това, че неговото висше съзнание не го кредитира. Защото вътре има един, който не те кредитира и ти ставаш неспособен. Сега всички имате по 10 лева, които не сте върнали. Това е по отношение на времето.

При самовъзпитанието за в бъдеще, ако вие в новата култура не можете да бъдете нови хора, ако не вземете тази максима - дадено обещание да се изпълни точно навреме, къде е новият човек тогава? Като обещаващ нещо, мисли хубаво. Но обещаеш ли веднъж, точно навреме да го изпълниш. Ти си човек на точното време. И ако англичаните се отличават с една добра черта, то е, че това, което казват, правят го. Те казват: „Всяко нещо на своето време.“ Даде ли той обещание, той е като Уилям Скот – каквото е казал, ще го изпълни. Мъчно можеш да го заставиш да даде обещание, но даде ли обещание, с малки изключения, изпълнява го. А българинът при сегашните условия обещава и не изпълнява. Та това е един дипломиран недъг, който трябва да се изправи. Вътре в себе си трябва да бъдете изправни. Само тогава всички науки имат смисъл. Като естественик какво ще допринесеш

В живота? Или като богослов какво ще принесеш в живота? Тази наука дотолкова ще бъде полезна в света, доколкото той е изправен в себе си. Всяка една наука е полезна за човечеството, доколкото човек е изправен. И всеки човек служи като един пласт. През каквито пластове минава водата, тя ще вземе и такъв оттеньк. Онази вода, която минава през варовити пластове, тя не е толкова здравословна. Като се говори така, това не е за сегашния морал. Ние седим и се страхуваме от наказания. Човек трябва да престане да се страхува от наказания. Наказанието не е нищо друго освен тояга. Щом почнат да го наказват, значи той трябва да бъде умен. Това говори тоягата. Ще кажеш: „Какво искаш от мене?“

Аз веднъж срещнах един българин, който натоварил колата си и кара воловете си нагоре, налага ги. Казвам му: „Чакай да ти кажа една дума. Спри да ги биеш. Представи си сега, че ти си войник на бойното поле и вашата армия претърпи един крах. Хванат те пленник и турят на гърба ти един товар от сто килограма, който трябва да изнесеш нагоре и почват да те бият. Какво ще кажеш на това? „Че не мога да го нося.“ Казвам: „Ако те бият, че не можеш да носиш товара, какво ще правиш тогава?“ Ще се молиш на Бога. Казвам му: „Какво би искал ти в този случай?“ „Да ми снемат малко от товара. Ако е малко, аз ще го нося.“ Казвам му: „Знаеш ли, и ти сега си турил повече товар, отколкото воловете могат да носят, и ти ги биеш. Те са готови да го изтеглят, но ти, като удряш, парализираш ги с това, защото не знаеш къде да ги биеш. Наместо да им предадеш сила, ти ги парализираш. Почакай, има друг един начин.“ Единият вол си обръща главата, после и другият. Разбират воловете. Той, като ги удря по гръбначния стълб, те губят половината си сила. Вследствие на това те не могат да карат товара. Казвам: „Слушай, да ти дам един съвет. Сега може малко и без тояга.“ Отивам, потупвам двата вола,

прекарвам с ръката по главата им, после ги потупвам по челото и аз вървя с тях. Излязохме нагоре и товарът се изнесе. Казвам: „Ако ти беше бил тези волове, те щяха да седят още долу.“

Тогава питам, ако ти ги биеш, какво ще спечелиш? Един ден можеш да отидеш на война, да те хванат войник, и тогава тебе те бият – какво ще спечелиш от това? Тогава същата опитност на воловете ще се струпа и върху тебе. Е, да не дава Господ. Казвам, за да не дава Господ, ще бъдеш внимателен към воловете. Ти можеш да налагаш мозъка си, тялото си, та който живее в тялото си, той трябва да знае да има една обхода с него. Той не трябва да измъчва тялото си по никакъв начин, но нека го поглади и лека-лека ще добие една хармония. Иначе ще се създава дисхармония. Чудни сме ние, хората. Един ден ще оставим тялото си, но при тези условия, при които сега нашият помощен добитък се намира, трябва да имаме човещина към него. При тези условия, при които тялото ни служи, ние трябва да имаме спрямо него известен морал. И ако най-първо ние започнем морала от нашето тяло, не само като към един механизъм, но като към едно живо същество, тогава ние ще дойдем до онова по-високо разбиране на живота. Оттам трябва да започне моралът. Както постъпваш спрямо себе си, така трябва да постъпваш и към другите. Но моралът започва с човешкото тяло. Случва се, че очите, сърцето, нервната система започват да отслабват, също така и дробовете, и накрая казват: „Решено е този човек да замине за другия свят.“ То е решено да замине, но съзнанието на тези волове, които аз съм бил, и те трябва да заминат.

Питам тогава, тези волове, които са седели десет години при мене, след като си заминат, какво ще мислят заради мене? Ако имаш два вола, знаеш ли какво представляват те? Те са два първокласни агента. Слушайте тези волове, не ги мислете за прости

същества. Не мислете, че един кон е едно просто същество. В дадения случай човек може да бъде прост, а може да бъде и учен. Но тези същества, които помагат за вървежа на човечеството напред, те си имат своята задача. В Писанието е казано – казах Господ за животните и те станаха. Със словото му те станаха. В това отношение направата на човека е коствала повече труд. Защото животните са станали само със словото му. Питам тогава, кое е по-хубаво? Това, което ти правиш с ръцете си, или това, което правиш с устата си? Значи животните имат произход по-висок. Трябва да знаете, че животните имат произход от разумното и ако ти имаш в дома си едно животно, от него ще се научиш. И ако ти впрягаш вола в колата си, най-малко десет минути ще помислиш върху неговия живот. Каква философия има в това? Волът има такова спокойствие, че като го биеш, той седи, само те погледне и нищо не излиза от него. Във вола няма омраза, скоро му минава. И той пак си преживя. Това прави волът, той е агент. И няма да се мине дълго време, ти ще се намериш в положението на този вол и с тебе ще постъпят точно така, както ти си постъпил с него. Нищо повече. Човекът ще си остане човек, а тези два вола ще заемат високо положение. Ти ще намериш този вол, той ще бъде един голям банкер и ти ще имаш нужда от него. Ти ще искаш от него пари или ти ще го намериш като някой виден съдия, адвокат или виден лекар – ще имаш нужда от него. И той ще постъпи с тебе съобразно както ти си постъпил. Тогава вие казвате – това е лошо. Аз искам вие да си съставите едно истинско понятие що е волът. Тия животни потенциално имат същите разбирания, както и човекът, но кинетически те не могат да се разберат, не могат да гагат израз, понеже нямат орган. И всеки вол, турен в човешка форма, той ще прояви по-висока интелигентност, отколкото човешката. А вие, поставени във формата на вол, ще се проявите много

по-слабо от него. Ако аз ви дам една тънка тояжка, дебела един сантиметър, и ви кажа да вдигнете с нея цял тон, какво ще направите? Да кажем, че вие не можете да употребите вашите ръце, но с тази пръчица ще можете да вдигнете този тон. Затова именно с цялата жива природа и с хората вие трябва да имате съвършено нови схващания. Вие сте от новото учение. Срещате един човек и казвате – той е простак. А той е простак, понеже носи старите дрехи, старите идеи. Докато вие носите старите идеи, вие ще бъдете прости, но като хвърлите старите идеи и новото дойде у вас, това мощното, ще се прояви. Ако вие не се освободите от старите идеи, вие може да живеете дълго време и няма да имате никакви резултати.

Казвам, у всинца ви трябва да настане един вътрешен преврат и за себе си, и за другите. Да не мислите, че това, което сте били досега, ще се продължи. Че имате, имате едно ново схващане, но това ново схващане в какво трябва да седи? Именно – да вярвате в това, че в дадения случай вие сте способни да извършите каквото и да е добро. И да няма никаква сила в света, която може да пренятства да извършите това добро. Това трябва да ви бъде едно верую, една аксиома. Ама ще кажеш: „Аз искам да направя едн-кой си човек богат.“ Това не е добро. Доброто винаги започва с микроскопически работи. „Ама аз искам да направя едн-кой си човек учен.“ Това не е добро. Учеността е въпрос на неговото усилие. Доброто в света е, когато почнете да вярвате, че можете да направите всичко онова, което вие искате. Някой казва: „Ама аз искам да стана богат. Искam да стана учен.“ Ще знаете, че това не е добро. Откажете се от това. Най-първо вие ще разбирате същественото. Искате да бъдете добри. Ако вие може да направите едно добро навреме, което провидението ви дава, вие ще станете богат. Идва един богат милионер, който е паднал в един кладенец или в една яма и не може да излезе. Вие

го спасявате. Питам, този човек, който разбира, той ще остави ли вашата постъпка невъзнаградена? Ще му бъде приятно да ви даде нещо. Ако вие безкористно сте извършили това добро и навреме, вие осигурявате целия си живот. И всяко добро, което вие направите някому, стига да се пробуди съзнанието на човека, че като се отдели от него, той да ви каже: „Много съм благодарен, голямо добро ми направи.“ Ти отминаваш и чувстваш в себе си една радост. Ти си доволен и казваш: „Много голямо добро ми направи той.“ Тази негова мисъл те подхранва, защото доброто е един жив процес на битието. И ако вие не се свържете с този вътрешен процес на доброто, какви хора ще бъдете тогава? Вие никаква полза няма да имате. Връзка трябва да имате със същинския живот. Не бъдете изолирани от живота.

Сега според вашите схващания вие сте влезли в един ограничен кръг, херметически затворен, а има един широк свят, на който свят трябва да се отворят прозорците, за да влезете във връзка с течението, което иде отгоре. Трябва да имате най-тънкия конец, най-тънката паяжина, която може да ви свърже. Сега новото: една мисъл трябва да седи във вашия ум за морала. В дадения случай ти вярвай, че всякога можеш да направиш едно добро. Няма никаква сила, която може да те препятства да направиш доброто. По това именно трябва да се отличават хората на новата епоха. Няма да казвате, че външните условия са причина. Това е празна работа. Ама хората са такива. И това е празна работа. Понеже хората са такива, и аз съм такъв. Времето е такова, и аз съм такъв. Каквото е времето, и аз съм такъв. Ако спада температурата на времето, и мойта спада. Покачва ли се температурата на времето, и моята се покачва. Има известно съотношение на времето и моя живот. Но понеже времето е свързано с човека, то онзи, който разбира закона на времето, да го цени, той е разбрал една от великите тайни на живота. Това е една от великите

тайни на магията. Онзи, който иска да изучава магията, той трябва да проучи какво нещо е времето. Времето носи в себе си всичките неща. И то отнася всичките неща. Някои отнася, а някои донася. Това, което излезе от тебе, то ще го отнесе. А това, за което ти се приготвяш, времето ще го донесе. Времето донася всички условия. То носи и каквото мислиш, времето ще ти спомогне. И ако твоеото съзнание е будно, времето ще ти донесе всичко, каквото ти поискаш. Но ако ти не разбираш времето, нищо няма да ти донесе. Сега вие имате само философски разбирания за времето и пространството. Аз няма да се спирам подробно, но ще знаете, че времето носи всички условия и всички блага, които вие може да използвате. Някои неща отнася, а някои донася.

Та сега аз няма да ви наричам млади. Аз наричам млад човек – според моето съзнание всеки човек, който има мисълта в себе си, че може да направи нещо добро, е млад човек. А всеки, който казва, че условията били такива, той е стар човек. Човек, който прави добро, той е човек на новата култура. Човек, който не прави добро, е човек на старата култура. Това е разграничението. Като ви срещне някой човек, да кажете: „Има нещо хубаво в това, което ние знаем в света.“ Там, където е смъртта, именно в смъртта започва животът. И ако няма смърт, няма и живот. И ако изучавате съвременната физиология, биология само когато дойде смъртта, животът се явява. Биологически тази материя, която започва да се разкапва, този зародиш на живота пуца своите динамически сили, поляризира ги и започва да се организира.

Следователно при най-лошите условия вие трябва да ги издебвате и когато се разкапват тези условия, вие ще спуснете корените на живота. Веднага тази материя ще започне да се организира и вие ще изпитате в себе си един нов живот на преобразуване. И ще

прекараш тифус или друга някоя тежка болест и ако разбират закона, при най-тежката болест даже ти можеш да спечелиш милиони. Ти можеш да направиш тялото си два пъти по-силно, отколкото преди започване на болестта, но това са само проспекти. Забележете първата формула: всички вие трябва да бъдете силни в доброто. Няма сила на света, която може да ви препятства на онова добро, което искате да направите. После да се стараете да се възобнови самоуважението, да имате онази ясна представа какво нещо е човекът. После трябва да имате ясна представа какво нещо е човешкото достойнство и тази твоя идея за всичките ти отношения да остане една и съща: и когато си сиромас, и когато си богат, никога да не изменяш мнението си към тебе самия. И като си цар, и като си беден, да си един и същ, да имаш същите отношения. Като си цар, да не мислиш, че си нещо друго. Да знаеш, че това е само една външна страна. И беден като си, това е пак една външна страна. Ти винаги си един и същ човек. И при едното положение да си цар, и при другото. Цар на сиромашията да бъдеш и цар на богатите. Защото царят на сиромашията може да управлява сиромасите хора и царят на богатите може да помага на богатите. Защото богат цар не може да управлява сиромасите. И сиромас цар не може да управлява богатите. Искаш ли да направиш хората свестни, направи ги сиромаси. Искаш ли да ги направиш учени, направи ги сиромаси. Искаш ли да ги направиш хората благородни, направи ги сиромаси. Сиромашията е родила всичко в света, а богатството само ги отхранва.

Следователно богатството само отхранва, сиромашията ражда, създава. Какво ще кажете тогава? За сиромашията вие казвате: „Аман от нея.“ Има една сиромашия в света. И никакви изключения няма в нея. Аз ви говоря за сиромашия в широк смисъл на думата, когато тя иде отвън, а не когато вие си я създавате. Аз не наричам сиромас този, който сам си отреже крака

или сам се нарани някъде. Знаете ли какво разбирам аз под думата „сиромашия“? Един човек, който е способен да роди, който е здрав, но няма никакви материални средства: той часовник да направи може, машина да направи може, картина да направи може, да свири може – всичко може да направи, но пари няма. Питам тогава, човек, който има всички дарби, не може ли да си намери средства? Може. Да лекува може, пък и като почне да пере, пак в 20 минути отгоре грехи за десет дни ги опира. Какво ще кажете на това отгоре? Вие казвате: „Възможно е.“ То е така за умния човек, който знае, но не е така за онзи, който не знае. Няма да се мине дълго време, един ден с електричеството ще се постигне всичко това. Например човек ще вземе един голям казан, ще тури в него нечистите си грехи, ще пусне електрически ток и за 10–15 минути ще изперете грехите си. И няма след това да сушите грехите си на слънце, електричеството ще ги изсуши. Какво ще кажете вие? Ако аз направя един опит, ако аз сменя моята непрана риза и я разклатя няколко пъти на слънцето и тя се опере, какво ще кажете? (*„Ще се учудим.“*) След като се чудите, какво ще спечелите? Ще кажете: „Какъв е този мурафет?“ Това не е никакъв мурафет. Но казвам, ако аз опера така ризата си, къде седи истината? Сега можем само да предполагаме, но възможно е да се опере ризата на слънцето.

Сега да се върнем към новата мисъл. Ще дойде един ден, когато всички ще перете ризите си на слънчевата светлина. Сега ги перете с вода, дотам сте достигнали, а после в 10–15 минути ще бъдете готови с прането си. Сега, което е възможно за вас, което е здравословно, то е, че доброто може да го направите при всички условия и никога не се отказвайте от доброто за вас, за самите вас. В природата има едно Божествено око, едно висше съзнание, което, като намисля аз да направя едно добро, на това съзнание е приятно и аз чувствам една радост в себе си. Като си

наумя нещо добро, това съзнание ни помага. Има едно нещо в природата, което се радва за това добро, което аз правя. Това е общо за цялото човечество. То трябва да бъде един импулс, това трябва да бъде вашето верую, че доброто трябва да се прави. От доброто зависят дарбите ви, зависи здравословното ви състояние и материалното ви състояние зависи пак от него. А другояче, колкото и да се учите, ще бъдете учени, ще имате придобивки, но на много места ще загазите. Ако се научите, че има добри духове, ще се научите, че има и лоши духове. И тогава какво ще спечелите, че знаете, че има добри и лоши духове? Като дойде една лоша мисъл в ума ви, ще кажете, че е дошъл някой лош дух. Като дойде някоя добра мисъл, ще кажете, че е дошъл някой добър дух. Като дойде лошият дух, тебе ще те е страх. После, като почувстваш добрия дух в себе си, той ти помага, но един ден казваш – лош дух дошъл. А те се менят: днес – добър, утре – лош. Плюс и минус какво дават? Изгорелите възлища в печката какво дават? („Топлината е плюс, а пепелта е минус.“) Значи едновременно имате и плюс, и минус. Топлината е плюс, а пепелта е минус. Топлината дава движение, а движението дава работа, а пепелта е тор. Отлична тор е тя. Ако ти знаеш как да наториш с пепел нивата си, по-добър тор от пепелта не може да се намери, но ако не знаеш как да си наториш нивата, по-лош тор от нея пак няма. Това е сега схоластика. По-добър или по-лош тор според сегашното развитие на съзнанието. Това е едно упражнение, но реалното, новото в живота, тъй, като върви, това, което служи за подкрепа на живота и на науката, е доброто.

Всички трябва да започнете с доброто. Тази идея трябва да стане свойствена на всички ви. И ще забележите, че у вас настава една промяна. Това е един начин за подмладяване, за подобряване на способностите и за засилване на живота. Това е новият начин на самовъзпитание. Другояче човек все

чака да стане някаква промяна на условията. Че от мене зависи тази промяна, от мене зависи да изменя условията. Имам един приятел, от десет години например съм се скарал с него, обидил съм го с нещо, обаче не взимам никаква стъпка да се помиря с него. Коя е причината за това? Аз казвам, аз създадох условията и аз трябва да ги поправя. Колко време ще ми коства? В това има нещо хубаво и благородно. Казвам, имам една слабост, ще ме извиниш. В един миг тежестта се сваля. Казвам, ето къде седи магията. Пък и ще каже – как мога да си взема думите назад? Защо да не ги отнема? Аз думите си назад няма да взема, те са отишли вече, но аз трябва да туря нови думи. Най-първо аз му казах: „Ти си един вагабонтин, голям шмекер си, съжалявам, че те познавах.“ Но отивам сега да си взема думите назад. Аз ще му кажа: „Ще ме извиниш за всичко, което ти казах, но сега ще внеса нови думи.“ Раните, които съм причинил там, ще ги намажа с мехлем и веднага и дватама ще тръгнем из пътя и ще почнем да си гузукаме.

Кое е по-хубаво сега? Това наричам аз човек. Това е човекът, който твори. Ако ти не можеш да употребиш магията, така че да изпъждаш духове, които са злосторни, къде е силата ти? Те от десет години седят около твоя приятел, обсадили го, че го атакуваш с бомби – оттук една бомба, оттам една бомба – да обсадиш града. И ще кажеш след това: „Много благодаря на всички тия неприятели.“ По този начин само ще можете да се справите с всички неприятни чувства, които имате. Вие няма да очаквате щастието да дойде отнякъде, да кацне някъде. То ще дойде, но вие ще се намерите в положението на онази вдовица, която отишла при Елисей и му казала: „Господарю, сина ми продават за роб, освободи го, моля ти се. Един син имам. Моля ти се, освободи ме от това положение.“ И започва да

плаче. Той я попитал: „Имаш ли нещо?“ „Нямам, освен малко масло.“ „Тогава събери всички съдове, които имаш, вземи и от съседките си, но всички здрави, затвори вратата и започни да наливаш маслото от един в друг съд.“ Тя започва да прелива маслото и съдовете се пълнят. Когато всички съдове се напълниха, пророкът каза: „Дайте още съдове. Маслото тече вече навън.“ Тя, като каза, че няма вече съдове, маслото спира.

Та казвам, природата има един закон, който е следният. Когато маслото тече, колкото здрави съдове имате, всички ще напълните. Пък ако имате едно буре, и то ще се напълни. Значи трябва да бъдете готови за онези блага, специфични, които могат още утре да дойдат. Колкото и малко да тече, съдовете ви ще се напълнят. („Зей, коню, за зелена трева.“) Който зее, и кон става, а който не зее, само да гледа да не се прозява.

Станете сега.

Тайна молитва

*Двадесет и пета лекция
на Младежкия окултен клас
28 февруари 1930 г., петък, 6–7.30 часа
София – Изгрев*

ИДЕАЛНИЯТ ЧОВЕК

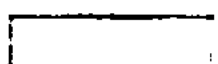
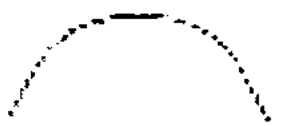
Тайна молитва

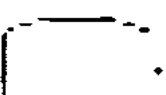
Коя беше основната мисъл на миналата лекция? (*Участието на времето в живота на човека. Добро и време.*)

Сега кой ще изпее основните тонове на гамата? К. К. Защо се засмяхте? Каква е психологията на смеха? На какво се дължи смехът? Винаги при контраст се явява смях. М. К., изпей и ти основните тонове. Каква е разликата между пееенето на К. и М. При М. основният тон „до“ е по-силен, а другите – по-слаби. Когато човек говори отблизо, гласът е по-силен, а когато говори отдалеч, гласът е по-слаб. Сега кой от вас ще бъде кандидат да изпее „до“-то, но така продължително, колкото може да трае? Да видим може ли една минута да изтрае или колко секунди – 10, 15, 20.

Състоянията на човешката душа имат отношение към музиката. В природата съществуват природни гами, от които е взета гамата на сегашната материя. И състоянията на всяко едно същество се сменят според тези гами, т.е. те се сменят музикално. Та казвам, при вашата мисъл и при вашето чувстване вие не сте обръщали внимание на смените, които настават. Всякога, когато искате да поправите известно ваше разположение, трябва да смените състоянието си, защото по някой път човек изгубва своя основен тон, а щом се изгуби

основният тон, тогава се образува един вътрешен дисонанс в състоянието. Всякога вие трябва да привеждате в живота си музиката. Да кажем, не ви върви или някой ви е раздразнил. Спри се в себе си и започни да пееш, прекарай в ума си тоновете, и веднага ще се смени твоето състояние. Ти отвън можеш да не пееш, но вътре мислено почни да пееш. В това отношение основните тонове в природата могат да служат като едно възпитание за човека. Като пее, човек може по-лесно да се възпитава и по-лесно може да смени състоянията си. По този начин, като пеете тъй вътрешно, се развиват и дарбите на човека.

Ако вие се спрете върху развитието на великите хора, ще забележите, че техните чела не са били такива ниски или пък, да кажем, такива .

Въобще правилното чело трябва да бъде такова .

В другите чела няма музикални линии. Какъв е основният тон, който дава пътя на движението? Следователно движенията се определят от тоновете – как вървят и в какъв ред се следват. Някой път два, три или четири тона вървят хармонично, защото и в тях има хармониране на състоянията. После зависи каква е тяхната интензивност. И казвам ви, докато вие не започнете да мислите музикално, да имате един образец за идеалния човек, вие няма да можете да си представите какви трябва да бъдете. Но там е всичката погрешка, че вие търсите този идеален образец отвънка. Сега дотам, додето са достигнали хората, нямаме идеални образци. Всъщност той съществува, но не на физическото поле. В умовете на тия художници, всички те се стремят да изразят такъв образ. Сега нали вие си говорите за идеалния човек. Можете ли да кажете като как си го представяте? От ваше гледище, не как и какво са писали поетите или философите. Най-първо дайте една

конкретна черта на идеалния човек. С какво се отличава идеалният човек? Дайте едно малко сравнение.

Представете си, че вие имате нужда да си направите една идеална свещ. Кои са отличителните черти на идеалната свещ? Веществото, от което е направена тя, нали. Най-хубавата спермацетова свещ е от китова мас. После фитилът да е хубав, горенето да става без никакъв дим, това наричаме ние идеалната свещ. Горенето става чисто, хубаво, правилно. За свещта идеята донякъде е турена във вашия ум, но ако речете да се изкажете върху идеалния човек, коя е неговата отличителна черта, не можете да кажете. Идеалният човек се отличава с една черта – той обръща внимание на всичко, но конкретно на нищо не се спира. Той изведнъж на всичко обръща внимание, но конкретно на нищо не обръща внимание. Запример идеалният човек никога не се спира върху дефектите, защото дефекти в природата не съществуват. Дефектите съществуват само в нашата мисъл. И дефектът на неговото съзнание е извънка. Тогава ще си турите следното правило: колкото повече се спираш върху дефектите на хората, толкова по-далеч си от образа на идеалния човек. И колкото по-малко се спираш върху дефектите, толкова по-близо си до този образ на идеалния човек. Идеалният човек въобще схваща всичко, което е в природата. А всяко едно отклонение, което съществува, то се дължи на специфични причини, които са достъпни само на нашето съзнание.

Сега, допуснете, от това гледище, във вашето съзнание имате жицата АВ и втора една жица СД. Да допуснем, пуснете електрически ток и върху двете струни. Едната се нагорещява и става бяла, а другата само се нагорещява малко, но нейният цвят никак не се изменя. Какво заключение ще извадим? Че в тази жица,

А б. В

С ч. D

която се нагорещява по-силно, теченията са по-силни и тя е по-добър проводник на енергиите. Следователно у нея няма съпротивление и вследствие на това тя се нагорещява и бяла става. А другата, която само топла става, тя не е толкова добър проводник на енергиите и вследствие на това тя остава по-черна. Тогава от какво зависи белотата и чернотата на жицата? Едната е добър проводник, а другата е лош проводник. Сега преведете това. Онзи, който е добър проводник на чувствата, как го наричаме ние? Добрият човек е добър проводник, а лошият човек е лош проводник. Следователно добрият човек всякога ние го представяваме като бял човек, той не може да бъде чер, а черният човек всякога ние го свързваме с лошия човек. Или в научно отношение ние ще кажем – той е лош проводник на енергиите. Следователно ние не можем да турим такава жица. Да допуснем, че вие кажете: „Аз не мога да възприемам.“ Или кажете: „Аз не съм добър човек.“ Е, лош проводник сте тогава. Какво трябва да направите, ако сте един лош проводник? Ако вашата жица е лош проводник, какво трябва да направите? Ще смените жицата. Ще турите друга, втора, на мястото. Тази жица, това е вашето състояние, което можете да смените. Ако е лошо вашето състояние, ще го смените с друго, трето, четвърто, пето, можете да смените много жици, докато намерите една друга жица, която да има същата гама на природата, същите тонове – и да е добър проводник. В дадения случай материята, от която е направена втората жица, трябва да се регулира. Затова в природата постоянно съществува законът за културата. Ние го наричаме рафиниране на всичките наши груби състояния.

Страданията е също един процес в природата. Печене е това. А трябва печене. Някой казва: „Защо трябва да страдам?“ За да станеш добър проводник на енергията в природата. Ти си важен в природата

дотогава, доколкото си по-добър проводник. И колкото си по-добър проводник, толкова тя е към тебе по-добре разположена и ти си по-добре дошъл за нея. А колкото си по-лош проводник, толкова в природата се поражда едно желание да те направи и тебе добър проводник. И вследствие на това твоето съзнание и съзнанието на природата ще се намерят в контра. Тя пусне известен ток, ти го спираш. И най-после тя донесе в съзнанието ти страдание. А в живота тия страдания са резултати, те седят в това, че онова, което ти желаеш, тя не ти го дава. Тя ще ти го покаже, до устата ще ти го даде, и после пак ще го вземе. Така тя ще те застави да страдаш. Вие може да запитате: „Защо трябва да страдаме?“ Не че тя иска да страдаш, но понеже не си добър проводник на нейните енергии, ти не можеш да имаш щастието, което търсиш.

От чисто научно гледище щастието, това е подигане на човешкото съзнание от старите традиции. Човек, за да бъде щастлив, той трябва да се освободи от всички стари традиции. Знаете ли какво нещо е традиция? Вълкът, който се е научил да дава овците, това е традиция. И хората казват: „По традиция го правим.“ И овцата, и тя си има традиции. Овците, където видят трева, все казват: „Ние косим.“ Пасането не е нищо друго освен косене. Тя коси и събира тревата. Традиция е, че косим тревата. Допуснете, че една овца се превърне на човек и носи тази традиция на овците. Какво желание ще се яви тогава у вас? Вие минавате покрай тревата, понеже сте високи, мъчно ви е да пасете тревата, затова наведете се, откъснете трева, и пак се дигнете, погледнете я. Това е едно състояние на овците. После често запример някои обичат да късат цветята и ги миришат. Това е състояние на птиците, които си чистят клончетата по тези цветя. Значи това е птиче желание. Това не е нещо, което вие сте измислили. И това е традиция. Казвате: „Аз обичам да откъсна едно цвете.“ При това, ако аз ви наблюдавам,

като откъснете едно цвете, ще зная от кой род сте произлезли. Това ваше желание, тъй както се изявява, ако се наблюдавате, ще знаете откъде иде вашата традиция.

Та казвам, и в сегашния живот има желаниа, чрез които се изявява тази традиция. И вие имате да се справяте с ред традиции. Някога са били поестествени, но сега са неестествени и безполезни. Вълкът трябва да се отучи от много свои традиции и дълго време ще мине, докато той се отучи от тях. Това са вътрешни състояния.

Сега другата мисъл е въпросът за щастието. Значи един човек, който и да е той, на когото всичките състояния не са добри проводници на живота, вътре в разумната природа той всякога ще се намери в едно противоречие със себе си и с окръжаващата среда. И тъй, в новото възпитание към себе си трябва да имате един метод и трябва да разбирате този метод. Например какви правила дава психологията по отношение на възпитанието? Нали вие сте изучавали какви правила има в етиката за възпитанието. *(Практическата етика разглежда този въпрос. Най-първо чистота на тялото и пазене на живота, после развитие на мислите, чувствата и постъпките.)* Всичко това показва, че има ред опитности, защото знанието е придобито от ред опити. Запример чистотата има предвид да се отворят порите на тялото. При това чистотата има предвид и да се освободим от всички ония микроби, които са паразитни. Запример чешеш се с гребена, това е пак чистота. После има ред микроби, които се наленват около кожата и често се явява всичката онази паразитна материя, която спъва развитието на човека. Запример някой път усещате сърбеж по кожата си, почешете се, казвате: „Сърби ме тялото.“ От какво произтича този сърбеж? Някой път произтича от дребни микроби, които се размножават до хиляди на брой и се образува този сърбеж. Вследствие

на това ти се почешеш малко, но този сърбеж минава на друго място. Та от чистотата на тялото минаваме вече към чистотата на чувствата. Въобще чувства, в които няма никакъв примес на егоизъм и които нямат никаква задна цел, наричаме чисти. После наричаме благородни чувствата, които са еднородни в своя стремеж.

Да кажем, че ти правиш добро някому, искаш да дадеш хубава храна на някого и след като го нахраниш, кажеш: „Двеста лева.“ Ще кажете, че цената е висока. Това е даже малко – 200 лева. Ако идете в някой хубав ресторант – в Лондон има такива хотели, дето се спират големите богаташи. Ако се спре някой богаташ там, той плаща 50 долара на вечер. По 140 лева единият долар – колко прави? *(Седем хиляди.)* Всичко е там чисто. Ако идеш в странство и имаш 7 хиляди лева, ще имаш за цял един месец. А там даже 7 хиляди лева няма да ти стигнат да си платиш за едно легло. Но при тази цена можеш да слизаш надолу, докато най-после дойдеш до 20 лева на легло. Тогава казвам, онзи, който плаща 7 хиляди лева, какъв е той? Той трябва да има 20–30 милиона лева на разположение. Сега можем да наредим математически величини – 20, 30, 40, 50 или, да кажем, 100 лева. Каква е разликата? Тук, в България, колко най-скъпо се плаща на легло? Сто лева на легло. Това за един американец не е много, защото в Америка това е по-долу от един долар. Там най-обикновеният човек плаща един долар, а това е 140 лева. Тогава математически може да извадите какъв е приходът и да изчислите какво е богатството на този човек. Онези вашите хотелиери, като влезе някой човек, той го наблюдава, иска да узнае доколко може да плати. Най-напред му каже 20 лева струва леглото. Ако 20 лева са много, ти ще направиш едно малко мърдане, но понеже си влязъл, оставащ, а онзи, за когото 20 лева са малко, той, като влезе, с лицето си казва, че това е малко. Веднага хотелиерът казва: „Мога да ви дам една по-хубава стая. – Каже ви: –

Трийсет лева. – Той пак усеща, че това е малко за Вас. Казва: – Мога да Ви покажа една по-хубава стая за Вас, ако искате.“ И той, като го води от стая в стая, вече знае с какво разполага този човек. У човека всякога има едно разположение, когато има пари. Парите или златото, ако вземем, показват една магическа сила в човека. Вие може да направите опит с когото и да е от Вас, да видите как се мени лицето при парите. Запример, ако на някой от Вас туря 500 английски лири в джоба, вие веднага ще видите как ще се почувства той. Той веднага ще се засмее и ще тръгне свободно напред. Пък ако на другия туря само 20 лева в джоба, той няма да изпита това разширение в себе си, но като имаш златните английски лири, веднага ще усетиш едно разположение и едно разширение, докато при тези книжните банкноти, колкото и да е учен човек, все таки той ще стане висок като тополя, но тесен нагоре.

Питам сега, защо именно, като влезе човек в хотела и има пари, той има това самообладание? Златото, като влезе в джоба ти, то има добрата страна. Щом носиш златото и в ума си, то носи живот, а книгата има лошата страна, тя е лош проводник, тя само гори. Като носиш един златен наполеон, той струва повече, отколкото, ако носиш хиляда лева в банкноти. После хилядата лева в книги не са здравословни, а ако носиш злато, това злато е здравословно в джоба ти. Даже може да направите опит. Носете една златна монета като муска, тя има целебни сили в себе си. Затова хората обичат парите. Онези, които имат злато, и онези народи, които имат повече злато, хората са по-зdrави. Онези, които нямат злато, те усещат кризи, злато нямат и вследствие на това страдат. Следователно, златото не е така произволно. То е добър проводник на природата. Ти може да туриш злато в джоба си, може да туриш и сребро, но ще усетиш съвсем друго състояние, а медните пари

произвеждат съвсем различно състояние у теб. Ако те натоварят с 10 килограма бакър, 1 килограм сребро и 100 грама злато, те ще произведат три различни състояния у теб. Зависи от самата материя. Това е резултат вследствие дългия процес на живота, който сте живели. Вие сте живели, и в сегашния живот, и там конкретно се изразяват вашите минали дни в различни форми, които ние наричаме социални. Любовта ви към парите не се създава сега. Това чувство се е създавало от хиляди години у вас и няма никой от вас, който да не обича парите.

Казвам, сега при възпитанието това, което е потребно, то е златото. Златото е полезно дотогава, докато може да се асимилира в човешкото съзнание, но идва едно положение, дето съзнанието не се нуждае от златото. Природата не обича еднообразие, и тогава се ражда у богатите хора милионери, които имат много злато, едно тягостно състояние. Забележете, същото нещо е при храненето. Даже при най-приятната храна, която произвежда едно приятно чувство, но като минете границата, тя произвежда едно неприятно състояние у човека. Вие това знаете. Щом преядете, и най-хубавата храна произвежда едно неприятно състояние. Защо? Защото стомахът не е в състояние да я асимилира. Стомахът иска да каже: „Това не струва толкова, колкото работата ми по него, която струва по-скъпо, отколкото самата храна.“ Та при едно самовъзпитание за бъдеще ще знаете – всичките елементи, от които човек е създаден, трябва да се турят в правилни пропорции и второто, нито един човек не трябва да бъде беден, той трябва да има и отвънка известно количество злато и конкретно в себе си трябва да има злато. Всинца, за да бъдете здрави, трябва да имате най-малко 100 грама злато. Сега от вас колцина имате това? Най-малко сто грама в запас ви трябва. Тъй както в

банката има един неприкосновен запас не в монети, но в злато. И някой път ще ги вземеш и ще ги прекараш през ръцете си, и пак ще ги туриш на мястото си. Или в някое отношение ти искаш да туриш, прекараш, в себе си закона за чистене, тогава трябва да имаш половин килограм сребро. Човек, който иска да има морална чистота и няма сребро, той не може да бъде чист. Среброто чисти. И ако ти имаш сребро, всичките отрицателни качества на чистотата се изчистват, в процесите на среброто се изчистват. Чрез златото идат жизнените сили, а чрез среброто всичките непотребни вещества се изхвърлят навънка. Пък и всички други елементи си имат предназначение. Когато употребявате някой елемент, той си има своето предназначение.

Запример и желязото си има свое предназначение. За какво служи желязото, какво дава то? Оказва се, че там, дето има повече желязо, хората имат повече енергия, не са анемични, а дето липсва желязото, хората са анемични и вследствие на това вземат железни капки. При мене са идвали да искат да си купят железни капки. Казвам, нали имате гвоздеи, вземете две кила железни гвоздеи, турете ги в едно кило вода и пийте. Нищо повече. Желязото ще окаже известно влияние върху водата и вас. Имаме конкретни примери, че желязото оказва известно влияние. Щом то е в кръвта, и вече настава известно подобрене. Но когато желязото е повече отколкото трябва, то си има своите обратни процеси и резултати. Човек започва да огрубява, защото желязото ръждясва. На какво се дължи ръждата? Тя произтича от известен род микроби, които обичат да ядат желязото. Следователно ръждата – това са изверженията на тия микроби. Те ядат желязото и това, което не могат да изядат, остава като ръжда. Сега в химията може да има и друго обяснение.

Питам тогава, при златото, и там има микроби,

които го ядат. Има същества, които ядат златото, тъй както ние ядем хляба. И ако вие имате много злато, те се събират около вас и стават паразити.

Казвам, когато ние вървим по пътищата на природата, всичките неща са определени. Не е лошо, че се явили тези микроби, понеже и те обичат златото. Те се явяват като регулатори, да ни освободят от известна тежест. Всякога, когато у човека се явяват известни излишъци, когато се натрупа материя повече, отколкото трябва, ще се явят и други организми на помощ. Така в съвременния психичен живот има ред мисли и желания, които са станали паразити. Има известни мисли и известни желания, които стопяват човека. Яви се някоя мисъл, и тя топи човека, топи. Тази мисъл произвежда известна реакция у човека и този човек чезне, стопява се и някой път може да замине от земята. А от някои мисли става обратното, човек почва да напълнява. Сега те обясняват напълняването малко по-другояче.

Най-първо трябва да се създаде едно вътрешно равновесие на материята, от която е образувано тялото. Едно вътрешно равновесие на мислите и чувствата, да могат да се сменят всичките вътрешни състояния. И тъй, музиката е едно средство за държане на това равновесие. Ако искате да свършите една работа, трябва да разбирате тази музика на природата, защото тогава всички паразити спират да правят пакости, щом почнеш да им пееш. Нали знаете онзи пример за Орфей. Разправят, че той бил овчар. В страната, дето той пасъл овцете, имало много вълци. Понеже той проповядвал едно учение за мир, за да се избави от вълците, а не искал да ги убива, затова си направил една свирка и като засвирил, всички животни започнали да играят – и лисици, и вълци, и овце, и щом той свирел, никой никому пакост не правел. Целия ден той си свирел и ги укротявал. Минавал за голям свирец.

Та често и вие, когато се намирате в неблагоприятни условия, надуйте свирката, за да бъдете свободни.

Сега към лекцията. Лесно се говори, мъчно се прилага. Да свириш, е лесно казано, но да знаеш как да свириш, това е. Най-първо вие сами се спирате. Запример вие си тургате мисълта, казвате: „Че аз не зная да пея.“ И с това си тургате преграда. Запример аз мога всеки едного от вас да накарам да пее. Даже и жабата, която не знае да пее толкова хубаво, като я хване змията за крачето, и тя пее ли пее. Тази минорната гама пее тя, а змията е капелмайсторът. Някой казва: „Аз не зная да пея.“ Но да кажем, вие сте осъдени на смъртно наказание с условие да пееш или да направиш едно добро. Като направиш едно добро, няма вече да те съдят и ти си свободен от смъртното наказание, но ако не знаеш да направиш доброто, примката те чака и ще те екзекутират. А щом направиш доброто, веднага смъртната присъда се отменя. Та казвам, наказанията на природата са много големи, а прошката зависи от много малко нещо. Сега разбрахте ли това нещо?

Сега запример всички хора казват – за да им се простят греховете, трябва да направят голямо нещо. Не, то е само един обрат. Като станеш сутрин, да пееш. Ще кажете: „Ама не мога да вземам верни тонове.“ Ти като започнеш да пееш, и онзи, който вярва в този закон, като почне да пее, ще пее хубаво. Защото в природата не е тъй, както ние мислим. Тук ти трябва дълго време да пееш, да се упражняваш, за да пееш хубаво. А в гамите на природата, щом станеш прав, и ти пееш като най-добрия певец. Пението иде със самата мисъл, то върви заедно с вашата мисъл и действително това е вярно. Когато човек стане сутрин с онази самоувереност, той може да пее. А щом стане и се колебае, помисли, че не може да пее, то е вече човешката страна, и той не може да пее. Но щом човек стане сутрин и тури мисълта, че може да пее, и той може да пее, нищо повече.

Пението е влизане в основата на живота и животът сам по себе си е музика. Животът сам по себе си е хармония. Следователно, когато ние кажем: „Аз не мога да пея“, че ние отказваме същността на живота. Животът е музика. И човек, като е излязъл, като е слязъл от небето, са го изпратили с песен отгоре. И той е пял, а сега казва: „Аз не мога да пея.“ А музиката лежи в основата на живота. Затова трябва да се върнем към онова хармонично състояние. Затова ние казваме – всичко в живота е добро или всичко в живота е музика. Тази е мисълта, която искам да ви оставя. Не тъй, както вие разбирате музиката. Това е само един малък отглас, но води към същата цел.

Станете сега.

„Божията любов носи пълния живот.“

*Двадесет и шеста лекция
на Младежкия окултен клас
7 март 1930 г., петък, 6–7.20 часа
София – Изгрев*

ДИСОНАНСИТЕ В ЖИВОТА

(Усмивката и сладкото)

(Учителят Влезе с една голяма стъкленица със захар на бучки.)

Сега какво разбирате под думата „шекер“? Един брат и една сестра да дойдат. *(Учителят подава на всеки брат и сестра, който излиза, по една бучка захар.)* Всички взехте ли си? Ще го пазите това като свещено.

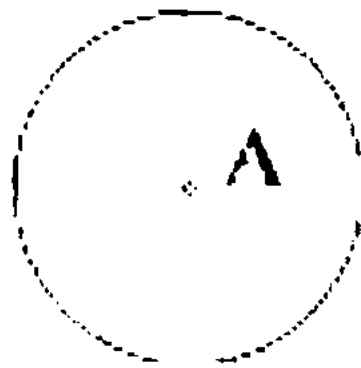
Какво разбирате под думата „дисонанс“? Каква дума е тя? Какво означава коренът на думата? *(Коренът е латински – sono, което значи звучи.)*

Представете си, че имате полето А. Ако една крива линия се увива около друга права, какво става? Съществуват ли в природата такива линии? Някои от тези паразитните растения по същия начин се увиват около другите растения. Нали паразитните растения се качват по другите нагоре. Въобще как растат тези благородните растения? *(Самостоятелно.)* Тогава и някои линии са самостоятелни. Говедарят, който си носи правата тояга, към кои личности спада? Нали той заповядва. Цял началник е той. Има 20–30 говеда. Овчарят си има поговчар и т.н. Когато се свързва една връв за камшик, връвта към кои сили спада? Това, което тоягата не може да направи, въжето го направя. Ти със своята тояга не можеш да бръкнеш 4-5 метра

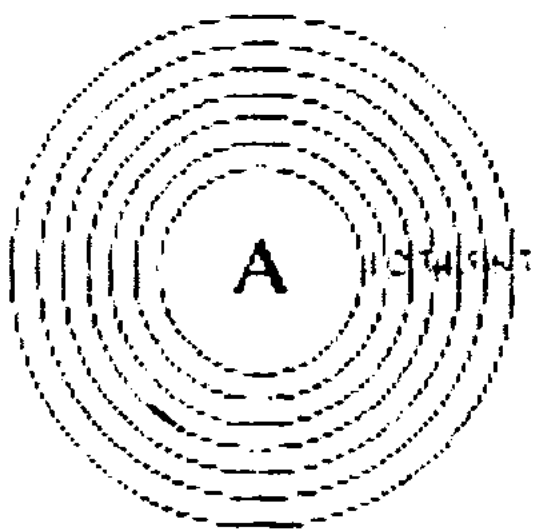
надолу в един кладенец, но с въжето можеш, бръкваши си послужваш.

Дисонанс ние наричаме, когато няма отзвук на нещата. Или когато отзвукът не е тъй хармоничен, както трябва. Следователно в дисонанса имаме две сили еднакви, които се отблъскват. Двама добри хора еднакви се отблъскват и двама лоши хора еднакви, и те се отблъскват. Само че в отблъскването на двама добри хора влиза един елемент на положителните сили. Само че доброто само по себе си е абсолютно и когато се говори за абсолютното добро, там не може да има дисонанс, не може да има отблъскване. Понеже доброто, както съществува у мнозина хора, то е само едно проявление. И щом доброто е по същество, то обикновено е по закона на единството. Вие трябва да разбирате добре какво се разбира, когато човек иска да стане абсолютно добър.

Имате да кажем радиус А. Абсолютно добър, това е движение към центъра. Тогава ти вече имаш еднакви отношения към целия кръг. Обаче, щом движението е от центъра към периферията, отношенията вече няма да бъдат еднакви. И когато вие казвате, че моите отношения не могат да бъдат еднакви, разбира се – имате приятели, но вашите отношения към някои от тях са едни, а към други, които не са ви приятни, отношенията ви са други. Следователно можете да определите какви са ви отношенията. Този, към когото имате по-добри взаимоотношения, ще му дадете повече и ще вземете повече. Това е законът на вземане и даване. Движение от центъра към периферията. Приятелството е движение от центъра към периферията. А когато говорим за еднаквост към всички хора, ние разбираме движения, които отиват към центъра на самия живот. Да допуснем, че вие имате една идея, вие искате да

живеете добре. Най-първо човек трябва да разбира закона на добрия живот. Какво означава да живееш добре? Най-първо ти трябва да си бил в центъра и да си спомниш това чувство, което си имал към всички. Когато ние говорим за Бога, ние подразбираме, че най-първо човек, за да поправи живота си, той трябва да се върне към този център на своя живот.

Животът, сам по себе си както се проявява, е един кръг, който се движи. Следователно този кръг е жив. Съставен е от много точки, дето съществата живеят разумно. Около тези същества може да има няколко кръга от същества на разни степени. Как ще ги наречете тези кръгове? (Концентрични.) Да,

които имат един и същ център. По какво се отличават те? („По радиус.“) Тъй, по радиус. Разбира се, тези изяснения, които ще се дават, нямат нищо общо със сегашното ви разбиране. Сегашното ви разбиране е, да кажем, може да имате да изучавате една малка част от тези кръгове. А вие сте се заплели в тези кръгове. Може някой път да се намирате в 5, 6 или 7 кръга, може да изучавате някоя малка част. Питам тогава, какви ще бъдат вашите понятия за всичките тези концентрични кръгове? И ако някой ви попита защо трябва да бъдете добри към някои животни, например към млекопитающите, вие даже няма да му дадете някое научно обяснение за това. Мнозина даже не могат да дадат отговор на този въпрос. Казват: „Това не е моя работа.“ Но ти трябва да бъдеш добър, понеже, ако около себе си имаш някое млекопитаещо, което е напълно отговорно да постъпи както си иска, и ако ти не постъпиш добре спрямо него, може да те постигне едно голямо нещастие. Ако твоите постъпки са несправедливи, ти можеш да изгубиш или ръката си, или

окото си. Може да те сполети и някое друго нещастие. Ако не постъпиш добре с това животно, това може да послужи за осакатяване на твоя ум или на някой твой уд. Пък ако постъпиш добре и ако имаш някое болезнено състояние, и постъпиш добре с някое от тези млекопитающи, ще те сполети някое добро. Може да каже някой, че това е користолобливо. Не, това е отношение към нещата. Млекопитающите имат известно отношение към нещата. Тъй също и към растенията. Законът е същият и към тях.

Запример, ако вие не сте проучвали силата на езика, можете да кажете: „Аз не мога да говоря, каквото си искам.“ Някога може да говорите каквото си искате, но някога една дума, казана напразно, може да ти излезе скъпо. Например, ако вие кажете: „Защо ми е ръката?“ Този въпрос „Защо ми е ръката?“ може да ви коства да си замине ръката от тебе. Или можеш да кажеш тъй: „Защо ми са тези очи?“ Знаеш ли, че това може да ви струва и очите. Или пък човек казва: „Защо ми е този гол корем?“ Защото има здрав стомах. Но това може да ви коства и здравето. След тази дума може да те хване една болест. Нали казвате за здравето: „Защо ми е голо здраве?“ Тази дума „голо здраве“ може да ви коства скъпо. Аз имам само един пример. Във Варненско, в селото Сюджеско – сега е прекръстено това име, някой си Стоян, наричали го Стоян Пехливанина, навсякъде той ходил да се бие. И един ден казал: „Защо ми е този пехливанлък с това голото здраве? Хората живеят тъй добре, пък аз ходя като някоя мечка.“ Не се минава един месец и заболява Стоян, и лежи три години. И казва: „Господи, по всичките хорища ме пращай да се боря и като мечка, и като вълк, но здраве ми дай.“ Който не разбира закона, ще каже: „Това е една случайност.“ Всички онези неща, които не можем да обясним, са все случайности. Случайно явление, това е

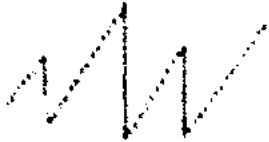
необясненото явление. Ти не знаеш в съзнанието си защо се е случило. Срещаш някого, но ти не знаеш причината защо си го срещнал. Как се наричат тези явления в психологията, които не са случайни? *(Закономерни.)* Всяко явление, което е закономерно, е обяснено. Запример пишеш на един свой приятел да се срещнете едн-кой си ден в толкова часа. Ти се радваш, че в точно този ден и час ще се срещнеш със своя приятел. Онзи, който види твоя приятел, че идва в този ден и час, той не знае защо идва, но ти знаеш защо той идва. За тебе това явление е закономерно, понеже е нагласено от двамата ви. Та всичките случайни явления нямат нищо общо с вас, те са нагласени от други същества, от друг свят.

Та трябва да бъдете много внимателни за всяка една отрицателна дума, която произнасяте, защото законът е такъв. Ако сте беден и с години сте страдали, страдали и най-после си кажете така: „То се е видяло, от мен нищо няма да стане“, тази дума е положителна дума. Но понеже имате едно състояние отрицателно, хваща ви сиромашията, а казаната дума е положителна – тогава минус и плюс какво дава? Нали все ще дадат един резултат. Този бедният, като каже така: „То се е видяло“, в този случай на този бедния, който е страдал от 10 години, неговото положение ще се оправи. И оттам насетне става едно подобрене в неговия живот, той ще влезе на работа. Но ако той е богат и по богатство му върви и той си каже: „Аз имам толкова, искам сега да удвоя това, което имам“, веднага ще дойде обратният закон и оттам насетне ще му тръгне назад.

Питам сега, този, който има няколко милиона, кои са причините, че този човек иска да удвои своето богатство? Удвояването на това богатство в природата се завършва с минус. Защо? Защото удвояването на това богатство ще причини може би на десетина души едно зло. Защото богатството на

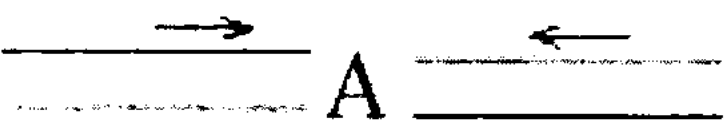
едни хора е сиромашия за други. А сиромашията на едни какво е? Богатство за други. Това са закони, които съществуват в природата. Някой път може да кажете нещо и без да знаете, то да стане или за добро, или за зло. Онези хора, които вие наричате щастливци в света, те имат едно такова ръководство, пък и всеки един човек има едно вътрешно ръководство. А вътрешното ръководство се обозначава с това, че вие ще знаете какво да кажете, а когато човек няма ръководство, той може да говори каквото иска и няма да успее. Сега правилното говорене мяза, както онези обучените войници, които бият на месо. А онези, които нямат ръководство, те мязат на войници, които целия ден само дам-дум, т.е. шум има, но никакъв резултат няма.

Да вземем онова разумното мислене. Ти казваш така: | – а и || – . Какво отношение има между първото и второто писане? Първото е съзнателно, а второто е несъзнателно, неразумно движение. Първият човек иска да уреди живота си, а вторият в даден случай иска да лъже. Този, който напише такава една крива линия, той мисли да направи една каша, да излъже този, онзи. Ако е учен или слуга, той мисли да те метне, казва: „Как да го заматухаря?“ И ако вие вземете сидерическото махало, може да познаете онези хора, които обичат да лъжат. Онези хора, които обичат да лъжат и се поставят при това махало, то прави такива

линии . Махалото показва, че те са долормаджии. Ти може да не знаеш, че лъже, но щом туриш ръката му под това махало, то прави тези линии. Това са линии на лъжата. И защо е турена змията в Библията? Нали тя огрешава хората? Криви линии са това. Това са линии около един живот, на когото съзнанието не диференцира, животът там е нера разумен. Някой иска да ти каже нещо и казва: „Кажу ти, де.“ – и мърда пръста си в тази форма .

Значи сметни ме, кажи нещо по който и да е начин. Значи или право, или криво да кажеш – е все едно. Някои нали си движите тъй: двете си ръце

Това показва един принцип. Показва: употреби твоя ум. Когато направиш този кръг, значи от ума си кажи нещо. Умът ти да работи. Или казваш тъй двете си ръце напред и после назад. Ти казваш „дай“. Щом кажеш „дай“, тук вече се засяга и твоеото сърце едновременно.

Сега, когато ораторите говорят с жестове, това са магически кръгове, с които те влияят на своите слушатели. Те, като махат, правят известни движения и ако правите известни движения, като се говори – почесвате се по главата или ще си турите пръста на челото, замисляте се сериозно, или ще си тури единия крак напред, главата се навежда малко. Питам, ако вие турите двете си ръце на главата, какво искате да кажете? („Това показва безизходно положение.“) Това е един магически жест, търсите един начин да си пробиеете път вътре в природата. В живата геометрия те свеждат линиите в образ. Защото правата линия, това е мъжка линия, кривата линия е женска линия. Права линия е само тази линия, при която съществуват две точки. Щом внесете в една права линия три точки, тя е крива, тя е женска линия.

Следователно женската линия е линия на движение. Всяко нещо, което се продължава, е женска линия. Или аз наричам всяка линия, която се продължава, линия на мекотата, а всяка линия, която се скъсява, е линия на какво? Всички линии, които се скъсяват, са твърди и яки. И когато се пресилват нещата в природата, техният обем се намалява – намаляват се кривите линии. Това значи – съкращават се кривите линии. Колкото кривите линии се скъсяват, толкова

предметът става по-корав, втвърдява се. И колкото правите линии се продължават, толкова предметът става по-малък.

Сега приложението на закона. Можете да направите един опит. Да допуснем, че вие сте гладен, вие оставяте вашите чувства, може да направите един опит, да видите как ще се смени състоянието ви. Гладен сте, яде ви се някоя печена кокошка или патица, или баница, но нямате нищо. Връщате се вкъщи, но сте недоволен, казвате: „Домегна ми този живот, тази сиромашия.“ Вие сте много недоволен в това си положение. И при това си състояние все ще се яви едно желание, по който и да е начин да задоволите своя глад. Но за да се смени състоянието ви, направете този опит. Седнете на едно място и си представете, че един ваш приятел, много богат, се е завърнал от Америка, познат ви е той от детинство, той е придобил едно богатство от 50 милиона и ще ви даде един банкет на вас. Представете си, че и вие сте канени там измежду гостите. Представете си живо това и вижте какво ще стане със състоянието на вашия ум. Досега вие сте ограничени, вие сте турени в една преса, така сте пресирани и вследствие на това ставате по-як и сте недоволен, и търсите изходен път. Но разширете този кръг, кажете: „Това не е вярно.“ В природата верни и неверни неща имат съвсем друго тълкувание. Ако аз взема пред вас едно житено зърно или една семка от една ябълка и кажа: „Тази семка да стане на едно дебело дърво“, в дадения случай семката не може да стане изведнъж на едно дебело дърво. И ти казваш: „Не може.“ В дадения случай не може, но ако ти поставиш тази семка при известни условия и при известен период от време, тя може да стане голямо дърво. Следователно вие, като мислите по този начин, този ваш приятел ще ви покани. Вие няма да се наядете, ще кажете: „Това е илюзия.“ Тогава илюзията е семката, която аз държа в ръката си. Ако аз попитам: „Тази семка може ли да

стане дърво?“, ще кажете, че не може. Прав сте вие в дадения случай, но и аз съм прав. Сега не може, но след десет години тази семка, турена в земята, може да стане дърво. Тогава по същия начин и вашият приятел, за когото вие мислите, след десет години ще може да ви даде един такъв обяд. Вие сега ще кажете: „Зей, коньо, за зелена трева!“

Но представете си сега, природата има скрити периоди. Да кажем, че вашето страдание е страдание от една секунда, страданието ви може да е от десет секунди, от двадесет и пет, тридесет, четиридесет и пет, шестдесет секунди. Втората категория, може то да е от една минута, от пет, от десет, от тридесет, четиридесет, от петдесет минути. Тогава страданието ви е от един час, от два, от десет, от двадесет, двадесет и четири часа, после минаваме от дните, от месеци, една година, пет, шест, десет години, по-нататък не може да иде. Най-много едно страдание може да иде до двадесет години. И това е невъзможно. Периодът въобще е до седем години. У българите има „Девет ми години Стоян болен лежа“ и това е крайният период на едно страдание. Тогава имаме числата. При всички случаи едно може да е една секунда или една минута, един час, един ден, месец или година. Защото има страдания на седмици, на месеци, на дни и часове, но едно страдание или една болест не може да иде по-далеч от девет години. Девет години ще седи и ще си замине, и във вас ще настане една криза. Тогава как ще си обясните онзи пример, дето един лежал болен тридесет и осем години? Този, който е лежал тридесет и осем години, неговите страдания не са били интензивни. Той е страдал от една болест на нервната система. Този болен, на когото Христос е казал „Стани!“, не е страдал от органическа болест. Една органическа болест не може да седи тридесет и осем години. Ако е тридесет и осем години, тя ще ви задигне, обаче една нервна болест може да трае тридесет и

осем години. Тридесет и осем години, това е болест на нервната система, и то не постоянна, но има известни периоди, дето болестта се усилва и после пак отслабва. Сега аз не искам у вас да остане мисълта за болестите. Това са случайни обяснения.

Сега каква беше главната мисъл? (*За дисонансите.*) Да, дисонансите в природата. Ако във вашия живот вие имате едно страдание, което ви води до отчаяние и вие внесете един дисонанс, питам тогава, този дисонанс може ли да ви причини едно добро? Другото положение – вие, които имате едно благо, например имате здраве, и вие внесете един дисонанс, този дисонанс ще повреди живота ви. Представете си следното. Представете си, че имате един от най-способните студенти, но в него се заражда желание да свърши успешно. Действително той ще свърши успешно, но в живота му няма да му върви добре. И той ще бъде последен. Като влезе той в учения свят, той или ще заболее, или ще се случат такива неща, че той ще се спъне. Следователно не разширявайте всяка една ваша способност или едно ваше чувство, т.е. не харчете силите на вашите способности напразно. Да кажем, че вие искате да станете един знаменит поет. В какво седи знаменитостта на поета? Или искате да станете един знаменит музикант. Аз мисля, един знаменит музикант е бил Орфей. Той като е свирил, всички дървета и животни са играли. И камъните, и реките, и пеперудите, и те са скачали, когато той е свирил. Това е вече гениалност. Всички почват да танцуват наоколо, когато той е почвал да свири. И един поет като напише едно стихотворение, трябва да бъде така. От колко куплета биват стихотворенията? Аз, ако бях един поет, щях да напиша три куплета. Първият куплет щеше да пише за главата на героя, вторият – тялото на героя, проявата на неговата сила, разширение трябва да има. И ще свърша, като описвам ръцете и краката на героя, неговите пръсти какви са, ще има

повторение в подробностите. Но най-първо ще пишеш за неговата глава, ще кажеш – той е имал главата на някое божество.

Природата не обича недоволството. Съществува един закон в света, който регулира отношенията ни спрямо природата. Да обясня сега закона ясно, практическото приложение. Ако се тури на моя гръб товар повече, отколкото мога да нося, и аз се обърна към тази разумност – природата, и кажа: „Господи, ти си ме създал, дал си ми товар, който не мога да нося, дотегна ми, безсмислено е това за мене.“ – ако в теб се яви това възмущение, непременно ще се яви една сила, която ще смени този товар и на тебе ще олекне този товар. Но ако ти носиш на гърба си едно кило и искаш от него да се освободиш, непременно с 10 пъти повече ще се сложи на гърба ти. И ако наблюдавате вашия живот, много от вашите състояния се сменят по единствената причина, че вие не знаете как да постъпвате. Вие имате, да кажем, една малка нищета, едно малко неразположение, искате да го хвърлите от гърба си, казвате: „Защо ми е това?“ Веднага към това се притурга и друг товар.

Затова казвам, че законът е такъв. Малкото страдание, това е един отдушник заради вас. Не затуляйте вашия отдушник. Ако ти ще изхвърлиш всичките страдания, ти ще затулиш канала отдушник на твоя живот. Следователно непременно трябва да имаш един отдушник – отгоре един и отдолу един. Затвориш ли твоя задушник, ти се излагаш на смърт. Някой ще каже: „Аз в живота си бял ден не съм видял.“ Човек, който не е видял бял ден, той не може да живее. И който каже: „В живота си не видях един черен ден“, и той не говори истината. И той не може да живее, ако не е видял черни дни. Страданието в живота носи живота в себе си, спомага за живота. И статистиката показва, че ако страданията са нормални, животът си продължава. По две причини се продължава животът:

или чрез разумно живеене и спазване на диетата, или чрез страдания – тогава пак се продължава животът. Например ти не си дояждаш. Че ти водиш един хигиеничен живот. Ти като гладуваш три дена и ти дадат един хляб, и ти поблагодариш на Бога, този хляб отива намясто. Следователно ти, бедният човек, който ядеш с благодарност хляба си, продължаваш живота си. А онзи богатият човек вземе лъжицата и намери кусур на яденето, каже: „Сол няма това, онова.“ Не е благодарен на яденето и виждаш този богатия човек болен от подагра. Богатият, който яде с неблагодарност, в него се наслояват тези отрицателни мисли, които разрушават организма. Той привлича известни мисли, които са дисонанс в живота. Щом привлечеш една отрицателна мисъл, тя ще привлече съответстващи елементи, които ще привлекат дисонанс в природата. И следователно ти сам ще се спънеш, ако не си благодарен на това, което ядеш.

Каква беше главната мисъл, О., – дотолкова, доколкото си разбрала? („За белите и за черните дни в живота.“) Черните дни, това е една необходимост. Нали знаете, че в тъмнината се приготвяват плочите. Можеш ли да извадиш един портрет от една фотография при светлина? Вие трябва да знаете защо е създадена чернотата в природата. Нали в природата има рай, има и пъкъл. И двете половини са турени. Ако ние питаме: „Не може ли животът без страдание?“, тогава защо съществува адът и раят? И виждаме онзи пример, дето Христос дава за Авраам и Лазар. А на другото място имаме ада с богатия, на когото засъхнало гърлото. И двамата вървят паралелно. Вие можете да кажете, че това е един мит. Но това съществува в природата. Паралелно вървят те. Виждаме богатия, който живее в палат, а другият няма какво да яде. Богатият живее в изобилие, а бедният моли от богатия едно парченце хляб. А богатият е онзи човек, който не вярва в провидението. В дадения

случай в природата съществуват и адът, и раят. Там сте и в ада, и в рая. Ако някой е много способен, знае всичко, а другият е неспособен, не е ли това рай и ад едновременно? Ти ставаш, не можеш да си отговориш, нищо не знаеш. Отива при Учителя този първият и отива друг, който всичко знае. Ти, като не можеш да отговориш, усещаш се стеснен и мислиш как да се освободиш. Ти като излезеш, виждаш се унижен и не знаеш как да си помогнеш. Там вече имате разгадката на онази притча за богатия, който ял и пил на земята, а Лазар е бил при най-неблагоприятните условия, седял при неговата врата отвън и нямал какво да яде. В другия свят вече Лазар отива в богато положение, а богатият изпада в трудно положение. Заменят се тези условия. Значи в живота, ако способният ученик не се учи, ще дойде на мястото му друг. И ако онзи, който не е даровит, се учи, той ще възприеме знанието и постепенно ще измени условията на своя живот. А ако даровитият днес отлага, утре отлага, най-после се сменят състоянията.

Следователно, ако една наша способност, в каквото и да е направление, не я занимаваме, това чувство може да изгуби своята сила. А една сила, колкото и да е слаба, ако тя се упражнява, тя ще даде онзи благородния характер.

Сега към предмета. Дисонансите във вашия живот, това са възможности да се развиете. Запример нали в музиката има дисонанси. Сега има ли тук някои чиновници, защото, ако някой закъснее от службата, това е вече един дисонанс. *(Часът е 7.02. Учителят извади цигулката си.)* Когато се свири, щом поставите каквато и да е струна в известен тон, нейното естество се изменя. Да кажем, ако някой от вас е грубичък, остър и ако там внесете известен тон, непременно той ще внесе известна мекота у вас. Запример как може да изявите в музиката гнева? *(Учителят изтегля силно лъка.)* Тук гневът е изказан

само в един силен удар. Ако вземете един тон, вземете го свободно. Вземете един естествен тон, например „ре“ или „сол“. В дадения случай „ре“ изразява едно състояние. Да вземем сега думата „широта“. Да кажем сега, на тебе ти е тясно, тогава употреби думата „широта“ за едно тониране, да отпъдните един дисонанс от вас. *(Учителят пее думата „широта“.)* Никога не тургайте гласа си горе. Ниските тонове са тонове на разширение, а високите са тонове на стеснение. У гърците, които се отличават с една лицемерност, винаги има такива високи тонове „ши-и-и“. На английски „ши“ значи „тя“, а на български се разбира онзи, който пее. Та ако във вас съзнанието е широко, англичанинът има по-високо съзнание, той се индивидуализира, казва „аз“. А у българина желязото ще дойде да прави дупки. „Широта“ е хубава дума, понеже тя лекува.

Та необходимо е да се предаде в пеенето и свиренето един верен тон. Сега един обикновен музикант как ще свири? *(Учителят свири „Цвете мило, цвете красно“ като един обикновен музикант.)* Това е гневът вътре. *(Сетне нагоре-надолу прекарва лъка от единия край до другия.)* Това е примирение.

Та казвам, вие трябва да пренасяте едно движение на вашата мисъл в музика и пеене. Възпитанието на човешкото тяло седи в това, да може всеки един орган, който имаме, да бъде в хармония с нашето съзнание. Всеки един от вас може да стане певец. Но той трябва да дойде в хармония с всички певци по света. Щом искаш ти да бъдеш първият певец, ти нищо няма да станеш. Но когато ти имаш съдействието на всички певци, можеш да станеш певец. Щом искаш учен да станеш и имаш участието на всички учени, ти можеш да станеш такъв. Но щом искаш първият учен да станеш и без друго участие, нищо няма да станеш. В дадения случай не всякога човек може да свири. Защото, за да схванеш един звук или ония отмерени тонове, ти трябва да имаш ухо. *(Учителят свири.)* Казвам, че какъвто и тон

да вземете, зависи от вас каква сила ще му дадете. Сегашните цигулари свършват тъй, силно, с гняв. Те започват много добре, а свършват със силно теглене. Това показва, че не са виновни цигуларите, но те изясняват пътя, по който съвременното човечество върви. А в това има един дисонанс. Всякога приятелството се започва много добре, а после това приятелство се свършва с дисонанс. Казват: „Не искам да имам работа вече с него.“ Тъй започва българинът нагоре, а после свършва с гняв.

В Писанието се употребява „широта“. *(Учителят пее много пъти думата „широта“ високо и после изведнъж ниско. Пее и свири едновременно.)*

Сега вземете си захарта. Само от едното кюшенце ще близнете веднъж. Ще започнем с „широта“. Сладчина. Всички много внимателно ще близнете веднъж захарта – 1, 2, 3, 4, понеже има 4 кюшенца. Ха сега ще пеем „широта“, и пак ще близнете още веднъж с три бройки – 1, 2, 3. И пак ще пеем „широта“. Сега ще приберете захарта и ще си я държите в една книжчица, опити ще правим. Широта, сладчина. Нали всички близнахме два пъти? Все опитът ще има една малка реакция. Идущия път ще видим каква реакция ще произведе захарта. Малките неща в природата произвеждат най-големите резултати.

Някой ви срещне на пътя, и ти ще се усмихнеш. Той може да ти каже: „Ще успееш.“ И нищо повече. Но от тази дума „ще успееш“ и оттам насетне всичко ви тръгне напред. Всякога малките величини са цели в света. Това, което правите, колкото и малко да е, да излиза от сърцето ви. Защото всяко добро, което пожелаете на другите хора, то ще намери място при вас. Затова казвам, желайте доброто един на друг. Защото, като желаете доброто в каквото и да е размер, вие ставате център на тази разумна сила. И във вашето съзнание започват да работят божествените сили. Желайте доброто в каквото и да е смисъл и не се

стремете да определяте какво нещо е доброто. Вие считайте, че всичко е добро. Ударите си крака, считайте го за една голяма привилегия. Защото коя е причината, че ти си си ударил крака? Това показва едно от двете: или пътят е неравен, следователно ти не си виновен, а може този удар да те наведе на една велика мисъл. На всичко, което ви се случи непредвидено, тургайте хубавото във вашата душа, една хубава мисъл. И тогава тези камъни на пътя, тези препятствия в живота ви, ще се премахнат.

Много препятствия в живота ви могат да се премахнат само с хубавите мисли. Не отпъждайте хубавите мисли, които ви идат. Щом влезе една хубава мисъл във вас и вие почнете да я пипате, да я критикувате, тя непременно ще си замине, тя се загубва, тя ще се развали. Хубавото в света е хубаво само по себе си. То не се критикува. Вземете онзи недоузрелия плод. Най-първо той е стипчив, после е кисел, но той има възможност да стане сладък. Вие не бързайте да се произнасяте за него. Ако в даден случай се яви едно зло в характера ви, което е стипчиво, вие още не знаете какво ще стане от него. Може би този удар на крака от камъка ще ви донесе едно голямо щастие. Вие още не знаете какви са крайните цели в природата. Да кажем, вие сте даровит, но още не знаете, това е само ваше субективно схващане, но вашите способности не са още разработени. „Ама аз не съм красив.“ Вашата красота не е разработена още. „Не съм силен. Не съм добър.“ Ти като кажеш, че не си добър, не е разработена твоята доброта още. „Слаб съм.“ Силата още не е разработена.

Следователно в потенция е това, което сега имаме. Като кажеш, че не съм добър човек, това са неразбрани думи. Значи доброто в мене не е развито. Тогава, когато кажем „добър човек“, ние разбираме човек, у когото доброто се е развило не в своята пълнота, но този човек с ума си и със сърцето си действа

по един и същ начин. Един човек, който разбира живота, когато се удари в камъка, той е благодарен. Пък онзи, който не разбира живота, той ще хване камъка и ще го хвърли, ще се разсърди. А който се удари и разбере доброто, той ще се наведе, ще погали камъка, ще го помилва, ще каже: „Много е мило това камъче. То е турено тук, намясто, но аз трябваше да се отбия от пътя, за да не се ударя в него.“ Това камъче, колкото и да е малко, то има гражданството да стои на пътя. Ти нямаш право да го риташ, но ще му искаш извинение. Ще му кажеш: „Моля ти се, ще ме извиниш, че аз те ударих.“ А не да казваш, че то те е ударило. Така че погрешката е твоя. А който каже на камъка: „Ти нямаш право тук да седиш“, това е неразбиране на живота и то се сблъска с тебе и те хвърли настрани. Защото утре ще мине едно по-силно същество, което също не разбира живота, и то се сблъска с тебе и те хвърля настрани. Та казвам, това е будното съзнание. Досега кой от вас е погледнал един камък? Направете един опит. Като се ударите в един камък, погладете този камък и ще видите какво ще се зароди във вашето съзнание. Затова се иска едно будно съзнание, на висока степен на разбиране. Този камък, както го е турила природата, има правото да бъде там. Вие вървите по полето и се ударите в един камък. Той може би от хиляди години е седял там и вие си ударите крака на него. Спрете се, погледнете го и кажете: „Ще извините, аз не постъпих както трябва.“ А вие казвате: „Ударих си крака на камък.“ Не. Вие ритнахте камъка. Следователно един човек, който ритам камъните, и него ще го ритат.

В новата философия на живота, за да дойдем до закона на безсмъртието, трябва да изменим целия наш мироглед. Защото, ако не изменим своето схващане, ще имаме същите резултати, както и в миналото. Ти морален човек не можеш да бъдеш или човек не можеш да станеш. Ако ти си добър само когато ти върви

Всичко по волята, ти не си добър. Ако на всички хора им тръгне всичко по волята, тогава какви ще бъдете? Ако всичко ви се задоволи, какво ще стане с вашия характер? Ще се яви борба. Да кажем, че един иска цялата земя за себе си и друг иска да завоюва цялата земя. Тогава какво ще стане? Ако един я завлада, вие всички ще станете слуги. Щом човек иска да стане пръв между всички, той върви по един неестествен път. Пръв в какво? Дайте сега едно обяснение, преди да станете пръв, какво трябва да станете? Аз наричам първи хора тези, които всеки ден изправят по една погрешка. Този човек е пръв. Защото всяко едно изправяне на погрешката е притурка към характера. Ти не можеш да придадеш на характера си една черта, ако не изправиш една погрешка. Следователно всяко едно изправяне на една погрешка е едно приложение към характера. Тогава минусът става един плюс в живота и в характера. И когато изправиш погрешките си, ти придаваш известни качества на своя живот. Неспособността, това е една потенциална енергия, която трябва да превърнеш в кинетическа. Не разбирайте онзи механически закон. Казваш: „Аз искам да стана добър.“ Изправи една погрешка. И колкото погрешки изправиш, толкова по-добър ставаш. Един ден, когато изправиш всичките си погрешки, ти ще станеш най-добър. Но тогава какво ще правиш? Ще идеш да помагаш на другите хора и те да изправят своите погрешки. И най-после като изправим всичките погрешки на хората, тогава какво? Ще идем да ги учим как да правят погрешки. Ами че онези, които създадоха музиката, не научиха ли хората да дерат кожата на животните, да правят струни за цигулката? И тези струни, на които вие свирите, това са някои животни, които пеят сега. Значи тяхното нещастие е ваша музика. По-добре е едно животно да живее в моята струна, отколкото да скача без смисъл. То тук прави добро и само се възпитава. Всички животни в

струната се подигат.

Закон е: нищо в природата не се губи. Страданията, които сега претърпяваме, те влизат като импулс, като подтик на някои други същества да бъдат добри. Ако овците дават своите струни, да стават хората музикални, това е едно добро, което те вършат, и е за целокупния живот. Защото едно животно трябва да умре, за да стане на човек. А ако остане овца, то неговият живот е безсмислен. И за хората е така. Ако човек не се измени в по-висока степен положение, неговият живот е безсмислен. Следователно, ако ние искаме да станем ангели, трябва да се изменим. Човек не е ограничен от условията, които сега му се налагат. Например, ако вие станете един ангел, може да идете при някоя каса и само като я погледнете, тя ще се отвори и златото само ще говори. Вие ще кажете: „Трябват ми 2 златни монети.“ И те ще излязат през въздуха и ще дойдат в джоба ви. Ще благодарите на касата, и тя пак ще се затвори. Ако вие имате тази сила при сегашния ред на нещата, щяхте ли да страдате? Или ще кажете, човек е поставен в една слаба форма, какво може да направи. Но ако вие имате тази сила, това съзнание, вие изведнъж ще станете герой. Една сестра може да стане изведнъж с мустаци, с брада, тури си 2–3 кобура, и тръгне. Питам тогава, какво ще правите? Или ако някой брат, който е грозен, има тази сила и изведнъж стане една нежна и деликатна мома, седне, усмихне се на този-на онзи?

Ако дойдем до усмивката, вие още не знаете да се усмихвате. Знаете ли какво значи усмивка? Аз бих купил всяка една усмивка. Десет английски лири бих дал за една усмивка. Но досега още не съм намерил една усмивка, която да купя. Цяло изкуство е да видиш една хармонична усмивка. Това е наука. Известни линии ги търся и сега. Някъде приблизително ги наблюдавам, но като идеал, една идеална усмивка още не съм намерил. Това е едно съчетание на целия човек, на неговия дух,

душа, ум и сърце. Това съчетание в даден случай дава един особен израз. Щом видиш ти тази усмивка, тя тъй се влива в твоя живот, че не само в този живот, но и в следния остава. И от тази усмивка ти не можеш да се избавиш. Това е едно благословение за тебе. Затова наблюдавайте и себе си, когато се усмихвате. Не е лошо да се усмихне човек и на себе си. Вие, като се усмихвате, си подръпвате мускулите на лицето. Това не е усмивка. В какво седи усмивката, вие както я схващате? Да ви дам една идея.

Вие вървите из пътя и сте един поет, философ, музикант или художник и така сте зает с велики работи, но видите едно малко дете, на което съзнанието е тъй погълнато, и то се занимава с нещо. Едно малко момченце и едно момиченце. И това малко дете играе ролята на един учен професор. Ти като минеш оттам, то си играе задълбочено своята роля. Само там можеш да се усмихнеш. Ако е философ, ще каже: „Видиш ли този малчуган, той дава тон.“ А онзи поет или музикант, който разбира работите, ще каже: „Блажено е това дете.“ И ще се усмихне малко. Ще си извади тефтерчето и ще си отбележи деня и часа, когато е видял това и се е усмихнал, при това той няма да ги наруши в заниманието им. Той счита, че двете деца вършат една свещена работа. За тези двете деца, той има един отличен образ. И в него има една усмивка. В този случай може да видите приблизително какво нещо е усмивката. Той изпитва едно удоволствие, върви си, но тези деца ги носи в ума си. Значи да считаш, че добре си вършат работата.

Докато човек не престане да мисли за себе си, не човек да загуби своето съзнание, но да не мисли за себе си, да живееш за цялото, а не за частите – това е философия. Да съзнаваш, че ти живееш за всички, без да изгубиш себе си. Това е най-великата философия. Да съзнаваш, че всичко това се съединява в едно вътрешно единство. Това е, което наричаме божество. Бог, душа,

дух – този център, да съзнаем, че всички живеят за всички. Ако ти живееш за всички, тогава и всички ще живеят за тебе. Тогава, питам, какво ще загубиш? Ти казваш: „Ако аз живея за всички, тогава аз ще се загубя.“ То е така. Но ако ти имаш един съзнателен образ, ако ти живееш за всички и всички живеят за тебе, тогава иде обратният процес. Ти ще видиш вътрешния смисъл на живота. И само тогава ти ще имаш тази усмивка. И този философ, ако е такъв, вижда тази усмивка. Та именно, ако човек тъй погледне, може да се зароди усмивка.

Когато един учен човек погледне на звездите и мисли сериозно, той ще се усмихне на себе си. Той е учил, учил, всичко знае, но като погледне на небето, той седи и се усмихне на себе си като дете. Казва: „Не е лошо.“ Той се усмихне за възможностите, които се крият, и колко има да се учи. Онзи, който не разбира и си каже тъй и си мърда ръцете, нищо няма да стане. А който разбира тази философия, е като децата. Той, като погледне нагоре, ще се усмихне и ще се зарадва, че има през цялата вечност какво да се учи. При вида на тази вечност ще се зароди една малка усмивка за възможностите. Разумният човек вижда едно, а глупавият вижда друго, той гледа тъй глупаво на нещата, иска да каже: „Какво унижение е за мен. Аз мисля, че знаех нещо, а то.“ И ще се обезсърчи. Той гледа-гледа нагоре, но в него има едно малко горчиво чувство и унижение има, и честолюбие, че и той не знае какво да прави. В него има едно бълникане, едно неразбиране. А който е разбрал, в него има едно движение, той се зарадва и каже: „Хубаво е направено небето, звездите, това е проява на разумни същества. – И казва: – Аз се радвам, че виждам какво мога да направя, като гледам онези, които са разумни какво правят. Следователно един ден и аз като вървя по същия път и аз ще мога да се удостоя, да вляза в това небе.“

Сега коя е основната мисъл? Не изяждайте сладкото. Но го близнете само. И после започнете с думата „широта“. Не се самоизмамвайте, никога не лъжете себе си за това, което не знаете. Първото нещо, човек, който е дошъл на света, не трябва да изяде всичко сладко. Само трябва да го близва и да го остави. Да не лъже себе си. Няма по-хубаво нещо от това, да си представиш нещата тъй, както са. Представете си самата истина в себе си. Защото, ако не си я представите, ще дойде лъжата. Лъжата всякога има обратния резултат върху самия човек. Светът е направен от едно съвършено същество, което помни вечността. Този, който е направил света, той я помни по-добре, отколкото ти като несъвършено същество и който намиращ, че светът не е направен както трябва. Тогава считай всичко, което е направено в природата, че е направено от едно велико и съвършено същество и работи с онова благоговение. И се поусмихни малко на този човек, който е създал всичко това. И Господ като те види теб, какъвто и да си, той не те съди. У Бога някой път има тази усмивка. Ти като не разбираш и като разбираш, той се усмихне, не че те съжалява, но той се усмихне. И знаете ли какъв е смисълът на тази усмивка? Когато Господ се усмихне на един човек, този човек става. Нищо повече. Щом Бог те срещне и се усмихне на тебе, ти човек ще станеш. От тебе ще излезе нещо, каквото и да е, но ще стане нещо. Можете ли да кажете вие, че на някои от вас Господ не се е усмихвал в такъв случай? Досега, че вие сте тук, в салона или на земята, показва, че Господ ви се е усмихнал. Тогава от какво ще бъдете недоволни? Следователно първата усмивка за този живот е, че ти човек ще станеш. Втория път като ви срещне Бог, ангели ще станете.

Та казвам, трябва да използвате всичките възможности, които съществуват в това, което природата е създала. Сега това трябва да бъдат новите

идеи, които трябва да импулсират душата ви. Божията усмивка да бъде един идеал за вас. При най-големите страдания и мъчности да седиш и да си спомниш за неговата усмивка. И да кажеш: „Срещна ме един на пътя и ми се усмихна.“ Тази усмивка да ви лекува. Когато имаш страдания и несгоди, да кажеш: „Има един, който ме погледна и се усмихна.“ Погледнеш небето, нека дойде този свещен трепет и една благодарност в душата на човека. Ето това е едно повдигане на човека. Това е философия, това е мировзглед. Един мировзглед, който у всеки един от вас ще бъде като един извор. И тогава ще се явят висшите чувства и силите ви ще се възвърнат. А всичко друго е един механически закон.

Сега разбрахме какво нещо е усмивката. Усмивката е първото, което е създало първия подтик, най-възвишеното и най-благородното в живота. Затова се търси тя. И аз я търся. Аз зная какво нещо е усмивката. Аз съм я виждал не тъй между хората, затова аз не ги съдя. Но по усмивката аз съдя, виждам докъде са дошли. И един ден хората ще се усмихнат тъй както трябва. Та и вие се усмихнете, не унижавайте себе си повече, отколкото трябва и не подигайте себе си повече, отколкото трябва. Две правила са това. Усмихни се тъй, че всичко у тебе да се обедини. И всеки ден бъди благодарен. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш благодарен и да имаш един импулс за утрешния ден. И ако един момент съм скръбен в този ден, да зная, че следващия момент ще бъда радостен, ще имам нова радост. Сегашното страдание ще бъде възможност за една следующа радост. Това са моменти в живота. Импулс е това. Както и слънцето има импулси. Всеки един импулс, това е един тласък за човека. Следователно това, което става с вашето сърце, така и Божественият импулс действа върху вас. В този импулс вие вървите крачка по крачка. Този е пътят на онова великото и мощното. И вие трябва да станете мощни във вашите разбирания. Да измените

Всичкия ваш сегашен възглед, че като ви срещна, да усетя, че на лицето ви има усмивка. Да кажа: „Ето хора на новото.“

Първата форма на новото, това е усмивката. По това да се отличаваме. Като ви срещна, да видя усмивката на вашето лице и да кажа: „Това е Божественото, което е у вас.“ Ако ние не можем да носим Божествената усмивка, у нас няма никакъв напредък. Щом дойде новото, и се явява тази усмивка. Тази усмивка на новото се забелязва, има нещо, което се вижда и в очите, и в лицето, и навсякъде в човека. Това е Божественото, което носи новото.

Сега едно нещо помнете – че захарта излиза от най-чистото гърне, от едно българско гърне, от една доста чиста материя. *(Каната, в която беше захарта, е стъклена, тъй я донесе Учителят.)* Всички блага на Бога излизат все от такива чисти гърнета. Докато не извадиш нещо от Божественото гърне, ти не можеш да се развиваш. Втория път ще донесете пак захарта със себе си.

Станете сега.

Тайна молитва

(Учителят взе Библията и захарницата с останалата захар, вдигна дясната си ръка и тръгна. Ние всички вдигнахме лявата си ръка.)

*Двадесет и седма лекция
на Младежкия окултен клас
14 март 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ВЪЗПИТАНИЕ ЧРЕЗ РЪЦЕТЕ

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Размишление върху законите на здравето

Кажете основната мисъл на миналата лекция.

Сега представете си, че някой човек ви запита какво значи да живее човек за цялото, а не за частите. Кое у човека представлява цялото? Ако вземем цялото – тялото, ние едновременно да живеем и за гърдите си, и за стомаха си, и за главата си, трябва да имаме предвид значи материята на цялото тяло. Някои често вземат само интереса на очите или на ушите си, някои си чоплят само пръстите, имат интереса само за ноктите, или гледат пръстите им да са гладки. И това е хубаво. Но това е само индивидуално схващане, но не е интересът на цялото тяло. Сега това е за тялото. Да се държи в изправно положение целият човек, трябва едновременно да се грижим както за неговото тяло, така и за неговата воля, за неговия ум и за неговото сърце. А ако е за Божественото цяло, трябва едновременно да се грижим и за неговата душа, и за неговия дух. Така е. Това е правило.

Каква поука можем да извадим от ръката? Не само от външната форма. Вземете трите пръста на ръката. Те имат

по две отношения, а двата крайни пръста имат по едно отношение. Средният пръст има отношение към показалеца и към безименния пръст. Някой път той има пристрастие към безименния пръст, и тогава се наклонява към него, изкривява се. А някой път се наклонява към показалеца. Пак има пристрастие. Ако вземете показалеца и малкото кутре, те имат само едно отношение. Т.е. трите средни пръсти имат и фронт и тил, а двата крайни пръста – малкото кутре и палеца, нямат тил отподире си. Затова малкият пръст обича да ползва малко. Няма кой да го крепи, понеже няма тил отподире си. Когато малкият пръст върви по законите на безименния пръст, той е справедлив. Но щом е самостоятелен, понеже няма кой да го подкрепва отподире, той, тогава той се изкривява. Сега това са само твърдения. Някой човек, който обича да се смее, той си носи малкия пръст тъй настрани. Защо си показва той тъй малкия пръст? Понеже и той лъже. Малкият пръст лъже и големият пръст, показалецът, и той ползва. И кутрето и то лъже, само че по-малко ползва. И става спор кой лъже повече – малкият пръст или показалецът. Затова на малките деца ги събират тези пръсти заедно – над средния и безименния пръсти. Показалецът казва на кутрето: „Аз съм те учил тебе да говориш.“ Сега този големият пръст обича да ползва и човек, който иска да лъже, той събира тия двата пръсти. Но той може да се изправи, понеже той има един голям фронт – Божествения пръст. Най-голямата опасност на човека седи в неговия първи пръст, понеже неговият тил, палецът е малко отдалечен от фронта. Първият пръст, показалецът, това е човекът, който иска да изправи себе си, и непременно той трябва да събуди Божественото у себе си. Значи този палец трябва да го събуди, и той идва на помощ.

И този палец съответства на известни органи в мозъка. После този палец има специфични органи. И

Всеки пръст има специфични органи, а тия специфични органи имат специфични сили, канали. А тия специфични сили са свързани с разумни области и сили в света. И когато ти подигнеш първия си пръст, веднага в този свят от невидимия свят има радио – палецът. Защото има разумни хора в света. Но не всички хора на земята са разумни. Аз като се спра за пример, знай къде има разумни хора и знай кои разумни хора с кой пръст са свързани. Защото пръстът – това е целият човек. Той само като посочи пръста си, не както децата, когато си играят, но когато той дълго време мисли, тогава в това движение на пръста си се показва разумността. За пример седиш и дълбоко си се замислил, и туриш пръста си на челото. Това вече е смислено движение и ти можеш да предизвикаш цяла една силна мисъл в ума си.

Та казвам, за своята мисъл вие трябва да реформирате добре пръстите си. И сегашните мъже и жени чрез многото работа осакащат пръстите си. А някои чрез многото леност, и те осакащат пръстите си. Та, който много работи, осакаща пръстите си. И чрез голямата леност се осакащат пръстите. И природата иска да даваш толкова енергия на пръстите си, колкото е необходимо. Защото необходимо е толкова енергия да мине през пръстите ти, за да можеш да се ползваш за твоето развитие. И пръстът ти трябва да приеме тази енергия. Това е необходимо, пръстът да служи като един възприемател. Но ако чрез дясната си ръка приемеш повече енергия, отколкото трябва, ти ще се намериш в положението на един голям търговец, който трябва да плаща. Защото природата има счетоводни книги, и тогава ще се зароди или едно тревожно състояние у тебе, или някоя болест, или някоя криза, за да могат да вземат от тебе онова, което ти незаконно си взел от природата. Природата не търпи лъжи. Щом намери тя, че ти си взел нещо незаконно, взел си нещо повече, отколкото трябва, тя си има

всичката майстория, да си го вземе. Тя ще ти създаде такива занимания, че ти ще се чудиш. И накрая ще дадеш това, което си взел.

Та хората на земята мязат като деца. Има деца, които са своенравни. Като го погува майката, то стиска със зъбите си гърдата на майката, но тогава и майката го стиска с нокътя за ухото, и то я пусне. Колкото повече я стиска, толкова и тя го стиска за ухото. Най-после то ревне, и майката се освободи. Та казвам, често и вие трябва да хващате вашите деца за ухото и да ги стискате с ноктите си, за да ви пуснат. Някой път вие сте много нежни спрямо вашите дефекти и някой път ги мажете с помада. Имаш един дефект, но казваш: „Пък човек съм, кой не греша.“ Не, не. Дефектът си е дефект. Това е незаконородено дете от миналото. Ако можеш да го изправиш, добре, но ако не се поправя, да си върви. Колкото по-рано, толкова по-добре. Другояче ти ще го храниш 20–30 години и освен че няма да имаш полза, но ще ти донесе и вреда. И пак в края на краищата ще умре. И виждаме, природата хич не си поплюва и тя постоянно чисти. Но тя е и много нежна и внимателна, но към всички разумни същества, към благородните. А щом те намери, че не си благороден, че ти си упорит, веднага иде разрешението. Казва: „Това дърво – както Христос е казал – да се отсече.“ Казва градинарят: „Още за една година да остане, да го поразкопаем, че ако не даде плод, тогава да се отсече.“

Питам тогава, какво да се направи? Главната задача е да се оправят всички ония аномалности, които са наследени. Аз наричам – аномалности може да има индивидуални и семейни, и народни, има аномалности на колективното битие и най-сетне има аномалности и на човечеството. Значи има 4 категории дефекти, които ние наследяваме. Най-първо ти наследяваш недостатъците на твоеото минало. После има недостатъци на семействата, които не са живели

правилно. Например, ако ти принадлежиш към едно семейство, което не е живяло нормално, тогава ти наследяваш същите дефекти. Пък ако ти живееш в един дом, дето родителите са талантиливи музиканти, ти ще наследиш тези качества. Или ако живееш в един народ, дето има музикални сили, ти имаш условията да ги наследиш или да ги развиеш в себе си. Или можеш да наследиш качества на цялото човечество. То е много казано, но някой път можеш да наследиш качества на цяла една раса. Например бялата раса се отличава от всички други раси със своите индивидуални качества.

Та казвам, ръката трябва да служи на физическото поле като един справник. Да можем да се справяме със себе си. Хубаво е човек да се справя 5–10 минути с ръката си. Да гледа ръката. Това е за концентриране. Ти седиш и мислиш за нищо и никакво, спри се, концентрирай се малко, разгледай първия пръст как е построен, разгледай втория, третия, четвъртия, разгледай палеца си, след това разгледай лявата ръка. Концентрирай се върху твоите пръсти, те са отлични майстори. Такива, каквито ти даже и не подозираш да видиш, онази скулптура, която те са вложили. При това не само да знаеш, че те са работили, но и да знаеш какво те са вложили те в тази скулптура вътре. И много майстори са работили. Сега ние вземаме нормалната ръка, а не вземаме патологическата страна на ръката. Ние разглеждаме нормалната ръка, или ръката на един здрав човек. Разбира се, и тази ръка на дъската не е нормална. И тя има известни дефекти, но това е само да ви се даде известна идея. Но има известни отношения, които трябва да съществуват между пръстите ви. Математически отношения има. Например какво трябва да бъде отношението между малкия пръст и безименния пръст и на безименния към средния? Тогава какво трябва да бъде отношението на показалеца към безименния и отношението на палеца към показалеца? И ако вземете вие да измервате

големия пръст, той не се състои само от тия двете стави, които се виждат, и както виждате, неговата площ е доста голяма. И този Божественият пръст, той се поддържа от богинята на любовта, той е най-силният. А в света няма по-голяма сила от любовта. В първия пръст е човешкото честолюбие, той се докача, казва: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Когато направиш едно прегрешение, не обхванеш този Божествен закон, хванете вторият, Сатурновият пръст. Казва: „Ти не постъпваш както трябва, ти не постъпваш правилно.“ После дойде ти някоя радост, безименният пръст носи всичките радости. Ако този пръст се отреже, безименният, третият, човек ще го нападне много голяма меланхолия. И когато теченията не вървят правилно в третия пръст, в тия индивиди надеждата е слабо развита. И тия хора въобще спадат към меланхоличните типове, безнадеждните.

Ако показалецът има 9 сантиметра, тогава безименният трябва да има 10 сантиметра, а средният трябва да има 11,5. Някой път безименният пръст е 9, а някой път той е по-дълъг от Сатурн. Такъв човек с 9 чифта биволи не можеш да го изместиш. Той, каквото си е намислил, ще го направи. Като някое божество е и горко ти, ако имаш такъв човек за съдружник. И горко ти, ако ти се попадне да имаш такъв човек учител. Трябва да си вземеш шапката и да бягаш, с него не можеш да се справиш.

Та казвам, тия дългите пръсти показват анормални състояния. Това показва, че на този човек при дадени условия са дадени повече енергии, отколкото той може да използва. Ако такъв човек с този пръст е надарен с тази сила на личните чувства, а той няма морално съзнание, което да регулира, няма морална подкладка да впрегне тази енергия, той ще стане неврастеник. Той навсякъде ще вижда все обиди. Че някой не го поздравил, ако е той учител в училището, навсякъде ще рови учениците си, ще каже: „Ти защо не

си сне шапката, защо не ме поздраву?“ Нали сте забелязали някой път учителите – ходят из коридора и казват на учениците си: „Ти защо не си снемаш шапката?“ А на когото този пръст не е толкова дълъг, той това не прави, той е демократ човек, т.е. пак му липсва нещо.

Та казвам, трябва ни една нормална ръка, която да е създадена от съзнанието на възвишения Божествен живот. И първа трябва да работите върху ръката си, и то много трябва да се работи. Ръката още не е завършена. Даже и най-хубавите ръце, които може да намерите, и там ще намерите известни дефекти. Вземете психологическата страна на философската ръка. Ако всички пръсти са заострени, такива хора лесно се охлузват, те са много гъвкави, те така говорят, че ти не ги познаваш кога говорят истината и кога лъжат. Те се изхлузват лесно, не че искат това, но без да искат и те сами не знаят кога говорят истината и кога лъжат.

Та казвам, хубаво е да започнете първо с възпитанието на вашата ръка. Запример да знаете как да държите ръката си. Например, когато някой говорител излезе на сцената, той не знае как и де да си тури ръцете. Тъй ги тури – не може, иначе ги тури – не може. Въобще, когато човек е възбуден, той не знае как да си държи ръцете. Та именно в едно такова състояние ти трябва да знаеш как да си държиш ръцете. Например вие как си държите ръцете? Например този брат си държи малкия пръст, хванал го е. Защо? Пази го, защото, ако не си държи така пръста, с това той иска да каже: „Да не излъжа нещо.“ И несъзнателно той задържа тази енергия, тил ѝ дава. И ако не го пази, той ще окаже известно влияние върху неговите чувства. Има един начин, по който човек може да си държи ръцете. И тази сестра, както си е турила ръцете, какво иска да каже с това тя? Тя ги е мушнала в ръкавите си. Защо? Всички тук трябва да имате особени пози на

ръцете си. Другояче пък може да станете изкуствени. Хубаво. Да допуснем, че един професор преподава по математика – лявата ръка във вид на юмрук държи отзад. Какво иска да каже той с това? С другата ръка той пише на дъската. Казва: „Аз ви уча, но който от вас не отговаря, има юмрук.“ Той държи ръката си отзад. Това е, за да се пази. Тази енергия му е необходима да стават теченията правилно и после да не се демагнетизирва. А като свърши лекцията си, той отваря ръката. Не трябва всякога да държиш ръцете си затворени или пък всякога отворени. Ти трябва да знаеш кога да си отваряш ръцете и кога да ги затваряш. Ако ти пуснеш ръцете си свободно към земята, ти може да имаш едно правилно отношение. Това е следното. Ако ти така си държиш ръцете, спуснати надолу, никога няма да се оскърбиш. Това е едно успокоително състояние. Ако ти искаш да дойдеш до едно естествено положение на духа или до едно успокоително състояние на тялото, ще спуснеш ръцете надолу спокойно, големият и малкият пръст трябва да са отворени. Това значи – ти се намиращ в едно активно състояние, значи със земята си във война. Пък ако отвориш ръцете си и ги държиш към небето, това е едно глупаво положение. Тия отворени пръсти нагоре показват, че ти се намиращ в борба. А по-добре е да воюваш със земята, отколкото с небето. Защото такова едно вдигане на ръцете с отворени пръсти нагоре това е оплакване към Бога. Ти казваш: „Господи, целият свят е против мене, избави ме.“ Не така. Човек, който иска да се моли и да разсъждава, той не може да си държи ръцете по този начин.

Във вътрешната школа, каквото и да се каже, ще внимаваме върху движенията на ръцете си. Българинът има една слаба черта – всички методи, които могат да ви се дават, накрая се превръщат в едно такова подгелясване. Българинът все казва: „Без това може, без онова може, без много неща може.“ Но

има нещо, без което не може. Без глава не може и без опашка не може. Че кое е опашката на човека? Стомахът е опашката. Главата е началото, а стомахът – краят на нещата. Следователно, каквото умът мисли, всичко това ще се реализира в стомаха. После, след като се превръща в стомаха, се изпраща в мозъка да се проверят нещата. А гробовете, това е онова междулинне, което трансформира човешката енергия. Много трансформатори има, за да се превърне човешката енергия. Тогава тези гробове може да ги видите в ръката. Тези от вас, които изучават астрологията на ръката, те знаят това. Кажете ми къде се намира главата в ръката. (*В средата на ръката.*) Де се намират белите гробове? (*Във венерината област.*) Стомахът? (*Между Марс и Луната.*) Сега, разбира се, когато тази теория е права, и на съответстващото място се забелязва известен белег. Ако стомахът в ръката е силно развит, тогава и тази област на тялото ще бъде добре развита. После, ако главата е добре развита, и тази област, която съответства на главата, и тя е добре развита. Има едно съответствие на линиите в разните места. Например между дължината на ръката и дължината на главата има едно съответствие, между широчината на ръката и широчината на мозъка има съответствие. После дължината на ръката без пръстите отговаря на дължината на задната част на мозъка. А дължината на ръката с пръстите заедно отговаря на дължината на лицето.

Следователно има едно съответствие между лицето и ръката. Някой път ръката е толкова дълга, колкото лицето, а някой път това съответствие липсва. Колкото човек е по-активен, по-производителен външно, толкова неговото лице се продължава. А когато лицето стане по-дълго от дължината на мозъка, това показва, че той харчи повече енергия. Следователно такива хора са склонни към неврастения, изтощаване

на нервната система. Та ще знаете, между ръката и лицето има пак съответствие. После между ръката, лицето, цялото тяло има известно съответствие. Между тялото и лицето, ако вземем, лицето представлява една десета част от цялото тяло. Правилното лице представлява една десета част от цялото тяло. Сега тия числа са динамически, те не са произволни, а динамически, органически. Те са числа, с които природата се отличава. Някой път ръката може да има дълги пръсти по наследство. Пък може индивидът да е правил усилие за това. Някой път лицето е по-голямо, то е правило усилие. Ние говорим за една ръка и една глава, която е добре организирана. Някой път човек има доста голяма глава, но той не е правил доста големи усилия за това, и тогава мозъчното вещество не е така добре организирано. Тази ръка, която не е добре организирана, и устройството на порите не е добре развито. Правете малки наблюдения на порите, да видите как са образувани върху вашата кожа и да видите какви фигури образуват. Някой път порите са четириъгълни, петъгълни, шестоъгълни и т.н.

Сега главното е човешката ръка. И казвам, ако вие не можете да разберете значението на вашата ръка – най-великото на физическото поле, това е неговата ръка и нейното устройство. Следователно, ако вие искате да разберете себе си като едно разумно същество, непременно трябва да държите ръката си в изправно положение. И човек всякога трябва да освобождава ръката си от всички неестествени движения и конвулсии. Защото всяко едно неестествено положение на човека се предава на лявата или на дясната ръка. Та вие трябва да освободите ръката си от всичките дефекти. И тази ръка да се движи съзнателно. Някои седят и постоянно си движат ръката. Но това

става в несъзнателното положение на човека. А тази ръка трябва да е напълно под ръководството на човек. И щом веднъж ръката се подчини на съзнанието, вие вече имате разумно отношение с природата и вие може да се разговаряте с нея. Тогава вие може да се разговаряте с всички отделни същества, но ако вашите пръсти не са оформени добре, вие не може да имате правилни отношения с природата. Ти чувстваш, че някой приятел мисли за тебе, но какво иска да ти каже, не знаеш. И откъде иде тази мисъл, и това не знаеш. Обаче, ако твоите пръсти са добре оформени и съответстващите органи са добре оформени, ти точно ще възприемеш теченията на мисълта. С това може да направите опит. И в най-новите времена са правени такива опити, подадени са телеграми умствено, като е записана мисълта в запечатан плик. Мисълта, която се изпраща, се изпраща и по плик. И същата мисъл се е схващала точ в точ. Онзи, който приема мисълта, е в Англия, а който предава мисълта, е от Ню Йорк, от Америка. Отварят пликовете и намират в двата плика едно и също написано. Сега и ние се стремим към онова положение, правилно да схващаме мисълта, която се предава в пространството. Тогава хората ще се разбират по-добре. А сега има кръстосване, постоянни неразбирания. Това неразбиране произтича от анормално развити удове. И псалмопевецът казва – удове били написани в Божията книга. И всичките тия удове, или ако вземем човека, той е направен по-хубаво, отколкото едно радио. И днес един брат разправя, че радиото има глава, има и сърце, а аз намерих, че то има и стомах. Три свещи има там, по които се схващат вълните от пространството.

Та казвам, разумността на човека се познава от неговия палец. Развитието на неговото знание и способности се познава, ако вземем разстоянието от показалеца до средния пръст от този ъгъл. По това се познава и развитието на челото, на всичките

възможности на челото. Сега онези, които не са запознати, те взимат само даденото за наука. Казват – човек, веднъж създаден от Господа, той мяза на него. Човек мяза на Бога, но в какво отношение? Когато човек ползва, мяза ли той на Бога? Когато човек го е страх, мяза ли на Бога? Ще знаете, в Бога няма никакъв страх. После, когато не проявяваш никаква разумност, мязаш ли на Бога? Ами когато проявяваш подозрение към Бога, мязаш ли на Бога? В Бога всички неща са ясно и точно определени. Тогава в какво ние мязаме на Бога? Нека вземем този въпрос: човек е направен по образ и подобие. Че тогава, ако човек е по образ и подобие, кажете ми, кое е подобие? Образът е лицето на човека, а подобие е неговата ръка. Значи ръката показва изявяването на Божията разумност. Това, което Бог е създал, и само ръката може да покаже какво може да излезе от човека. А „по образ“ лицето показва ония наследени черти, капитала, богатството, което човек може да вложи в това предприятие. А ръката показва печалбите, приходите, които е придобил. Ако искаш да знаеш един човек какъв ум има, гледай му ръката. А ако искаш да знаеш какъв капитал е вложен, гледай му лицето. А когато искаш да знаеш какъв е неговият произход, гледай му главата.

Сега ние ще оставим това. Аз взимам само ръката, понеже всички вие мислите, че знаете много. Някои от вас мислят, че много знаят. Как ще покажете на пръста по какво се отличава един добродетелен човек? Той се отличава по размера на ставите си. Понеже има известни пропорции между първата и втората и третата става на пръста. Между ставите на пръстите има математически отношения. Например между първата и втората, между втората и третата, ако тия стави са правилни, това показва, че човек е добродетелен и благороден. Пък когато има известни математически отношения между ставите на средния пръст, това показва, че този човек е съвестен. Когато

съотношенията на ставите в третия пръст са правилни, това е вече един ключ. И през целия живот човешката ръка все расте. Ръката расте надлъж. Като мине човек 30 години, пак има един растеж, само че микроскопически, но и тогава ръката се изменя.

Какво показва един коничен пръст – I? Това показва, че у този човек първото нещо в света е яденето. Стомахчето му е най-важното. Това се познава по най-долната става на пръстите. Дъното на пръстите показват, че този човек от запек не страда, после и от слаб стомах не страда и цяло агне да му дадеш, той ще го изяде. Но ако имате един човек с такива пръсти – II, той постоянно ще търси пилюлча. Обаче тия хора, които са с такива дълги тънки пръсти, те постоянно искат финансово как да помогнат на стомаха си. Понеже, ако фалира това предприятие на стомаха, положението става опасно и често господарят се заема да финансира стомаха. Е, как се финансира? Трябва да се развие вярата? Астрологичеки къде е поставена вярата? (*В Юпитеровия пръст.*) Линията на сърцето трябва да се повиши над възвишението на Юпитеровия пръст. После трябва да се развие правилно. Третият пръст трябва да бъде по-дълъг, отколкото първия пръст, понеже той ще привлече слънчевите енергии, а слънчевите енергии упражняват влияние върху стомаха. А той трябва да се развие. Слабите хора органически трябва да развият органически третия, безименния си пръст. По този начин те може да спасят живота си. Ако не може да го спасят, по никой друг начин не може да излекуват стомаха си. Сега аз говоря за отношенията между пръстите. Ако вие не разбирате математическите отношения на пръстите... Ако турим, да кажем, за първия пръст числото 9 като норма, 10 е друга норма. Това е според възрастта. Първият пръст може да има и по-голямо число – 12,5, а има и 10,5

и 10,6. Някой път малкият пръст е равен на 9. Който има малкия си пръст 9, той е много практичен човек. Той има инициатива и никога не оставя мулето му да го търкаля по земята. Ако той е борец, никога няма да остави да го тръшнат на земята. Той на колене може да се мърда, но на гърба си никога не пада. Когато органически този пръст е развит в него, тази сила се забелязва и този морал. Зависи какво е отношението на първия пръст и отношението на палеца, после отношението на втория пръст и палеца, на третия пръст и палеца и четвъртия пръст и палеца. Всички те са съединени с гръбначната енергия и следователно съществуват ред математически заключения, за да можеш да извадиш едно правилно заключение за човека. Най-първо трябва да се забележи: ако тези белези, които съществуват по ръката, съществуват и на лицето, и на главата, изключение няма. Но ако съществуват на ръката, на лицето и на главата не съществуват, тогава, ако имате три числа, само една трета от това, което предсказваш, ще бъде вярно.

Сега задача на класа е не да изучавате ръката, но да правите наблюдения на ръката, понеже тя е една обширна наука. Има много писатели, които са писали върху този въпрос, обширни томове са издадени, но на вас ви казвам, хубаво е да спирате често погледа си върху ръката и от тези наблюдения може да научите много работи. После, ако гледате ръката отгоре и ако я гледате от долната страна, вие ще имате две различни впечатления, защото не е все едно да гледаш ръката отгоре и да гледаш отдолу. Когато искаш да придобиеш нещо мъжествено в характера си, гледай ръката си от горната страна, а ако искаш да придобиеш нещо нежно, благородно, гледай ръката си от вътрешната страна. Това е лицето на ръката. Не гледай тогава гърба на ръката. Също, когато искаш да придобиеш мъжественост, не гледай лицето на ръката, а гледай гърба на твоята ръка. Туй е другото лице,

косматото лице на ръката. Ръката има две лица. Едното е космато, а другото е гладко. Долната част на ръката или вътрешната страна на ръката представлява жената, която отдавна се е освободила от космите си, а горната част е мъжът, който едва сега се освобождава от рунтавата си коса. Когато един ден човек се освободи от космите на неговата ръка, и тя ще бъде гладка както и у жената. Това показва, че жената е живяла по-дълго време на земята, отколкото мъжа, и тя има по-голяма опитност и повече страдания, отколкото мъжът има. Може да кажете: „Откъде-накъде ще докажеш, че това представлява жената, че това не е наука.“ Това са само залъгалки. Но и в науката ти може да правиш сравнения. Сравнявай пръстите си, и ще намериш едно подобие в характера си. Ако изучавате разните характери, ще видите, че първият пръст, вторият, третият, четвъртият точно отговарят на специфичните характери, които хората имат.

Та казвам, хората на новата раса, те ще създадат един нов тип на ръката. Запример каква трябва да бъде кожата на ръката? Когато пипнеш една ръка, от кожата ѝ трябва да излиза нещо приятно, кожата да не бъде много мека и да не бъде много твърда. После да не е много суха и да не е много влажна, после да не е много гореща и да не е много студена. Каква да бъде? Умерена. Обаче в какво стои умереността? Трябва да има скрита една мека топлина, която не е в самата ръка, но която изтича от човека. Като хванете една ръка, да усетите, че излиза една топлина. Тогава именно ръката не е много студена и не е много топла, но от нея излиза една много приятна топлина. Такава ръка се нарича магнетична. В такива ръце има една мекота. Ако вие погледнете една ръка като един ясновидец, ще забележите, че вътре има една друга светла ръка, която се вижда около нея, виждат се и светлите пръсти, които постоянно се движат. Те ту се извиват, ту се смаляват

постоянно, като някоя физхармоника мязат тия духовни пръсти. От тия движения, които обграждат физическите пръсти, се образува една нова ръка. И този пръст, който е свързан, той се нарича двойник. И докато този двойник функционира нормално, и човек е в нормално отношение. Когато този двойник изгуби това отношение, и този пръст е ненормален. Може и двойникът на пръста да излезе, тогава пръстът се осакаща. Цялото тяло има специфичен двойник. И много пъти недъзите от парализа на ръката пак зависят от излизането на този двойник. А това става по причина, че енергиите от природата не идат нормално през ръцете. Защото животните възприемат енергиите чрез краката си. А ние, като ходим с краката си по земята, възприемаме енергиите. Животните приемат чрез четирите си крака, а човек приема чрез двата си крака. Каква е разликата тогава? Животните приемат четири пъти повече енергия, отколкото човека, от земята. Животните, понеже с четири крака стъпват на земята, те възприемат и повече енергия от нея. Човек приема само с двата си крака енергия от земята. Но пък затова животните през пространството не могат да възприемат енергия. Понякога само с малката си муцуна, като я подигнат нагоре, и то само през малкия си нос, възприемат малко интелектуална енергия през пространството. Вследствие на това те не могат да възприемат много енергия от пространството. Едно същество трябва да се изправи на двата си крака, за да може да възприеме през пространството от разумния свят тази енергия, която създава човешката глава, човешката интелигентност.

И казвам, благословение е за човека, че неговите ръце са се освободили от влиянието на земята. И за в бъдеще човешките ръце ще заемат друго положение. Де ще бъдат поставени за бъдеще ръцете на човека? Когато птицата хвърка, де са краката ѝ? („Отзад.“) В какво положение? („Хоризонтално.“) Най-първо краката ѝ са

успоредно надолу, но като хвъркне, те са пак успоредни, но хоризонтално със земята. Какво положение заемат крилата? („Разперени настрана.“) Накъде ще бъдат тогава ръцете? Сега седи някой, който не знае какво да прави, казва така: ръцете спуща надолу. Значи той не знае какво да прави. Но щом дойде мисълта у него, той разтваря ръцете си хоризонтално настрани.

Да кажем, че ти имаш два противника и ги хващаш и подигнеш и двамата нагоре. Това е метод на природата. И когато дойдеш до едно вътрешно обезсърчение, но ти пак казваш: „Няма какво да правя.“ Ръцете спуснати надолу. Щом дойде мисълта, пак отваряш ръцете настрани. Хвани онези предмети, които те плашат, и тогава концентрирай мисълта си и кажи: „Аз съм посилен от вас. Аз съм човек, който мисли, а вие сте животни, които ходите на четири крака.“ След това спусни ръцете си с удар по дрехите. Може първия път да не успееш, направи втори път това движение, трети, четвърти път, а някои могат да го направят десет пъти и кажи: „Ще бъде.“ Някой казва: „Я бъде, я не бъде.“ Направи го, ще бъде, нищо повече.

Та казвам, това са само практически методи за самовъзпитание. Най-първото нещо – човек трябва да тонира, да възпитава своята ръка. И той, като погледне ръката си, трябва да благодари на провидението, на Бога, че му е дал ръка. И всеки човек, като погледне ръката си, трябва да благодари на душата си, че Бог му е дал ръка, с която може да хваща и да работи. И когато някой път си недоволен от живота, пак благодари на Бога, че имаш ръка, с която можеш да работиш. Ама гладен си. Как ще бъдеш гладен, щом имаш ръка? При ръка, ти гладен няма да умреш. Щом ръцете ти са здрави, и главата ти е здрава, ти си здрав. Понеже те са резултат на мозъка, на едно вътрешно усилие, проектирано към човек. Когато човек спи, ще забележите, че всички удове в него са така спокойни, но щом мозъкът в него стане деятелен,

Веднага ръцете се размърдват, краката се размърдват. Активността на мозъка може да се познае чрез движението на ръцете и краката. Най-важната роля играят ръцете. И затова те са необходими при самовъзпитанието.

Възпитавайте ръцете си. Оттам трябва да започнете и според мене бъдещето възпитание. Майките за в бъдеще трябва да започнат възпитанието от ръцете си. Някой път и учители има, които гледат ноктите на учениците да са чисти и ако има нещо черничко, те изваждат калта под ноктите. И това е хубаво. Че пръстите наистина трябва да бъдат чисти, но и ноктите трябва да бъдат чисти. После ноктите не трябва да бъдат напъстрени с бели петна, нито и с черни петна. Ти като погледнеш нокътя, по него всякога може да се определи една диагноза за човека. Нокътят всякога трябва да бъде чист. Този нокът показва здравословното състояние на чувствата у човека. Бялото по ноктите показва анормална дейтелност на нервната система. Затова нервната система е атакувана. Беличките петна са ненужни и те трябва да се махнат. Те са като слънчевите петна и могат да се махнат. Но тогава се излъчва по-голяма енергия от човека, а тази енергия изтощава човека и човек се намира в едно възбудено състояние. Ако човек съсредоточи ума си, той може да ги премахне. В 2-9 месеца отгоре тези петна може да се премахнат.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Двадесет и осма лекция
на Младежкия окултен клас
23 март 1930 г., неделя, 7 часа
София – Изгрев*

ГРАНИЦАТА МЕЖДУ ОРГАНИЧЕСКАТА И НЕОРГАНИЧЕСКАТА МАТЕРИЯ. МАТЕРИЯ ЗА УПОТРЕБЛЕНИЕ

„Добрата молитва“

Какво разбирате под думите „убеден“ и „убеждение“?

Друг един въпрос: Всеки, който яде, герой ли е? Всяка пукната стомна, която тече, река ли е? Според вас от какво произтичат противоречията в живота? Казвате, някои неща са кармически. Какво подразбирате вие под „карма“? Ще кажете - причини и последствия. Но какво нещо е причината?

Да кажем имате думите „добро“ и „зло“. Какво означават тези думи? От философско гледище какво се подразбира под „добро“ и „зло“? Понятия ли са? Те са понятия, но под тях се разбират известни сили. Тогава един вярва в доброто, друг вярва в злото. Какви ще бъдат резултатите? Ако означим злото с числото 5, а доброто означим с числото 7, онзи, който вярва в злото, придобива нещо. В какво направление придобива? Да допуснем, имаш да даваш някому хиляда лева, той каже: „С добро тази работа не става.“ И те даде под съд. Ти трябва да платиш хилядата лева с всичките разноски. Колко разноски турга на хиляда лева? Някой финансист да има? *(Пет на сто за адвокатски такси.)* Тези работи трябва да ги знаете, защото всеки ден

плащате глоба. Всеки ден все има такива заведени дела, за всяко едно неразположение на човека все има някое заведено дело, за всяка тревога. Казваш: „Мъчно ми е, криво ми е.“ Но тази мъчнотия си има своята причина. В този случай числото 5 печели. С колко бихте го означили? 5 - 1005. Тогава казвам, 1005 за онзи, който вярва в злото. А другият има пак хиляда, трябва ти да платиш. Казваш: „Не искам да взема парите.“ Това е хиляда и седем – 1007. Защо наричате единия лош човек? Защото взема. А другия – добър? Защо? Защото дава. Следователно какви са процесите? Всяко нещо, което предава на нашия живот, е добро. А всяко нещо, което отнема от нашия живот, е зло. Това не е в постъпката, това, което отнема от живота, е зло, и обратното, което предава на живота, е добро.

Сега във вас трябва да съществуват и двете. В природата злото не произтича от постъпките на хората. В природата съществува една материя, която е за употребление. И всичките вещи са направени от нея. Тази материя е без съзнание, без интелигентност, не е интелигентна и я наричат неорганическа, или мъртва материя. Тя е за употребление и който уповава на нея, тя носи смърт, всякога носи злото. Няма друго употребление. А другото в света е това, което носи живота, което носи мисълта, това не е за употребление. Когато искаш да употребиш един човек, ти не можеш да го употребиш. Нали казват, използвай живота. Ти живота не можеш да използваш, защото Бог е животът. Ти можеш да станеш само проводник на живота. И ако речеш да употребиш живота си, ти не можеш да го употребиш, не можеш да го отделиш, той е неделим. У вас понятията за живота са частични. Запример в ръката има ли толкова живот, колкото в съзнанието. Това, което ние наричаме плът, зло, разбираме онова естество вътре в човека, тази материя, която е за употребление. Ако ти тази материя не я употребиш, тя ще създаде злото. Сега да бъда по-ясен – пробуждане на енергиите.

Представете си, че вие си сготвите ядене. Може това ядене да е от разни мазнини, от разни зеленчуци, сготвите едно кило, но изядете половината, а другата половина остане. У Вас се зароди желание да дадете другата половина на някой беден човек и той да си похапне. Но тъй се случва, че вие отлагате, и след 4–5 дена, виждате, яденето се развали, вие взимате и хвърляте яденето. Какво сте спечелили? Нищо не сте спечелили. Ако бихте дали това ядене някъде, вие щяхте да спечелите, понеже в съзнанието на този, комуто давате яденето, се заражда известна благодарност. Ти, като се събереш с едно разумно същество, печелиш, а като се събереш с едно глупаво същество, ти губиш. Винаги трябва да става правилна обмяна. Всякога мъртвата материя отнема. Направете опит. Ако спите няколко нощи върху един камък, колкото и да сте силен, вие ще почувствате какво нещо е мъртвата материя. И ако десетина дни седите върху камъни, вие ще видите, че камъните са изтеглили нещо от Вашето тяло, от живота ви. И има някои хора, у които тази мъртвата материя почти е взела надмощието. И затова стават постоянни процеси на разлагане.

Сега ние говорим за съзнанието. Има хора, които, като ги погледнете, те са почти на изчезване, на умирање – те изгубват съзнанието си. Това не е смърт. Човек може да мине от ангелския свят в друг някой, това е пробуждане на съзнанието. Някои от вас мислят, че ако имате всичките удобства, улеснения на земята, ще имате и по-голям живот. Лъжете се. Защото животът не седи нито в парите, които имате, нито в храната. Аз мога да изям сто грама на ден, а вие можете да ядете най-пищната храна, но аз мога да извадя повече материал от стотте грама, отколкото вие от всичките тези агнета. Животът не седи във външното, а в мисълта. Умът е проводник на живота. Ако ти мислиш, през твоя ум може да мине животът. Защото не е до натрупването, не е как се натрупва

човек, но как се организира. Здравият човек се отличава от болния по организирането. Здравият човек в пълния смисъл е добре организиран. Той се отличава с организиране на неговата мисъл, а не какво е неговото тяло. Ако неговата мисъл не е организирана, не може да бъде организирано и неговото тяло. Да допуснем, че някой има талант, може да е музикант. Добре. Но ако вие идете в Индия, там има известни тръстици, има известни разумни музикални сили, които ходят и правят известни дупки в тази тръстика и тъй са направени, че като духне някой вятър, вие слушате хубава музика, като че цялата гора свири. Едно хубаво съчетание на тоновете има вътре. Сега, когато свири някоя песен, казвам: „Какво свириш?“ Казва: „Свирия някоя ария.“ „Че каква ария?“

Сега как ще изразите доброто музикално, как ще изразите едно добро настроение или музикално, как ще изразите едно весело настроение? После, когато дойде гневът, нали ще форсираш лъка си. Или ако е на пианото, вие ще ударите по-силно на клавишите. А как ще изразиш мекия, тихия тон? Пиано или пианисимо. Тогава как ще изразите в свиренето тази идея, която означава доброто?

Сега да ви представя това положение. Представете си, че двама длъжници музикално ще се разговарят. Единият намислил да плати, каквото има, да дава. Как ще представите, че единият има желанието да плати на своя кредитор, или пък че другият има желание да прости на своя длъжник? Как ще го изразите музикално това? Онзи, който не прощава, най-първо, не пее. Почне ли той да пее, самото пеене е едно разрешение на въпроса, че той е готов да прости. Щом той пее, значи той е решил да прости. А щом не пее и мълчи, трябва да знаеш вече, че има паузи. Когато човек не пее, това са музикалните паузи. Щом видиш, че някой е престанал да пее, ти ще разбереш това, те са дългите паузи и ти ще му платиш. Щом той почне да пее, ти ще

знаеш, че за доброто най-малко 50 или 70 на сто той ще прости. Не само това, но в света на музиката има едно чувство. И за всяка една мисъл си има един специфичен тон и щом ти изкараш този тон, това подразбира същата идея. После в разумния свят ти като пееш, ти и говориш. А сега на земята ти пееш, и тоновете нямат смисъл. Сега ги тълкуваме ние.

Та казвам, важна е тази материя за употребление. И именно всичкото усилие на самовъзпитанието сега в това, човек всякога трябва да храни хубави чувства и трябва да има силни мисли, за да стане проводник на живота. Ти щом се съмняваш в законите на природата, не в обикновената природа – ако вие разбирате под обикновената природа тази, която иска да влага, това не е. Под природния свят разбираме света за употребление на неорганическата, мъртвата материя, която трябва да организираме. Под думата „природа“ в света ние разбираме това разумното в света, чрез което животът иде. Първото ти ще подчиняваш, а на второто ти сам ще се подчиниш. Тоест ще се подчиняваш на тази материя, с която животът разполага. Под подчинение разбирам изпълнение на законите. В тази природа всички са еднакви. Ти не можеш да имаш едно понятие за доброто, а друг – друго. Там всякога се разбира: добро е това, което дава ход на живота. Добро е това, което дава светлина, топлина, а злото е това, което отнема топлината и светлината. Животът без топлина не може да се прояви. Самият живот произвежда топлина. Топлина и светлина, това са думи синоними. Светлината е символ, тя принадлежи към нашия свят. Но в по-висшите светове, след като се преведе тя, има вече по-висше понятие.

Та казвам, много от вас имате обичай да казвате – той е духовен човек. Духовният човек трябва да има много правилни разбирания за разумното вътре в живота. Да кажем за понятията – има ли Бог, или няма Бог? После: „Ама той е остарял животът.“ Щом е

остарял, тогава това е една човешка идея. Тогава аз ще ви дам едно определение. Животът е от Бога, трудът е от хората, а мъчението е от дявола. Щом работиш, Бог е с тебе. Щом се трудиш, човек е с тебе. А щом се мъчиш, дяволите са с тебе. Ние подразбираме така: винаги, дето има смърт, има мъчение, мъчението винаги произвежда смърт. Тоест при смъртта винаги има мъчение. Докато има страдание, ти имаш шанс да се издигнеш, да излезеш. Когато мъчеха мъчениците, вие знаете какво стана с тях. Онези, които ги мъчеха, искаха да вземат техния живот. Като ги мъчеха, им оставиха само непотребното, оставиха само материята на злото, а тях ги взеха в другия свят. Когато праведният умре, той оставя непотребното на земята, а с живота си той отива в другия свят да живее. Мнозина от вас казват: „Кой знае?“ Ако вие турите ребром въпроса, има ли друг свят, или не, вие ще си подигнете раменете. Питам тогава, на какво базирате тогава вашата вяра? На кого вие оставяте? Е, на Бога. То е една идея. Пък какво са и хората? Всички хора все се топят, постоянно се топят. Иван, Драган, все се стопил някой. Докато съществуват хората, тъй е. Но като се стопят, къде ще идат? Всяко нещо ще иде в своя свят. Неорганическата материя ще иде при неорганическата материя, органическата – при органическата. Животът ще иде при живота.

Ако ти си един пътник, който минаваш някъде, и те види съществото на доброто, то изведнъж ще те посрещне и ще те заведе някъде, ще ти даде вода, и ще счита за привилегия, да те заведе на обяд. А онова същество на злото, след като те види, че идеш от пътя, то ще има една мисъл да те обере някога – и без да ти каже, понеже това същество на злото иска да ти вземе живота. Един вълк, като види овцата, ще я изяде. Има овци, които могат да се изядат, има овци, които не могат да се изядат. В Библията ще срещнете онзи стих, който казва – кръвта няма да ядете, само месото – онази материя. А кръвта се оставя да изтече навънка,

понеже животът е в кръвта, този живот, който за бъдеще може да се развие.

Та казвам, ако във вас няма желание да правите добро, вие сте осъдени на смърт. Щом се яви в тебе една мисъл да направиш добро съзнателно, защото с всяко положение на добро ти даваш от себе си нещо, а в разумния свят, щом даваш, дават ти, а щом ти спираш да дадеш, спират и за тебе.

Следователно онзи, който не прави добро, той се лишава от живота и върху него иде смъртта. А при смъртта ти се лишаваш от нещо. С това се обяснява. Вземете която и да е постъпка. Представете си един човек, който е бил краен егоист, и от невидимия свят искат да го изправят. Той най-първо е бил жесток към живота, бил е някой търговец. След като умре, го турнат в един вол, който ще заколят. После пак го турнат в друг вол, пак го колят, и той седи при положението да го колят. През целия ден седи волът на касапницата, и все го режат. И представете си стотина пъти тебе да те режат и да усещаш всичките тези страдания. Какво ще усетиш? Това е такъв един вой, че можем да кажем, какъвто може да се даде в „безопасността“, защото там ще загубиш съзнанието си. Значи в живота можеш да страдаш. И най-последойдеш до съзнанието. Но разумният живот се оттегля от тялото, и тогава престават всичките страдания.

Човек има две естества. И всеки един от вас трябва да бъде господар на своето егоистично естество. Някой казва: „Природата, това е празна работа. Аз ще туря щастие.“ Това е само една идея. Тогава оставаш само с ония най-обикновени положения, казваш: „Да си похапна.“ Че яденето има смисъл само като си добър. Щом не си добър, яденето е като болния човек, когото хранят. За да имаш приятност при яденето, ти трябва да бъдеш здрав. Ако твоят стомах е развален, ти ядеш и повръщаш, и усещаш болки в стомаха. Питам, струва ли си това ядене? Не само да

бъде една идея това, така не можете да влезете в този разумния свят. Вие всякога можете да влезете във връзка с едно разумно същество, когато споделиш неговите възгледи. И с всяко друго същество можеш да влезеш във връзка и приятелство. Не се изисква нищо друго освен споделяне. Ще вземете един приятел, който може да сподели вашите възгледи. И ти, за да бъдеш приятел някому, непременно трябва да споделиш неговите възгледи. И ти трябва да имаш свои възгледи, идеи. Защото човек все има свои ценности. Казвам, душата на човека, това, което ние знаем, това е неговата ценна мисъл, която всеки иска да сподели с друг. Тя съставлява неговата същина почти при сегашния живот. Тогава от това гледище ние считаме – любовта е извор на живота. Ти не можеш да получиш живот, докато не дадеш ход на любовта. Любовта е съществено на живота. Вие сега отделяте любовта от живота. Живот без любов не може да се прояви. Животът е проявление на любовта.

След като се прояви любовта, идва животът. Та някой път казвате: „Не си струва човек да има любов.“ Вие не смесвайте вашите чувства. Някои такива чувствания, които имате, както някой пияница, това не е никаква любов. В любовта всякога влиза едно чувство на жертва вътре. И онзи, който обича, който люби, той е богат човек. Та казвам, когато изучавате природата, трябва да изучите любовта в нейните истински прояви. Човек, който има любов, той може да бъде умен. Ако не е разумен, не е интелигентен, това не е никаква любов. Любовта всякога повишава темпа на разумността. Щом дойде любовта, веднага човек става даровит. Ако ти любиш и оглупяваш, ти имаш любовта на злото вътре, защото това са желанията на света. Желанията са от друга категория. Едно желание може да ти принесе полза, а може да ти принесе и вреда. Но любовта всякога носи живот. Та в това искам да ви наведе мисълта – животът не е

страдание. Това са индуски разбирания, че животът е борба, животът е страдание. Това е неизяснение на въпроса. Животът е най-хубавото, най-красивото нещо в света, което човек има. А когато могат да те лишат от живота, от онова истинско разбиране, тогава иде страданието. Когато се пресече животът, спирането на живота образува страдание. Всяко едно спиране на живота образува едно страдание. Следователно ние се стремим да отворим този ход на живота, за да може той да тече правилно, да няма никакъв бент. И тогава ще се премахнат страданията.

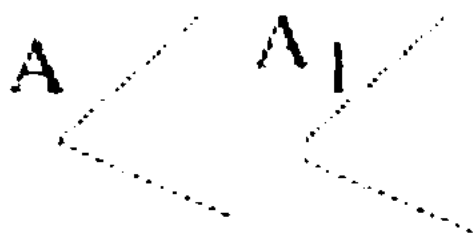
Следователно има един свят, дето страдания няма. Казваме, че живот без радости и без страдания не може да има. Макар и да обясняваме така, има и един живот и без страдания там, дето съществува тази чистата разумност у хората. Сега другото положение. Сега, тъй както живеете на земята, вас ви се струва, че без страдания не може. Ние можем да имаме само понятие за страданията. Защото разумният човек знае какво нещо е препятствието. Щом аз зная какво нещо е препятствието, тогава мога да зная какви ще бъдат и резултатите. Разумният човек само като го хвана за пръста и го стисна, той каже „достатъчно“. Той знае от това стискане какъв ще бъде резултатът. Той знае какво нещо е да му счупиш пръста. И казва: „Стига вече.“ Защо трябва да му сплескаш пръста, че да знае той какво нещо е страдание. Това е разумният човек. Ако той има да ти плаща, ти само като го хванеш за ръката, той знае, че ако не плати, пръстът ще бъде смазан и изведнъж ще ти даде всичките пари. Няма какво да го водиш по съдилища, той веднага казва: „Заповядай.“ И щом ти вече вземеш от този каквото имаш да вземеш, ти вече не можеш да го държиш за пръста. Нали казват, окачил се, че не можеш да се освободиш от него. Сега вие, младите сестри, вие как се окачвате и младите братя, как се окачвате. Бащата казва към сина – окачил се. Той очаква

от баща си. А синът, той се е облякъл, с табакерата му, с бомбето, гледа някоя сестра. Но зад това бомбе седи бащата. Онзи, който още пуши, той не е дошъл до съвършенство. Пушенето в живота не довежда на добър край. Има и друго – психологическо пушене. Дайте ми един пример на психологическо пушене. К., ти кажи. („Обикновеното влюбване е такова едно пушене.“)

Какво е правилото в школата? Има едно правило, което трябва да пазите, когато казвате истината. Докато не си дошъл до истината, има едно бълникане у тебе. Казваш и се раздвояваш. Но щом кажеш истината, ти не се раздвояваш вече. В тебе веднага настане едно вътрешно спокойствие, едно успокояване. И можете да направите един опит. Да кажем, имате изгубена някоя вещ, да кажем, имате изгубена някоя брошка, която струва 10 хиляди лева. Трепери ви сърцето, търсите я тук-там, ходите, няма я. Но колкото повече приближавате до брошката, вие се успокоявате. Нещо във вас се успокоява. Ако вашият крак стъпи на брошката, ти се успокояваш съвършено. Този предмет ти предава нещо, казва ти – ще го намериш. Къде ще го намеря? Само си вдигни крака, то е вече близо, това, което ще ви успокои, е намерено. Предметът, който обичаме, щом се приближим до него, щом стъпим на него, той ни дава успокояване. Това показва, че този предмет е вече при нас. Та казвам, когато приказвате за някоя идея или правите нещо, този закон е верен. Да кажем пишете, пишете поезия или проза, но все остава в ума ви нещо недоизказано. Обаче, щом изкажеш това, което има в дадения случай, ти се усещаш доволен. Прочетеш това, което си написал веднъж, два пъти, мине един месец, една година, и ти си спокоен. Има едно правило за това. Има неща, като ги четеш, харесваш ги, но след една година, сам казваш: „Зелен съм още.“ Не че си зелен, но идеята не е изказана тъй както трябва. Ние сме само проводници на разумното. Ние не създаваме разумната реч. Разумната реч сама по себе си съществува в света. Тогава думите

имат смисъл: „В начало бе Словото.“ И разумното в начало бе, и чрез него всичко е станало. Следователно ние трябва да бъдем израз на това разумното.

Та сега мнозина от вас, вие страдате. Не че нямате един възглед, но понеже не се спирате на чувстванията на вашето съзнание в даден случай да знаете кое е право и да се подчинявате на онзи вътрешен стремеж на вашата душа. И каквато и да е малка мисъл на вашата душа, изпълни я, не я отлагай, не се обленявай. Колкото и да е малък този подтик на доброто, веднага дай ход на доброто вътре в себе си. Напусни всяка друга работа, това няма да ти вземе час, то може би ще ти вземе една секунда. Дай ход на доброто в себе си, понеже то уякчава. Ако го изпълниш, ти ще се подигнеш. Ако днес ти дойдат 10 такива добри побуждения, ти като ги изпълниш, ти ще се подигнеш и ще усетиш, че си израснал малко. Може да си израснал един милиметър, не е това растене. Казвате, много малка работа е това. Как да е малка работа? Каква малка енергия е това. В астрологията има един такъв ъгъл. Тук имате 25 милиона. Ако този ъгъл се отвори само един милиметър в дъното на ъгъл, какво ще бъде разстоянието на

крайното отверстие? Ще се увеличи много нещо. Ако в дъното на ъгъла отворим един милиметър, това в света е много нещо. Ако ти израснеш в разумния свят само една десета част от милиметъра, това е грамадно нещо, грамадна придобивка. Малките придобивки, това са грамадно нещо, грамадни сили в разумния свят. Тук ако израснеш не един милиметър, но една десета от милиметъра, в разумния свят ти имаш грамаден капитал. Малките придобивки в главата, са грамадни придобивки на физическото поле. Затова никога не пренебрегвайте най-малкото растене. Тъй щото най-малката промяна тук е една грамадна сила. Това е въпрос на твоята разумност, как ще използваш

твоята енергия. При сегашните условия съществува едно деление, ние се спъваме в Божественото. Ние за Господа имаме едно понятие. Това е най-разумният човек, когото можете да знаете в света. Господ е най-разумният човек, който никога не умира. Представете си един човек, който всякога е жив и никога не умира. Представете си това и няма да бъдете далеч от истината. Той е най-разумният човек и най-красивият, най-силният и най-добрият човек, който никога не умира, който всякога може да те разбере. Ще кажете, тази е астрологическа мисъл, отвличена идея. Ами че онази идея, която сега имате, каква е? Я ми кажете вие, младите сестри, как разбирате Бога? Я, О., ти кажи, още преди 10 години как си мислеше за Господа? Ти, като се молеше, как си го представяше? Все трябва да имаш една форма. („Не зная.“)

Сега натрупването на тази органическа материя е помрачила съзнанието, да не можем да видим ясно този образ и вследствие на това този образ е останал тъй мъжделив, останали са само облаците и ние мислим, че този мъжделив образ е Господ. Господ не е в звездите, не е и в слънцето, защото съществува един свят, вънка от този видния свят. Съществува един свят, който е извънка времето и пространството. Е, какъв е той? Защото във време и пространство нещата се променят, а в другия свят, вънка от времето и пространство, нещата се осмислят. Те го наричат светът на състоянието. Извънка времето е приятно, слънцето грее на твоеото състояние. Неразположен си вътре, скръбен си, тъжен си, боли те кракът. Казваш, хубаво е времето, всички хора се радват, но ти не се радваш. А може да има и друго състояние. Отвънка може да е бурно, да вали дъжд, а тебе ти е приятно, добре си разположен. Значи ти живееш друг един свят, който няма отношение към този физическия свят. Сега вие трябва да бъдете

господари на тия вътрешни състояния на вашата мисъл или, аз го наричам, света на онази чистата мисъл. Като дойдеш до нея, ти веднага се справиш, ще се освободиш, не съвършено, но ще поставиш едно различие между този свят и онзи другия свят, между това, което се проявява, и онова, което не е проявено. Аз наричам онзи свят непроявения свят, или невидимия свят, вътрешния свят, а този, който се проявява, как се проявява? Когато някой го е страх, какво прави? Представете си някой път, че трябва да минете през някой голям мост. Какво прави страхливият? Той си затваря очите, да не гледа. Когато трябва да минете от едно състояние в друго, ще си отворите очите, тогава страхът сам по себе си ще изчезне. Затварянето на очите показва степената на страха. Показва границата между органическата и неорганическата материя. Когато почва да се натрупва тази неорганическа материя върху нас, все се явява страдание. А щом почва животът да идва при нас, страхът изчезва. Следователно един ден, когато станем съвършени, да няма противоречие между първичната причина и нас. На мястото на страха ще дойде любовта. Щом страхът изчезва, любовта се явява. Или щом любовта се явява, страхът изчезва. Когато любовта си отива, страхът иде на мястото. Тъй щото страхът почва вследствие на тази първична причина. Значи има една вътрешна дисхармония в нашия живот. Та големият страх показва отклонението.

Какво е страхът? Това е отклонение от правия път. И по страха ще знаеш колко си се отклонил? Колкото повече те е страх, толкова повече си се отклонил. Вземете тези най-големите престъпници, почти гащите им треперят. Те ще се постараят да не ги е страх, но страх ги е. Казват – мечката не я е страх. Минава една мечка покрай едно село, излиза насреща ѝ едно куче, скача на гърба ѝ и я залавяло, но тя като се уплашила, че пада на гърба си, и кучето така

се уплашило, че хукнало да бяга и тя заревала. И мечката я е страх, и кучето го е страх. Нищо повече.

Та казвам, нашият свят е свързан само със страх. Като срещнеш когото и да е, четеш в лицето му един вътрешен страх. Няма някой човек, който да не го е страх. Онзи апаш, който отива да обира, и той го е страх. Онзи стражар, и той го е страх. Ученикът отива в училището, и той го е страх. Професорът, той преподава, и той го е страх, и той трепери, и той може да направи някоя погрешка. Всичките хора все имат един малък страх. Има хора, които са лишени от страх. Те не са лишени, но те са разумни. Щом доброто вземе надмощие у човека, страхът си заминава. И на мястото на страха иде законът на любовта. А щом дойде любовта, иде животът. А щом дойде животът, тогава и човешката интелигентност, благородство, способност, Всичко върви.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Двадесет и девета лекция
на Младежкия окултен клас
28 март 1930 г., петък 6–7.20 часа
София – Изгрев*

ОГЪНАТА ПЛОСКОСТ

Размишление

Представете си, че виждате един човек, направен от захар. Какво ще бъде положението на този човек, ако живее в свят, дето няма никак вода? Този човек ще бъде устойчив, няма да знае какво нещо е смърт. Обаче достатъчно е да се направи една малка дупка на захарта и да се пусне вода през нея, за да стане възглъбяване в захарта. Ако водата минава по-дълго време през захарта, най-после тя ще се стопи. Този човек, направен от захар, съвсем ще изчезне. Какво ще кажат учените хора за това явление? Те ще кажат, че водата е опасна за захарта, както и за всички предмети, направени от захар. Защо едни вещества са сладки, а други – горчиви? На този въпрос може да се отговори толкова, колкото и на въпроса, защо едни хора са добри, а други – лоши?

Представете си една плоскост, на двата края на която поставяте две тела. В какво състояние ще се намират тия тела? В покой. Докога? Докато плоскостта е в покой. Ако плоскостта под действието на някаква външна сила се огъне в средата, двете тела ще излязат от състоянието на покой и ще се стремят към средата на плоскостта, дето е станало огъването. Колкото по-голямо е огъването, толкова по-силно ще се стремят телата към центъра на плоскостта. Същевременно тия тела ще се блъскат и отскачат

едно от друго, понеже частиците на плоскостта претърпяват вътрешно сътресение.

Като се говори за сътресенията на телата и на частиците на плоскостта, лесно се философства. Обаче когато става въпрос за сътресения, които човек преживява, положението е сериозно. Човек минава през физически и морални сътресения. Не е лесно да преживееш едно морално сътресение. То не е като вятъра. Някои морални сътресения са толкова големи, че могат да съборят човека на земята. Те предизвикват разрив на сърцето. Понякога сътресението се отразява върху нервната система. Какво трябва да се прави, за да се избегнат моралните сътресения? За да се избегнат моралните сътресения, човек трябва да познава почвата, върху която живее, както и дадените му условия и възможности. Ако не знае тия неща, той мисли както двете тела върху плоскостта, че почвата им е устойчива. Така мислят младите хора. Докато е млад, човек мисли, че може да устои на всичко. Моралистът мисли, че с морала си може да преодолее всички изпитания и мъчности. И младият, и старият са на крив път. Те познават устойчивостта на своята плоскост само когато тя е в покой. Обаче когато някоя външна сила действа върху плоскостта, тя непременно ще се огъне. И човешкият характер се огъва под влияние на външните сили.

Мнозина казват, че могат да правят каквото искат. Не е така. Те не могат да правят каквото искат, защото се намират под влиянието на сили, външни и вътрешни, на които малцина издържат. Няма човек в света, който може да направи нещо самостоятелно, независимо от участието на други сили. Ако и вие правите това, което вашите деди са правили, не сте свободни хора. Както е ял дядо ви, така и вие ядете. Както е спал, така и вие спите. При това ядете, когато сте гладен, а не когато искате. Човек не е свободен даже и в мисълта си. Той е заставен да мисли, както

му се заповядва, а не както и когато сам иска. Малко хора са свободни в мислите и в чувствата си. Изобщо човек се стреми към свобода, но още не е свободен.

Когато се говори за свобода, ние имаме предвид свободата на други същества, а не нашата. Ние се стремим към свободата на висшите същества, но до нас тази свобода още не е дошла. Ние говорим и за безсмъртието на човека, но въпреки това виждаме, че хората около нас умират. Значи ние говорим за безсмъртието на същества, които живеят извън времето и пространството. Ние говорим и за съвършен морал, но той още не е проявен на земята. Той е достояние на възвишените същества. Тъй щото свободата, безсмъртието, моралът са идеали, към които човешката душа се стреми. Ще дойде ден, когато човек ще постигне идеалите на своята душа. Какви идеи поддържат учените, това не трябва да ви смущава. Вслушвайте се в копнежите на своята душа. Ако се спирате върху това, кой какво поддържал, дохождате до Калвина, който казвал, че всичко в живота е предопределено, т.е., че човек няма свободна воля. Прав ли е Калвин? Той се основавал на думите на Павла, който казва, че едни съдове са направени за почест, а други – за безчестие. Обаче Цвингли се противопоставил на Калвина. Той поддържал мисълта, че човек има свободна воля.

Представете си, че някой човек живее в кофа, в която събират нечиста вода. Той намира нещо за ядене в кофата и остава в нея. Като се напълни кофата, слугинята излива водата навън, измива кофата и я внася въкъщи, дето отново я пълни с нечиста вода. Като остане вън, човек се чуди какво иска слугинята от него, че го изхвърля така безмилостно. Той тръгва след нея, намира същата кофа и влиза вътре да си хапне нещо. На сутринта слугинята пак излива водата вън, а с нея заедно и онзи, който е вътре. В случая слугинята е съдбата, която хвърля човека вън при лошите условия.

Човек се чуди какво има съдбата против него, че го наказва толкова строго. Съдбата даже не подозира, че в кофата с нечистата вода е влязло същество, подобно на жабата, да живее там. Ще кажете, че това е предопределение на съдбата. Видите ли, че съдбата няколко пъти наред ви хвърля от едно и също място, не се връщайте повече там. Тя не ви е турила в нечистата кофа. Излезте вън, на чист въздух, на свобода. Щом приемете новите условия, ще бъдете чист съд, за почести.

Ще приведа един анекдот за две учени жаби. Те живеели в дома на един чифликчия. Често слушали разговорите между чифликчията и жена му. Един ден чифликчията казал на жена си: „Много богат е станал нашият съсед. Има крави, овце, които дои, вади много мляко. От млякото прави масло, сирене и го продава. Много пари печели.“ Жабите чули, че се говори за съседа и си казали: „Хайде да отидем в неговата къща, да видим какви са тия особени неща, които нашият господар няма.“ Преместили се в къщата на съседа. Още първата вечер те видели, че съседът внесъл един голям съд с някаква бяла течност. Те си казали: „Я да влезем вътре, да опитаме свойствата на бялата течност.“ Като любознателни, и двете жаби влезли заедно. Каква била изненадата им, като видели, че тази течност не е като водата, не може да се живее там. Те започнали да се катерят по стените, да излязат навън, но бреговете се оказали много стръмни. Няма какво, започнали да обикалят по бреговете. По едно време една от жабите казала: „Уморих се вече, не мога да обикалям, сили нямам, ще слеза долу.“ Слязла долу, но вече не излязла.

Втората жаба имала още сили. Като обикаляла нагоре-надолу, без да знае какво е станало, тя видяла една бучка масло в средата на млякото. Качила се на бучката и излязла вън. Като се видяла свободна, тя си въздъхнала и казала: „Втори път не отивам да изследвам

непознати области. Ето, на нашата голяма любознателност дадохме една жертва.“ Като дошъл съседът, почудил се как е влязла жабата в млякото. Вие пък ще се чудите наистина ли съществуват учени жаби, които умират по този начин. Жабата е символ на материализма. Значи има учени материалисти, които умират при своите научни изследвания в чужди за тях области и полета.

Като наблюдавам как живеят хората, какъв морал имат, виждам, че никога не могат да придобият свободата, която желаят. Те постоянно грешат, постоянно падат и стават и след всичко това им се проповядва разкаяние. Днес се разкаят, утре пак грешат, пак чупят главите си. Главите на повечето хора са пукнати, пълни с рани. Щом пукнете главата си, веднага се разкайвате. Едва започне да оздравява главата ви, вие пак сгрешите, и отново я пукнете. Един ден главата ви се счупи, и вие заминавате за онзи свят, както учената жаба в млякото.

Не е въпрос до погрешките и до разкаянието. Човек трябва да дойде до положение да не греши и да не се разкайва. Това значи придобиване на опитности. Като сгреси един път, повече да не греши. Щом греши, той е направен от захар. Като го полейт с вода, ще се стопи. Слушали сте някой да казва: „Стопих се!“ От какво се стопил? От мъка, от гняв, от неразположение и т.н. Който се топи, той е направен от захар. Ако мине край вода, непременно ще се стопи. Захарните неща се топят. След стопяването си те стават горчиви. Наистина, като се топи човек отвън, отвътре става недоволен, горчив, че изгубил формата си. Щом изгуби нещо, човек е недоволен и горчив за загубата, която претърпява.

Сега да дойдем до философската страна на въпроса. Всички хора грешат ли? Има ли човек, който да не е грешил и да не греши? Докато живее със заблуждения и с криви разбирания за живота, човек

всякога ще греши. От осем хиляди години насам на хората се проповядва все един и същ морал: като сгреши, да се разкае. Какво придобива човек с разкаянието? Ако само се разкайва и продължава да греши, той е избрал едно палеативно средство, което нищо не ползва. Да грешиш, да се разкайваш, и пак да грешиш, това е положение на пияницата, който седи до среднощ в кръчмата. Кръчмарят го подсеца веднъж, два, три пъти да си отива, но той не мърда. Най-после кръчмарят го набива, изтласква го навън и затваря вратата. Честолюбив е пияницата, но желанието му да пие е по-силно от неговото честолюбие. Като се наспи, на другия ден той пак отива в кръчмата и казва на кръчмаря: „Ти снощи ме би, но дай сега половин кило вино, да се примирим. Примирят се, и пак започва да пие до забрава, докато кръчмарят повтори същото – набие го и го изтласка навън. Ще кажете, че и на това нещо има край. Има край, но когато бъчвите се изпразнят. Изкуство е да се откаже човек да пие при пълни бъчви. Изкуство е да престане човек да греши при изпитания и изкушения.

Синът на един турски бей бил голям пияница. Бащата го съветвал по един, по друг начин да не пие, но той си продължавал своя занаят. Един ден ходжата намислил да го уплаши и му казал: „Синко, знаеш ли какво те очаква на онзи свят?“ „Не зная.“ „Като заминеш на онзи свят, ще те турят в ада и на врата ти ще закачат всички бъчви, които си изпил.“ „Пълни ли ще бъдат, или празни?“ „Пълни, разбира се.“ „Щом е тъй, радвам се, че и там ще мога да пия. Когато бъчвите се изпразнят, и аз ще престана да пия.“ Както виждате, със заплашване погрешките не се изправят. Трябва да се намери начин, по който бъчвите или да се изпразват, или да се напълват със сладко вино, което да не упоява.

Човек трябва да живее разумно, да премахне

всички съблазни от пътя си. Каквото и да прави, съблазънта неизбежно ще дойде, но той трябва да бъде внимателен, да не налети на нея. Налети ли на някоя съблазън, човек може да счупи крака си или да извади окото си.

Един млад момък обичал да гледа през дупките на прозорците, дето момите се събирали на сепенки, да види кои моми са там и какво правят. Една вечер, като били събрани на сепянка, една шеговита мома пъхнала в една от дупките на прозорците един гвоздей. По стар навик момъкът и тази вечер дошъл да надзърне през дупчицата, да види какво правят. Още отдалеч той забелязал, че през дупчицата не свети. Помислил си, че огънят е изгасен и решил да се наведе към дупчицата, дано разбере какво правят момите на сепянката. Като се навел близо до дупчицата, той извикал от болка – ударил окото си в гвоздея. Трябваше ли момата да се шегува по такъв начин? Не е добре, че момъкът надзърта през дупчицата, но момата не трябваше да се шегува така. Хората не обичат да ги гледат какво правят у дома си. Обича ли апашът да го наблюдават, когато е влязъл в някоя къща да краде? Обаче момъкът пак не се отказал от навика си, да надзърта през прозорците. След като имал опитността с гвоздея, той станал по-внимателен. Пак надзъртал през прозорците, но предварително опитвал с ръката си, да няма гвоздей или друго нещо, което да му причини някаква болка. Шегата, с която си послужила момата, била палеативно средство, което не могло да възпита момъка.

Следователно, който мисли, че ще се домогне до истината, като надзърта през дупките на прозорците, е на крив път. От гледането през дупките е произлязъл шпионажът. Всеки, който гледа през дупки, да види какво правят хората, може да стане шпионин.

Сега да се върнем към въпроса за плоскостта. Докато плоскостта е в покой, и телата, които са върху нея, са в покой. Щом плоскостта се огъне, телата

започват да се търкалят, да се блъскат едно в друго. Защо се блъскат? Интересите им се различават. Всички знаете, че земята е валчеста. Защо провидението не я направи вдлъбната? Коя от двете форми щеше да бъде по-добра: валчестата, както е сега, или вдлъбнатата? Ако е въпрос за вдлъбнатина, донякъде ние имаме представа за такъв живот. Запример в морално отношение хората живеят в огънат, т.е. вдлъбнат свят. Тази е причината, поради която хората не са свободни, нито пък могат да издържат на възвишен морал.

Представете си, че някой човек е гладувал осем дена и трябва да мине през няколко фурни. Хлябовете се виждат отвън, отдалеч миришат, току-що са извадени, но фурнаджиите отсъстват. Може ли гладният човек да мине покрай фурната и да не си вземе един хляб? Ако може да издържи да мине спокойно през първата фурна, пред втората няма да издържи. Ако има силен характер и устойчивост, може да мине и втората, и третата, и четвъртата фурна. Дойде ли обаче до петата, той ще влезе вътре, ще вземе един хляб и ще каже: „Не мога повече да издържам. Макар че фурнаджията го няма, без позволение ще си взема хляб. Гладен съм, осем дена не съм ял! Ако искаше да не взимат хлябовете му без позволение, той трябваше да бъде във фурната си. Той трябва да има човещина, да не ме преследва. Ако го чакам да дойде, ще умра от глад.“ Явява се въпросът, има ли право гладният човек да вземе хляб без позволение на фурнаджията? Има право, разбира се. Той няма право да извърши това престъпление само когато се намира на плоскост, която е в покой. Обаче, щом плоскостта се огъне, без да иска вече, той е принуден да върши престъпления. Колкото повече се огъва плоскостта, толкова по-голямо право имат хората да вършат това, което ония, на неогънатата плоскост, не си позволяват.

Сегашният живот, в който хората създават

закони, прилича на огънатата плоскост. От ден на ден плоскостта повече се огъва, въпреки това хората искат да запазят едни и същи отношения. Това е невъзможно. Всеки говори за морал, а огъва плоскостта, на която стои. Искате ли да имате морал, не огъвайте плоскостта. Моралът е ценен само при неогънатата плоскост. Огънеш ли плоскостта си, каквото да правиш, не можеш да не си причиниш някаква пакост. При огънатата плоскост главата ти непременно ще бъде пукната някъде.

Мнозина мислят, че човек е свободен. Който мисли така и се чувства свободен, той се намира на неогънатата плоскост на своя живот. Той живее при благоприятни условия, не знае какво представят неблагоприятните условия на живота. Един ден и неговата плоскост ще се огъне, условията му ще се влошат и той ще разбере, че не е свободен. При тези условия на живота невъзможно е да се говори за висок морал. Да изучавате характера на човека, това значи да изучите огънатите плоскости в него. Едни от огънатите плоскости на човека представят неговите мисли и чувства. Колкото по-огънати са плоскостите на човешките мисли и чувства, толкова по-мъчно той се владее. Видите ли човек с неустойчив характер, ще знаете, че една от плоскостите на неговия живот е огъната. Който е огънал плоскостта на своите мисли, той не може да разсъждава правилно. Крадецът, разбойникът отказват, че са извършили някакво престъпление. Колкото повече се оправдават, толкова повече огъват плоскостта на своите мисли и чувства. Някой казва, че някога вярвал в нещо, а сега не вярва. Защо сега не вярва? Друго убеждение ли има? Няма друго убеждение, но плоскостта, на която стои, се огънала.

Сега да видим какво трябва да прави човек, да не огъва своята плоскост. Той трябва да се вгълби в себе си, да обърне вниманието си върху възможностите,

които му са дадени. Условията на човека са въвн от него, а възможностите, чрез които може да използва условията, са в самия него. Следователно задачата на всеки човек е да използва дадените условия чрез вътрешните си възможности. Само при това положение той може да бъде господар на последствията в своя живот. Причините на нещата са в причинния свят, а последствията – на земята. Значи хората живеят в последствията. Казвате, че всяко нещо има причина и последствие.

Два момъка се сбиват и в борбата единият убива другия. Коя е причината за това убийство? Някоя мома. Момата има отношения и с двамата, чрез което събужда тяхната ревност. Момъкът, който остава на земята, се оженва за момата. Другият заминава на онзи свят. Ако не беше заминал за онзи свят, другарят му нямаше да се ожени. Как ще се примири убитият? Като се прероди. Той ще се роди в дома на младите. Значи детето, което родят, ще бъде убитият момък. Ще кажете, че те не го искат. Това не зависи от тях. Който отнема живота на някого, той му дължи друг живот. Засега човек не е свободен. И като се жени, не е свободен, и като ражда, пак не е свободен. Никой не се жени по свобода. Или майка му ще го ожени, или баща му, или приятелите му, или обществото. Мойсей, който беше велик агент, трябваше да се ожени, за да се прероди чрез него убитият египтянин. Той отне живот и трябваше да плати пак с живот.

Животът на съвременните хора е живот на последствия. Каквото са сели някога, това жънат. За да разберат последствията, те трябва да знаят причините на нещата. Някой момък иска да се ожени за една мома само затова, че я обичал. Обичта е последствие на някаква причина. Ако знаеше причината за обичта си към момата, той не би се оженил за нея. Щом се ожени, любовта му ще изчезне. Щом се оженят, те ще изгубят свободата си. Ама срещнали се. Това

нищо не значи. Като дойдат в близко съприкосновение, те се сблъскват. Щом се сблъскат, изгубват също свободата си. Ще кажете, че това е теория. То е друг въпрос. Ако теорията се потвърждава в живота, тя става практика. Дали е вярно това, което говоря, или не, резултатите показват. Защо умират хората? Защото живеят неразумно. Неразумният живот всякога свършва със смърт. В разумния живот няма спор, няма недоразумения, няма смърт. В неразумния живот всякога има стълкновения, които говорят за дисхармония между съществата в този живот. Колкото пъти да се жениш в този живот, в края на краищата жена ти няма да остане при тебе – по някакъв начин ще я изгубиш. Ама аз я обичам. Щом обичаш, ти не можеш да ограничаваш, но и тебе не могат да ограничават.

Под понятието „женитба“ ние разбираме идеални отношения между разумни същества. Ако две реки се съединят и образуват по-голяма река, това показва, че отношенията между тях са разумни. Така ли става с хората, които се женят? Сливат ли се мъжът и жената? Образуват ли един човек, по-голям, по-пълноводен, с повече живот? Ако това не става, хората имат механическо разбиране за женитбата. Ако мъжът бие жена си или жената бие мъжа си, това женитба ли е? Ако учителят немилостиво бие учениците си, учение ли е това? Боят е допуснат, но той няма нищо общо с любовта. Женитба, която не се основава на любов, няма нищо общо с разумното отношение между душите. Знание, което не се предава и приема с любов, няма отношение към истинското знание.

Следователно, докато мислите и чувствата са огънати, човек всякога ще бъде изложен на страдания. Страдате ли, ще знаете, че плоскостта ви някъде е огъната. Птиците отчасти разрешиха въпроса на огънатата плоскост. Те си направиха крила, с които избягват стълкновенията и сблъскванията в живота. Щом плоскостта им се огъне, те веднага се повдигат

нагоре. Обаче и при това положение може да стане частично сблъскване, но в редки случаи. Какво да прави човек, като няма крила? Той няма крила, но ум има. Щом се сблъска, той трябва да мисли. Мисълта повдига човека нагоре, както крилата повдигат птицата.

Мнозина поддържат мисълта, че човек трябва да бъде морален. Те говорят за морал, а подразбират сила. Някой седи пред торбата си с пари и мисли какво да прави с това богатство. Край него минава един човек, взема торбата му и бяга. Обаче собственикът на торбата е по-силен, настига апаша, взема торбата си и го набива. Апашът казва, че торбата е негова. Случаен свидетел настоява, че торбата е на апаша, но собственикът туря торбата си на рамо и я занася у дома си. Къде е моралът тук? Ние виждаме силата на човека, но не морала му. Случва се някога, че апашът е по-силен. Той удря няколко плесници на собственика, събаря го на земята и бяга. Къде е моралът? И тук няма морал. Моралът се заключава в разумността на човека. Щом имаш торба, пълна със скъпоценности, не я носи със себе си. За да не изкушаваш другите, скрий касата си със златото, никой да не я вижда. Морална постъпка е онази, която не изкушава хората.

Всеки човек носи в себе си мисли, чувства и впечатления, които са от такъв характер, че щом се проявят, той сам може да се изкуси от тях. Те представят слабата страна на човека. Всеки човек има поне една слаба страна, която в даден момент може да го подхлъзне. От гледището на астрологията, ако направите хороскоп на някой човек, можете да определите точно годината, деня и часа, когато ще се случи някое важно събитие в живота му, което да има съдбоносно значение за него. Ако е разумен, той може да избегне това събитие. На това именно се основава упованието ни в Божията милост и снисхождение. Понеже Бог знае, че ние живеем в огънат свят, дето изкушенията са неизбежни, затова

е готов всякога да прощава.

Когато се запитвате защо трябва да прощавате, отговорете си: аз трябва да прощавам на всеки, който живее върху огънатата плоскост. Който попадне в такава плоскост, непременно ще греши. Който греши, сам се пита защо е трябвало да попадне при условия да греши. Много естествено. Като си влязъл в огънатата плоскост, ще грешиш, ще опитваш горчивините на живота, ще се изкушаваш, ще падаш и ставаш. Запример някой се дави във водата. Защо? Попаднал е в огънатата плоскост. Щом го извадят от водата, той е стъпил на равнина. Който и да е, щом попадне в огънатата плоскост, дето много вода се е събрала, не може да не се дави. Ако земята представяше равнина, нямаше да има вода по нея. Понеже земята е огънатата плоскост, много вода се събира във вдлъбнатините ѝ. Без да искат, хората попадат в дълбоките води на земята и се давят. Дойде ли някой да ги спаси, те благодарят за доброто, което им е направено. Няма човек в света, който да е спасен от удавяне и да не е признателен и благодарен на своя спасител.

Като разглеждаме въпроса за огънатата и неогънатата плоскост, ние делим хората на две категории. Първата категория хора са ония, които са майстори да превръщат неогънатите плоскости в огънати, втората категория хора са ония, които са майстори да изправят огънатите плоскости. Значи хората сами създават огънатите плоскости, в които се давят и грешат. С други думи казано, хората сами опетниха живота си. Сегашният ред и порядък в света е ред и порядък на огънатите плоскости. При такъв ред и порядък погрешките са неизбежни. Тази е причината, поради която днес на земята има повече грешни хора, а по-малко праведни. Задачата на сегашните учени, вярващи, моралисти е да поставят гладния, жадния, недоспалия се на такова място, че да

не грешат. Обаче само при огънатата плоскост човек може да изучи своето вътрешно естество. Само при огънатата плоскост човек има възможност да греши, да страда и да се изправя. Докато е на равнина, той всякога минава за праведен и чист. Като страда, човек се учи как да живее. Чрез страдания той придобива опитности, които го правят разумен. Само разумният може да се освободи от страданията. Христос казва: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Аз съм живата вода.“ Може ли да огладнее онзи, който носи в себе си живия хляб? Може ли да ожаднее онзи, който носи в себе си живата вода? Когато носи живия хляб и живата вода в себе си, човек не може да греши. Той е задоволен и от хляб, и от вода, защото живее в изобилие. Как може да придобие човек живия хляб и живата вода? Като се домогне до любовта. Любовта е единствената сила в света, която освобождава човека от грешки и престъпления. Когато любовта влезе в човешкото сърце, мъдростта – в човешкия ум, а истината – в човешкото тяло, човек е в състояние вече да изправи огънатите плоскости, да преобрази своето естество.

Следователно търсите ли разрешаване на въпросите, търсете ги в любовта. Любовта разрешава всичко. Тя изключва всякакви закони и ограничения. Как ще кажете на човека на любовта да не греши, когато любовта сама изключва всички грешки и престъпления. Любовта се движи по равнина. Обаче дойдете ли до безлюбието, въпросът е поставен по-особено. Безлюбието се движи изключително по огънати плоскости. Някой казва, че страда от любов. Това е невъзможно. Той страда от някакво непостигнато желание, а не от любов. Като люби, човек има на разположение всичко. Щом има всичко, той не може да страда. Човекът на любовта живее в цялото. Дето е цялото, там никакви противоречия не съществуват. Когато организъмът на човека е здрав, всички негови

удове са в пълна хармония. Когато организмът заболяе, хармонията между отделните органи се нарушава. Щом органите на човешкото тяло изгубят правилните отношения помежду си, клетките им се индивидуализират и в целия организъм настава борба. Това значи нарушаване на връзката между частите на цялото. Когато не може да изпълни своето предназначение като душа, човек нарушава единството си с Бога.

Казва се, че човек трябва да вярва. За каква вяра се говори? Има смисъл човек да вярва, но така, че да държи връзката си с цялото като част от него. Само тази вяра спасява човека и осмисля неговия живот. Ако връзката се скъса и човек остане вън от цялото, той е изложен на големи опасности. Много естествено. Щом човек е вън от цялото. То не може да се грижи за него, да го контролира. Ако синът живее далеч от родителите си, няма никаква връзка с тях и върши погрешки, родителите му не могат да го спасят. Колкото и да страдат за него, колкото и да искат да му помогнат, те са безпомощни. Синът е вън от тях като цяло, вследствие на което те не могат да му помогнат. Защото и те са скъсали връзката си с цялото. Коя е причината за скъсване на тази връзка? Непослушанието. То води към погрешки и престъпления.

Човек не се е освободил още от греха на първите човеци. Затова е казано, че малко са праведните хора на земята. Какво трябва да стане с човека, за да се освободи от грешния живот? Да се роди отново не от майка и от баща, но от вода и от дух. Докато се ражда от майка и от баща, човек всякога ще греши. Христос казва: „Роденото от плътта плът е, роденото от духа дух е.“ Докато се раждат от плът, хората всякога ще грешат, ще остаряват, ще умират, ще ги погребват, костите им ще се разхвърлят по лицето на земята. След всичко това се проповядва, че като умре, човек отива на онзи свят. Всички хора ги изпращат на онзи

свят, но никой няма опитности от онзи свят. Чудно нещо. Всеки слиза от онзи свят, но никакви спомени не носи за него.

Сега аз развивам различни теории пред вас, защото искам да ви предпазя от страдания. Всеки от вас се намира в една малка лодка, с която може да пътува край брега на морето. Влезете ли във вътрешността, при големите дълбочини, нищо няма да остане от вас. Вие не сте влезли още в онзи грамаден параход, който спокойно пътува през океана на живота. Лодката, с която пътувате, представя сегашните ви разбирания. С тези разбирания вие не можете да издържите на изпитанията в живота. Нови разбирания, нов морал са нужни за вас, за да преминете океана на живота. Това значи герои. Вие сте минали през малки изпитания, но не сте дошли още до другия бряг на живота. Един ден, когато минете от единия край на живота до другия, вие ще бъдете истински герои. Тогава ще минете свободно и по огънатата плоскост без никакви пертурбации. Докато не е станал герой, човек носи по-малка отговорност. Че огънал плоскостта, че паднал в нея, отговорността му е малка. Ама защо паднал? Как стана това падане?

Един ден Настрадаин Ходжа покривал къщата си и по невнимание паднал и навехнал крака си. Който го срещал, все го питал: „Как падна, Настрадаин Ходжа? Не можа ли да бъдеш по-внимателен?“ На всички той обяснявал как паднал, как навехнал крака си. Най-после се отегчил да дава обяснения за падането си. Като дошъл стотният със същия въпрос, той го запитал: „Чудно нещо! Не се ли намери досега поне един човек, който да е падал и да знае как се пада? Бях невнимателен, паднах, навехнах крака си. Няма ли човек, който може да ми поправи крака?“ „Това не е наша работа“ – отговаряли всички и продължавали пътя си. Когато пита за нещо, човек трябва да е готов да даде съвет или мнение по този въпрос, да се изправи

извършената погрешка.

Днес всички хора считат, че имат право да се интересуват кой как паднал, как навехнал крака си, а нямат право да му се притекат на помощ. Това е криво разбиране на свободата. Щом имаш право да питаш някого защо и как е паднал, та си изкълчил или счупил крака, още по-голямо право имаш да му наместиш крака. Вследствие на криворазбраната свобода хората сами си създават ненужни страдания и изкушения. Ще знаете, че колкото по-огъната е плоскостта, на която живеете, толкова по-големи ще бъдат и страданията ви. Кой е изходният път за освобождаване от ненужните страдания? Знанието. Ще знаете, че със сегашния морал и със сегашните си разбирания нищо не можете да постигнете. Вие се нуждаете от морал, на който да разчитате във всички времена и епохи.

Сега, като говоря за огънатата плоскост, вие не трябва да се плашите. Каквото и да правите, щом сте в огънатата плоскост, неизбежно ще грешите. Обаче вината не е във вас, но в онзи, който е бил на равнината и там извършил престъпление, с което станал причина да се огъне плоскостта. Когато човек се намира на плоскостта и няма желание да обсеби нещата, тя остава равна. Обаче яви ли се в него желание за обсебване, плоскостта започва да се огъва. Като знаете това, пазете се от ония желання за обсебване, които огъват моралната плоскост на човека. Често хората несъзнателно огъват своята морална плоскост, но въпреки това се натъкват на големи морални сътресения. Понеже всеки сам е огънал своята морална плоскост, сам ще я изправи. Ако не може да я изправи, той няма условия за развитие. Новият морал има за задача да научи човека как да оправя огънатата плоскост на своя морален живот. Докато плоскостта на вашия морален живот е огъната, вие не можете да използвате нито условията, нито възможностите, които ви са дадени.

Следователно, когато механическите закони в човешкия живот се предават с езика на новия морал и станат приложими в новия живот, огънатите плоскости могат да се изправят. Представете си, че един знаменит лекар, капацитет по всички болести, тръгне да пътува инкогнито по света без пет пари в джоба си – знания има, но никой не го търси, никой не знае за неговата известност. След като гладувал осем дена, той се научава, че в града, в който е слязъл, дъщерята на един голям милионер банкер е на смъртно легло. Десет души лекари я лекуват, но не могат да – помогнат. Видният лекар, който е влязъл в огънатата плоскост на своя живот, отива при бащата на болното момиче и казва: „Аз мога да излекувам дъщеря ти.“ „Колко искаш?“ „Един милион.“ „Ще ти дам, но да я излекуваш.“ „Ако не я излекувам, нищо няма да взема.“ Милионерът е условие да се прояви знанието на знаменития лекар и неговите възможности, чрез които да изправи своята огъната плоскост.

Следователно, за да изправи своята огъната плоскост, човек трябва да разполага със знание, с изкуство, с музика. Способностите и силите, с които разполагате, трябва да приложите, както за ваша полза, така и за полза на ближните си. Ще кажете, че цигуларят свири за свое удоволствие. Той не свири само за удоволствие, но и да се прехрани. Той е гладувал няколко дена и събрал около себе си момичета и момчета да играят, но същевременно да им покаже, че човек трябва да има някакво знание или изкуство, на което да разчита във всички трудни моменти на живота си. Ако не знаеше да свири, да събира момичетата и момчетата на хоро, гладен щеше да ходи.

И тъй, знанието е необходимо за разбиране на живота и на отношенията, които съществуват между живите същества. Щом е така, не казвайте, че условията са лоши или че животът е лош. Лоши условия и лош живот съществуват само за невежите. Добри

условия и добър живот съществуват за онези, които знаят законите на живота и на природата и ги прилагат правилно.

Новото възпитание се стреми да помогне на хората да проявят доброто, силата в себе си. Да бъде човек добър, това значи да се движи по плоскостта, без да я огъва. Да бъде силен, това значи да изправя огънатата плоскост на своя живот. Силен човек е онзи, който е придобил истината. Като има вътрешна сила, човек може да изправи всички навици от миналото и да тръгне по неогъната плоскост. Запример, ако има вътрешна сила и познава истината, клептоманът може да се справи със своя лош навик да краде. Той краде несъзнателно и после се чуди защо му трябват тия предмети. Плюшкин, един от героите на „Мъртви души“ от Гоголя, събира каквото намери по улиците, по чешмите: петала, гвоздеи, стомни и др. Той ги събира у дома си, трупа ги на едно място, без да знае защо му са. Мнозина представят типове, подобни на Плюшкина. Домът им е пълен със стари вещи, останали от миналото. Обаче всичко това трябва да се изхвърли навън и в човека да остане само същественото. Човек трябва да се освободи от всички лоши навици, наследени от миналото, и да остане с онази първична чистота в себе си, която създава неговия характер. И отделният човек трябва да се пречисти, но и обществото трябва да се пречисти и нагоди според законите на разумната природа.

Огънатите плоскости трябва да се изправят. Само тогава хората ще могат да живеят разумно и свободно. Само по този начин ще се избегнат изкушенията. Докато има бедни, онеправдани, гладни, всякога ще има изкушения. Изкушенията пък ще създават условия за погрешки и престъпления. Казвате, че Господ ще промисли за гладните, за бедните, за онеправданите. Господ е промислил и непрестанно мисли за тях, но и богатите трябва да мислят. Защо? Защото

Бог дава изобилно храна и блага за всички хора, но някои заграбват тия блага, складират ги и се осигуряват. Бог дава, а хората заграбват богатата и не дават на бедните. Постоянно слушате да морализират бедния: не кради, не убивай, не пожелавай чуждото! Добър е този морал, но той се отнася еднакво до всички хора - богати и бедни, силни и слаби. Истинският морал подразбира да се проповядва истината еднакво на всички. Всеки трябва да отвори ушите си за истината и да слуша какво тя му говори. Възпитайте себе си, да не си създавате затвори. Всяка погрешка, всяко престъпление представлява затвор, в който човек сам се огражда и ограничава. Човек сам е направил затвора, сам ще го разруши. Той сам може да се освободи от недъзите, сам може да отвори вратата на затвора и да си каже: излез на свобода и живеи по нов начин.

„Само проявената Божия любов носи пълния живот.“

*Тридесета лекция
на Младежкия окултен клас
4 април, 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ПЪРВАТА ЗАДАЧА

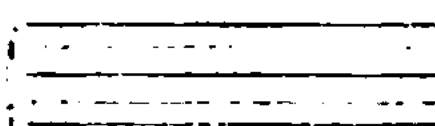
Тайна молитва

Нека излезе някой на таблата, който е краснописец. Пишете думата „благост“, „носи“, „душа“, „живот“, „младост“, „пълна“, „добрини“, „радост“. Сега всички съчетайте тези думи, направете нещо цяло. С връзки може да си послужите, съюзи и предлози може да турите. (*Значи канаят е от нас.*) Представете си сега, че от съчетанието на тези думи зависи целият ви живот. Пишете сега. (*Всички мислят и пишат.*) Които са написали, да четат. (*Душа, пълна с благост и добрини, носи живот, младост и радост. Благостта носи живот на душата, а добрините пълнят младостта с радост.*) Сега нали има закони за реда на нещата. Кои думи са производни? Производни думи са тези, които са взети от други. От какво мислите е произлязла благостта? (*От Бога.*) От Бога. Тогава от какво е произлязла душата? (*Пак от Бога.*) Но за да излезе душата, как да направим съединение? Съединени са Божията любов и Божията мъдрост и е излязла душата. Душата се е родила от любовта и мъдростта. А душата, това е човекът. Според сегашните разбирания, те мислят, че душата това е вятър. Не, но душата това е човекът. Душата носи в себе си едно съединение на любов и мъдрост. И извадете любовта и мъдростта от душата, душата сама по себе си изчезва. А душата е съдът, в който животът се явява. Откъде се явява животът?

След като се яви душата, явява се животът. Тогава какво носи животът? Младост. А тази младост какво носи? Добрини и радост. Душата е пълна с добрини и радост. Можете да си турнете думите както искате. Но естественият път, психологичният път е – нещата трябва да произлизат последователно. Кои думи от кои произлизат? Благостта от душата може ли да излезе?

Вземете дух и душа, двете думи имат едно и също значение. Могат те да се различават, но може това да е едно раздвояване. Душата означава това, което любовта ражда, което излиза от любовта, а духът носи това, което излиза от мъдростта. Но в Божествения свят мъдростта е първа, тя е основа. Любовта създава един по-висок свят, а мъдростта е създала един по-низш свят, по човешки ако се говори. Но може ли душата да бъде благост? Тогава, ако благостта излиза от душата, защо хората не са благи? Тогава как бихте турили, какво носи благостта? Младост за душата. Какво остава за „пълни“? *(Благостта носи добрини и радост и пълни душата с живот и младост.)* Ако бяхте поети, как щяхте да го напишете? Как ще го направите по съвременните правила на изкуството? В благостта действително има добрини и тя носи младост и радост. Понеже имате благостта, а благ е Бог. Но това е външната проява на Бога. Бог най-първо е любов и мъдрост, а после е благост. Защото Бог е благ спрямо същества, които са излезли от него. Бащата, след като роди синове, може да бъде благ. Преди да ги е родил, той е любов и мъдрост, а след като ги роди, тогава той може да се отнесе благо, любовно към тях. За да се отнесеш любовно, трябва да има едно същество пред тебе, което да има своята форма. Най-първо това са принципи, които творят. Щом кажеш „любовен поглед“, какво означава това? А „поглед на любовта“ какво означава? Значи ти мислиш за нещо. Това е погледът на любовта. А пог

„любовен поглед“ се разбира друго нещо. Сега ще ви попитам „поглед на любовта“ и „любовен поглед“ същото ли означава? *(Не.)* Сега най-близкото на любовта кое е? Благостта сама по себе си може ли да носи нещо? Тук е казано фигуративно. Благият човек може да носи, но благостта вън от човека може ли да носи нещо? *(Не.)* Защото благостта е само в човека, който има душа. Чрез него може да се прояви благостта. Погледнете човека в неговата пълнота, той може да изяви благостта. Сега да не се ражда някое противоречие във вас. *(Душата носи живот, пълна младост с добрини, благост и радост.)*

Сега да допуснем, че тук имате пет лавици, полици. Представете си едно седемгодишно дете, което достига едва първата лавица. Какво ще си вземе то? Представете си и друго едно дете на 14 години, трето на 21 години и четвърто едно дете на 28 години, най-високо. Питам тогава, кое дете ще има най-голямо преимущество? Или това дете на 7 години коя дума ще хване? Ако наредим по тези редици тези думи. *(Радост.)* Детето на 14 години какво ще хване? *(Пълни добрини.)* На 21 години? Живот и младост. А на 28 години? Благост носи душа. В дадения случай ние можем да си поставим нещата в живота в едно положение. Нещата могат да се представят тъй. Ти виждаш само каквото има в първата лавица, а другите неща ти виждаш само перспективно. Твоето съзнание е будно само за първата лавица. Тогава най-важната дума е тази, която достига до твоето съзнание.

Сега запример във вашето съзнание коя дума достига? Коя дума е най-важна за вашето съзнание? *(Живот.)* Но едновременно животът носи и скръб. Младостта какво носи? Младостта носи радост, но ако не знае как да живее човек, младостта носи и болести. За мен най-силната дума е „душа“. Тя е каката

на всичките. Душата между всички други думи, каквото и да кажете, всичките думи са подчинени на душата и благодет, и живот, и младина, и пълни, добрини, радост, носи. Душата само мълчи, сгушила се е някъде и слуша, всички ѝ служат, тя е княжеската дъщеря, която уж на последното място се показва, но където и да я турите, всичко се отнася все до душата. Тя е личността, човекът, съзнанието вътре. А всички други се явяват в душата. Душата е центърът. Тогава какво ще кажете, каква е нейната първа служба? *(Да бъде млада.)* Да, душата трябва да бъде млада. Но нали младия човек го считат за невежа. Не че е невежа, до известна степен да, но той има в себе си всичките възможности. Казват, че младият човек не бил развит. Да се развива човек, не значи да придобива нещо. Вземете сега закона на еволюцията. Нали казват, че човек, като се развивал, се усъвършенствал. Но не от малките форми е произлязъл човекът.

Сега аз да ви наведа на едно научно противоречие. Представете си, че вие всеки ден сте фотографирали едно дете. Да кажем, за сто години вие имате всичките негови фотографии. И ако вие ги турите на един кинематограф, ще видите как този човек се е изменял. Питам, фотографиите изменят ли човека, създават ли го? И в закона на еволюцията ние виждаме всичките форми, през които душата е минала. Ние мислим, че всяка една форма е создала нещо за човека. Не. Но човекът е создал нещо за всяка една форма. А формите нищо не са създали за човека. Но вярно е, че във всяка една форма, която е последвала, човек е употребил повече усилие. Да кажем, той почне от най-малките микроскопически форми. Но във всяка една последующа форма той е употребил повече сила, за да създаде тази форма. Ние сега казваме по обратния път, наместо да кажем това, което човек е употребил, за да създаде формите, казваме формите са създали човека. Казваш: „Иван еди-кой си е донесъл на господаря си една стомна вода.“ Нали?

Сега как бихте наредили тези думи, да ги турите в поетическа форма? О, нали вие се занимавате с поезията? Вашата работа знаеш на какво мяза. Ако ви донесат един плод и вие кажете: „Той Господ знае какво има в ябълката.“ Но въпросът е друг. Тази ябълка е пратена за тебе, ти да я ядеш и ти ще си изкажеш мнението за нея – хубава ли е, или не. И, представете си сега, тези думи, това е една математическа формула, с която всичко можете да постигнете. Ако знаете как да съчетаете линиите, думите, можете и богат да станете, и поет можете да станете, и здрав можете да станете, и талантилив можете да станете, и силен можете да станете. Пък ако не знаете как да ги съчетаете, да ги наместите, можете и слаб да станете, може и болен да станете. Значи всичко зависи от съчетанието на думите. Та трябва да знаете как да ги наместите. Вие сега ще кажете аз да ги наместя. (*Тъй е, защото ние както и да ги турим, все ще има известен дефект.*) Дефект няма да има, но ще има разни постижения. Ако работите с един ключ, все ще има постижения. Като местите думите, можете да получите здраве. Да кажем ревматизъм имате, но като местите думите, ревматизмът може да изчезне. Или като местите думите, имате безсъница – и тя изчезва. Или липсва ви памет и вие се занимавате с тези думи един ден, два дена, три и може паметта ви да се усили. Тогава ще кажете: „Сега помня. Едно време паметта ми беше слаба, но сега се усилила.“ Или, да кажем, не сте весел. Като местите думите, радостта ще дойде и вие ще станете весел. (*Може ли други думи да прибавим?*) Можете да прибавите колкото думи искате. Може да прибавите някои думи, ако тези думи могат да се облекат, тогава те са намясто. Но ако не им подхожда костюмът, тогава няма да турите други думи. Според вас коя дума тука е най-малката дума? Вие трябва да имате една мярка, с която винаги да намествате едно противоречие.

Всяка част може да бъде толкова голяма, колкото цялото, но никога не може да бъде по-голяма от цялото. А цялото всякога може да бъде по-голямо от своята част. Това е първото правило. И законът е такъв. И частта никога не може да бъде по-голяма от цялото, а цялото всякога може да бъде по-голямо от своите части. И другият закон е верен по отношение на частите. Всяко голямо цяло може да бъде толкова малко, колкото своята част, но никога не може да бъде по-малко от своята част. Цялото не може да стане по-малко от своята част. Това, което е неделимо, това е най-малката величина в света. От единицата не може да има по-малко, тя е най-малката част. Сега законът е този: ние не можем да бъдем повече от Бога. Той всякога знае повече от нас. Но и Бог не може да знае по-малко от нас. Той слеза до нас, но Бог не може да знае по-малко от нас. И по-долу от нас не може да слезе. Или, казано на друг език, Божественото у тебе не може да бъде по-невежа от самия тебе.

Ще ви запитам тогава кое е Божественото у човека? Божественото у човека е неговият ум в даден случай. Неговият дух е. Ще кажете, човекът – това е неговият ум. А можем да кажем – в ума има две неща: има воля, има и разбиране. Умът е създаден от две неща. Сега в дадения случай кое е по-силното – волята и разбирането или самият ум? Защото, най-първо, за да прояви човек воля, той трябва да е намислил нещо и да го почувства, и тогава, ако това, което е намислил и почувствал, е право, той има право да го направи, защото умът е по-силен. Правият ум включва в себе си и правите чувства. А правите мисли и правите чувства се изразяват в силата на волята. Двигател на волята е сърцето, а умът направлява волята. Правата мисъл и правото чувство се проявяват в силната разумна воля. Следователно волята сама по себе си, без човешкия ум и сърце, тя не може да се прояви. Сега ние говорим за човешката воля. Но и човешкото разбиране без воля

нак не може да се прояви. Но и умът без воля и без разбирането, това са два органа, без които той не може да се прояви. Та, когато казвате: „Ама аз нямам воля“, тогава вие отричате вашия ум, вашия дух. Като кажеш: „Аз нямам воля“, значи ти не искаш да проявиш своя ум. Не искаш да проявиш волята си. Или, казвате: „Не ми стига умът за тази работа.“ Не казвайте така. Може да кажеш: „Не разбирам ума си.“ Но ти трябва да туриш ума в неговото разбиране. А в разбирането ти трябва да знаеш закона да наместваш мислите си и как да разместваш мислите си. Защото всяка мисъл върви по известен ред. Кога се раждат мислите у човека? Мисълта – това е раждане у човека. И ако дойдете до човека, всеки един човек трябва да роди нещо. Питам тогава, първото нещо, което е родил човекът, кое е?

Сега ние не говорим за външното раждане. Първото нещо, което се е родило в душата, кое е? Ние вземаме, както е в природата. Да кажем, когато се роди детето, кое е първото желание, което се ражда у него? Ще забележите, когато се роди, детето почва един процес – дишането. Дишането почва с раждането. Детето не диша в майка си, но с раждането започва този процес на дишането. А с дишането се ражда първият звук – плачът, който е глас на волята. Звукът винаги показва една интензивност – че то има нужда от нещо, но не знае как да изкаже нуждата си. То издава първия звук, майката го разбира. Кой е първият звук, който издава детето? Какво казва то? Кажете как казва детето? Забравили сте. „Бу-а-а.“ Вас ви се вижда смешно. Смешното, това е радост някой път. Когато заплаче детето, майката се радва и всички се радват, казват: „Заплака.“ Детето е живо. Ако не заплаче, сълзи ще има. А като каже „Уа-а“, всички се радват. Значи „Ва-а“, „В-а-в“, казва нещо детето. „А-а“ – сега за ядене дайте. Българинът казва „а“. Значи това, което досега е било бременно в съзнанието на човека, веднага изниква

мисъл. Казват, когато детето заплаче, първото нещо – то научава една дума. Дават му един предмет, и то следующия – това е една бутилка. Майката казва: „Отвори бутилката.“ И детето тури устата, извади запушалката и после изважда съдържанието на шишето. Значи то като каже „В-у-а“, веднага му дават едно шише, да разреши тази задача. И откъде му иде на ума на това невежото дете, откъде е научило то този закон на физиката. Като каже детето „В-у-а-а“, веднага майката постави детето на изпит. Но то веднага оперира с предмета. А казват, че било невежа. Хората дълго време са мислили – и инженери, да намерят една помпа, за да могат да изваждат вода, а това дете изведнъж знае това изкуство.

Та казвам, всичките неща човек ги носи в заложба у себе си. Най-основното нещо е, че онова дете носи вече в себе си онова понятие за добиване на храната. С първата си дума то дава сигнал. То не знае къде да я намери, но майката, като я тури в устата, като намести това шише в устата, ръцете и краката не работят, но то щом напипа с езика си, съзнанието се събужда и първият опит излиза сполучлив. Значи с „В-а-в“ то е направило първия опит на яденето. Това е закон на яденето. „В-а-в“ показва, че е започнала дихателната система да функционира. А с дишането умът е започнал да мисли. Тогава с дихателната система започва процесът на мисленето, значи и процесът на мисленето е излязъл сполучлив. Щом това дете е започнало да суче, това показва, че това дете е здраво. Не може ли да суче, не може ли да диша, това дете е болно. А ако може да разреши тази първа задача – да диша и да суче, това дете може да мисли – то е здраво.

Следователно във всяка една мисъл законът е същ. Сега ще изучавате законите. Щом имаш една задача, да я решиш правилно, значи умът е здрав. Но щом не може да разрешиш задачата, значи не може да

извадиш това мляко от шише. Ето това е едно болезнено състояние. Законът е същ навсякъде. Ти се събуждаш, искаш да направиш едно добро. Значи твоеото съзнание се събужда, доброто се ражда. Сега, ако ти не приложиш това добро, ти си болен човек. Лошавината, това е едно болезнено състояние не на душата, на физическия човек.

Та казвам, при новия начин на разсъждение ти не може да кажеш: „Аз не мога да го направя.“ Ако вие кажете така, това е едно болезнено състояние, затова е по-добре да казва човек „мога“, отколкото „не мога“. Защото онзи, който казва „мога“, е всякога по-силен, отколкото онзи, който казва „не мога“. Който започва с „м“, е по-силен от онзи, който започва с „н“, защото само отрицателното е носител на неможенето. Казваш „н“ – не мога да мисля. Защо не можеш да мислиш? Някой път си има причини. Ако върху една малка трева вие турите един голям камък, питам, тази трева може ли да расте? Не може да расте. Но ако вие вдигнете този камък, тревата ще расте.

Следователно, ако върху всяка една мисъл, която е деликатна, вие турите едно тежко желание отгоре, какво ще стане? Всичките благородни мисли се осакатяват от някое тежко желание. Значи тежките желания осакатяват твоята мисъл, спират твоя растеж. Какво трябва да се направи? Махни това желание, тури го настрана, за да може добрата мисъл да израсне. Значи от нашите благородни мисли ние трябва да отстраним тежките желания, за да могат да израснат. Сегашната психология има хубави неща, но процесът на развитие, който те внасят в психологията, е просто един механически процес. Те внасят и доброто, и всичките морали, правила, закони, но това е един механически път. Та в самовъзпитанието трябва да се поставят нови методи. Виждам, по този начин, както хората възпитават от толкова хиляди години, не че не правят никакво усилие – човечеството

прави грамадни усилия, колко милиони хора работят върху това, но щом останат сами, те не прилагат. Тези учители на света, те са проповядвали един закон органически, физиологически закон, а техните ученици винаги са превръщали физиологията в анатомия. Казвате, да турим едно правило. И ние казваме всеки да направи нещо за Бога. Това е физиологически. Обаче, щом замине учителят, другите казват: „Той доброволно няма да го направи, но да наложим този закон.“ Та ние трябва да заставим някого да направи едно добро. И какво става? Днес се наложи един закон, утре – друг закон и така се раждат противоречията в света.

Следователно в приложението на живота по този механически начин е израснала човешката личност. Та сега човек и да се освободи от себе си, защото този закон е верен само по отношение на себе си. Никой от вас не трябва да изнасилва себе си, да оставим това изнасилване отвън. Питам, ако ти изнасилваш себе си, какво ще добиеш или ако измъчваш себе си, какво ще добиеш, или ако побеждаваш себе си? Не казвай – човек трябва да победи себе си, защото, ако ти победиш себе си, ти ще разслабиш себе си, ще разклатиш себе си и ще унищожиш себе си. Казват: „Победи себе си.“ Не, въздигни себе си. Не казвай да победиш себе си, защото тогава ти си роб на някой отвън, някои външни сили са те заробили. Освободи себе си от робството, подигни себе си, въздигни себе си. Това е вътрешният начин.

Сега остава въпросът за човека. За да се възпитава човекът, най-първо той трябва да се научи да се храни. Казва някой – не може да се храни. Ако на това дете ръцете не могат да работят и неговият ум е толкова слаб, и майка му като му тури това шише, изведнъж здравето дете започва своята работа и свършва опита сполучливо. Значи детето почва да яде. В дадения случай, щом ти дадат една бутилка,

гледай да разрешиш задачата. На малкото дете дават най-малката бутилка, с най-малката шийка. То не казва: „Дайте ми някоя златна.“ Веднага започва своята работа.

Следователно законът е такъв: най-малкото благо в дадения случай ти не го считай, че е унижение. Считай го като една привилегия. Ако не знаеш как да започнеш, кажи: „В-а-а-а“. И след това, като дойде бутилката, изтегли млякото. Като изтеглиш млякото, започва живот, след това законът на любовта действа, а след това иде правата мисъл. Той работи. Значи непременно умът, мисълта или мозъкът трябва да работи, но трябва да знаете, че и вашето сърце трябва да работи. Умът без сърце, това е човек без крака, без ръце и без очи. А какъв човек ще бъде това? Значи в сърцето на човека седи всичката негова красота. Но само сърцето може да се прояви чрез ума. Умът иде в живота, за да се прояви сърцето. А сърцето носи всичката пълнота, от сърцето излиза всичката кръв и влиза в мозъка. И като влезе тази кръв, от нея се образуват мислите, красотата, силата и знанието. В кръвта е животът. Значи от сърцето постоянно излиза животът. Тогава не загасвайте вие светлината. Не светлината, можем да кажем топлината. Сърцето има топлина. Не загасвайте топлината на вашето сърце.

Значи там, дето няма топлина, вие имате един свят, подобен на месечината. Представете си, че вие живеете на един свят със светлина, без топлина. Какъв ще бъде този свят? Това ще мяза на един свят при полюсите, при вечния лед. Там всичко е хубаво и красиво, но няма никаква зеленина. Ако вие останете сега, да кажем, на вашето знание, вие ще мязате на полюсите. А какъв е животът при полюсите? Всичката погрешка е там, че хората искат да се издигнат само чрез знанието, което имат. Но знанието трябва да бъде носител на любовта, на човешките чувства или на това,

което произтича от сърцето. Сега това няма да турите по отношение на света. Ако искате да възпитате себе си, този е пътът.

Ще работите върху сърцето си и затова ще ви кажа едно правило: устата не трябва да бъде бледа и лицето не трябва да бъде бледо. Устата трябва да бъде червена, това е основният цвят на природата. В природата съществуват само два цвята – червеният и белият, от които се явяват всички останали цветове. Червеният цвят е цвят на любовта, а белият цвят е цвят на светлината. Затова, когато станеш сутрин, гледай се в огледалото. Езикът трябва да е червен и устните трябва да са червени, и лицето да е розово, не алено. Ако устните ви не са червени, изменете ги. Как? Изменете мислите си. Направете опит, турете една мисъл, втора, трета, четвърта, пета, тургайте мисли, които може да изменят вашето кръвообращение. Никога не внасяйте мисли, които свиват сърцето ви, които свиват вашето кръвообращение. Всеки един от вас може да има бледи устни. Например имате един приятел, когото обичате, но ви кажат – поминал се е вашият приятел, а вие очаквате от него много нещо и изведнъж побледнеете. Защо? Защото имате интерес от него. Може да стане и другото. Вие седите и сте замислен, побледнели сте, но кажат ви – баща ви, когото вие много обичате, си иде. Веднага лицето ви светне и на устните ви се явява една червенина. Хубавите мисли внасят едно разширение. И в това отношение разните душевни състояния си имат свой темп.

Ако изчислявате удара на сърцето си, пулсът бива различен. Когато сте гневен, сърцето ви бие по един начин, когато имате омраза или някои благородни чувства, пулсът се мени. Значи при различните състояния и пулсът на сърцето е различен. Различно бие сърцето. Даже ако правите измерване на вашата ръка, ще забележите една разлика, значи пулсът зависи

от състоянието на Вашите мисли и Вашите чувства. И тогава нормалното кое е? Колко удара трябва да има сърцето? Те взимат 72. Но тези удари могат да се увеличат и могат да се намалят, пък може и много малко удари да има сърцето, малко пулсиране. Когато у вас действа законът на любовта, вие имате едно отмерено пулсиране, един бавен ритъм и дълбочина има. Тогава, когато сърцето ви пулсира правилно, имате и гладък пулс, и дълбоко дишане. Тогава, когато сърцето ти удря правилно, и дишането е правилно, когато сърцето не пулсира правилно – и дишането не е правилно. А това зависи от мисълта, от ума и сърцето едновременно.

Затова, ако човек иска да измени състоянието на своето тяло, понеже той е продукт на своя ум, следователно трябва да измени ритъма на своите мисли, ритъма на своите чувства. Да ги хармонизира. Това веднага ще произведе една реакция върху неговите дробове, върху сърцето, върху мозъка – значи ще произведе реакция върху кръвообращението и върху дишането. Та правилно ще започнете да работите над себе си. Нов строеж трябва да имаме. Или да поддържа организма, или да го пресъздава. На това основание отгоре всеки един за в бъдеще може да се лекува сам.

Та първото нещо – не трябва да се гразните. В това отношение не трябва да се гразните. Недейте казва какво мислиш заради него. Никога не се произнасяй за кой да е човек. Понеже, ако той това прави за Божия работа, него Бог го е направил, а за Божиите работи не се произнасяй. Не изказвай мнението си, не казвай нищо за Божиите работи. Никога не се произнасяй за Божиите работи. Да кажеш – този човек не струва, онзи човек не струва. Недейте гледа на външността. Не гледайте на кутията, тъй увита с книга, но какво има в тази кутия или в тази книга, или какво има в ума. Вътре има един скъпоценен камък, който струва десетина милиона английски шилинга. Дюамант е този

камък. А ти не си от онези учени хора, да знаеш да видиш какво има в тази кутия. Ти трябва да познаеш, че вътре има нещо скъпоценно за тебе. Някоя сутрин аз ще донеса една кутия, да познаете какво има в кутията вътре, защото не всеки може да познае какво има в кутията. Ако един плъх горе на тавана, може да познае какво сладко има затворено в буркана и разпознава сладкото, той най-първо отвори сладкото с боровинки, после дойде до сладкото с боровинки. Няколко пъти се сменят книгите на буркана, но той пак отваря, значи надушва. Как е познал той? Има един начин на познаването.

Та сега казвам, не трябва да мислите, че вие сте по-глупави от този плъх. Един, като турил един наполеон в ръката си, казва: „Познай какво държи в ръката.“ „Аз не зная, ти кажи.“ И той самият е забравил какво държи в ръката си. Или както онзи испански поет, който написал едно стихотворение и го питали какво иска да каже с това стихотворение, той казва: „Ами аз сам не зная.“ Значи в даден случай може да напишем нещо и да загубим смисъла на написаното. Това е възможно. Има една вътрешна връзка, с която може да изгубите смисъла на нещата. Запример неща, които се виждат в известни години със смисъл, след пет или десет години погледнеш – изгубват смисъла си. Значи нещата придобиват и изгубват смисъла. Та и в нашия ум може да изгубите смисъла и да обезцените нещата и може да ги надцените. Но трябва да имате едно правилно схващане за цената на нещата.

Всяко нещо има своята цена. И мислите, и желанията на хората си имат определена стойност. Сега вие сте млади, ще кажете: „Тия работи ние ги знаем.“ Разбиране трябва. Много ваши мисли трябва да ги оперете, тъй абсолютно, със сапун да ги оперете. Има и много ваши желания, които трябва да оперете. Които нямат нужда от пране, оставете ги, а които имат нужда – с топла вода и сапун, за

да се изчистят.

Сега съчинете от тези думи нещо, да видим каква поезия ще изкарате. Всички напишете по нещо и ще изберем петчленна комисия, която да се произнесе върху написаното на вашите работи. Комисията ще се произнесе върху най-хубавата работа и тук от тези думи ще изкараме една песен.

„Само проявената Божия любов носи пълния живот.“

*Тридесет и първа лекция
на Младежкия окултен клас
11 април 1930 г., петък, 6–7.20 часа
София – Изгрев*

НАПРАВЛЕНИЯ В ЖИВОТА

Размишление

(Четоха се изреченията, съставени от дадените думи в миналата лекция.)

Една от причините за неуспеха на младите се дължи на това, че те събират знания, без да ги прилагат. По този начин те не постигат целта, която е поставена в училището. Знанието трябва да носи в себе си доброто. То трябва да бъде спомагателна сила – филтър. Ако знанието не може да облагороди човешкия характер, да го превърне в съзнателна сила, да работи в съгласие с природата, то е товар. Истинското знание, навреме придобито и приложено, ръководи човека в пътя на истината.

Като чуят думата „истина“, хората казват, че истината е горчива. Не, истината не е горчива. Ако има нещо горчиво, ще знаете, че истината не е там. Горчивината е в самия човек. Ако кажете на болния, че е болен и му стане горчиво, къде е причината за горчивината: в думите, които сте му казали, или в самия него? За да не му става горчиво, болният трябва да се справи с болестта си. Щом оздравее, каквото и да му казват, няма да му става горчиво. Следователно, за да не става горчиво на хората, всички трябва да се справят със състоянията, в които се намират: сиромашът – със своята сиромашия, богатият – със своето богатство,

невежият – със своето невежество, неразумният – със своята неразумност, глупавият – със своята глупост. Кой човек е глупав? Всеки, който се стреми да реализира някое непостижимо желание, е глупав.

Като ученици вие трябва да се откажете от глупостта, от пороците си. Щом се очистите веднъж, пазете се пак да не се окаляте. Ако детето постоянно се каля, най-после майката ще го изостави. Трябва ли детето да се обезсърчава от това? Майката го мие, чисти, облича, говори му, съветва го как да живее, но то не слуша. Кой е виновен: майката или детето? Ако детето слуша майка си, а ученикът – учителя си, никакво обезсърчение не може да съществува. Който ходи по Божия път, не се обезсърчава. Здравото дете не трябва да очаква само на родителите си. Очаква ли само на родителите си, то става инвалид. Способният и даровит ученик не трябва да очаква само на учителите си. Ако сам не учи и не работи, той ще атрофира способностите си, ще изгуби това, което природата му е дала. Ученик е онзи, който има убеждение. Щом няма убеждение, той не може да бъде ученик. Който се съмнява, не може да бъде ученик. Защо съм дошъл на земята? На този въпрос всеки сам може да си отговори. Ако ви пращат да свършите някаква работа, ще ви дадат акредитивно писмо. Къде е вашето акредитивно писмо? Щом сте изпратени на земята, дадени ви са акредитивни писма. Ако сте забравили къде сте ги турили, потърсете ги, ако сте ги изгубили, намерете ги. Не е достатъчно да кажеш, че живееш, но като живееш, трябва да знаеш защо си дошъл и какво трябва да правиш.

Истински ученик е онзи, който знае защо е дошъл на земята и как трябва да живее. Като живее съзнателно, той изучава всичките действия – събиране, изваждане, умножаване и деление, и ги прилага. Той прави разлика между количественото събиране на числата като мъртви величини и количественото събиране на

живи числа. В това отношение той никога не се лъже. Ученикът не се лъже в знанието си, а учителят – никак. Ако учителят не е сигурен в знанията си и се заблуждава, ученикът изпада в по-големи заблуждения. С една дума, между учителя и ученика трябва да съществуват отношения на любов и пълно доверие. Не поставяйте в сърцето си желания, които не могат да ви ползват. Хората правят погрешки поради това, че на първо място турят такива желания, които нямат нищо общо с желанията на душата им. Запример каква връзка има между вола и човека? Какво ще каже волът, ако го поканите в стаята си, турите го на стол до вас и започнете да ядете заедно? Волът не може да оцени мястото, което сте му дали, вследствие на което не може да ви благодари. Следователно допускайте в ума си такива мисли и в сърцето си такива желания, които са близки на душата ви, за да могат един ден да ви оценят и благодарят.

Като ученици вие трябва да водите чист, непоковарен живот. Никаква нечистота не се позволява на ученика. Ние имаме предвид вътрешната чистота. Когато човек е вътрешно чист, и външно ще бъде чист. Ако вътрешно не е чист, а външно – чист, той ще изпада в заблуждения. Той ще се самоизлъгва и ще туря нови табели на живота си, а съдържанието ще си остане старо. Никаква погрешка не се позволява на ученика. С други думи казано, всяка погрешка трябва да се изправи навреме. Не се ли изправи навреме и намясто, тя води към лоши последствия. Има случаи, когато някоя малка погрешка причинява големи страдания. Ако капитанът на парахода направи една малка погрешка, която не изправи навреме, от неговата погрешка ще пострадат много хора. Капитанът на парахода няма право да се забавлява. Докато параходът е в движение, капитанът трябва да стои на поста си. Всеки човек е капитан на своя параход и докато е на работа, той няма право да яде и да пие, да спи и да си почива. Когато слезе на

сушата, капитанът има право да яде и да пие, да си почива. Обаче, докато е в бурното море, той трябва да стои на капитанския си пост. Човешкото тяло е голям параход, пуснат в житейското море. Капитанът му трябва да бъде разумен, да не го излага на опасности, защото трябва да плаща за всяка негова повреда. Скъпо струва този параход. Ако слезете на брега с повреден параход, компанията ще ви държи отговорни и за най-малката загуба. Колкото по-голяма е повреда, толкова по-голяма е отговорността.

Щом става въпрос за плащане и за отговорности, религиозните казват: „Бог е милостив, ще прости задълженията ни.“ Така не се разсъждава. Прощава се само на човека на любовта. Сама по себе си любовта плаща. В плащането се заключава прощаването. Като платиш дълга си, естествено, че ще ти се прости. Хората са изгубили понятията си за този и за онзи свят, вследствие на което изпадат в противоречия. Те говорят за живота на земята, без да разбират законите му. Те говорят за онзи свят, без да имат никакъв спомен от него. Художниците рисуват ангелите с криле като птиците, с ръце и крака като хората, без да са опитали силата им. Те рисуват как ангел благославя човека, без да подозират каква динамическа сила се крие в ръката му.

Сега ще ви дам едно правило за успяване в живота. Ако искате да успявате в работите си, вие трябва да имате абсолютна любов към Бога и абсолютно уважение към себе си и към своя ближен. Да имате любов към Бога, уважение към себе си и към ближния си, това значи да имате знание не само теоретическо, но опитано и проверено. Истинското знание е живо. Ако дойдете за пример до положителната геометрия, там всички линии, всички ъгли, фигури и тела са живи. В Питагоровата теорема, която гласи, че квадратът, построен върху хипотенузата на правоъгълния триъгълник, е равен на сбора от квадратите, построени

върху двата катета на същия триъгълник, страните на този триъгълник са живи, а оттам и квадратите са живи. Катетите на правоъгълния триъгълник представят бащата и майката, а хипотенузата – тяхното дете. Въз основа на Питагоровата теорема можем ли да кажем, че детето съдържа всички качества на баща си и на майка си? То носи живота на баща си и на майка си в себе си, но не съдържа всички специфични качества на баща си и на майка си. Ако детето съдържа всички качества на родителите си, щеше да има повторение на индивидите. А ние знаем, че никъде в природата не съществуват две еднакви форми. Вие сте изучавали геометрия, знаете в какво отношение кватратът на хипотенузата е равен на сбора от кватратите на двата катета. Обаче в дадения момент това не ни интересува. Ние правим само известна аналогия между Питагоровата теорема и отношението, което съществува между родителите и тяхното дете. Правоъгълният триъгълник на Питагора се среща и в човека: хипотенузата е гръбначния му стълб, а двата катета се намират в мозъка. Обаче функциите на тялото се различават от функциите на мозъка. Доказано е при това, че колкото по-силна е главата, толкова по-силно е тялото. И обратно: колкото по-слаба е главата, толкова по-слабо е тялото. Освен това височината и широчината на тялото се определят от интензивността на мозъка. Между широчината на раменете и широчината на мозъка има известно съответствие, между дължината на лицето, на тялото и на мозъка също има известно съответствие. Днес тези данни нямат особено приложение. Хората не се интересуват от тия въпроси. В миналото обаче съществували много школи, в които са правени тънки наблюдения и изучавания по тия въпроси. В тези школи са работили мъдреци и агенти, които могли по размерите на тялото, на лицето и на главата точно да определят какъв ще бъде животът

на даден човек. Това наричаме ние жива геометрия. Не само мъдреците на земята се занимават с тия изчисления, но и ония, които живеят в невидимия свят. Когато една душа напусне земята, тя прекарва около 45 години в невидимия свят, дето ѝ се правят подробни изчисления и измервания, т.е. определят ѝ хороскопа. Когато решат тази задача, те я пращат на земята, да реализира своя хороскоп. За мнозина това са невероятни работи, но за онези, които разбират нещата, това е велика наука.

Като се говори за живота, мнозина мислят, че лесно се живее, лесно се придобиват блага и лесно се развиват таланти. За да се придобие едно благо, човек трябва да е работил дълго време. За да се развие един талант, много поколения трябва да са работили усилено върху него. Най-после тези поколения предават изработения талант на някой човек. Обаче, ако и той не работи върху дадения талант, последният заглъхва. Талантът не е резултат на един човек. Множество разумни същества са работили за развиване на един талант, но талантът се проявява чрез един човек, който излиза начело. Заг него стои цяло съдружие. Онзи, чрез когото талантът се проявява, трябва да е готов да дели печалбите си с всички ония, които преди него са работили за развитието на дадения талант. Запример някой певец пее на сцената и получава голяма сума и много букети за концерта си. Като получи тия неща, той върви горд, напет, да го видят всички, да знаят за неговата слава. Той забравя, че успехът му се дължи на много същества, които са работили преди него. Виждате някой генерал, накичен с медали в знак на победа, но тази победа не е само негова. Хиляди войници са взели участие във войната, много от които са оставили костите си на бойното поле. Ако и вашите таланти се дължат на работата и на усилията на много войници, вие трябва да делите с тях печалбите, радостите и славата си.

Като ученици съветвам ви да учите, да придобивате знания като условия за вашето развитие, без да се осолявате с него. Който се осоли с придобитото си знание, неговата работа няма да върви напред. Ама искам да се ожена. Щом искаш да се жениш преждевременно, ти си се осолил вече. Искам да стана милионер. Ти си солена риба. Искам да стана проповедник. Ти си солена риба. Искам да бъда гениален човек. Ти си солена риба. Искам да стана добър човек. Ти си солена риба. Да стане човек министър, проповедник, гениален и добър, това са временни положения в живота. Знанието е сила, която е ценна, когато се прилага. Иначе то остава като външно украшение, което нищо не допринася. На истинското знание и учителят се подчинява, така както и учениците. Запример дойдете ли до науката на храненето, и учителите, и учениците я прилагат еднакво. Разликата се заключава само в начина на дъвченето и на асимилирането на храната. Дали сте учител, или ученик, вие трябва да знаете защо ядете и как ядете, защо учите и как учите, защо живеете и как живеете.

Човек е дошъл на земята да се учи, да познае себе си и своя ближен. На земята той се проявява като физически човек, в духовния свят – като духовен, в Божествения свят – като Божествен. Значи човек е трояко същество. На земята той разполага с известен капитал, който му е даден от другите два свята – от духовния и от Божествения. Щом е така, човек трябва да живее правилно. Всички хора искат да живеят добре, да бъдат красиви, да имат хубави очи, но въпреки това нито живеят добре, нито са красиви. Кое е характерното за красивите очи? Някои поети наричат красивите очи бездънни. Ние пък казваме, че красиви очи са ония, които са подобни на слънцето. Енергията, която излиза от мозъка, трябва да се отразява в очите. Красиви очи са ония, в които се отразяват проявите на

човешкия дух и на човешката душа. Какво представят душата и духът? Душата е човекът, който се проявява в духовния свят между ангелите. Духът е човекът, който се проявява в Божественния свят между разумните и мислещи същества. Тъй щото умът се проявява между хората, душата – между ангелите, а духът – при Бога. За да се прояви в своята пълнота, човек трябва да обедини своя ум, своята душа и своя дух в едно цяло.

Като се изучава, човек вижда някои отрицателни черти и недъзи в себе си, остатъци от миналото. Ако чрез ума си не може да се справи със своите недъзи, какъв ученик ще бъде той? Всяка погрешка, която учителят прави, сам може да я изправи. Всяка погрешка, която ученикът някога е направил, днес сам може да я изправи. Погрешката, която човек прави, понякога е толкова малка, че се равнява на косъм, паднал от главата на човека, или на косъм, турен на главата на човека. Ще кажете, че косъмът може естествено да е паднал от главата на човека. Ако иска да се освободи от него, той трябва да свали дрехата си, да го хване с пръстите си, да го тури в огъня или да го посади някъде, да изникне. Учете се да се справяте с недъзите си, за да се ползвате от добродетелите си. Много добродетели има човек, но само с една погрешка той може да развали някои от тях. Ако отрежат главата на човека, какво струва само тялото му? Или ако отнемат тялото му, къде ще се прояви главата сама? Човек трябва да се моли за две неща: главата му всякога да бъде на мястото си и тялото всякога да изпълнява заповедите на своята глава. Когато главата и тялото на човека са на мястото си, всички органи изпълняват своята служба правилно.

Като ставате и лягате, молете се за вашите органи да бъдат в изправност, да изпълняват навреме и намясто своите функции. Само при това положение можете да бъдете доволни от живота си.

Помнете всичко, което ви говоря, за да се ползвате от него. Вие ще минавате през големи изпитания, ще падате и ставате, докато се убедите в истинността на думите ми. Един ден, когато завърши развитието си на земята, човек ще презледа целия си живот като на филм и ще получи диплом за свършен курс по усъвършенстване. Този филм ще бъде говорещ, жив филм. На този филм ще видите най-лоши и противоречиви неща, както и най-красиви. На филма е отпечатана вашата любов, проявена във всички животи. Като дойдете до любовта, ще видите, че сте започвали добре, а сте свършвали зле. Ако някой не е ценил любовта ви, вие сте започвали да го мразите и сте търсили начин да му отмъстите. В любовта на хората има и идеални прояви: започват добре и свършват добре. Стремете се и вие в този живот да започвате добре и да свършвате добре.

Всички хора искат да имат успех в живота си. Успехът им зависи от тяхната вяност и искреност. Щом се стремят към истината, те трябва да бъдат верни и готови да се жертват за нея. Стремете се да придобиете истината, без да говорите за нея. За истината се говори последния момент. Каквото и да ви питат, мълчете. Какво мислиш за Бога? Още нищо не мисля. Този въпрос съм оставил за най-послед. Сега се занимавам с дребни работи, с пеперудки, насекоми и бръмбарчета. Един ден, когато порасна, тогава ще се занимавам с големите въпроси. Какво нещо е религията? И по този въпрос още не съм мислил. Като отговаряте по такъв начин, това не значи, че нищо не знаете, но тези въпроси предстоят на развитие. Вие не сте дошли още до крайното им разрешение. Днес мислите по един начин, на другия ден мислите по друг начин.

Едно мнение за религията запример е това, че който стане религиозен, той се оженва вече. Значи религията, науката представят женитба, т.е.

свързване на човека с нещо. И наистина, проследете живота на истински религиозните и учени хора и ще видите, че те са толкова увлечени в своите идеи, че за тях не съществува личен живот. Идеите, желанията на човека в известна област представят неговите деца. Той отглежда децата си като майка, кърми ги, възпитава ги, но случи се, че някой от тях умре. Той се чуди в себе си какво е станало, че не се интересува вече от известни въпроси. Запример срещате учени хора, които не се интересуват повече от науката. Защо? Умрели са децата им. Има учени, които оставят верни на своите идеи и желания. Защо? Децата им са живи.

Когато един американски учен, който се занимавал с изучаване на неопределения член в гръцкия език, умираше, той казал пред своите близки: „Съжалявам, че не поживях още 20 години, да поработя върху неопределения член в гръцкия език.“

Следователно искате ли да станете учени, приложете знанието, което ви е дадено. Колкото лекции сте слушали досега, прегледайте ги, извадете основните мисли от тях и вижте кои са за приложение. Това значи – свийте ръката си на юмрук и започнете да работите. Юмрукът крие в себе си сила, която трябва да се приложи. Като работите, вие ще се натъкнете на отрицателните качества в себе си, но ще имате сила да се борите. Знанието е сила, която ще ви помогне в борбата. Ще кажете, че отрицателните прояви представят съдбата на човека. Такава съдба не съществува. Човек сам е създал съдбата си и сам трябва да се справи с нея. Бог ви изпратил на земята да живеете добре, а не да се съдите. От човека зависи да бъдете добър или лош, учен или прост, здрав или болен.

Всеки човек е такъв, какъвто иска да бъде. Който мисли, че е създаден по образ и подобие Божие, той може да бъде като своя създател. Значи човек може да

бъде добър, разумен, силен, здрав, учен. Не е ли такъв, той или не се е ползвал от силите, които му са дадени, или не ги е използвал за добро. Който греши, е глупав. Който не греши, е умен. Някой казва, че провидението го пази от погрешки. Когато провидението пази човека от погрешки, това показва, че той се ползва с доверието му. PROVIDENIETO ВЯРВА, че като го запази един път, и да го изостави по-нататък, той няма да сгреши. Кой е виновен, че пияницата пие и обикаля кръчмите една след друга? Той знае, че пиянството е вредно за здравето му, но въпреки това пие. Вината е в него. Той не трябва да очаква да слезе Бог отгоре и да го извади от кръчмата. Много пъти му е казвано да не пие, но той не е слушал.

Като изнасям тези неща, вие не трябва да се обезсърчавате, да мислите, че не можете да постигнете желанията си. Помнете, че на човека е определено да стане ангел. От него зависи кога ще стане такъв. Той може да стане ангел в един ден или в една година. Той може да стане ангел в един живот, а може и в десет животи. Хората грешат, понеже не знаят какво да правят. Запример мнозина отиват в света и очакват да получат там това, което не съществува. За да не изпаднете в такива погрешки, вижте какво правят пчелите. Пчелата влиза само в този цвят, в който друга пчела не е влизала. Значи пчелата влиза само в такъв цвят, в който има мед. В празен цвят тя никога не влиза. В това отношение пчелата е по-умна от човека. Тя знае отде да черпи сокове. Като влезе в света, човек не прави избор. Той отива при всички хора, от всички очаква да получи нещо и ако не успее, разочарова се. Какво ще намерите при грешните хора? Те са празни цветове. Пеперудите и пчелите отдавна са изсмукали соковете им, вследствие на което те нищо не могат да ви дадат. Кръчмарят, който е продал всичкото си вино, е доволен от положението си. Много естествено. Той е

доволен, защото джобът му е пълен с пари, но доволството му е временно. Бъдещето ще говори за неговото доволство.

И тъй, не се радвайте, когато сте празни и не можете да дадете нещо на вашия ближен. Човек трябва да бъде извор: постоянно да дава и да възприема. Не е позволено на човека да бъде кръчмарска бъчва, нито щерна. Ще кажете, че кръчмарят забогатява. Не се стремете към такова богатство. Животът не е кръчма. Науката не е кръчма. Който иска да се ползва разумно от живота, от света, от науката, трябва да бъде организиран. За да се организира, човек трябва да учи, да има съзнание, че е дошъл на земята да работи. Ама кой го изпратил на земята? Или сам е дошъл, или близките му го пратили, или Бог го изпратил. В трите случая той има различни отговорности. Ако е дошъл сам, отговорността му е една. Ако е изпратен от близките си, отговорността му е друга. Ако е пратен от Бога, въпрос става не за отговорност, но за благословение. Велико благословение е дадено на човека, когото Бог изпраща на земята да се учи и да работи.

Как се познава кой човек е изпратен от Бога? Онзи, който е изпратен от Бога, има любов към него. Следователно приложете това правило към себе си и си отговорете кой ви е изпратил на земята. Ако имате любов към Бога, той ви изпратил. Ако нямате любов към Бога, друг ви изпратил. Обаче, ако настоявате, че сте изпратени от Бога, тогава вие сте се отклонили някъде от пътя си, вследствие на което сте забравили отде идете, кой ви изпратил и защо. За да си отговорите на тия въпроси, преди всичко трябва да обикнете Бога. Това значи да се върнете там, отдето сте се отклонили, и да влезете в правия път.

Като ученици вие трябва да имате ясна представа за положението, в което се намирате, и за работата, която се иска от вас. Първото нещо, което се иска от вас, е да възстановите връзката си с

първата причина на нещата, да чуете гласа на онзи, който ви изпратил. Ще кажете като евреите, че този глас е страшен. Евреите се уплашиха от гласа на Господа и пожелаха Мойсей да се разговаря с него и да предаде думите му. Те не искаха да бъдат направо свързани с Бога, затова си послужиха с посредник. Като не пожелаха да слушат направо гласа на Бога, евреите не послушаха и Мойсея, вследствие на което и до днес страдат.

Сега и на вас казвам: бъдете смели. Бъдете готови да слушате гласа на онзи, който от създаването на света досега е мислил за вас, грижил се е за вашето добро, уреждал е вашите работи. Той е мислил и продължава да мисли за вас. Той ви е дал живот и поддържа живота ви. Ако него не слушате, никого не можете да слушате. Ако не сте благодарни на него, на никого не можете да благодарите. Ако човек няма любов към Бога и не е благодарен за всички блага, които му са дадени от него, той не може да има правилни отношения и към хората. Без любов към Бога нищо не можете да постигнете. Имате ли любов към Бога, вие ще придобиете и знание, и сила, и светлина, да разбирате живота и природата в техните положителни прояви. Каква наука е тази, която изучава патологическата страна на човека? Сам по себе си, по естество човек не е лош. Лоши са някои негови прояви, но по естество човек е добър. В желанието си да придобие повече знания, богатства, сила, човек се изопачил. Обаче той може да се изправи, да се върне към своето първично естество.

Като ученици вие трябва да бъдете самостоятелни, но не своенравни и анархисти. Бъдете свободни и искрени в отношенията си. Вие трябва да си помагате взаимно. Вижте как постъпват отделните удове на вашия организъм. Запример пръстите на ръцете ви са свободни, но всеки от тях е готов да помага на другите. Имайте и вие тази

свобода и готовност. Каже ли някой, че не може да помага на другите, той е болен. Само болният пръст не може да помага на здравите. Обаче здравият всякога е готов да помага. Щом помагате, ще се радвате, че сте дали нещо от себе си на своите ближни. И пръстът, който помага, се радва. Защо? Защото е жив. Всичко в света е материя и съзнание. Кога? Когато материята е одухотворена, т.е. жива. Дето е животът, там е радостта.

Тайна молитва

*Тридесет и втора лекция
на Младежкия окултен клас
18 април 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев.*

ЗНАНИЕ И СВЕТИНА

Аз искам да разбера от вас какво разбирате вие под думата „специален клас“? Нали толкова години следвате в този клас, какво сте разбрали под думата „специален клас“? Ако попитате един медик какво нещо е лекар, той ще ви каже – човек, който се занимава с болести, нали. Какво е музикант? Учител по гимнастика? Или по рисуване? Те всичките по нещо се различават, но всички имат занимание.

Сега някои от класа разбират – да бъдат в класа, за да си прекарат времето. Има класове за развлечение, има и занятия за развлечение. При естествените науки за дисекция какво се изучава? Във вивисекцията какво се изучава? По какво се отличава един естественик? Казвате – той е медик. С какво се занимава той? Или е свършил доктор по математика, или по богословието, или по филология. Какво знае този доктор по богословието? И какво знае той повече от обикновения човек? Ако вземете онзи, който е свършил по теологията, който изучава науката за Бога, и го попитате какво нещо е Господ, той нищо не знае повече. Свършил по богословие, но никога не е виждал Бога, не се разговарял с него. Или да вземем един човек, който е изучавал слънцето, 20 години се занимава със слънцето и нищо не е видял. Питаме, какъв смисъл има в това, да изучаваш един предмет, който не виждаш?

Сега аз отправям този въпрос до вас, защото някои от вас има, аз ги наричам деца, даже те не трябва

да бъдат в класа. Ако едно дете на 4–5 години гоиде в клас и ревне, и иска да гоиде бабачката му да го утешава, питам, това дете за класа ли е? Тук не му е мястото. Или ако вашият ум е пълен само със съмнения, колко време ще мине, докато се утеша то, че после да се занимава. Нали вие тук в класа си имате дисциплина. В какво седи вашата дисциплина? Аз разбирам дисциплина на мислите, дисциплина на сърцето и дисциплина на човешката воля. Първото нещо – трябва чиста мисъл. Чистата мисъл се отличава. Имаме дисциплина на ума. Или когато гоидем до дисциплина на сърцето, това има двояко значение. Има дисциплинирани хора. Как се определя думата „дисциплина“ в училището? (*Под „дисциплина“ се разбира подчинение на известен ред и известна цел.*) Тогава дисциплината може да бъде разумна и неразумна. Ако се вземат дъските на някоя каца и се турят обръчи, каква дисциплина ще има там? Дъските ще имат механическа дисциплина, всички ще бъдат стегнати в обръчите, ще се направи една каца, ще се тури един хребет и т.н. Но в това дъските не взимат никакво участие. Но когато вземете някое разумно същество, живо същество, да кажем, както един клас вече има известно съотношение, известен ред, разбиране.

Да кажем, вие, учениците на един специален клас, влиза учителят на този специален клас, какво печелят учениците и какво печели учителят? Ще кажете – учениците ще добият знание. Хубаво. Да допуснем, че вие сега следвате по музика, нали ще изпеете гамата? Нали тя е основата в това училище? Но ако един музикант не може да изпее седемте тона на гамата, какъв музикант ще бъде той? Представете си един математик, който не може да напише числата от 1 до 10. Какъв математик е той? Той нали започва с основните числа на математиката. Та казвам, ако вие нямате ясна представа какво значи специален клас, какъв клас е това? Кои са принципите или основните

положения на един специален клас. Може ли някой от вас да каже, както го разбирате. Сега вашето положение е както положението на един българин, ако го попитат защо си българин. Той не може да покаже своята българщина. Ще кажете – той говори български език. Но по какво се отличава българският език? Българският език излиза от славянския език. В природата има ли български език? В природата има много езици. Тогава всеки човек, който говори български език, българин ли е? Да кажем, ако един човек е французин, но говори български, той българин може ли да стане, ако езикът е свързан с „българина“, защото български говори. Добре, ако един чужденец дойде и научи български език, българин може ли да стане. Значи у българина трябва да има нещо специфично в кръвта му, някоя специфична черта, която небългаринът не може да я има. И във вас непременно трябва да има нещо специфично, в кръвта си, както се казва, трябва да имате някоя специфична черта, по която да се отличавате от другите. Англичанинът, и той си има своя специфична черта, поради която той е англичанин.

Често вие се спирате и казвате – трябва да говорим един език. Има един език в широкия смисъл на думата. Българите си имат един общ език, който го употребяват, и затова са българи. Но всеки, който говори български, българин ли е? Не е българин. Но можем да кажем, като говорят българите, той разбира българския език, без да е българин. Сега мнозина от вас са в специалния клас, без да принадлежат към класа. Сега колко души от вас има, които принадлежите в този клас? Трябва да се научите да мислите. Вие определяте – българите говорят български език. Хубаво. Но вие сте българин, и ви вземат като малък англичанин някои англичани, осиновяват ви, тъй вие влезете в една английска фамилия и минавате за англичанин. Но вие англичанин ли сте? По осиновяване вие сте англичанин, изучавате английски език, казвате:

„Аз съм англичанин.“ Но не сте родени от англичани. Роден сте българин, а минавате англичанин. Пък може и обратното да стане, някой англичанин да е взет от българи, могат да му изкарат и свидетелство, че е българин. Но това са някои шегобийци.

Сега, най-първо, специалният клас има известни положения, които трябва да разберете. Защото всяка една наука си има своите положения. Сега кое е основното на вашия клас? Вие на дело ще го отговорите. По какво се отличава специалният клас? Той може би да не е толкова специален. Да кажем, първият клас от гимназията по какво се отличава? После вторият, третият, четвъртият, петият. Откога започва същинският клас на гимназията? Вие сега мислите, че на вас се е предало особено знание. Кое е особеното, което на вас се е предало? По какво се отличава специалният клас от общия? Сега онези от вас, които принадлежите към специалния клас, те да кажат. Пък онези, които са дошли отвънка и сами са изучили езика на специалния клас, те нямат думата. Онези, които са родени, родените в специалния клас, те да кажат. Вие сега говорите за специален клас, аз ви казах онзи ден, че не искам да се занимавам с преповторение на нещата. Когато аз видя, че хората стават обикновени, да кажем, някой мисли само как ще яде, как ще прекара живота си, иска да уреди живота си – е, трябва ли той да мисли от младини до старини как ще прекара живота си. Ако той постоянно казва, че трябва да уреди живота си, това е един обикновен човек.

Например някои от вас може да мислят как ще свършат училището. Той нищо няма да разреши и нищо няма да свърши. Пък и онзи, който иска да уреди живота си, и той нищо няма да уреди. Да кажем, че свърши осемте класа. И след като ги свърши, какво ще научи? Или който е свършил гимназия в Германия или Англия, какво може да научи? Много работи може да научи. Но българинът, който поставя противоположното, казва:

„Като свърших гимназията, рога изникнаха ли ми? Като свърших университета, рога изникнаха ли ми?“ Богослов е станал, рога изникнаха ли му? И на един лекар рога изникнаха ли му? И на богослова какви рога са изникнали? И тогава българинът казва – щом не са изникнали рога, нищо не струва. Пък ако му кажеш, че рога са изникнали, той ще каже: „Остави тази работа, рога му изникнаха, той не мяза на човек, той е говедо.“ Такава наука, в която изникват рога, ние не искаме. А при това изникват рога. Под „рога“ българинът разбира нещо специфично. В рогати има скрита известна идея, известен смисъл. Българина, за да му кажеш, че си свършил, трябва да му покажеш това. Той ще каже: „Вържете му сега очите, вържете му сега дебело въже или букаи на ръцете отзад. – И после ще каже: „Скъсай сега това въже, ако си майстор.“ И ако ти скъсаш букаите, тогава българинът ще каже: „Знае този човек. Вързах го с дебело въже, но така като каза, отидоха веригите. Знание има у него.“ Но ако направиш опит и не можеш да скъсаш веригите, никаква наука нямаш. Хубаво. Аз искам да ви обърна вниманието да знаете – всяка една мъчнотия е една връзка заради тебе. Ако те свържат с едно малко въже и ти не можеш да скъсаш това въже, ти не можеш да разрешиш една малка мъчнотия.

Питам тогава, знанието разрешава ли въпроса за мъчнотиите? Защото без знание, който и да е човек той не може да има никакви постижения и той ще ходи в тъмнина. Защото постиженията в живота се постигат със закона на знанието. Не е в натрупването на много знания. Но силата, която дава човешкият ум, с тази сила ще минете по пътя на живота. Който има знание, няма да има тъмнина. Светлината е там. Който има знание в живота, ще ходи със светлина. А без знанието много мъчнотии ще имат. В знанието нещата са мощни, възможни и всички мъчнотии трябва да ги решите чрез закона на знанието. Любовта е един

подтик. Тя е една сила, но ако вие нямате знанието, ако не знаете как да съсредоточите тази сила, как да направлявате тази сила, вие ще бъдете като един слепец. Значи сега, тъй както хората са се организирали, любовта е една сила. Та без знанието нищо не може да се постигне. Но знанието в света с любовта може да направлява силата на вашата любов.

Сега ние говорим за любовта като основа към знанието. Или обичта, която може да се зароди във вашия живот, как трябва да я използвате? Аз ви казах, Учителят не се занимава с погрешките, аз съм чужд за погрешките, чужд за морализиране, чужд за отрицателните страни. Казвате, той Учителят нас ни напуска. Сега какво ще правим? Хубаво, ако слънцето ви каже, че ще ви напусне, какво трябва да правите? Какво ще стане, ако слънцето ви напусне? Казвате – ще умрете. Няма да умрете, ще замръзнете. Ще се спрете. И щом рече слънцето да ви остави, вие ще замръзнете. Вие ще седите и ако слънцето един ден си измени мнението, и пак дойде при вас, вие ще тръгнете пак. Щом тръгнете, слънцето е дошло. Щом сте на едно място, слънцето го няма.

Та казвам, трябва да има движение. Искам да ви обърна внимание на същността. Ако вие гледате на нещата по външному, те лесно се разрешават. Има специални класове по готварство, учиш година, две, три, четири години седиш, излезеш навън, казваш, че си свършил специален клас. После специализация има. Има класове и по дребарство. Като свършиш по лекарските науки, ще специализираш по очните болести или по нервните, това са специфични класове.

Та казвам, в какво именно вие вземате специалния клас? Кое трябва да бъде качество на специалния клас? Първият специален клас. (*Думата младежки я нямаше първоначално.*) Е, коя е основната черта на класа ви? Основната черта, аз да ви кажа, че всички, които влизате, трябва да бъдете неженени и

Всеки, който е женен, не може да влезе. Това е единственото нещо, което ви отличава от другите. Значи да не сте женени, това ви отличава. Но ето една сестра тук женена е влязла. (*Сестра П-ва.*) Тогава де е дисциплината на класа? Не е така. Това е външната страна. Неженени, това е друго, неженени за света. Че ако не сте женени за света, тогава знаете ли какво нещо е светът? Че ако вие сте оженени за света, никакъв специален клас не може да има. Та с какво ще препоръчате вие света, в който стават всичките престъпления? Ще кажете – това е една лаборатория. Но тъй както хората разбират, че всички престъпления се вършат в света, че ако вие обичате света? Казвате: „Не трябва ли да живеем в света?“ Ако вие обикнете един човек, който върши престъпления, тогава не участвате ли в неговите престъпления? Ако една жена се ожени за един мъж, който е престъпник, тя не участва ли в неговите постъпки? Ако тя каже неговите престъпления, тогава този мъж ще намери затвора. Или в класа ви идеята за неженените или девствените, които разбират живота, какво разбирате вие? Тогава, след като свършите класа, тогава ще решите да се ожените или да се не жените. Това е идеята за специалния клас. Ще седите в класа свободно, за да не се започне скандал, понеже в класа влизат и от двата пола. Тогава онзи, който е женен, може да каже: „Какво търсиш ти там между онези неженените?“ Или: „Какво търсиш между чуждите мъже?“ Ако дойде една млада сестра, която е оженена, и мъжът ѝ дойде, ще каже: „Ти какво търсиш там между онези младите? Да не мислиш, че те имат някакъв си характер, малко се съмнявам в това.“ Нали женените имат особена терминология. Сега аз не зная тяхната терминология. По известни съображения, да допуснем, някой брат, ученик, и той е женен, и жена му, и тя е тук.

Тогава значи, за да се избегнат тези недоразумения вътрешни, най-първо човек трябва да бъде свободен. Аз искам да ви наведа на мисълта: ако вашият ум не е свободен и вашето сърце не е свободно, и вашата воля не е свободна, това са същите отношения. Вие не можете да учите. Ще кажете вие: „Как тъй, аз да не мога да уча?“ Казвам, ако аз държа един голям параход с 10 котли за дъното и той започне да си върти витлото и целия ден се върти, върти, а не може да се мръдне, седи все на едно място, котлорът се изгаря, а работа не е свършена, при това дим е имало, а параходът не е извървял никакъв път? Вие ще кажете: „Върти се нашето колело.“ Съгласен съм. Дими коминът. И на това съм съгласен, да дими коминът. Ако вашият параход е вързан, питам, какво сте извършили? Въглищата изгорили, коминът е димял. Питам, какво от това, ако вашето колело се върти, коминът дими, но котвата седи на дъното. С какво се оправдава дименето на комина и въртенето на витлото. Ако вашето колело се върти, и коминът и всичко е на мястото, а 10 котли са хванали парахода за дъното, вие не съзнавате това и се чудите – как тъй ние да не можем да прогресираме. Значи на едно и също място седите, щом ти не виждаш един прогрес, защото под процес се разбира това, което параходът може да измине. Това е прогрес за парахода. В буквален смисъл, изходеното място, това е, което параходът е придобил, когато той измине от едно пристанище до друго, това е неговият прогрес. Сега вие тръгнахте от едно пристанище. Какво беше вашето първо пристанище откакто излязохте от парахода? Все сте пътници на този специален клас. От едно пристанище излязохте – от пристанището на девствениците, от пристанището на младостта, и отивате към пристанището на старостта. Тъй. Ще ви вземе много време, докато пристигнете на него пристанище. Някои от вас ще пристигнете на това пристанище. Значи вие влизате в

специалния клас, идете с единствената идея за какво?
(*Да станем девственици.*)

Сега моята цел не е да ви изпитвам. Искам да ви насоча мисълта да мислите. Защото вие всички имате основните понятия на живота. Да се жени, да живее, да дими коминът, да има къща, жена, деца, да има морал. Аз наричам – това са основните работи, с които сегашният свят се занимава. Хората се занимават с тези работи, с които и всички бръмбарчета се занимават. Аз виждам, една пчела се занимава със своите бръмбарчета и тя отхранва децата си, царицата. Някой ще каже: „Трябва да се ожения, да имам 5 деца.“ Някой ще ми каже, че царицата трябва да снася яйцата. Превеждам, трябва да има само един мъж, а някой път пчелата има около 250 хиляди мъже. Някой път между тях ще се избере само една, ще се ожени и тя ще излезе с него навънка и ще почне да ги снася с хиляди, по две, по три хиляди ги снася тази царица, а всички останали са работници, излизат навънка и вършат работа.

Как ще разберете вие вътрешната страна на живота? Какво например е женитбата? Как ще разберете? Да се съберат двама души на едно място и да живеят? Това не е никаква женитба. Защото, ако жененето е само да се съберат един ученик и един учител на едно място, знанието не се добива там. То е само едно условие. Така нищо не се добива. Учителят ще предаде, ученикът ще учи. Това са само условия и възможности. Но има известни вътрешни отношения, които могат да се образуват между ума на учителя и ума на ученика. Това е едно вътрешно постижение, то не е видимо. Това е ученичество – един вътрешен процес, който съществува, който не се вижда. Питам, ако ученикът не може да възприеме това, което учителят може да му предаде, той ученик ли е? Не е ученик. Но ако и учителят, и той не може да предаде? Ако ученикът е готов, а учителят не може да предаде,

той не е учител. Ученикът трябва да възприема, да е готов да възприема. И учителят трябва да може да предаде това знание, което е необходимо. Няма ли тези двете отношения тогава – отношението между ученика и учителя се изменя и остава само една външна дисхармония. Ученикът е, казва той, по известна дисциплина, от първо отделение, може да е от второ, трето, четвърто отделение или е в прогимназията или гимназията, или най-после студент може да е той. Защо наричат първите ученици, а последните студенти? Какво значи ученикът и какво студентът? Най-първо казват – той е ученик, а после – той е студент. Предават малко специфичен характер.

Сега, разбира се, аз не искам да се спирам върху терминологията. Тя не е толкова важна. Защото мнозина от вашия специален клас излязохте. Ако отидете в странство, които излизат, нали свършват известен специален клас. Като излязат от специалния клас, казват: „Свърших училището.“ Или кажат: „Свърших училището и сега постъпвам в едн-кой си университет.“ И след това казват: „От едн-кой си випуск на университета съм.“ Нали ще бъде смешно, той като свърши, да се каже – той се отказа, че е свършил едн-кой си университет. Да кажем, че някой е свършил Кеймбриджския университет в Англия или той се откаже от Хайделбергския университет в Германия и отиде в Кеймбриджския университет в Англия. И ако той е правил докторат там, важи ли му този докторат? Ако той каже там: „Аз съм свършил Хайделбергския университет, имам докторат оттам, свършил съм в Хайделбергския университет доктор по медицина, богословие или по естествените науки“, това може да служи като едно удостоверение, че той има известни познания. Но само ако ви хванат и ви кажат, че сте свършили специалния клас, вие ще се откажете.

Всеки човек, който не разбира своя си предмет, все се отказва от него. Например един, който не разбира от музика, той се отказва от нея като специален предмет. Който се отказва от пеенето, пеенето не му е специален предмет. Музиката е специална наука, тя не е за всекиго каша. Рисуването е специална наука. После техниката, тя не е за всекиго. Специална наука е тя. Има науки, които са специални и човек трябва да е роден за тях. Има някои са специалисти хора. Той трябва да бъде човек даровит. Има нещо, което той може да научи. За всекиго не е така. Но ако човек иска да разбере нещо основно, той трябва да е роден.

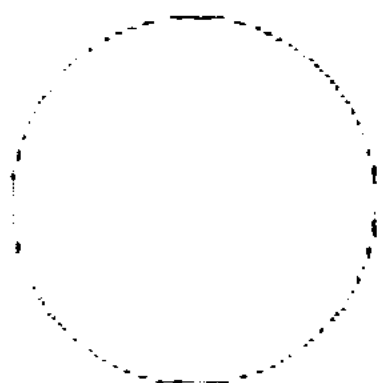
Та моята задача е – искам да си изясните какво нещо е специалният клас. Защото, ако не разберете какво нещо е специалният клас, тогава можем само да се събираме тъй на занимание. И то е хубаво, някои упражнения може да се направят. Нали така събират хоровете певци. На този плащат, на онзи плащат, учат се да пеят, образуват си едно хоро, занимават се, така лесно може да си говорите. Ще ви запишем в тефтера, тогава ще си плащате месечни вноски. Да кажем, един месец ще плащате 100 или 200 лева, да идете. Може ли някой да ви преподава в едно музикално училище, без да плащате? Ако сте много даровит, може да не плащате. Или ще платите. Но в което и да е специално заведение все ще платите нещо.

Та казвам, тази е задачата. Пък аз разбирам друго. Аз разбирам специалния клас малко по-другояче. Моята идея за специалния клас е друга. Аз считам специалния клас, представете си, едно заведение, което изкарва цигулки, италиански. Там има от тези великите майстори, които имат грижата за изпращането на цигулките навсякъде. Тази цигулка си има свой щемпел и надпис. И с тази цигулка трябва да се свири по целия свят, да се препоръча. И ако тази цигулка няма хубав тон, тя не може да се препоръча и няма да има стойност. Та и вие като ученици от специалния клас,

ако не може да издадете специални тонове, тогава какъв специален клас сте? Питам, всеки един от вас като излезе от специалния клас и не препоръча фирмата, какво ми струва мен, ако не рекламира фирмата? Струва ли си тогава да се учите? Значи трябва да се учите хубаво. Че ако тази цигулка не може да издава този хубавия глас, тогава тя няма стойност. Ако вие като ученици на специалния клас не можете да издадете тия специални тонове, питам тогава, какви ученици на специалния клас ще бъдете?

Следователно в специалния клас ще давате вие известни познания, за да разберете вие законите на вашия ум – едно; Второто – да разберете законите на вашето сърце, и третото – да разберете законите на вашата воля. Както виждате, това е една наука. И след като дойдете до един закон, вие вече ще имате методите на една положителна наука, с която да знаете как да се справите с външния свят. Защото как можете да преживеете? Един сляп човек, и той може да преживее, като пипа, тъй пипнешком. А едно нещо е да пипаш, а друго е да виждаш, да ходиш с виждане. Да имаш очи и да четеш от една книга, и да изучаваш всичките закони и пътища на природата, е съвсем друго. И ако човек разбира законите на своята мисъл, на своето сърце и законите на своята воля, той вече се приближава до основите на една наука. Не че ще знаете всичките науки или всичките закони. Например кой е първият закон? Мъчен въпрос е. Задайте този въпрос на който и да е философ, мъчно може да отговори кой е първият закон. Е, вие като влезете в света, как ще

докажете кой е първият закон?
(Концентрацията.) Тя иде отпосле. Всякога, за да мисли човек, той трябва да се постави в положението. Виждате, съвременната наука, за да произведе мисъл, ако вие имате един такъв кръг в природата, дето текат

енергиите, вие не можете да имате никакви знания. Известна енергия обикаля около този свят. Може би енергията е скрита. Ако обаче вие искате да знаете каква е тази енергия, вие трябва в този кръг да образувате един процеп вътре, и веднага от това място може да потече известна енергия или един извор. Тук, под тези пластове, може да потече известна енергия. Да кажем, има вода на 30 метра. С една сонда вие може да извадите тази вода и течението ще тече нагоре. Тогава вие можете да използвате тази енергия, това течение. Но ако не стане този процеп в тия пластове, водата ще си върви.

Та първото нещо, закон е на ума да се занимавате с вашите способности. А закон на сърцето е да се занимавате със законите на вашите чувства, а законите на волята са да се занимавате със законите на вашите сили. Силите, това са групирани способности и групирани чувства с техния етикет. Най-първо умът може да се занимава със способностите, които спадат към умствения свят, да могат да се развиват те. Та казвам, в специалния клас, тъй както аз гледам, между вас се зародиха известни недоразбирания, известни положения. Само да ви насърча аз, някои от класа помислиха това, което не е. Сега как ще изразите вие това – да помисли човек това, което не е? Някои от вас помислиха, че с малко време, с малко знание много може да се придобие. Запример, ако аз ви дам един признак, да кажем, по какво се отличава гениалният, талантливият, обикновеният човек и мистикът, защото всички се отличават. Те се отличават тъй, в природата, по количество, както, ако вземем например един килограм захар, два, три килограма, нали се отличава захарта, после, ако е на бучки, колко ще е обемът на два килограма, на един килограм? Да кажем, една бучка има два сантиметра дължина и един сантиметър в широчина, значи има един

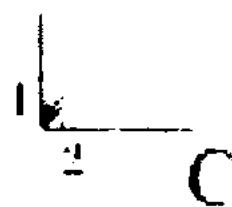
кубически сантиметър. Да допуснем, че в един килограм влизат 400 бучки. Само за изяснение е това. Да вземем 150 бучки, значи в два килограма ще има 300, в три килограма – 450. Като ви кажа един признак на обикновения учител, на талантливия, гениалния и мистика, вие веднага ще искате да знаете учителят, който ви предава, той талантлив ли е? Най-първо това ще искате да определите – дали вашият учител спада към обикновените, талантливите или гениалните. Питам тогава, ако учителят не е от гениалните, той ще го каже. Пък може да има съображения, да не го каже.

Питам тогава, ако е от обикновените и ви каже признаците, по какво ще знаете, че то е специфично гениален човек. Гениалният човек в признака си има нещо специално. Запример двама души могат да имат същите размери на ръката и същите размери на пръстите си, тъй приблизително да си мязат, но ако дойдете да изучавате тъканите на кожата, там ще видите, че те са различно устроени. И ако нямате един процеп, ще видите, че кръвоносните съдове и капилярите им се различават. После пирамидалните клетки в мозъка също се отличават, дължината на крачката на клетките се различава. Много специфични работи се отличават. Защото мозъкът е един инструмент много сложен. И тези разумните същества използват този вече образувания организъм. Той като изгуби своя организъм, той стане един обикновен човек. Ако манипулира с обикновения организъм, и той става обикновен човек.

Та казвам, гениалният човек трябва да има големи преимущества. И той съзнава своето преимущество, и талантливият човек така, а обикновеният човек слиза постепенно, той няма такива преимущества. Та вие ще се стремите – в природата има един закон, който подтиква хората към ония преимущества.

Та казвам, щом влезете в един специален клас, там има закони, с които може да ускорите процеса на вашата мисъл и да я направите по-пластична тази мисъл. Но трябва да знаете как трябва да постъпите. Има закони, с които вие можете да направите вашето сърце, разбирам чувствата, трябва да разбирате процеса на вашето кръвообращение. Ако вие не можете да изучите какво нещо е кръвообращението и ако не можете да проучите функциите на нервната ви система, вие не можете да бъдете господари на вашата мисъл. Тогава вие ще имате това обикновеното, което и другите, обикновените, хора са постигнали.

Ще работите във вашето подсъзнание. Та ще дойдем до онази правата мисъл, понеже невидимият свят – вие още не знаете дали има невидим свят, или няма, тъй на опит не го знаете това. Казвате – Учителят тъй казва, но вие имате ли опитността за това, не зная. Че има някои си агенти, които са завършили своята еволюция, но вие срещали ли сте се с някой от тях? Казвате: „Не зная, твърди се.“ Хубаво, твърдението ви може да бъде вярно. В известен смисъл то може да бъде вярно, но така специфично може да бъде и невярно. Запример, както се казва, че хората на шестата раса – по какво се отличаваат те – в шестата раса в мозъка ще има повече гънки, после тези капилярните съдове ще бъдат още по-нагънати, по-деликатни и после устройството на тяхното лице ще бъде друго. Съотношението на техните пръсти към тяхното лице ще се отличава, после ще имат на лицето си един ъгъл от 0 градуса. Техният Камперов ъгъл ще бъде не по-голям от 90 градуса. Сега в бялата раса е на 80–82–83 градуса. Казват, на боговете се дава 90 градуса. Тогава тази линия така ще се съпостави, че ако вие поставите лицето на 10 градуса, пак щом челото се изправи, тогава това ухо слиза надолу. Представете си, че 1 представлява челото, а 2 е

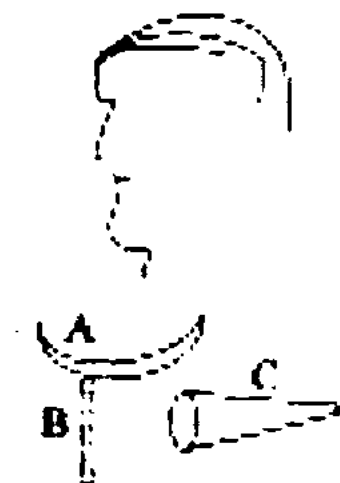
развитието на челото. С е ухото ви. Щом се изправи този ъгъл 1, линията С се оттегля и ако вие гледате, постепенно ще се образува един тъп ъгъл. Ако този ъгъл не се отъпява, гениалността не може да се прояви. Тогава ухото ви ще слиза надолу. Това е само за изяснение. Пък щом се добива знанието, колкото повече се добива знание, придобива се една голяма повърхност, плоскост и върху тази площ има по-голямо налягане. А щом има по-голямо налягане, има и по-голяма тежест, и тогава се казва – не е лека работа да е учен човек.

Следователно идейният човек има по-голямо налягане и ако нашият мозък не се приспособява, няма това налягане, ще дойдат известни страдания, ще кажете: „Що ми трябваше това учение.“ Соломон, който изучаваше големите познания, дойде до това положение, каза, че знанието е известно бремене. Не е бремене, ако се разбират законите, а ако не се разбират, е бремене. Всяко знание, което човек придобива, умът трябва да се приспособява. И умен човек е този. Туй знание трябва да се използва. И ако не се използва, то става бремене. И от многото знание се заражда съмнението.

Сега каква беше мисълта? По този начин на разсъждение, както вие схващате, както развивам моята мисъл, както развиваме предмета, какво схващате и накъде цели? (*К. – задачите на класа.*) Тъй, към принципите, които са засегнати в класа. Ако този клас даде тия семенца, тогава действително този клас принадлежи към този род на познания. Та в специалния клас вие трябва да се научите, начина, как да живеете. Както музикантът трябва да се научи да пее и както онзи художник трябва да се научи как да рисува, така и вие в специалния клас трябва да се научите да живеете, да мислите. Разбирам, всеки може да рисува, и аз мога да рисувам. Но това е геометрическо рисуване. Тук отношенията не са спазени. Тъй са рисували египтяните.

Челото е 90 градуса, после централните части не са поставени еднакво. Това ако е гениален човек, бихте ли желали да бъдете такъв специален клас?

(*Не.*) И бихте ли желали да бъдете такава паница – А? (*Не.*) Защо? (*Ще се преметне.*) Е, каква трябва да бъде? Е, бихте ли обичали вашият специален клас да мяза на такава тояжка – В? Бихте ли обичали вашият специален клас да бъде такава една тръба?

Трябва да пазите един принцип, той е следущият. Първият принцип е той. Никога човек не трябва да разваля своите отношения с първичната причина. Добре да знаете това. Или казано: не разваляй своите отношения със слънцето, защото оттам зависи всичко. Щом имаш отношения със слънцето правилни, ти можеш да имаш отношение към всички други. После, щом измениш отношението си със слънцето, ти ще измениш и отношенията си с всичко в света. Щом развалиш своите отношения към слънцето, към първата причина, ти вече разваляш своите отношения към всичко в света и не може да имате една положителна мисъл. Следователно, това трябва да бъде първото правило. Всякога, когато станеш сутрин, трябва да знаеш, че твоите отношения със слънцето, с първата причина, не са се измъчили. Можеш да вземеш разни положения, но да знаеш, че имаш много органически връзки. Може да е в твоето съзнание, може да е в твоето подсъзнание, в свръхсъзнанието, където и да е, тази връзка трябва да съществува, да прониква. И щом съществува тази връзка, тогава всички други отношения ти можеш да ги разрешиш, понеже там са правилните.

Да кажем, ти кажеш, че обичаш някого. То е цяла наука, да знаеш как да обичаш. Защото, да обичам аз една песен, в какво седи да обичам песента? Да мога да я изпея хубаво. И колкото по-хубаво я изпея, толкова

по-добре и толкова повече я обичам. И колкото по не мога да я изпея, толкова обичта ми към песента е по-слаба. Пък ако никак не мога да я изпея, никак не я обичам. Тази е аналогията. Ако вие нямате тази аналогия, вие не можете да разберете какво нещо е да обичаш. Колкото по-хубаво изпяваме една песен, толкова песента ни става приятна на нас, и тогава ни е приятна песента. Пък щом не можем да пеем, и публиката казва: „Не го искам, той не знае да пее.“ И когато ние кажем, че трябва да обичаме, любовта в невидимия свят се представлява като една велика песен на живота. И когато вие кажете, че трябва да обичате някого, подразбира да изпеете една класическа песен на обществото. И ако вие можете хубаво да я изпеете, цялата публика ще ви ръкопляска, ще каже: „Този човек пее хубаво.“ Вие на земята може да се срамувате и казвате: „Как така да го обичам?“ И минавате, като че никого не обичате.

Защо се преструват хората? Животните изявяват своите чувства, а хората не ги изявяват. Сега защо животните ги изявяват, а хората не ги изявяват? И хората изявяват своите чувства. Но това е една аномалност. Изявяването и неизявяването е един процес, това са резкости. Да се изявява някой и да не се изявява, то е го възпитанието в живота. Но при сегашното възпитание ние нямаме една ясна представа какво нещо е любовта. Значи това, което ние считаме, че е любов, обясняваме си от две съображения. Може би той не изявява това, понеже, ако е богат, той гледа да не покаже, че е богат, но той се представя, че е богат. Ако един богат човек живее между лоши хора и се опасява, че ще го оберат, той не се изявява. Сега аз не искам да кажа, че онзи, който не изявява своите чувства, че е лош човек. Не. Но той има известни съображения за това. Може да има някои да го убият и да му вземат парите. И той си представя, като че няма пет пари. А щом се намери между хора, които го обичат, той си

извади кесията, и тогава минава за почетен човек. Но Христос е турил мисълта малко по-другояче. Казва, запалят ли свещта, и да я турят под шиник. Щом се запали свещта, тя трябва да се тури над шиник. Та непременно всякога, когато любовта не минава през разумността на човека, тя образува дим и кадеж, тя е неприета, горението е непълно. И никой не обича да седи в една къща, в която няма комин. Представете си, че влизате в една къща, дето има само огън, но кой от вас би обичал да седи в къща, в която има само дим? Значи трябва да има пълно горение. Трябва да има камина, баджак или огнище, който да изкарва дима навънка.

Сега дотука какво разбрахте по въпроса? Какво разбра, Кузмане? *(Много неща.)* Сега основната мисъл: трябва да разбирате законите на вашата мисъл, законите на вашето сърце, законите на вашата воля. Сега тези положения ще се развиват в окултната наука, но пътят, по който ще ви изведа, е един специфичен път. Искам да ви наведа да мислите правилно. Понеже, ако ви доведа аз до същинското знание на нещата, ще ви поставя до големи противоречия. Не че не съществува това противоречие, но ако вие сте неподготвени, голямата светлина може да ви ослепи или голямата сладчина, захаринът, който е 900 пъти по-силно сладко от захарта – та, ако аз ви дам един грам захарин, ще има плюене и целия ден лизите ви ще текат. И това не е лошо. Някои казват: „Дайте ни от това знание.“ Но ако аз ви дам от това знание, цяла седмица ще ви текат лизите. Ти знаеш ли какво ще направи? Може да развали цялото здание, тъй целия ден ще текат лизите, целия ден ще се ежите, ще воювате и всички ще ви считат за смахнат. И хората стават смахнати от много знание. Влюбените хора, и те имат това знание. Те стават много смели, но една смелост, дето чувството е дошло неестествено. Та казвам, за да се

избегнат тези неестествени положения, хората, които ръководят човечеството, са изработили известни правила. А учениците, като не са разбирали тези правила, са създали цели букаи от тези знания. Техният ум е стеснил тези правила и сега са образували цял затвор. Та най-първо трябва да ви извадя от затвора, да снема букаите и целия ден аз слушам само едно дрънкане на букаи. Вие ходите, дрънкате, не ги чувате. Аз ги чувам. Сега мислите. Казвам, букаи има. Аз не му казвам, че има букаи, не му казвам, че е затворник, защото той ще каже – как аз, затворникът.

Та най-първо ще трябва да се освободите от тези вътрешни букаи. Противоречията в живота, това са букаи. Противоречия в ума, букаи са това. Противоречия в сърцето, букаи са това. Противоречия във волята, букаи са това. И тогава ще трябва някоя наука, трябва известна сила или енергия, огън или силата на топлината, да се отворят тези букаи. Тогава само като се духне, веднага ще се стопят. И като покажеш течението на тази енергия, веднага се отварят букаите, и те ще се снемат. Та казвам, има известен род мисли. Дето ви дадох в общия клас формулата, вие трябва да я пазите. Някои казват: „Как тъй, аз съм добро, аз съм истина.“ Ти, щом дойдеш дотам, ти не си вече аз. „Аз“ значи това Божественото, великото, разумното. Божественото у тебе, то казва „аз“. Понеже Бог е с тебе. Бог е любов. Съществува един вечен Божествен принцип на любовта и мъдростта. И понеже този принцип се родил в света, тогава аз, който излизам от този принцип, аз съм проявеното добро. Доброто, което действа в любовта. И същевременно аз съм истината. Мъдростта значи знанието, истината. Значи аз съм мъдростта, която дава тази истина. То дава простор, това е резултат. Може ли аз да се откажа от това злато, което нося на гърба си? Аз съм човек, който нося 100 килограма злато и казвам, ако вие имате знанието, това знание, да вярвате, знаете

ли какво ще бъде. Ще кажете: „Чакай да видя едн-кой си философ какво е казал.“ Може да е казал вярно, каквото и да е казал, обаче този философ е правил преводи – ако преводът е прав.

Аз искам всеки един от вас да знае езика на природата. Да знае да превежда от езика на природата на своя език, на своите разбирания и от своите разбирания да превежда на езика на природата. Защото ти и от своя език трябва да знаеш да превеждаш на езика на природата. Защото, ако знаеш да превеждаш от своя език на езика на природата, ти ще разбираш нещата. Защото, като превеждаш една мисъл от едно състояние на друго, ти ще видиш какво е състоянието от една мисъл, едно чувство и на каква степен седи развитието на твоята мисъл, чувство и воля, и ще придобиеш сили. Тогава ще видиш къде е силата. Но ако не знаеш да превеждаш от един език на друг, ти не можеш да имаш знание. Сега въпросът не е колко знаете. За бъдеще аз съм ви казал, за знание по отношение на бръмбарите вие сте гении, гениални сте вие. Всичките бръмбари да се съберат на едно място и по отношение на цялото животинско царство, вие сте пак гении. Но този гениален човек има и голяма отговорност. Всяка една гениална форма съдържа богатство, което у животните не може да се изрази. И най-развитият човек, и най-умният човек не може да сънува даже и това, което е заложено в ума му. И да иска, не може. Той не може да излезе от ония ограничения, в които е поставен.

Та казвам сега, използвайте вашата форма, защото, ако не използвате това, което ви е дадено, вие правите едно голямо презрешение спрямо себе си. Вие казвате изведнъж: „Как живеят хората?“ Питам ви, как живеят хората. Ако под „хора“ разбирате най-умните хора, послушайте ги. Но ако под името „хора“ разбирате тези, които могат да ви тикнат в един крив път, няма какво да ги слушате. Защото светът

има две страни. Е, Кузмане, кажи сега. Има ли някои да заминават с трена? (*Само три сестри.*) Представете си сега, че вие, учениците на специалния клас, сте поставени на фронта, а общият клас е тил. Представете си, че силата, общият клас, е отличен, обоз има, всичко е приготвено, а вие отстъпите, питам, какво ще стане с вашия тил? И той ще отстъпи. Щом вие отстъпите, ще отстъпи и тилът ви. Значи от вас зависи. Ако вие отстъпите от бойното поле, ще поставите и общия клас в смущение. Пък ако вие вземете бойна позиция, тогава и тила ви ще бъде добре. Тогава де седи вашата похвала? Да отстъпите ли, или да вървите напред? Разбирането е това. В онова вътрешното съзнание седи всичко. Сега не че нямате разбиране, в дадения случай ако ние разбираме живота само като един еднократен процес, тогава е друг въпрос. Аз съм съгласен с вас, че вие имате разбиране и вие сте прави, но ако разбирам живота в много кратък процес, всеки ден има нещо ново – онова, което вчера аз съм разбирал, сега има нещо ново. Та в многократния процес всякога има нещо ново. В еднократния процес може да кажете – аз свърших. В многократния процес има ученици, в еднократния няма. В многократния процес въпросът другояче се разрешава. Та може да намерите някое противоречие, като говоря така, вие още нищо не знаете. Ако вземете думите ми в еднократен процес, аз не съм прав, но ако вземете думите ми, че са в многократен процес, аз съм прав. Колко пътя има още? В дадения случай едновременно еднократният процес и многократният процес за всички същества е еднакъв. Като започнете от най-нисшия процес на съществата до най-висшия, отношенията са еднакви. Всички същества не знаят какво има да стане. Както една птичка не знае, така и онзи най-възвишеният, и той не знае. Той може да знае за птичката какво има да стане, но неговите отношения за него, той трябва да прави усилия, да учи.

Окултната наука твърди, че тези, които са постигнали всичко, те знаят всичко, но те мълчат. То е затова, което има да стане, но те са влезли в науката на мълчанието. И на земята знаят, но има други области на мълчанието, което привлича тяхното внимание. Той всичко знае, разправя на хората, но дошъл е до едно място, дето има една голяма празнина, която той трябва да мине и не знае как да я мине, и седи и мисли. Защо? Мълчание има там. Има пред себе си една велика задача и не знае как да я реши. И затова мълчи. Да допуснем сега, един от вас е завършил своето развитие и се намира в областта на мълчанието. Да кажем, турена му е една задача, как да поправи целия свят. И чака, докато тези бръмбарчета завършат своята еволюция, понеже от това правилно разрешаване зависи и неговото повдигане. Той седи и мълчи, понеже най-малката погрешка – той има отговорност. Питам тогава, този човек ще говори ли? Много сериозен ще бъде. И това мълчание не е мълчание на бездействие, но то е една много дълбока мисъл вътре. Редки моменти има, с които той се занимава и не се занимава с външния свят, но вътре се занимава той. Законът на мълчанието е процес вътрешен. Там човек отвън не се занимава, отвътре се занимава. А вие, както сте отвънка, говорите, а вътре мълчите, а който е завършил работите си, той отвътре ще говори, а отвън ще мълчи.

Та мисълта ми, ще вземете думите ми, искам определено да ви кажа – някой път вие вземате думите ми така, както не са. Запример някои казват – Учителят отрича всичката наука. Но в многократния процес има постижения. Или въпросът – няма да се женим. Че ако Мойсей можа да запали свещ преди години, ако аз кажа, че и вие можете да палите свещи, ще кажете: „Как е възможно?“ Както е възможно за него, така е за вас. Ако аз ви кажа, че ще дойде време, от тука веднага да може да се пренесете за 5 минути

в Ню Йорк или в Лондон тъй с тялото си, ще кажете: „Как е възможно?“ Или: „Възможно ли е това?“ При сегашните условия е невъзможно, но допустимо е някога. Но сега е невъзможно, но един ден ще бъде възможно. При сегашните условия да се твърди това, е невъзможно. Сега е невъзможно, но е възможно за бъдеще. В Божественото всичко е наука. Някои хора седят още при разбирането на попове и владици, те са неща отживели. Еднократен процес е това. Как са живели хората на миналото, то е за тяхна сметка. Ние не можем да живеем сега, както Мойсей едно време, когато хората са пренасяли толкова жертви. Сега вече, когато хората са християни, живи приношения не се извършват, а и за бъдеще това, което ние вършим, тогава ще има едно ново разбиране. Отношенията на Бога към нас ще бъдат други. Друга светлина ще имаме.

Сега ние за Бога имаме понятия, това, което са ни учили. Но кой от вас има за Бога понятие, ходил ли е някой на аудиенция да говори с Бога? Никой още не е ходил. *(Някои мислят, че са говорили с Бога.)* Да мислиш, че си ходил на аудиенция при царя, е едно нещо и да идеш в действителност и да говориш, е друго нещо. *(На сън.)* И да сънуваш, че си ходил на аудиенция при царя, е едно нещо, а да те приеме и да говориш с него половин час или два часа, и то е друго. Разумните факти седят не само в срещата, но обмяната, която може да стане. Това са свещени работи. Когато дойдем до действителността, не можем да говорим, че сме говорили с Бога. Или да идем при Бога. Така не може да се говори. Това е само за изяснение. Няма по-лесно от да обичаш Бога. И да говориш нещо с него. Но няма и по-мъчно нещо от това. Има същества, с милиони години са чакали да говорят с Бога, свършени същества, които са завършили своето развитие и с милиони години са чакали да се срещнат с Бога, но още Господ не ги е приел на randevu. А едни още не са отишли. Едните,

които са отишли и съвършени не са станали, а другите не са отишли и съвършени са станали.

Сега това не ви го казвам да го приемете. То е само за една аналогия, че е в реда на нещата. Та има виждане и виждане. Има познаване и познаване. С това не искам да внеса смут в душата ви, но казвам, необятни са тези закони, в които ние живеем. Неизследими са Божествените пътища. Не мислете, че каквото учат философите, е така. От части знаят всички. Не може без противоречия. Не мислете, че противоречието ще изчезне някога от вас. То вечно ще съществува. Защото, ако хората не се родят от дух и истина, не могат да разберат истината. Който е роден от дух и истина, може да бъде дух и истина. Това са неща от основно разбиране. Истината, тъй както вие я схващате, не е истина. Това са основни работи. Значи не е ли това един факт. Ти си чул, че един е гениален, казваш: „Не е ли този гениален, както аз казвам?“ Казвам, ти слушал ли си го как пее? „Е, така казват.“ Но ти не можеш да имаш понятие за неговото пение. Вие схващате нещата външно. Докато не се научите да ги схващате едновременно и външно, и вътрешно, да се занимавате с въпроса за душата си, вие не можете да влезете в правия път. Докато човек не излезе из своя пашкул навънка, той не може да има развитие. Докато човек не влезе в училището вътре, той не може да се научи. В затвора ще се научи едно нещо, в училището ще се научи друго нещо. Най-първо човек трябва да влезе в училището, в Божественото училище, в природата и ако тя отвори вратата си, и вие можете да я разберете – да ти говори и да ѝ говориш, да я слушаш и да те слуша – тогава ти си в отношение с нея, вече можеш да се учиш. Това е многократният процес на знанието.

Та казвам, ние отидохме сега много далеч, ние отидохме там, дето можем да идем след дълги години. Аз сега ви показвам върховете. След дълги години вие ще бъдете малко по-близо до тези върхове. Та и сега се

виждат близо, но като тръгнеш за Хималаите, само върхове се виждат там. Но колкото ходиха англичаните, все не можаха да се качат горе. Колкото повече приближават те, не се стига. Тъй като погледнеш, изглежда лесно, но като се качват, не може. Колко ходиха те, целия ден ходиха, и един ден толкова приближили англичаните, като че останало още сто метра да има, и пак не се стига. При това човек ще извърви сто метра, и вече краката му ще се усетят изморени.

Сега за втория път вие ще мислите за това, което съм ви казал. Каква е задачата на специалния клас? Какво разбрахте от специалния клас? Трябва да държите един изпит сега. Само онези, не всички, някои не са задължени, само онези, които принадлежат към специалния клас вътрешно, те ще държат изпит. За тях е това. И то е най-лесната работа. Овцата познава, че е овца, и отива при овците. И вълкът познава, че е вълк, и отива при вълците. И човек познава кой е. Човек отива при човеците. Умният човек отива при разумните хора. Ако ти отиваш при овците, овца си. Ако отиваш при рибите, риба си. Ако отиваш при водата, при въздуха, при светлината, такъв си. Това е конкретно знание – дето отиваш, такъв си. Като отидеш при светлината и станеш светлина, светлина си. Като отидеш при жените и станеш жена, жена си. Като отиваш при мъжете и станеш мъж, мъж си. Ако отиваш при женените и станеш като женените, женен си. Като отидеш при болните и станеш болен, болен си. И обратното, ако отидеш при здравите и станеш като здравите, здрав си. Който не разбира, хамелеон е той, а който разбира, мъдрец е.

Аз ви давам начини, по които може да се справите, Хамелеон е той. Той не може да бъде едновременно и овца, и вълк, и жена, и човек. Той може да бъде само едно нещо в дадения случай. („Как апостол Павел е бил всичко?“) То е друг въпрос. Това е процес

на неговата работа. Когато аз работя със своята лопата и обръщам земята и на изток, и на запад, аз копая, но с лопатата аз не разрешавам всичките въпроси. И като отивам да проповядвам на хората, и с това не разрешавам всичките въпроси. Много малко работа се разрешава. Говориш за апостол Павел, гениален човек е той, погрешки не прави или в стотте години в живота си той ще направи само една погрешка. Талантливият човек в годината прави една погрешка, а обикновеният човек всеки ден прави една погрешка. *(Сега ние знаем от кои сме.)* Аз не определям кой от кои е. Но всеки може за себе си да каже това. Аз нямам право да тегля едно заключение, че вие сте обикновени хора. Това логически не е право. Аз само правя разлика между гениалния, талантливия и обикновения човек. По какво се отличават те? А за да направя заключение кой какъв е, трябва да имам такъми, да изследвам всеки един от вас, и тогава да кажа. А тъй само да кажа...

Някой казва, че с един поглед всичко разбираш. Това е едно лъжливо понятие. Някой мисли, че като влезе в онзи свят, тъй само като надзърне, той всичко ще знае, ще научи. Та ти можеш да влезеш в онзи свят и с години да седиш, и можеш малко да научиш повече от хората на земята. И в духовния свят пак ще се усетиш, че много малко знаеш. Какво ще се научиш, като идеш между ангелите? Ще видиш, че има пак една тайна в техния живот. Онзи ангел, ти като го гледаш, и той като те гледа, и те проникне. В другия свят няма тъй да минаваме от един свят в друг, там работите лесно стават. Запример, ако ти имаш нещо скрито в другия свят, ако идеш при ангелите, да допуснем, че ти идеш в третото небе и вратата се отвори и се яви един ангел, и ти имаш една лоша мисъл в себе си, той като те погледне само, ти веднага ще станеш черен и ще станеш толкова тежък, че веднага ще се сгромолясаш и след половин час ще усетиш, като

че си паднал от някой висок планински връх. Пък ако този ангел намери, че в тебе има една възвишена Божествена мисъл, ти тъй ще се усетиш и веднага този ангел ще те подигне, и двама ще хвъркнете, и ще си приказвате помежду си. Тъй ще стане сега.

Станете сега.

„Само проявената Божия любов, само проявената Божия мъдрост и само проявената Божия истина носят пълния живот.“

*Тридесет и трета лекция
на Младежкия окултен клас
25 април 1930 г., петък, 6–8 часа
София – Изгрев*

ДЕМОНСТРАЦИЯ

Тайна молитва

Искам да ви направя една демонстрация. Какво значи демонстрация в научно отношение? И какво в политическо отношение? (*„В научно отношение значи да се покаже нещо, да се види, а в политическо отношение значи да се изкаже недоволство.“*) Значи да покаже, да докаже нещо. Сега аз искам да ви докажа, че у вас има известни дарби, които могат да се развият. Какво предполагате, че е това? (*Учителят показва в една тънка книга увит един козунак. Всички: „Козунак.“*) На какво отгоре вие ще демонстрирате, че е козунак? (*„Че вижда се.“*) Как се вижда? (*„Е, вижда се.“*) Значи във формата има нещо, което ви дава повод да мислите, че е козунак.

Следователно, ако реалността изменя своята външна форма, значи този предмет приблизително го знаете. Вие казвате, че нямате дарби. Имате, как не. Щом вече през книгата виждате нещата, може да идете и по-далеч. Сега колко души от вас вярвате, че е козунак? Колко на сто? (*Всички.*) Сто на сто. А тук в този пакет какво има? (*Учителят показва друг пакет, увит с дебела книга, не личи какво има вътре. „Това вече не знаем.“ „Бонбони.“ „Ябълки.“*) Сега това е една строго научна демонстрация. (*„Бонбони са това.“ „Не може да са бонбони, защото имат опашки.“ Смях.*) Отде видяхте опашките? Второто положение – значи ябълки. Друг да

каже. („Види ми се, че е един портокал.“ Б. Я. П.) Друг какво ще каже? („Една круша.“) Добре, круша. Че е круша, вече от опашката мислите. То е една възможност да мислите, че е круша. Но и други плодове, и те имат опашки. Сега друго ще ви попитам. Колко предмета има вътре? („Вижда ми се, че има три предмета.“) Тогава, ако са три, еднородни ли са, или разнородни? („Разнородни.“) От колко вида? (От три.) Сега демонстрирахме работите, сега да видим как е разкрита истината. (Учителят разкрива козунака.) За първото казахте сто на сто козунак е и е вярно, така е. Всички сте ясновидци. Истината е доказана. Сега другият пакет. (Учителят изважда от книгата един голям лимон с дръжка, един малък лимон и един портокал.) Сега с първото нещо какви опити могат да се направят, с козунака? Ако е по закон, козунакът има бразди, 17 са те. Ако се раздели, ще има 17 парчета, ще има ли за всинца ви? („Не.“) Значи може да виждате – това е по отношение на физическия свят. Обаче по отношение на умствения свят, на по-висшия свят, вие не узнаете. Значи има отношение едно към три. Те са не три разнородни предмета, а два вида има, но са три предмета.

Сега на какво е символ хлябът? („На словото.“) В Стария завет има, когато е бил затворен Йосиф в затвора, един от затворниците е бил хлебар, а другият е бил виночерпец и двамата сънували сънища. Единият – че носил един панер хляб на главата си и птиците слизали и зобали от хляба, а другият сънувал, че бил пак виночерпец на фараона и подава една чаша на фараона. Тогава Йосиф изтълкувал сънищата, казал на хлебаря, че след три дена ще го екзекутират, а другия – виночерпеца, ще го назначат на служба. Значи, ако сънувате, че носите хляб на главата си и птиците слизат и го ядат, ще ви сполети голямо нещастие, а ако сънувате, че черпите нещо, ще ви назначат на служба.

Мислите ли, че всеки човек, който страда, че е нещастен? Всички живи същества, които изменят своето състояние, все страдат. Но какво е предназначението на всяко страдание? По какви съображения природата е допуснала страданието в света? Тя ли го допуснала, или ние го създаваме? Защото страданието може да произлезе от съвсем малки причини. Вземете между двама способни ученици – и там може да се яви страдание, ако учителят постави на едного 6, а на другия постави 5. Веднага ще се яви едно малко горчиво чувство у този ученик, който има 5. По какви съображения? Че учителят го принизил, като мисли, че той знае по-малко от другия. А той знае колкото другият знае. Но да допуснем, че и на двамата пише 5. Ще бъдат ли тогава и двамата доволни? Това сега е една вътрешна психологическа аналогия, която трябва да правите с природата, която се мени у вас. Това са известни величини, известни отношения, които съществуват при дадени условия и от които можете да съдите какво ще бъде вашето бъдеще. Защото бъдещето на човека лесно може да се определи, както тук при случая с козунака. Ако вие сте един човек, когото наемат на работа, ако отвънка има нужда за работа от вас и вие сте здрав, непременно вие ще бъдете викани, сто на сто. И вие можете да печелите сто лева на ден. А ако сте болен, какво ще има? Тогава икономически как ще разрешите въпроса с този, който печели сто лева на ден и онзи, който е болен и нищо няма? Как ще разрешите противоречието, което съществува между двамата? В дадения случай единият от двамата ще отстъпи да измени положението на болния да стане здрав или ще измените състоянието на парите. Защото и болният трябва да получи сто лева. В дадения случай може и другото положение – ще намалите стоте лева на 50. Вие ще разделите това число с болния, без да е работил, и той ще има 50 лева.

Питам, защо В първия случай не се изменя реалността, а във втория случай тя се мени? При здравето, щом искате да определите един човек дали е здрав, вие ще му турите сто. Ако искате и вторият да бъде здрав, непременно и той трябва да има сто. Ако превеждате по закона на аналозиите, стоте спада към непрекъснатите прояви на природата – здравето. А пък резултатите са придобитото от тази работа, то спада към процеса на еднократните прояви на природата. Следователно еднократните прояви всякога се намаляват. Имате един килограм вода, искате да го разделите между двама души. На всеки ще се падне по 500 грама. Защо? Ако в това шише имам един приток вътре, можеше ли да разделите водата? И да я разделите правилно? Не. Правилно може да се раздели само когато процесът е еднократен. А когато процесът е многократен, не може да се раздели правилно. Следователно всички числа, които не се делят, те спадат към кои процеси? Спадат към имагинерните, непрекъснатите процеси в природата. Защото там, където има малък дефект, нещо, което не можете да разрешите, вие сте попаднали към една област от друго естество. Нещо, което не можете правилно да разделите и не може правилно да отсъдите или не можете правилно да разрешите, тогава спадате към многократните процеси на природата. И някой път вие разсъждавате, понеже не можете правилно да разрешите един въпрос и това го считате за един дефект. Не, това е красивото в природата, че не можете всичко да разрешите.

Запример ви давам една
 А _____ В линия от хиляда километра. А е
 началото, а В е крайт на тази
 линия. Ако вие сте пред
 началото А, хубаво, вие виждате началото, но можете
 ли да определите какъв е крайт на тази линия?
 Следователно на вас ви трябва известно време да

изминете тази линия, за да видите нейното разположение. Ако имате един път, едно шосе или някоя местност, през която се прекарва тази правата линия, за да си съставите едно правилно понятие за себе си, вие трябва да я изминете. Ако вие кажете тъй: „Линия на поведение“, е, мислите ли, че линията на поведение е една къса линия? Вие мислите, че линията на поведението е една къса линия. Не, тя е най-дългата линия. Вие сте в началото на тази линия. Тогава има един закон, който определя поведението. Каквото е началото, такъв ще бъде и краят, каквото е началото на многократните прояви в природата, такъв ще бъде и краят. И каквото е началото на еднократните прояви в природата, такъв ще бъде и краят. Вземете един удар. Ако ударите един човек един път и го ударите хиляда пъти, ще има ли едни и същи резултати? Да допуснем, че вие сте го ударили веднъж, но при всеки удар, с който вие ударите човека – ако един добър човек набие друго, то битият нищо не е изгубил. Нищо повече. Но онзи все таки му е дал едно грамадно богатство, а при това битият дава под съд другия за 4–5 месеца затвор за побой. А в природата, както казах онзи ден, ако вие дадете под съд тръна, ако някой човек, на когото в крака е влязъл известен трън и вие дадете този трън под съд, вие ще страдате. Сега това са преводи.

Сега ще ви дам да направите един превод. Да вземем например бялото кокиче. Какво означава бялото кокиче? Или вземете минзухарчето. Това са символи вътре в природата. Кокичето има едни стремежи, минзухарчето има други стремежи. И формата на кокичето и минзухарчето една и съща ли е? Кокичето е увиснало надолу, а минзухарчето гледа направо нагоре. Добре. Кое от тези две цветя приема по-голяма топлина? Когато някой сънува, че го обличат в бяло, това някой път означава, че той заминава за другия свят, щом побелее човек, а

червеният цвят, щом яздиш на червен кон, това показва, ако си болен, ще оздравееш, а ако яздиш на бял кон, ще поумнееш, а на червен кон – сто на сто ще оздравееш. Ако си на бял кон, непременно ще придобиеш една опитност. Следователно червеният кон ти е даден да оцениш живота, да оцениш това, което имаш. А белият кон ти е даден, за да измениш отношенията си, които имаш към околната среда. Значи трябва да живееш хигиенически, за да не създаваш в себе си болести, ако сънуваш червен кон. А при белия цвят трябва да пазиш положение, това е крайният предел на живота. Заг белия цвят иде

черният. Белият цвят е най-високият планински връх и ако питате за този връх какво има – една линия на слизане. Какво е подобно на белия цвят? По отношение на светлината е това. А по отношение на течните предмети кое е подобно на белия цвят? („Водата.“) Тогава къде ще бъде водата най-прозрачна? На върха ще бъде най-прозрачно чиста. Тогава към какъв род спада кокичето? Допуснете, че вие сте поет, защото само поетът си позволява това, което обикновеният човек не познава, не може да си позволи. Как ще опишете кокичето? Ще опишете ли по един и същ начин кокичето и минзухарчето? Как ще опишете тези два цвята? Че не знаете, то е така. Ще докажеш това, което знаеш. Откъде иде кокичето, не знаете, но тъй както е в природата, как ще го опишете? („Че е първо пролетно цвете, че е бяло, това символизира чистотата.“) А минзухарчето? („Това означава мъдростта на природата.“) Онзи, който се занимава с философията. От философско гледище какво ще предадете, каква философия ще предадете на кокичето и минзухарчето? Кокичето мяза на един философ, а минзухарчето мяза на един религиозен човек, който се отправя нагоре.

Кокичето си навело главата и мисли философски, а минзухарчето гледа нагоре. То е като едно дете, което очаква отгоре нещо. Нали и малкото дете и то очаква да му дадете нещо отгоре. Отворило се нагоре и чака да падне нещо. Значи кокичето е вече завършило почти и скоро матура ще държи и ще стане стажант, а минзухарчето сега ще постъпи в първия клас и пита кокичето как става тази работа. И гледа нагоре. И всякога, щом някой се намери в трудно положение, той става кокиче – наведе си главата надолу. И става едно навеждане. Това е много естествено положение в природата. А щом се премахнат тези мъчности, веднага ние добиваме едно друго положение. Запример вие сте под някоя круша, погледнете нагоре. И минзухарчето вижда, че има нещо в света и отворило се да види какво. Това са такива философски заключения. Може да попитате това право ли е всъщност?

Та казвам, ще бъдете така уверени. В първия случай, понеже предметът беше един, вие сте уверени, а вторият случай, понеже предметите са три, не ги узнахте. При първия предмет аз вложих мисъл да го познаете, казах да го познаят изведнъж всички, а във втория случай – донякъде. В първия случай имахте една увереност, а във втория – едно гадание. Казвам, двата лимона не познахте. Единият е откъснат от България, а другият е дошъл от странство. Големият лимон с дръжка, той е от България, а този малкият е дошъл от Италия. Този тук показва, че е живял при хора, които са умни, които са го обичали и са се грижили за него. А този малкият е живял в една градина при скържави хора. Искали са да го използват и е живяло при обикновени условия. От ред поколения те са го използвали и затова се е намалила формата му. С него опит не можем да направим. Сега де ви са бучките захар? Онези, които носят бучките си захар, могат да направят опит с лимона.

Сега второто положение. (Учителят изважда цигулката си.) Това е човекът. Цигулката е направена по образа на човека. Само че краката му са скъсени. Горе

е главата, после шията – гръжката. Това са хълбоците, после магарето. За да се прояви човек, има няколко условия. Струнникът, значи струнникът трябва да е във връзка с краката – а. Следователно това са краката. Значи това, което трябва да излиза от разумната мисъл, трябва да е свързано с краката. А магарето значи – човек трябва

да има търпение и достойнство. Цигуларят като свири, всичкия прах остава на магарето отгоре и някой път това магаре побелее. Господарят не мисли за него, даже да очисти праха от своето магаре, а за ръчката, понеже ръката на човека постоянно ходи нагоре-надолу, тя се чисти. Ако Вашето търпение не е намясто, магарето трябва да има определена величина. Защото, ако това магаре е по-голямо, отколкото трябва, какво ще стане? Струните се издърпват и по-мъчно се вземат позиции. Ако магарето е по-ниско, отколкото трябва, какво ще стане? Тогава струните ще опират на самата гръжка. Тогава изваждам закона. Колко трябва да бъде твърдостта? Толкова, колкото може да се прояви един правилен тон. Ако може вашата твърдост да прояви един правилен тон, когато вие защитавате известна кауза и може да произведе известен ефект, тогава твърдостта е намясто. Тогава имате шийката, грифа. Та грифът не върви по права линия, има една малка огънатост и ако този наклон се измени, тогава и правилността няма да се прояви при свиренето. Сега вие считайте себе си като един инструмент, направен от природата. Трябва да разбирате, че имате един хубав инструмент проверен и трябва да изучавате неговото вътрешно устройство.

Засега човек трябва да изучава устройството на мозъка. После той трябва да изучава своите ръце и

крака, мускулите, закона за движението. Ако не знаете тези елементарни работи, как ще знаете по-сложните процеси в природата, в живота? Ние вземаме сега гениалните хора в света. Това са хора, които са завладели на физическото поле основните положения. Гениалните са завладели принципите. Талантливите владеят някои от своите способности, а обикновените хора едва сега започват. Пък светията, това са хора, които изучават живота, разбират го и го прилагат. Светията борава с живота, а геният борава с ума. Следователно геният всякога ще има нужда от светията. Геният черпи материал от светията, понеже той носи живота. А който и да е гений, един музикант какво е, запример? Гений или светия? Гений е. А онзи, който е направил цигулката, какво е? Майсторът, който е направил цигулката, той е светия. Следователно геният идва и взема този инструмент и почва да свири.

Питам, каква разлика има между един гений и един светия? Който знае да прави цигулката, знае ли да свири? Че светията знае повече от гения. Понеже онзи, който е направил цигулката, и той може да свири. Може той да не е толкова виртуоз, но разбира. А геният не може да направи цигулката. По това се различават. Светията разбира положението на гения. И може да стане и той гений, но той прави това, което геният не може да направи. Той трябва да се подигне още повече.

Та затова някои от вас може да сте в положението да излезете да придобиете резултати. Тогава да допуснем, че вие имате един инструмент, тялото, и казвате: „Трябва да се живее.“ Има закон за това. Как ще свири цигуларят най-първо? Да кажем, той си тури най-първо подбрадника. Това е волята. Тя не седи само в стискането. Ще си туриш ръката, лъка и ще теглиш и не е само в тегленето. Колко косми има в лъка? Колко предполагате, че има? (Кузман: „Да

предположим, че са сто косми.“) След като свирите и на всеки един час вие скъсвате по 10 косъма, тогава в 10 часа като свирите или в 10 концерта, като се скъсат всичките косми на лъка, ще можете ли да свирите? И ако при всеки час вие скъсате по една струна, в 4 часа отгоре ще се скъсат всички струни. Тогава какво ще направите? Щом се скъсат влакната на вашия лък, а лъкът в даден случай означава волята на човека. А сама цигулка какво означава? Сърцето на човека. Струните и гласът, това е сърцето. Сега, ако престане вашият ум да действа, ако неговите способности престанат да действат и ако вашите чувства и те престанат да действат, питам, какво ще проявите? Нищо не може да проявите.

Питам тогава, откъде произтичат чувствата у човека? Откъде произтича звукът? В цигулката ли е, или вън от цигулката? Тонът в струната ли е вътре? Де е тонът? В лъка или в човека? (*„В струната.“*) Една аналогия, сладкото, което е в плода, къде е? В ябълката е вътре, но от ябълката ли иде? Тя го взема отнякъде. Сега тази струна е взета от гърба на някоя овца или от което и да е животно. Значи и този тон е взет отнякъде. Но тази струна е жива. Следователно това е един жив тон. И ако знаете закона, можете да извлечете вие тона. Как наричате този тон? Онези, които знаят, нали „сол“ е той. Значи този, който иска да произведе един тон, цигуларят, той трябва да влезе в самата природа, в разумната природа. Онези цигулари, те свирят винаги по вдъхновение. Има нещо у човек, което го прави цигулар. И когато то си замине, той престава да е цигулар. Има нещо у човек, което го прави да е учен, и когато то си замине, той престава да е учен. Има нещо у човек, което го кара да е добър, и когато то си замине, той престава да е добър. Нали всички поддържат, че някои поети изгубват своето вдъхновение. И казват: „Не върви, не мога да пиша.“ Философът седи и той казва: „Не върви.“

Та казвам, в една от моите лекции ако вие не можете да вземете основния тон, от който започва животът, как ще ви върви. Това, с което започва животът, това е червеният цвят. Ако вие не знаете отгде извират червеният цвят, вие не можете да разберете живота. А крайният тон на червения цвят – това е белият цвят. Природата си служи винаги с две крайности. Ако тези два тона вие не разбирате, вие не разбирате и живота. Младост и старост или светлина и тъмнина, белият и червеният цвят, това са противоположности. Някои тургат бял и черен цвят. Винаги трябва да турите белия и червения цвят. Така е нормалното състояние. Черният цвят спада към съвсем друга гама. И щом турнат черния цвят, показва, че има страдание. А щом турнат белия цвят, има пълнота и завършени постижения. Между червения и белия цвят стоят всички постижения, които вие можете да придобие. Всичко, което вие желаете, се намира между червения и белия цвят.

Така трябва да седи в
ума ви. Що е червеният цвят и ц. ————— Б.
що белият? Това са всички
възможности, които Бог е вложил в ума ви, в сърцето
ви и в душата ви. Това са постиженията на човешкия
живот. А щом дойдете до черния цвят, това са
възможности, при които можете да загубите всичко,
което сте придобили. Да станеш черен, значи да изгубиш
всичко онова, което си придобил, и тогава не можете
да вървите по-надалеч. Основното положение е
червеният и белият цвят, че животът се движи
през червения цвят, човек може да придобие всичко, а
при черния цвят човек загубва всичко.

А другите цветове? Това е, което човек добива,
понеже между всеки един цвят има нюанс. (*Учителят
тегли лъка си.*) Каква е разликата, един и същ тон ли
взимам? („До“ и „до“ горно.) Вземете сега горно „ре“ и
„ми“ горно вземете. Сега ще вземем обратния процес:

„ми“ – „ре“, „ре“ – „до“, „до“ – „си“, „си“ – „ла“, „ла“ – „сол“. Пак отгоре надолу. Сега вземете акорд „до“ – „ми“ – „сол“. Музиката може да действа като възпитателно средство за изменение на вашето състояние. Да кажем, вие сте музикант, искате да свирите. Но щом излезете да свирите, вас публиката може да ви влияе. Най-първо имате една ясна представа за пеенето.

Представете си един певец, който пее отлично. И второ, представете си възможността, че и вие можете да пеете, не в дадения случай, но прогресивно. Това е въпрос само до времето. Нищо няма да изгубите, допуснете, че можете да пеете. И ако вие усвоите само един тон на пеенето, да ставате всяка сутрин и да видите колко вярно можете да взимате тона. Извадете си часовника и вижте колко секунди може да издържите един тон – това ще определи вашето психическо състояние. Колкото по-дълго издържате един тон, толкова по-здрав и силен сте. И толкова по-голяма възможност имате да се научите да пеете. И колкото по-дълго може да продължавате, толкова и в умствено отношение може да издържате по-дълго. Законът е все същият. Колко секунди можете да издържите на „до“. Сега аз ще ви дам един тон, ще гледам по часовника си и всички ще вземете изведнъж, после ще почнете да оставате един по един и най-после ще остане само един, който ще издържи докрай. Вече имате едно упражнение, дето ще познаете доколко можете да издържите. Ще си забележите кой къде остана и ще си направите едно заключение. Значи половин минута не можете да издържите. Трябва да можете до 35, 40, 50 и 60 секунди да издържате един тон. Половин-една минута да издържате, това е нормалното състояние. Взимам – 30 секунди е една норма.

Сега вземете още веднъж, хубаво си напълнете гробовете, не се притеснявайте. Правим само един

опит. Зависи от умственото състояние на човека. *(Учителят гледа часовника си.)* Хубаво, 30 секунди, това е едно нормално състояние вече. Това може да го правите през деня, няма да ви коства много. Музиката в света трябва да бъде една необходимост. Трябва да изучавате тоновете като нагласяване на дишането. Когато искате да се нагласите, непременно трябва да станете музикален. И всички писатели, поети, музиканти, учени, философи – в каквато и да е област, непременно трябва да се нагласят. Ако не можете да се нагласите, никаква работа не може да ви върви.

Казвате: „Тежък е животът.“ Животът тежък може ли да бъде? Животът никога не може да бъде тежък, той няма никаква тежест. Условията на живота могат да бъдат тежки, но да кажете, че тежко е да се живее? Не е тежко. Изпейте сега: „Пълен е животът със светлина и радост.“ Вземете от основния тон „до“. Един човек, който живее с пари, пълен е животът, когато има пари. Пълен е животът, когато има здраве. Превеждам тогава: пълен е животът със светлина и радост. И кога иде светлината? Щом имаш пари, ще купиш кибрит, ще драснеш и ще светне, нали? Парите в даден случай показват само мислещия процес. Когато човек иска да стане богат, той трябва да преведе процеса на богатството с процеса на мисълта. Ще кажете тогава, че и аз мисля. Не, всеки може да пише, но ако ти пишеш по законите – защото всяко мислене си има закон – и ако вие мислите според законите, вие богат може да станете, няма изключение. Ако някой пише нещо по законите на музиката, той може да пише, но ако той пише нещо без тези правила, нищо не можете да пишете.

Сега чиновници има ли тук? Още колко минути имате? *(„Още 15 минути има.“ Часът е 7.15.)* Изпейте сега: „Пълен е животът“ – с какво? „Със светлина и радост. Пълен е животът, светлина и радост той носи.“ Всякога се спираме към съдържанието. Човек,

след като е пял много пъти, все ще дойде до едно положение, да може да пее хубаво. Но всякога в пението вие ще направите едно опущение. То е закон на нещата. И никога не се стремете изведнъж да изпееите нещата безпогрешно. То е невъзможно. Вие допускате, че няма да направите погрешка, но ще направите. Но след като се повторят погрешките, дръжте в ума си мисълта, че тази погрешка може да се изправи. Тази погрешка може да се дължи на вашите чувства, може да зависи от времето, инструмента, може вие да не сте несръчен. Но в края на краищата, ако вие вървите напред, може да изпееите хубаво. Трябва да имате разположение. Вие казвате: „Аз не съм разположен.“ Да, вярно е, когато не си разположен, изхвърли не-то и неразположението ще се измени. Щом се наядете, ще бъдете разположени. Някой от вас казва, че е неразположен, но и това не е вярно. Ако ви дам хиляда английски лири да изпееите гамата, всички ще направите усилие да изпееите. Даже най-неспособният, и той ще изпее. Защото всеки може да изпее една гама. Представете си, че природата направи един такъв опит и вие трябва да изпееите. Най-първо трябва да се зароди онова състояние на онази детинска вяра. Даже не казвайте „не мога“. Да няма това „не мога“. Изпей. Криво-ляво изпей го, направи го. Може всички да ти се смеят, изпей го. Ти си спечелил, защото природата еднакво дарява и даровитите, и недаровитите, които я слушат, които работят за нея. Тя всякога го слуша. Само че разликата седи в това, даровитият съзнава онова, което му е дала природата, а онзи, който не знае да смята, той не може да цени. В оценяването седи разликата. Философът може да съзнае мъдростта, която има, а онзи и той има дарби и способности, но той още не оценява своите способности. Философията е един резултат от човешко гледище, а той казва: „Мъдрец не може да бъде.“ Тъй не казвайте. Той е кандидат за мъдрец,

поне да играе ролята на един мъдрец. Е, добре, ако от това разкриване, днес зависеха всичките ваши придобивки.

Сега да вземем „пълен е животът“. Това показва, че условията, при които живеете, тези ниските тонове показват, че има да вървите дълъг път. А високите тонове са далече някъде, а ниските тонове са земни тонове. Ако вие не можете да вземете вярно земните тонове, високите няма да можете никак да вземете. Да кажем, аз съм болен и изпея нещо на болестта, казвам ъ, че си дошла на гости, много добре, но прекали го, хайде сега – това искам да кажа на болестта с песента. Щом ъ изпея 10–20 пъти тази песен, веднага ще си замине това състояние, и болестта ще престане. Щом почна да ъ пея, тя не е вече болест. Тя е болест, докато не ъ пееш. Болестта е много музикална. Щом тя те разбере и почне и тя да пее с тебе, ти почваш да ставаш здрав. Ти не трябва да изпъдиш болестта, но трябва да почнеш да ъ пееш. И тя да почне да пее с теб. И ако ти стане добре, или казано на научен език, ще превърнете вашата потенциална енергия в кинетическа. Превръщане е това. Едно здравословно състояние е едно кинетическо състояние, а потенциалното състояние е едно болезнено състояние. Когато човек не може да направи нещо, той се нервирва. И най-после ние се разболеем. И много от нашите болести се дължат на това, че като седим и не знаем какво да правим, и се разболеем. Нали знаете откъде идат болестите?

Всички болести се дължат на непостигнати блага. Това е основата. Дай условие на човек да си постигне известно благо – и той ще бъде здрав. И обратното, щом не дадеш нещо на човека, което може да му служи, той ще се разболее. И може от него да се роди една органическа болест. И ако вървим по обратния път, ти човека можеш да го освободиш от болестта. Щом дойдеш при него, ти трябва да знаеш кое е това непостигнато желание. Това е болестта. Ще му го

гадеш, и болестта ще си вдигне консулите.

Научете се едно. Едно нещо искам от вашия специален клас. Научете се да не виждате никакъв дефект в природата. Този дефект веднага вие трябва да си го изтълкувате. Най-първата философия на света е да се научите да не виждате никъде дефекти и да виждате една целесъобразност в природата или разумност навсякъде в природата. И когато един човек направи една погрешка, тази погрешка е едно благо заради вас. Вие сте кандидат, държите изпит за професорска катедра. Ти си най-бедният, другите са все синове на богати родители, князе и царе, всички държат изпит за тази катедра. Но идат на изпит, не се приготвили както трябва, професорът ги изпита и скъса 99, а ти се явяваш най-последният. Зарадвай се, че са скъсали 99 души. Всички те са богаташи, те нямат нужда от тази катедра, а ти си най-бедният. Тъй е законът. Скъсали са ги. Тогава аз виждам, скъсали някого. Казвам, той е богат, няма нужда от тази катедра. А друг назначават, казвам, той е беден човек, той е намясто. Следователно, казвам, той се е научил, баща му богат, майка му богата. И онзи бедният човек, той става професор. Аз тълкувам другояче. Някой човек се разболе. Аз зная – той е богат, а за онзи, който е сиромас, казвам – той е здрав. Здравето е за сиромасите хора, а болните хора са богати. И тогава казвам, умните хора са сиромаси, а глупавите са богати. Значи глупавият си позволява да направи такива работи, които мъдрецът не си позволява. Например, той си пести парите, не мислете, че глупавият е глупав, защото той си позволява, което мъдрецът не си позволява. Значи глупавият е по-умен. Защото глупавият изпитва мъдреца, а мъдрецът няма какво да изпитва глупавия. Та казвам, по този начин вие ще създадете в ума си една нова философия за вашия живот в гадения случай. Че защо ще се измени твоето състояние? Например ти имаш отношение към Бога, към тази причина, паднеш

някъде, нараниш си крака, казваш: „Господи, защо допусна да си нараня крака?“ Господ ли е виновен, или аз? Аз си позволах това, което Господ не си позволява. Следователно аз се радвам, понеже Господ е всякога внимателен, а аз не съм всякога внимателен и вследствие на това дошло това голямо нещастие върху мене. Всякога нещастieto показва, че нашето съзнание не е било будно. Защо аз ще търся вината в другите хора? Веднага ще натегна клечката, както в цигулката, ще я наглася и ще взема този тон правилно.

Та казвам, при новото възпитание, по този стария начин както сега вървите, вие ще имате обикновени постижения в света и ще свършите, тъй както светът свършва. Ако вземете новите начини на възпитание, ще имате други постижения и ще имате една друга философия. Само така може да изучите тайните на природата. А при сегашните условия никакви тайни на природата не може да се разкрият. Ще кажете „защо“. То е все едно да ви подаря една реторта с две хиляди градуса температура и да ви кажа да я носите. Кой от вас би носил една такава реторта с две хиляди градуса? И на какво разстояние можете да държите тази реторта от вас? Колко далеч трябва да бъдете от нея, за да може да я носите? На колко метра от вас тя трябва да бъде от вас? (*„На два метра разстояние.“*) Но понеже всяко едно желание във вас и всяка една мисъл, която имате, ще произведе известна енергия, вие трябва да знаете как да ги държите. Светлината у нас някой път произвежда непотребна топлина и вследствие на това се причинява едно болезнено състояние. И затова именно някои от нашите желания трябва да намалим, а някои да увеличим, а някои от нашите мисли усиливат движението и човек може да излезе от релсите си. И ако човешките способности в даден случай се усилят, се увеличат, и човек може да излезе от релсите си. И способностите на човек вървят по определен път. Ти не може да си

играеш с една способност. Има известен закон, по който ти можеш да ги съпоставяш и ако не спазваш този закон, ще се явят ред дисонанси и способността ще престане, може да се изгуби – и вие ще станете обикновени. Защото има голяма опасност да сравняваш нещата. Методите, които аз употребявам, не ги давам на всички. Защо? Това е последната дума на човечеството, последната дума на мъдростта. Ако вие не знаете как да съпоставяте нещата, ще се зародят най-големите противоречия.

Запример да дадете такова едно сравнение в поезията: „Планини високи, долини дълбоки.“ Да сравниш един висок връх с човешкия гений, а една долина с плодна градина, не е вярно всякога. Защото всичките плодове, всичките блага са все в долините долу, а по върховете нищо няма, там има студ, мраз, никаква храна, никакво щастие, никаква любов няма. Аз бих завел влюбените по най-високите върхове, те ще замръзнат горе в планинските върхове. Само в нашия ум, в поезията се говори за върховете, но благодарение на долините – долините са едно отражение на върховете. Туй отношение е право. Всичката енергия на планинските върхове се оплодотворява в долините. Тогава кое е у човека високо – неговите мисли или неговите чувства? Тогава имаме мисъл, чувство, разумност и воля. Мнозина от вас мислят, че волята спада към мислещите процеси. Волята е всякога израз на човешкото сърце. Тогава, ако кажем тъй: правата мисъл и правото чувство дават резултат – разумната воля. Ако дават само воля, процесът не е правилен. Трябва да кажем разумната воля. Това е израз на правата мисъл и правилните чувства. Следователно, ако вашата воля не е разумна, ако вие не разбирате законите, искате да станете нещо, непременно вашата мисъл и чувство трябва да бъдат прави. Т.е. в дадения случай туй чувство да е възможно да се реализира. Запример един плод може да зрее през пролетта. Значи може да цъфти

В някой цветарник и правата мисъл трябва да има условията, при които може да се зароди, зрее като един плод. Щом няма тези условия, ти не може да имаш една права мисъл. Но понеже ние приемаме, че съществува един свят на правата мисъл – не че ние, когато искаме, мислим право, ние не създаваме тази мисъл – тази мисъл вече съществува и даже в по-високите области на школата има методи, по които вие можете да извикате едно ваше състояние, да се подигнете. Запример вие още не знаете как да подигнете едно ваше състояние. Непременно вие трябва да знаете да сменяте полюсите на живота. Ако вие не знаете да сменяте енергията на вашите полюси, една мисъл трябва да прекарате във вашето чувство и едно чувство трябва да го прекарате във вашата мисъл. Или, казано другояче, мисълта е форма, а чувството съдържание. Следователно, ако вие не знаете как да създадете формата, не разбирате мисълта. Значи не може да напълните със съдържание едно ваше чувство. И ако не знаете тази права мисъл и туй чувство тъй да се влеят едно в друго – едното като форма, другото като съдържание – и да ги изнесете вън от себе си обективно, вие не можете да манипулирате с този закон разумно. Правата мисъл и правото чувство, което се реализира, дава разумната воля – имате плод в света. Тази ваша мисъл, тя излиза от вас, тя е като един изработен предмет.

Следователно вие трябва да работите. И тогава не трябва да бъдете като един търговец, който само трябва да натрупва материал, повече производство има. Но ако няма пазар? Вие трябва да знаете за вашите мисли, за вашите чувства трябва да има материал, пазар, тогава да продавате вие производството на вашите чувства. Що е вашият приятел? Това е пазар заради вас. Вие трябва да имате пазар за всичко това, че туй производство да го пласирате някъде. И този ваш приятел, и той е произвел някои други мисли, и той иска да ги пласира.

Ако пласирането между двама приятели е еднакво, ще се образуват връзки, вие ще се обичате. Щом тези връзки не са равни, щом тази вътрешна обмяна не става, не можеш да пласираш своето производство и приятелят ти не може да пласира – приятелството ви се разваля. То е все същият закон. Производството винаги трябва да има една правилна обмяна. И във философията, и в религиозния живот този закон е без изключение. Навсякъде трябва да има обмяна, и то правилна обмяна трябва да има.

Сега, като срещнете някой човек, вие искате да видите неговите дефекти. В това няма никаква философия, никаква наука. Ти, като срещнеш този свой приятел, трябва да намериш най-добрата му черта и да я държиш с ума си, а не да гледаш неговите дефекти. Дръж само хубавото у него. Тогава ти можеш да предизвикаш неговата душа. А щом търсиш известни дефекти, кажеш запример – крив му е малко носът или устата – остави тези настрана. Крив му е носът, понеже са го били в обществената безопасност. Счупен му бил кракът. Ходил при един бакалин, купил си нещо и не си платил. Бакалинът го бил, не е той виновен. Защо той да не бъде умен? Та майка му и баща му не бяха умни. Той не е виновен.

Та казвам, новата философия: Всякога се стремете да намирате хубавата страна на човека, доброто, което се намира в душата на човека. Та, ако вие сега не можете да измените вашите състояния, казвате – вашите състояния не могат да се изменят, вие с тези тела съвършено не можете да стъпите там, трябва да се измените. А Павел казва – Всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Следователно изменението седи на всинца ви като една задача: да измените вашите сегашни тела, не да умрете, да идете в онзи свят. Това е една лъжлива идея. Та трябва всеки ден да умираш и всеки ден да възкръсваш. Ако този закон не може да разберете, вие не можете да се

промените. Та най-малко по десет пъти да умираш и да възкръсваш. Умирането и възкресението са процеси дотогава, докато ти се научиш да бъдеш в едно живо състояние – да не умираш. Щом станеш малко тъжен – не си умрял. Умрял си, разбира се. Щом станеш радостен, то е възкресение. Сега в какъв смисъл – защо умираш и възкръсваш? Възкръсналият човек няма никакви ограничения, а онзи в смъртта, той е ограничен.

Сега туй, което ви казах, то не съответства на сегашното ви състояние. Вие почти седите на едно място като гладни хора и чакате някъде да има хубаво ядене. Пък аз ви задържам, аз ви занимавам с неща, които нямат нищо общо с вашето съзнание. Това, което сега ви говоря, и да ви питам след един час, то ни най-малко не е засегнало съзнанието ви.

Казвам, трябва да станете господари над себе си. Господари на материята, господари на вашето тяло, не на ума си господар, но господар на тялото си ще станете, да знаете как да господарувате в тялото. Кой ще господарува, ако вие не сте господари. Ако вие не сте господари на вашите крака, ръце, език, на вашите дробове, на стомаха си, ако не сте господари после на вашите черва дебели и тънки, ако не сте господар на всеки един мускул, значи не сте учен човек, не знаете как да функционирате. Вие не можете да бъдете господари и на тия сили. Така седи общият закон. Сега ще дойдем до положението на ясновидството.

Ние започнахме добре. Сега аз ще си взема козунака и ще го държа като един плод и ще кажа тъй: учениците познаха, че е козунак. Щом сте познали, тогава дайте една програма, какво трябва да се направи с козунака. Аз искам този козунак да го направите професор. Този козунак казва тъй: искам да направя едно угощение и всички да говорят все за мен. Ще държите реч за козунака. Тогава в колко часа довечера могат всички чиновници да бъдат тук? Все

таки в 8 часа ще бъдете тук и ще има чай и козунак
ще се яде. Тогава ще разискваме за физическата страна
на козунака.

*„Само светлият път на мъдростта води към
истината. В истината е скрит животът.“*

*Тридесет и четвърта лекция
на Младежкия окултен клас
2 май 1930 г., петък, 6–8 часа
София – Изгрев*

ЧЕТИРИТЕ СЪСТОЯНИЯ НА МАТЕРИЯТА. ТОЧНОСТ И РАБОТА

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

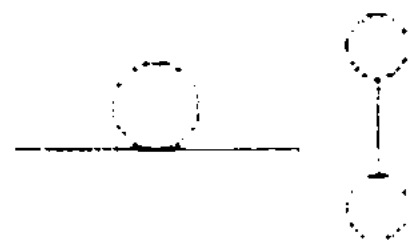
Искам в класа ви всички да бъдете точни. И после всички да работите. Защото, ако човек не е точен и ако не работи, той нищо не може да постигне. Само мъртвите нито са точни, нито работят. Онзи, който не иска да бъде точен и не иска да работи, той е мъртъв човек, няма какво да ходи между живите. Мъртвите да седят и да не работят, а който е жив, ако иска да спазва живота, трябва да бъде точен и трябва да работи.

После не искам да носите философията на Дон Кихота, нито на Санчо Панса. Защото това е едно странично схващане. Дон Кихот схваща живота, тъй както той не съществува, и Санчо Панса, и той схваща живота, тъй както той не съществува. Ако един човек може да мисли, че съдържа в себе си гъста материя, че е силен, а друг може да мисли, че съдържа жидка материя или въздухообразна материя, или лъчиста материя, това са все състояния на материята. Нито твърдостта, нито жидкостта, нито въздухообразността, нито лъчистата материя са израз на живота. Животът е отделен от тези състояния на материята.

Сега запример по какво се отличава твърдата материя от жидката? Как ще определите едно

качество, което отличава твърдата материя от жидката (*„Твърдата материя се отличава с голяма устойчивост.“*) Турете едно друго още по-определено качество, защото „устойчиво“ е ограничена дума. Водата при известни условия и тя е устойчива, като замръзне, като се втвърди. Има едно друго качество, което присъства, което може да определи по-отблизо твърдостта. На твърдите тела формата не се изменя. Значи те не се менят. Ако вие поставите твърдо тяло, един камък, на едно място, това тяло изменя ли своето положение? То запазва същата си форма. Но ако тази топка е направена от лед и ако вие я поставите под нагорещаване, какво ще стане с нея? Веднага ще стане едно разливане. Значи водата има едно външно качество, че всички течни тела се разливат нашир. Те казват, че са неустойчиви. Като ги поставят някъде, те веднага ще вземат по-голямо място, по-голяма форма, ширина и площ, отколкото всъщност имат. Ако кажем, че един литър вода да взема едно пространство от 4 квадратни метра, какво може да съдите за нея от това разливане? В науката се използва това, защото, ако поставиш водата на една хоризонтална плоскост, какво ще бъде нейното разливане? (*„Тя равномерно ще се разлива.“*) Ако плоскостта е съвършено равна. Но ако тази плоскост има един малък наклон, тогава ще се образува едно по-силно движение, и тогава, ако ние турим едно жидко вещество върху тази плоскост, ще знаем в какво направление е огъната плоскостта. Добре. Тогава каква е разликата с течните? Че твърдите тела не изменят своята форма, по-постоянна е тяхната форма, а жидките изменят своята форма, придобиват по-голяма широчина. А въздухообразните взимат още по-голям обем. Те се разширяват по всички страни. Ако превърнем водата във въздухообразно тяло, какво свойство добива тя? Разширява се в три посоки. Значи получава и обем. Ако се тури едно въздухообразно тяло в ограничено място с друго твърдо тяло, напрежението му е еднакво

във всички посоки. Сега, ако поставите едно твърдо тяло само върху една опорна точка, да кажем, вземем една топка – тя ще има своето налягане само върху една точка. Ако върху тази топка поставите друга една топка, и тя ще има своето налягане само върху една точка. Но ако това представлява едно жидко вещество, тогава налягането ще бъде върху по-голяма площ, защото няма да е върху една точка, но на много точки. Обаче щом го превърнете във въздухообразно тяло, напрежението в него е във всички посоки. Налягането във въздухообразните тела отвън навътре ли е, или отвътре навън? Ако турите вода в едно шише, де ще бъде напрежението или налягането по-голямо? В дъното ще има най-голяма тежест, после от страните ще има пак известно налягане, а горната част на тялото, ще бъде свободно. Докато налягането във въздухообразните тела налягането е навсякъде еднакво.

Сега по какво се различава лъчистото състояние на материята? Трите състояния ви са много познати – твърдите тела, водата и въздухът. С тях ние боравим, но с лъчистата материя – какво определение дава науката за нея? Във физиката дават ли някои качества на лъчистата материя? Под лъчиста материя разбирам, когато от един център идва действието във всички посоки. Във вас трябва да се сложи едно понятие, то е следното. Че и в атмосферата има едно съзнание и колкото известна материя е по подвижна, толкова в нея има по-високо съзнание, защото един човек се ценя по неговата подвижност, по подвижността на неговия ум, по подвижността на неговото сърце и по подвижността на неговото тяло. Поставете вие двама души да бягат. Единият е по-подвижен – какво може да съдите вие за неговата подвижност? Който е по-подвижен в бягането, той е волеви човек. В това отношение вие наричате заека страхлив. Страхлив в

едно отношение, но по отношение на живота, защото е заек, обича живота си, той обича да живее и вследствие на това той бяга. Като вижда, че не може да преодолее на ония условия, които му пречат, той бяга да спаси живота си. Той упражнява волята си, казва – Всичката философия е в бягането, а в бягането именно той упражнява волята. Че има воля, може да се докаже и по друг начин. Ако нямаше воля, досега заекът би се самоубил. А че заекът не се самоубива, показва, че е разумен. И всякога, когато един човек издържа на страданията, той е по-разумен, отколкото онзи, който не издържа на страданията. Волята показва разумното сцепление на онази материя, с която в дадения случай съзнанието, умът или човешката душа разполага. Та в ума ви трябва да имате една определена идея. Идеите ви трябва да бъдат определени. А под определена идея аз разбирам съзнанието и може да направите опит. Запример казва някой: „Аз зная да пея.“ Добре, казвам: „Изпей една песен.“ Ако има едно равномерно отношение между всичките волеви тонове, които той взима, този човек не само че разбира от музиката, но в него волята взима участие, той е волеви човек. Който няма воля, той не може да пее. Изкарайте един човек, който е нервен, разтревожен, разстроен, той не може правилно да вземе тоновете, той не може да пее. И в музиката – колкото човек е по-уравновесен, толкова по-добре пее. Затова по-често трябва да пеете, за да дадете правилен ход на волята си и после да имате равномерни движения. Или можем да кажем – колкото движенията ни са по-равномерни – защото и в равномерните движения се проявява волята. Където движенията не са равномерни, и проявлението на волевата сила е прекъснато също както и при движенията. Затова именно от малките работи трябва да се създаде волята. Ако ти не може да оцениш една идея, която тъй повидимо в своя размер се показва малка, ти нямаш воля.

Запример каква е големината на един слънчев лъч или каква е големината на една росна капка. Такива измервания вие не сте правили, но учените хора са правили такива измервания. Най-малката росна капка е 700 пъти по-тежка от въздуха, от атмосферата. Ако вземем отношението на твърдите и жидки тела, какво представлява то. Вземете например златото за мярка на водата. Водата взимат за мярка на водата. Защо взимат водата за мярка? („*Като по-определена величина.*“) Тя има по-малко празнини, считат, че има по-голяма гъстота между частиците, отколкото в другите течни тела. И тъй, затова ние взимаме живота като мярка, както водата е мярка за водата. Дето има вода, има растителност, има живот, а дето няма вода, няма растителност, няма и живот. Може да има, но ако в една планета няма вода, може ли да допуснем, че има въздух. Сега ние взимаме нещата не тъй както са били първоначално, но както при сегашното състояние на материята. Ние взимаме земята и я разделяме на две, както сега я намираме в сегашното състояние: вода и земя.

Та именно вие всякога ще имате работа с твърдата материя в себе си. Има идеи във вас, които имат твърд характер. Има други идеи, които приличат на водата, носят качества на водата. Има известни идеи, които имат качества на въздуха, а други идеи – качества на лъчистата материя. Тъй щото ще класифицирате вашите мисли и вашите чувства в четири категории. Ще знаете всякога какво е вашето чувство. Например казвате – той е твърд в чувствата си. Колкото и да е твърд, щом го турите при 1000–2000 градуса топлина, какво ще стане? Това чувство ще се стопи. Разбира се, има тела, които при голяма температура се топят. При каква температура се топи златото? Учените какво казват? Сега в опитно отношение какво може да се извади от четирите състояния на материята? В твърдата материя къде е

съзнанието? При какви отношения хората използват водата? Или при какви отношения може да се използва водата, като се послужи със същите опити, които хората правят? Нали хора, които нищо не разбират от съвременната физика, използват водата и си правят воденици. Турнат едно колело и твърда материя при водата, и си мелят брашно. Значи те използват силата на водата. Дадат ѝ един малък наклон – следователно водата минава и си върви по своя път.

Питам, този човек ограничава ли водата? Той я ограничава, дава ѝ път, но той може ли да я спре? Той трябва да ѝ даде ход. Да допуснем, вие имате известна материя, която искате да прекарате, но тя е вложена в рода на воденицата. Значи трябва да имате една воденица, за да прекарате вашата идея. За да имате хляб, непременно трябва да имате воденица, трябва да имате колело, и при това трябва да имате вода, която да завърта това колело, за да върши работа. Понеже тя, като върви, тя завърта колелото, но ако вие ограничите тази вода, може ли тя да върти колелото? Да кажем, с 10 хиляди литри вода да можете да въртите воденица. Ако вие бихте разбирали цялата наука, законите на превръщането на материята, вие можете да превърнете тази вода във въздухообразна форма и в лъчиста, и после да я съгъстите наново. Това може, ако разбирате, но понеже не разбирате свойствата на тази вода, вие ще я пуснете да си върви. Водата е една почва, в която висшето съзнание действа. И когато въздухът минава отгоре на океана, той размъща океана. Защо го размъща? Висшето съзнание на въздуха всякога подбира известна част от водата, която трябва да се прекара през пространството, да се преработи. Нали стават изпарения. Сега изпаренията по какъв закон стават? Защо водата, която се е събрала на едно място, да не си седи намясто? И каква нужда има въздухът от парата? Да я взима отгоре, че после пак да я прати. Или защо да има изпарения? Какво му трябва на въздуха

тази вода? Защо се бърка той в чуждите работи? И защо се бърка той в чуждите работи? И защо не си бърка той своите работи? Защо не вземе от своята вода, да я качи горе и да се разправи с нея? И след това водата постоянно се качва и слиза, качва и слиза. Ако въздухът изтегля тази влага от морето, значи той има нужда от нея. Тогава атмосферата е едно живо същество. Ако някой живее във вашия стомах и вие наливате водата в устата си, ако някой вас ви види, какво ще си каже? Имате ли вие нужда от тази вода? Ако нямате нужда от водата, бихте ли турили водата в устата си?

Трябва да знаете едно. Когато водата влиза по желанието на организма, той живее, а когато тя влиза без неговото желание, той умира. Вземете на един давец се човек – водата пак влиза, но какво става? Той умира. Значи, когато известни идеи влизат във вас по ваше желание, вие живеете, а когато известни желания влизат, идат у вас не по ваше желание, вие умираете. Вследствие на това, когато вие страдате, има известни желания, които се вмъкват без вашата воля. Но вие сте дали условия те да се вмъкнат. Например какво казва онзи учител, който знае да плува, на онзи, който се учи да плува? Той казва – водата трябва да дойде на човека най-много до брадата. Това е мярката. Прескочи ли тази мярка, човекът ще се изложи на една голяма опасност, понеже при една такава голяма гъстота той няма да бъде в състояние да се държи над водата. И ако водата го дигне от опорната му точка, и ако той не знае как да се държи във водата, той ще претърпи една криза. Следователно можем да дадем правилото: всякога, когато известни желания или известни мисли влязат в нас, без ние да ги искаме, те ни причиняват такова нещо, както водата, когато мине мярката – брадата, и човек се дави. Тогава какво е правилото за тези удавените, след като ги извадят? Окачват ги с главата надолу и краката нагоре и ги махат да изтече

Всичката вода. И след това, ако е спряло тяхното дишане, гледат да възстановят дихателната система с изкуствено дишане. След това гледат да се възстанови тяхното кръвообращение, за да се повърне животът. Казваме, ако в един човек нахлуят чрезмерни желания или чувствания, какво става? Най-първо, след като нахлуе водата, животът в сърцето бие много силно, много силни чувствания има. Доколко най-много може да бие сърцето? Кой е най-големият брой, който е констатиран? (К. П.: „До 200 пъти най-много.“) А от 200 нагоре какво става? Значи ще се образува обратна реакция. Щом сърцето бие бързо, показва, че има един контролор на движението. Защото равномерното биене на сърцето пак се контролира от ума. Тогава умът не е най-обикновеното съзнание. Когато този ум престане да контролира движението на сърцето, тогава то бие бързо. Понеже управлението на този ум е автономно, изведнъж извършва своята работа. А някой път и този ум се намесва. Има един обективен ум, той, като го контролира, турга спирачката така силно, че спре всичкото движение. Сега, когато се изучават законите, ако е опитен обективният ум, му казваме да подигне малко спирачката. У индусите има такова владение на ума. Те, след като държат някой човек 5–6 месеца в гроба, те знаят да повърнат живота му и да възстановят неговите движения.

Вече идем до живота на клетките. Клетките не умират. Значи има условия, при които клетките не умират. Сега мислите ли, че този предмет е мъртъв? (Учителят вдига един стол.) Този стол има това сцепление, той се държи на едно място. Ако този стол свършено умре, той ще почне да се разпада. И при това разпадане на дребни частици, пак има известно сцепление, има живот и който разбира, той може наново да го сглоби. Та в природата смъртта е нещо отрицателно и е само един закон, който се отнася до известното съчетание на известни органи. Някои

тела могат да умрат едно за друго. Да допуснем следующите изяснения. Двама търговци се сдружават, внасят по 100 хиляди лева капитал. Какво става? Между тях се образуват връзки, но един ден ги сполети едно нещастие. Тогава те се разделят, единият отива на една страна, другият отива на друга страна и се забравят. Питам, живеят ли те? Докато те имат капитал вложен, те си спомнят един за друг, но щом се изгуби капиталът или щом са спечелили, те се разделят. И тогава все таки ще останат някои малки връзки.

Та засега хората са свързани все с материални връзки. И когато тия материални връзки изчезнат, изгубва се и съотношението на тия хора. Когато кажем, че живеем един за друг, ние разбираме, че ти мислиш за някого. Щом не мислиш, тогава няма никаква връзка и не може да се образува процес на живота. Не че човекът сам по себе си не може да живее, но връзка между този човек и тебе няма. И следователно ние считаме, че тия хора между себе си са мъртви. Щом се направи първата връзка, те оживяват. Да кажем, вие сте били двама съкласници в училището, 8 години сте били приятели и след като свършите гимназията, единият иде на една страна, а другият на друга. Десет години вие не си помисляте за вашите приятели, нито си пишете, но един ден ти казваш: „Спомням си за едн-кой си приятел“ и не се минават няколко дена, вие се срещате. И той е помислил заради вас, и вие сте помислили заради него, и веднага се възстановяват старите възпоменания. Изпъкне цялата гимназия и приятелството между двама ви. В сегашния живот, като се срещнете, това е едно възстановяване на известни връзки от миналото. Някъде сте били например, сега това е проекция, приложение, вие се събирате в един клас. Може тези да са различни класове. Дали някога в миналото сте били така събрани? Възможно е. В природата всичко е възможно. Може

точно в такъв начин да не сте били събрани, но все таки сте били събирани.

Един друг въпрос. Вие трябва да изучавате ония ваши мисли и желания, и постъпки, които се съответстват на твърдата материя, и да изучавате законите, които се изучават при твърдата материя. С твърдата материя вие ще си служите за изяснение. И както си служите с твърдата материя, така ще си служите и с тия желания. После има известни мисли и желания, които съответстват на водата. Както си служите с водата, така ще си служите и с тях. Има и известни мисли и желания, които съответстват на въздуха. Както си служите с въздуха, така ще постъпите и с тия мисли и желания. И най-после има и известни мисли и желания, които съответстват на светлината. И с тях ще постъпите както със светлината. Какво правите със светлината? Да я хванете с ръце, не може. Да я целунете, не можете. Но просто ще си отворите очите тя да влиза и излиза свободно. След като влезе светлината, ще затворите вратата, и после пак ще я отворите. Трябва да има едно малко прекъсване, защото, ако светлината влиза непрекъснато и няма това прекъсване, защо природата е турила това прекъсване? След като влезе светлината, какво трябва? Това е мярката. Вие влизате при един ваш приятел бакалин, който продава въжета. Някой път може да му кажеш: „Претегли ми едно кило въже.“ Но можеш и да кажеш: „Отрежи ми два метра въже.“ Той взема една мярка и отрязва два метра въже.

Следователно, когато светлината влезе в очите на човека, и тя се мери. И като постои светлината вътре, клепачите прекъснат светлината, казват: „Стига толкова.“ Те знаят колко време трябва да седи светлината. После, като се свърши тази мярка, те пак отварят вратата, пак влиза светлина. После, като се свърши тази мярка, те пак отварят вратата, пак влиза светлина. Та постоянно влиза светлината с мярка.

Клепачите са мерките и теглилките, пък тия ресни, те са грамовете. Най-първо идат теглилките, а тия ресни са грамовете, които постоянно определят колко светлина е влязла в очите. И на годината ще ви представят една сметка да платите за светлината, която сте изразходили за очите си. Не мислете, че може без това. За всичко в света се плаща. И аз ви привеждам онзи пример, когато дойде онзи бирник от природата. Той си представи листа, ти ще му благодариш. И той счита това благодарение, че е плащане. Ако ти му благодариш от сърце и кажеш: „Вашата светлина ми свърши много хубава работа и ми направи много голямо удоволствие, ние ви благодарим.“ И той се зарадва, запише ви една квитанция и ви я даде. Но ако, като дойде да се плаща, и вие му кажете: „Ти какво търсиш тука?“ и не му благодарите, тогава този бирник ще ви наложи глоба. Тогава всички хора, които не благодарят на Бога за всичко онова, което им дава, те не могат да се освободят от страдания.

Сега аз изнасям това нещо да благодарите. Да благодариш, това е равномерно на плащане. Като благодарите, вие се изплащате. Ти като благодариш, и тази благодарност отива някъде. Ти изпращаш известна материя, която отива в невидимия свят, дето ти се дава светлина. Та между невидимия свят и хората има една постоянна обмяна, както между клонищата и корените. Сега това са отвлечени работи, но искам да ви направя този отвлечения свят понятен, понеже вие боравите с него.

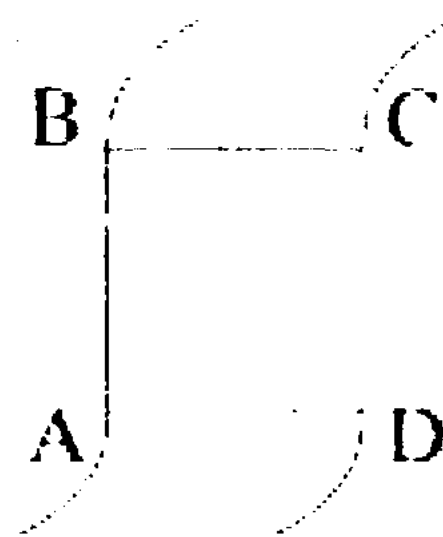
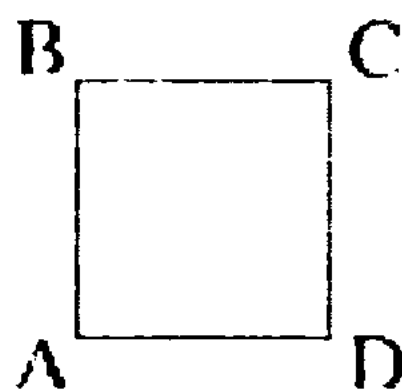
Сега казах, трябва да бъдете постоянни или трябва да бъдете точни. В какво седи точността? Човек, който е точен, е разумен. А какво беше второто качество? Човек трябва да бъде работлив. Точността се отнася до живота. В живота има известна точност. А работата се отнася до други неща, които в живота се наричат морал. Човекът, който не работи, разбирам,

че не е морален или че той не разбира нещата. Та и природата работи. Христос казва: „Отец ми работи, и аз работя.“ Ако Бог работи, какво остава за нас? Ще каже някой: „Аз не искам да работя.“ Ако Господ работи, тогава ти какъв ще бъдеш? Само умрелите не работят. Тогава, щом си между умрелите, ти не можеш да имаш правата на живите хора. Вие казвате – не си струва да работим. Че вие още не сте работили. В ума ви трябва да седи следната идея, щом започнете да работите, ще кажете: „Бог работи, и аз ще работя.“ Сега това е авторитет, Христос го е казал: „Отец ми работи, и аз работя.“

Сега във вашия ум идеята за работа каква е? Какво разбирате вие под думата „работа“? (*„Дето има творчество, там има работа.“*) Вземете един човек, който копае с лопатата, изхвърля пръст, и друг един, който пише с перото. И единият е лопатар, и другият е лопатар. Само че единият с лопатата изважда пръст и турга отвънка, а другият с перцето си изважда малко материя от мастилницата и я турга на книга, после пак изважда малко материя и я тури на хартията. Само че този така натрупа лопатите, че ти от тази материя можеш да четеш нещо. Пише той нещо. Тъй нарежда той лопатите, че може да се чете, а другият, който копае, нищо не може да се чете. Едната работа е разумна, а другата не е. Тогава неговата работа мяза на тази на децата, когато пишат неразумно – само изваждат мастило с перото и нацапват хартията. Взима и цапа навсякъде по книгата и после каже: „Свърших тази работа.“ Питам, едно дете, което е нацапало книгата, и то е свършило една работа, но разумна ли е тази работа? И то изважда от мастилницата и турга на хартията. Но разумна работа ли е това?

Сега ще дойдем ние до същественото. Аз правя само сравнение. Та и езикът е едно перо. И той изважда. Топнеш с езика си в мастилницата и извадиш една дума, и я туриш някъде. После пак топнеш с езика си, извадиш

друга дума. И така нареждаш всичките си думи. Ако правилно си наредил думите си, излиза нещо разумно, но ако ти само изваждаш с езика си думи и ги нахвърляш-нахвърляш, и нищо не излезе, каква работа е тази? Та и вие, които следвате, трябва да превърнете съвременното знание, съвременната наука. Това, което науката ви дава, вие трябва да го използвате. Запример как бихте превърнали квадрата в число? („Квадратът като формула можем да представим така: A^2 .“) Право е. В дадения случай **A**, това е съзнанието, това е умът, който мисли. **D**, това е сърцето. А другите две успоредни линии, това са волевите проявления. Това са стремежите на ума и на сърцето. **A** има отношение към **D**, към сърцето, към тия успоредни сили, които действат. **AB**, това е резултатът на **A**. **DC**, това е проявление на сърцето. А **AD** и **BC**, това са волеви проявления – волевото проявление на ума и волевото проявление на сърцето. **AB** е волевото проявление на ума, а **DC** е волевото проявление на сърцето. Тогава какво ще бъде **BC**? Това е връзка вече на друго едно съзнание, на друго едно разумно същество. Значи **BC** е връзка. Защото този квадрат сам по себе си не съществува. Сега забележете, че тия страни представляват условия, възможности. Това са кръгове. Всяка една линия е един кръг. Това са възможности на съзнанието. **AB**, това са възможности на един кръг, това е едно съзнание. Щом се тури **B** в един разумен свят, това са възможности и условия, при които животът на тази линия **AB** се проявява. Това е граница на този свят. И **AD** представлява граница на един свят. **DC** е пак възможност на един свят. Тъй щото в един

квадрат имаме 4 свята, през които човешката душа минава. Имам физическия свят, астралния, умствения и причинния свят. Това са светове, които ние знаем. Тогава **AD** е граница на физическия свят, **DC** – на астралния, **AB** – на менталния и **BC** – на причинния свят.

Сега тия светове са наредени, те вървят с разните състояния на материята. Материалният свят борава с твърдата материя. Астралният – с жидката. Умственият – с въздухообразната, а причинният свят борава със светлинната материя, със светлината и топлината. Какво нещо е светлината? Ако разбирате законите, със светлината може да се лекувате. Светлината може да я използвате, да говорите с нея. Като говори човек, и този въздух, разумният въздух постоянно като влиза в човека, той влиза да прави проверка. По 20 пъти влиза на минута и прави проверка какво говори човек. Двайсет пъти влиза, като дишаш. Значи 20 пъти се прави проверка какво вършиш. Светлината влиза непреривно в мозъка. Та навсякъде има инспектиране, постоянно го инспектират човека. Всеки ден му правят ревизия. Водата, която влиза, твърдата храна, всичко, което влиза в стомаха, това са все външни отношения, с които невидимият свят показва на това живо същество, което е на земята, как прекарва живота си.

Гледайте един човек как се храни, как пие вода, как диша и гледайте как той премигнува, как си отваря и затваря очите. Според както премигнува вие ще знаете неговата интелигентност или как живее. Затова в това отношение трябва дълго време да седите, да се научите. Щом много мигаш, слаба е волята ти. Някой път ще вземете огледалото да гледате очите си. И няма да мигаш много. Много мигане не е добър признак. Запример правили ли сте опит, да видите доколко може да издържате, без да мигнете? Някой път приемаме по-малко светлина, отколкото трябва.

Вследствие на това ние мигаем с очите си. Щом ставаме нервни, ние мигаем бързо. Това е както един болен, който диша бързо. Дълбокото дишане и медленното дишане урегулира състоянието на човека. Природата е определила приблизително колко дишания са необходими да извърши човек в минута – 72 удара има сърцето, а човек прави по 20 вдишки. Това е закон. 72 удара, това е един краен акт, волев акт на сърцето. Това е темпът на сърцето. $7+2=9$. Имате числото 9 – това е един завършен процес. И приблизително имате 20 вдишки на минута. 2 е закон на противоречието. Значи при дишането процесът не е завършен. И чрез дишането имате предвид някакви постижения. И затова, ако вие удвоите дишането, да става по-бързо, да кажем, приемате в минута 30 обяда с гробовете си, това е едно нездравословно състояние. Ако удвоите това число, да стане 40, 50 или 60, или щом дойдете до 72 пъти, тогава какво ще стане с вас? Ако вашето дишане се уравни с пулса на сърцето, тогава какво може да стане? Та ускоряването на вдишките води към болезненост. Значи 20 обяда се определят за достатъчни в минутата. Щом турите 30 обяда, вие харчите много. Щом турите 40 обяда, вие сте аристократ. Щом дойдете до 72 пъти да ядете и пиете, вие фалирате.

Значи природата е турила известни граници за дишането и за сърцето. И те съответстват на нашите мисли и на нашите чувства. Защото, ако ние приемаме дишането и го правим да е по-бързо, ние ще изменим и хода на нашата мисъл, и на нашите чувства. И ако изменим пулса на сърцето си, пак същият закон. Има едно съответствие между дишането и сърцето. Ако изменим закона на яденето, запример ядем повече, отколкото трябва, пак ще изменим своите мисли и своите чувства. Сега може да ви се даде повече материал, че да не можете да се справите. Искам да се спрете върху нещо, което е практично. Защото

другояче ще се натрупа само една философия.

Ако сега поемете въздух дълбоко, колко секунди може да го задържите? Сега ще поемете дълбоко въздух, да видим колко може да издържите. Като започнете дишането си, ще си вдигнете пръста нагоре. Докато дойде дишането до своята пълнота и след като си свършите работата, ще снемете пръста си надолу. *(Всички направихме упражнението.)* Още веднъж, застанете хубаво, изправете се хубаво, метнете рамената си хубаво назад. Ще си вдигнете пръста и ще започнете работата. *(Направихме още веднъж дишането.)* Някои от вас не можете да дишате и задържате дълго време въздуха. Това е от известни желания, имате някоя работа и вследствие на това бързате да издишате. Още веднъж.

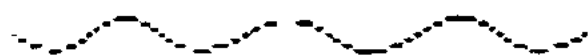
„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Тридесет и пета лекция
на Младежкия окултен клас
9 май 1930 г., петък, 6–7.15 часа
София – Изгрев*

ПРАВАТА ЛИНИЯ НА ЖИВОТА

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Какво определение бихте дали на въпроса, коя е най-късата линия в природата? („Правата линия е най-късата линия.“) А най-дългата линия? („Кривата линия.“) Кривата линия е сбор от безброй прави линии. Кривата линия върви по такава една линия – вълнообразно. Къде се свършва тази крива линия?

(„Допуща се, че правата линия е една окръжност с безкрайно голям радиус. Следователно, дето започва, там и свършва.“) Тогава какъв друг извод можем да дадем? Най-късата линия, това е правата линия. А най-дългата линия, това е кривата линия. Тогава какво може още да представя правата линия? Всяко начало с какво започва? С крива линия или с права линия? А с какво свършва? Защото ти не можеш на една права линия да съединиш двата ѝ края. Значи между две точки може да се прокара само една права линия. Ако речеш да огънеш една точка, тогава тази линия няма да бъде права линия. Следователно правата линия няма пространство да се огъне, правата линия е между две точки. Следователно всяка една линия, която се огъва, подразбира, че има известно пространство. Следователно има известни постъпки в живота, дето човек не може да се измени. Всички ония морални постъпки са обосновани, че не

могат да се изменят. Ти и да искаш, не може.

Представи си един човек, който няма ръце. Може ли да открадне? Той няма възможността да открадне. Ти можеш да го лишиш от факта да краде, но желанието у него ще остане неизпълнимо. Тогава правата линия е отвън. Отсъствието на ръцете, това е отвън. Законът е приложен отвън, но той няма да извърши кражба. Няма ръце. Така че желанията у него могат да съществуват. Тогава кой е възпитан човек? Който има желания, но същевременно е и господар на желанията си. А за да бъдеш господар на себе си, господар на желанията, значи трябва да разбираш закона на страданията.

Една тежест, която е под твоя контрол, значи ти можеш да я вдигаш и да я слагаш, където искаш. Но онази тежест, която ти не можеш да я вдигаш от земята, или ти никога не можеш да извършиш една постъпка, да я сложиш на земята, ако по-рано не си я вдигнал. Законът съществува тъй: ти никога не можеш да извършиш една морална постъпка, ако не можеш да я вдигнеш веднъж. Ако тази морална постъпка ти не можеш да я вдигаш от земята, ти не можеш и да я сложиш. Това, което не можеш да вдигаш, не можеш и да снемеш. Законът е такъв: ако един чувал със 120 килограма ти можеш да го вдигнеш и да го туриш на лавицата, ти можеш и да го снемеш. И това, което не можеш да дигаш, не можеш и да снемаш. Следователно онзи, който не се е опитал да вдига чувала и да го турга на лавицата, той не може и да го снее.

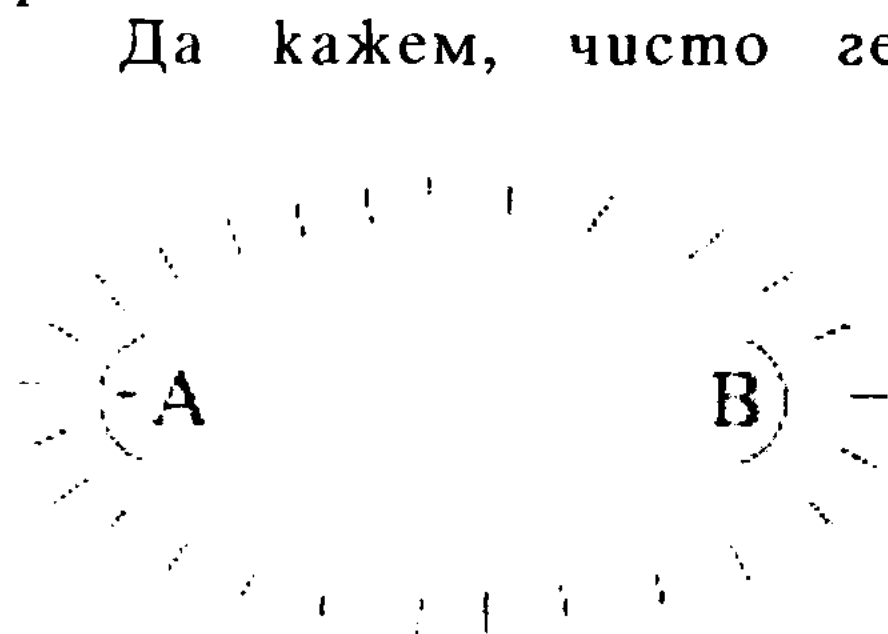
Сега мнозина от вас искат да изправят своите погрешки. Изправянето на погрешките е снемане на чувала от лавицата. Ти ще се опитаеш най-първо да вдигнеш чувала горе и ако можеш да го вдигнеш, ще го снемеш. И тъй ще изправиш своята погрешка. Онези от вас, които искат да възпитат себе си и да дадат един морал на себе си, трябва да спазват този закон. Те престъпват известни правила и после се чудят защо

не могат да изправят една своя погрешка. Сега как можем математически това да турим? + ДТ + вдигането на известна тежест от 200 килограма на лавицата отгоре. Ти си морален човек, вдигаш тежестта горе. Следователно, ако ти имаш една погрешка от 200 килограма, значи ти си вдигнал тази тежест на лавицата отгоре. Тогава, щом ти можеш да вдигнеш тежестта на лавицата отгоре, ти можеш и да я снемеш. Всякога, когато искаш да поправиш една погрешка, понеже тя е станала по нарушението на известен закон, ти трябва на тази погрешка, отгоре на лавицата, да подигнеш друга една тежест. И като проектираш това, трябва да снемеш тази погрешка от горе, от лавицата, долу. Това е изправянето на една погрешка. И всеки, който се е опитал да снесе една тежест, без да я е дигал, той ще изгуби вярата в себе си.

Сега схващате ли каква е аналогията? В каква линия върви тежестта нагоре? С какво си служи физиката, Н. Д.? („По наклонена линия.“) Правата линия е опора на всички машини в света. Понеже тя е най-устойчива, тя не може да се огъне. Следователно всяка машина, която е основана на правата линия, и тя е устойчива. А всяка линия, която може да се наклони и да изгуби правата си линия, тя е счупена и често стават експлозии. А това, което е основано на правата линия, то не търпи никакъв крах, аварии. Защото на какво можем да обосновем, че има неща в света, които не могат да се изменят? Значи върху една права линия вие можете да окачите и земята отгоре, без тази тежест на земята да огъне правата линия. Тази права линия може да е най-тънка, но колкото и да е тънка, ако е права линия, тя може да издържи, и ако окачите и цялата земя. Но ако тази линия е крива, тя може да е дебела и един километър, пак няма да може да издържи земята.

Следователно правата линия, това е онова

устойчивото, това е Божественото, което по никои начин не може да се измени. При нея всичките тежести се разлагат. При правата линия всичките тежести губят своята тежест, става поляризиране. Тогава какво става? Понеже правата линия привлича тежестите, или, можем да кажем и другояче, всичката тежест се стреми към правата линия, и то от всички страни и посоки.

Да кажем, чисто геометрически това
представява
правата линия АВ.
При нея всичката
тежест и
давлението е
от всякъде.
Следователно
силите, които
действат на

правата линия, те се уравновесяват, защото правата линия е малко елипсовидна, тя е двуцентрова. Върху нея е устроен човешкият организъм. И докато човек не разбере този закон на правата линия, той не може да говори за един морален живот. Щом човек загуби законите на правата линия, започва кривата линия, тогава дойдат умствените смущения, пертурбации. Но в края на краищата, щом човек загуби съзнанието си, той трябва да се остави да се улегне. Спасението на човека не е нищо друго, освен да знае, че правата линия не може да се огъне. Щом той мисли, че правата линия може да се огъне, той няма никакви разбирания, няма устой.

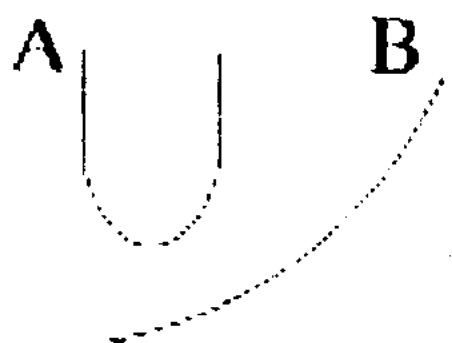
Сега какво друго знание може да извадите вие? Разбира се, тъй както вие разбирате, това е само механически. Механическите закони са произлезли от разумните закони в природата, имаме същите понятия. Защото, щом правата линия може да се огъне, тя е крива линия, в нея има вече противоречие. Значи в

правата линия има само един начин, една възможност за постижение. Има само един път, по който могат да се разрешат задачите. А в кривата линия има много начини за разрешение, безброй са те. Но дойдеш ли до правата линия, ти имаш само едно разрешение. Та когато вие кажете: „Не мога ли да живея и по друг начин?“ – можеш. По кривата линия. Там ти можеш да живееш както искаш. Но по правата линия ти можеш да живееш само по един начин.

Тогава, второто положение, какво ще допуснем? Ние ще кажем: при правата линия животът ще бъде еднообразен, а при кривата линия животът е разнообразен. Добре. Право е това. При кривата линия вие ще имате разнообразие на нещастieto, при правата линия ще имате разнообразие на щастieto. При правата линия всичките нещастия се изключват, там има само една възможност. Значи разнообразieto в кривата линия седи в това, че там има много възможности на нещастieto, затова пък в правата линия има еднообразие на щастieto. Щастieto на кривата линия седи само в това, да я превърнеш в права линия. А нещастieto на правата линия седи в това, че можеш да я превърнеш в крива линия. Щом поддържаш правата линия, ти можеш да я направиш.

Сега вие се абстрахирайте от вашия сегашен живот. Понеже вие, като разсъждавате за природата, все сравнявате със себе си, като че сте меродавен авторитет. Тогава, ако аз говоря на една мравя за Бога – представете си, че аз зная езика на мравите и мога да се разговарям с тях – и някой философ на мравите каже: „Чакай да видя този авторитет каква идея проповядва.“ Питам, тази нова идея, която аз внасям на мравите, някой друг знае ли я? Не, за пръв път се изнася сега. Защото и мравите имат много идеи, които не съществуват в ума на хората, но в ума на мравите съществуват. И много идеи има, които не съществуват в ума на хората, а съществуват в

умовете на ангелите. Следователно това, което не съществува в нас, не е доказателство, че то не съществува. Ще кажете: „Защо е така?“

Имате един съд от един килограм – А. А тук – В, имате цял един океан. Могат ли всичките тези риби, които живеят в океана, да влязат в тази малка чаша вода? Не могат. Следователно ние трябва да се отнасяме съответно. Когато ние говорим за възможностите на един идеен човек, на космичния човек, когато казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие, ние разбираме идейния човек. Ние, хората на земята, се стремим към този идеал. Следователно това, което големият човек си позволява, другите не могат да си позволят, защото той може да си позволи да носи голям товар, но вие не можете да си позволите. Отношенията са същите. (*„Но и другото е вярно, един голям океан ще има, разбира се, и големи риби. Съобразно големината на океана и чашата ще има същества, но съответно големината на чашата.“*) И какви ще бъдат тези риби? Те ще бъдат в зародиш. Ние сега говорим за живота, който се проявява. В идейния живот е така. Риби в една чаша при сегашните условия не могат да живеят. Умствено могат, могат в малки зародиши.

Тогава от ваше гледище какво разбирате вие за пример под една морална постъпка? Да вземем идеята, че е гадена една постъпка. Да допуснем простия пример: дават ви бучка захар. Това е добро. Но дадат ви известна бучка отрова. Тогава захарта е добро, а бучката отрова е зло. Защо? Защото това, което руши, е зло, а това, което създава, е добро у човека. В новото разбиране всяко нещо, което нарушава хармонията, то руши мислите, руши чувствата, то е зло, а всяко нещо, което създава, е добро. Тогава имаме друго едно положение. Това, което се изменя, то какво е? Да

допуснем, ти вземаш на един човек и му стопиш захарта в едно кило вода. Той ще счита, че ти си му направил пакост, нали. Има ли в това едно престъпление? Това е една придобивка. Стопено едно кило захар в едно кило вода, а при това той счита това за нарушение и е недоволен. Сега в това има ли някое морално престъпление? Н. Д., как мислиш? По старите понятия това е било така, това е било валидно.

Новите разбирания, новите веения в живота изискват и нови разбирания, понеже новото не може да се разреши по стария начин. Мойсей казваше: „Око за око и зъб за зъб.“ Христос дойде и каза: „Като те ударят по едната страна, обърни и другата страна.“ Имаме обратните правила. Но какво е подразбирал Христос, като е казал: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата“? Вие по някой път спирали ли сте се да помислите какво е искал да каже, каква е идеята му? Вие считате, че така са дадени нещата, буквално разбирате. Възможно е. Но ако така се тълкува, тогава, дето се казва: ако те съблазни ръката, отсечи я, но това има иносказателен смисъл. Трябва да има съзнание у човека, ако дойде някой, че те удари, ти пази присъствие, обърни другата страна и кажи: „Заповядай!“ Това е възпитание на волята. В даден случай ти се възпитаваш да се въздържаш. Ти, за да се въздържаш, дигаш чувала на лавицата отгоре. Ако можеш да издържиш, ако ти можеш да кажеш на този, който ти е ударил една плесница, „Заповядай и другата“, и след това преспокойно да се разговаряте, ти ще му кажеш: „Много ми е приятно, аз издържах изпита.“ И той сам е доволен в себе си. И казва на другия: „Стой сега ти, да видим, ти можеш ли да издържиш изпита.“ Защото това чувство може да се върне. Тогава ти ще му удариш една плесница, а той да издържа. Защото все трябва да се вдигне горе на полицата.

Запример, вземете сега разбирането – ти мислиш,

че след като те е ударил той, това е нарушение на някакво достойнство. Ако един господар бие слугата си, това го считат, че е право. Ако ти си един господар и идеш при слугата си и той ти удари една плесница, това ти считах неправилно и се възмущаваш, казваш: „Как тъй слугата да бие господаря си.“ Но от морално гледище каква разлика има между един господар и един слуга? Какво преимущество има господарят да бие слугата си, а слугата да не може да бие господаря. Господарят, защото е господар, затова ли може да бие слугата? Допуснете, че вие сте господар и вашият слуга дойде и ви удари една плесница, и ти му обърнеш и другата страна. И тогава за двете плесници ти му дай две звонкови английски.

Питам, какво впечатление ще направиш на слугата си, ако той ти удари две плесници и ти му дадеш две звонкови златни? Представете си какво самообладание се изисква от вас? И после да му кажеш: „Това, което направи на мене, да го направиш и на други господари.“ Това е един отличен педагогически метод. Но колко господари има сега, които, ако слугата им им ударят по две плесници, че те да се спрат и по този начин – философски? Ако господарят е силен, той ще го набие още повече, пък ако е слаб, ще заповяда на един слуга да го набие. Но ако господарят му обърне и другата страна, и после му даде две златни, колко философски ще постъпи господарят? Въпросът е, защо господарят се усеща унижен, ако го удари слугата му? Унижение е, ако господарят не издържи. В дадения случай господарят трябва да се спре и да попита този слуга има ли право да го бие. Щом рече, че има право, значи той е господарят. И ако вие издържите изпита, вие сте господар на положението. Понеже това върви по закона на правата линия, а щом не може да издържи, върви по крива линия. Всеки един човек, който не може да издържи своите изпитания, той е слуга. А всеки, който може да издържи своите изпитания, той е господар. Та онези

хора, които не могат да издържат своите изпитания, те вървят по кривата линия, те са слуги.

Аз разбирам, всеки човек, който може да се самовлада и който може да издържи своите изпитания, той е господар. Тъй е всякога – и при доброто, и при злото, и при страдания, и при скърби, той запазва едно и също положение. Той не се заблуждава с други неща. Той се радва, но не чрезмерно, и скърби на общо основание. Щом го удари господарят, той си мисли за всички други господари, които са го били, ако е имал тази опитност. И ако той издържи изпита, тогава у господаря, който го е ударил, непременно ще се яви една реакция, ще стане нещо у него, ще кажете: „Не, аз не направих добре. Той беше благороден човек този слуга!“ Ако господарят е по-силен и в гнева си удари слугата си, а той само погледне и си замине, непременно у господаря ще настане една реакция.

Та казвам, ще приложите правилото. Сега няма някой от вас, който да не е бил бит от слугата си. Че когато дойде някоя болест и ви бие, не мислете тогава, че вие сте господар. Дойде слугата, болестта, тури ви в леглото и ви налага на общо основание. Какво е коремоболието? Дойде слугата, и ви набие. Тогава какво трябва да правите? Все същият закон. Сега какво заключение изваждате? Ние не предреждаме нещата.

Сега едно малко изяснение. Турете в ума си правата линия, върху която е построен животът. Съществува в света една права линия, която не може да се огъне. И винаги поставяйте всяка една добра постъпка върху правата линия. Не я поставяй върху кривата линия, понеже там има възможност да се огъне тази линия. И тогава не се сърдете на кривата линия, щом тя се огъне. И тогава ще имате непостижения. Искате нещо да постигнете, не може, искате да направите, не може. Изменете тогава начина. Та ще знаете, по кривата линия нещата не могат да се постигнат. Първото нещо, ще намерите правата линия.

Щом намерите правата линия, в живота може да имате постижения. Вземете в съвременната механика, нали водата върви по един принцип. Тя върви по права линия. Сега те, за да приложат този принцип, те търсят един метод, една опорна точка и правят един опит, втори, трети, докато намерят един метод, с който да сполучат. Някой път се занимават 10–15 години, колко проекти и методи изменят, докато след дълги усилия някой ще сполучи, а някой няма да сполучи. Те впрягат този принцип на водата и успяват. Същият закон е и когато онзи изобретател впряга всичките сили, които са у него, да работят по един правилен начин. Ако може така да ги постави, постижения може да има, но ако ти не можеш правилно да впрегнеш тия сили, никакви постижения не можеш да имаш.

Ще помните правилото: това, което не си вдигнал, не можеш и да го снемеш. Защото при вдигането се изискват по-големи усилия. Погрешката седи в това, че като речете да снемете този чувал, вие не можете да го снемете. Вие не сте го опитвали, да знаете колко тежи, вие не сте го вдигали, и тогава вие ще избягате, и чувалът ще падне долу. Това е погрешката. Най-първо ще видите кой е вдигнал чувала. Защото, ако вие не сте го вдигали, и речете да го снемете, вие не можете да го снемете. Тогава, за да си обясните морално как седи работата, ще кажете, знаете – чувалът е паднал по единствената причина, че вие не сте го вдигнали горе. Кой прави погрешка? Слабият човек. Разбира се, това няма да вземате буквално. И тези аритметически и геометрически служения не трябва да ги вземате в буквалния смисъл. Понятията трябва да се разширят от съвременната геометрия. Понеже тази линия върви като идея, правата или крива линия. Най-първо правата линия съществува идейно и след това тя има проекция и на физическото поле. Кривата линия идейно съществува, но и тя има проекция на физическото поле. И ние искаме да

определим техните качества идейно, понеже те съществуват в един свят, дето си имат свои физически понятия, а тук, на земята, те са приели някои пречупвания. И казваме – правата и крива линия, отношенията са същите, но имат различно приложение правите и криви линии на физическия живот. Запример самата природа като е построила телата ни, колко пречупвания има тялото. При ходилото, при коленете, при хълбоците, при врата. Защо да не сме един кръг без никакви гънки, без никакви пречупвания. Не щеше ли да бъде по-практично? Сега как им тургат на хората такива изкуствени крака без огъвания.

Най-първо трябва да се изменят възгледите на хората. Човек трябва да измени своите възгледи за порядките на живота. Тепърва трябва да изучаваме физическия живот, понеже за бъдеще този физически свят ще претърпи една нова корекция и ние трябва да се нагласим съобразно с това, което иде. Ако не се съобразим, може да дойдат лоши последствия, неприятности, по-лоши, отколкото сега имаме. Затова трябва да сме внимателни във физическо отношение. Защото, ако във физическо отношение ние сме взели известна тежест, която да ни причини голямо усилие, и ще има възможност да се счупи ръката. Често, когато човек се ангажира да извърши нещо, които не са по силите му, могат да произведат известни пертурбации в ума му. Може това впрягане да произведе известно напрежение, което да произведе известно анормално състояние. Има ред философи, които се занимават с отвлечени въпроси, окултни въпроси, и после тия философи са свършвали с помрачение. Защото има известни области, известни идеи, ако вие ги предизвикате, могат да смачкат мозъка ви. Та постепенно сега става едно приготвяне. Чрез страдания в живота уяква нашата нервна система. И ако тези енергии преминават през човешкия организъм, най-първо тебе

ти причинява едно страдание, тебе те смущава и след това уякнеш, и можеш да носиш. И тебе ти става приятно, на това страдание съответства една радост. Колкото скърби ще имаш в света, и толкова радости ще имаш. Ако ти дойде в живота само една скръб, ще имаш и само една радост. Ако ще имаш две скърби, ще имаш и две радости. Пък ако ти дойдат сто скърби, ще имаш и сто радости. Казва някой: „Много съм страдал.“ Много и ще се радваш. Или каже някой: „Не съм скърбил.“ Малко ще се и радваш. Заблуждението е там, че някой мисли, без да е страдал, ще се радва. Много се лъже. Казват – много са изпитанията на праведния. Но много и радостите. Тъй трябва да съпоставяте. Вие сега казвате: „Защо са тези страдания?“ Нали искаш радости. Ама да не бъдат толкова страданията. Е, колко страдания искаш? Колко страдания искате вие, които сте тук? Ако едно искате, и през целия живот ще имате само една радост. Страданията предшестват радостите на физическото поле. Било е време, когато радостите са предшествовали страданията, а сега при сегашните условия страданията предшестват радостите. Да спрем сега.

Много работи трябва да останат недообяснени, защото, щом се дообяснят, те стават лоши. Запример ти не обяснявай на онзи гостилничар, че нямаш пари. Ти си представи, че имаш пари. Щом му покажеш, че си малко в трудно положение или извадиш кесията, да му покажеш, че нямаш пари. Сега, тъй като говоря, ще кажете: „Това право ли е?“ Питам, право ли е да му отвориш кесията, да му покажеш, че нямаш нито пет пари. И после другото, право ли е да не му кажеш нищо? Кое е право, кажете? Сега вие знаете как постъпвате в гостилницата. Няма някой от вас, който да не показва в гостилницата фасони. Човек всякога се показва това, което не е. Запример той си представлява, че е нещо високо. И след като се

разболе, пак се показва това, което не е. Така се представява, че е много смирен, че има нужда, оплаква се, моли се да му помогнат. Но и двете положения са неестествени. Човек действително е силен в идеята. Но човек е силен до толкова, доколкото е свързан с природата. Щом има знанието, той всичко може да направи според законите на природата, но външа от законите на природата, той е тъй слаб, както която и да не е органическа вещь. Та, когато ние мислим, че сме силни, се подразбира само когато сме във връзка с природата. Разумният човек е силен. А неразумният е слаб. Това се разбира. И винаги вашата сила трябва да обоснове със знанията, които имате.

Сега можете ли да изпеем нещо? Или какво бихте изпели? (*„Лекцията беше върху правата мисъл, да изпеем „Право мисли“.“*) Изпейте една песен, която не сте пели. (*Учителят свири гамата, ние пеем от „до“ нагоре, и обратно.*) Трябва да изучавате добре такта. (*Учителят свири.*) Това е един източен ритмус. Не ти върви, не можеш да учиш латински, математика – пей! После всички математици или геометрици са били хора музиканти. Такъв човек свири и пее в себе си. Защото мисълта е построена върху музиката и върху известни движения. На такива хора челата им показват, че са музикални. Спре се той и пее. Набиране става върху музикалните центрове. Гледайте да ставате вътре душевно музикални. Защото музикалността произвежда разширение на ума, подигане на мисълта. За всички има възможност да станете вътрешно музикални. Защото, когато човек музикално скърби, той расте. А когато дойде отчаяние, това произвежда катастрофа. Затова изпей мажорната гама. Към коя линия ще я турите нея, към правата линия или към кривата линия? (*„Към правата линия.“*) Така. А минорната гама е към кривата линия.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Тридесет и шеста лекция
на Младежкия окултен клас
16 май 1930 г., петък, 6–7.05 часа
София – Изгрев*

МУЗИКА И РАБОТА

Тайна молитва

Едно от великите блага, дадени на човека, е животът. Въпреки това мнозина се оплакват, че животът им е нещастен. За да бъде животът нещастен, това показва, че нещо е нарушено в него. За да се наруши това благо, отношенията на хората към него са изменени. Представете си, че имате три същества – А, В и С, които се намират в известни отношения помежду си. Първото същество – А, представя бащата, В – майката, а С – детето. Първоначално съществата А и В се сдружават, внасят известен капитал и образуват една фирма. След време иде съществото С. Отношението между тия същества е следното: $A:B:C = 1:2:3$. Съществото А е председател на фирмата, В – подпредседател, а С – касиер. Докато отношенията между членовете на фирмата са правилни, фирмата се развива добре. Щом се нарушат отношенията, фирмата се разпада.

Казваме, че животът е велико благо, но човек се радва на това благо, когато работите му вървят добре. Щом се натъкват на неуспехи, те не са доволни от живота си. Ако сте студент или ученик и пропаднете на изпита си, не сте доволни от живота. Обаче окръжаващите не се интересуват от вашия изпит. Ако са ваши близки, ще съжаляват, че сте пропаднали. Ако нямат никакво отношение към вас и чуят, че сте

пропаднали, ще кажат: „Да е учил повече, да не пропада.“ Другарите ви ще се стреснат, ще разберат, че професорът ви е сериозен и строг човек и ще учат по-добре. Но и едните, и вторите, и третите няма да кажат, че животът е тежък. Само пропадналият студент е недоволен от живота, а другите остават незасегнати от неговия неуспех. Ако чуете, че някой ваш близък е назначен на добра служба, вие ще се зарадвате, но от това животът ви няма да стане по-красив. Обаче назначеният на тази служба ще каже: „Добър е животът.“ Оттук вадим заключението: както учи човек, такива ще бъдат и резултатите, както живее човек, такъв ще бъде неговият живот.

Съвременните хора казват: „Морал трябва да има човек.“ Какво отношение има моралът към човешкия живот? Моралът е извод, т.е. резултат на човешкия живот. Моралът е променлива величина. Той се изменя според разбиранията на хората. Моралът на животното се отличава от морала на човека, моралът на човека се отличава от морала на възвишените същества.

Моралът зависи от степента на човешкото развитие. В приложение на морала човек трябва да бъде точен и изпълнителен. Ако е търговец, трябва да прилага мярката си честно и с точност. Точността на физическия свят не може да бъде абсолютно приложена. Затова по-добре да се реже с един-два сантиметра повече, отколкото по-малко. За дългото има цяр, но за късото няма. Представете си, че някъде недостига един сантиметър. Какво ще правите? За да не осакатите работата, пуснете с един-два сантиметра по-дълго.

Точността е ценно качество, защото създава добри прояви в мисълта. Природата работи с числа, с количествени величини, а не с чувства. Всички мисли, чувства и желания са величини, с които природата работи. Обаче, за да ги използва, тя ги превръща в числа и така определя тяхната стойност. Като се

спирате на количествената и качествената стойност, вие делите мислите, чувствата и желанията си на силни и слаби. Запример силно е желанието на човека да яде. Пред него отстъпват всички желания. След яденето се нареждат по-слабите желания: за ходене, за обличане, за посещаване на концерти и забави и т.н. Ако човекът не е задоволил желанието си да яде, останалите желания сами по себе си спират. Като елемент яденето е необходимо за всички желания.

Следователно, когато изучавате живота, изучавайте първо ония елементи, които го поддържат. Това са най-силните желания, а именно дишането и яденето. Като знаете основните желания на човека, можете да определите вторичните му желания. Ако се храни добре, човек е здрав, разполага с повече средства за работа. Който се храни добре, и мисълта му е здрава и силна. Слабият, болният човек не се храни добре, следователно и не мисли добре. Умът трябва да се храни и в трите свята едновременно: в Божественния, в духовния и във физическия. Храненето не е механически процес, както мнозина мислят. Да се храниш правилно, значи едновременно да мислиш, да чувстваш и да възприемаш материалите, необходими за съграждане на нещо ново. Физическият човек е слугата, духовният – съдружникът, който е внесъл капиталите си, а умственият е онзи, който управлява работите.

Като ученици вие трябва да мислите право. За да бъде мисълта ви права, да се възпитавате, нужна е музиката. Всички окултни школи на миналото и днес си служат с музиката като метод за възпитание и самовъзпитание. Когато човек изпадне в някаква мъчнотия – материална, сърдечна или умствена, той се безпокои, страда, отчайва се. Докато се справи с мъчнотията си, минава цяла седмица, а някога и повече. Не само това, но той изгубва напразно известно количество енергия. След това трябва да мине много време, докато набави изразходваната енергия. Ако

употреби един от музикалните методи за трансформиране на съзнанието си, в половин или в един час той ще бъде в друга гама на живота, далеч от своята мъчнотия. Значи не е достатъчно човек да трансформира само състоянието си, но и в скоро време да го трансформира.

Като знаете това, работете върху музикалното си развитие. Всички велики музикални гении, като Бетховен, Моцарт и други, са писали музикални произведения не за развлечение на хората, но за тяхното възпитание. Те са гледали на музиката като възпитателно средство. Запример Бетховен е създал нещо изключително в музиката. Само гениите, жреците на музиката, могат да изпълняват Бетховена както трябва. Сега музиката не е влязла в обществения живот. В бъдеще тя ще играе роля във всички области на обществения живот. Бъдещата църковна служба ще се изпълнява изключително от певци и музиканти виртуози. Църквите ще бъдат пълни с богомолци. Кой не би отишъл да слуша една Божествена служба, изпълнена от духовни певци и музиканти? Ако не разбирате още класическата музика и не можете да се ползвате от нея, обърнете се към онази музика, която природата е вложила във вас. Природата е вложила във всеки човек специфична музика, с която да си помага при мъчнотиите на своя живот.

Съвременните хора мъчно успяват в музикално отношение, понеже гледат на пението и на музиката като на развлечение, с което губят времето си. Да пееш и да свириш, и да мислиш, че губиш времето си, това е все едно да ядеш и да мислиш, че трябва да се плаща. Пей и свири, без да мислиш за времето. Яж, без да мислиш и да се безпокоиш за плащане. Ако се безпокоиш и ядеш, по-добре не яж. Каквото прави, човек трябва да бъде спокоен, да не се тревожи. Ако мислиш, мисли спокойно, без тревоги. Ако свириш, свири спокойно, ако ядеш, яж спокойно. Да работи човек

съзнателно, с участието на мисълта и с любов, това значи да попадне на добрата почва, в разумния живот, дето житното зърно дава 30, 60, 100 зърна, които се намират в отношения 1:3:6. Работи ли с безпокойство, несъзнателно и без любов, резултатите ще бъдат като тия на житното зърно, което е паднало на пътя между камъните и тръните.

Защо в тази притча Христос взел числата 30, 60 и 100, а не други някои? Като съберем числата 1, 3 и 6, получаваме числото 10, в което се крият всички възможности. Числото 10 съдържа в себе си пътищата, по които минава човешката мисъл – от най-ниска до най-висока степен. Който може да проследи пътя на една мисъл, която започва от най-ниското стъпало и достига до най-високото, той е дошъл до числото 10, до разумния живот – до условията на добрата почва. Живейте разумно и работете върху музиката, да развиете ухото си правилно да възприема. Музикалното ухо схваща не само целите и половините тонове, но и четвъртинките и осминките от тона. Когато един музикално развит човек слуша едно класическо произведение, той намира ключа на това произведение и го разбира добре. Всяко музикално произведение крие в себе си специален ключ. Намерите ли ключа му, вие свободно влизате в него и го разбирате.

Като работите с музиката, работете и с числата. Запример имате числото 8. Какво означава това число? Като повдигнете 2 в куб, в трета степен, получавате осем: $2^3=8$, $3^3=27$. Значи всяко число е резултат на друго число. Оттук вадим заключението, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка са резултат на нещо. Запример някой казва за себе си, че има любов. Какво означава тази дума? Тя не е нищо друго освен число, т.е. количествено съдържание на нещо. В понятието „любов“ влизат сбор от желания, повдигнати в трета степен. Събрани заедно, тия желания образуват една форма. Да обичаш някого, това

значи да му дадеш нещо от себе си. Ако учителят обича ученика си, ще му предаде част от своето знание. Колкото повече го обича, толкова повече ще му даде. Ако ученикът, когото учителят обича, цени любовта му, ще учи по-добре. Колкото повече го обича учителят, толкова по-добре учи ученикът. Това е подобно на плащането. Колкото повече плаща ученикът, толкова по-усърдно работи учителят с него. Следователно и в любовта единият плаща, а другият предава. Единият обича и дава, а другият възприема. Всички отношения между хората – материални, сърдечни, умствени, са все любовни отношения. Разликата се заключава само в степенята на любовта, а степенята се определят от полето или света, в който тя се проявява. Между търговец и клиент отношенията са пак любовни. Мислете върху проявите на целокупния живот и ще видите, че всички отношения между живите същества имат за основа любовта.

Като ученици вие се нуждаете от правилно разбиране. Някои мислят, че като заминат за другия свят, ще ги посрещнат там с музики и песни, с китари и арфи. Това зависи от вас. Каквато музика изработите на земята, с нея ще отидете горе. Китарата или арфата е вашето сърце, струните са вашите мисли, а ръката, която ще минава по струните – вашата воля. Ще кажете, че нямате инструмент. Всеки човек има инструмент – сърце, на което свири. Сърцето трябва да гори от желание да свири. Сърцето е Божественият елемент в човека. Щом имате този инструмент, ще нагласите мислите си хармонично и с разумната воля ще свирите и пеете. Ако обича цигулката си и свири с любов, цигуларят може да стане знаменит. Но ако няма цигулка, нищо не може да постигне.

Когато говорите на хората неща, които не разбират, те започват да се смеят. Не е лошо да се смее човек. Смехът е хаван, в който се чукаят твърдите неща, да станат по-лесно приемливи. Следователно,

когато не можете да разберете нещо, смейте се. Чрез смеха вие ще го смелите. После ще дойде мисълта, която ще приеме счуканата на ситно твърда материя, ще я разтвори и възприеме. Второстепенно нещо е смехът, но все пак помага на мисълта. Първо, човек трябва да мисли, затова е наречен мислещо същество.

Всяка сутрин, като ставате от сън, първата ви работа е да нагласите сърцето си да свири правилно. Нагласяването на струните подразбира хармонизиране на мислите. Щом нагласите сърцето си, започнете да свирите. Като свирите добре, хората ще ви слушат с разположение и ще ви ръкопляскаат. Не свирите ли добре, ще ви освиркат. Щастие то на човека зависи от неговия ум, от неговото сърце и от неговата воля. Дръжте в изправност ума и сърцето си, да бъдете добри музиканти и певци, да ви обичат хората.

Какво значи да обичате някого? Това значи да направите нещо заради него, в негово име. Да обичате Бога, това значи да направите нещо за него. Ако обичате Бога, а не мислите, не чувствате и не действате заради него, в негово име, това не е любов. Любовта подразбира най-великата работа, която човек може да свърши. Най-великата работа в света е любовта. В този смисъл желая на всички хора да любят. Когато всички хора започнат да работят съзнателно и с любов, дошло е вече Царството Божие на земята.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Тридесет и седма лекция
на Младежкия окултен клас
23 май 1930 г., петък, 6 часа
София -- Изгрев*

КЪРТИЦА, СЛАВЕЙ И ПЧЕЛА

Тайна молитва

Пишете върху темата „Влиянието на светлината върху човешкия организъм“.

Какво е нужно на едно живо същество, за да се развива правилно? Щом живее на физическия свят, това същество трябва да има преди всичко здрава стомашна система, добре развита дихателна система – дишането да става правилно, и напълно нормална мозъчна система. Ако това същество е работник, на първо място стомашната му система трябва да е здрава. Ако е певец, дихателната му система трябва да е добре развита, дишането му да е правилно. Ако е учен човек, нервната, мозъчната му система трябва да е напълно нормална. Значи, за да работи, човек трябва да има здрав стомах, за пеене – добре развити гробове, а за мисъл – нормално построен мозък. Ако не може да се справи с работата, с пеенето още по-мъчно ще се справи. Пеенето е от по-висок свят. Ако човек се справя с работата, а с пеенето не може, с мисълта още по-мъчно ще се справи. Мисълта е от още по-висок свят и от пеенето. Когато работи повече със стомашната си система, човек е ученик в отделенията, когато работи със стомаха и с гробовете си, той е ученик от прогимназията и гимназията. И най-после, когато работи със стомаха, с гробовете и с мозъка, той е влязъл вече в университета. За такъв човек казваме, че

има добре развити стомах, дробове и мозък, вследствие на което има всички условия за правилно развитие.

Когато се говори за същество със zdrav стомах, имаме предвид къртицата. Ако нямаше zdrav стомах, тя не би могла да живее под земята и да рови пръстта. Къртицата има отношение към вашия стомах. Следователно, ако стомахът ви е слаб, изучавайте живота на къртицата. Като я изучавате, вие се свързвате с нея и понеже здравината на стомаха ѝ е силно подчертана, вие ще усилите и вашия стомах. Това може да ви се вижда странно, но е факт. Ако сте жаген и отидете на някой извор да измиете ръцете и лицето си, даже и да не пиете вода, все пак ще гълтнете малко от нея. Жаждата ви донякъде ще се задоволи. Следователно достатъчно е да мислите за къртицата, за да подобрите състоянието на стомаха си.

На кое живо същество може да се уподоби добре развитата дихателна система? В кое живо същество става пълно дишане? В славея. Понеже славеят е добър певец, дихателната му система е добре развита. Щом престане да пее, той е болен. Който иска да усили дихателната си система, трябва да мисли за славея като певец. Другояче казано: за да усили и разшири дробовете си, човек трябва да мисли за пеенето, а същевременно и да пее. За каквото мисли човек, с това се свързва. Чрез физическата работа той се свързва със стомаха, чрез пеенето – с дробовете, а оттам и с процеса на дишането, чрез мисълта той се свързва с мозъка.

Сега дохождаме до мозъка, до мисълта, която регулира нервната система на човека. За да развива мозъка си, същевременно и мисълта си, човек трябва да се свърже с пчелата, която постоянно хвърчи. Тя непрекъснато излиза и влиза в кошера, мисли как и къде да намери сладък сок. Пчелата е в непреривно движение из въздуха. В това отношение тя е образец на работница в умствения свят, вследствие на което мозъчната

система в нея е нормално развита. Дето живеят пчелите, там владее пълна хигиена – чистота и умерена температура. Каквото и да е времето отвън, температурата в кошерите е умерена. Чистота в мисълта, разумност и равновесие са първите условия за нормалното развитие на мозъчната система на човека.

Това са разсъждения, чрез които човек може да усили мисълта си. Преди да усилят мисълта си, преди да са развили своите способности, чрез които да възприемат истината, хората се питат едни други вярват ли в Бога, вярват ли в съществуването му. Да се задават такива въпроси, това е все едно да питате малкото дете, което едва е влязло в първо отделение, вярва ли в числата. Детето не знае още какво нещо е число, а вие го питате вярва ли в числата. Когато детето се запознае с числата, тогава можете да го питате вярва ли в тях. Следователно всяка идея става ясна, когато се приеме от съзнанието на човека, когато мине през физическия, сърдечния и умствения му живот. Това значи: една идея е ясна, когато има отношение към стомаха, дробовете и мозъка на човека.

Сега да определим конкретно какво нещо е вярата. Представете си, че очите на някой човек са затворени от детинство. Той минава за сляп. Дето ходи, все тояжка си носи. С тояжката той опитва пътя, чрез нея се запознава с външната обстановка. Вие го питате вижда ли слънцето, вярва ли в него, познава ли го. Той ще ви каже, че усеща слънчевата топлина, но слънцето не е виждал, не може да ви говори за него. Фактът, че носи тояжка и се подpira на нея, показва, че му липсва нещо. Един ден, когато прогледа, той ще види слънцето, ще се запознае с него и ще вярва, че има слънце в света. Следователно да вярва човек, това значи да вижда нещата ясно, да ги е опитал и познал. Безверието подразбира слепота, а вярата – виждане.

Като ученици вие трябва да изучавате ония

процеси в природата, които указват влияние върху вас чрез стомашната, дихателната и мозъчната ви системи. Стомахът, дробовете и мозъкът са три велики проводници, чрез които природата влияе на човека. Когато стомахът е здрав, работата върви добре. Наблюдавайте как ядат различните животни, които имат здрав стомах. Ако животното е преживно, ще видите, че то яде енергично и бързо преживва храната си. Ако е месоядно, като види месо, очите му започват да светят. То се хвърля върху месото и бързо го изядва. Ако наблюдавате как човек яде, ще видите, че още със сядането си пред трапезата той става весел, разположен. Щом види яденето, активността му се увеличава и той започва да яде живо, енергично. Като се нахрани добре, той е готов за работа. Каквато работа хване в ръцете си, добре я свършва. Следователно, ако искате работникът ви навреме да свърши работата, която сте му дали, нахранете го добре. От доброто състояние на стомашната система зависи доброто състояние на дробовете и на мозъка.

Много от страданията на съвременните хора се дължат на неправилното хранене. Те ядат механически. Виждате, че един човек се храни, но в това време мисълта му е заета с други неща. Той яде, без да мисли за храненето като процес, който се извършва в организма. Той не мисли и за храната, която приема в стомаха си. Същевременно той не благодари за благо, което му се дава в момента. Следователно искате ли да бъдете здрави, мисълта ви трябва да присъства във време на храненето. Яжте и мислете за това, което ядете, яжте и благодарете, че има какво да ядете. Изобщо здравият човек се отличава с непрерывност в процесите. В него мисълта, дишането и храненето са непрерывно свързани. Като яде, той едновременно мисли и диша правилно. Той яде бавно и съсредоточено. Разумният свят следи човека как се храни. Ако видят, че яде бързо, не дъвче добре храната, те имат особено

мнение за него. Те знаят, че работите на този човек няма да вървят добре. Обаче, ако той яде бавно и добре дъвче храната си, те му помагат във всичките работи. Колко време е определено на човека за хранене? Времето е капитал, който се определя на човека със специален бюджет. Щом се съкрати този капитал до минимум, човек заминава за другия свят. За да не замине преждевременно, той трябва да спазва времето за хранене, определено от самата природа.

Съвременните хора очакват големи постижения, без да познават основните закони на храносмилането, дишането и мисленето. Ако човек не може да разбере смисъла на храненето, на дишането и на мисленето, животът сам по себе си ще остане неразбран. Животът изисква от човека мисълта му да взема участие във всички процеси. Хранене без участието на мисълта не е здравословно. Дишане без участие на мисълта не е здравословно. Както мисълта, чувстването и действието са неразривно свързани, така трябва да бъдат свързани мисленето, дишането и храненето.

Мнозина се оплакват от неразположение на духа. Те търсят причината за неразположението си вън някъде, но не могат да я намерят. Неразположението се дължи на самите тях и се крие в три причини: в стомаха, в дробовете или в мозъка. Значи или стомахът не е свършил работата си както трябва, или дробовете, или мозъкът. Щом се подобри състоянието на стомашната, дихателната или мозъчната система, дето се е криела причината, неразположението веднага изчезва. Кажете ли някой, че не може да мисли спокойно или не може да разсъждава правилно, нека търси причината за това в стомашната и в дихателната си система. Забелязано е, че хора, които имат някакъв недостатък в дихателната си система, са сприхави, нервни, лесно се сърдят. Най-малката причина може да ги изкара от равновесието им. Такъв човек се сърди, че стомашната е празна и не може да пие вода. Той взима

празната стомна и я хвърля настрана. После отива към долапа да вземе хляб, да си хапне. Обаче и хляб няма. Той бързо затваря долапа и се връща сърдит на мястото си. Сяда на стола, но не може изведнъж да се намести добре. Той захвърля стола настрана и сърдит излиза на двора. На кого се сърди? Причината е в него. Щом подобри състоянието на стомашната и на дихателната си системи, ще започне да мисли право и ще се успокои.

Един знаменит английски проповедник страдал от стомашно разстройство, вследствие на което и дихателната му система не била в нормално състояние. Проповедите му били придружени с такива страшни примери, като че светът се свършвал. Слушателите му се изплашили от неговите проповеди. Един ден той решил да се заеме с лекуването си. Отишъл в една частна болница и се отдал на грижливо лечение. Лекарят го поставил на диетата, промил няколко пъти стомаха и червата му и след четириседмично лекуване го изпратил в дома му. Като оздравял, проповедникът продължил работата си. Първата проповед след завръщането му от болницата била върху стиха: „Бог е любов“. С оздравяване на стомаха му и с възстановяване на нормалното състояние на дихателната му система той започнал да мисли право и да държи в ума си идеята, че светът е изправен, че хората са добри по естество и т.н. Ако има някакво зло в света, то е вън от човека. Когато съзнанието на човека е будно, злото не може да проникне в него.

И тъй, за да не гледате мрачно на живота и да не плашите себе си и окръжаващите, дръжте в изправност стомашната, дихателната и мозъчната си системи. С други думи казано, за да бъдете оптимисти и да гледате реално на живота, поддържайте стомашната система на животното в себе си, дихателната система на птицата в себе си и мозъчната система на човека в себе си. Животното се отличава по своята здрава стомашна

система, защото живее на земята. Птицата се отличава със здрава дихателна система, защото живее във въздуха. Човек се отличава със здрава мозъчна система, защото живее в света на мисълта. Ето защо, за да бъде в изправност мозъчната система на човека, преди всичко той трябва да разбира онези закони, през които са минали съществата преди него, т.е. той трябва да знае законите на храненето и дишането.

Какви са отличителните качества на добрия човек? Като наблюдавате добрия човек, виждате, че той всякога е весел и добре разположен, готов на всякакви услуги. Той прилича на узрял плод. Неговата стомашна, дихателна и мозъчна системи са в изправност. Тази е причината за доброто разположение на духа му. Човек, в когото тези системи не са в изправност, не може да бъде разположен. Той е мрачен, сърдит, недоволен от живота. Този човек има някакъв недостатък в една от трите системи. Понякога и трите системи не са добре развити в него. Всяко живо същество, което не се храни правилно, свършва зле. В това отношение вълкът, лисицата, котката служат за пример. Вълкът напада овцете, лисицата – кокошките, котката – мишките, но в храненето са крайно нетърпеливи. Котката, която е образец на външна чистота, вътрешно е нечиста. Като хване мишка, тя веднага я изядва с козината и с вътрешността ѝ.

Сегашните учени изучават трите системи анатомически и физиологически, но въпреки това не знаят същественото. Много неща знаят, но до същественото не са дошли. Те мислят, че човек може да има някакъв органически недостатък, и пак да бъде гениален. Това е невъзможно. Гениалният е здрав човек. Трите системи в него се намират в пълна изправност.

Изобщо стомахът е трансформатор на енергията, която се образува от храната. Дробовете са трансформатори на енергията, която се образува

от превръщането на въздуха. Мозъкът е трансформатор на енергията, която възприема отвън. Следователно, когато стомахът изпраща трансформираната енергия в дробовите, дробовите – в мозъка, а мозъкът – към цялото тяло, човек е напълно здрав. Той познава своя организъм и на всеки орган дава съответна храна. Като стане от сън, здравият човек веднага отваря прозореца на стаята си, да поеме чист въздух. Това значи съзерцание с дробовите. Той чувства нужда от чист въздух. Да отвориш прозореца на стаята си, не подразбира отваряне в буквален смисъл на думата. Всяко дълбоко поемане на въздух означава отваряне на прозорците на дробовите. Като вървите по улиците или в гора, дето въздухът е чист, от време на време се спирайте да поемете дълбоко въздух. Ако вървите бързо, без спиране и поемане на въздух, това показва, че има нещо ненормално в дихателната ви система.

Един от методите за усилване на дихателната система е ходене по екскурзии. Ако след всяка екскурзия човек не даде и изобилно храна на дробовите си, екскурзията не е постигнала своята цел. Когато дробовите се напълнят с чист въздух, стомахът работи добре. Когато стомашната и дихателната системи са в изправност, и мозъчната система е в изправност. Тогава човек мисли добре и лесно се справя с мъчнотиите си. Следователно, за да се справя с мъчнотиите си, човек трябва да познава законите, които управляват неговия организъм. Щом знае тези закони, той може да трансформира енергиите, които минават през всички системи на неговия организъм.

Новото възпитание на човечеството се стреми към регулиране на стомашната, дихателната и мозъчната системи на човека, да става правилна обмяна между енергиите му. Затова се препоръчва на всички пълно спокойствие. Всяко безпокойство нарушава правилния ход на мисълта, на чувстванията и на храносмилането. Както стомахът приготвя материали

за гробовете, гробовете – за мозъка, така и обикновеният човек представя условия за развиване на талантилия, талантилият – за гениалния, а гениалният – за светията.

И тъй, който има здрав стомах, той е добър човек. Ако гробовете му са здрави, той е добър певец. Ако мозъкът му работи добре, то е добър поет. Значи здравият човек се отличава с доброта, със способност да пее и да пише, да се проявява като поет и писател. Да бъдеш истински поет, това значи да виждаш във всичко доброто и да го прилагаш в живота си. Истинският поет живее в светлина. Той вижда нещата светли и красиви.

Помнете трите думи: доброта, песен и поезия. Мислете върху тях. Дръжте стомаха си в изправност, за да бъдете красиви. Дръжте гробовете си в изправност, за да пеете добре. Дръжте мозъчната си система в изправност, за да мислите добре и да се справяте лесно с мъчнотите си. Работете върху себе си – външно и вътрешно, да бъдете здрави, красиви и разумни.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Тридесет и осма лекция
на Младежкия окултен клас
30 май 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев.*

ОСНОВНАТА МИСЪЛ (Същественото в живота)

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Само трима души да прочетат темите си, най-способните. „От какво произтича влиянието на светлината върху организма?“ По свободен избор само най-способният да чете темата си. (Б., Н. и А.) За втория път вземете темата „Влияние на човешката мисъл“.

Да допуснем, че има известни отвлечени въпроси, на които не може да се даде никакъв отговор. Ще кажете: „Защо да не можем да дадем отговор?“ Ако сега някой ви попита „Защо живееш?“ – това е един мъчен въпрос. Всякога тогава запитай се защо ходиш на училище? Това е по-близо, но въпросът, защо живееш, е по-мъчен да се отговори. Спи ми се. Винаги привеждайте по-мъчните въпроси към по-лесните, на които можете да отговорите. Какво е предназначението на човека? Можеш да дадеш разни отговори, но какъв е истинският отговор, не се знае. Какво ще кажете на въпроса, какво е предназначението на човека? Или какво е предназначението на младия? Каква е службата на стария? Или да вземем въпроса, защо хората умират. Или защо се раждат? Като питаш защо хората умират, могат да попитат защо се раждат. Като отговор едното е толкова важно,

колкото и другото. Човек всякога умира, защото няма какво да прави. От какво умират хората? Умират ли, защото няма какво да правят, или умират, защото много работа имат? Въпросите са такива: защо се раждат и защо умират хората. Защото се изменят. Всякога в смъртта се подразбира една промяна, едно състояние. И в раждането е същото. Допуснете, едно житно зърно седи в хамбара вътре. Какво е това състояние: живот или смърт? Ако вие поставите семето в почвата, там започва животът. Значи изменя се състоянието му. Ако това растение не може да започне живота както трябва, то умира, изгнива. И щом едно растение прокара, значи умряло е. Когато от яйцето излезе пилето, имаме раждане. Когато яйцето се счупи, и пилето не излезе, имаме умирање.

Значи в смъртта няма никакъв процес. Смъртта е без процес. Всякога, когато един човек не може да си даде един правилен отговор, той се смути. Не се смущавай. Ти считай за привилегия, че не можеш да отговориш. Всеки човек, който отговаря на всички въпроси, той е глупав човек. Ако ти можеш да дадеш отговор на всички въпроси, ти не си учен човек. Пък ако не можеш да дадеш отговор, значи ти мислиш. Да дойдеш до едно вътрешно знание – значи умен човек си. Допуснете сега, че имате един ластик, напълнен с вода. Ако е здраво запушен, водата не излиза, но щом този ластик е надупчен отвсякъде, водата ще излезе. И той разрешава въпроса, но извън дупката тази вода разрешава ли въпроса? Въпросът се разрешава както водата, която излиза навънка. Щом не излиза, въпросът ни най-малко не се разрешава. Не е въпрос водата да излезе от съда навън. Да излезе водата, но само ако вие отпнушите съда, тогава да тече водата, а във всички други случаи вие трябва да мълчите като риби. Рибата може ли да мълчи? Значи на нея мълчанието е наложено. И да има желание да говори, няма език. Казват: „Мълчи като риба.“ Не че мълчи като риба,

но отложена е тази възможност за нея засега. По необходимост тя мълчи.

В правата мисъл ние считаме всякога отговора необходим. Казва някой: „Аз не отговорих.“ Или: „Аз отговорих.“ Някой път, ако някой не отговори, ние считаме противоположното, казваме: „Защо да не отговори? Защо да ме питат?“ Сега всякога, щом се зададе известен въпрос, ние подразбираме, че всякога трябва да се отговори. Може да ви се зададе някой въпрос, но трябва да знаем дали знаеш да отговориш на този въпрос. Да допуснем, че тук имате №1 и №100 и имате 200 кила тежест. Остава един въпрос, кой да пренесе този товар от 200 кила на гърба си, от стоте души кой е онзи, който ще пренесе този товар на гърба си? Все един от тях ще го пренесе, а всички други ще погледнат на въпроса като невъзможно и ще кажат: „Не е за нас този въпрос, тази работа.“ Или: „Никога не съм носил 200 килограма.“ Ще дойде този, който е носил 150 килограма, ще каже: „Толкова съм носил, но повече не съм.“ Онзи, който е носил 100 килограма, ще каже: „Защо да не е 100, а 200?“ Оставете сега този въпрос, тук влизат посторонни чувства на тщеславие. Но и той казва: „Този въпрос не мога да разреша, тази тежест не е за мен.“

Има някои въпроси, които човек не може да разреши. Защо? Защото не са за него. „Не са за мене“ – казва. Питат едно малко момче на 5 години: „Ти ще се жениш ли?“ То казва: „С този въпрос не се занимавам.“ Питам, какво трябва да каже малкото дете, ще се жени ли? Какво разбират хората под думата „женитба“? Ще кажат: „То нищо не разбира.“ Всякога в женитбата разбират това, което не е никаква женитба. То е все едно да се зададе въпросът, защо ядете. Никой досега не е отговорил на въпроса, защо яде. Защото съм гладен. Защо си гладен? Е, природата е направила така. Защо го е направила? И т.н. Тоест това са ред въпроси, не мислете, че можете да

отговорите на всички въпроси. Въпросите са безконечни.

Следователно, ще дойдете до едно място и ще отговорите: „Не мога да отговарям на този въпрос, не съм достигнал до него. Не съм толкова умен.“ Щом кажеш, че не си учен, ще се спре онова напрежение, защото в света има едно неестествено напрежение. Седиш, беден си, искаш да разрешиш въпроса, защо си беден. Този въпрос е толкова важен, както и въпросът, защо си богат. Защото идеята, която ти си внесъл, не ти е ясна, ти не знаеш защо си беден. Че нямаш пари? Но ти си здрав, силен. Като хванеш един камък, можеш да го стиснеш. Е, човек, който е здрав, беден ли е? Казва: „Беден съм.“ Че тази идея не е права. Че пари нямаш в джоба си, че обуца нямаш на краката си, че шапка нямаш, може да си свършено гол, но това ни най-малко не значи, че си беден. Ние сега сме свързали понятията беден, понеже пари нямаш. Това е съвсем друго нещо. Щом си здрав, ще кажеш: „Богат съм.“ Защото много хора има облечени хубаво – и обуца имат, и шапка, и връзка, но са сиромаси. Кръвта им е нечиста. Той в мисъл не е богат, в чувства, във воля не е богат.

Та казвам, най-първо ще се освободите от тези социални заблуждения. Казваш: „Сиромас съм.“ Така ти ще създадеш едно нещастие на себе си. Ако под думата „сиромашия“ разбират само нямането на пари, то идеята не е права. Човек, който има изобилен живот, той не е сиромас. Той може да си създаде парите. Срецам един богат човек, хващам го за гушата, казвам: „Заеми ми 100 лева.“ Не иска да даде. Аз го раздрусам както една круша, и тя даде крушите. Питам, имам ли аз право да раздрусам крушата? Щом съм здрав, имам право. Но законът е такъв, като раздрусаш крушата, ще те накарат да си напълниш торбата, че да не остане нито една круша на земята. И като паднат, ще прочетеш колко круши са паднали. Защото здравият човек всичко вижда, а болният нищо не вижда. Болният, накъдето ходи, все за своя крак мисли, а за всички други

работи той е сляп. А здравият човек, понеже няма с какво да се занимава, той ходи и наблюдава вънка проявите на природата.

На първо място вие трябва да се освободите от вашите привички. Вземете идеята – искате да бъдете красив, всеки един от вас иска да бъде красив. Какво се подразбира под това? Защо ви е красотата? К., защо е красотата на човека? Нали всеки иска да бъде красив. Като се погледне в огледалото, погледне веждите, очите и много му е приятно, че е красив. То се познава. Сега интимността на това чувство откъде е? Естествено чувство е да бъде човек красив за самия него. Как определяте красотата на човека? Има една външна красота, неподвижна красота на човека, както в картините, и друга една красота на подвижност, на израз. Но красота и свобода почти заедно вървят. Красивият човек е свободен човек. Ти вече имаш нещо, на което разчиташ. Щом си красив, ти го съзнаваш и вървиш напред. Щом си грозен, ти пак вървиш, но нещо те ограничава, смущава те. Та красивият човек е свободен човек. Грозният човек нали страда, че не е красив. Постоянни сътресения стават у хората. Красивият човек все ти предава нещо. И всички му отварят път. Въобще у хората има една слабост. Момъкът или момата, всеки отваря път на красивия човек. Всякога човек обича красотата. Има една красота, която човек обича да гледа. И това считаме за една привилегия. А когато видим едно страшилище или грозилище, и въпрос не става за такъв човек. На въпроса, кога се е появила красотата, аз отговарям – не е било време, когато красотата да не е съществувала. Откога се е явил животът? Не е било време, когато животът не е съществувал.

Има въпроси, те са вечни тези въпроси. Това са въпроси, на които не можем да отговорим. Този въпрос е разрешен, аз казвам тъй: на този въпрос аз не мога да отговоря, понеже има един, който го е разрешил.

Тъй че аз не мога да разрешавам откъде иде животът. Отникъде. Животът отникъде не иде – той е вътре. Ние казваме, че животът излиза от Бога. Бог се проявява, но животът е един атрибут на Бога. Щом кажеш, че този живот иде отнякъде, значи като че е бил някъде вътре, когато животът не е бил. Този е въпросът, на който не се отговаря. Откъде иде животът? Или какво нещо е животът? На това насмешка можеш да му кажеш. Когато някой ме пита този въпрос, аз имам една голяма топка и казвам: от тази топка излиза животът. Че смешни са учените хора, като вземат една клетка – топката е това, и искат да ме убедят, че от тази клетка излиза животът. В това няма никаква философия. Това са залъгалки, че от тази клетка се проявява животът. Така могат да разсъждават хората, но ти, като се спреш в себе си, животът е една вътрешна цялостност. Най-после кажете им така: „Бъдете така добри да ме осветлите върху въпроса. За мен има въпроси, на които не мога да отговоря и на които въобще човек не може да отговори.“ Може да ви запитат: „Ти любил ли си?“ Е, какво ще отговорите на този въпрос? Ще кажеш, че това е един въпрос. Но какво се разбира под думата „ти любил ли си“? Сега, ако на вас дадат този въпрос, ще ви бъде ли приятно, или неприятно? Ти обичал ли си? Това е един въпрос – обичаш ли? Втори въпрос: обичан ли си? Който ви запита така, вие може да му зададете един контра въпрос, кое го е подбудило да те пита – ти обичал ли си? Сега на пръв поглед, ако някой ви запита така: „Ти обичал ли си“, каква е неговата задна мисъл? Понеже този въпрос го считате за личен, направете въпроса безличен. Представете си, че вие сте сам в света и около вас има само камъни и ти се запитваш: „Обичам ли аз тези камъни?“ Тези камъни спят и нито един не иска да знае дали ти ги обичаш. Но запитай се ти сам обичаш ли тези камъни? Тогава въпросът става безличен. Въпросът „Обичаш ли“ – това

е въпрос, на който само човек отговаря. Той е въпрос, който не се отнася до тебе. Обичам ли аз? Това аз го зная, а дали ме обичат, това е въпрос, с който аз не се занимавам. Дали аз обичам камъните, това аз зная, но дали ме обичат мене камъните, не зная. Аз мога само да предполагам, но каквото и да предполагам, не зная – скрит е въпросът. Защото много хора, които спят, всичко слушат. Вие забелязали ли сте змиите, кобрата, пепелянката, уж спи, но при най-малкото ваше невнимание тя може да ви ухапе. Те спят, докато си далече.

Сега третият въпрос. На кои въпроси ние не знаем отговора? Но има и въпроси, на които ние не можем да дадем никакъв отговор. Не отговаряй на това, което не знаеш – дали те обичат, или не. За мен, ако ме попитат: „Ти вярваш ли в някакъв Бог? Има ли Господ, или няма?“ – ето как ще отговоря. Дали има Господ, аз зная, а дали няма Господ, аз това не зная. Няма ли Господ, на това аз не отговарям. Има ли Господ, аз го зная. Това е личен въпрос, но да кажеш, че няма Господ, ако ти отричаш Бога, ти отричаш себе си. Ако ти поддържаш Бога, ти поддържаш себе си. Нищо повече. Бог не съществува вънка от тебе и ти не съществува вънка от Бога. Нищо повече. Това е философски въпрос. Онзи, който отделя дали съществува Бог вънка от човека, това е квадратна глупост. Да оставим тази философия. Съществува ли Бог вънка от мене? Зная, че съществува, но вънка от мене не зная такъв въпрос. Е, къде е той? Значи вънка от мене дошъл някой друг господар, това не зная. Казват – не съществува такъв Господ. Тогава кой Господ съществува? Ама няма никакъв Господ. Хубаво. Въпросът не е поставен добре. Тогава казвам, ако няма никакъв Господ в света, ти като лукова глава откъде си дошъл? Ако няма никакъв Господ, тогава ти си Господ. Тогава задайте си въпроса, откъде идете вие. Ако кажем: „Ти откъде си дошъл?“ – такъв въпрос вънка

от тебе и вънка от мене не съществува. Всякога във вашето съзнание, в съзнанието на всеки човек има два въпроса, които изпъкват. Ако тези въпроси ги няма, на единия въпрос той отговаря, а другият не се отнася до него. Едновременно това, което събужда твоята мисъл, това е реалността в света, която те застава да мислиш и да си отговаряш, това е абсолютната реалност в света с нейните процеси. Дали тази реалност мисли, или не, ти не се занимавай с това, с реалността, как стават у тебе процесите, а се занимавай с реалността, която се отнася до тебе.

Сега да дойдем до първия въпрос: защо човек иска да бъде красив. Защо искате и вие да бъдете красиви? Всеки един от вас има една интимна мисъл, иска да бъде красив. Да бъде най-големият красавец в света, че целият свят да говори за него. И от Америка, Германия, отвсякъде да изпращат своите кореспонденти да ви фотографират и да ви разнасят навсякъде като един светец в света. Тогава какъв светец ще бъдете? И вие ще бъдете навсякъде свободен. В която и гостилница да влезете, гостилничарят, като ви види, ще каже: „Заповядайте, господине.“ С тази красота, в която и гостилница да влезете, вие ще бъдете добре приет. Знаете онзи пример, един разказ. Един англичанин и един американец, единият бил много беден, нищо нямал в джоба си, но бил много интелигентен, а другият бил един милиардер и му предлага един чек от 10 хиляди английски стерлинги да прекара в Лондон един цял месец. Ще може ли да прекара? Но никой не можал да му развали един милион. Ще влезе в гостилницата, ще извади чека си, не могат да му развалят. Ще вземе дрехи, на кола ще се вози, ще извади чека си, никакви други пари няма. Единият мисли едно, другият мисли друго. Всички, като виждат чека, казват: „Господине, пак заповядайте.“ Всеки мисли, че той е един милиардер, а той е бедняк. Всички се покланят на него, казват: „Имаме отворен кредит на вас. Пак заповядайте.“ Дрехите му скъсани,

обущата му скъсани, влиза той в една грехарница, казва: „Дайте ми най-хубавите грехи.“ Изваждат му, облича ги, изважда чека. „О, господине, пак заповядайте.“ Всички му правят услуга. Та цял един месец прекарал той, без да похарчи нито един лев. И всичките вестници в Лондон са писали за един американски милиардер, че ходил из града и само показвал чека си и навсякъде имал отворен кредит. И красотата мяза на такъв един чек. Всеки ще ти отвори кредит. Това е един органически процес. Тя не може да се появи от само себе си. Това е израз на човешката доброта, на човешкото сърце, на човешката мисъл и на човешката воля. Най-красивото съчетание, което може да има, това е красотата. Пък най-първо вие не вярвайте, че човек е грозен. Той е красив. Човекът сам по себе си е нещо красиво. Че не се е проявила тази красота, то е друг въпрос.

Какъв беше първият въпрос? Сега да отговорим на въпроса, защо живее човек. Може ли да се отговори на този въпрос? Можем ли ние да питаме защо Бог живее? Не можем. Реалността на живота или ние не можем да запитаем самия живот. Ние не можем да се запитаем защо живеем. Това значи – затворен си в една малка форма, можеш ли да запитаеш защо живееш в тази малка къща? Защото нямам друга. Защо живееш в този палат? Защото нямам по-добър от него. Всеки един от вас живее. Вашата глава, това е палатът и вие търсите една по-голяма къща. А при това сте избрали най-малката къщица. Отвънка искате цяла една къща, да се разхождате, а вие сами живеете в един дом, дето птичките живеят. Вашата къща е толкова голяма, колкото на птичките.

Та това е един нов начин за размишление. Новата мисъл трябва да освободи човека от ненужния баласт. В съвременната наука има един ненужен баласт. В архивата има неща, които трябва да се извадят навънка. Те са групели. В историята ще разправят за Александър Велики и едн-кой си велики. Напишете

тогава една история както трябва. Само за Александър Велики, после за Цезар Велики. Е, в какво седи величието на Александър Велики? (*„В неговия военен гений.“*)

Сега кои хора наричаме ние гениални хора? (*„Казахте тези, които в стотте години правят веднъж погрешка.“*) Военни глупости има, но военна гениалност няма, защото този, който греша, не е гениален. Аз отричам във войната гениалните хора. Ако той ще внесе нещо ново в света – да. Но войната е един процес на разрушение, там не може да има нищо гениално. Те подразбират, че Александър Велики е направил едно сближение между народите в един положителен процес, но той никога не е бил гениален. Като Наполеон е бил гениален. Той може да е бил гениален като движение, като проводник на нещо ново, тогава може да е гениален. Но ще знаете едно: който руши, не може да бъде гениален. Когато ти се сърдиш, не можеш да бъдеш гениален. Когато ти се съмняваш, не можеш да бъдеш гениален. Когато мислиш глупаво, не можеш да бъдеш гениален. Или когато си лош човек, не можеш да бъдеш гениален. Геният иде в полза на околните, той не мисли за себе си. Той ще направи къщи, градини и си заминава. Сега някой път и на гения му трябва къщи. Наполеон Велики не че не е имал един правилен възглед. И аз искам вие да знаете: военните хора не могат да бъдат велики. Аз считам войната за един отрицателен процес, в нея не може да има гениалност. И ако вие цял ден седите и се безпокоите, можете ли да станете гениален човек? Да допуснем, вие нямате обуца и постоянно ходите и казвате: „Защо Господ направи тази сиромашия?“ Има ли право човек да се оплаква, ако няма обуца? Че той е здрав. Птиците имат ли обуца? (*„Те сами са си ги направили.“*) У коня поне има копита. (*„Обуца от рогово вещество.“*) Силата на човека седи в това – да се освободи от ония негативни мисли, да може да ги превърне в положителни. Защо човек ходи бос? Питам, ако обуването беше толкова съществено,

Всичките хора трябваше да се раждат с обуца, а виждаме, че това не е толкова съществено. Това е една привидна мярка отпосле.

Най-първо трябва да определим кои са ония съществени идеи на нашия живот. Не се спирай върху мисъл, която е второстепенна, която може да създаде само последствие, което не можеш да разрешиш. Защо си бос? Защо си обут? Това са второстепенни въпроси. Ако някой те попита защо си обут, какво ще отговориш? Аз бих отговорил: защото ми е студено. Защо си бос? Защото е топло. Ако е толкова топло, ще се обуваш ли? А ако някой е обут, защо? Студено е. Сега въпросът, защо си сиромаш? Защото нямам нужда от пари. Това е философията. Сега другата философия, защо си богат? Защото имам нужда от пари. Това е право.

Сега вие не вземате този въпрос да го сведете към вашите нужди. То е друг въпрос. Аз вземам положението като идея, за онзи сиромаша. Защо си сиромаш? Защото нямам нужда от пари. Идеино разбирам нещата. Не че в живота сега има известни наредби за обмяна. Ама хората се подчиняват на човешките наредби. Вие не разрешавайте с частния въпрос, дето казвате – без пари не може. Действително при сегашната наредба на нещата не може без пари. Все таки ще кажете на човека, когото го болят краката, казва: без пари не може, без автомобил не може. Но при здравия човек не може ли без файтон? Може. Но който не е здрав? Тогава ще извадим едно заключение за кого са автомобилите и файтоните. За здравите хора или за болните? („За болните.“) Психологически тук въпросът е малко скрит. Едно висше същество, то не може да ходи, понеже няма тези органи. Един ангел не може да ходи както един човек. Следователно той, като дойде, ще се окаже една нужда да го носят – ти ще носиш едно същество. Този ангел ще се качи на гърба на човека и онзи ще го вози.

Следователно онзи, който трябва да вози един файтон, той е на по-високо стъпало. Тогава, като видите, че някой се разхожда с файтон или автомобил, значи дошъл е някой от невидимия свят и той го разхожда. Даже и сега, като ходите с краката си, вие не сте сами. Вие разхождате някого. Ти разхождаш твоя ум. Твоят ум може ли да ходи – не може. Но аз мога да разхождам моя ум. Моят ум не може да ходи.

Та идеята е следната. Винаги, което хората считат за почитание, се разбира една по-висша интелигентност, която слиза. Вземете един цар или един богат човек. Срамота е за него, ако той ходи пеш. Той трябва да има автомобил и да е добре облечен. Та тази е идеята. Но ти, човекът, ако останеш сам, какво ще правиш? Ако искаш да яздиш на файтон, това е пак за хората. Искаш да минеш през някоя улица с автомобил, да те видят твоите приятели. Туриш си една шапка или някоя дреха, то е все за някого отвънка – който те види, да каже: „Тръгнало му.“ Или вземеш си бастуна или шапката, срещеш се хубаво, то пак не е за тебе, то е за другите хора. Но с това заедно и ти се радваш. Ако вие бихте били сам в света, бихте ли отишли при един дрехар или какви обуца щяхте да носите? Вие щяхте да ходите неглиже и боси. Нито шапка щяхте да турите. Но това са все пак само предположения.

Сега вторият въпрос. Възможно ли е човек да бъде сам в света? Невъзможно е. Цялото включва своите части и частите включват цялото. Но и цялото не може да съществува без частите си. В цялото се включват частите, но и всяка част включва цялото в себе си, както и обратното. Това са две идеи, които вървят заедно. Кой може да каже, че е било време, когато ти не си съществувал? Може да мислите, че човек не е съществувал – това е наше понятие. Може да мислите и другото, че човек е съществувал. Но това са допустими неща в човешката мисъл. Това, за което

човек може да мисли, то е реално. И това, за което човек не може да мисли, не е реално. Това, което не ти иде на ума, то не съществува. Но това, което ти иде на ума, то съществува. Ще каже някой – това е фантазия. Тази фантазия съществува. Казва някой: „Аз си направих един палат от злато тъй, във въздуха. В действителния свят това не може да се направи, но вече този палат аз съм го съградил в ума си. В света на моята мисъл е създаден той, поне една проекция има вътре от него.“ Но ние се отвлечохме от истинския въпрос. Да се повърнем пак назад.

Сега започнете едно освобождение от ненужните мисли и желания. Кои желания са ненужни, К.? („*Които спъват човека.*“) Да кажем, желанието, да имаш два чифта обуца, да се возиш на автомобил или да яздиш на кон, да странстваш. Кои желания са необходими? Има желания, които са необходими. Можете ли да ми кажете един процес, който е необходим? Една мисъл, която е необходима? Да яде, трябва всеки един, нали? Пиенето на вода, дишането, това са процеси, без които не може. Дишането е един такъв процес. Никога няма да се спрем да питаме да дишаме ли, или не. Та ще се спрем върху една мисъл, която е съществена. Оная мисъл е съществена, която може да даде равновесие. Всеки един човек трябва да намери в себе си своето равновесие. Оттам ще настане в тебе едно спокойствие и мир. Това, което дава мир, това е основната мисъл на живота. Щом ние изгубим основната мисъл в своя живот, вследствие на това ние изгубваме своето равновесие, нямаме опорна точка. А щом нямаме опорната точка на живота, един ден човек ще се спре.

Та сега коя е основната мисъл, която ще ни даде равновесие? Това е равносилно да питам коя е основната мисъл. Един от вас ще каже истината, друг ще каже любовта, трети – мъдростта. Но това са само понятия. Основната мисъл е тази, която всякога трябва. И тя е съществена и едно с тебе. Щом дойдеш

до нея, ти веднага имаш равновесие. Сега запример аз ще ви задам този въпрос, коя е основната мисъл на вашия живот? Аз не искам изведнъж да дадете отговор, то е трудно. Основната мисъл – това е силата, мощта на човека. Докато човек намери тази основна мисъл, той е силен, той е мощен и няма нещо, което човек да не може да постигне. При губене на тази основна мисъл ние се разтваряме, но щом имаме тази основната мисъл предвид, ние имаме същественото. А губим ли тази основна мисъл, ние изгубваме всичко, обезсърчаваме се, болни ставаме, недъгави, но след известно време, като я придобием, ние се уравновесяваме. Щом придобием своята мисъл, тя е магическата тояжка. Ти щом я видиш, веднага у тебе се разведрява. Тази мисъл човек трябва да я определи. Има една мисъл у тебе, има нещо, щом помислиш, изведнъж станеш весел, бодър и тръгваш напред. Ти си намерил своето място. Изгубиш ли тази мисъл предвид, веднага пак паднеш духом. И богатият, като изгуби тази мисъл, той става дряхъл и беден, а сиромашът като я намери, той вече не е беден. Това е богатството. И., виждал ли си твоята основна мисъл? (С.: *“Намерих една тема от брата Дързев „Основната идея на моя живот“. Да долавям тоновете от невидимия свят.“*)

Да допуснем, че основната мисъл за всички органически същества е слънцето. Без него животът не може да се прояви. Допуснете, че вие сте затворени някъде, нямате възможност да видите това слънце, но все пак, ако през този затвор се направи една малка дупчица, да се вижда слънцето, веднага ще стане една малка промяна в тъмната стая. Тази светлина, тази енергия, тя е съществената, тя е основната идея, върху която почива целият живот. Та всички нормални промени, които стават в нас, се дължат на тази основна идея. Тогава всяко пропукване в този затвор е едно условие, да може да влезе тази светлина. В човека се образува един скреж чрез външната светлина, която

служи за повдигането на живота. Ако тя не може да проникне, вследствие на това се образува едно тягостно състояние. Ние по някой път сами си образуваме този скреж около себе си. Та образува се една реалност, която подкрепя живота. Тя прониква по някой път и през стените, но само за да я видите, за да се появи този живот у нас. Непременно трябва да има едно пропукване. Да кажем, ние виждаме слънцето, но слънцето има и друго влияние, косвено е то. Има една скрита сила в слънцето, която действа върху нас и действа върху нашето кръвообращение и върху нашето дишане, и върху нашата мисъл. Това е скритият процес. А това, обективно казано, светлината – това е това, което виждаме в природата. Това са предмети, чрез които се предизвиква нашата мисъл. Но непосредствено слънцето влияе върху нас – първичното слънце, което носи живот. А това слънце е едно отражение. Това слънце, което вътре действа, с него ние постоянно сме във връзка. Това слънце е пътеводител, ние го наричаме светла идея, Бог, кръщаваме го с много имена. То е това, което непосредствено е едно с нас и постоянно се занимава с нас.

Сега основната мисъл за днес коя е? Мисъл, която днес може да се реализира. Представете си сега, че се явява един голям човек и ви каже: „Пускайте си едно нещо от мене.“ За днес каквото пускаете, то ще ви се даде. Но само едно нещо. Какво бихте си пускали? Но само за днес, не за утрешния ден. Само за 12 часа. Когато младият ученик тръгне в училището, кое му е най-потребно? Кое съставлява най-важното за него? („Тетрадки и молив.“) Най-важното за човека, като дойде на земята, кое е? Краката, нищо повече. Първото нещо, той трябва да стъпва. Ако дойде един такъв гениален човек и каже на един болен, на който краката 10 години са били свързани: „Пускай нещо от мене“, той веднага ще каже: „Да ходя.“ Дойде този гениален човек до друг, който е отрупан до шия в борчове, с

милиони има да дава той и му каже: „Пускай нещо от мене“, той ще каже: „Пари.“ Отиде при един затворник и на него каже: „Пускай нещо от мене, основното“, той ще каже: „Да ме освободиш от затвора.“ Значи това, което е съществено – той няма да иска да стане богат. Той ще каже: „Да ме пуснат от затвора.“ Защото, ако стане богат, той е в рамките на закона и макар да е богат, той е ограничен, там не могат да го освободят. В затвора да станеш богат, то е безпредметно и няма смисъл, там ще искате да ви пуснат само. Ако дойде този гениален човек при слепия, той ще му каже: „Да ми се отворят очите.“ Или за вас същественото кое е, което искате сега? Или вие нямате какво да искате?

Та сега трябва да започнете с процеса на освобождаването. Има у вас някои мисли, които ви безпокоят и не знаете как да се справите с тях. Представете си – една игла по някое невнимание е проникнала така в ръката ви, че е излязла от другата страна на ръката. Ако речеш да я теглиш, боли, не може. Седиш, носиш иглата със себе си. Какво се изисква? Има един метод. Някой да гръпне изведнъж иглата навън. Та, когато искате да извършите нещо, бъдете смели, изведнъж. У човека има две състояния: едно мудро, страхливо съзнание, страх те е там, и друго – смело. Трябва да бъде смел и разумен. Като дойдеш, да не бягаш. Например иглата влезе. Какво трябва да правите? Трябва да знаеш как да я извадиш. Имаш известна мъчнотия. Как ще я извадиш? Трябва изведнъж да я изтеглиш и след това ще пристъпиш да поизстискаш малко ръката.

Та в това отношение човек трябва да бъде смел. Сегашният свят се отличава с това: няма човек, който е доволен от това положение, което заема. Всички хора са недоволни от това положение, в което се намират сега. Вие имате идеята на Александър Велики. Има един разказ заради него. Като минавал той през пустинята,

един от неговите Войници му донесъл вода, но той взел водата и я излял, казал: „Когато Всички Войници са жадни, аз не мога да пия вода.“ Казва, когато няма вода за Войниците, и аз мога без вода. Тук Александър е бил гений.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Тридесет и девета лекция
на Младежкия окултен клас
6 юни 1930 г., петък, 6–7 часа
София – Изгрев*

МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ

Тайна молитва

Каква разлика има между числата 12 и 21, 13 и 31, 14 и 41? Сборът от числата на 12 и 21 е три, но разликата между тях е с девет единици. Сборът от числата на 13 и 31 е четири, но те се различават едно от друго с 18 единици. Сборът от числата на 14 и 41 е пет, но разликата между тях в количествено отношение е двайсет и седем. В числото 12 на първо място стои единицата, което показва, че тя заповядва. В 21 на първо място е двойката. Значи двойката заповядва. Ако числата 12 и 21 представят човешки домове, в първия дом мъжът управлява, а във втория – жената.

Като изучавате числата, виждате, че всяко число съдържа в себе си известен брой единици. Това е външната страна на числата. Те имат и своя вътрешна страна, която природата старателно крие от окоето на обикновения човек. И животът има две страни: външна и вътрешна. Що се отнася до външната страна на живота, мнозина я разбират, но вътрешната страна – малцина я познават. Заг всяко число природата е поставила нещо, което открива само на разумните. На обикновените хора тя представя числата само като количествени величини.

Като не разбират законите на живота, хората се морализират едни други, но въпреки това не се

изправят. Защо? Не знаят как да се морализират. Да морализирате човека, това значи да му помогнете, без да го изложите, без да накърните неговото достойнство. В един анекдот из руския военен живот се разправя как постъпил генерал Кутузов с един от своите офицери. Последният имал обичай да стои дълго време в сутринния си халат и така се явявал пред войниците. Това било известно на генерала. Една сутрин той посетил полка, дето служил въпросният офицер, и го заварил в същото положение: в халат и с чашка кафе в ръката. Генералът се приближил към офицера, поздравил го любезно и казал: „Моля, разведете ме в частта си, да видя как вървят работите.“ Понеже нямал време да облече формата си, офицерът се принудил да изпълни моментално желанието на генерала. Той станал от стола си и тръгнал с генерала на обиколка. Минало цял час, когато офицерът, заедно с генерала, се върнали на мястото, отдето тръгнали. Генералът се сбогувал с офицера, без да каже дума за облеклото му, и пожелал втори път да дойде на презлед. Какви са били съображенията на генерала, да се разхожда цял час с офицера, за това могат да се дадат различни тълкувания. Важен е резултатът от тази обиколка. От този ден офицерът никога не се явявал пред войниците си в халат.

В ранен утринен час млад войник се разговаря с млада красива мома. В това време минава полковникът и вижда, че войникът не го поздравява. Той му извиква: „Войник, защо не козируваш?“ Стреснат от гласа на полковника, войникът се обръща, застава пред командира, без да каже нещо. Веднага момата пристъпва към полковника и спокойно отговаря: „Той беше с лице към мене, разговаряхме се, затова не ви видя.“

Питам, право ли е постъпил Кутузов? Право е постъпил. Право ли е постъпила момата, която защитила войника? И тя постъпила право. Тя била интелигентна мома. Като разбрала, че войникът ще

бъде наказан, тя го защитила, за да намали наказанието му. Защо полковникът не отговорил нищо на момата? Той можа да ѝ каже, че не е нейна работа, да се меси в задълженията на войника. В лицето на момата полковникът познал дъщерята на неговия генерал. Явява се въпросът: от уважение към генерала ли отстъпил полковникът, или от уважение към момата? Ако бяхте вие на мястото на Кутузова, как щяхте да постъпите? Добре е постъпил Кутузов. Той приложил един от методите на природата. Когато имате някакъв недостатък, природата ви хваща за ръка и ви разхожда известно време, докато съзнаете недостатъка си. След това ви връща на мястото, отдето ви е взела. Природата е разумна, не изобличава човека, когото изправя.

Каква поука можете да извадите от двата примера, които ви дадох: за Кутузов, който се разхождал с офицера по целия лагер, и за войника, който се разговарял с генералската дъщеря? Това са два примера, които много рядко се случват. Едва ли ще се случи втори път на главнокомандващия армията генерал да се разхожда по целия лагер с офицер, облечен в халат. Едва ли ще се случи втори път войник да се разговаря с генералска дъщеря. И офицерът, и войникът са изложени пред началствата си. Ако някой от вас се намери в едно от двете трудни положения, кое бихте предпочели: да бъдете в положението на офицера с халата или на войника, който се разговаря с генералската дъщеря? За предпочитане е положението на войника, защото момата се застъпва за него, а офицерът нито сам може да се оправдае, нито друг някой се застъпва за него. И в двата примера има нещо за подражаване. Постъпката на Кутузов е благородна. Той даде един урок на офицера, без да го изобличи. И в постъпката на генералската дъщеря има нещо благородно. Тя взе отговорността на войника върху себе си и го защити пред полковника.

Примерите, които ви дадох, са ценни като образци за отношенията между хората. Като мислите върху тях, можете да спрете вниманието си върху постъпката на Кутузов, върху положението на офицера с халата и върху заключенията, които войниците си вадят, когато гледат как Кутузов и техният ротен се разхождат из лагера. Във втория пример има пак три положения: положението на генералската дъщеря, на войника и на полковника. Всеки човек може да изпадне в едно от тези шест положения и трябва да знае как да постъпи. Когато човек изпълнява известна служба, трябва да бъде внимателен, да не дава лош пример на окръжаващите. Ако е началник, той трябва да знае кога и как да прави забележки на своите подведомствени. Мислите ли, че офицерът, който се разхождал с Кутузова, си позволил втори път да се явява пред войниците си в халат?

Да се върна към числата, с които започнах лекцията. Казахме, че в числото 12 единицата е на първо място. Значи тук управлява принципът на мисълта – разумният принцип. В дом, дето разумността управлява, ще се чува само философия. Всички ще говорят за наука, за музика. Всички ще учат, ще пеят и свирят и ще говорят върху това, което правят. В числото 21 управлява двойката – принципът на сърцето, т.е. на чувствата. В такъв дом ще се говори за благодеяния, за ядене и пиене, за всичко, което се отнася да чувствата. Всяко число носи известен род енергии в себе си, които влияят върху човека и го заставят да работи. Ако някое дете се роди през месец декември при пълнене на луната, то ще бъде заставено да мисли. Умът ще работи в него повече от чувствата, защото е родено зимно време, в студа. Студът е едно от неблагоприятните условия в живота. Тия условия именно заставят човека да мисли. Чрез мисълта той разрешава и най-мъчните си задачи. Ако някое дете се роди през месец май, чувствата ще вземат надмощие.

Това дете ще чувства повече, а ще мисли по-малко. Месец май е от благоприятните месеци през годината. Той разполага повече към музика, песен, ядене и пиене. Както месеците декември и май представят влиянието на два противоположни рога енергия, такова нещо представят числата 12 и 21.

Числата, с които работим, са живи. Щом е така, не е безразлично дали ще работите с числото 12 или 21. Тези числа съдържат едни и същи цифри, но местата им са променени. С промяна на местата им става промяна в гамата и в енергиите, които действат в тях. Не е безразлично дали едно дете е родено в дом, дето играе роля числото 21. В първия случай бащата има надмощие, а във втория – майката. Следователно в първия случай детето, което се роди в този дом, ще прилича на баща си и по ум, и по характер. Във втория случай то ще прилича на майка си. Сборът от цифрите и на двете числа е три. Значи резултатът е един и същ. Това показва, че човек трябва да реши задачите на живота си независимо от това, дали ще ги решава по пътя на ума, или по пътя на сърцето. Има известна разлика при решаване на задачите по пътя на ума от тия, които се решават по пътя на сърцето. Важно е обаче задачите да бъдат решени. Запример в дома на числото 12 дохожда един беден човек. Как ще постъпят с него? Ще му дадат съвет как да подобри положението си, за да излезе от беднотията. Ако същият човек отиде в дома 21, там ще му помогнат материално: ще му дадат пари, хляб, някоя стара дреха. Кой дом е постъпил по-разумно? И двата дома могат да постъпят разумно, и двата могат да постъпят неразумно. Ако в дома 12 му дадат добър съвет и от сърце, постъпката е разумна. Ако само го морализират, постъпката не е разумна. В дома 21 могат да му дадат необходимата подкрепа в деня, а могат да му дадат голяма сума, с която да го спънат.

Има случаи в живота, когато една дума произвежда такъв резултат, както и най-голямата помощ, дадена с любов. И обратно, има думи, които могат да разрушат човека. Те са подобни на бомбите. Две деца намират едно малко тънко въженце, закачено някъде. Те се радват, че могат да си поиграят с него. Вадят кибрит от джоба си и го запалват. В този момент край тях минава един възрастен човек и като вижда какво правят децата, веднага прерязва въжето. Децата се чудят защо този човек им разваля играта и започват да се сърдят. Възрастният не счита за нужно да се извинява пред тях. Той няма време даже да им обяснява защо постъпва така. Въженцето, което те запалиха, е фитил на бомба, която е заровена близо някъде. Те не виждат бомбата, не разбират какво може да произлезе от тяхната игра. После той им разказва какво нещо е бомба, как действа тя, и те се успокояват. Добре постъпил този човек. Той спасил децата от едно нещастие.

Сега и на вас казвам: не си играйте с фитила на бомбите, нито със самите бомби. Те са огън, от който можете да пострадате. С други думи казано, не си играйте с думи, които могат да експлодират. Ще кажете, че има невинни думи като въженцето на фитила. Наистина невинни и безопасни са тия думи, но ако не са свързани с бомби. Щом се свържат с бомба, те стават опасни и причиняват големи нещастия. Силата на думите, с които си служите, се познава от резултата, който те произвеждат. Понеже не знаете какъв ще бъде крайният резултат на думите, с които си служите, вие трябва да бъдете внимателни какво ще кажете и как ще го произнесете.

В природата съществува морал, който има отношение към всички същества в живота и в природата. Той е еднакво валиден за всички живи същества. Човешкият морал е валиден само за хората, а моралът на природата – за всички същества. Този морал не прави изключение за никого. Той е еднакво задължителен за

всички живи същества. Никой не може да избегне от отговорност пред морала на разумната природа.

Казвате: „Какво отношение имат към нас Кутузов, офицерът с халата, полковникът и войникът?“ Колкото и да ви се виждат далечни тези примери от вас, те имат отношение към нашите прояви. Кутузов представя природата, която хваща човека и го развежда в полето на собствения му живот и му показва погрешките. Когато човек не постъпва правилно с ближните си, природата ще го хване за ръка, ще го заведе настрана и ще го научи как трябва да постъпва. Във втория пример момата е природата, а полковникът – ученикът. Природата се застъпва за онеправдания, а на ученика дава един добър урок. В третия пример с двете деца природата се проявява чрез възрастния, чрез неговата разумност. Той предпазва децата от резултата на техния опит. Всички хора – възрастни, млади и деца, имат детински желания. Всички обичат да правят опити, но за повечето от тях не са готови. Тази е причината, поради която много от опитите свършват с експлозия.

Днес ви дадох три примера – за Кутузова, за полковника и за възрастния, който спаси децата, да мислите върху тях, да видите как се проявява разумността в човека. В положението на кого от тримата бихте желали да бъдете? Всички ще искате да бъдете в положението на онзи, който спасява децата. Правете преводи, да видите на какво можете да уподобите генерала, офицера, полковника, момата, войника, децата и възрастния човек. Запример момата може да се уподоби на съвестта в човека, а момъкът – на сърцето. Момата го успокоява, казва му да не се страхува – няма да бъде наказан. В този случай момата е защитница на момъка. Много примери има в живота, които могат да се използват при самовъзпитанието на човека.

Ще изнеса още един пример. Представете си, че момък и мома се разговарят. Момъкът е добре облечен

с нови дрехи, представя се за богатски син. В това време един човек се приближава към момъка и му казва: „Господине, моля, платете си дрехите.“ Този човек е търговецът, от когото момъкът си купил дрехи, но забавил с изплащането. Момата веднага запитала търговеца: „Колко струват дрехите?“ „Пет хиляди лева.“ „Заповядайте, вземете тези пет хиляди лева, които аз дължа на момъка.“ Търговецът благодарил и продължил пътя си. След това момата казала на момъка: „Сбогом, днес заминавам за странство. Повече няма да ме видите.“

Какво разбирате под думата „самовъзпитание“? Да се самовъзпитава човек, това значи да си представи мислено всички положения, в които животът може да го постави, и да бъде готов да се самопожертва. Човек може да се намери в положението на Кутузова, на офицера в халата, на неговите войници. От друга страна, той може да се намери в положението на полковника, на генералската дъщеря и на войника или в положението на търговеца, на момъка и на момата. Търговецът можеше да извика момъка настрана и да му каже да си плати дълга. Обаче той му казва това направо, без да го извика настрана. Защо постъпва така? Какво има предвид? Той иска да изложи момъка пред момата, да го застава да му плати. С това постига целта си: и двамата се засрамват. Момата изважда от джоба си пет хиляди лева, дава ги на търговеца, но след това се разделя с момъка.

Следователно, като си представи всички положения, в които може да изпадне, човек трябва да знае как да постъпва, и то най-разумно, с най-малки противодействия и недоразумения. При каквото положение да се намира, човек трябва да се справя разумно. Това значи метод на самовъзпитание. По този начин именно човек може да възпита ума, сърцето и волята си. Още със ставането си от сън човек трябва да предвижда какво може да му се случи през деня, за да

Вземе предварително мерки. Човек неизбежно ще мине и през доброто, и през злото, защото са поставени на пътя му като условия за растене и за самовъзпитание. Като четете или ви разказват случки от живота, виждате, че те имат двойко въздействие върху вас: добро или лошо. Разумният се ползва от всички случаи на живота, а неразумният – не може. Благородните и добри постъпки действат благоприятно върху човешкия характер и самовъзпитание. Запример след защитата на момата пред полковника последният започнал да става по-мек и внимателен към войниците си.

Следователно, каквото и да ви се каже за човека, не бързайте да се произнасяте и да критикувате. Има кой да възпитава човека. Ако сам не се възпита, природата ще го възпита. Всеки човек е поставен при условия да се огледа и възпита. Все ще се намери някой да ви даде един добър урок, от който да се поучите. Не е лошо, че греша човек. Лошо е, когато не изправя грешките си и не се учи от тях. Добрата страна на погрешките се заключава в това, че чрез тях човек познава себе си, познава ближния си и се отнася снисходително към всеки, който греша. Не е въпрос да се поощряват погрешките, но не съдете грешния, падналия и слабия. Човек понякога греша, без да иска. Той е попаднал на хлъзгава почва, дето падането е неизбежно. Обикновеният човек се учи от своите погрешки, а мъдрецът – от грешките на другите.

Примерите, които изнесох в днешната лекция, представят методи, с които природата си служи при възпитанието на човека. Разумният човек ги използва за самовъзпитанието си. За следния път нека всеки от вас изнесе три примера от живота: единият пример да бъде подобен на този с Кутузов и офицера, вторият – на полковника и генералската дъщеря, а третият – на момата, която платила грехите на момъка. Ако не можете да дадете такива примери, не правете опита, който децата направили с въженцето на бомбата.

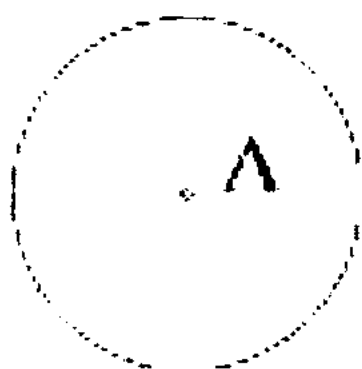
Избягвайте опити, на които крайт води към нещастие. Направите ли такъв опит, молете се да дойде възрастният и разумен човек с ножчето си, да пререже въженцето, преди още бомбата да е избухнала. Като видите, че реже въжето, не се сърдете, че се бърка в работите ви. Той ви спасява от нещастие. Благодарете му, че прерязва въженцето. Следователно видите ли, че започнатата работа не върви или дойде някой да ви попречи, не роптайте. Щом работата ви не върви, това показва, че невидимият свят ви препянтства, за да ви избави от едно голямо зло. Десет пъти да развалят работата ти, не съжбялявай. За предпочитане е да прережат въженцето на твоя опит, отколкото да го оставят да изгори и бомбата да избухне. Запример някой следва по медицина, но работата му не върви. Навсякъде среща пречки: в изпитите пропада, другарите му не го обичат. Той се чуди защо става така. Много естествено. Медицината не е за него. И да свърши по медицина, той не може да бъде полезен на хората. За да не страда повече, предварително прерязват въженцето на неговия опит. Друг следва по богословие, но не му върви. Защо? Някой прерязал въженцето му. Човек трябва да се заеме с тази работа, която е определена за него. Това значи да върви в правия път на доброто. Кога ще стигне до него, не е важно. Важно е човек да постигне целта на своя живот. По кой път се стига към целта? По мекия път, т.е. по пътя на разумността.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четиридесета лекция
на Младежкия окултен клас
13 юни 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ПРЕВОДИ В ПРИРОДАТА (Работа, музика, молитва)

„Добрата молитва“

Представете си, че имате един динамически център А. Това е началото на нещата, началото на битието. Имате и площта на действията в природата. Според вашето съзнание този център ще определи един кръг около вас. И кръгът ще бъде толкова голям, колкото и съзнанието ви. Този кръг има известна възможност и не може да го направите ни по-голям, ни по-малък. Не можете да го измените. Това се казва – в даден момент ти не можеш да измениш условията. Да кажем, ти не можеш да измениш начина на дишането си. В даден момент ти не можеш да дишаш по друг начин, ти не можеш да измениш реда, в който природата е турила нещата. Каквото и да желаеш, ти все ще дишаш. А можеш да дишаш правилно и неправилно. Ако дишаш правилно, ще имаш един резултат, а ако дишаш неправилно, ще имаш други резултати.

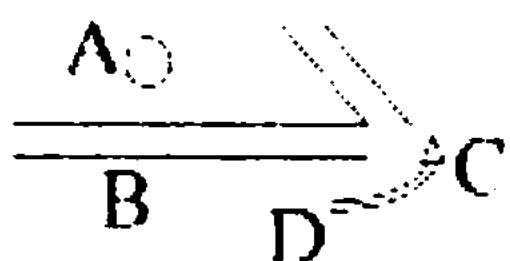
Ти можеш да кажеш – има такива и такива условия. Няма никакви условия, това са само предположения. Това са само субективни схващания на твоята мисъл. Но в съвременната логика има една страна, която сегашните хора, пък и от старо време,

и учените логици не са засягали. Допуснете сега, че тази сфера има един килограм вълна. Можете ли да увеличите тежестта на вълната? Не можете. („Ако се намокри?“) Вече водата спада към друга категория. Да кажем, имате само един килограм вълна, и това е всичката вълна, която съществува. Тази вълна трябва да се разработи. Изкуството е не да увеличите тежестта, не количеството на вълната, но тънко да я изпредете. Ако можете да изпредете една нишка толкова тънка и толкова дълга, че да можете да идете оттук до слънцето и месечината. А можете да предете толкова дебела, че едва...

Следователно от изпридането на жичката ще се покаже каква е вашата интелигентност, от тънкостта зависи вашата интелигентност. Много пъти хората искат да увеличат нещата, количествено искат да изменят тежестта на вълната. Например казват: „Повече пари трябва.“ Представете си сега, аз вземам изяснението – парите в динамическо отношение. Тъй както кибритената клечка, ако всичките клечки са изправени, колко клечки трябва, за да се запали огънят? Една клечка трябва – ако знаете правилно да запалите огъня, една клечка ви трябва. Че защо ви са другите клечки. След като имате огъня, можете да изкарате хиляди и милиони клечки. Питам, защо ще се безпокоите за другите клечки. Откъде тази слабост у съвременните хора? Те искат многото, а не знаят как да се ползват от едното. Ако ти можеш да си запалиш огъня с една клечка, то е достатъчно. Защото, ако ти не знаеш тънко да предеш, да си майстор, да знаеш да направиш от един килограм вълна една жичка оттука до слънцето, и хиляди килограма да ти дадат, ти не можеш да направиш нищо. Защото то е все същото.

Следователно единият килограм вълна определя твоята интелигентност, определя степеня на твоето съзнание, доколкото можеш да използваш условията, в които се намиращ, живееш. Сега ние гледаме на нещата

от гледището на онзи основен велик закон в света, който действа. Дотолкова, колкото ти съзнаваш, дотолкова онова велико начало, първото начало ще обърне внимание на тебе, доколкото ти си помислил за първото начало, дотолкова ти си способен. Това начало ще вземе същото състояние, положение, което и ти имаш към него.

Второто положение. Представете си, че това А е един камък, застоял някъде. Наоколо има едно разумно същество. Това същество е поставено на един планински връх, а отдолу – В. Има един контакт, един планински проход. Сега това същество иска отгоре да го освободят. Представете си, че съществото С иска да мине през този проход В. Но този проход е така направен, че ако вие освободите това същество горе на планината, вие ще попречите пътя на С. А ако оставите съществото А горе, то ще дадете път на С да мине.

Питам, кое положение трябва да вземете сега? Кого трябва да освободите, да дадете път на онзи, който иска да мине, или на този, който иска да слезе отгоре долу? Как ще разрешите въпроса? Това са постоянните въпроси, да слезе ли топката долу, да мине ли С през пътя? Вие можете да разрешите въпроса и без да е задача. Ако искате това същество да го освободите, някой път вие трябва да прекарате целия път, ако можете да измените пътя на С, да мине това същество отгоре, ще освободите камъка А. Но ако не можете да прекарате пътя над А, отгоре за С, оставете го. Защото в дадения случай нищо не се постига, нищо не се разрешава. Ако А трябва да слезе долу и запуши пътя, тогава работата на С се разваля. Ако А остава горе, а С мине, работата на двата интереса се разваля. Тогава другият закон, ако на този човек С може да се даде друг един път отдолу – Д, две възможности има.

Следователно трябва да създадете два различни пътя. И когато се изучава кръгът, ако вие разбирате дълбокия смисъл на кръга, вие можете да разрешите противоположностите в света. Това са пътища, по които вашият живот може да се развие. В кръга, ако няма друга някоя форма, се показва възможността, по която вашият живот може да се развие. Всичките радиуси, в каквото и да е направление, показват безбройните възможности на живота за постижение на всичко онова, което човек желае. Това е радиусът. Щом поставите диаметъра на кръга, какво положение ще вземе целият кръг? Сега ние ще се спрем що са радиусите. Реализирането на безброй многото възможности. Всичките радиуси вътре в кръга, това са пътища, това са начини, методи и закони за реализиране. Ако ги разбираш, ти вече имаш една магическа тояжка. Магическата тояжка, това е радиусът на кръга. Следователно ти трябва най-първо да определиш величината на тази тояжка каква е. Трябва да определиш в себе си кръга, по който ти действаш, какъв е, да видиш колко е голям радиусът. Или преведено, кръгът, това са условията, при които живеете. Тогава преведете във вашия живот кое може да бъде радиус. Правете преводи. В човешкия материален живот кое ще бъде радиусът на живота? („Мисълта.“) Съгласни ли сте всички? Когато човек предполага и се колебае, той трябва да направи опит. Щом нещата се превеждат, те трябва да са верни. Сега в живота има много разрешения, само че в дадения случай ние вземаме известни решения, които не могат да се приложат. Има въпроси, които още не са разрешени. Например и досега математиците разрешават каква е квадратурата на кръга. Да допуснем, ако геометриците биха разрешили каква е квадратурата на кръга, какво щяха да разрешат. Аз уподобявам геометриците на Настрадайн Ходжа и десетте магарета, които той е водил. Слезе от магарето, четете ги – 10. Качи се на

едното, пак ги чете, те – 9. Не може да намери другото магаре. Пак слезе, пак са 10 и т.н. Не може да си обясни причината.

Сега от Ваше гледище има един омагьосан кръг на човешкото съзнание. Той не може да си обясни къде е десетото магаре. Не му иде наум, че то е под него. Преведете сега какво означава магарето. Защото в магарето има три важни превода. Магарето има отлични преводи – 1, 2, 3 преводи, тъй както ние сме ги турили, това е състояние на самите хора и е степен на съзнанието. Съзнание има това магаре, някой път не иска да върви. Дали зла воля има магарето, като е упорито? Но какви са вътрешните съображения на магарето – като му кажат да тръгне, то казва „не“. Ние казваме на това упоритост, а какво е всъщност, не знаем. Ако вие теглите едно растение, и то не иска да излезе от земята, какви са неговите съображения, защо не иска да излезе? То казва: „Защо ще ме теглиш? Ако ти ме изтеглиш от земята, ти ще ми причиниш смърт.“ Държи се за корена си. Може би и магарето си има основателни съображения, да има упоритост. Но водата да бъде упорита, е малко смешно. Може ли водата да бъде упорита?

Но превеждане трябва. Не е само да се разреши един въпрос, но в даден случай, при дадени условия и в даден момент имате по няколко мъчности. Зависи от начина, по който вие разрешавате мъчностите. Да допуснем, че ти се обезсърчиш, казвате – тази работа е загубена. Да се обезсърчиш, това не е никакво разрешение. Обезсърчението иде от друга област. Питам, когато снегът се стопява и се обезсърчи, питам, от него ли иде това обезсърчение? Стопява се снегът, изгубва своята форма. Питам, какво е изгубил снегът, на какво се е превърнал? На вода се е превърнал, нали. Когато водата изгуби своето първично състояние, на какво се превръща тя? Или на сняг, или на лед.

Ако се превърне на сняг, какво е изгубила? Тя, водата, нищо не е изгубила, но известни качества в дадения случай са ограничени, т.е. изгубва своята способност да се движи, придобива едно статическо състояние. А в замяна на това какво придобива? Сега представете си, че има един гладен човек и аз му разправам за тези кръгове, как да мине триъгълника и сферата, а той е гладен. Какви ще бъдат неговите разсъждения? Гладният човек има други разсъждения. Представете си, че този кръг горе, това е хлябът А. А С, това е гладният човек. Сега другото разсъждение. Сега логическите разсъждения. Гладният човек, на когото краката не държат, може ли да мине този кръг? Тогава С трябва да иде горе, да изяде хляба и да си върви по пътя. Той да се качи, трябва да има сила. Тогава ако С няма сила, А се търкаля надолу. Но търкалянето ще дойде по естествен път – това ние наричаме, понеже има обич. Между гладния човек и хляба има симпатия. Много се обичат те. После на гладния очите са на четири. Много обича той хляба. И когато дойде хлябът, той го прегръща и го оценява. Това са елементарни разсъждения. Вие трябва да имате нови разсъждения. Сега и млади, и стари все по един стар начин разсъждавате. Защо светът така е направен? Вие още не знаете как е направен вашият организъм. Нито вашите способности как са направени, знаете. Всичко това ви е чудно, дошло е отнякъде. Сега носите главата, а не знаете защо я носите. Имате сърце, и не знаете защо го имате. Имате стомах, и него не знаете защо го имате.

Сега първото нещо, на което човек трябва да стане господар, това е неговият ум. Първият изпит, който човек държи, е да стане господар на ума си, после господар на чувствата. Че той, умът, да почувства, че действително има един господар и той ще попита умът господар ли си, или не. И ако си от умните господари, слугата ти ще остане при тебе. Ако не си от умните

господари, умът ще те напусне и ще се цани на друго място. Та когато се спирате на човека, това е първият опит, да стане той господар на своя ум и да изучава закона на мисълта. Или вие можете да измените вашето състояние само с мисълта. Ако знаете как да съпоставите нещата, веднага ще знаете как да измените вашето състояние. Сега ако хората биха нагласили тази система по другояче, въпросът щеше да се разреши. Но както природата разрешава, това може да се разреши само по един начин. В даден случай имаш една мъчнотия, която можеш да разрешиш само по един начин. Ако постъпиш както природата, ти ще имаш успех. Но ако постъпиш по своему, ти ще имаш една неудача.

Та първо ще се научите да превеждате. Някой пее една песен, направите превод. Слънцето грее, вятърът духа, реката тече или облаците се движат. Ако можете да направите превод на това, което става в природата, вие ще можете да се разговаряте с нея и вие ще намерите методите. Някой път тя дава своите произведения и вие трябва да направите превод. Хубаво гладен може да бъде само разумният човек. Глупавият човек не може да бъде гладен. Само умният гладува и жадува. Само разумният човек може да знае какво нещо е чистотата, а онзи който е грешник, той няма понятие за това. И когато ние говорим, ние говорим само за разумните хора. Вие можете да кажете: „Ама неразумните?“ Аз ви казвам, както онзи, който е взел от турския ходжа 200 турски лири, и всеки месец да плаща сто на сто лухва, той, след като му давал 6 месеца лухва, повече не дал. Ами майката? Майката отишла. Той изял майката. Мислите ли, че ако вие постъпите в училището, че с това сте разрешили въпроса? Че ти едва си се захванал за тази работа.

Да ви представя друго положение. И то е следущото. Представете си един човек, който има

страст за пиене. Отива при кръчмаря, изважда парите и пие, удря на масата и пие, и му е весело. Но един ден той си изхарчва всичките пари и кръчмарят му дава един ритник и го изпъжда навънка, не го пуца вече в кръчмата, не му дава на вяра. Той седи отвънка и се оплаква: „Не ме кредитира този човек.“ Питам, какво се ползваш, ако кръчмарят те кредитира? И голямото нещастие е, че те е изритал кръчмарят. Съпоставям и другото: ученикът влиза в училището, учителят взема мястото на кръчмаря. Учителите са в същото положение. А ако ученикът е онзи, който пие и е в положението на онзи винопиец, какви ще бъдат резултатите? И той пие една чаша, но той не знае да превежда. Пие една чаша, втора, трета, четвърта, пета, и не прави преводи. А ученикът, след като е учил, прави преводи. Учителят му казва: „Това е едната чаша, ти научи съдържанието на тази чаша.“ Когато кръчмарят казва само – това е тригодишно винце, и той пие, пие. А учителят казва: първата чаша се нарича А, втората – В, и т.н. Има едно различие, учителят обяснява, обяснява, а кръчмарят само казва „Добре дошъл“, и събира своята парса. Учителят и кръчмарят се отличават по това, че кръчмарят си има тефтер, в който пише какво е дал. Ти погледнеш, имаш да му даваш. А учителят и той си има тефтер, и той пише какво има ученикът да му дава и как ученикът се е учил, какво е било поведението му. А кръчмарят някой път казва: „Ти, Иване, си отличен човек. Три кила си изпил, четири, шест или десет кила си изпил, способен човек си.“ И той му плаща по десеторната система, а ученикът получава 3, 4, 5 и 6. Това са начини на разсъждение, съпоставяне в живота.

Някой път вие се оплаквате от нещо, че ако вас ви е изритал кръчмарят, благодарете се на провидението. Ако излезеш от кръчмата, ще идете, влезете в училището. Свършили сте училището, не ви приемат, къде трябва да идете? Ще влезете в църквата,

започнете да се молите. Казвате: „Аз се моля.“ Станете мистик. Аз наричам – човекът трябва да бъде работник или мистик. Работник на физическото поле, певец в духовния свят, а мистик – човек на мисълта в Божествения свят. Станете работник във физическия свят, станете певец в духовния свят и станете мистик в Божествения свят. Това е един свят на възможности, не разбирайте едно статическо състояние. Ако сте свършили с работничеството и не можеш да успееш, станете певец, идете в света на певците. И ако и там си завършил, влезте в света на мистиците, станете мистик. Под молитва разбирайте, че това е светът на възвишената мисъл, която човек може да има. От положението на работник вие не можете да разрешите състоянието на певците и от положението на певците вие не можете да разрешите състоянието на мистика. Работникът трябва да работи, певецът да пее, а мистикът да съзерцава.

Сега какво разбрахте? Защо казват, че мистиците са мързеливи хора? Мнението на света не е меродавно, понеже светът е направен от праведни и грешни хора. Светът е направен от умни и глупави хора. Кой казва това? А разумните са съгласни с нас. Всички, които не са съгласни с нас, те не са от умните. Светът е един резултат на онази първична причина. И казва се, не се съобразявайте със света. Не е меродавно за нас мнението на глупавите хора и мнението на света. А меродавно е за нас мнението на разумните хора, мнението на всеки един умен човек, а мнението на обществото не е меродавно за нас. Но аз няма да направя нищо в ущърб на обществото, но обществото няма да ми дава тон аз как трябва да живея. Да ме разберете правилно, може ли обществото да даде нещо? Обществото нищо не създава. Когато една овца живее в обществото на овцете, това общество ли създава овцете? Когато овцете общуват заедно, създават си един импулс, да пасат трева, но тази овца и вънка от

овчето общество пак си остава овца. Тя в обществото на овците е овца и вънка от общото тя си остава пак овца. Ти в света какво ще придадеш и обществото какво ще ти придаде? Сега това ви го давам на вас само за разсъждение. Казвате, човек не може да постигне нищо. Свършиш ти училище, но не можеш да намериш път да работиш.

Питам, какво ще направиш с това, което си придобил? Няма ли да мязате на един човек, който носи един чувал. Какво ще те ползва тебе, ако целия си живот носиш този чувал? Това има смисъл дотолкова, доколкото може да ни служи за подобренето на живота, тогава то ни е необходимо. Но ако знанието е просто един товар на човека, то не ни трябва. Тогавя няма смисъл. Знанието не трябва да бъде товар. Допуснете, че срещате едно малко дете с въдица, с която ловят тия малките рибки. То казва, и то каже: „Отивам да уловя един голям кит.“ Питам, с тази малка въдица голяма риба хваща ли се? С тези познания, които хората имат, могат ли да уловят някой голям кит? Някой иска да стане голям виртуоз или голям оратор. С такава малка въдица може ли да си вземе той знание? Това са големи китове. Те казват: „Аз ще го хвана.“ Може да го хванете, но можете ли да го изтеглите. Това ще замяза на онзи син, който казва на баща си: „Татко, днес убих един гяур.“ „Синко, не ги бий, защото гяурите са лоши хора.“ Един ден детето казва: „Баба, хванах един гяур, прободох го.“ „Доведи го.“ „Не иде.“ „Е, остави го.“ Този гяур го бил, и детето се върнало с пукната глава. Вие гяура го оставете, не се занимавайте с него. Не се занимавайте с мъчните въпроси, не търсете големите сомове, не търсете китове, търсете малките рибки. Някоя скумрийка, опечена на пирустийката, струва повече отколкото големият кит, който не си хванал. Китовете са неща, приятни за ума. Опретнете се да мислите. Сега аз усещам вашата работа, казвате – чапрашик е малко

работата. Питате: „Какво да правим?“ Ще вземете две кърпи и ще играете. Когато човек не знае какво да прави, той трябва да играе. Ако не можеш да работиш, пей. Ако не можеш да пееш, моли се. И след това пак започни да работиш. После пак не ти върви, пак започни да пееш, не ти върви – моли се. В този кръг това са трите свята, състояния на съзнанието. В тях се развива твоето съзнание, докато дойдеш до положението да знаеш как да работиш, как да пееш и как да се молиш.

Имате ли някоя тема? (*„Влиянието на човешката мисъл“*)

Какво разбрахте вие под думата „музика“? Нали някои от вас са музиканти. Защо човек трябва да свири или да пее? Той не може да мисли, ако няма музика. В света има движение, хармония и мисъл. Ако вие вземете музиката и я разберете както е сега, нейното приложение е много ограничено. То е неразбиране. Но музиката е една потреба за мисълта, за ума тя е една необходимост. Без хармония ти не можеш да мислиш правилно, а щом не можеш да мислиш правилно, ти нищо не можеш да постигнеш. Когато Бах е писал тази музика, какво е имал предвид? Той имал известна идея предвид. Когато Бетховен е писал своята музика, и той е имал нещо предвид. Невидимият свят е искал да създаде нещо, което да послужи като един подтик в съвременната култура. Но дали хората разбират тази мисъл? Не какво хората чувстват отвън, но какво иде в съзнанието на хората отвътре. Какво влияние има музиката върху съзнанието на човека? Ние говорим за музиката като една динамическа сила, която служи за разширение на съзнанието.

Сега аз ще ви изсвиря едно парче малко ориенталско, но всички искам да направите един превод на това. (*Учителят свири едно доста дълго парче, но тъй хубаво, хубаво, на вълни, на вълни се лееше в съзнанието на всички и оставаше за дълго своя тон.*)

Какъв превод ще направите сега на това парче?

Това е една музика. Всеки един от вас може да даде какъвто превод иска. Но всеки един човек, за да преведе, той трябва да внесе един закон в съзнанието си. К., какъв превод би направил на това парче? Какво въздействие ти оказва? *(Това е лъкът на Учителя, който дава едно успокояване на ученика.)* За онзи който свири, в музиката, когато се пее или свири, цялата разумна среда трябва да вземе участие. Ако има дисхармония в присъстващите, това се отразява върху хармонията. Дисхармоничните състояния са състояния на вашите противоречиви състояния. *(„В музиката изживях това състояние, като че душата се радва на слънчевите лъчи на небето и за всичко това благодари на Бога.“)* И., ти? *(„Имах същата картина: слънцето, изгрева и всичко благодари на Бога за тоновете, които е създал.“ „Аз пък изживях пълна картина, как всичко благодари на Бога.“)* В музиката едно е важно. Когато се свири или пее, присъстващите, цялата разумна среда трябва да вземе участие. Ако има каквато и да е малка дисхармония, тя се отразява върху хармонията. В това отношение даже и най-големите свирци знаят – щом има една малка дисхармония, тя влиза в свиренето и онези, които композират, и те се влияят от тази дисхармония. И тогава той работи донякъде, по-нататък песента не върви и не може да завърши, тъй както трябва. Та каквото хората мислят, това се отразява.

Та невидимият свят иска всичко да сведе към един общ знаменател, за да може развитието да върви правилно. И всеки един от вас трябва да се нагласи правилно, да бъде в хармония с разумните същества. Тогава вие можете да свирите, можете да пеете, да работите и всичко да правите. Щом не сте в хармония с природата, ще имате известни промеждутъци и промени на състоянието. Та човек трябва да се подига. Човек сега ту се въодушевява, ту падне духом. Разбира се, за този новия начин дълго време трябва да се упражнявате, докато дойде този вътрешен приток. Ако

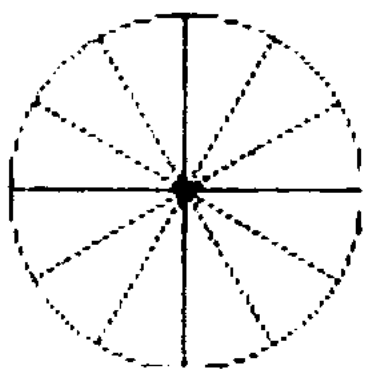
идете на Изток, там всичките ученици все се упражняват. Та вие не можете да развиете вашата воля, докато не се упражнявате, вие не можете да развиете и вашата мисъл. Трябва да бъдеш способен да можеш да възприемаш хубавите мисли, които идат отвън. Има известни мисли. Вие ще ги приемете готови. В музиката има толкова и толкова неща. Има неща съчетани, ти ще ги свиреш, само трябва да имаш това вътрешно разбиране, да имаш изпълнение, да схванеш хармонията на ония хора, които са я създавали. Или да схванеш хармонията от онзи свят, отдето тя иде. Защото има един свят музикален. И ако ти можеш да се свържеш с този музикален свят, тогава можеш да мислиш правилно и ще напреднеш в музиката. Ако ти не се свържеш, твоята мисъл не може да работи и ти няма да напреднеш. Всички може да мислите, но всички музиканти не може да бъдете. Всички работници не можете да бъдете, но всички може правилно да мислите. Има една възможност. Музиката и работата трябва да служи просто като условие на вашата права мисъл. Ако добиете правата мисъл, тогава всичко може да направите.

Най-първо ние трябва да се върнем, да направим връзка с Бога, за да видим как той е мислил, за да можем и ние по същия начин да създадем нашия свят. Защото всеки един от вас сега има да създава. А за да създаде човек външния свят, непременно той трябва да бъде умен. Толкова умен, колкото е Бог умен. И след като се научи, ще почне да работи. Да кажем, някой от вас почне да свири, той ще свири тъй, като че никой няма при него. И това, което свири, да му е приятно, той да се въодушевява, а другите какво ще кажат, това да не важи за него. Ако хубаво свири, хората ще му ръкопляскаат, ако не свири хубаво, ще го освиркват. Тогава ще имате две състояния, но с това нищо не може да се постигне. Но ако аз взема музиката като едно състояние за своята мисъл, в това има идея. Не

можеш да работиш, не можеш да мислиш – ще свиреш, ще пееш, и след това пак ще почнеш да работиш. Не ви върви. Пак ще пееш, ще свиреш, ще се молиш. Щом възстановиш хармонията на мисълта, ти си хванал онази нишка, която е необходима за прогреса на мисълта. В живота не могат да се реализират нещата без една права мисъл. Тя направлява радиуса на живота. Ако вие подигнете ръката си, в дадения случай вие приемате едни влияния. Снемате ръката си, приемате други влияния.

Да направим сега едно упражнение. Вдигнете ръката си. Снете я. Кои вълни схващате в единия и другия случай – на високо и на ниско? Сега състоянието, аз мисля, че ръката ми е на високо, снемам я долу. Тази ръка аз мога да я проектирам пет, десет, двадесет километра нагоре. В мисълта си аз я проектирам. Спускам ръката си долу, казвам – ръката ми е долу, ниско. Проектирам ръката си под кората на земята, схващам други вълни. Ако ти искаш да разрешиш някоя велика идея и си държиш ръката надолу, нищо няма да постигнеш. Да кажем, ти се молиш, ако си съсредоточиш очите към центъра на земята, няма да има никакви резултати. Ти, като се молиш, ще повдигнеш очите си нагоре, макар че са затворени, нагоре ще повдигаш мисълта си. Пък щом ги проектираш надолу, ти ще туриш очите си под кората на земята. Следователно ще подигнеш очите си и ще решиш въпроса за постижението. И после, искаш да направиш нещо, направиш една крачка и отстъпваш назад, пак има същото влияние. В единия и другия случай има различни влияния. Ти като пристъпваш и отстъпваш, имаш ли същата мисъл? Движенията назад са други, после движенията напред, наляво, надясно, все имат различни влияния.

Сега, както разделих този кръг на четири равни части, както се движи кракът по него, стъпките не са еднообразни. Та посока трябва да има. Та посока винаги

трябва да има. Какво сте постигнали и какво ви остава още да постигнете. Малкото, което сте постигнали, върху него ще се освободите – това, което знаеш. Сега вас ви се виждат малките работи без значение. Запример седиш, туриш си ръцете отзад. Ще пазите ръцете винаги да не бъдат отзад. Закон е. Ще туриш ръцете там, дето да бъдат в хармония с мисълта, в дадения случай да има хармония между ръцете и мисълта. Ще поставиш ръцете си така, че да има едно хармонично състояние между твоите ръце и твоя ум. И с краката трябва да има също вътрешна хармония. Та това е самовъзпитание. Сега някои от вас, тъй както сте устроени, това показва дефектите на миналите поколения. Някои носите дефектите на вашата сегашна мисъл. Вие сега вървите тъй – едно време, като се освободи България, студентите мислеха, че за да бъде човек студент, трябва косата му да бъде разрошена. И постоянно държаха косите си рошави. После младите хора мислеха, че за да бъдат поети, трябва косите им да бъдат рошави, работата на поета била такава. А сега това считат за глупава работа. Виждам каква е била идеята на тия млади ученици. Защо си чесаха те косите нагоре? После считаха, че поетите трябва винаги да имат къдрава коса. Те мислеха, че поет с гола глава не може да бъде, непременно той трябва да бъде рошав. В това има известна доза истина. Хубаво.

Сега вие ходите, кончетата са ви скъсани, някъде сте окаляни, някъде имате петно, казвате – няма нищо. Видиш ли едно петно, изчисти го, щом не изчистиш това петно, то е вече в съзнанието. Направиш известна погрешка, тя е едно петно в съзнанието. Каквато и да е погрешка, изправи я. Това са все петна. Каквото петно имаш, изчисти го. А тези петна на съзнанието спъват. Аз не говоря човек да стане буквоядец отвънка. Щом

имаш някъде петно, изчисти го. Щом седнеш да ядеш и обичаш да се поканваш, все ще капнат няколко капки върху краката ти. Това показва, че в добродетелта ти липсва нещо. Някои пъти такива капки паднат и вътре. Това показва, че в разумната част ти ще разсъждаваш, не си правдив човек. Ти в правдата си имаш дефект. Някой път капне върху грехата ти отпред, на крака или на ръката, или на гърдите като капне, това значи – липсва ти нещо на сърцето. Аз разбирам – съзнанието има някое петно. Стреми се тогава да очистиш от съзнанието си това. Отвънка можеш да го изчистиш, има такива сапунчета за това, но да съсредоточиш мисълта си, защото човек трябва да се чисти и вътрешно. Запример някой път ти препълниш лъжицата си и се поканеш. Защо трябва да препълниш лъжицата? До половина лъжицата е достатъчна, а ти като я вземеш, че я препълниш. Това е едно лакомство. Много хора са в положението, казват: „Кога ще се оправят работите?“ Аз разбирам, изчисти всичките капки, и работите ще се оправят. Когато снегът се оцапа, кога ще се оправят работите? Ще дойде слънцето, и той ще стане на вода, ще иде при извора. И идущата година той, като се подигне горе във въздуха на небето, пак ще замръзне и ще се оправи. Значи има един процес, ще се стопиш, после ще се изпариш, и пак ще идеш нагоре. Пак ще бъдеш чист като вода. Този процес е бавен. Но има един друг процес, много бавен процес. Ти ще помагаш на биволите.

С бързината на светлината пътят до слънцето е 8 минути, с бързите влакове е 250 години, а с нашите биволи е за милиони години. Тогава за развитите е бързината на светлината, за неразвитите – тренът, а за най-неразвитите – биволите, тогава вървиш с еволюцията на биволите. Тогава имаш дълъг период и ще имаш резултатите на биволите. А мисълта е за светлината. Ако ти всичките си работи ще ги вършиш мудро, ти вървиш с бързината на биволите, и тогава се изисква един дълъг период. Тогава няма какво да се

притесняваш. А ако искаш по-бързи резултати, ще идеш с бързината на трена. А ако искаш още по-бързо – тогава с бързината на светлината. Щом си муден в разсъжденията си, ще имаш и мудни резултати. Тогава ще гледате върху вашата мисъл.

Та работа, музика, молитва. Молитва, музика, работа. Мисъл, музика, работа и работа, музика, мисъл. Нагоре-надолу и надолу-нагоре, така ще пеете. Сутрин, като станеш, измий се и ще изпеете: „Мисъл, музика, работа.“

Сега да ви кажа, изпейте това упражнение. Как ще го изпеете? Сега за втория път седнете и създайте една песен, каквато и да е: „Мисъл, музика, работа. Работа, музика, мисъл.“ Турете какъвто глас искате, съчинете песента, по който и да е начин. Но това музикално парче ви давам на вас, понеже всинца сте музиканти. Някои в миналото си сте били някои от великите композитори. Как сте създавали тогава музиката? Ще направите едно музикално парче. Мисъл, музика, работа, може да турите и думите тъй: мисъл, хармония, работа.

Човек трябва да бъде работник на физическото поле, певец в духовния свят, а майстор, човек на мисълта, в Божествения свят. Музиката трябва да служи като условие за правата мисъл. Аз вземам музиката като състояние на правата мисъл. Движенията на ръцете и краката трябва да бъдат винаги в хармония с мисълта на човека.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четиридесет и първа лекция
на Младежкия окултен клас
20 юни 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ЗАКОН НА СМЕНЯНЕТО. СЪПОСТАВЯНЕ НА НЕЩАТА (Външни условия и вътрешни възможности. Загубената дума)

„Отче наш“

Имаме музикална тема. Кой от вас е написал нещо музикално? Който е готов, да започне да пее. (*П. изпя упражнението си „Работа свещена, хармония благословена, мисъл вдъхновена са тройка неразделна.“*)

Не можете да накарате човек да яде, който е сит. Ситият човек никога не може да яде, гладният всякога е готов. Може ли онзи, който пише, да не си натопи перото в мастилницата? Мнозина от вас нямате мастило, но поне мислено можете да пеете. Друг някой образец има ли? (*„Само този.“*) Изпейте го още веднъж. (*„Всички го изпахме три пъти.“*)

Пишете върху темата „Предназначението на съня в природата“.

Излезте трима души на дъската да напишете числото едно. 1 1 1

Сега трима души излезте и напишете числото две. 2 2 2

Сега по какво се отличават единиците? Нали едната единица е по-дълга, втората е най-дълга, а разликата между двете каква е? Коя е причината на

това? Единиците вървят във възходяща степен. На какво може да се отгаде, че не са написани еднакви. Те може да са написани така $\cdot \cdot \cdot$.

Питам, трябва ли единицата да има гръжка? Първата единица, написана така, се намира при най-неблагоприятни условия, тя е пречупена. Условията са много трудни. Ако условията бяха благоприятни, тя щеше да бъде другояче написана, тъй $\nearrow$. Добре. Де е пречупването най-голямо – в първата, втората или третата? В третата е най-голямо, във втората е най-малко. Сега по какво се отличават двойките? Разликата между първата и втората каква е? То е същият закон. Когато природата прави жилище на един човек, то е вашето тяло, нали. На някои устата са по-малки, на други са по-големи. Кои са причините? Защо някои са големи, а други са малки? После на някои веждите са тънки, на други дебели. Това не е мода. Защото под думата „мода“ се разбира, като се обръща внимание само на външната форма, но форма може да има само там, дето има съдържание. Някъде формата не може да има красота, но съдържание трябва да има. Природата счита малките уста икономия – няма повече материал. От икономическо гледище те са направени така. А големите уста показват, че повече материал има. Които имат по-големи уста, са по-щедро направени. Затова и хора с големи уста много говорят. Големата чешма праща повече вода, а чешмата, на която устата са по-малки, по-малко вода пуца.

Да вземем сега очите. Някои очи са по-малки, някои – по-големи. Сега от какво зависят големите очи? Онзи, който има малки очи, е роден денем, който има големи очи, е роден вечерно време, посред нощ, умало е малко светлина. Следователно, очите трябва да бъдат по-големи, за да придобият и повече светлина, защото вечерно време има и по-малко светлина. На някои хора очите са много малки, понеже денем са родени. Как ще го докажете, че това е така? От

наблюдение ред статистики показват, че ония хора, които са родени денем, имат малки очи, а които се раждат посред нощ, имат големи очи. И това се повтаря, значи светлината играе важна роля: при малкото количество на светлината очите са по-големи, и обратното. Да допуснем сега, че някой човек има силно желание за нещо. На това основание защо на някои хора желанието е по-силно, а на някои е по-слабо? Съществува един закон на съответствие в природата. Силното желание има своите причини. Когато човек има силно желание, какво трябва да направи? Разбира се, това е необходимо, тези желания са необходими за вас, вие искате да се самовъзпитавате. Как ще се самовъзпитавате, ако не знаете онези закони, с които да боравите със сили. Всяка една мисъл има своята сила. Като боравите с музиката, вие имате основни тонове на гамата. Може ли някой да бъде певец, ако не знае да пее? Ако се даде известен тон, да се определи следният. Можете ли да бъдете музиканти, ако не знаете да пеете или да вземате гамата? Може ли да мислите правилно, ако не разбирате тоновете на мисълта?

По какво можете да познаете, че една мисъл е добра? Ако аз кажа „обич“, тази дума добра ли е? Мислите ли, че обичта всякога върши добро? Когато вълкът обикне една овца, че иска да я изяде, в даден случай мисълта му добра ли е? Или когато паякът хване една муха, мисълта му добра ли е? В какво седи добрината на едно чувство или на една мисъл, или на едно желание? Когато вълкът изяде овцата, това обич ли е? („Обич към себе си.“) Имаме обич, която има минус, и обич, която е плюс. Коя обич е добра? Ако вълкът иска да изяде овцата, това към коя обич спада? Желанието да изяде овцата отрицателно ли е, или положително? Когато той иска да придобие нещо, какво е това желание? Желанието е положително, а резултатите са отрицателни. Той, след като се наяде

с овцата, остава доволен, но тази овца принадлежи другиму – там той има минус. Когато твоята кесия се пълни, а другите се празнят, какъв знак имаме? Твоята кесия става положителна, а другата – отрицателна. Ако няма едно разбирателство между две неразумни величини, как ще се яви спор между онзи, на когото е овцата и вълкът, който я е изял? Да поставим вълка в положението на едно овчарско куче. Туй куче е турено да пази овците, но по стар навик вълкът като вълк изяжда овцата. Ако този овчар се усети, че неговото куче може да направи това, какво ще направи с него? Във вас ще се яви едно желание – не е лошо това, че се е явила обич към овцата, той има право да я обича. Вие ще пренесете закона на разсъждение. В дадения случай съпоставяне трябва. Във вас се яви едно желание, нали туй. Не е лошо, че във вълка се е явила обич към овцата и най-малко – той има право да обича. Къде е сега красивото в обичта? Разсъждавайте не пообикновеному, ако разсъждавате пообикновеному, няма защо да разсъждаваме.

В какво седи кривото приложение на обичта? В неразумното прилагане на любовта седи кривото. Вълкът казва: „Ако господарят има право да яде овца, защо аз да не ям?“ А господарят казва: „Вълкът няма право.“ Но вълкът забелязва, че и господарят изважда от тези овце, за да удовлетвори едно желание. Трябва да знаете в дадения случай, желанията са като овците, мислите са също като овците. Ти, ако искаш да придобиеш едно желание, трябва най-първо да знаеш дали това желание е свободно, или не, защото то може да принадлежи другиму. Ако това желание принадлежи на друг господар, ти ще влезеш в стълкновение с него. И ако някой път се яви спор в света, то се дължи на единствената причина, че едното желание принадлежи на десет-петнадесет души едновременно, то не е ваше собствено желание. Има желания, които, ако се постигнат сега, в дадения случай, са едно зло. Как

трябва да се разреши въпросът? Ако във вълка се зароди едно желание да изяде овцата, какво трябва да направи той, за да си въздейства?

Вие имате тук огнище. Огънят е запален, но казва се, че огнището ви е слабо, отдолу има дъски, но ако дълго време гори огънят, какво ще се произведе отдолу? Една неприятност, нали. Вие трябва да побегнете до известен метод, трябва да изгасите огъня. Тогава, за да изгасите огъня, какво трябва да направите? Някой от вас ще каже: „Ако са дърва, трябва да се разхвърлят.“ Но допуснете, че хубаво гори огънят. Въобще тогава употребяват вода – ще налеете вода отгоре и ще изгасне огънят. Това е един метод. Или може да турите някоя похлюпка отгоре. Все ще вземете някои предохранителни мерки. Сега, когато се яви едно желание, което е тъй неестествено, както този горящ огън, какво трябва да правите? Ако вълкът иска да разреши въпроса, ако той иска да изяде овцата и иска да си въздейства на това свое желание, непременно той трябва да стане овца и трябва да измени своето естество. Но трябва да знае закона, как трябва да измени естеството си. В дадения случай, ако той стане овца, у него ще се прехвърли желанието да пасе трева. Ако вълкът не може да направи това, тогава овцата може да разреши въпроса. Какво трябва да направи тя? Трябва да стане вълк.

Следователно по този въпрос има два начина да си въздействаш – един положителен и един отрицателен начин, по който ти можеш да въздействаш на едно твое желание. Ако вълкът стане овца, овцата ще остане жива, ако овцата стане вълк, тя пак ще бъде жива. И в двата случая овцата остава жива. Каква е придобивката, ако вълкът въздейства на едно свое желание? Но той казва: „Аз не мога по никой начин да изменя своето естество, ще те изям.“ Тогава иде въпросът. Понеже той не може да разреши задачата си, овцата трябва да разреши въпроса. Тя се ухитрява

и става вълк. Питам тогава, вълкът вълк може ли да яде? Какво ще счита моя вълк? Че овцата изчезнала някъде и на мястото ѝ се явява друг вълк. Е, ако вълкът стане овца и овцата ще пита същото, че този вълк е изчезнал някъде и на мястото му иде друга овца, която я спасява. Има вълци, които могат да се превърнат на овце, и има овце, които могат да се превърнат на вълци. Тогава каква аналогия ще извадим? Какво се разбира под тази поговорка, дето се казва „вълци в овчи кожи“? Но има овци във вълчи кожи. Ако едното е вярно, защо да няма и овци във вълча кожа? Каква е разликата между „вълци в овча кожа“ и „овци във вълча кожа“? Тази поговорка показва, че известни характерни черти у човека не могат да се изменят. Искам да кажа, че лошият човек, в края на краищата каквито навици има, ако той няма съзнанието, навикът не може да се измени. Вълкът, макар че има привидно формата на една овца, всъщност в кръвта му има тия заложби на вълк и всякога на края вълкът пак ще се прояви.

Туй е необходимо при науката. И вие трябва да знаете сменянето на известни състояния, това е закон на сменянето. Трябва да знаете как може да смените едно ваше състояние в друго. Това е философия, туй всеки трябва да знае. Защото, ако не можете да смените едно ваше състояние, резултатите ще бъдат неблагоприятни. Какво разбирате вие под думата „смяна“? Изучавали ли сте психологията? Какво се разбира в съвременната психология под смяна на едно състояние в друго. Запример, да кажем, че имате едно разположение, искате да се облечете с хубави дрехи, казвате: „Поне веднъж в живота си да се облека насвят, както Господ дал.“ Към коя категория ще турите вие това желание? Друго желание имате. Казвате: „Поне в живота си да имам веднъж един богат обяд. Тъй, да се наям царски.“ И друго едно желание имате, да кажем. Казвате: „Барем да се наспя, да си отспя тъй хубаво.“ Значи да се наям хубаво, да се облека хубаво, да се наспя

хубаво. Това са все желания. На първата категория какъв характер желания давате? („Към естествените желания.“) Но тук има една потънкост. Онзи, ако не му хареса този костюм, той ще го съблече пак. Но питам, ако ти дадат едно ядене, което ти не харесваш, след като го туриш в устата си, може ли да повърнеш яденето назад. Дрехите ще съблечеш. Казваш: „Не ми прилягат.“ Тогава той ти дава втори, трети костюм, но като вземеш нещо в паницата си за ядене, след като го вкусиш, може ли да го върнеш назад? Някой е майстор и без да го е вкусил, казва: „Това ядене не е за мене и го връща.“ И третото положение – след като заспиш, какво ще направиш? По какво се отличават тези три желания? Единият отива при грехаря, задоволява се неговата мисъл, но той не само мисъл има, има и чувство, казва: „Трябва да се яде.“ А третият казва: „Трябва да се спи.“ Тогава при кого трябва да отидат тримата? Единият ще иде при грехаря, вторият при гостилничаря, а третият при кого трябва да иде? На кое място трябва да иде? Философията на нещата е да ги поставите на мястото им. В сегашния живот хората са станали много еднообразни. Те съпоставят нещата по един и същ начин. А природата никога не повтаря нещата. При повторението вече иде законът на разреждането. Ти едно и също желание не го повтаряй по същия начин. Вижте птиците, като се облекат веднъж, през целия живот остават с тези грехи. А човек казва – всеки ден трябва да се вземе друг костюм. Това е по отношение на нас, понеже не сме придобили това изкуство като птиците, веднъж да се облекат и през целия си живот с него ходят. Птицата веднъж като се облече, не може да се съблече вече.

Тогава същият закон. Ти щом веднъж се облечеш с едно желание, няма нужда много пъти да го опитваш. Щом много пъти опитваш едно и също желание, ти си простак. Вследствие на това ти си губиш времето. Пък ако някой се облича сутрин с едни грехи, на обяд с други

и вечер с трети и всеки ден си облича по три-четири костюма, питам, какво придобива той, като се облича сутрин с бели дрехи, на обяд с пъстри, а вечер с черни? Питам, ако той се облича по три пъти на ден, какво придобива от гледището на сегашния живот? Събличането и обличането става с цел да се пази чистота. Или казват, обличаш се за света. Но същевременно губи се известна енергия. Три пъти като се събличаш, ти ще изхарчиш повече енергия, отколкото дрехите струват.

Сега заблуждението къде е? Мнозина казват – необходимо е човек да се храни. Но с какво? Това е друг въпрос. Представете си сегашната човешка кухня. На всички човешки раси кухнята е била неестествена. Когато природата е създала първоначално човека, тя е определила точно каква храна му трябва. И всякога храната трябва да бъде прясна, а не в едно състояние на разлагане. Като кажете „Аз съм гладен“, с какво трябва да се нахраниш? Ако си пчела, с какво трябва да се нахраниш? С мед, нали. Ако си вълк, с какво трябва да се нахраниш? С месо. Ако си овца? С трева. Ако си човек, с какво трябва да се нахраниш? („С всичко.“) С плодове.

Сега съществува едно вътрешно несъответствие между нещата. Ако вие отидете в един ресторант и не поискате нищо, ще ви дадат ли за ядене? Най-първо ще вземете листа и ще видите кои от яденетата ще изберете. Ще кажете „Моля“ и ще кажете името на това ядене, което си избрахте. И за хляб ще кажете бял или чер искате. Сега, ако вие идете в природата и искате да ядете, и седнете на нейната трапеза, нали трябва да кажете какво искате? Вие казвате: „Гладен съм.“ Най-първо ще си имате една определена идея, ще кажете какво искате и каквото искате, природата ще ви даде. Ако искате месце, месце ще ви даде, ако искате трева, трева ще ви даде, ако плодове – плодове. Природата е щедра, понеже, като умират някой вълк или някоя овца, тя ги коли. Дойде един вълк, иска месо да яде – тя му дава. Дойде една овца, иска трева да яде

– тя ѝ дава окосената трева и тя яде. Дойде един човек, иска консервирани плодове. Това е за обикновените хора. Тя обикновените хора ги храни все с консерви. А безгрешните тя все ги храни с пресни плодове, прясна храна. Вълкът ще вземе една жива овца, ще я изяде. Овцата ще пее и той ще я яде. Той като откъсва от месото ѝ, тя ще пее и на овцата ще ѝ бъде много приятно. Той като откъсне едно парче от месото ѝ и овцата пее, веднага това парче се наместя пак. Той яде, яде, и овцата е пак здрава. Ще кажете, как може да бъде това така? Тъй както, когато вие издоите една крава, тя пак има мляко. В един съвременен свят ти не можеш да издоиш една крава и тя да остане суха. Щом като види вълка тази овца – тя има две тела, тя се облече с едното тяло, с което вълкът може да се храни. Тя трябва да му даде нещо от своята плът. Та законът е такъв: който иска, дай. Но трябва да знаеш как да дадеш. Ако не знаеш как да дадеш, онзи, който е при тебе, той не си върши добре работите. А щом има насилие, има престъпление. Закон има, за да се избегнат престъпленията, непременно трябва да има свободно даване.

Та казвам, трябва да става смяна на състоянията. И човек трябва да разбира законите. Една овца може да измени състоянието на един вълк. Оставете в гората болна овца, тя изменя състоянието на вълка. Вълкът, като дойде при болната овца, побутне я по корема и я остави. Казват, че у вълка няма човещина. Има. Той, като дойде при нея, побутне я и каже: „Болна си, гледай да оздравееш.“ Защо? Интерес има. Когато един човек дойде при тебе и каже: „Гледай да оздравееш“, какво подразбира това? Той вълкът дошъл. Аналогия на думите „гледай да оздравееш“. Това е тактиката на вълка. Той е заинтересован, казва: „Гледай да оздравееш.“ Той ще намери корени да яде, но ще остави болната овца да оздравее. Болна овца той не яде, но ако е някоя от тези тлъстите, мазните,

неговата тактика е друга. И вълкът по някой път е много сериозен. Той всякога е замислен, тъжен е той вътре, песимист е той. Че е песимист, опашката му показва. Тя върви все надолу, когато на кучето опашката е подигната. Но щом вълкът намери една овца, тогава той се позасмее и има едно малко подигане на неговата опашка. Сега, като пренесете това състояние, вие можете да се спрете на вълка. Някои от тези вълчи желания могат да бъдат и у вас. Да не мислите, вие не сте свободни от желанията на вълка, на овцата, от желанията на всички животни. Някой път ще ги минете, те са в неговото естество вътре.

Та, казвам, при сегашното разбиране трябва едно вътрешно разбиране на нещата. Казвам, ние трябва да разбираме външните условия на живота и вътрешните възможности, за да можем да се справим с действащите сили в природата. Защото на желанията, ти на едно желание не можеш да противодействаш. То е една сила, независеща от тебе. Това е едно желание на хиляди и милиони същества. Ти трябва да излезеш вън от него. Ти на него не можеш да заповядваш. То не е тъй лесен въпросът. Казва някой: „Няма да ям месо.“ Ти трябва да излезеш вън от това течение и да станеш вегетарианец. При тези течения ти ще бъдеш отвлечен. И мнозина, които са влезли там, те ще почнат да ядат растителна храна, понеже са в тези течения вътре. И когато излезеш вън от тези течения на желанията на месоядството, тогава растителната храна ще е благоприятна на тебе. Но щом в твоя ум се яви мисълта за малко месо, веднага се явява това течение пак. Та не можете да се освободите от едно ваше желание, докато вие мислите, че то е необходимо за вас.

Допуснете сега, един човек, който е излязъл, минал е от физическия свят в духовния, в него се зароди едно желание да яде. Желание има, но уста няма, зъби няма. Да допуснем, че той вижда плодовете. Какво ще каже? Ще има едно мълчание. Когато нашите желания

са непостижими, значи няма съответстващи условия, веднага се заражда мъчението и ще дойдем до положението, когато нашите желания ще бъдат осъществими. Да допуснем, че у вас има желанието да бъдете гений. Желанието е хубаво, но как ще го постигнете? Може да имате перото и мастилото, но да напишете тези гениални мисли, откъде ще ги вземете? Вие, поне като мислите за гения, можете ли да ми дадете едно гениално изречение? Може да ми дадете едно мъдро изречение. Това е друго. Но едно гениално изречение можете ли да ми дадете? Да допуснем, че имате едно отрицателно чувство, страхът например. Вие вървите в гората и ви е страх. Представете си, че сте в Африка и ви срещне една голяма змия – боа, тигър, лъв или един леопард и т.н. Всяко едно зашепване из гората у вас ще роди страх. Какво ще кажете в дадения случай? Един англичанин е ходил в Индия да упражнява волята си и се е поставил на един камък и наоколо му се разхождат най-опасните животни, но той седи на камъка концентриран, всичките животни минават и заминават, но нито едно от тях не го атакува. Той казва: „Постоянно мисълта ми трябва да е концентрирана.“ И най-малкото отклонение на ума му или да почне да фантазира, да мисли как да уреди живота си, ще хвъркне от камъка. Но понеже е концентриран в една мисъл – да намери същинската мисъл, никое от животните не го закача. Дотогава, докато вие мислите за същността на живота, да реализирате това, което трябва в света, вие сте в безопасно положение. Но щом се отклони умът ви някъде, може да хвъркнете от камъка.

Запример, вземете идеята, някой път казвате: „Да съм богат.“ Тази идея в ума ви права ли е? К., на тебе ти давам 25 милиона злато. Какво ще направиш? Нали човек казва: „Да съм богат.“ Какво ще ти предаде външното богатство? Вие имате само идеята, да бъда богат, а при това ние сме богати. Човек с това

устройство, което го има, да кажем най-бедният, той е по-богат от всички животни и този богат човек мисли, че е сиромас. Казва: „Да имам 25 милиона.“ Какво ще прави той с тези 25 милиона? Ха сега на К. давам 25 милиона. На Г. Р. давам, че е свършил четири факултета по всичките отрасли на науката. И още един ми трябва сега. Хайде, на К. К. давам, че е най-силният човек на света. Сега в какво ще употребите тези сили, които имате? Представете си този, който има 25 милиона, няма никакви слуги и ти сам трябва да носиш всичкото злато на гърба си. Втория случай – представете си, че всичките томове на тези науки са написани и вие сами трябва да ги носите на гърба си. И онзи силният, и той трябва да носи всичките оръжия, чукове и всичко, което му трябва, на гърба си. Питам, тогава можете ли да бъдете свободни? Ако ти си силният човек, ти ще имаш най-голяма ръка. Силен човек аз наричам – ти ще имаш 10 метра височина. Та природата, след като е правила хиляди и милиони свои опити, тя не ги е завършила още, дошла е до едно положение, до една фаза, която минаваме сега и ние сме недоволни от живота. Но природата е правила грамадни разноси и още продължава, докато дойде до това, което индусите наричат реалността на живота. Сега в какво седи тази реалност? Мъчно може да се даде определение в какво седи истинският реален живот. Като го придобиеш, да бъдеш доволен.

Сега да ви кажа нещо. Поискайте от мене нещо, което да произведе у вас доволство. Не го знаете. Най-първо вие не знаете кое ви трябва. Поискайте това, което може да ви направи щастливи. Ще кажете „любов“. Любов имате. Обич. Обич имате. Знание имате. Нещо, което липсва на човека, това му трябва. Това е туй изгубеното, никой не му знае името. В окултната наука досега търсят загубената дума. И никой не я е намерил. Има нещо, което човек търси, и това е загубеното. Коя е тази дума, не я знаете. И затова чакат да дойде учителят, да каже коя е тази

изгубената дума. Учителят носи изгубената дума. И който я носи, той е учителят. Който не я носи, той е като другите обикновени учители. Та в живота някой ще каже: „Ние познаваме Бога.“ Действително ние го познаваме. Но в познанието ние разбираме една непрерывност. Сега ние го разбираме, един ден го разбираш, друг ден не го разбираш, един ден му служиш, втори ден не му служиш. Остава на Господа да се служи. Че то е криво разбиране. Щом ти съпоставиш Бога с каквото и да е друго същество, ти нямаш никаква идея за Бога. Бог е едно същество, което не можеш да го съпоставиш. Той е идеалът на нещата.

Та казвам тъй, изгубеният ключ, към него трябва да се стремите. Кое е онова, което ви липсва? Аз ще ви представя в проста форма. Двама хора, които са болни. Да допуснем, че тук имате цял един извор и двамата са жадни. Истинската вода, която съществува в живота, тя напълно ще задоволи жаждата им. И те няма да са жадни. Преди в тях е имало една реакция, пият вода и след това пак ожаднеят. Това е едно неестествено състояние. Неестествените състояния, те са механическите, а онова желание, което не е механическо, в него има естествен процес на развитие, всичко в него е свързано, разумно е то. Когато желанията вървят по този път, разумните желания се допълват едно друго. Ако вие докарате един предмет близо до вашето око и не можете да гледате, питам, съпоставили ли сте вие този предмет на място? Питам, защо трябва да донесете един предмет близо до вашето око? Каква е целта, ако вие носите един предмет близо до вашето око? Да кажем, че вие четете една книга, искате да я разгледате, но след като разгледате предмета, има ли нужда да държите този предмет постоянно близо до очите си? Има някои хора, носят пръстени на ръката си и постоянно сочат с пръстите, да се видят пръстените им. Неестествеността седи в това, че всяко едно желание, което човек има, той трябва да го отдели от

себе си и да го постави на мястото, дето природата го е турила. Щом ти отклоняваш едно желание от неговия път, ти го оставяш на друго място, и там е погрешката. Постави го на своя си път. И ако ти си умен човек, тръгнеш да се разхождаш с него, и после ще го оставиш. Имаш една мисъл, ще ходиш с нея малко, и ще я оставиш, няма да я отделяш от нейния път. Щом отделяш мислите от техния път, ти ще имаш противоречие. Щом се даде една мисъл или една идея, мисълта не може да бъде създадена, ако тя няма определен път.

Следователно, да създадете една мисъл, трябва значи да я турите на нейния път. Да родите едно желание, значи да го облагородите, да го турите да върви по естествения си път. Да направите една постъпка правилна, то значи да турите тази постъпка на нейния правилен път. Който така не разбира нещата, той не може да постъпва естествено. Да поставяш нещата на мястото, това е една вътрешна психологическа задача. Казват, да възпитат човека. „Пита.“ Нали във възпитанието човек трябва да се превърне най-първо на плод, да започне от „п“-то, и той трябва да има начало. И в него да дойдат силите на един разумен свят, „т“ в дадения случай подразбира, че той, понеже трябва да преодолява всичките мъчности, съпротивление да има. И най-после онзи, който се храни, той трябва да бъде бременен с някоя идея. А бременността не значи само да заченеш, но да знаеш как да отхраниш нещата.

Та казвам, сегашното самовъзпитание е една отлична наука, който я знае. И по-хубаво нещо от самовъзпитанието няма. Тя е най-хубавата музика, която някой може да свири. Но и по-лошо положение от това няма, когато не знаеш как да се самовъзпитаващ. Най-голямата дисхармония съществува там. Сегга, каквото и да ви се говори, някой ще каже: „Обуца нямам, шапка нямам, палто нямам.“ Слушам, някой казва: „Пари нямам.“ Всичко това зависи

от съпоставянето. Поставете другояче нещата. Ти можеш да бъдеш цар, и при това като цар да умреш. Ти можеш да бъдеш най-ученият човек, и при това млад да умреш. Можеш да бъдеш най-силен. Питам, какво те ползва, че ти си най-ученият или най-силният, и все умираш? Не е ли по-добре да бъдеш беден и да бъдеш жив? Ако бих ви казал тъй, ако ви дадат за една година да бъдете цар, после за една година да бъдете най-ученият човек и за една година да бъдете най-силният човек в света, а на другата страна да ви оставят сиромаш, гладен, но да ви оставят само живота, кое бихте избрали? („Последното.“) Ама досега защо не сте го пожелали? И даже в избора колко е мъчно да избереш това, а то е най-лесното. Защо да не кажеш: „Аз ще избира живота.“ Но колко е мъчно човек да избере онзи истинския път. Едно вътрешно разбиране трябва да има. Защото най-малкото недоволство, което можеш да проявиш, ти си в положението или на царя, или на учения човек, или на силния човек. После при най-малкото желание ти си пак в положението на тия тримата. А щом имаш онова потребното състояние на живота, ти си в положението на бедния човек.

Нали е казано: „Блажени нищите духом.“ Че щастливите хора са те. Тези, които нищо нямат, а всичко притежават. Блажени са те. А нещастни са кои? Тези, които всичко имат, а нищо не притежават. Едните не притежават нищо, а всичко имат, а другите всичко имат, а нищо не притежават. Тази е разликата в света, която съществува.

Сега искате ли вие да направим един опит? Опитът ще бъде много сериозен и ще ви изненада в много неща. Опитът ще бъде много сериозен и много добър. Колко от вас бихте се решили да сте кандидати, да стане опитът с вас? Сега, ако направим един опит, какво може да се постигне? Какво си мислите вие, че може да се постигне? Защото, ако се направи един опит, постижение ще има, но това постижение ни най-малко

няма да съответства на това, което вие искате или което вие мислите. Ще ви приведа един пример.

Минава един земеделец – млад момък, но разсеян. На нивата захвърлил чувала, замислил се той и кара колата, пък чувалът останал отворен, по пътя всичкото жито се разсипва, събират се всичките мрави по пътя и събират житото. Връща се той да събира, но мравите изнесли житото. Питам, какво оправдание може да даде младият момък, че житото се е разсипало? Той се пита: „Какъв отчет ще дам на господаря?“ Той не може да каже, че е бил невнимателен. От друга страна, мравите пък се радват, защото това е едно благо зарад тях. Какво трябва той да каже сега? Те ще го питат кои са причините, защо остави чувала да се отвори и житото да изтече? Остава да кажеш: „Аз бях невнимателен.“ Щом влезеш в духовния свят, ще кажеш цялата истина. На какво се дължи твоеото невнимание? Един пример. Имате прекрасно състояние на духа, но отивате на нивата и гледате – всичкото жито изчезнало. Трябва да се върнете назад. Какъв отчет трябва да дадете на себе си? Вие не можете да дадете отчет как е станало това, че сте загубили това красивото състояние. И човек никога не може да възвърне това състояние, докато той не каже истината на себе си. И дотогава, докато ти се опитваш да се самоизмамваш, да се самоизлъгваш, ти всякога ще бъдеш нещастен. Това е един психологически закон. Докато вие не се научите да говорите истината на себе си, вие всякога ще бъдете нещастни. Не казвайте: „Ама едн-кой си стана причина.“ Той не е причината. Ама трябва да съм благ. Това не е причината. Ти не трябваше да се лъжеш. Ама той ме обиди. Той може да те обижда, това е негова работа. Ама той насила ме накара. Как ще те накара насила? Помнете, един закон съществува: насила никой не може да те накара. Това са само празни думи. Някой път казвате: „Той ме обиди.“ Никой не може да те обиди. То е едно желание, ти го желаеш,

нищо повече. Ти го желаеш, ти го мислиш това. И това става съобразно твоето желание. Обаче, като няма печалба, ти търсиш един изходен път, в който ще намериш истината, и в бъдеще възпитанието ще почива върху какво? Върху истината, истината освобождава. Щом ти си представил нещата тъй, както си са, ти изведнъж се освобождаваш. В християнството покаянието не е нищо друго, освен да поставиш нещата тъй, както са си. Щом ги представиш, както са, ти си радостен и весел. А щом ги представиш както не са, ти си скръбен и разочарован. А като ги представиш, както са, веднага онова неразположение, което имаш в ума, всичко това изчезва.

Та, казвам, първо ще се научите да говорите истината на себе си. Може отвън да има всевъзможни причини, но единственото нещо, което трябва да знаете, е истината. Никой в света не може да те лиши от това, което ти имаш. Щом допуснете, че може някой да ви лиши, тогава няма разумност в света. Щом светът е разумен, щом Бог го е създал, следователно никой не може да те лиши от това, което ти имаш. А ти сам можеш да се лишиш. Щом ти си в закона на свободата, ти непременно трябва да приемеш това, че никой не може да те лиши. Той може да те излъже веднъж, но ти вече знаеш, че той те е излъгал и вземаш мерки, ставаш силен. И онзи, който те лъже, всякога губи. А излъганият всякога придобива повече сила от онзи, който лъже. Затова се казва – по-добре е да те лъжат, отколкото да лъжеш. По-добре е да те окрадат, отколкото ти да крадеш. По-добре е да те убият, отколкото да убиваш. По-добре е да страдаш, отколкото да създаваш страдания. Отрицателните сили и величини, които ние не разбираме, винаги принасят положителни резултати, а положителните – отрицателни. Онзи, който краде, всякога губи.

К., какво заключение можеш да направиш? Представи си, че ти си учител, какво ще кажеш на

учениците? Ти се намираш в един голям клас. Какво трябва да им кажеш? („Те много неща се засегнаха, но да вземем трите дара – парите, знанието, факултетите и силата. Сами по себе си са много добри, но условието, че всеки сам трябва да носи богатството си, човек не може свободно да се ползва от него, богатството е хубаво, но да не го ограничават.“) Тъй.

Често привеждаме ние примери. Малкото житно зърно съдържа по-голяма възможност от 25 милиона, ако само знаеш как да развиеш неговата сила. Това житно зърно може да те направи едновременно и богат, и знание да имаш, и силен да бъдеш. И професор можеш да станеш. То ще ти даде хиляди начини и методи как да се развиваш. Житните зърна с хиляди години сесят, садят го, хвърлят го, и то все е най-силното. То е най-слабото, а при това разполага със своята сила.

Та, казвам сега, превеждайте вие малките величини. Ако сте слаби, но имате една хубава мисъл, която издържа, тя ще ви подигне. Аналогията е следующата. Ако вие имате най-малката мисъл, преведено това е едно житно зърно, което дава повече, отколкото и най-голямото нещо. И всеки един от вас има поне една мисъл или едно чувство, което мяза на житното зърно. Щом той има това житно зърно, той има най-голямото богатство. Ако знае как да разполага с него, има най-голямото богатство.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четиридесет и втора лекция
на Младежкия окултен клас
27 юни 1930 г., петък, 6–7.18 часа
София – Изгрев*

АБСОЛЮТНО ОСВОБОЖДЕНИЕ ОТ ЛЪЖАТА В СЪЗНАНИЕТО

Тайна молитва

Пет души да прочетат темата си „Предназначението на съня в природата“.

Дават ви една дроб $1/2$, $2/3$, $3/4$, $4/5$. Сега кои са причините, които са разделили тези дробу? Как ще изтълкувате първата дроб? $1/2$ – едно тълкуване, това е младият баща и майката, които имат една ябълка. Половината дава на своята другарка и половината оставя за себе си. Втората дроб – $2/3$, това показва, че във фамилията имат едно дете и бащата дава $1/3$ на майката и $1/3$ на детето. Той не фигурира. $1/4$ какво показва? („Че се е явила и една дъщеря.“) А $4/5$ в дадения случай, както дробта е поставена, малките неща в света дават тон на нещата. Ако кажем така: 2, 1, 2, 3, 4, 5 – все цели числа, това са големи величини. Някой път вие казвате – малките работи не зависят. Изтривам аз една запетайка, какви ще бъдат вашите разбирания? Тази запетайка решава в дадения случай мисълта. Малките неща са запетайки в природата, от които зависи решаването. Ако не знаеш предназначението на запетайката, какво съдържа тя, запетайката не е само да спреш малко. Кажете за пример едно изречение. Де се турга запетайка? Или кажете ми едно предложение, де се турга запетайка. Я, К., ти кажи. („Аз виждам Учителя, който говори.“) Тук къде е

запетайката? („След Учителя.“) Защо? Като си го видял, какво от това? Има да излезе нещо, не е само да видиш човека. Например виждам слънцето. Във виждането на слънцето имам да придобия нещо. Нещата в природата не са мъртви. Сега ще определяте запетайките. Във вашия живот има много запетайки, които сте ги изтривали, и трябва да ги наместите всичките на местата им. Защото безпорядъчният живот иде от това, че всичките запетайки сте ги разместили. Запример евреите, като пишат, гласните букви не ги поставят, всичко пишат със съгласните, а гласните се подразбират. В българския език гласните не се подразбират, но в математиката се вижда, че малките неща имат предназначение или тъй наречените предпазителни мерки – да знаем числата цели ли са, или дробни.

Сега именно кое е дало повод на хората в сегашния живот да употребяват дробите? Има ли някоя теория за произхода на дробите? След като направите изчисленията на кръга, вие дойдете до едно число, което не може да се дели. И дробите са произлезли от числа, които не могат да се делят. И всякога остава един остатък. Причината е онова дете, което суче от майка си. То ни най-малко не се интересува от реда и порядъка на природата или как се е образувало млякото, защо майка му го храни. То постоянно ще плаче, ще настоява да му даде майка му още мляко. То настоява и заповядва и по някой път майката изпълнява неговата воля. Най-първо майката е много внимателна към неговата воля, към него, гали го и все му дава. Но колкото расте това дете, майката, и в нея става една промяна. Най-първо тя го държи на ръцете си, не дава прах да падне отгоре му. То плаче или не плаче, тя го държи. До една-две или три години му дава да гълта и след това каже „не“. Сега, ако вземем какво влияние упражнява подуването на майката, каква разлика има между онези деца, които са сукали една година, и тези, които са сукали две и три

години? Изучавали ли сте този въпрос? („*Които са бозали по-дълго време, са по-силни.*“) По-здрав са, ако майката е здрава, нали? Законът е същият. Когато човек се запознае с известно учение, най-първо той се храни с млякото на майка си. Колкото по-дълго време се храни със здраво мляко от майка си, толкова той става по-здрав. А здравият човек е всякога по-умен.

В природата е така. Умният човек е здрав човек. А здравият човек е добър човек. Болестта всякога се дължи на някое вътрешно анормално състояние – дали съзнателно, или несъзнателно. Сега в природата болестите имат друго предназначение. Често, когато някое същество злоупотреби със силата, която му е дадена, природата праща болестта да го лиши от възможността да греши. Болестта е един вид едно малко ограничение на свободата на човека. Това може да бъде едно болезнено състояние, едно неразположение на духа. Казвате: „Днес съм неразположен.“ Ограничение имате, неразположен сте. Или има едно друго изречение: не си разположен, вървиш и искаш никой да не ти каже нищо, да те оставят свободен. Тъй си в едно натегнато състояние, или, аз го наричам това състояние – една надута гайда. Ако много те надуят, можеш да се пукнеш. Затова гайдарджията трябва да пусне връчилото. Той свири-свири и после каже „дууууу“. И след като каже „дуууу“, пак започне гайдарджията да свири. И след като свири, гайдата се отпушва. Каквото е намислила гайдата, тя го е изкарала, и тогава, наместо гайдата да играе, тя кара хората да играят. И казвам, в гайдата или във всичките инструменти седи едно изкуство – наместо ти да играеш, накарваш хората да играят. За да се избавиш от едно зло, значи може да е една гайда или друг инструмент, китара, пиано или орган, каквото и да е, ти започни да занимаваш умовете на хората, тогава ти си умен човек.

Или да преведем – да се научиш сладко да говориш. Сладкото говорене значи да бъдеш добър. Щом почнеш да говориш сладко, ти имаш вече музика в себе си и хората почнат да играят. Пък ако не знаеш сладко да говориш, всичките хора наоколо ще се наострят. Та казвам сега, ако дойдете да изучавате родния език на който и да е народ, може да преведете техните инструменти. Кога се родиха гайдите, цигулките, кавалите? Ако вие изучавате техните епохи, защото те се родили при известни епохи на човешкото съзнание... Запример цигулките се родиха, когато човек дойде да разреши епохата на кръста, разумно да го приложи и затова цигулките, като ходят да свирят, те показват по кой разумен начин могат да се разрешат мъчнотиите на света. Онези китаристи, които дрънкат само, не са го разрешили. Най-гениалните хора свирят на органи, на гайди, на кавали, но не може да се разреши. Цигулките дойдоха като един метод, това е в съзнанието. И ще трябва да се разреши този въпрос, защото нещата, които не се разрешават в човешкото съзнание, те не могат да се разрешат и отвънка. Да кажем, че всеки един от вас иска да бъде цигулар. Някой на цигулка, на китара, това са все сили, методи за подобрене и за самоусъвършенстване в природата. Флейтата също е един метод за самоусъвършенстване. Гайдата, кавалът, пианото, старите арфи, те са и сега модерни. И даже пението. Казват – в онзи свят всички са били с китари. Старите китари не са мязали на сегашните китари.

Та казвам, инструментите съответстват на онзи вътрешен характер, на онзи вътрешния закон. Цигулката е единственият инструмент, при който колкото времето минава, и тя се подобрява, когато при другите – пиано било, орган – те остаряват, не могат да издържат. Та онзи метод, който е правилен, колкото времето минава, той става по-ясен, по-силен. И всички методи на вярата са такива: колкото времето

минава, толкова методите стават по-ясни, по-силни, а при човешките методи, колкото времето минава, и те изгубват своята сила.

Та най-първо ще разграничите методите какви са. Имате един метод у вас. Ако този метод остарява, той е човешки, ако този метод се усилва, този метод е на природата. Природата всякога иска да застави човека да работи. И с всичките хора тя има специални методи. У всички хора желанията не се пробуждат еднакво и поривите у всички са различни. Но умен човек е онзи, който може да впрегне тази енергия, която природата е вложила. Някой път тя може да те уплаши. Седиш ти и спиш, можеш да се стреснеш и да скочиш. Сънуваш някой страшен сън и ти скочиш, но след този страшен сън у тебе проникне една идея. Да кажем, ти си скаран с баща си, с майка си, но дълго време не си получил писмо, сядаш на масата и почнеш да пишеш едно любезничко писмо: „Мамо, тате“ – и им пишеш едно много хубаво писмо. Ако не беше дошъл този страшен сън, ти не би писал това писмо на майка си и баща си и те биха се безпокоили за тебе. Или може да е обратното – ти си легнеш неспокоен, тъжен и сънуваш. Някой твой приятел се явява или един ангел, хубаво облечен, казва ти няколко думи и си отива, на сутринта веднага твоето състояние е сменено.

Сега ще приведете общия знаменател на живота. Физическата страна каква е? Животът е един метод на самовъзпитание. Там са всичките всевъзможни методи от памтивека. Пък и другите. Та идейно трябва да се изучат някои методи. Които ние сме ги минали, няма какво да ги проучваме. Та трябва да имате едно хубаво разбиране. В индуската философия се казва – кармата е на миналото. Какво влияние може да има кармата на миналото с моя сегашен живот? Да обясня, че да имате една по-ясна представа. Това, което сега преживяваме, това е един плод, който ние трябва да посеем някъде. Кармата е плод. Следователно нашият

минал живот ще се посее в съзнанието на животните. Животните са поле за нашия минал живот. Ние сме в сегашния живот непосети с всичките желания и след време от нашия минал живот тези желания дават своя плод. И ние ще ядем от същия плод, който сме посели някога. Следователно съзнанието на хората постоянно произвежда нашите мисли и желания и те се завръщат в нас. И този именно живот нас ни измъчва. Ако провидението би ни оставило в това положение, от нас нищо не би останало. И хората щяха да измрат гладни. Но понеже при нас има същества от друга една еволюция, ангелите, които са живели един възвишен живот, техният живот пък е посят в нашето съзнание, изобилие има. Следователно миналият живот на ангелите спасява нашето положение в живота. Затова именно онези красивите моменти, които вие усещате във вашия живот, това е животът на ангелите, посят във вашето съзнание. Пък някой път ти се пържиш, дигаш врява. Това е животът на миналото, който си посял в животните. Защото твоят минал живот е посят у животните.

Та казвам, затова трябва да се обърнем към Бога. Тоест да се обърнем към онзи възвишен живот, живот, който ангелите са живели. В него да се покае човек и да се обърне. Не да се обръща към своето минало, те са животните там и невежеството на животните, това е нашето невежество. Животните във всичките свои лоши черти, това сме ние. Вълкът, мечката – това са все хората. После вземи и унищожителните черти у животните – това са хората. Та по същия начин и ние гълтаме, че ние цял един човек го обесваме, на това ние сме майстори.

Сега, казвам, да напуснем това животинско състояние, да напуснем себе си и да се върнем към красивия живот. Всичко онова красивото, великото, поезия, благородство в постъпки, което се заражда, да се самопожертваме – това е животът на ангелите на

мира. Като дойде този живот, той ни спасява. Та за кармата. Всеки един от вас каквото посее, такова и ще жънете. Някой има, да кажем, някое куче или котка. Та котката, това си ти в миналото. Но котката не вижда това на земята, колко е мазна тази котка. Маже се, гладу се и щом си вземе от тебе това, което ѝ трябва, излезе си. Яде и пие, но тя не работи. Я ѝ кажете да ви донесе вода тази котка, нея я няма. Където няма ядене и пиене, котката не иде. Тя участва при най-хубавото ядене, мазничко, но щом дойде да работи, тя казва: „Извинете, аз съм много заета.“ Тя си обича кефа. Това са схващанията на котката. Така е мислил човек в миналото. Той не е орал, нито е сял, той отпосле е почнал да сее. Тогава ще дойдете до най-модерните изобретения в сегашната наука. Тъй както се развива математиката и геометрията, това не е наше. Това е наука на ангелите $1/2$, $2/3$ – тези неща са математика, геометрия, те са от невидимия свят и те идат да ни спасят от онова криво разбиране на живота. Щом дойдеш до математика и геометрия, ти не можеш да гледаш на земята, на материалните работи. Ти ще обърнеш погледа си към небето и звездите. Те са създание на ангелите, плод са те на духовния свят.

Аз само нахвърлям тези мисли, един нов начин за размишление, за да се спасиш, да смениш своето състояние, едно лошо състояние в добро – това е едно спасение. Има някой да ти дава 10 хиляди лева. Ти му ги искаш веднъж, два пъти и най-после кажеш: „Ще му тегля куршума.“ След като му теглиш куршума, какво си постигнал? Иди и кажи на този човек приятелски: „Дай си запис.“ И като ти даде запис, скъсай го. Така ти казва нещо у тебе. Иди и скъсай този запис и кажи му: „Нямам нищо да вземам от тебе.“ Какво ще стане? Кажете ми вие какво ще стане, аз като скъсам запис?

Тук имаше един адвокат, наричаше се Бъчваров. Той ми разправяше една своя опитност, аз ще я приведа

на вас. Той разправя тъй: „Като всеки адвокат, обичах да ползвам, но най-после ме хвана законът, осъдиха ме и трябваше да лежа четири години в затвора и ме лишиха от граждански права. По-напред бях един спретнат човек. Който има да дава, до девети род ще го следвам, но до стотинка да ми плати. Като ме затвориха, няхах какво да правя, почнах да чета Евангелието и казах: така не се живее. И реших, като изляза от затвора, ще живея, както Христос е живял. И виждам, тази работа е трудна. Отивам при един, който има да ми дава, казвам му: „Приятелю, ти признаваш ли, че имаш да ми даваш?“ „Признавам.“ „Е, това, което имаш да ми даваш, без лихва ще можеш ли да ми го дадеш?“ „Не мога.“ „Четвърт от това можеш ли да ми дадеш?“ Отивам при втори: „Ти признаваш ли, че имаш да ми даваш? С лихвите можеш ли да ми го дадеш?“ „Не.“ „Без лихвите?“ „Не.“ „Три четвърти?“ „Не.“ „Половината?“ „Е, половината мога да ти дам.“ И тъй постъпих с останалите. Скъсах си всички записи, разбрах сега, и останахме всички приятели. А по-напред с тях трябваше да се съдя. А сега се ръкувам с тях и тъй ми провървя. След четири години пак се възстановиха моите граждански права, направих си къща, немного голяма.“

Та работи законът. Това е един действителен пример. Този господин си разправя своята опитност. И казвам, докато човек не дойде от затвора както Бъчваров, да ликвидира с всичките си дължници, какво ще се случи с него? Казва някой: „Та аз ли съм най-лошият човек?“ Какво разбираш под думата „лош човек“? Та не си и най-добрият. Ама аз не съм и най-глупавият човек. Но не си и най-умният. Защото, като погледнеш на тези хора от миналото с книгите си, а ти ще напишеш една книга, и ще остане ли нещо от това, което си казал? Та всеки трябва да има желанието, като напише нещо, да остане, а не само да пише. Но това, което си писал, да остане да живее. По

същия закон, както майката, която е родила дете, не само да го роди, че да умре. Ако ти ще раждаш, и да умира, в това няма логика. Ако ще напишеш нещо, че то да живее – да, разбирам. Ти ще имаш дълбокото желание то да живее. Ако не живее, то ще покаже слабата ти страна, но ако живее, този резултат ще покаже, че ти си работил. Защото нашите дела, нашите мисли и желания остават. И ако останат, те почиват на един здравословен природен метод в света. Доколкото ние имаме мисли, които са с дълъг живот и желания с дълъг живот, от това зависи и здравето на човека.

Запример който и да е от вас може да лекува. Вземете треската, например. Който е боледувал три години от треска, нищо не го лекува, аз имам един метод, много хубаво работи. Който и да е трескав, ти го постави само да го срещне мечка и да го плюе – от този човек ни треска, ни нищо няма да остане. Болният при мечката оздравява, а здравият при мечката болен става. Човек, който мечка е газила, здрав става. Но здрав човек, който мечка е газила, болен става. Та вследствие на това привеждам аз аналогията и изводът е много верен: големите страдания, които мачкат човека като мечка, правят го здрав, а онзи, който не е имал страдания в живота, като дойде мечката, той умира. Има много хора, които ги е мачкала съдбата и те не умират, а стават жилави, но не умират. Та да се не радвате, казва някой: „Аз никога не съм боледувал.“ На земята е опасно да не боледува човек, защото, като дойде една болест, тя ще те завлече. Пък ако често боледуваш, ти вече се присаждаш, организмът придобива една голяма устойчивост.

И тъй, страданията на живота не са нищо друго освен едно вътрешно самовъзпитание и въздигане на човешките способности и чувства. Страданията не са нещо лошо. Нас ни се вижда нещо механическо. Ако онзи големият герой ви стисне за ръката и не ви пуца

да вървите, хване ви той на пътя и не ви пуца, той ви управлява, какви са неговите желания? И ако тебе Господ те хване за ръцете и каже: „Седи тук при мен“, какви са неговите желания? Какви са желанията на Бога? Ако учителят види тези деца, които играят, и каже: „Влезте на чиновете“, какво е желанието на учителя? Ако онзи кредитор види своите длъжници и каже: „Елате насам тук“, какво иска да му каже? Всичките неща си имат свой вътрешен смисъл. И ако ние не разгадаваме живота така правилно, ако вътрешния си живот не можем отчасти да разгадаем, тогава животът сам по себе си няма смисъл. Ако не можем да разгадаем страданията и мъчнотииите, препятствията в какъвто и да е смисъл, защото и доброто, и злото трябва да се разберат. Някой път и доброто не можем да реализираме, и злото не можем да използваме.

Запример вземете онзи, който обича да пие. Може десет пъти да го е бил кръчмарят, но научил ли си е урока? Веднъж да те бият, разбирам, но десет пъти? В това отношение охлювите са много по-умни от хората. Мене ми разправяше един наш приятел, Захари Желев. Той се е занимавал с охлюви, имал е пет-шест хиляди охлюва в градината си. И за да не излизат вън, той турил една електрическа жица с много слаб ток. И като рекат охлювите да минат, токът ги опари, и те не могат да минат към съседните места. На сутринта вижда, някои са залепнали на жицата, той ги отбележи и всичките, които се опарвали на жицата, не ги намирал вече на жицата, а всички, които не са се парили на жицата, ги намирал на жицата. Ние казваме, че охлювът е много глупав. Но той, веднъж като се опари, не отива втори път. Но един човек ще каже – има един начин да се излезе оттам.

Та казвам, в съзнанието на охлюва, той е по-благоразумен в това отношение, не харчи своята енергия напразно. И според мене, ние не разбираме, но ние

изхарчваме енергията си напразно. Всяка енергия, така изразходвана, кога и да е все трябва да се плати. И колкото по-малко харчи – по-добре. Колкото по-добре печели – по-добре. Ти може да заборчееш, с милиони да направиш дългове, природата все те кредитира, но пише на тефтера. И знаете онзи пример за онзи цар, който имал да взема от един свой длъжник 10 хиляди таланта. Това е законът на кармата. Казва му да му ги плати. Казва: „Е, нямам.“ И го моли да почака малко. Моли го, плаче и най-после царят казва: „Прощавам ти всичкия дълг, иди и работи.“ Обаче този господин излиза навън и намира друг, който имал да му дава сто и петдесет пенязи, хваща го за врата и му казва: „Плати ми парите.“ Онзи пада на колене, моли му се, но този го турга в затвора, продава слугите му. Тогава царят, като се научава, вика този длъжник и му казва: „Не ти ли простих аз 10 хиляди таланта, ти защо не прости на онзи сто и петдесетте пенязи?“ Та законът на прощението следва: всичко онова, което Бог прощава, и ние трябва да простим. Комуто Бог прощава, и той трябва да прощава. И комуто Бог не прощава, и той да не прости. Казва някой – щом Бог ти е простил, ако ти не простиш, ще влезеш в затвора. Това значи прощавайте. Това е разумното разбиране. Прощавайте, за да ви се прости. Както Бог е постъпил спрямо вас, постъпвайте и вие в малък размер. Можеш да нямаш такъв замах да простиш 10 хиляди таланта, но в най-малък размер можеш да постъпиш и ти така. Ако ти постъпиш тъй, се счита, че ти вървиш по Божия път.

Сега Божият път е друг, Бог не иска ние да грешим. Това е едно вметнато предложение. Нашите погрешки не са в съзнанието на Бога, те ни най-малко не съществуват в съзнанието на Бога. В съзнанието на Бога съществува желанието ние да се развиваме и самоусъвършенстваме. Понеже има място за всички.

Всички можете да работите и всички ще ви турят на известна работа. И кандидати ще бъдете. Вие ще учите в гимназията, ще станете чиновници и работата, която ще ви дадат, трябва да знаете как да я извършите. Всички тези неща трябва да ги учите, за да знаете един ден как да постъпвате. Та за в бъдеще всички сте кандидати за високи длъжности. Казват някои: „Защо трябва да живея?“ или „Защо трябва да уча?“ Който така мисли, той не е кандидат за висока длъжност.

Сега да оставим, това са бъдещи проспекти, този морал, който трябва да държите в ума си. Другояче, ако нямате това схващане, вие ще дойдете до обикновеното изяснение на живота. Казвате: „Трябва да се живее.“ Да се живее, но разумно. Не трябва да се тургат такива запетайки, защото, ако кажете тъй: „Този човек има да ми дава две цяло и толкова хилядни“ – 2,345, това е една малка сума, но ако ти завъртиш запетайката и кажеш тъй – този човек има да ти дава 256, а туриш една точка и още една нула отподире, и още едно число, при това кажеш – няма нищо. 256, 060. Това нищо вече се обръща на голямо нещо. И казват – от нищо нещо излезе. Та ако туриш нищото някъде, това нищо създава цяла тревога в душата ти.

Та в новата философия и в числата, и в геометрията е скрит дълбок смисъл. Затова е новата наука. Аз, като разглеждам хората, изучавам две неща. Най-първо гледам естествения ход. Като изучавам човешкото лице, аз изучавам как човек е работил върху себе си и как ангелите са работили върху него. И в неговото минало е отбелязано как човек е работил сам върху себе си в миналото и после в бъдещото съзнание – интелигентността на ангелите, които работят върху човека. Ако човек е работил животински, значи не е работил в миналия си живот. Тази страна долу, брадата, е по-широка, по-голяма. Ако ангелите са работили правилно, тогава челото му е правилно оформено,

лицето му има един правилен оттенък. Пък ако те са работили неправилно, лицето има една неправилна геометрическа форма. И в този човек има едно несъответствие. Но ангелите могат да загледат всичките наши постъпки. Работата на ангелите е един придатък вътре в живота ни. Това е вливане вътре. А нашият живот е едно изтичане към животните. Та в сегашния строй всички вие, младите, кармата на човека или човешката карма, прави отлив – вземане, а животът на ангелите, това е един прилив в нас. Отливът на ангелите е прилив у нас. А нашият отлив е прилив на животните. Та миналото на човек е един отлив, а бъдещето е един прилив. И човек трябва да използва силите на тези двете състояния. Като знае какви са неговите дефекти, какви са в миналото, той трябва да знае и възможностите за бъдещето.

Запример, вземете, покварата на паметта, или отслабването на паметта, се дължи на един неестествен развой на чувствата, в яденето и пиенето. Ако човек е ял много, ял и пил, той се научава да стане „мазна Гана“ като котката. И обича да полъзва. Ако много яде – и много лъже. Лъжата е произлязла от яденето. Затова, когато аз говоря за яденето, най-първо човек трябва да регулира хубаво яденето, за да се избави от лъжата. Лъжата се е явила, когато човек се е научил да яде. Преди да ядоха от онзи плод, те не знаеха да лъжат. В рая живеяха естествено, но като ядоха от този плод забранения, в рая се наядоха хубаво, набъбнаха, станаха големи. Те искаха да станат като Бога, те станаха дебелички, но нямаха какво да платят. Така предстои лъжата. Лъжата ще покажете, че е голям човек, той с треска се чеше, а е голям. Та казвам, в дадения случай имаме храната, която ражда известна лъжа. В това отношение, в морално отношение човек като употребява известна храна, като пояде, непременно той ще дойде до закона на лъжата. А щом като излъже, у него потъмнява съзнанието. Винаги

изявявайте лъжата у себе си. Каквато лъжа хванеш, разтърси я малко и кажи: „Не те ли е срам да лъжеш?“ Ти си свършил университета, четири факултета по математика, геометрия, но ти не трябва да лъжеш. Лъжа е това. Ама ще се изменя. Не е хубаво. И да се измениш, няма да го правиш втори път. Е, няма да го правя. Всяка вечер си кажи какво ще правиш. Ако е нещо хубаво, констатирай го добре. Аз не искам да вземате нещата да ги увеличавате.

Запример, да допуснем, че вие имате един ваш приятел, той е беден, но си е турил 10–20 лева в джоба си, иска да си купи нещо. Нещо, което му е много нужно. Но вие искате да идете на театър. Оттук-оттам вие бръквате в джоба му и задигате парите. Отивате на театър и гледате някоя пиеса. Бедният гледа тук-там, парите ги няма. Вечерта ти го срещаш, той тъжен: „Задигнал ми някой парите.“ Какво трябва да правиш сега? Я ми кажете. Аз не искам да му кажете: „Аз ти взех парите.“ Ще кажеш на себе си: „Как не те е срам да вземеш на този човек парите, да се мъчи сега!“ Иди на втория ден и тури парите пак в джоба му с два лева повече. И нищо няма да му казваш. После той пак ще ти каже: „Намерих си аз парите, не знаей как е станало това.“ И ти ще кажеш: „Много се радвам, че си ги намерил.“

Такива поправки трябва постоянно да правите в живота си. Понеже ти погрешката си направил, без да знае никой, поправи я пак, без да знае никой. Няма какво да се извинявате. Такива поправки иска да правите постоянно в живота. На някой стар отшелник ти ще му разправяш всичките си грехове, това не е изповед. Имаме един такъв пример. Един от старите евреи повика Христа на гости и му казва: „Давам половината от имането си на бедните, каквото съм изял и изпил от тях, ще върна и ако съм направил някоя пакост, четворно ще го върна.“ Казва Христос: „Днес се спаси този дом.“ Тъй ще постъпиш широко, няма да кажеш:

„Млад съм, това-онова, като остарея...“ Сега, като хванеш стария, поразтърси го за брадата. А младия – за косата. Ако съм аз, ще хвана младия за косата, ще го разтърся, защото младите са жените, а старите са мъжете. Мъжа можеш да го хванеш за брадата, а жената – за косата. Всеки мъж, който няма брада, е жена. Ще ви приведа друг принцип. Едно нещо внимавайте в себе си – дотогава, докато ти си мек, ти влияеш на ония упоритите. Мекотата винаги влияе върху строгите принципи на човека. Щом станеш строг, ти вече не можеш да влияеш на строгия. Строгият не може да направи строгия мек. Мекият може да направи строгия мек. Следователно, докато си мек, можеш да действаш, можеш да влияеш. Престанеш ли да си мек, не можеш да действаш. Или, казано другояче, докато имаш вода, ти можеш да поливаш градината. Докато имаш вода, всичко можеш да поливаш. Престане ли водата, всичко е безполезно, безплодно. Та развивайте онзи мекия елемент в себе си. Не считайте, че онзи, който е мек, че е баба. Не считайте грехите. Има подобни чувства, една естествена мекота, едно разположение на духа. Това е голямото богатство, с което човек трябва да работи, стига човек да е разумен.

Сега от това, което ви говорих, какво правило бихте извадили за живота си? Аз не искам, като ви говоря тази лекция, да станете светии, нито пък гении да станете. Искам най-малкото – да бъдете талантиливи. За обикновените и въпрос не правя. Първото нещо – освобождавайте се от лъжата в себе си. Абсолютно освобождение от лъжата в себе си, в съзнанието си вътре. Докато се освободим, ще мине дълго време. Някой път несъзнателно лъжем. Запример някой ме пита: „Кога дойде?“ Казвам: „Ей сега дойдох.“ А аз съм дошъл преди половин час, а казвам: „Ей сега, преди 5 минути.“ А друг, той е дошъл преди 5 минути, а казва: „Половин час вече чакам.“ Но това са търговски

фирми. Иска да покаже, че прави голям жест. Чакал е много време. Сега лъжата къде е? Казва: „Аз толкова време изгубих.“ Пък той 5 минути е чакал. А другият е чакал половин час и казва: „Сега дойдох.“ Не е лошо това. Белите лъжи пари не струват. И те имат смисъл. Сега най-първо с най-големите лъжи, с дългите, опашати по 3–4 метра дълги, и като се освободите от дългите опашки, ще дойдете до късите опашки. Ако с дългите опашки не се справите, с късите по-мъчно ще можете да се справите. Те са много сродни. И аз считам, според мене няма по-голямо геройство в света от това, да кажеш истината. Най-голямото геройство в света според мен е да кажеш истината. И по-голям герой, каквото и да ми кажете, няма. За мене най-големият герой, това е да кажете истината. И като кажеш истината, това не значи да осъждаш себе си. Да осъждам себе си, значи да обвинявам Бога. Но аз ще кажа: „Аз разбирам всичко това, аз направих една погрешка не от неведение.“ Защото, ако кажа – слабост имам, майка ми така ме е родила, баща ми... Не, не, аз това го зная. Защото тогава аз ще направя друга погрешка.

Изповядвай истината. Това е геройство. Вземам всичката отговорност върху себе си. Човек, който вземе всичката отговорност върху себе си, Бог го благославя. Но ако кажеш – всичките хора лъжат, а аз не, това не е право. За да бъде човек герой, той трябва да каже истината. Поне в живота си веднъж може да бъдете герои. Не зная дали някои са били герои. Толстой веднъж беше герой и писа своята „Изповед“. Двама души има, които така се изповядали. Геройство е това. Тъй, с всичкото смирение да се изповяда човек, да каже истината, геройство е това.

И според мене няма по-голямо геройство от това, да кажеш истината. Защото, щом кажеш истината, тя не е негативна, тя е положителна, от него ден всичките несрети в живота ти, всичките

страдания, несгоди, Всичко това ще се превърне. Кажеш ли веднъж истината, всичко тръгне напред. Това е един алхимически закон. Това е геройство. Но докато дойдеш да кажеш истината, три пъти ще се изпотеш. Ще ходиш, ще се връщаш, ще чупиш ръцете си, цяла борба ще имаш. Толстой каква – борба имаше, докато каже истината. И оттам насетне дойде една нова фаза в живота му. Та и вие сега ще си турите задача – геройство за истината. Да говорите истината. И когато дойде един ден да кажете истината, ще я кажете. И това ще бъде най-щастливият ден във вашия живот.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четиридесет и трета лекция
на Младежкия окултен клас
4 юли 1930 г., петък, 6 часа
София – Изгрев*

ВЛОЖЕНОТО У ЧОВЕКА

(Отношението на светлината и топлината към човека)

Тайна молитва

(Чете се резюмето „Предназначението на съня“.)

Сега пишете върху темата „Отличителните черти на птиците и рибите“. *(Дълго мълчание.)*

Всяко живо същество трябва да започне с най-елементарните работи, отдето трябва да започнат всичките волеви постижения. Или това са елементите, които влизат като условие за постижение и към които човек се стреми. Вземете един художник, който има желание да рисува. Откъде ще започне? Въобще онези, които са художници, ако ви дават да рисувате един сюжет, например човешката глава, откъде ще започнете най-първо? В училището как започвате. Като рисувате човека, откъде ще започнете да го рисувате? Откъде започват художниците?

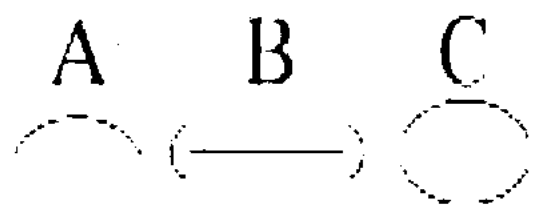

Представете си този пример. Точката А е един извор, отдето потича една река. Значи природата, за да образува реката, с какво си послужва? С извора. Това е главата. Следователно изворът е главата, отдето всичкото тяло излиза и всичкото тяло е един резултат. Главата горе е един извор, а гробовете и стомахът, това са резултати на

този извор. Съдържанието е добре. Да допуснем, че в тази река се вливат и други реки. Какво е предназначението на тази река? Има две гледища. Стремекът на извора е да се върне при мястото, откъдето е излязъл. Понеже, ако не се върне там, откъдето е излязъл, не може да има един придатък. Ако не стане отлив, не може да стане и прилив. И обратното, ако не стане прилив, не може да стане и отлив. Онзи, който ви дава каквато и да е идея, всяко разумно същество иска да има резултати. Отрицателната страна на живота, това е един отлив, отзвук. Запример нашата любов на земята е един отзвук на любовта на Бога. Ако няма този отзвук, тя, Божествената любов, не може да се прояви. В дадения случай Бог е едно начало. Тогава какво е човекът? Природата е един резултат, но в този резултат има съдържанието на извора.

Реката мяза ли на извора? Тя се отличава. Следователно трябва да спазваме основния принцип. От това гледище какъв е основният принцип между хората? Какво трябва да ги различава един човек от друг. Всички хора имат различие. Някои хора се различават по ноктите, някои по носа си, някои хора се отличават по ушите си, по устата си, по очите, по дължината на ръката си, по устройството на своето лице. Ако разгледате вие петтях пръсти, все ще намерите едно различие и между пръстите.

В бялата раса хората се отличават по челото си – А. Когато жълтата раса се отличава, се отличава по своите скули – В, по широчината на лицето. У монголите е по-широко, отколкото у белите. Черните пък – С, се отличават с долната част на устата си. Те са с дебели бърни. Хора на чувствата са те. Ако вие разгледате материалистически, критически въпроса, можем да вземем предвид външните условия,

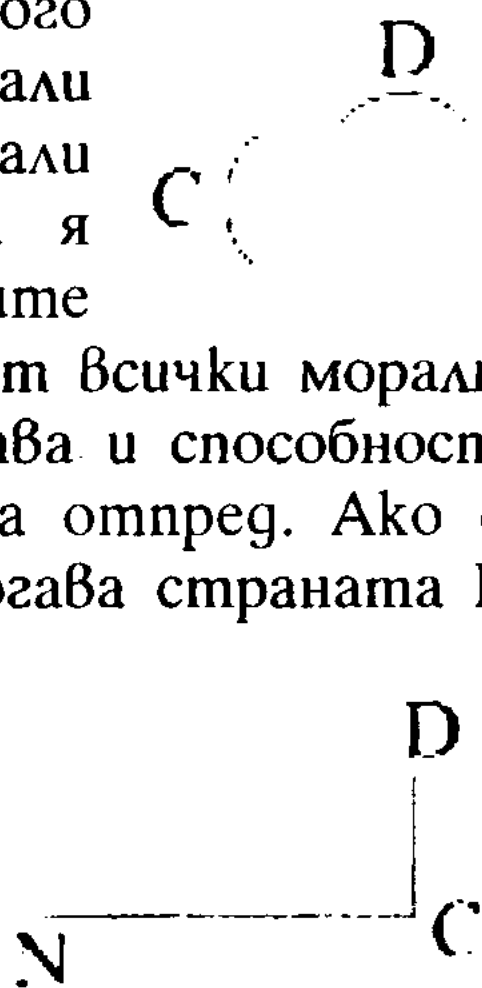

с които различават расите. Пък ако гледате идеалистически, каква е била идейната страна на тези същества, които са създали тези форми? Когато някой направи един малък чук, какво е било предназначението му? С малкия чук се чукат малки гвоздейчета. А когато се направи голям чук, той предполага, че може да се срещне по-голямо съпротивление, а малкият чук предполага по-малко съпротивление. После вземете съвременните занаяти. По какво може да разберете, че някой е учен човек? Поетът по какво ще го отличите? Основната отличителна черта на поета, на военния, на свещеника, на зидаря, на орача? По какво се отличава военният? По острието на ножа. Първоначално ножът е имал едно острие. По какво се отличава ученият човек? По перото. Нали той всякога е носел по едно паче перо. Значи тури перото на ухото си и мисли.

По какво се отличава магът? Че той държи една тояжка в ръката си. Кое отличава съвременния свещеник? Епитрахилът. Професорът – книгата, която държи под ръка си. Нали учителят носи някои пособия. Всеки един човек носи своите отличителни черти. Това различие в по-висшите светове изпъква много порелефно, отколкото на физическото поле. Запример, ако влезете в един по-възвишен свят, ще забележите, че онези същества, които са по разумни, каква голяма светлина излиза от тях, а другите, които имат малка интелигентност, имат по-малка светлина. Онези същества, у които чувствата са хармонично развити, имат червен пламък, буен пламък, а онези, на които чувствата са много слабо развити, този пламък е много бледен, керемиден. Ако вие разгледате техния ум, и там е същата разлика. Има същества, на които умът е светъл. Те разрешават лесно въпросите. Те имат светлина, а които имат смътни понятия, умът им едва мъждее. Право е, той казва – на физическото поле тази работа ми е ясна. Значи той няма достатъчно светлина.

Сега да кажем, че някой от вас иска да стане интелигентен. Той непременно трябва да привлече тази вътрешна светлина около себе си. Ако ти не можеш да мислиш, светлината не може да дойде. Светлината същевременно е и правилна храна за ония органи – очите. Затова те са турени отпред – да възприемат слънчевите лъчи, и затова те са най-напредналите органи. Те възприемат и най-хубавите сокове и можем да кажем – те са най-висшата аристокрация на човешкия живот. А онези отзад как ги наричат? Пролетарията, народът е това. Това е вярно органически, защото има чувствания на тази светлина, на която преплитанията стават правилно. Това са онези същества, които приемат светлината и топлината отгоре. Религиозните чувства на човека – те възприемат първо топлината. Следователно те са на първо място, а онези по-нисшите чувства са отдолу, те са захванали задните чувства и те са оставили този ред пак в полза на тялото.

Тъй щото човек се отличава по две части на тялото: умствените способности и моралните чувства на човека – **CD**. Те именно са се развивали, понеже са възприемали много добре светлината и са я обработвали добре. А горните чувства **D** са приемали Божествената топлина, те са я обработвали и са образували моралните чувства на човека. Като се изучават всички морални типове, всички тези развити чувства и способности зависят от перпендикуляра на носа отпред. Ако се образува един ъгъл, да кажем **C**, тогава страната **D**, този перпендикуляр, показва силата на моралните чувства – каква доза или какво количество от топлина възприемат те. Колкото повече топлина възприемаме, толкова моралните чувства са по-силни. И

обратното, колкото по-малко количество топлина възприемаме, толкова по-слаби са моралните чувства. Как означават умствените способности? Тъй щото количеството на светлината и топлината показва развоя на човешките способности и чувства. Щом вие лишите един човек от топлината, веднага почват да се атрофират неговите чувства. И щом лишите един човек от светлината, веднага неговите умствени способности се атрофират. По този закон никога не трябва да затваряте вашите прозорци. Казват – човек трябва да има очи. Очите му могат да бъдат отворени, светлината може да грее отвънка, но вътрешните му очи, вътрешните прозорци могат да бъдат затворени. Всички онези мрачни идеи ние ги наричаме кепенци. Как ги наричат още? Ролетки, с които затварят дюкяните.

Основно трябва да имате една ясна представа, върху какви закони почива умственото развитие на човека. Въобще, когато хората остаряват, понякога и оглуняват по единствената причина, че си остават прозорците затворени. Тях най-първо не ги интересува вашият свят, после не ги интересува духовният свят и в ума им остава една идея неопределена. Непременно вашите възгледи трябва да бъдат определени. Даже и вашите възгледи за духовния свят са много неопределени. Духовният свят е от много сили организиран. Съвършени същества са и те се отличават по това, че никога не спят. Съвършените същества никога не спят. Така будно е тяхното съзнание, че те никога не спят. Нищо повече. Съществата, които спят на земята, показва, че в тяхното съзнание има нещо несъвършено. Децата спят много, възрастните спят много по-малко. Та, когато се говори за духовния свят, нямайте предвид само мястото, защото мястото го създават само те. В този свят всеки си има своето място. Това е строго организиран живот и там всички са доволни от живота си. И те се отличават по това, че когато едно същество предприема каквато и да е

работа, всички вземат участие, като че тази работа те вършат. Тук, на физическото поле, може да има някое противодействие. Ще създадат един закон и ще го гласуват. В една камара ще се даде един проект, ще го разискват, ще гласуват и ще го отхвърлят.

Сега ако дойдем до вашия личен физически живот, вие искате да живеете на земята, можете ли да си дадете един отчет, какво ви заставлява, че искате да живеете? Как бихте определили това, като кажете: „Да живеем добре.“ Това значи, че сте в зависимост отнякъде. То е все таки, когато казваме – реката трябва добре да тече. От какво зависи доброто течение на реката? От самия извор. Колкото един извор е по-изобилен, и реката, иска-не иска, ще тече. Следователно, когато вие кажете: „Аз искам да живея добре“, това е един извор. Ти не мисли, че искаш да живееш добре. Онзи, който е дошъл на земята, той е дошъл да живее и трябва да вървиш напред. Онзи извор иска ти да живееш добре. Нищо повече. Ако се противиш на тази първична причина, ти ще създадеш своето нещастие, своето страдание. И защо са тези страдания? Те произтичат от факта, че ние не искаме да се подчиним на първата побудителна причина, която ни тласка към доброто.

Доброто е цел към постижение. Значи има един идеал, който природата ни кара да го постигнем. И доколкото ние достигнем този план, ние сме радостни. От това гледище, когато дойдат страдания във вас, вие всякога ще си обясните защо става това. Ще кажете дали има някакво противодействие. Запример вземете едно чувство, което е у човека. Например страхът. То е едно негативно чувство у човека. Какво е предназначението на страха? Предназначението на страха у животните е било, понеже те са лакоми. Това е крайният предел на техните желания – това е страхът. А този предел у човека, върху него е построено човешкото съзнание, човешката съвест. Именно този

орган, дето е страхът на човека, там е неговата съвест. Животните, щом се събуди страхът, краката им са готови – стават по-дълги. По това се отличава страхът, че на страхливия човек краката са дълги. Всички ония хора, на които краката са дълги, са страхливи. И ако някой се хвали, че той много бяга, това е страхът – следователно дългите крака са.

Та първата подбудителна причина у човека е да се зароди у него един правилен стремеж, едно вътрешно правилно разбиране на живота. Ако човек правилно разбира живота, той всичко може да постигне постоянно и планомерно. Но ако правилно не разбира, и постиженията ще бъдат слаби и неправилни. На тази основа е създадена и съвременната астрология. Този кръг означава тези разумни същества, на които всички отношения са еднакви. Нали в кръга всички части на периферията са еднакво отдалечени от центъра. Това показва, че отношенията на всички части от кръга, които образуват кръга, са еднакви. И ако вие изучавате астрологията, там са основните принципи, върху които можете да работите. Тя е една дълбока наука, но само трябва да се изучава, да се гадае. Какво ще бъде бъдещето на човека, зависи от условията, които са вложени у него. Казвам, ако има преизобилно светлина в ума му, ако има преизобилно топлина в неговите морални чувства, всичко може да се постигне. Ако светлината му е малка и ако топлината му е малка, и постиженията му ще бъдат малки. Този закон е верен. Има някои хора са любими в обществото. Защо? Те имат топлина, обичат ги. Ти не можеш да обичаш един студен човек. И тебе не могат да те обичат, ако нямаш топлина в себе си. Топлината сама по себе си предразполага. Топлината, която се проявява у човека, има две качества. Едното разширява повече, а другото съгражда повече. Ние говорим за онази топлина, която съгражда. И за светлината е същото. Има една светлина, която ослепява, а друга – в която хората

проглеждат. И от това гледище е казано: „Виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Та когато се намерите в едно голямо противоречие в живота, гледайте да привлечете светлината, помислете за светлината. Когато се поставите в умствено отношение в противоречие, помислете за всички степени на светлината. В тъмната нощ при парахода помислете за светлите звезди, защо светят звездите, мислете за слънцето 5–10 минути, един час, и веднага ще настане една промяна, едно вътрешно просветление ще дойде. Пък ако някой път вашето слънце затъмнее, мислите тогава, че животът се обезсмислил, вие усещате всичката празнота, нямате никакъв идеал, тогава мислете за топлината, мислете за всички хора, нали хората имат известна топлина. Единство има между двете – топлина и светлина.

Когато дойде топлината, и светлината ще дойде. Тогава всичко расте, тогава почват да текат изворите. Там, дето има топлина и светлина, има и движение. А движението показва, че топлината и светлината се проявяват нормално. Та затова, когато ние гледаме от чисто научно гледище, най първо се показва топлината. Аз гледам какво е тялото на човека. Отношението на частите в цялото тяло към дължината на неговото тяло показва какво е отношението на топлината и светлината към неговото тяло и към неговата душа. Най-първо гледам от чисто математическо гледище какво количество светлина трябва да приема. След това гледам неговата широчина на главата, количеството на топлината, която приема. И следователно образувам една задача за отношението на светлината и топлината, която приема и мога да построя цялата му глава, после как са развити неговите чувства и способности. Количеството на топлината и светлината определя развоя на неговите органи. Тя се добива не от наблюдение. Сега се развива наблюдението за

съвременната наука. Тук трябва да дойде интуицията. Интуитивно може да стане това. Интуицията зависи от горната част на челото. Колкото горната част на челото има една правилна форма, става по-широка , толкова по-голяма възможност има за развиване на това чувство. И когато мислиш за интуицията, постави един ореол на челото си. Колкото и малко да е челото ти, постави един ореол. Ти можеш да измениш своето чело, както един беден човек, който живее в една колиба, но той мисли да си направи по-хубава колиба и постоянно работи в това направление. После пак е недоволен, пак ще я разшири, ще направи втора, трета колиба, докато един ден той има една малка къщица вече с две стаи и една кухня, така малко измазани отвътре.

По същия закон човек може да разширява своите способности, но той трябва да ги проектира вътре в ума си. Защото всеки един от вас има заложби, но не знаете откъде да започнете. Затова вие ще се задоволите с малкото. По някой път някой напише една книга. Ако един поет напише 40–50 стиха и каже: „Стига вече“, ако е религиозен човек, след като се е молил 10 години, казва: „Стига толкова молитви, колкото ги принесох на Господа, стига вече“, и напуска, ако е учен човек, ще напише някоя книга, ако е орач, казва: „Колко ниви изорах, стига.“ Аз наричам истински орач онзи човек, който, след като орал 20 години, да може да се разговаря с посято на нивите. И като мине, че всичките треви да го познават. Житото да се подигне нагоре хубаво, те му стават на крака. Гледам – и вие се изменяте. Да ви приведа онзи анекдот.

Един турчин си посял нивата с жито и се навъдили много лалугери – с хиляди на брой, и съвсем му изпояли нивата. Той се среща с един турски бей и му казва: „Всичкото жито е изпоядено от лалугери.“ И той се заканва да ги бие. Като приближава към нивата, и вижда

как лалугерите са дигнали краката си да видят кой иде. „А – казва си той – значи познавате ме за господар. Хайде от мен да мине. Харизвам ви нивата.“ Може би онзи, който е избрал този анекдот, да е казал – смешно е това. Умният човек като посее житото, то става високо, хубаво и като минеш покрай него, то става по-доволно, и те познава, и ти си доволен от нивата. У житото има едно малко помръдване, защото все ще дойде едно малко подухване и ти ще бъдеш доволен от онзи орач, който го посял и казваш: „Ще ни направиш голяма услуга за нашето умствено развитие.“ Та по същия закон и хората на земята са едно житно зърно. Всеки един от вас е едно посято житно зърно.

Та казвам, орачът трябва да се разговаря с посятото, и житото трябва да познава своя господар. И човекът по същия закон трябва да познава първата причина, от която е излязъл. Първото нещо, човекът, за да бъде доволен в себе си, той трябва да има тази свещена идея в ума си. Той трябва да бъде свързан, тъй както реката със своя извор. Същият закон е и с човека.

Какво трябва да бъде моето верую. Каквото е отношението на реката към извора, такава трябва да бъде и твоето отношение към Бога. Това са символи. Ако ти отделиш реката от извора и започнеш да доказваш съществува ли извор, или не, и реката да пита дали има извор, или не – значи тогава ще имате една жива и ясна представа. Малко идеи ви трябва, сега имате много идеи. Разхвърлени идеи са това. Например казвате: „Да бъдем културни.“ Или: „Да бъдем добри.“ Добър е човек само когато има връзка с Бога. Щом има връзка, той е добър. Щом няма връзка, той не е добър. Щом има светлина, той е умен. Щом няма светлина, той е глупав. Щом има топлина, той има топло сърце, любящ е. Щом няма топлина, студено е сърцето му.

Сега основната мисъл. Не противодействайте на онова, което е вложено у вас. Не се старайте да

добием нещо, но само оставяйте да се развива вложеното във вас. Или не въздействайте на онази първоначална причина, която работи у вас вътре. Сега за пример ние искаме да станем много добри, да станем учени. Едно гемиджийско въже от колко конци е съставено? Някой ще каже: „Как аз да не мога да стана учен?“ За да станеш ти едно гемиджийско въже, колко конци ти трябва? Най-малко 10–20 хиляди нишки ти трябва, че после трябва да дойде някоя разумна причина да ги увие и да направи това гемиджийско въже. Но един конец да си представите, че е гемиджийско въже? Учеността в света, това е едно колективно усилие на много разумни същества, които мислят в една и съща посока. Но онези най-учените, най-великите хора на света разбират закона на хармонията и на обединението, или казват го сдружаване, но разумното сдружаване се изисква. Само тогава може да бъде човек учен. Всеки един човек все допринася нещо. Най-първо една капка, втора, трета, четвърта – и така се образува една цяла река. Та когато ние се изолираме някой път и ако се изолираме от света, мислим, че ще постигнем нещо. Все ще имаме някои постижения. Светът сам по себе си не съществува. От света не можем да се изолираме. Това е право. То е един резултат. Да се изолираш от онзи основния закон, който ръководи живота, то значи да спънеш своя прогрес.

За пример може някой да каже: „Какъв е смисълът на живота?“ Това е същият въпрос, какъв е смисълът на реката. Да тече. Това е първото, посторонно, вън от това, дето минава тя, ще полива някое дърво, някоя трева, но това е вторичното, но първо трябва да има едно корито, да има едно направление – да тече в посоката оттам, откъдето излязъл животът ѝ. Щом питате какъв е смисълът на живота – да има своята светлина и топлина. Наука може да има само там, дето има светлина и топлина. И всичките светове, дето

има светлина и топлина, могат да имат и вътрешна интелигентност. Сега ви извеждат този факт, понеже сегашните хора имат една голяма тъмнина, която ги огражда. Например на някой учен не му стига умът, той не може да разбере елементарните работи в живота. Дойде при тебе, иска ти пари, казваш: „Нямам.“ Той се чуди. Че тогава и аз те питам защо да не искаш пари от мене. Пари искаш. Чудиш се ти, че аз нямам пари. Ако е за чудене, и аз се чудя защо и ти нямаш пари. Казваш: „Господ ми казва да прося.“ Ти се чудиш, че аз нямам пари, но и аз се чудя, че ти нямаш пари. Но ти настояваш: „Дай ми пари.“ Ама Господ. Никакъв Господ. Човек, който проси, е глупав. Не който иска, просията е глупост, а да искаш, то е разумно отношение, то е взаимно право. Когато един човек направи една воденица и направи колелото да се върти във водата, това е в реда на нещата. Но когато човек си направи воденицата на върха на една планина и там си построи колелото и каже на водата: „Ти трябва да идеш там“, той е глупав човек. И който каже: „Да дойдеш у дома, да ми донесеш малко пари“, той построява келявото колело горе на планината.

Казвам сега, от съвременната цивилизация на нещата за бъдеще трябва да се тури един такъв нов метод, какъвто съществува в природата. Нещастieto на живота произлиза от това, че природата никога няма да измени своите закони. Тя нито йота няма да премахне от това, което е. Че може да страдате, да напълните хиляди джобури със сълзи, тя никога няма да измени своя план и правила. И казвате: „Че Господ не знае ли, че аз страдам?“ Страдаш за своята глупост. „Не знае ли Господ, че аз се мъча?“ Мъчиш се за своята глупост и упорство. Ако е да дадем изяснение, това е глупост и упорство. Аз ги наричам от чисто научно гледище – отклонение от първичната поезия. Щом човек се движи в една посока, която му е определена, иска да си пробие път там, дето не може, той е вече глупав.

Това е все така, аз мога да го уподобя, както като влезеш в един клекаж, че да можеш да си прокараш оттам път.

Каква е тогава основната мисъл? Най-първо – първичната връзка, в нея е вложено всичко. Каквото и да е нашето желание, това е желание на първичната причина, не в изопачения смисъл, а в правия мисъл. Казва се в Писанието – хотението и желанието е от Бога. Значи това е силното вътре в нас, което се проявява, което повдига човека. Това е първичната причина, която действа разумно. Тогава не трябва да се обезсърчаваме. И казвате: „Какво ще постигнем?“ Щом твоето желание е Божествено, то ще се постигне, може да се реализира. А щом твоето желание не е Божествено, то не може да се реализира. Следователно всяко желание, което е Божествено, то ще се реализира и всяко реализирано желание е Божествено. Всяко желание, което не може да се реализира, не е Божествено. А всяко желание, на което резултатите не са разумни, пак не е Божествено. Защото при Божествените мисли и желания всичко е в пълен ред и порядък и хармония.

От това гледище всичко у нас, което е Божествено, което внася известна разумност, то е разумно и постижимо. Казва човек: „Какво мога да постигна аз?“ Какво може да постигне реката? Тя може да постигне морето. А щом иде в морето, нали тя има на разположение всичко, тя е богата. Следователно, щом се влива реката в морето, тогава тя се влива в извора, и реката ще бъде винаги пълноводна.

Тогава първото правило как ще го формулирате? Всичко онова, което Бог е вложил вътре в мене, е постижимо. Закон е това. Казва, онова, което не е постижимо, това не е от Бога. Всичко онова, което Бог не е вложил в човека, то е непостижимо. А което Бог е вложил у човека, то е постижимо. И тогава доказателството е постижимо. Кои неща са непостижими? Всичко онова, което Бог и природата не

са вложили в човека, е непостижимо. Щом ходиш ти по един път, макар и да пъплиш като животно, значи ти имаш желание. Щом си прав и имаш достатъчно широчина, значи постижимо е. Сега превеждате нещата, какво означава правото ходене. Приемай изобилно количество на светлината. Това значи прав. Онзи, който има преизобилно количество на светлината, той е прав, а който няма това количество, той е крив. Който малко приема светлина, той е на кривия път. Значи прав ходи човек, който има повече светлина. Той ходи изправен, той мисли, разсъждава и има постижения.

И тъй, кой е първият закон? Вие ще кажете сега: „Какво е положил Бог в мене?“ Имате друго едно нещо. От това гледище, когато Господ говори на човека в тази форма, аз го поставям повече от таланта, повече от гения и повече от светията. Това, което е вложено у човека, седи по-горе, то е повече от таланта и повече от гения. Талантът е само известна проявена способност. Генциалността е още по-развити способности и светията е по-широко развити способности. А когато говорим за съвършения човек, имаме всичкото вложено развитие. Един ден всички вие ще бъдете съвършени. Да растем в това развитие, което сега имаме. Сега вашето съвършенство, щом ви бутнат някъде, може да плачете, а щом ви дадат една мъчна крива задача, вие се разсърдите. Каже ви някой: „Много неспокоен сте.“ Преведете тази дума. Тя е една форма. Какво означава неспокойният човек? („Безпорядъчен човек.“) Защо е безпорядъчен? Кои са причините? („Културата му е такава.“) Когато пияният си накриви шапката, провлече си пояса, оцапан в дрехите си, и върви по пътя, защо е това? У него има едно чуждо вещество, което Бог не е вложил. И като влезе това чуждото, той става неспокоен. Значи чуждото е влязло в него – това показва неспокойният човек. И какво прави пияният? Той учи изкуството да изцежда, като излезе навънка, той повръща, казва на кръчмаря:

„Не ти искам виното.“ Повръща. И след като повърне, казва: „Няма да пия повече.“ Повърне го назад по всички правила. Вземи една чаша студена вода и изчисти корема си от нечистотии. Нескопосният човек всякога показва, че има нещо, което е възприел на едно място, и вследствие на това има едно неспокойство у него.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четиридесет и четвърта лекция
на Младежкия окултен клас
11 юли 1930 г., петък, 6–7.05 часа
София – Изгрев*

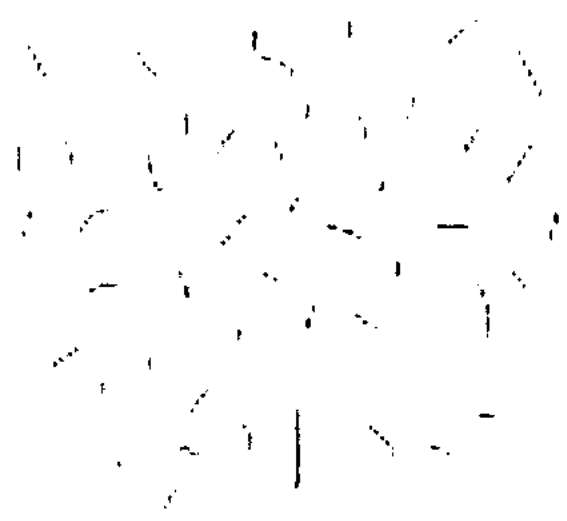
ЧЕТИРИТЯХ ЕТАПА НА РАЗВИТИЕТО. ОТЛАГАНЕТО

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Ако ви запита някой един въпрос, в какво седи силата на човек, по какво се отличава човек на физическото поле? Нали човек в умствения свят се отличава по ума си. В сърдечния свят се отличава със своите чувства и желания. А във физическия свят с какво се отличава? Със своите постъпки, с движението си. Нали науката допуска, че всички предмети се движат. Следователно съвременната наука разглежда нещата просто вънха от човешкото съзнание, вънха от човешкия ум. Представете си с каква бързина се движи един параход в океана. Нали това се изучава, без да се има предвид знанието на капитана, вие изучавате само физическата му страна – еди-къде е направен той. Представете си, че противоречия се явяват, ако вие дойдете да докажете, че параходът е разумно същество. Той сам по себе си не е разумен. Ако искате да покажете, че часовникът е разумен, де се показва разумността на часовника? Ако той показва точно време. Но самият часовник ни най-малко не съзнава, че има някакво движение. Но ако неговото движение съвпада с движението на слънцето? Представете си, че ако дойде друго едно същество извънха часовника, което не се мисли като часовника, но по часовника

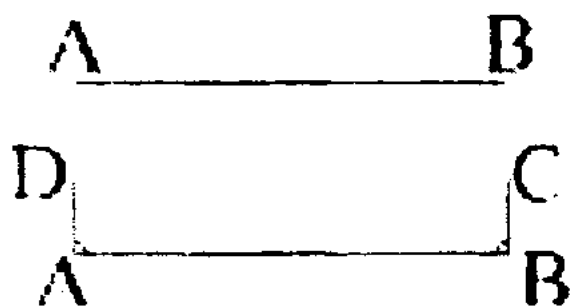
може да загае, представете си, че този часовник е направен като слънцето, такова движение има вътре. И този часовник показва как се движи слънцето. Съвременните часовници не показват това. Казвам, човек в своя организъм, който има, той трябва да изважда поука оттам.

Ако допуснем сега, че вие искате да знаете дали вашата воля е силна, или не, по какво ще познаете това? Могат и други въпроси да се задават. Най-първо на силната воля. Вие ще определите на нейните максимални проявления, но ще си зададете въпроса, откъде започва волята. В нейните най-малки прояви ще гледате.

Да допуснем, че едно дете си играе така, пише си разни чертици. Да допуснем, че тук има известен волев акт, понеже се движи това дете, играе си. Но това движение е действието на човешката воля. Но питам, има ли някое отношение между тези линии? Да вземем, вие както мислите, как действа

човешката воля. Но да докажем, че тези линии са пак проява на човешката воля. Какво съотношение имат тези линийки помежду си? Обаче колкото повече човешката мисъл се оформя, толкова и отношения почват да се образуват между линиите.

Допуснете, че имате линията АВ. После образуват се два противоположни ъгли. В дадения случай резултатите при С и резултатите при Д ще бъдат различни. Например казвате, че се движите по

линията АВ. Какво е разстоянието? Тази линия във всичките си точки на своето проявление не е била

еднаква. Допуснете, че вие се движите по море. Енергията, изразходвана за линията АВ, може да се различава. Ако вие се движите по морето, енергията, която ще изразходвате по морето, ще се различава от тази енергия, която се изразходва на един планински връх.

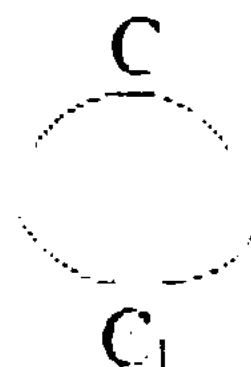
Следователно, за да познаете пътя, по който вървите, нали казвате АВ, това е пътят, по който вие вървите, допуснете сега един, който е вървял по линията АВ. Тази линия се намира в една плоскост, значи имали сте най-малките съпротивления. Представете си пътя АД, той е нагоре. Това показва един планински връх. Тук имате два планински върха, те се движат от точките АД единият и другият се движи към ВС. Сега тези двама души, които тръгват, отделно тръгват от точките А и В и отиват към тези два планински върха. Какви ще бъдат техните резултати? На физическото поле почти няма да има никаква връзка. В духовния свят вече има известна връзка. И следователно тази връзка, която съществува, тя обуславя всичките движения. Всяко едно движение, което става у нас и което видимому няма никакъв смисъл, в духовния свят движението е обусловено. И в каквато посока и да се движи, твоео движение ще се използва. Каквото и да мислиш, някой казва – аз съм мислещо същество – в духовния свят има същества, които използват и твоята мисъл, и твоео чувство, и твоята воля. Какъвто и философ да си, каквото и да мислиш, все таки те ще те използват, без да подозираш. Не само че няма да ти дадат да те спънат, но те ще те заставят да мислиш повече, отколкото трябва и също ще те накарат да чувстваш повече, отколкото трябва. Някой казва: „Аз много чувствам.“ Това чувстване е един стимул отвънка. Тези същества те заставят да чувстваш, защото те имат нужда от тази енергия и когато

ние мислим, тези същества те заставят да мислиш повече, понеже те имат нужда от тази енергия. Ние сме като тези машини, от които хората се ползват. Така и всеки един човек е едно динамо за едно същество от невидимия, духовния свят. И когато ти престанеш да мислиш и да чувстваш и да действаш, ти започваш да питаш динамото коя е причината. Те искат да разберат и да знаят защо не мислиш, защо не действаш и защо не чувстваш. Разглеждат те като едно обективно същество. И това същество не търси дълбоките причини, защо мисълта е спряла, но защо това динамо е спряло. Като кажеш, че съзнанието се явява, това значи, че ти започваш да мислиш. Изгуби се съзнанието, мисълта спира. Защо? Значи някой е бутал на машината. Когато в тебе се яви съзнанието, ти казваш: „В мене се яви една нова мисъл.“

Та в това отношение, ако искате вие да изучавате живота в неговата широта, трябва да знаете дали постъпките са разумни, или не. Защото те се обуславят от други разумни сили, които работят. И когато човек изгуби тази разумна връзка, тогава се явява онова състояние на безсъзнанието, и тогава почва да отслабва волята на човека. Отслабването на волята показва, че има едно съпротивление и това съпротивление се придружава всякога с отслабването на мисълта и отслабване на чувствата. Щом мисълта и чувствата отслабнат, отслабва и волята. И щом мисълта и чувствата се засилят, усилява се и волята. Тъй щото някои отделят мисълта и чувствата от волята. Казват – човек и без да мисли много и без да чувства много, може да действа. Сега не само че волята трябва да бъде силна, но тя трябва да бъде и разумна. Т.е. на човека мислите и чувствата трябва да бъдат хармонични, не трябва да бъдат разхвърлени. Ако вие имате няколко милиона капки и всяка капка се движи по своя си път, каква

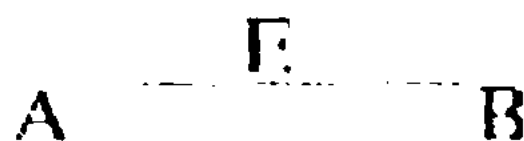
сила ще се образува? Една малка сила, нали? Та ако вие разбирате закона на капките, полето, на което са поставени тези капки, вие можете да измените тяхната площ.

Да допуснем, че вие имате няколко милиона такива капки, които се намират на една такава корубеста площ, една сфера C . И ако на тази сфера всяка една капка почне да действа самостоятелно, каква сила ще развива? И ако вие почнете да изменяте тази линия C така – C_1 , и тя стане във вид на паница, в която всичките капки ще се съберат, във вас ще се образува един подтик. Съединената сила на всичките капки, те, щом се съединят в едно, ще произведат една мощна сила. Най-първо трябва да изучавате сферата или плоскостта, в която вашите мисли се движат. Да им дадете обща посока, в която да се движат.

Ти казваш: „Аз имам цел в живота.“ Целта подразбира да можеш да измениш условията на твоята мисъл – не външните условия и после не само на една твоя мисъл, но на всички твои мисли да им дадеш насока в едно направление. Тогава може да се образува воля и сила на твоята воля, която може да действа и да направлява твоята мисъл и силните желания. Следователно ти ще имаш материал, с който можеш да работиш. Та при сегашните условия, при които вие живеете, нали можете да разрешите какво е предназначението на сегашния живот. Как сте живели в миналото, не знаете. Сега живеете и какво ще бъде вашето бъдеще, и него не знаете. А сега се намирате в сегашното си положение.

Допуснете, че вие се намирате на точката, да кажем E . Тогава допуснете, че A е вашето минало, а B е вашето бъдеще. Но вие във вашето съзнание се намирате при E , но не

можете да определите кое е вашето минало и кое е вашето бъдеще. Сега как ще се справите със сегашния си живот. Как ще уподобите миналото – с изгрев или със залез на слънцето? Залез какво е на човека? След като изгрее слънцето, какво очаква човек?

В духовния свят миналото и бъдещето се редуват. Това, което е минало за нас, за други съставлява бъдеще. Миналото може да стане и бъдеще. И бъдещето може да стане минало на човека. Вие можете да преживеете вашето бъдеще, понеже вашето минало вече в дадения случай е бъдеще на друго съзнание. И следователно ти седиш над тези същества като едно цяло и те се стремят към тебе. Вие сте едно бъдеще за тях. Но това, към което те се стремят, ти си го минал.

Следователно в едно отношение ти се чувстваш, че това е минало за тебе, а в друго отношение ти ще чувстваш, че това е бъдеще за друго едно съзнание. И ще се постараш в себе си да гадеш насока на тия същества, да им изясниш до известна степен. Те ще те питат: „Кажу ни какво ще бъде нашето бъдеще?“ И ти понеже си минал този път, точно ще определиш какво ще бъде тяхното бъдеще. Ще им кажеш какви препятствия ще имат и какви придобивки? И те ще се утешат. По същия закон сега и ние като изпращаме нашето съзнание към по-висшите същества, към тия същества, които са минали нашия път, и ги попитаме какво ще бъде нашето бъдеще, по същия начин и те ще ни определят какво ще бъде. Та този път е такъв и ще ви ръководят. Едно същество не може да ръководи друго същество, което не е минало през един път, през който ти минаваш. Трябва да се пазите. Не можеш да вземеш за ръководител едно същество, което няма опитността, която ти искаш да минеш.

Та, когато говорим за реалните неща, ние разбираме неща, които са преживяни. Които вече лежат положително в съзнанието. Ако вземе разумният свят

и онова, което те ни кажат, те са го минали и то се сбъдва, тъй както те са казали, понеже те са минали по този път.

Та казвам, сега онзи Великият закон, който ръководи твоята мисъл, ти трябва да го разбираш. И вие трябва по някой път да знаете как да освобождавате мисълта си от ония дисхармонични чувства. Да кажем, имате да рисувате една идея, но сте неразположен, имате неразположение към някого. Да кажем, че сте художник, но имате неразположение към Драган, Петко, Стоян, вашето неразположение към някого ще се отрази и към вас самия. Вие няма да дадете израз на вашия ум. Умът ви трябва да бъде абсолютно спокоен, да няма никакво посторонно влияние. Ако вие дадете ход на вашите чувства да упражнят някакво влияние на вашия ум или на вашия глас, тогава вие не можете да бъдете музикант или художник. Или ако сте някой писател, тези влияния ще упражнят известно влияние и върху вашата мисъл и вие не можете да дадете израз на мисълта си.

Та първото нещо, за постиженията, които трябва да имате предвид за бъдеще, непременно ще трябва да пазите ума си или, аз наричам, да чистите ума си, аз ги наричам, от тези бурени в род на магарешките и циганските тръне. Напротив, всички онези желания, които дават подтик на вашата мисъл да постигнете нещо.

Например вие искате да живеете един чист и свят живот. Как ще представите чистия и свят живот в картина? Аз да ви дам едно съотношение. Това, което светията направя за 24 часа, геният го направя за 24 години, талантливият човек ще го направи за 240 години, а обикновеният човек ще го направи за 2400 години. Светията свършва една работа за един ден, за която на гения му трябва 24 години, на талантливия – 240 години, а на обикновения – 2400 години. Сега някои казват: „Знаете ли колко аз съм работил?“ 2400 години.

- 1 сл. – 24 часа – светията**
- 2 сл. – 24 години – геният**
- 3 сл. – 240 години – талантливият**
- 4 сл. – 2400 години – обикновеният**

Тогава по тази таблица имаме, в първия случай имаме – светията извършва една работа за 24 часа, във втория случай геният свършва тази работа за 24 години, в третия случай талантливият свършва тази работа за 240 години и в четвъртия случай обикновеният човек свършва тази работа за 2400 години.

Това, което обикновеният човек извършва в 2400 години и светията за 24 часа, тези произведения ще бъдат ли еднакви, равни? И постиженията им ще бъдат ли еднакви? Допуснете, че след 2400 години обикновеният човек ще постигне това, което светията е постигнал в 24 часа. Но обикновеният човек в 2400 години е достигнал само до съзнанието, но той още няма това изкуство, което светията има, което светията е достигнал.

Та казвам, когато вие употребите дълго време, казвате: „Много време ми трябва, докато свърша училището“, казвам, ти си един обикновен човек. „Трябва ми един ден“, светия си ти. Когато човек в доброто е бърз, той работи със средствата на светията. Да имаш ти едно постижение, това значи, че трябва да имате един период, който да е последователен – 24 дни, 24 години и т.н. Така върви развитието. Светията в своето съзнание разполага с повече средства, отколкото гения, геният разполага с повече средства, отколкото талантливият човек, и талантливият човек разполага с повече средства, отколкото обикновеният човек. Та казвам, една работа може да се свърши за 2400 години и може да се свърши и в един ден. Това е закон на онова разбиране вътре. Та

Всичките палящи въпроси, които имате, можете да ги разрешите за разни периоди от времето. Зависи от вашето разбиране. Така ще се свържете. Защото, ако този гений не се допита до светията, а се допита до един талантлив човек, какво разрешение и какъв успех ще има тогава? Ако геният се допита до талантливия човек, той ще свърши работата за 240 години и ако талантливият се допита до обикновения човек, и той ще свърши своята работа за 2400 години. И обратен е процесът. Ако обикновеният човек се допита до талантливия човек, той ще свърши работата за 240 години, ако и двамата се допитат до гения, те ще свършат работата за 24 години, ако и тримата се допитат до светията, в един ден те ще свършат работата си.

Следователно, ако тези четиримата се съединят в едно, ще имат квадрата, тази работа е в крайния си предел. Ако в единия краен предел работата се свършва в 2400 години, в другия краен предел тя свършва в 24 часа. Следователно, ако тримата се съберат в едно, в положението на светията, те ще свършат тази работа в един ден.

Та, казвам, при ония непостижими работи, ако хората се държат за този разумен закон, непостижимите работи, за които се изисква един дълъг период, стават постижими за един ден. От сутринта до вечерта. По този начин кармичните работи може да се съкратят и подобрят. Онези неща, за които се изискват ред прераждания и дълги години, могат да се намалят. И действително такъв е законът. Прераждането е вярно за обикновения човек, на него му трябва 2400 години, за да поправи една работа. Но това неговото поправление може да стане и за един ден. В един ден отгоре той може да поправи кармата си. Всичките тези години той може да ги съкрати в един ден, но той трябва да има правилата на талантливите и гениалните, и на светите, и всички

заедно за един ден могат да свършат работата, за един ден. Та това е силата да повярваш.

Някои казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ти и домът ти ще бъдеш запазен.“ Онези, които тълкуват, не разбират закона, те го разбират само механически. Повярвай в Господа Исуса Христа, за да се съкратят тези години, двете хиляди и четиристотин ненужни години. Това е един ненужен период, заради което искаш бързо да се спасиш. Та след като повярваш, най-първо ти се съединяваш с физическия живот, после с астралния, с умствения и с причинния свят. Но след като се съединиш с тях, под ръководството на тяхното съзнание за един ден твоята работа е наред, ще се свърши. Затова е казано там: „Без вяра не можеш да угодиш на Бога.“ Или казано другояче: „Без вяра нищо не може да се постигне.“ Вярата подразбира една връзка с висшите разумни същества, които да окажат своето съдействие в дадения случай във всяко едно направление. В мисълта и в чувствата. И каквато и работа да предприемаш на земята, твоеото бъдеще и твоеото настояще се определя от тяхното взаимодействие.

Сега, когато аз ви проповядвам на вас, имам предвид да се събуди съзнанието ви, не да ходите по своя си ум. Казвате: „Ама по кой ум да вървим?“ Аз питам, по ума на обикновения човек ли искаш да вървиш? Да разбираш както един обикновен човек? „Ама ние искаме да бъдем малко талантиливи.“ Казвам, 240 години ви трябва. Ама колко гениално да се постъпи? Двадесет и четири години ви са нужни. Като светия. Тогава ви трябва само 24 часа. Някой казва: „Аз не искам да бъда светия.“ Той не разбира. Казвам, че искаш ли в един ден да довършиш работите си? Някой казва: „Аз и гений не искам да бъда.“ Гениалността, това са пътища, това са средства и условия, с които можем да свършим работата си. Нима искаш една работа да се продължава? Да докажем работите малко по-другояче. Имаш да изплащаш един дълг от 100 хиляди лева. Я, И.,

кажи ми сега как би желал да го платиш? Като светия, като гениален, като талантлив или като обикновен човек? („Изведнъж е най-хубаво.“)

Та конкретно, всяка една мисъл трябва да бъде строго определена. И разумна трябва да бъде тя. Вие казвате някой път: „Защо ми е този безсмислен живот?“ Ако е безсмислен животът, вие трябва да знаете причините за това. Ти се намираш в положението на обикновения човек, казва – няма да стане тази работа. Ти си обикновен човек. И дълъг период се изисква, хей. Онова нормалното разрешение, тази нормалната линия, тя е геният, това е равнодействующата линия, и ти всякога трябва да имаш в ума си не талантливия човек – той е глашатай, талантливият човек той е гайдарджията на хорото и хората наоколо играят. Той, дето се яви, като барабанчик е. Обикновените хора, това са войниците, които маршируват, а талантливите са барабанчици. Той като вземе барабана, всички се съберат наоколо. Тогава ще дойде геният, взводният или фелдфебелът, или като дойде капитанът, той ръководи. Това са все гении от разни степени, той ще извади шашката.

Сега човешките мисли и човешките желания, това са все неговите войници, като барабанчика. Казвам сега, основната мисъл, какво се постига с отлагането на нещата? Щом отлагаш, ти се намираш на един процес на един обикновен човек. Не отлагай. Защо? Понеже ти се свързваш с обикновеното съзнание. А щом живееш между обикновените хора, какво може да стане? Представете си, че един говедар пасе говедата си, 2400 години все говеда пасе. Какво ще научи? Нищо. Ще научи това, което говедата го знаят и сами. Той ще знае много добре за говедата това, което и те знаят, но повече от това, което те знаят, той няма да знае нищо повече. И талантливият човек, ако 240 години все говедата пасе, какво ще научи повече? След 2400

години обикновеният човек ще каже: „Аз говедарин не ставам.“ На кого му трябваха 2400 години, за да се домогне до една идея, че говедата и без него могат да пасат. Преди той е мислил, че тези говеда не могат без него да пасат, че той е единственият фактор за тях и трябваше да минат 2400 години, за да научи, че говедата и без него могат да пасат трева, и да пият вода. И той ще каже: „Аз трябваше да изгубя 2400 години, да вървя подир говедата, за да науча, че те и без мене могат.“ Не уреждай работите на своите говеда. Остави ги сами да си пасат. Говедар не им ставай. Защото между говедата и говедаря няма почти никакво различие. Даже един вол, като се обърне към говедаря, той го удря с кривака си. Това са символи вътре в живота.

Та и вие се занимавате с известни страни на живота, които мязат на положението на този говедар. Всичките тези говедарски работи, които имате около вас, махнете ги. Аз искам вас, младите, да ви разделя от вашите говедарски тояги и вашия говедар. Всичките тези говедарски тояги, които имате, хвърлете ги някъде. И говедарските си торби, и тях хвърлете, всичко това го хвърлете настрана. Трябва да имате едно сериозно разбиране за живота. И после онази идея, дето казват, че за бъдеще все някакси човек може да се спаси. Та ако искаш законите на твоеото спасение, на твоеото подигане, не го тургай за бъдеще след 2400 години, ти го тури от като изгрее слънцето, докато залези. Ти го тури, така кажи: „Днес или никога!“ Кажи си: „Днес ще бъде с онова разрешение на светията!“ Това е правилното разрешение. Днес, като изгрее слънцето, тази работа аз ще я реша. Не отлагайте. Сега ще влезе второто разрешение, казвате: „Ако не я свърша?“ Светията никога не турга в ума си една отрицателна мисъл. Щом туриш тази мисъл в ума си, ти не си в положението на светията и ти не си никакъв светия. Защото светията никога не турга една отрицателна

мисъл. Следователно, ако ти не внесеш никаква отрицателна мисъл, ти можеш да имаш резултатите на един светия. Може да направите каквото и да е опит. Представете си, че днес нямате пари и вие тургате в ума си тази мисъл, че вас ви трябва 500 лева. Това го тургам само за изяснение. Ако ти употребиш метода на светията, от като изгрее слънцето, докато залезе, ти ще имаш 500 лева отнякъде. Те ще дойдат от невидимото, ти ще ги намериш, те в джоба ти ще бъдат. Но ако влезе една малка отрицателна мисъл, не един ден, но 24 години ти трябва. И тогава по закона на гения за 500 лева трябва да минат 24 години, за да спечелиш тези пари.

Сега за приложението на методите какво има? В ума на светията няма абсолютно никакво съмнение. По някой път и геният се съмнява. Геният, и той като човек, казва: „По този начин не може да стане.“ И нему му трябва повече време, понеже има известно съмнение, а в положението на светията, понеже неговият образ е осветен, нещата стават бързо. Та аз наричам онова състояние, в което не прониква абсолютно никакво съмнение в мисълта и чувствата на човека, това състояние е положението на светията. Не че вие сте светия, но работите със закона на светията. Осъдени сте някъде, ще опитате този закон. Казват ви – ако в 24 часа не внесете 500 лева, за 20 години ви чака затвор. Тогава, ако мислиш да разрешиш въпроса с методите и начините на гения, колкото и гениално да мислиш, ти не можеш да разрешиш тази задача за един ден. Имаш само един избор. Тогава ще вземеш метода на светията и вечерта, точно един час по-рано, парите ще бъдат в джоба ти. И ти ще се освободиш. Това значи – повярвай в Господа. И ще бъдеш спасен ти и домът ти. Когато човек вярва в Господа, всичките тези периоди навреме се съкращават и този единият час е много съдържателен и приятен.

Сега разбрахте ли? Какво разбрахте? Я да кажем

сега, че ти, И., си осъден за 20 години затвор, имаш да даваш 500 лева. Какво ще направиш?

Сега, дадох ви едно понятие за вярата. Имате четири вида за постижение на нещата. Всичко се сбъдва. Но има много наши желания, които се сбъдват за дадено време, а могат да се сбъднат и за 24 часа, а могат да се сбъднат и за 24, 240 и 2400 години. Но могат да се сбъднат и за един ден. Тогава ти не можеш да увеличиш 500 лева. Щом ги увеличиш, ти имаш съмнение и нищо не можеш да постигнеш.

Та необходимото в живота кое е? Кое е необходимо, то в един ден може да се постигне. Затова имайте за идеал да работите в късите периоди. Имайте предвид онези методи на светиите, на гения, на талантливия и на обикновения човек. Сега искам да ви освободя. Вие казвате: „Защо тези работи станаха тъй?“ Или казваш: „Защо трябваше да работя 24 години?“ Казвам, работил си с ума на гения. Или питаш: „Защо трябваше да работя 2400 години?“ Защото си работил с ума на един обикновен човек. Причината е у тебе. С каквито средства работиш, такива резултати ще имаш.

Сега някои от вас питат: „Защо трябва да вярваме?“ За да се свършат работите само в един ден. Болен си, употреби метода на светията, и за един ден ще бъдеш здрав. Ако ще употребиш метода на гениалния човек, 24 години ти трябва, за да се излекуваш. Пък някой път болният умира, значи отидат 240 години, докато оздравее. А някой път много пъти ще умира човек, докато сме в кармическия закон, ще се раждаш в едно прераждане, две, три, четири – все по низходяща линия, и нищо не придобива човек. Казвам, ти ще съкращаваш. Може някой да каже – то е глупаво човек да вярва. Не е глупаво, това е най-умното в света. Някой казва: „Като вярвам, мога ли да хвърча по въздуха?“ Та птиците с вяра хвъркнаха. Едно време птиците бяха големи риби, сомовете и като повярваха,

хвъркнаха и излязоха от водата. Та един ден, когато всички млекопитаещи с четири крака повярваха, хора станаха. Та има и хора, като повярваха, ангели станаха, а всички, които не повярваха, останаха обикновени хора.

Та тази е градацията, с която човек върви със силата на вярата. Вярата е най-идеалният процес. И казва Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ И никакво постижение не може да се постигне без вяра. Разбира се, законът, който Бог е поставил. Ти без вяра не можеш да угодиш на Бога. Тогава и нашият ум, и нашето сърце, и нашата воля вървят по тези велики закони.

Сега вече можем да идем на една почивка. Утре в 3 часа тръгваме за Рила с автомобилите.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Четиридесет и пета лекция
на Младежкия окултен клас
18 юли 1930 г., петък, 6–7.17 часа
София – Изгрев*

НА ЕЗЕРАТА

Тайна молитва

Сега, като сте дошли на езерата, вие искате да използвате планината с всичките нейни блага. Някои правят студени бани, а други – топли. Студените бани са за героите, обаче за предпочитане са топлите бани. Целта на къпането е да се отворят порите на тялото, дишането да става и чрез кожата. Като се къпете, не трябва да се страхувате от простуда. Някой се къпе с топла вода, но се страхува да не се простуди, да заболее от хрема или от кашлица. Който пристъпва към къпането с топла вода без страх и със съзнание, той не може да се простуди. Ако пък го хване хрема или кашлица, и това не е лошо. Чрез хремата и кашлицата човек чисти дробовете си и цялата дихателна система от вътрешни утайки. Но той трябва да знае как да се чисти, да изхвърли вън нечистотиите от дробовете си.

За да не се простудява, човек трябва да се огражда. Това се постига по два начина: чрез концентриране на мисълта и чрез молитва. Някои мислят, че като метод молитвата е лесно приложима. Зависи каква ще бъде молитвата. Ако се молиме механически, никакъв резултат няма да постигнете. Механическата молитва подразбира безразборно грънкане на звънци. Ако отидете в някоя голяма къща и започнете да грънкате ту един, ту друг звънец, все

ще излезе някой човек, да разбере кого търсите, но приятелят ви, когото търсите, няма да излезе. Вие не знаете адреса на вашия приятел, вследствие на което не можете да го намерите. Защо не знаете адреса му? Връзката ви с него е прекъсната. Съзнателната молитва обаче подразбира направо влизане в контакт с приятеля ви. Вие знаете улицата, къщата, етаж, стаята, дето той живее, и веднага натискате звънеца. Той отваря вратата на стаята си и любезно ви поканва. Следователно концентрираната мисъл и съзнателната молитва са условия за ограждане на човека, за да се запази от лоши външни условия. Щом е ограден, човек не се простудява и нищо чуждо отвън не може да го нападне. Той знае къде да бутне, за да чуе гласа на приятеля си, който всякога може да му се притече на помощ.

Един доктор, наш приятел, разправяше своя опитност за силата на молитвата. Една вечер жена му отишла на концерт и помолила мъжа си да наглежда малкото дете да не се събуди и заплаче. Докторът обещал, че ще се грижи за детето. Тя отишла на концерта и била спокойна, понеже мъжът ѝ е вкъщи. Случило се, че детето се събудило по-рано, отколкото майката предполагала, и започнало да плаче. Бащата го взел на ръце и се помъчил да го успокои, но детето непрестанно плакало. Той го люлял, носел го на ръце из стаята, но детето не млъквало. Дошло му наум да употреби някои лекарски методи, но и те не помогнали. Така минали два-три мъчителни часа, но детето все продължавало да плаче. Той започнал да поглежда към вратата, дано майката се подаде. Видял се в чудо, не знаел какво да прави с разплаканото дете. Най-после му дошло наум да приложи молитвата, с която никога до това време не си служил. Обърнал се към свети Никола, към ангелите, но пак никаква помощ. В пълно отчаяние той се обърнал към Бога: „Господи Исусе Христе, помогни ми да се справя с това дете!“ Едва изрекъл

тези думи, и детето престанало да плаче. Сега вече разбрал той силата на молитвата. Кратка, но прочувствена била молитвата му, затова веднага получил отговор.

Съвременните хора се намират в положението на този доктор. В първо време те разчитат на себе си, на научните си познания, но като видят, че са безпомощни, търсят светии и ангели. Като не получат и от тях помощ, обръщат се към Бога, който веднага изпраща помощта си.

Следователно, докато разчитате на човешкото в себе си, всички ще минават и заминават край вас, без да ви се отзоват. В който момент се обърнете към Божественото, помощта ще дойде. Ако вашата работа е по-важна от тази на окръжаващите, помощта ще дойде. Ако работата ви не е много важна, колкото и да викате за помощ, никой няма да ви отговори. Тъй щото, когато не получавате отговор на молитвата си, едно от двете е вярно: или не сте се молили както трябва, или работата ви не е важна.

Ще кажете, че тези работи ви са познати, че те са елементарни неща. Зависи как ги знаете. Мнозина мислят, че знаят някакъв език, но като почнат да говорят, произвеждат смях. Един американец преподавал френски език някъде в Америка. Случило се да пътува във Франция. Когато отишъл в един хотел и започнал да говори френски, келнерът не разбрал нищо и го запитал: „Друг език знаете ли?“ „Английски.“ „Говорете на английски.“ Произношение се иска за всеки език. Ако знаете един език, трябва да го знаете основно.

Следователно, който иска да влезе във връзка със съществата от небесния свят, трябва да знае езика им добре. Ако не знаете езика на природата точно, с всички правила и произношения, колкото и да викате към нея – ни глас, ни слушане. Искате ли да изпратите мисълта си към небето, или към разумната природа, мисълта ви трябва да бъде проникната от дълбоко

чувство. Небето не разбира какво искате от него, ако мислите, без да чувствате. Наистина, когато обича, човек говори сладко. Ако няма любов в сърцето си, говорът му е дисхармоничен. За да бъде говорът ви приятен и хармоничен, изучавайте небесния език. Мъчен е този език. Ако за обикновените езици на земята са нужни няколко години, за да се научат добре, колко повече време е нужно за изучаване на небесния език. За това са нужни не години, а векове и животи.

Сега ще прочета третата глава от Първото послание към Коринтяните.

„Понеже сте още плътски, защото, докле има помежду вас завист, разпря и разногласие, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човечески?“ (3. стих). Така е говорил Павел на вярващите по онова време. Много неща имало, от които те се съблазнявали. И съвременните религиозни се съблазняват от много неща. И вие се съблазнявате. Всеки човек има някакъв авторитет, пред който се покланя. Религиозните спират вниманието си ту върху някой брат, ту върху някоя сестра – считат ги за авторитети. Те казват – този е напреднал духовно или тази е напреднала духовно. Трупат се около напредналите, искат да чуят нещо от тях.

Как познавате кой човек е авторитетен? Ако става въпрос за чешмата, лесно се проверява нейният авторитет. Турете стомната си под чучура и вижте за колко време ще се напълни. Ако една чешма пълни стомната ви за половин час, авторитетът ѝ е със стойност, равна на половин час. Ако се пълни за петнайсет минути, авторитетът ѝ е със стойност, равна на петнайсет минути. Ако се пълни за пет минути, авторитетът ѝ е със стойност, равна на пет минути. Друга чешма пълни стомната ви за пет секунди. При коя чешма ще отидете? При последната. Значи последната чешма е най-авторитетна.

„Кой е прочее Павел и кой е Аполос? Не са ли служители, чрез които повярвахте, и то както е Господ

Всекому дал?“ (5. стих) Всеки приема заплата според труда си. Който работи за Господа, няма защо да се стреми да бъде авторитет. Всеки трябва да бъде авторитет за себе си.

„Защото ние сме съработници на Бога.“ (9. стих)

„Защото никой не може да положи друго основание освен положеното, което е Исус Христос.“ (11. стих) Под думата „основание“ Павел разбира Божията любов. Ако нещата в света не стават тъй, както Божият дух диктува, нищо не се постига.

„Всекому работата ще стане явна, защото денят ще я покаже, понеже с огън се открива. И огънят ще изпита всекому каква е работата.“ (13. стих)

„На когото работата, която е зигал, устои, той ще вземе заплата.“ (14. стих)

„А на когото работата изгори, ще се ощети.“ (15. стих)

Сега вие искате да чуете нещо от мене, да го турите в торбата си или да го изядете. Ако искате да пълните торбите си, нищо няма да ви говоря. Аз искам да бъдете свободни, да вървите леко, без товар. Щом искате да чуете нещо, трябва да сте готови да възприемате и прилагате. Представете си, че живеете в свят между съвършени хора, които се отнасят добре с вас. Дето отидете, всички ви приемат добре, услужват ви, задоволяват вашите нужди. Като прекарате известно време между съвършените, пращат ви на земята между несъвършените, да видите как ще се справите с тях. Те са груби, невнимателни, не искат да знаят за вашето съществуване. Като се натъкнете на тяхната грубост, и вие ставате груби. На вашите остри думи те отговарят още по-грубо. Този ви бутне, онзи ви бутне, трети ви удари една-две плесници. Вие се чудите какво става с вас. Спомняте си за съвършения свят, дето ви носеха на ръце и не знаете защо сте слезли в този неразбран свят между грубите хора. Какво трябва да правите? Знание ви е нужно. Какво ще

правите, ако срещнете вълк или мечка? Нито вълкът, нито мечката можете да впрегнете, както впрягате коня. Можете ли да срещнете риба на пътя си? Не можете. Рибата живее във водата. Ако излезе от водата, тя е осъдена на смърт. Можете ли да срещнете цвете на пътя си, както срещате животно? Не можете. Защо? Защото цветето е посадено в земята. Излезе ли от земята, то изсъхва.

Следователно рибата живее във водата, птицата – във въздуха, животното – на земята, а растението черпи храна главно от почвата, дето е заровило главата си. Това показва, че всяко нещо трябва да се постави на мястото си. И човек трябва да бъде на мястото си. Съвършеният не може да живее както несъвършените. Той може да им помага, но не може да живее с техните мисли и чувства, не може да поддържа техния морал и техните разбирания.

Като ученици вие се нуждаете от право разбиране, да не размествате нещата. Да размествате нещата, това значи да желаете цветето да ходи по земята като вас. Това е невъзможно. Вие искате рибата да излезе от водата, а птицата да напусне въздуха и да дойде на земята при вас. Цветето, рибата, птицата, млекопитаещото са символи, с които се изразяват мислите и чувствата на човека. Има мисли и желания, които приличат на цветята, на рибите, на птиците и на млекопитаещите. Като разбира характера на своите мисли и желания, човек трябва да знае къде да ги постави. Щом ги постави в съответната им среда, те ще се развият правилно, без да му причиняват някаква вреда. Ако не знаят как да се справят със своите мисли и желания от рода на хищниците, хората страдат, пъшкат, търсят начин да се освободят от тях.

Ще кажете, че лошите мисли и желания трябва да се пъдят навън. Как ще изпъдите една лоша мисъл от ума си или едно лошо желание от сърцето си? Не е лесно да се справите с тях. Как се справял българинът

с турските дерибейове? Като отивал някой дерибей в дома на българина, последният веднага слагал трапеза, на която турял чорба от агне или кокошка, печена кокошка, баница, а след това една-две чаши ракия или вино и му казвал: „Заповядай, ефенди.“ Като прекарвал по два-три дена при българина, дерибейт си отивал доволен от гостоприемството. Учен е българинът, знаел как да постъпи с дерибей, да не го настрои против себе си.

Какво ще правите, ако ви посети някоя лоша мисъл или лошо желание? Можете ли да ги изпъдите? Те са силни като дерибей. Дойде ли ти такава мисъл на гости, ще я посрещнеш добре, ще я угостиш според естеството ѝ и след това ще я поканиш пак да те посети. Ще ѝ кажеш, че си доволен от посещението ѝ. Ако я приемеш по този начин, тя сама ще си отиде. Пъдиш ли я, тя няма да излезе. Като остане насилствено, ще ти причини някаква пакост. И в Писанието даже е казано да любите враговете си. Лошите мисли и желания са врагове на човека, които трябва да обичате, за да се освободите от тях. Хиляди и милиони начини има, чрез които човек може да се справи със своите мисли и желания. Колкото са формите на любовта, по толкова начини човек може да се справи със своя вътрешен живот, изявен чрез неговите мисли, чувства и желания. Ще кажете, че човек сам създава формите на своите мисли и желания. Човек създава само външната им опаковка, т.е. грехите им, а самите мисли и желания в различни форми идат от други светове. Те посещават човека, прекарват известно време при него и го напускат. За да не изпада в заблуждения, човек трябва да различава произхода и характера на мислите и чувствата си. Като прави сравнение между проявите си, той казва: „Отиде първата любов! Няма да се върне вече.“ Значи той намира разлика между първата и втората си любов.

Казвате: „Какво беше едно време! Каква любов

умах!“ Любов, която се мени, не е истинска. Ти си обичал дрехата на човека. Щом съблече новата си дреха и облече старата, ти не го обичаш. Това не е любов. Не се заблуждавайте от външните форми на нещата, нито от тяхната привидност. Изучавайте живота в неговата дълбочина.

Като ученици вие трябва да разбирате символите, чрез които природата говори. Тя говори всеки ден по различен начин. Запример, като сте дошли тук, мнозина мислят, че са на курорт и трябва да си починат. Всъщност те започнаха да пренасят камъни, да правят мостове. Това е задача, която природата им възлага. Тя иска да им каже – всички хора имат в себе си мочурливи, влажни места, над които трябва да се построят мостове, да минавате свободно. Всички имате в себе си извори, поточета, които са буренянали и тинести. За да се ползвате от водата им, трябва да ги изчистите. С чистенето на изворите в природата и строенето на мостове вие подобрявате своя вътрешен живот. Всичко, което става в природата, става и в човека. Затова именно ви дадох задачата да изчистите изворите, които срещате на планината и да построите мостове. Какво ще кажете, ако видите на земята окапалите листа на крушата? Окапали са листата ѝ, но тя е жива. След известно време ще видите на нея нови, млади листенца. Страшно е, когато видите, че под някоя круша няма нито един окапал лист, но не дава надежда да се яви поне един зелен лист. Тази круша е изсъхнала, в нея няма никакъв живот. И човек може да бъде в положението на живата круша, на която есен окапват листата, а напролет израстват нови. Той може да бъде изсъхнала круша, която не дава признак на нов живот.

Пазете следното правило. Каквото правите, правете го съзнателно и с любов. Като ви накарах да пренасяте камъни, аз имах предвид ползата от това упражнение. Ще работите половин час, но като вдигате

и слагате камъните, вие възприемате електричеството и магнетизма, които те съдържат. Когато сте неразположени, хвърлете няколко камъни надолу. Като ги хвърлите, вие възприемате енергията им и сменяте състоянието си. Ще кажете, че е празна работа да хвърляте камъни. Празна работа е, когато човек нищо не прави. Като хвърляте камъни, като ги местите, вие придобивате практически знания, до които по друг начин не можете да се докоснете. Запример вие ще разберете, че някои камъни не трябва да се местят. Само природата има право да ги мести.

Много знания има човек, но още много има да учи. Знаете ли запример каква числена стойност представя всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и желание? Знаете ли каква форма имат те? Някои мисли имат праволинейна форма, други – елипсовидна, трети – квадратна и т.н. От формата им съдите за техния вътрешен смисъл. Това е знание, което ще придобиете в бъдеще. Докато живеят в личния си живот, хората са далеч от това знание. За да придобие вътрешно знание, човек трябва да живее в душата си, т.е. да даде предимство на душата си пред своите лични изисквания.

Като сте дошли на планината, задачата ви е да се опознаете отблизо, да сте готови едни на други да си помагате. Кой какво казал, каква погрешка направил, не го съдете. Ако не можете да се помолите за него и не можете да му дадете един добър съвет, поне не го критикувайте. По този начин само се създават здрави приятелски отношения. Обичайте ближните си, помагайте им, за да ги освободите от въжетата, с които са вързани. Ако ги критикувате и мразите, без да съзнавате даже, вие завързвате краката и ръцете им с въжета. След всичко това питате: „Какво мислят хората за мене?“ Ако завързвате ръцете и краката им с въжета, те мислят лошо за вас и не ви обичат. Ако ги развързвате, те мислят добре за вас и ви обичат.

Следователно срещнете ли човек, на когото

ръцете и краката са вързани с въжета, освободете го. Той всякога ще ви благославя. Опитайте се да вържете кучето, което е било на свобода, да видите, какво ще прави. То ще се хвърля, ще прави опити да ви ухапе – недоволно е. Всяко живо същество иска да бъде свободно.

Следователно новата философия на живота носи освобождаване за хората. Като възприемате и прилагате тази теория, вие ще се развързвате. Ако не сте вързани, ще внимавате да не дойде някой да ви върже. Когато са свободни, хората живеят в пълна хармония и любов. Дето и да отидат, в планината или в градовете, навсякъде виждат работата на великия Божу дух. В нареждането на камъните, във водите, които извират, във ветровете – навсякъде те виждат Божия пръст. Не са ли свободни, те не виждат великата хармония в живота и казват: „И тука, и там, навсякъде оставаме неразбрани.“

Като ученици работете върху себе си вие да разбирате хората, а не те да ви разбират. Какво ще бъде положението на богатия, ако сиромасите разберат, че той е богат? Един след друг те ще тропат на вратата му и ще искат пари – кой сто лева, кой двеста, кой хиляда лева. Дето се обърне, той ще чува един и същ разговор. Това еднообразие ще го умори, и най-после той ще бъде принуден да остави касата си на разположение на бедните, всеки да взима колкото му трябва. Когато човек доброволно даде касата си на разположение на бедните, тя придобива свойството сама да отпуща на всеки човек такава сума, каквато в дадения случай му е нужна. По този начин се избягват всякакви злоупотребления.

Какво се иска днес от вас? Най-малкото – да говорите само добри, положителни думи. Като видите някой човек, намерете нещо добро в него и говорете само за доброто. Ако видите някой болен, мислете, че ще оздравее. Пратете му добри мисли и му кажете

няколко насърчителни думи. Добрите думи, които излизат от устата ви, внасят бодрост и сила в самите вас. Като се ръкувате с някого, пожелайте да бъдете в хармония с него. Ако не постъпвате по този начин, вие събирате суров материал за градеж, туряте го на едно място, но нищо не можете да съградите. Защо? Нямаме сполучливите материали, необходими при градежа на къщите.

Прочетете днес трета глава от Първото послание към Коринтяните и размишлявайте върху нея. В тази глава има нещо общо между вас и тия, на които е говорена. И вие се натъквате на чужди мисли и желания, с които не знаете как да се справите.

„Не знаете ли, че сте храм Божий и дух Божий живее във вас?“ (16. стих) Няма по-велико благо за човека от това, да стане храм Божий, дух Божий да живее в него и да се радва и благодари за всичко онова, което Бог е създал и вложил в него. Радвайте се, защото сте в деня, в който сте създадени. Той е шестият ден – петък. Съботата е ден на почивка, а неделята – ден на възкресение, на избавление от оковите на ограничението и на смъртта.

*Четиридесет и шеста лекция
на Младежкия окултен клас
1 август 1930 г., петък
Седемте рилски езера*

ПЪРВИЯТ ДЕН

В човешкия живот има два главни момента: когато човек заминава за другия свят, или умира, и когато умрелият се връща обратно на земята, т.е. когато оживява. Първият процес причинява голяма скръб на живите. Те скърбят за заминалия. Вторият процес причинява голяма радост.

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Йоана.

„И в първия ден на седмицата Мария Магдалина идва на гроба сутринта рано, когато беше още тъмно, и гледа, камъкът вдигнат от гроба.“ (1. стих) Думите „когато беше още тъмно“ изразяват материалната страна на въпроса. Тя гледа и нищо не вижда освен това, че камъкът бил вдигнат от гроба – духовната страна на въпроса.

„А Мария стоеше вън до гроба и плачеше.“ (11. стих) Мнозина и до днес още стоят до гроба вън и плачат.

„И това като рече, обърна се назад и вижда Исуса, че стои.“ (14. стих)

Като четат Евангелието, някои мислят, че трябва да имат същите опитности, през които минаха учениците на Христа. Това не е необходимо. Има неща, които за едни хора са необходими, а за други не са. За да купите едно кило хляб, нужно ли е да знаете кой е орал и сял нивата, кой е млял житото на воденицата, как е замесвано брашното, как е направен хлябът и как е печен в пещта? И това е добре, да види човек и да знае, но по-добре е направо да си вземе хляб и да се нахрани. Опеченият хляб е Словото Божие. За предпочитане е

човек да носи Словото Божие в себе си, отколкото да слуша само как се проповядва, без да го възприема.

В живота на съвременните хора има много непотребни неща, които постепенно изместват важните и красиви неща. За да не става изместване, човек не трябва да спира вниманието си на маловажните неща. Запример хората искат да станат велики, богати, учени, да се прославят и най-после, ако има време, тогава да търсят истината. Не е ли по-добре човек да тръгне по обратния процес, да намери истината, а после да се стреми към останалите неща? Ако първо придобивате благата на живота, а после истината, всичко придобито ще се изгуби. Ако първо придобиете истината, а после останалите блага, всичко, което сте придобили, ще го запазите. Следователно, за да не губите благата, които придобивате, намерете първо истината. Ако истината остане на последно място, придобитите блага едно след друго ще изчезнат.

Ще ви задам още няколко въпроса. Кое е по-добре за майката: първо да има деца и после да намери Бога или първо да намери Бога и после да има деца? Кое е по-добре за човека: първо да придобие знания и да стане учен, а след това умът му да светне или първо да има светъл ум, а после да придобива знания. Значи важният въпрос за човешката душа е да намери истината, а после да придобива блага. Важният въпрос за майката е първо да намери Бога, после да ражда деца. Важният въпрос за човека е първо да има светъл ум, а после да придобива знания.

Една от великите истини на живота е, че Бог е изпратил човека на земята нито да господарува на ближния си, нито да му служи. Ако някой е изпратен на земята да бъде господар или слуга, той непременно щеше да носи своите акредитивни писма. Ако не носи такива писма, положението му не е сигурно. Човек трябва да служи на Бога чрез ближния си, а не на самия човек. Не е лошо някога човек да бъде господар, нито е лошо да бъде слуга, но той трябва да знае защо иска да бъде господар или защо иска да бъде слуга.

Защо човек трябва да бъде господар? За да оправя обърканите си сметки. От миналото още той дължи на своите слуги и днес като богат господар трябва да изравни сметките си. Защо човек става слуга? За да изправи погрешките си. В миналото, когато бил господар, имал лоши отношения към подчинените си. Сега е дошъл на земята като слуга, да опита положението на подчинения и да изправи погрешките си. Слугата трябва да си каже: „Едно време бях господар, давах заповеди и не изпълних волята Божия както трябваше. Днес дойдох да служавам, да получавам заповеди и да ги изпълнявам. Само по този начин мога да изправя погрешките си.“

Като ученици за вас не е важно дали ще бъдете господари, или слуги. За вас е важно да придобиете истината и любовта. Само красивият може да придобие истината и любовта. Грозният не може да придобие нито любовта, нито истината. Не виждаме ли същото и в живота на младата мома? Ако е красива, любовта иде при нея. Ако не е красива, любовта стои далеч от нея. За да я хареса някой момък, тя се облича добре, носи пръстени, украшения, маже лицето си, да бъде красива. Любовта не се привлича от външността на нещата. Тя търси знанието и светлината, тя търси свободния човек. Има смисъл момата да носи пръстен на ръката си, но ако той може да се превръща на хляб. Достатъчно е да чукне с пръстена си, за да се яви пред нея добре опечен хляб. Пръстенът на момата трябва да я прави мощна, да преодолява мъчнотииите на живота. Сегашните момичета са дошли до първата фаза на живота: те са добре облечени, с украшения, с пръстени на ръцете си. Обаче техните пръстени не могат още да се превръщат на хляб.

Тази идея ви оставям днес: да придобиете пръстена, който се превръща на хляб. Проста е тази идея, но не по-малко е и сложна. Обективна е тази идея, но същевременно и отвлечена. Христос казва: „Аз съм

живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си.“ Учениците Христови се съблазниха от тази идея, заради което 70 души от тях го напуснаха. Които разбраха вътрешния смисъл на тази идея, станаха ученици на Христа и продължиха делото му. Те повярваха в силата на живия хляб.

Вятърът, който духа сега, е продължение от снощния. Всички опитахте силата му. Той разтури палатките ви, не ви остави да спите. Кога не спи човек? Когато има да разрешава някакви въпроси. Следователно вятърът подразбира мисъл. Той иска да ви каже, че трябва да мислите, за да разрешите правилно въпросите си.

Христос казва: „Аз съм живата вода. Който пие от нея, никога не ожаднява.“ Сега и ние изчистихме изворчето, наредихме около него бели, хубави камъни. Всичко това правим за водата, която извира. Ако нямаше вода, тия камъни щяха да бъдат безпредметни. Изворът краси цялата местност. Той представя знанието, към което всички се стремят. Всеки търси знание, което извира. То не е обикновено знание, което може да се събере в щерна. В щерната може да има много вода, но тя е дъждовна. Време е вече да се откажете от щерните. Живи извори трябва да текат. С други думи казано, Божественото трябва да се прояви. Защо? Защото Божествените неща никога не остаряват. В Божественото няма страдания и скърби, няма болести и смърт. В Божественото се крие всичко положително, затова Божественият живот е наречен положителен.

Казано е в Писанието, че Христос се яви на учениците си след смъртта си и каза: „Мир вам!“ Това беше доказателство, че човек живее и след смъртта. Значи смъртта не е в състояние да отнеме живота. Когато човек влезе в новия живот, първата му работа е да погледне към раните на ръцете си като свидетелство на разлятието, през което е минал. Той ще се усмихне и ще се зарадва, че е оживял. Новият

живот излиза от раните, през които са минали звездеите. За да дойде животът, трябва да се отворят всички запушени канали. Които не разбират това, мислят, че човек трябва да бъде валчеста топка, отвсякъде запушена, да не влезе никой отвън, да го обере. Не, колкото повече отвори или прозорчета има човек, толкова по-добре. Той има около седем милиона пори на тялото си, които трябва да бъдат отворени, за да може през тях да диша, т.е. да може животът свободно да се втича и изтича. Можете ли да си представите едно здание със седем милиона прозорци? При това знаете ли колко ще струват тия прозорци, ако за всеки един трябва да платите най-малко десет лева? Ако във време на земетресение прозорците на това здание се счупят, трябва да платите 70 милиона, за да направите нови. Обаче прозорците на човешкото тяло са направени от огъваема, нечуплива материя.

В заключение на това пожелавам ви всички ваши врати и прозорци да бъдат отворени на всяко време. За какво? За доброто. Пожелавам ви същевременно вратите и прозорците на къщите ви да бъдат всякога затворени. За какво? За злото. Доброто трябва да влезе вътре, а злото да стои вън.

Как можете да се убедите, че Христос бил прободен в гърдите? По два начина: или като турите пръста си в раните на Христа, или като повярвате. Чрез вярата човек се свързва с реалността, т.е. с първата причина на нещата. За това е казано в Писанието, че без вяра не може да се угоди на Бога. Докато растението не е свързано със земята, то не може да се храни и да се развива. Докато човек не е свързан с водата, с въздуха и със светлината, той няма отде да черпи храна и не може да се развива. Каквото и да прави, човек трябва да запази поне една връзка, чрез която да черпи сокове от земята и да се храни с тях.

Сега ще дойдем до най-важните въпроси, които интересуват всички хора. Те са следните. Какво нещо е

Бог, къде е той и как ще го намерите? Този, който е бил преди мене, преди моето съществуване, това е Бог. Той е там, дето аз не съм бил. Ще го намеря там, дето всякога съм бил. Първият, който е създал живота и ни събудил за живота, първият, който е създал всичко за нас, е Бог. Ще кажете, че не сте го виждали. Това е друг въпрос. Не сте го виждали и не го виждате, защото очите ви са затворени. Станете рано, отворете очите си, измийте ги добре, и вие ще видите светлината и истината. Засега истината е скрита за вас, защото не сте се справили още с противоречията, т.е. не сте изплатили дълговете си. Всеки човек носи истината в себе си, но всички не са я проявили. Идете в света да я приложите. От начина, по който я приложите, ще зависи как ще издържите изпита си. Ако можете да предадете истината на хората, вие сте издържали изпита си добре и влизате в новия живот.

Как ще предадете истината на хората? Ще им кажете: „Досега аз бях господар. Отсега нататък аз ставам слуга, а вие ще ми бъдете господари. Като господар, аз живеях без Бога. Откак повярвах в Бога, реших да стана слуга, за да запазя връзката, която съм създал с него.“ Добрият слуга ще бъде и добър господар.

Сега, ако някой пита защо съществуват господарите, отговорът е следният. Господарите съществуват, за да има на кого да се проповядва и да има добри слуги. Защо съществуват слугите? За да има добри господари. От добрите слуги излизат добри господари, но и от добрите господари излизат добри слуги.

Тайна молитва

*Четиридесет и седма лекция
на Младежкия окултен клас
8 август 1930 г., петък
Седемте рилски езера*

ПОУЧЕНИЯ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ НА ПЛАНИНАТА

Днешната беседа ще отиде за неделя, понеделник, вторник, сряда. В живота важна е вътрешната връзка на нещата. Каквато важност и да имат нещата, ако нямат вътрешна връзка, те са без съдържание. Даже елементарните обяснения на този велик закон – ако не знаете как да свържете буквите, те са безсмислени. Всяка една буква, всеки един характер, ако не знаете как да я свържете с един или друг елемент, те остават без смисъл. Коя е връзката, която съществува при всичките положения и явления? Желанията, които съществуват, и при всяко едно състояние на човека има една връзка, защото всяко едно желание у човека е един елемент – и ако ти това желание не можеш да го свържеш с друго едно състояние, защото всяко едно състояние има своето противоположно, но ако ти знаеш как да го свържеш с друг един елемент, веднага ти ще повърнеш неговите енергии и ще бъде едно благо за тебе. Но у вас има един атаквизъм, останал от минали съществувания. Вие очаквате като богатите хора спасението да ви дойде отдругаде, като рентиери, да дойде отвън, без да работите. То е действително така, той е свободен, въздухът и светлината, без да ги викаш, ще дойдат. Като дойдем до светлината, тя е лесна работа, тя ще работи заради тебе. Но докато дойдем до нея? Докато дойдем до светлината, трябва

да работим. Та сега онези от вас, които са по-напреднали, защото всеки не може. Запример някои от вас се заблуждават със знанието. Защото аз наричам знание, когато птичката знае да хвърчи. Ако тя не знае да хвърчи, а върви само по земята, това е празна работа. А щом знае да хвърчи, това е вече знание.

Сега гледайте облаците и вижте как вървят облаците – едни вървят в една посока, други – в друга посока. Това показва едно разногласие в атмосферата. Горе времето сега е лошо. И докато това съществува горе, така ще бъде. Щом видите облаците така на етажи, вие трябва да имате фланели, дебели грехи, чорапи и да се приготвявате за гръмотевици и за дъжд, за град и сняг. А щом видите, че на небето остава само един етаж облаци и всички облаци вървят в една и съща посока, времето ще се оправи. Но когато виждате, че едни мъгли вървят насам, други – нататък в разни посоки, ще знаете – теченията вече са различни. Едни отидат, други се връщат, наляганията са различни, и теченията са различни. Дръжте едно правило. Като излезете от палатките си и щом видите, че облаците се пръскат и отиват към разни посоки, трябва да знаете, че времето се разваля. Това е едно елементарно правило. И няма да се мине половин час, един, два, три часа, и колкото движението е по-рязко, по-силно, толкова развалата ще бъде по-голяма. Едно метеорологическо правило. Вие сега гледате горе. Какво означават тези облаци, не знаете. Сега означават дъжд. Хем, знаеш, какъв дъжд! И тук, и навсякъде! Че ние сме тук или не, това не влиза в тяхната сметка. Запример снощи имаше земетресение 2–3 труса силни. Ще видим докъде е стигнало.

Сега крайт на екскурзията трябва да го свършим добре. И в духовния свят съществува същият закон. Когато човек има известна опитност, у него вече остават известни образи. И докато тези образи остават в съзнанието на човек и са хармонични

наредени, ти поне имаш едно възпоменание, на което се радваш. Но някой път вътрешният живот изглажда всичките тези образи и хубави възпоменания и у тебе нищо не остава. Остава само една тъмнота. И тогава човек става кисел и неразположен духом, а при сегашните земни условия човек все трябва да има една малка светлина в живота си, за да знае пътя си.

У всинца ви има едно желание, вие искате все да ви се открие нещо. Но откриването върви последователно. Представете си, че вие се движите към един планински връх. Може ли изведнъж да се открие цялата местност пред очите ви? Но всяка стъпка, която вие вземате от подножието до този връх, все е една притурка към постижението на тази цел. Вие изведнъж няма да излезете на върха. Всяка една стъпка допринася, а на върха се реализират всичките ви мисли. Значи то върви от основата до върха. Тъй щото с всеки един ваш стремеж, всяка ваша опитност допринася нещо към този връх. Ще дойде време, когато ще се реализира всяка ваша мисъл. А пък за върха не питайте кога ще дойде, кога ще стигнете. Погледнете го и се радвайте на него, не се смущавайте. От вас все ще излезе човек. Една вътрешна философия има.

В старо време, когато са изучавали астрономията, те са скрили науката, те са изучавали всички елементи, които са допринасяли нещо до живота. Запример всяко едно въздействие съдържа ред елементи, които са необходими за живота. Запример, ако ти не знаеш да работиш с елементите на Сатурн, ти само данък ще плащаш, такива са неговите елементи, без да имаш някакъв подход. Ти можеш да бъдеш като един търговец – каквото започнеш, все ще пропаднеш и най-после ще кажеш: „Не върви тази работа.“ Ако не знаеш как да се справиш с Юпитер, в такъв случай в тебе ще се яви грандомания и ще срещаш опозиция. И най-после, понеже слабите хора се опълчват против силните и като закон е, че силният опълчва

слабия – той сам ги организира, привлича ги и сам ги организира против себе си по един вътрешен закон. Пък ако не разбираш влиянията на Венера, на любовта, ти ще станеш на каша, тинеста каша, и съвсем ще забатачиш, и нищо няма да направиш. Каквото посееш, все ще изгние. Бог като е създал любовта, тя е едно течение, едно условие, и ти с ума си трябва да разбираш нейните свойства.

Някой казва: „Да се обичаме.“ Как ще обичаш човека? Някой път ти обичаш някого, пък този, когото ти обичаш, той бяга от тебе. Някой път ти му правиш услуга, пък той не иска никаква услуга. Защо? Та казвам, законът на любовта тепърва трябва да го изучавате. Аз намирам – сегашните хора почти нищо не знаят за любовта. За мен сегашната любов, аз употребявам едно изражение, за мен то е много изразително, мамалишка каша е или качамак. То е хубаво, но като ядеш, след един-два часа пак си гладен. Скоро се смила. А пък в пълния смисъл на любовта безсмъртието на човека зависи от любовта. Когато човек изучава любовта в нейните свойства, той ще разбере как е съграден неговият вътрешен живот и той ще знае в какво е неговият идеал вътре. И той ще може да поддържа своето безсмъртие. Ти щом добиеш любовта, тогава ще има условие да се развие знанието с мъдростта в тебе. Тогава знанието и мъдростта имат основа, те могат да растат при любовта. Без любов няма къде да сееш. Знанието и мъдростта растат само при любовта. Пък ако нямаш знание и мъдрост, ти не можеш да бъдеш свободен. Защото, ако искаш да бъдеш свободен, ти трябва да имаш на какво да разполагаш. За да бъдеш свободен, ти трябва да знаеш на какво да разполагаш.

Сега ние казваме – това Господ да го направи. Господ го е направил, пък ние трябва да учим какво Господ е направил. Програма има. Земята е едно училище с всичката програма. Ще те турят някъде. Ти си

мислиш, че си много голям, много знаеш, но ще те турнат в първо отделение. И те намират, че не знаеш азбуката и те късат тук и там, докато пробудят твоето съзнание, че не знаеш. И ще минат ред съществувания, докато те научат, че ти не знаеш и не разбираш. Две-три съществувания трябва да минат, за да се научиш, че не знаеш. И ти питаш: „Защо аз страдам?“ Защото не знаеш. Затова страдаш.

Два закона има: за доброто добро и за злото зло – *наказанието за злите. Доброто е за добрите. Сега Божието благословение е за добрите.* И ако някой път ние се наказваме, ние се наказваме само за зло. Например праведният намери някой грешник, вземе го със себе си и иска да го въведе в Царството Божие. Той е направил едно прегрешение. И заради това го наказват. Ако той иска да го очисти и да го учи, да пробуди съзнанието му, добре. Но понеже той иска да го въведе в небето, наказват го. И тогава праведният става грешник, а грешникът – праведен. Ама ти искаш да работиш. Добре. Можеш да направиш добро, никой не ти забранява, но нямаш право да въведеш даром един грешник в Царството Божие така както си е. Той трябва да се разкае и да стане работник. Не да го извадиш, тъй даром да влезе. Писанието казва – нищо нечисто не може да влезе. Т.е. може да влезе, но след като се очисти. Тъй трябва да разбирате. Желанието у вас е хубаво, че всички хора трябва да се спасят. Принципно е така, но методът, чрез който искаме да спасим света, не е верен.

Сега ние съжаляваме, че хората страдат, но е лошо, дето хората страдат. Стига страданията да произведат онези ефекти, онова знание, което е потребно. Ако праведният страда, защо грешникът да не страда? Но ти казваш: „На мен ли се дадоха тези страдания, тези злини?“ Че на тебе ли трябва да се даде доброто. Бог е доброто в света. Висшето съзнание, което Бог е създал у човека, то е доброто.

Значи, когато аз вървя в съгласие с този великия Божи закон, аз се съгласявам с доброто. И аз съм добър. Злото е нищо. Ако се освободите от доброто, злото иде. Злото не е нищо друго освен лишене от доброто. Следователно какво е злото? Всякога, когато ти чувстваш, че нямаш доброто, това е зло. Значи що е зло? Дето доброто го няма. Що е омраза? Дето любовта я няма. Що е лъжата? Дето истината я няма. Празните места в живота, или аз ги наричам пропасти, защото лъжата е една пропаст. Омразата, злото са все пропасти. Ти като дойдеш там, и паднеш. Паднеш и станеш. А що е доброто? То е една градина. Градина, насадена с всички хубости и удобства, дето ти можеш да си починеш. Това е доброто. На земен език да се говори, е така. Казва един: „Да направя едно зло.“ Той не може да направи зло. Ако аз съм нагорещен с 5000 градуса топлина и той замахва с ножа си и замръзне, какво ще направи? Нищо. Питам, може ли да направи зло? Не. Хубаво, ако се движа с една бързина от 300 хиляди километра в секунда и той дойде със своите топове, какво ще направи? Нищо. Но щом ти се движиш като една мравка или като един охлюв, всеки може да те тъпче.

Та първото нещо – ще мислиш бързо. Сега на ваш език казано: лесно се казва, мъчно се прави. Аз разбирам мъчното. Ако някой ми каже да вдигна земята на гърба си и да я нося, това е мъчно. Ако някой ми каже да се надпреварвам със светлината, мъчно е това. И ако някой ми каже да се грижа за целия свят, и това е мъчна работа. Но тебе ти казват да се учиш. Каква мъчнотия има в това? Или на тебе ти казват да напишеш едно стихотворение от четири-пет куплета. Каква мъчнотия има в това, да натопиш перото в мастилницата и да пишеш? Това мъчно ли е? Много е лесно. И който го пише, той е разбрал закона. Пък който не знае за него, е мъчно. Онзи, който не се е научил, той очаква да му го даде

Господ. А пък поетът, той се е научил отначало да граска. И затова знае. Пък този е чакал с години да дойде вдъхновението и казва: „Аз мисля, че от мене може да стане поет, но не работи.“ Забележете едно, поетът още като си тури ръката на мастилницата, ти можеш да знаеш дали е поет, или не. Поетът има едно особено потапяне на перото. А обикновеният човек само тури перото и пише, пък поетът като си тури писалката в мастилницата, той отвътре вече пише. Вземете едно в неговата външна страна. И всеки трябва да бъде поет. Поезията, това е едно особено състояние. И ако човек го няма, той не може да бъде щастлив. Всеки човек в душата си трябва да бъде в поетично настроение. А пък поетът после може да изрази своите настроения, това е друг въпрос. Но без поезия щастие няма. Ти ще пишеш вътре, ще твориш вътре, умът ти винаги трябва да работи. После философия ще имаш и мистика ще имаш. Всичко ще имаш в себе си. Това е вътрешната страна. А после, като ти остане свободно време, ти ще изнесеш това на пазара, на света. Философът и той ще изнесе каквото има в излишък. А онези, които имат нужда, ще се ползват нещо от това.

Та така както се разбира поезията, има смисъл. Сега хората разбират само формалната страна: ако ме обичаш, купи ми кашкавал. Един поет, или поезията, в какво седи? Един поет може да уподоби своята форма или дома си като един извор как блика. Ще тури една от най-хубавите форми. Той може да каже, че от цветето лъха светлина. Какво може да лъха от едно цвете? Хубаво, ако вие турите на един грамофон една плоча и тя почне да декламира, тогава? Ако е такава гарбата, тя е много преходна. Като онзи турчин, който, като чул грамофона, казал – кога дошъл грамофона и кога станал турчин. Преди два дена е дошъл и научил турски.

Сега имате известни нови познания. Ето в какво

седят тези постижения. Има същества, които предшестват, те са минали известни опитности, вие искате да имате постиженията им и тяхната опитност. Пък вашата опитност, вашият сегашен живот е идеал за други същества, които са малко по-долу от вас. Та постиженията, пътят е лесен, вие ще го учите, но трябва да го минете. Запример вземете сега страха. Това са изпитания, тук се готвеха да дойдат някои да развалят, но дадох се разпореждания на въздуха, да развалят атмосферата, да не идва никой тук, на планината. Сега някои от вас, от страхливите, казаха: „Да идем в града.“ Може да си идете. Който остане тук, той ще се ползва. Защото трябва да съществува една вътрешна хармония. Истината седи в това: между всички хора трябва да има едно разумно отношение. А пък то е отношението на онази Божествена връзка, с която душата е обдарена. Като се върнете в другия свят, ще ви попитат: „Е, какво ще разправите от земята?“ Като се върнете, все ще дадете един отчет. Какъв отчет ще дадете вие? (О. С.: *„За всичките екскурзии и за хубавите песни ще благодарим.“*)

Какво значи човек да бъде съобразителен? Аз седя снощи в палатката си, вълн вали силен дъжд и вятър. Потърсвам си моя бастун – по някой път аз постъпвам както обикновените хора, потърся го, но го няма. Сега две положения има. Казвам: къде съм го оставил? Питам се сега: ходих на изворчето, да съм го оставил там на някое място? По някой път имам обичай, да го закачам някъде, пък да го оставя да седи. Но ми трябва бастунът сега в дадения случай, както на войника му трябва оръжието. Но сега го нямам. Излизам от палатката, там, дето съм обядвал, намирам го на една канара. И като взех бастуна си, излизам, казах, чакай да обиколя лагера, да видя от бурята кои палатки са пострадали и кои са оцелели. И виждам една сестра – подпира средния колец на палатката. Палатката се

наклонила, отворила се, колците отстрани са излезли, няма ги, съборили се. Това беше към 12 часа. Тя казва: „Какво да правя?“ „Викайте един брат.“ И направихме палатката. Друга една сестра, колът на палатката ѝ излязъл, и тя държи. Става, не може да спи горката. Казвам, защо седи тази палатка тук, да я махнат, влага има там, после канаристо място е, не могат да турят хубаво колците. После, гледам, огънят загаснал. Разпалихме огъня, братята стъкнаха голям огън и седяхме тук повече от един час. Разговоряхме се. Престана бурята, престана и вятърът. Колибите, всичко изправихме, направихме и огъня. Върнах се, занесох си бастуна и го турих вътре. Турих си оръжието намясто. Казвам, ако бастунът ми не беше вънка, тези сестри цялата нощ щяха да седят вънка и да държат колеца. Но казвам, моят бастун беше отвънка. После друго, аз можех да го взема и да се върна в палатката си, но рекох, чакай да обиколя, да видя какво е станало.

Та, като имаме известни постижения, вие ще обиколите и ще видите как стоят работите. Ще изправиш едно неудобство, и то ще даде пък съответната светлина. И ти ще създадеш един добър навик у себе си. Но какво аз зная вътре в шатъра си, но какво знаеш отвънка. Защо знанието ви трябва да се приложи. Какво знаете вие отвънка? Пък аз можех и да спя. Пък ако бях заспал, може, няколко пъти искаха да задигнат шатъра. Казвам на вятъра: „Слушай, духай, но вървите ми няма да късате. – Казвам – всичко може да правите, може да духате колкото искате, но не ви позволявам колците да ми изваждате и въжетата да късате. За другото – приятели сме, можете да духате, за проветряването – навсякъде както искате, но колците и вървите не закачайте. И да късате моите върви, не ви позволявам. Защото, ако късате моите върви тук, от другите палатки нито една връв няма да остане.“ Трябва да им кажеш, другояче може да

измъкнат и всичко. Това значи – ще се молите и ще седнете в размишление, в съгласие с тях. Аз им казвам – на друго място, по-горе, може да духате, но тук няма да духате, тук са мирни хора, какво ще спечелите, ако ги издухате? Те са най-добрите хора, духайте тези горе. Знаете ли какво атмосферно налягане имаме сега? 2370. Близко 150 кубически метра атмосферно налягане влага имаме. Много голямо, показва голямо земетресение. И сега става някъде на земята земетресение. Ти го гледаш, но хич не можеш да разчиташ на това време. Не мислете, че времето е хубаво, има голямо атмосферно налягане. Може да се измени, но както е сега, ти не го знаеш, то е като барут. Циклон. Буря отнякъде иде.

Та казвам, човек трябва да бъде в молитва. Светиите, праведните се молят в такова време, за да изменят теченията, защото умът е една велика сила. Когато човек се моли, той предотвращава някои неща. До едно време аз слушах сестрата (*Белчева*) да пее. И други пееха. Понеже имаше няколко силни раздрусвания, излизам да гледам да не са излезли и вашите колци. После колците на мнозина са пречупени, за другата година трябва да вземат здрави букови колци. И палатките трябва да се организират по един начин. Вие ще се благодарите на това, както сме сега. Ужасни са тия циклони. Снощният циклон, той беше продължение и мина на 1500 метра над нас. И вие трябва да се благодарите, че е над нас, а не на нашата височина. Много голяма промяна има от нормалната височина – 2230. А сега имате налягане 2370, много голямо спадане е това. Такова барометрично налягане не сме имали досега. Ако се организира такава една екскурзия, трябва да се проучват малко и пластове, геологическото състояние на пластове. И трябва да се изучава малко и минерологията във връзка с тези местности. После и астрология, и метеорология. Изучаване, тук има ли скъпоценни камъни, техния състав, после водите какви са тук. Така че тук всички можете да използвате

времето научно. Този брат, който е от Полша, той се занимава с метеорология, но сѐга метеорологията още не е точна наука. Те още точно не знаят кога ще се случи някой циклон, направлението му, и кога ще дойде. Някой път се случва, някой път не. Но те вече са се домогнали до някои правила, но постепенно тази наука ще се разработи още повече.

Запример, щом дойдете до планински места, гъстотата на атмосферата се отразява на дихателната система. Първите няколко дена – един, два, три, вие ще усетите, че нещо ви души, дихателните органи нямат навика на онези резки промени, които стават в планината. Ако промените бяха хармонични, вие това няма да го чувствате. Но ако станат дисхармонични промени, веднага в дихателната система ще го чувствате като болка – задушаваш се, не можеш да дишаш правилно. Това е едно последствие от атмосферното променение. Или някой път ще усетите болка в гърба, в ставите. Няма да мине един-два дена, това ще се промени, ще се смени. Например кашлица, която имаха, но тя мина. Не зная колко от вас са още кашличави. („*Няма вече.*“) Можеше да се организирате братята и сестрите да си наберете трева, някои отпосле направиха това. Защото първото нещо при една екскурзия е да спазвате закона на здравето. Всички трябва да знаете законите на здравето. Човек като загуби своето здраве, и неговите постижения са малко. Наболяването на това или онова не показва, че сте болни. Аз мога да съм болен, и да ходя по планината, това не значи нищо. Но когато тебе една болест те върже, че не можеш да ходиш, това е лошо. Но щом си болен и ти ходиш, ти си здрав. Например ти може да имаш болки в стомаха или главоболие, но щом ходиш, няма нищо. Ти употребяваш само воля да реагираш. И ако ти не употребяваш воля да реагираш, ще имаш главоболие. Ти ще вървиш, тогава ти ще излезеш по-силен от главоболието. И ти ще изтласкаш това

главоболне.

Сега тук има известни атмосферни влияния, в тези атмосферни влияния влиза известно съзнание – ти ще преодолееш това препятствие. Може това препятствие да мине в краката ти, пак ще преодолееш. Като дойдете тук, може да се уплашите. Не се плашете. Ако това място не ви е приятно, избери друго място – по-хубаво. Постоянно сменяй местата, докато намериш едно място, което да ти е приятно. И работи, докато имаш постижения. Защото природата е жива и като се нагласиш с нея, тя все ще ти даде някои хубави разумни идеи, с които ти ще се върнеш. Най-първо ти ще влезеш в стълкновение с нея, ще снемеш връхната си греха, ти ще се откажеш от всичките си възгледи, ще се хармонираш с нея. Като се върнеш, ти пак можеш да си ги вземеш. Но щом дойдеш в едно планинско място, ти трябва да се нагласиш съобразно местността. Запример ние сега сме обезпокоявани от властта. Те тези, които са дошли тук, те идват уж като туристи, но не са туристи. Онзи ден дошли двама души, минават и ни изпитват. Единият казва: „Разбойници са сега тези в управлението.“ Той нарочно казва така. Единият седеше. Откъде ги познавам аз? Всеки детектив си има оръжие и всички детективи стрелят. Те се показват уж че са страждущи, а като излязат, стрелят. Това са детективи. Ще дойдат, и мислят да няма някоя организация, някой заговор против държавата. Те идат тук и оставят своите мисли. Най-първо трябва да очистиш тези мисли, и тогава да дойдеш да се молиш на Бога. Ако идеш да се молиш на Бога, те ще те питат какво правят тези хора. Това не е тяхна работа. Земните работи са тяхна работа, но небесните работи са наша работа. Тук трябва да носиш бонбони и като ги срещнеш, дай им едно бонбонче. Защото едно време българите бяха по-умни. Като идваха турци, той ще извади табакерката и дава

най-хубавите цигари. Турчинът, като изпуши една-две цигари, каквито и намерения ѝ да има, той ще се откаже от тях.

Един земеделец се оплакал: „Как ще се избавим от плъховете?“ Изпразни хамбара си. В света има една сила, която трябва да държите. Ако една мисъл е Божествена или ако тя е във връзка с Божественото, с нея може да говорите, нея може да държите. В света как ходят птиците? Те не правят шосета, и мостове не правят, защото нямат нужда от тях.

Та казвам, закон е, всичко е в съзнанието. Всичко е човешкият мозък. Следователно ще насочим своята мисъл, да се изменят всички лоши течения. Сега, казано е в Писанието: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“ Но някои още не са се отказали от стария си господар. Един войник ми разправяше, казва: „Какво нещо е навикът.“ След като се уволнил, среща един офицер, той е със цивилни дрехи, но козирува офицерът. Той му казва: „Няма нужда да вдигаш ръката.“ Той забравил. Аз, след като срещнах този с револверите, питах ги как отиват работите. „Изкарваме си прехраната.“ „Изкарвате си прехраната с вашето оръжие? На лов ли ходихте? Биете сърни, мечки?“ „А, откъде ще ги бием, ние забравихме как се бият мечки. Като намерим мечка, ние забравяме да стреляме.“ Та на милиони хора стрелят, а на мечка хич не стрелят. Ама аз им давам правото. То е разумно у тях. Ако са опитни, добре, ние нямаме нищо против, нищо не могат да ни направят. Защото законът на земята е такъв: щом сме добри хора, никой не може да ни заповядва. Но щом сме лоши хора, мнозина ще ни заповядват.

Та сега ще видим – от лошото време, днес като е лошо, в неделя ще бъде добро. Петъка щом е лошо, в неделя ще бъде добро. Такова едно правило има. То има и малки изключения. Но ще има едно променение.

Защото нашата цел е не да изхвърлим, ние искаме да характеризираме живота, да турим всичките явления на всичките влияния и състояния. Например на физическото, на астралното, менталното и на всички полета и да ги свържем. Всяко нещо да турим на своето място. Всичките желания са на мястото. Само когато идат-желанията на своето време, е добро, а когато те идат не навреме, тогава не е хубаво. Злото е там. Не е лошо човек да яде на земята, това е потребно, но какво ще яде и как ще яде. Аз например съм забелязал, правил съм наблюдения и като правило съм дал и не съм намерил нито едно изключение, като яде човек, след като залезе слънцето, да има добри резултати. Ядене след като залезе слънцето е само за месоядните животни. Правило – за нощните животни е добро, за пример бухалите имат като правило да ядат вечерно време, а за хората правилото е: винаги човек трябва да яде, преди да е залязло слънцето и сутрин, като изгрее слънцето, той може да яде. Вечер той може да яде, но резултатите няма да бъдат каквито той очаква. После и в яденето трябва да пазите едно правило. Яденето винаги трябва да се яде с разположение и никога да не ядете без разположение и винаги с благодарност. Като вършиш една отлична работа и като свършиш работата си, да си доволен от нея, защото яденето е една от най-добрите работи. Щом не си доволен от работата си, тя ще окаже една реакция върху теб, а тази реакция образува друга една реакция върху кръвообращението ти. Можем да кажем, че тази година доста добре беше организирана прехраната, само някой път нещо да не достигнало. Днес хляб имате ли? Ако е малко сух, понапечете го на огъня на една клечка, като го напръскате с малко вода, и така ще внесете един нов елемент. За сухия хляб това е едно правило.

Вие не се плашете, бъдещето е наше. Помнете това, абсолютно няма никакво изключение, бъдещето

е наше. Под „наше“ разбирам всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които признават онзи великия закон. На новото е бъдещето. Това бъдеще е толкова близко, че е въпрос за едно кратко време. И когато това бъдеще дойде на земята, ще дойдат разумни същества и те ще вземат участие и това, което сега съществува като дисхармония, то ще изчезне, защото, когато дойдат разумните хора, те ще премахнат тази дисхармония. Сега единствената опасност е, че често у вас настава малодушие и съмнение. И това не е лошо. Вие трябва да знаете, че това е чуждо, не му вярвай. На всичко бъдете готови да вярвате, но никога не вярвайте на съмнението. То няма никакво основание. Животът има смисъл. Това е абсолютно вярно. Че ти си свободен на земята, защото всички условия са създали едно съзнание, което бди върху тебе, ти си имаш един специфичен език и като го разбираш, всичко може да постигнеш. Но ако ти се поколебаеш в него, ако ти слушаш друго едно съзнание, ти сам ще се спънеш и ще остане за друго съществуване да постигнеш своята цел, защото даже и онзи, който те обича, ако ти се съмняваш в неговата обич, какво ще постигнеш от това.

Запример мнозина от вас имате една своя философия. Вас ви е страх да си събуете обувката. Ами че човек през деня трябва да си събуе обувката и е престъпление, ако ти не си събуеш обувката. Аз не ви препоръчвам това да правите в градовете при тази заразителна атмосфера, дето всичко е в прах, но като излезеш в природата на планината, поне за два часа събуй си обувката, това е една привилегия за тебе. И ако ти не го направиш, ти не можеш да се ползваш от енергиите на природата. Понеже трябва да става една обмяна между енергиите на земята и тебе, тогава тя не взема нищо от тебе и нищо няма да ти предаде. Да бъде човек бос, това е една антена между земята и краката. Аз даже не харесвам тия гумените обувки, те

са изолатори и трябва да се изхвърлят. Даже аз забелязвам, като идем там горе (*на езерото Махабур*), вас ви е срам да си събуете обувката. Това не е едно правило, това е един закон в природата. Даже като излезеш и си сам, събуй се, походи малко, измий си краката във водата, направи си едно упражнение и вечерта, като залезе слънцето, пак да са ти обути краката ти. Когато грее слънцето, ти можеш три-четири часа да се събуеш, а като залезе слънцето, тогава тури си обувката. Животните и те имат този закон, те имат копита, защото те са живели в тази опасност. Птичките, те имат нокти, аз не ви препоръчвам и по града да ходите боси, по чорапи, но излезеш ли по тревата, събуй се бос, защото само човек има привилегията да ходи бос. Животните нямат тази привилегия, но привилегията у тях е, че те чрез устата си могат да добият тази енергия на земята, устата на животните е една антена, а чрез краката си животните не могат да възприемат тази енергия. Млекопитающите, като ядат тревата, чрез устата си възприемат тази енергия на земята, а понеже ние сме излезли от тази фаза, няма да ядем трева, ние с краката си ще ходим по нея. И тогава щом човек е нормален, всякога краката му трябва да бъдат топли. Щом краката са ти студени, непременно направи разтриване, умий ги с топла вода или стопли ги с ума си. Щом можеш да стоплиш краката си, ти имаш нормално състояние. Не можеш ли да стоплиш краката си с ума си, ти имаш психологическо едно ненормално състояние и ще търсиш отвън помощ, ако отвътре помощта не дойде, а помощта главно трябва да дойде отвътре.

Запример ти, за да се събуеш бос, ще си създадеш смелост. Когато тревата е нагорещена и камъните хубаво напечени, отлично е да се ходи бос. Там, дето камъните са остри, краката трябва да бъдат обути. Да ви приведа един пример. Една млада сестра опекла

една прясна пита, но брашното беше горчиво, тя имаше доброто желание да опече пита, казва: „Много прясна пита, сега я опекох.“ Питата е прясна, но старо е брашното. У нея е хубаво желанието, но тя не разбира, че брашното трябва да е прясно, а не питата.

Така и у нас желанията ни трябва да бъдат пресни, а не само формата на желанията, съдържанието трябва да е прясно. Та, като печете прясна пита, брашното да е прясно, а не питата да е прясна. Защото в съвременната наука много работи има, които се стремят да имат добри резултати, желанията у тях са хубави, но нещата са неестествени. Вземете за пример тези преводи за дишането в Индия. Та какви ли не опити правиха англосаксонците, които са много умни хора, хора на практиката, и всички тия методи, които те взеха от Индия, те имаха катастрофално влияние за Запада. Защото тия методи не могат да се приложат тук по същия начин, както в Индия, понеже индусите с векове и хиляди години са се упражнявали, за тях е лесно. Европейците тук за седем години искат да приложат същото, не могат. Та по-умните дойдоха и те измениха тия упражнения, докато дойдат до една норма, създадоха нови начини, нови форми, които да произведат добри резултати.

Например, дойдете в планината, заболи ви коремът. Тук аптека няма, какво ще правите? Сварете малко равнец, пийте и малко топла вода, болките ще престанат. Или имате кашлица. Тук има от синята тинтява, вземете един стрък, турете го в топла вода, нека седи половин час, изпийте една-две чаши. Веднага ще ви подейства, това е първа помощ. Или простудили сте се, изпийте три-четири чаши топла вода, да произведе една реакция у вас за изпотяване. Може да се изкачите и два пъти на връх като Харамията, че да се изпотите хубаво. После някои от вас имат астма, изкачете се четири пъти тук, горе на „Изгрева“ – мястото, където се молим, за да произведете реакция

у себе си. После, които са склонни към затлъстяване, също изкачвайте се горе по този баир. Ние имаме един наш приятел, той се упражнява във волята, като го духа вятър, той седи отвън и не се гърчи, и пак не се простудява. Сега за бъдеще, като дойдем тук, трябва да се организираме малко по-добре. За времето трябва да разбирате нещо, поне най-елементарните правила трябва да имате предвид, понеже това е необходимо, да знаете, като тръгвате, какво ще бъде времето, после вятър дали ще има. Като отивате в планински места, трябва винаги да имате вълнени чорапи, вълнени дебелите дрехи и една хубава мушама. На планината не трябва да ходите на гости с тези тънки дрехи, трябва да имате хубава мушама. Тогава могат да се правят наблюдения по небето.

Първото нещо – човек трябва да пази нормалната топлина на тялото си. Има една нормална топлина, която не трябва никак да се губи. Затова аз препоръчвам топлата вода. Топлата вода е едно средство, да не изгубиш равновесието на вътрешната топлина. Защото нищо не е в състояние да образува такова количество прана, както топлата вода, за да може организъмът да върши другите си работи. После при изпотяването ще пазите следното правило, за да бъдете здрави: след изпотяване винаги ще се преобличате. Като навик трябва да знаете това. Всеки трябва да си носи по две-три ризи. След като се изпотиш, преоблечи се, глава няма да те боли. Ако имаш фланела, съблечи дрехата си и остани по фланела. Някои си събличат ризата и така ходят, но преди всичко се изисква едно вътрешно разположение и хармониране на ума. Човек да добие тези най-хубавите и красиви мисли, нежни чувства, да може да има вътрешен мир, молитвата е силен стимул.

Затова, когато ние отправим ума си към Бога, ние трябва да имаме една нова идея. Той е

хармонизатор на единството към множеството и човек трябва постоянно да се хармонизира с Бога. Бог е едно същество, което да ни упъти да вървим в правия път и всеки човек трябва да се моли на Бога, за да постигне нещо. И след като си се обърнал веднъж, тогава стреми се към постижения, какво ще търсиш Бог отвън. Отвън после ще го търсиш, най-първо отвътре ще го намериш. Когато имаш външно постижение, ще благодариш на Бога отвътре, и пак ще се молиш. Пък когато имаш вътрешно постижение, ще търсиш Бога отвън. Отвън и отвътре постоянно ще търсиш Бога, не само отвътре и не само отвън, но не едновременно отвън и отвътре. При известни условия ти ще го търсиш отвътре, а при известни условия ще го търсите отвънка. Отвън ще съзнаваш нещо, на което почива твоят живот. Това ти го усещаш отвън, а някой път ти чувстваш това същество вътре дълбоко в тебе, тогава то те ръководи. А някой път ти чувстваш, че то отвън те охранява, то те пази. И тогава, когато това същество е добре разположено спрямо тебе – когато Бог е добре разположен към теб, ти ще имаш един добър ветреца да те лъха, а когато ти си нарушил неговия закон, тогава ще има студен вятър около тебе, Бог ще те раздруса, или ти ще се удариш, ще се спънеш, ще паднеш и ред препятствия ще имаш от единия край до другия. Пък щом си в съгласие с него, навсякъде ще минаваш – и през големи опасности ще минеш, и нито косъм няма да падне от главата ти. Щом космите ти не падат от главата ти, ти трябва да знаеш, че си в съгласие с Бога. Един поп ме пита: „Какво да правя, космите ми на главата опахаха?“ Казвам му: „Ще накараш космите ти да пораснат пак.“ „Може ли това?“ Може. Някой път космите трябва да опадат, но той трябва да промени съвсем начина на живота си, за да покарат отново. Не е лошо падането на космите от главата. Той ще внесе един женствен тип, защото, забележете,

на жената космите по-мъчно падат, на мъжа по-лесно окапва косата му, а брадата на мъжа по-мъчно опада. На жената космите на главата по-мъчно окапват, а брадата на жената съвсем е окапала. Това е закон. И затова си има свои естествени причини, това е една цяла наука. Сега практическата страна, другата страна.

Ние имаме в духовното постижения, сега духовното лежи като основа за бъдещето. Да кажем, сега някои от вас имат слаба памет. Учи, но не може да запомни. Какво го ползва това? Значи ти имаш едно богатство, но няма къде да го складираш, паметта е един хамбар и събраното богатство трябва да го туриш в хамбара. Има един метод за засилване на паметта. После някои от вас – от едно следствие не може да знае причината, която е произвела това следствие. По същия начин онзи умният човек, като види едно явление, знае каква е била причината и от причината знае какви явления ще произлязат. Пък някои от вас искате да бъдете музиканти, да знаете да свирите, не само да свирите, но и хубаво да свирите. Други от вас искате да знаете да говорите и няма по-хубаво нещо – да знаеш да говориш хубаво, сладкодумно да нареждаш думите си. Нали казват за някого – той е сладкодумен човек. Хубаво е човек да бъде сладкодумен, но аз не съм слушал някой да говори хубави думи. И след това ще дойдем да говорим за доброто сърце на човека. В какво седи доброто сърце? Някой, като се доближиш, аз знаея от моите наблюдения, той има добро сърце, от такъв човек лъха нещо много хубаво. Вижте поляка. Колко естествена обхода имаше той, нямаше нищо пресилено в него. Това показва известна тренировка у него. Това произтича от това, че у него има едно желание, умът у него не е раздвоен и затова у него се проявява едно усърдие, което учи, той иска хубаво да го знае и жертва за това. Това не е възпитание у него, но той е готов и на жертва. Това

е една добра черта. После, аз като го разглеждах, той е музикален, времето и тактът е добре развит, после наблюдателността, той знае как и какво гледа. Той, като дойде тук, веднага погледна планината и се ориентира във всички местности. Наблюдателност е това, той знае точно къде е. Та казвам, и вие, като идете в странство, какво ще говорите, все трябва да имате известни знания.

Сега, ако човек разглежда онези висши същества, които са достигнали до известна степен на развитие, той ще остане недоволен от себе си. А човек трябва да бъде доволен от себе си, от положението, в което се намира сега, и да знае, че по-добро положение сега не може да има от това. Защото това е един момент, той ще се смени. Ти всякога бъди доволен от това състояние, в което се намиращ сега. То може да съставлява една хилядна от секундата и понеже то ще се смени с друго хубаво състояние, ти бъди доволен от него. Всичките тези състояния, събрани в едно, с тях ще постигнете целта и постижението на тази Велика цел ще струва с милиони. Защото, представете си, че вие дойдете до върха на баира, на високия връх, и като погледнете оттам, казвате: „По-нагоре от това място не може да се ходи.“ Но като се спрете там, вие ще видите, че има по-високи върхове, на тях човек не може да се качи и започва да трепери. Човек се уплашва и казва: „Стига дотук.“ Тогава у него се зароди една болка, един копнеж да слезе надолу.

Та сега вие и като се качвате нагоре, трябва да се радвате, и като слизате надолу, пак трябва да се радвате. А сега какво е земният живот? Ние се качихме сега тук, над София, близо 1900 метра. Ние сме в другия свят. 1900 метра над София не е малко. Сега вие ще мязате като онази притча, дето Христос казва, като намерите един скъпоценен камък, да се задоволите. Та вие ще гледате вашият скъпоценен камък да бъдете като този мехенткаш, с който всичко може да се

направи и с който се подобряват нещата. Нали ви казах за онзи пръстен, който може хляб да дава, с който може да направиш връзка, да ходиш навсякъде и на извор става, и на хляб става, и всичко дава. На вас по някой път ви се додява, казвате: „Докога?“ Та и онези, които са над вас, които се грижат заради вас, и те се смущават. Ако е за грижа, те се грижат повече от вас. Вие някой път се смущавате, че не сте постигнали нещо, казвате: „Кога ще свършим училище?“ И те за това се смущават, казват: „Толкова години стана, векове, не са ли те завършили на земята.“

Сега да ви разправя на вас. Конят, който седял 20 години в яхъра, след което е свършил работата си, трябва ли да седи още в яхъра? И това на земята сега е един яхър. Като излезем от този яхър, нали трябва да влезем в жилищата на хората. Конят креват няма, юрган няма, но чувал има пред себе си. Някой казва: „Няма ли да се върнем на земята?“ Къде, в яхъра ли? Там няма да се връщаме вече, по необходимост трябва да влизаме в яхъра, да чешем конете си.

Под думата „земя“ разбираме сегашните състояния. Те мязат на един яхърджия, който ходи да чеше конете си. Ще им дава това-онова, та и конят не е свободен, та и ти не си свободен, а господарят го изисква това. Земята като училище е отлична, за бъдеще и тя ще се преобрази и ще се подмлади като млада булка. Сега тя е още кърмачка, но не се е женила още, а ние сме пенсионери на нея, пък тя е малко недоволна от нас. Тя сега се кичи, иска да се жени. Малко е недоволна, понеже не може да намери своя възлюблен, таман се накичи с някое перо, и децата дойдат оттук и оттам, тя гледа да задоволи всичките, че дано може да намери един момент, че да се уреди работата. Ние, хората, имаме много неправилна идея за душата на земята, която взема голямо участие в развитието на хората и духа, който ръководи работите. Какво ще правите с

него?

Сега колко хляба имате? Имаме още четири дена до 19-и, Времето за събора. Сега ще се приготвите за неделя, за понеделник и вторник хубаво, като за Великден. Ще си измиете краката, ще си направите още няколко бани, ще се облечете с парадните си дрехи, с най-хубавите си дрехи ще се облечете. Вие все таки си носете такива дрехи, направени за такъв ден. Пък братята ще си турят по едно бяло палто, бели панталони и една бяла шапка, всички да се белнат в бели шапки. Та вие може да си направите от всички цветове дрехи, като вземете елементарните цветове и като съчетаете тези цветове, ще имате по-голям избор. Всеки ще си избере цвят, какъвто си хареса. Така ще удовлетвори всички вкусове. Защото, ако всичко е бяло, много пасивни ще бъдете, ако всичко е черно, и той е много пасивен цвят. И белият, и той поглъща. Ние ще турим всички цветове. Всичко да вземаме не искаме и всичко да даваме, не искаме. Все трябва да остане нещо и за нас. Черният цвят всичко взема, белият цвят всичко дава, защото човек, който носи бели дрехи, нали косата му е черна, казва: „Всичко давам, но ще оставя нещо и за мен.“ Черното казва: „Всичко не давам.“

Човек на новото учение трябва да влезе да служи на Бога и да допринесе нещо, а не само да вземе. Той трябва да допринесе вътре и само тогава може да бъде свободен. Припечеленото в живота остава за него, а каквото човек спечели, то остава за хората. Това е законът, а това, което остава за него, никой не може да му вземе – това е благо. И ако той работи за някого, другите може да се ползват от това, а той не може да се ползва.

Сега ние ще се освободим от всичките образи, докато всичко излезе отвън, докато се очистим от сегашния живот. Тъй както небето е изчистено и радостно, всички трябва да бъдете радостни, гледайте

да бъдете весели.

Кажете ми сега колко думи съм казал. Сега гледайте да придобиеете Веселие и да си напълните торбите само с Веселие.

*„Само Божиата любов носи пълния живот.“
(Три пъти)*

*Четиридесет и осма лекция
на Младежкия окултен клас
15 август 1930 г., петък, 10–12 часа
Рила – Елбур*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Служене, почит и обич	7
<i>30 август 1929 г.</i>	
2. Сменяне на състоянията	28
<i>6 септември 1929 г.</i>	
3. Правилни физически отношения с природата	41
<i>13 септември 1929 г.</i>	
4. Правата линия	56
<i>20 септември 1929 г.</i>	
5. Последният опит	72
<i>27 септември 1929 г.</i>	
6. Златото в кръвта	85
<i>4 октомври 1929 г.</i>	
7. Правата и кривата линия	96
<i>11 октомври 1929 г.</i>	
8. Правилното съпоставяне	104
<i>18 октомври 1929 г.</i>	
9. Здраве и злато	115
<i>25 октомври 1929 г.</i>	
10. Силни и слаби външни условия	131
<i>15 ноември 1929 г.</i>	
11. Природни гами в живота	155
<i>22 ноември 1929 г.</i>	
12. Природни гами в живота	172
<i>29 ноември 1929 г.</i>	

13. Психологически разбор върху положенията на нещата	194
<i>6 декември 1929 г.</i>	
14. Двете смени в природата	217
<i>13 декември 1929 г.</i>	
15. Добро и зло като последствие от изпълнение или забавяне	234
<i>20 декември 1929 г.</i>	
16. Отличителна черта на наемателя и собственика	252
<i>27 декември 1929 г.</i>	
17. Пътищата на природата	271
<i>3 януари 1930 г.</i>	
18. Природните функции на човека	286
<i>10 януари 1930 г.</i>	
19. Самосветещата лампа	312
<i>17 януари 1930 г.</i>	
20. Вътрешното възпитание на волята	329
<i>24 януари 1930 г.</i>	
21. Навреме и намясто	342
<i>31 януари 1930 г.</i>	
22. Пружините, товарът и светлината	347
<i>7 февруари 1930 г.</i>	
23. Единност и общност на природата и човека	354
<i>14 февруари 1930 г.</i>	
24. Разумност, доброта и здраве	364
<i>21 февруари 1930 г.</i>	
25. Доброто и времето	374
<i>28 февруари 1930 г.</i>	
26. Идеалният човек	398
<i>7 март 1930 г.</i>	
27. Дисонансите в живота	411
<i>14 март 1930 г.</i>	

28. Възпитание чрез ръцете	435
<i>23 март 1930 г.</i>	
29. Границата между органическата и неорганическата материя	453
<i>28 март 1930 г.</i>	
30. Огъната плоскост	467
<i>4 април 1930 г.</i>	
31. Първата задача	487
<i>11 април 1930 г.</i>	
32. Направления в живота	502
<i>18 април 1930 г.</i>	
33. Знание и светлина	516
<i>25 април 1930 г.</i>	
34. Демонстрация	544
<i>2 май 1930 г.</i>	
35. Четирите състояния на материята. Точност и работа	566
<i>9 май 1930 г.</i>	
36. Правата линия на живота	582
<i>16 май 1930 г.</i>	
37. Музика и работа	596
<i>23 май 1930 г.</i>	
38. Къртица, славей и пчела	603
<i>30 май 1930 г.</i>	
39. Основната мисъл	612
<i>6 юни 1930 г.</i>	
40. Методи за самовъзпитание	629
<i>13 юни 1930 г.</i>	
41. Преводи в природата	639
<i>20 юни 1930 г.</i>	
42. Закон на сменянето. Съпоставяне на нещата	656
<i>27 юни 1930 г.</i>	
43. Абсолютно освобождение от лъжата в съзнанието	674
<i>4 юли 1930 г.</i>	

44. Вложеното у човека	691
<i>11 юли 1930 г.</i>	
45. Четиритях етапа на развитието.	
Отлагането	706
<i>18 юли 1930 г.</i>	
46. На езерата	721
<i>1 август 1930 г.</i>	
47. Първият ден	732
<i>8 август 1930 г.</i>	
48. Поучения, преживявания и наставления на	
планината	738
<i>15 август 1930 г.</i>	

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена. Двадесет и първа лекция е препечатана от „Служене, почит и обич“, том I, София, 1940 г., а 30., 32., 37., 38., 40., 46. и 47. лекция – от „Закони на доброто“, том II, София, 1940 г.

ПОРЕДИЦА МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

Двата пътя (1–21 лекция). Кърджали, 1999 г.

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

Допирните точки в природата, том I (1–15 лекция).

София, 1935 г.

Добри навици, том II (16–31 лекция). София, 1935 г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

Разумният живот (4 книжки, 1–32 лекция). София, 1925–1926 г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

Лекции на Младежкия окултен клас (5 книжки, 1–31 лекция).

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

Време и сила (1–32 лекция). София, 2002 г.

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

Посока и растение (1–37 лекция). София, 2002 г.

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

Божествената мисъл (1–30 лекция). София, 1942 г.

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

Божествените условия, том I (1–28 лекция). София, 1942 г.

Отворени форми, том II (29–42 лекция). София, 1943 г.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

Служене, почит и обич, том I (1–24 лекция). София, 1940 г.

Закони на доброто, том II (25–48 лекция). София, 1940 г.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

Служене, почит и обич (1–48 лекция). София, 2004 г.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

Пътят на доброто (1–42 лекция). София, 1999 г.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

Съществуване, живот и отношения (1–37 лекция).
София, 1999 г.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)
Великата разумност (1–42 лекция). София, 2004 г.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)
Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)
Неиздадени лекции

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)
Господар и слуга, том I (1–16 лекция). Шумен, 1998 г.
Основният тон, том II (17–36 лекция). София, 1999 г.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)
Разумните същества (1–22 лекция). София, 2002 г.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)
Възможности в живота (1–40 лекция). София, 1998 г.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)
Скръб и радост (1–39 лекция). София, 1999 г.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)
Смяна на състоянията, том I (1–19 лекция). София, 1998 г.
Пътят към щастието, том II (20–41 лекция). София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)
Най-лесното, том I (1–15 лекция). София, 1998 г.
Живот, светлина и сила, том II (16–35 лекция).
София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)
Двете Божествени посещения (1–38 лекция). София, 1999 г.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942–1943)
Минало, настояще, бъдеще (1–36 лекция). Казанлък, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943–1944)
Силите на природата (1–14 лекция). София, 1947 г.

Учителят Беинса Дуно
СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ

Първо издание

Предпечатна подготовка
Румяна Маринова, Манол Смуков, Васил Попов

ИК „ЖАНУА-98“
тел. 02/987 87 30

Печат
СИМОЛИНИ' 94

ISBN 954-9589-83-X